I.S.B.N.: 973-8117-28-3

THE LION'S GAME
Copyright © 1999 by Nelson DeMille

Toate drepturile asupra ediției în limba română sînt rezervate **Editurii LIDER - Bucureşti**

Printed in Romania
grupul drago print
fed print sa O societate Butan Gas
B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31, sector 5, Bucureşti, ROMÂNIA
Telefon: 335.93.18; 335.97.47
Fax: 337.33.77

CARTEA ÎNTÎI

America, 15 aprilie, în prezent

Moartea se teme de el fiindcă are inima unui leu.

– Proverb arab –

1

Aţi fi tentaţi să credeţi că cineva împuşcat de trei ori şi cît pe ce să devină donator de organe ar încerca să evite, pe viitor, situaţiile periculoase. Dar nu, trebuia să am această dorinţă nebunească de a fi mai presus de zestrea mea genetică, sau ceva de felul ăsta.

Să mă prezint. Sînt John Corey, fost poliţist în NYPD[1], Omucideri, acum agent special civil în ATTF[2]. Mă aflam pe bancheta din spate a unui taxi în drumul meu de la 26 Federal Plaza din Manhattan la Aeroportul Internaţional John F. Kennedy, avînd ca şofer un pakistanez ţicnit.

Era o zi frumoasă de primăvară, sîmbătă, traficul era acceptabil pe Shore Parkway, cunoscută şi ca Belt Parkway, rebotezată recent POW/MIA Parkway, ca să se evite orice confuzie. Era tîrziu după-amiază, iar pescăruşii de pe cîmpia din apropiere – odinioară o groapă de gunoi – se găinăţau pe parbrizul taxiului. Ador primăvara.

Nu plecam în vacanţă sau ceva de genul acesta – eram în misiune pentru sus-amintita ATTF. Aceasta este o organizaţie de care nu ştie prea multă lume, ceea ce este foarte bine. ATTF este împărţită în divizii specializate în anumite grupări care întreţin stările conflictuale sau în atentatori cu bombe, ca Armata Republicană Irlandeză, Mişcarea de Independenţă Portoricană, radicalii negri şi alte grupări fără nume. Eu activez în divizia pentru Orientul Mijlociu, care este cea mai mare şi poate cea mai importantă,

[1] Departamentul de poliţie al New York-ului (n. tr.).

[2] Unitate Operativă Antiteroristă (n. tr.).

deşi, ca să fiu sincer, nu ştiu prea multe despre teroriştii din Orientul Mijlociu. Dar se presupune că voi învăţa din mers.

Deci, ca să-mi verific îndemînarea, am început o conversaţie cu pakistanezul, pe numele lui Fasid, care, din cîte ştiu eu, este un terorist, deşi arată şi vorbeşte ca un tip de treabă. L-am întrebat:

– De unde vii?

– Islamabad. Capitala.

– Serios? De cît timp eşti aici?

– De zece ani.

– Îţi place locul?

– Bineînţeles. Cui nu i-ar plăcea?

– Păi, fostului meu cumnat, Gary, de exemplu. Tot timpul critică America. Vrea să se mute în Noua Zeelandă.

– Am un unchi în Noua Zeelandă.

– Glumeşti? A mai rămas cineva în Islamabad?

El a rîs, apoi m-a întrebat:

– Aşteptaţi pe cineva la aeroport?

– De ce întrebi?

– N-aveţi bagaje.

– Hei, eşti tare.

– Deci, vă întîlniţi cu cineva? Aş putea să mai zăbovesc şi să vă duc înapoi în oraş.

Engleza lui Fasid era destul de bună – dialect local, argou, tot ce trebuie. Am replicat:

– Am cu ce să mă întorc.

– Sînteţi sigur? Pot să aştept.

De fapt, mă întîlneam cu un aşa-zis terorist care se predase Ambasadei Statelor Unite de la Paris, dar nu credeam că era o informaţie pe care să i-o împărtăşesc lui Fasid. I-am spus:

– Eşti fan al echipei Yankee?

– Nu mai sînt. După care s-a lansat într-o tiradă împotriva lui Steinbrenner, a stadionului echipei Yankee, a preţului biletelor, a salariilor jucătorilor şi aşa mai departe. Aceşti teroriştisînt isteţi, vorbesc ca nişte cetăţeni cinstiţi.

Oricum, l-am ignorat pe tip şi m-am gîndit cum am ajuns aici. După cum v-am mai spus, am fost detectiv la Omucideri, unul dintre cei mai buni din New York, dacă pot să mă exprim aşa. În urmă cu un an mă jucam de-a evită-gloanţele cu doi gentlemeni hispanici pe West 102nd Street în ceea ce avea aerul unei confuzii de persoană sau tir cu pistolul, întrucît părea să nu existe nici un

motiv pentru această tentativă de exterminare. Viața este nostimă uneori. Oricum, infractorii sînt încă în libertate, deşi i-am căutat peste tot, după cum vă puteți imagina.

După ce am văzut moartea cu ochii şi după ce am ieşit din spital, am acceptat oferta unchiului meu Harry de a-mi petrece convalescența la vila lui de vară din Long Island. Locul era la aproape o sută şi cincizeci de kilometri de West 102nd Street, ceea ce îmi convenea. Totuşi, în timp ce eram acolo, m-am implicat în rezolvarea unei duble crime, soț şi soție, m-am îndrăgostit de două ori şi mai că am fost uciș. De asemenea, una dintre femeile de care m-am îndrăgostit, pe nume Beth Penrose, face încă parte din viața mea.

În timp ce toate acestea aveau loc în Long Island, partea de est, s-a pronunțat şi divorțul meu. Şi de parcă nu aş fi avut destule necazuri acolo, am ajuns să fac cunoştință, pe linie profesională, cu un străin de la CIA, pe nume Ted Nash, sosit tot pentru elucidarea dublei crime şi pe care l-am urît din prima clipă, care m-a urît la rîndul lui şi care, minune mare, face parte din divizia mea. Lumea este mică, dar nu pînă într-atît, şi nu cred în coincidențe.

În cazul acela a mai fost implicat George Foster, agent FBI, un tip de treabă, dar tot nu era genul meu.

În cele din urmă s-a dovedit că dubla crimă nu era de competența federalilor, iar Nash şi Foster s-au făcut nevăzuți, doar ca să apară în viața mea cu aproape patru săptămîni în urmă, cînd am intrat în divizia pentru Orientul Mijlociu a ATTF. Dar nu-i nimic, mi-am cerut transferul la divizia ATTF pentru Armata Republicană Irlandeză şi, probabil, îl voi obține. Nici pentru IRA nu am vreo preferință, dar cel puțin tipii de acolo sînt mai uşor de urmărit, mai veseli decît majoritatea teroriştilor arabi, iar cîrciumile irlandeze sînt de prima mînă. Aş putea face treabă bună în divizia anti-IRA. Pe cuvînt.

În orice caz, după toată tărăşenia din Long Island, mi s-a oferit marea şansă de a alege între a fi tîrît în fața comisiei de disciplină a NYPD pentru nesupunere şi altele sau a accepta o pensie de invaliditate şi să mă car de acolo. M-am decis pentru pensie, dar am negociat şi pentru un post la Colegiul John Jay de Drept Penal din Manhattan, unde am locuința. Înainte de a fi împuşcat, predasem un curs la Colegiul John Jay ca profesor adjunct, aşa că nu ceream prea mult şi am primit postul.

Începînd din ianuarie, predam cîte două cursuri serale şi unul de zi şi mă plictiseam de moarte, aşa că fostul meu patron, Dom Fanelli, află despre programul federalilor pentru agenţi speciali civili, unde se angajează foşti reprezentanţi ai legii ca să lucreze pentru ATTF.

Munca pare interesantă. ATTF este unic şi, aş putea spune, un grup de elită (în ciuda fraierilor) care există doar în New York City şi în împrejurimi. Este alcătuit aproape în majoritate din detectivi de la NYPD, băieţi grozavi, tipi din FBI şi cîţiva tipi aşa-zişi civili, ca mine, care să întregească echipa, ca să spunem aşa. De asemenea, în unele echipe, atunci cînd este necesar, CIA este vioara întîi, precum şi cîţiva băieţi din DEA[1] care îşi cunosc şi meseria, şi legăturile dintre comerţul cu droguri şi lumea teroriştilor.

Alte echipe au indivizi din Departamentul pentru Alcool, Tutun şi Arme de foc din Waco, Texas, faimoşi, precum şi poliţişti din districtele suburbane şi din poliţia de stat a oraşului New York. Mai sînt şi alţi reprezentanţi ai FBI pe care nu i-am menţionat şi, în sfîrşit, dar nu mai puţin importanţi, sînt detectivii de la Autoritatea Vamală. Băieţii sînt foarte folositori în aeroporturi, terminalele de autobuze, gări, docuri, unele poduri şi tuneluri aflate sub controlul lor şi alte locuri, cum ar fi World Trade Center. Avem totul destul de bine acoperit, dar chiar dacă n-am avea, pare destul de impresionant.

ATTF a fost unul dintre principalele grupuri implicate în anchetarea exploziei unei bombe puse în World Trade Center şi în prăbuşirea avionului TWA 800 lîngă Long Island. Dar uneori ne implicăm şi în acţiuni de stradă. De exemplu, am trimis o echipă în ajutorul celor care se ocupau de bomba de la Ambasada Africii, deşi la ştiri nu s-a spus nimic despre prezenţa ATTF, aşa după cum le place lor. Toate acestea s-au întîmplat înaintea mea, iar de cînd m-am angajat, lucrurile au fost foarte liniştite, aşa după cum îmi place mie.

Apropo, motivul pentru care atotputernicul FBI a decis să facă echipă cu NYPD şi să formeze ATTF este că majoritatea băieţilor de la FBI nu sînt din New York şi nu cunosc sandvişurile cu pastramă din staţia de metrou Lexington Avenue. Indivizii de la CIA sînt puţin mai stilaţi şi vorbesc despre cafenelele din Praga, despre trenul de noapte din Istanbul, tîmpenii de felul ăsta, iar New

[1] Drug Enforcement Agency – Agenţia de Luptă Împotriva Drogurilor (n. tr.).

York-ul nu este printre locurile lor favorite. NYPD are detectivi de stradă isteți, și de asta ai nevoie ca să-i iei urma lui Abdul Salami-Salami, lui Paddy O'Bad și lui Pedro Viva Puerto Rico, și așa mai departe.

Agentul federal obișnuit este Wendell Wasp din West Wheatfield, Iowa, în timp ce NYPD are mulți hispanici, mulți negri, un milion de irlandezi și chiar cîțiva musulmani acum, deci are o diversitate de culturi care nu este corectă doar din punct de vedere politic, ci și foarte folositoare și eficientă. Cînd ATTF nu poate fura detectivi aflați în activitate din NYPD, atunci angajează foști detectivi ca mine. În ciuda așa-zisei mele invalidități, sînt înarmat, periculos și rău. Ăsta sînt eu.

Ne apropiam de aeroportul JFK, așa că i-am zis lui Fasid:

– Deci, ce faci de Paște?

– De Paște? Noi nu serbăm Paștele. Sînt musulman.

Vedeți ce deștept sînt? Băieții de la FBI l-ar fi chinuit pe tip o oră să-l facă să recunoască faptul că este musulman. Eu am reușit performanța în două secunde. Glumesc. Dar, mă înțelegeți, realmente trebuie să ies din divizia pentru Orientul Mijlociu și să intru la cea anti-IRA. Sînt pe jumătate irlandez și pe jumătate englez, așa că aș putea lucra pe ambele fronturi.

Fasid a ieșit de pe Shore-Belt-POW/MIA Parkway și a intrat pe Van Wyck Expressway ce duce în partea de sud a aeroportului. Avioane imense zburau pe deasupra capetelor noastre, făcînd un zgomot infernal, așa că Fasid a urlat la mine:

– Unde să vă las?

– Sosiri Internaționale.

– Care companie?

– Sînt mai multe?

– Mda. Douăzeci, treizeci, patruzeci...

– Glumești? Vezi-ți de drum.

Fasid a ridicat din umeri ca un șofer de taxi israelian. Începeam să cred că poate era un agent Mossad deghizat în pakistanez. Sau, poate, slujba asta mă acaparase de tot.

Autostrada avea o mulțime de indicatoare colorate și numerotate, așa că l-am putut dirija pe individ spre Sosiri Internaționale, o clădire enormă pe panoul căreia erau afișate toate companiile aeriene. Tipul m-a întrebat din nou:

– Care companie?

– Nu-mi place nici una. Mergi mai departe.

Din nou a ridicat din umeri.

L-am dirijat pe altă şosea, de partea cealaltă a marelui aeroport. Este o modalitate extraordinară de a descoperi dacă eşti urmărit. Am învăţat toate lucrurile astea din romanele de spionaj sau din filmele cu James Bond. Încerc să mă acomodez cu treaba asta antiteroristă.

I-am precizat destinaţia lui Fasid şi i-am cerut să oprească în faţa unei clădiri cu birouri de pe partea de vest a aeroportului, cu diferite întrebuinţări pentru diverse lucruri. Întreaga zonă este tixită de clădiri a căror utilitate este greu de precizat şi de depozite, şi nimeni nu observă cine vine şi cine pleacă; în plus, parcarea este mai liberă. L-am plătit pe tip, i-am dat şi bacşiş şi i-am cerut chitanţă doar pentru suma fixă. Onestitatea este una dintre puţinele mele defecte.

Fasid mi-a dat un teanc de chitanţe în alb şi m-a întrebat din nou:

– Vreţi să mai zăbovesc pe-aici?

– Dacă aş fi în locul tău, n-aş face-o.

Am intrat în holul clădirii, o construcţie modernă gen arhitectura anilor '60, şi în loc de un paznic înarmat cu un Uzi, aşa cum este în toată lumea, am văzut doar un indicator care atenţiona: ZONĂ INTERZISĂ – DOAR PENTRU PERSONALUL AUTORIZAT. Deci, presupunînd că ştii limba, înţelegi dacă eşti bine venit sau nu.

Am urcat o scară şi am luat-o pe un coridor cu uşi cenuşii de oţel de o parte şi de alta, unele cu nume pe ele, altele cu numere, iar altele fără nimic. La capătul coridorului era o uşă pe care scria cu alb şi albastru – CLUBUL CONCHISTADORILOR – PRIVAT – DOAR MEMBRII.

Uşa avea o broască cu cartelă electronică, dar, ca multe altele în acest club, şi asta era falsă. Nu trebuia decît să apăs cu degetul mare de la mîna dreaptă pe partea translucidă a broaştei, ceea ce am şi făcut. După vreo două secunde, acest geniu al tehnicii şi-a zis: „Hei, ăsta este degetul mare al lui John Corey – hai să deschidem uşa pentru John".

Şi credeţi că uşa *s-a dat în lături?* Nu, a *glisat* în perete pînă la clanţă. Am eu nevoie de fleacuri din astea? Deasupra capului era şi o cameră video, în cazul în care amprenta degetului mare ar fi fost mînjită de ciocolată sau altceva de genul ăsta; iar dacă îţi recunosc faţa, pot deschide şi uşa, deci în cazul meu ar putea face o excepţie.

Aşa că am intrat, iar uşa s-a închis automat în urma mea. Mă aflam în ceea ce părea a fi o sală de primire pentru membrii unui club al unei companii aeriene. De ce ar exista un astfel de club într-o clădire care nici nu se află aproape de vreun terminal este, puteţi fi siguri, o întrebare pe care am pus-o şi la care încă aştept răspuns. De fapt, ştiu răspunsul. Cînd este implicată şi CIA, te confrunţi cu asemenea prostii de adormit copiii. Aceşti clovni cheltuiesc timp şi bani pe scena vieţii ca în timpurile de demult, cînd voiau să-i impresioneze pe cei de la KGB. Ceea ce trebuia pus pe uşă era un simplu avertisment – PĂZEA.

În spatele unui pupitru şedea Nancy Tate, secretara, gen domnişoara Moneypenny, model de eficienţă şi sexualitate reprimată, şi altele de felul ăsta. Dintr-un motiv anume mă plăcea şi m-a salutat cu căldură.

– Bună ziua, domnule Corey.

– Bună ziua, domnişoară Tate.

– Toată lumea este prezentă.

– Am întîrziat din cauza traficului.

– De fapt, aţi sosit cu zece minute mai devreme.

– Oh...

– Îmi place cravata dumneavoastră.

– Am luat-o de la gîtul unui bulgar mort în trenul de noapte spre Istanbul.

Domnişoara a chicotit.

Sala de primire avea canapele de piele, lambriuri, covor de pluş albastru şi aşa mai departe, iar pe peretele din spatele domnişoarei Nancy era o altă siglă a falsului Club al Conchistadorilor. Şi, din cîte ştiam, domnişoara Tate era o hologramă.

La stînga domnişoarei Tate era o intrare cu o plăcuţă – SPAŢIU DE CONFERINŢE ŞI AFACERI, care, de fapt, dădea spre camerele de interogatorii şi celulele de detenţie şi care presupun că pot avea denumirea de Spaţiu de conferinţe şi afaceri. În partea dreaptă o plăcuţă anunţa – HOL ŞI BAR. Aş fi prea norocos. De fapt, era drumul spre centrul de transmisiuni şi operaţiuni.

Domnişoara Tate mi s-a adresat:

– Centrul de operaţiuni. Sînt cinci persoane împreună cu dumneavoastră.

– Mulţumesc.

Am trecut de uşă şi de un holişor şi am intrat într-o cameră ca o peşteră, întunecată, fără ferestre, cu mese de lucru, console

pentru computere, nişe şi altele. Pe un perete mare din fundal se desfăşura o hartă imensă a lumii, color, computerizată şi care putea fi programată pentru orice detaliu doreai, cum ar fi centrul oraşului Islamabad. Tipic pentru majoritatea clădirilor federale, locul era dotat cu aparatură de înaltă tehnicitate. Banii nu erau o problemă pentru FBI.

În orice caz, această încăpere nu reprezintă locul meu actual de lucru, care se află la adresa mai înainte menţionată – 26 Federal Plaza, în partea de jos a Manhattanului. Dar aici trebuia să mă aflu în această sîmbătă după-amiază, ca să întîlnesc un anume arab, care trecuse în tabăra adversă, şi care trebuia dus în siguranţă în centrul oraşului şi ţinut cîţiva ani pentru interogatorii.

Mi-am ignorat oarecum colegii şi m-am dus să-mi prepar o cafea la barul care, spre deosebire de cel din vechiul meu birou de poliţist, este ordonat, curat şi bine aprovizionat mulţumită contribuabililor federali.

M-am plimbat cu cafeaua de colo pînă colo, modul meu de a-mi evita colegii încă vreo cîteva minute.

Reuşisem cafeaua atît cît trebuie de neagră şi am observat o tavă cu gogoşi pe care scria NYPD, o tavă cu cornuri şi brioşe pe care scria CIA şi o tavă cu prăjiturele de ovăz pe care era scris FBI. Cineva avea simţul umorului.

Barul se afla în partea operaţională a încăperii spaţioase, în timp ce aparatura era pusă pe o platformă joasă. O agentă de serviciu supraveghea toate computerele.

Echipa mea, din partea operaţională, şedea în jurul unei mese de lucru goale, angajată în conversaţie. Din grup făceau parte mai sus-menţionaţii Ted Nash de la CIA şi George Foster de la FBI, plus Nick Monti de la NYPD şi Kate Mayfield de la FBI. WASP[1], WASP, Wop[2], WASP.

Kate Mayfield s-a apropiat de bar şi s-a apucat să-şi prepare un ceai. Se presupunea că este mentorul meu, indiferent ce ar însemna asta.

Atîta timp cît nu înseamnă partenerul meu.

Mi s-a adresat:

– Îmi place cravata ta.

– Odată am strangulat cu ea un luptător Ninja. Este favorita mea.

---

[1] Write Anglo-Saxon Protestant – Anglo-saxoni protestanţi (n. tr.).

[2] O persoană de origine italiană sau un descendent al acesteia (n. tr.).

– Serios? Cum te descurci aici?

– Spune-mi tu.

– Păi, este cam devreme să mă pronunţ. Spune-mi de ce ai cerut să treci la divizia IRA.

– Ei bine, musulmanii nu beau, nu pot să le silabisesc afurisitele de nume în raport, iar femeile nu pot fi seduse.

– Asta este cea mai rasistă şi sexistă remarcă pe care am auzit-o pînă acum.

– Nu prea te-ai învîrtit prin cercurile astea.

– Aici nu sîntem la NYPD, domnule Corey.

– Nu, dar eu sînt din NYPD. Mi-a intrat în sînge.

– Ai de gînd să şochezi şi să înspăimînţi?

– Uite ce este, Kate, îţi mulţumesc pentru inoportunitate – vreau să spun pentru amabilitate – dar cam într-o săptămînă voi fi sau în divizia IRA, sau fără slujbă.

Nu mi-a răspuns.

Am privit-o în timp ce îşi făcea de lucru cu o lămîie. Avea aproape treizeci de ani, presupun, blondă, ochi albaştri, ten frumos, alură atletică, dinţi ca nişte perle, fără bijuterii, machiată discret şi aşa mai departe. Wendy Wasp din Wichita. Nu avea nici un cusur la prima vedere, nici un coş pe faţă, nici o pată sau un fir de mătreaţă pe taiorul albastru închis. Arăta de parcă fusese curăţată cu aspiratorul. Probabil practicase trei sporturi în facultate, făcuse duşuri reci şi organizase concursuri antrenante. O uram. Ei bine, nu chiar, dar singurul lucru pe care îl aveam în comun erau unele organe interne, şi nici acelea toate.

De asemenea, avea un accent greu de identificat şi mi-am amintit că Nick Monti mi-a spus că tatăl ei a lucrat la FBI şi că au locuit în diferite oraşe din ţară.

S-a întors şi m-a privit, iar eu i-am susţinut privirea. Avea acei ochi sfredelitori de culoare albastru deschis, culoarea aisbergului.

Mi-a spus:

– Ai venit la noi cu recomandări de sus.

– De la cine?

– De la unii dintre foştii tăi colegi de la Omucideri.

N-am răspuns.

– De asemenea, a zis ea, de la Ted şi George.

A arătat cu capul spre Încrezut şi Găgăuţă.

Aproape că m-am înecat cu cafeaua. De ce ar fi spus ceva drăguţ despre mine aceşti doi tipi era un adevărat mister.

– Nu prea te au la suflet, dar i-ai impresionat cu rezolvarea cazului din Plum Island.

– Am fost şi eu impresionat la rîndul meu.

– De ce nu vrei să faci o încercare şi în divizia Orientului Mijlociu? Dacă Ted şi George constituie o problemă pentru tine, te putem muta în altă echipă din cadrul diviziei.

– Sînt nebun după Ted şi George, dar inima mea bate cu adevărat pentru divizia anti-IRA.

– Păcat. Aici avem parte de activitate autentică. Poţi face carieră. IRA este destul de liniştită şi civilizată la ea acasă, a adăugat ea.

– Foarte bine. Oricum, nu aveam nevoie de o nouă carieră.

– Pe de altă parte, palestinienii şi grupările islamice reprezintă un pericol potenţial pentru siguranţa naţională.

– Nu e nimic „potenţial" aici, am replicat. World Trade Center, de exemplu.

Nu mi-a răspuns.

Ajunsesem să descopăr că aceste trei cuvinte aveau rezonanţa expresiei „Aminteşte-ţi de Pearl Harbor". Agenţiile de informaţii fuseseră prinse cu pantalonii în vine în acest caz, dar îşi reveniseră şi rezolvaseră cazul, deci a fost remiză.

– Întreaga ţară, a continuat ea, şi-a ieşit din minţi în legătură cu un posibil atac terorist chimic, nuclear sau biologic dinspre Orientul Mijlociu. Ţi-ai dat aseama de asta în cazul de omucidere din Plum Island. Am dreptate?

– Ai.

– Deci? Orice altceva în cadrul ATTF este neinteresant. Adevărata acţiune este în divizia pentru Orientul Mijlociu, iar tu arăţi ca un om de acţiune. A zîmbit.

I-am zîmbit la rîndul meu şi am întrebat-o:

– Ce urmăreşti?

– Te plac.

Am ridicat din sprîncene.

– Îmi plac neandertalienii din New York, a continuat.

– M-ai lăsat fără replică.

– Gîndeşte-te la asta.

– Aşa voi face. Mi-am aruncat privirea asupra ecranului unui monitor din apropiere şi am văzut că zborul pe care îl aşteptam, Trans-Continental 175, de la Paris, respecta parametrii de timp.

Cam cît crezi că va mai dura? am întrebat-o pe domnişoara Mayfield.

– Poate două sau trei ore. Încă o oră pentru întocmirea hîrtiilor, apoi ne întoarcem în Federal Plaza cu aşa-zisul nostru terorist, după care vom mai vedea.

– Ce să vedem?

– Eşti grăbit să ajungi undeva?

– Cam aşa ceva.

– Îmi pare rău dacă siguranţa naţională îţi stînjeneşte viaţa socială.

Nu am avut un răspuns potrivit la replica asta, aşa că am zis:

– Sînt un mare fan al siguranţei naţionale. Sînt al vostru pînă la ora şase după-amiază.

– Poţi pleca oricînd doreşti.

Şi-a luat ceaşca cu ceai şi s-a alăturat celorlalţi.

Aşadar, am rămas singur cu cafeaua mea şi am considerat că oferta merită luată în considerare. Privind în urmă, eram ca tipul care stătea pe nisipuri mişcătoare, privind cum îmi acoperă pantofii, curios să văd în cît timp îmi va ajunge la şosete, ştiind că mă pot retrage în orice clipă. Din păcate, cînd am coborît din nou privirea, nisipul îmi ajunsese la genunchi.

2

Sam Walters se lăsă pe spate în scaun şi îşi ajustă casca cu microfon, privind fix ecranul verde, imens din faţa sa. Afară era o frumoasă după-amiază de aprilie, dar nu îţi dădeai seama de asta în camera slab luminată, fără ferestre din Centrul de Control al Traficului Aerian New York din Islip, Long Island, la optzeci de kilometri de Aeroportul Kennedy.

Bob Esching, şeful de tură al lui Walters, veni lîngă el şi îl întrebă:

– Probleme?

– Nu avem contact radio, răspunse Walters. Zborul Trans-Continental Unu-Şapte-Cinci de la Paris.

– De cît timp?

– Nimeni nu l-a putut contacta de cînd a părăsit ruta peste Atlanticul de Nord de lîngă Gander. De aproape două ore, răspunse Walters, uitîndu-se la ceas.

– Mai sînt şi alte indicii a unei posibile probleme? întrebă Esching.

– Nu. De fapt... Privi ecranul radarului. A luat-o spre sud-vest la intersecţia Sardi, apoi în jos pe ruta Treizeci şi şapte, după planul de zbor.

– Ne va contacta în cîteva minute, întrebîndu-ne de ce tăcem.

Walters încuviinţă dînd din cap. Lipsa contactului radio nu era atît de neobişnuită – se întîmpla adesea să apară probleme între turnul de control şi aeronavele cu care lucrau. Walters avusese zile cînd această situaţie se repetase de două, chiar de trei ori. Invariabil, după două minute de la apelul repetat, pilotul răspundea „Oh, scuze...", apoi spunea că aveau volumul radioului dat la minimum sau erau pe frecvenţă greşită, sau altceva mai puţin inofensiv, cum ar fi că întregul echipaj adormise, deşi n-ar spune asta niciodată.

– Poate atît pilotul, cît şi copilotul le ţin în poală pe stewardese, zise Esching.

Walters zîmbi.

– Cea mai bună explicaţie pe care am primit-o vreodată într-un caz de pierdere a contactului radio, spuse Walters, a fost de la un pilot care a recunoscut că atunci cînd a aşezat tăviţa cu mîncare pe consola dintre scaunele piloţilor, aceasta împinsese butonul de selectare şi schimbase frecvenţa radio.

– O explicaţie banală pentru o probemă de înaltă tehnicitate, zise Esching, rîzînd.

– Exact. Se află pe ruta exactă, zise Walters, privind ecranul din nou.

– Bun.

Doar atunci cînd dispare semnalul luminos de pe radar, gîndi Walters, poţi spune că te confrunţi cu o problemă majoră. Era de serviciu în noaptea aceea de martie din 1998, cînd avionul *Air Force One,* avîndu-l la bord pe preşedintele SUA, dispăruse de pe ecranul radarului timp de douăzeci şi patru de secunde interminabile, şi întreaga încăpere, plină de controlori de zbor, amuţise. Aeronava reapăruse pe ecran şi toată lumea respirase uşurată. Dar mai fusese şi noaptea de 17 iulie 1996, cînd zborul TWA 800 dispăruse de pe ecran pentru totdeauna... Walters nu va uita niciodată noaptea aceea. Dar aici, gîndi el, avem o simplă întrerupere a contactului radio... şi totuşi, ceva îl neliniştea. În primul rînd, lipsa legăturii radio dura de prea mult timp.

Sam Walters apăsă cîteva butoane, apoi vorbi în microfonul căştii pe o linie interioară.

– Sector nouăsprezece, aici Douăzeci şi trei. Trans-Continental Unu-Şapte-Cinci, lipsă contact radio, se apropie de voi şi îl veţi prelua în aproape patru minute. Vreau doar să vă avertizez, în cazul în care va trebui să luaţi unele măsuri.

Walters ascultă răspunsul în căşti, apoi zise:

– Da... tipul a încurcat-o rău de tot. Toţi de pe coasta Atlanticului încearcă de mai bine de două ore să-l contacteze pe VHF, HF şi, din cîte ştiu, pe CB şi chiar cu semnale cu fum, rîse Walters. După ce se va încheia acest zbor, pilotul va trebui să întocmească atîtea rapoarte încît se va crede un Shakespeare. Exact. Vorbim mai tîrziu. Întoarse capul şi îi prinse privirea lui Esching. De acord?

– Mda... încă ceva... contactează-i pe toţi şi spune-le că primul sector care restabileşte legătura radio să-i transmită pilotului ca imediat ce aterizează să mă sune la turnul de control. Vreau să vorbesc chiar eu cu acest clovn, să-i explic cîte necazuri a provocat de-a lungul coastei.

– Şi în Canada.

– Exact.

Esching îl urmări pe Walters cum transmitea mesajul celorlalţi controlori de tafic care urmau să preia zborul Trans-Continental 175.

Alţi cîţiva controlori şi angajaţi aflaţi în pauză se adunaseră în jurul consolei Secţiunii 23. Walters ştia că toţi voiau să afle de ce controlorul şef Bob Esching îşi părăsise biroul de atîta timp şi întîrzia în preajma lui. Esching – potrivit spuselor subordonaţilor – se afla periculos de aproape de o situaţie în curs de desfăşurare.

Lui Sam Walters nu-i plăcea să-i aibă pe toţi în jurul lui, dar, dacă Esching accepta situaţia, el nu avea ce face. Şi nu credea că Esching le va spune să plece la locurile lor. Cazul pierderii contactului radio cu zborul Trans-Continental era acum în centrul atenţiei în Turnul de control, iar această mini-tragedie era, la urma urmei, un bun exerciţiu pentru tinerii controlori aflaţi în tură în după-amiaza aceea de sîmbătă.

Nu se vorbea mult, dar Walters simţea un amestec de curiozitate, tulburare şi chiar puţină teamă.

Walters încercă din nou să stabilească legătura radio.

– Zborul Trans-Continental Unu-Şapte-Cinci, aici Centrul New York. Mă auzi?

Nici un răspuns.

Walters mai făcu o încercare.

Nici un răspuns.

În începere era liniște, în afară de zumzăitul aparaturii electronice. Nimeni nu făcea nici un comentariu. În astfel de situații nu era înțelept să spui ceva ce te-ar putea obseda mai tîrziu.

În cele din urmă, unul dintre controlori i se adresă lui Esching:

– Tipul ăsta va avea destule explicații de dat, șefule. Datorită lui am avut o pauză lungă de cafea.

Cîțiva controlori rîseră, dar zîmbetele pieriră repede.

– Ei bine, zise Esching, după ce își drese glasul, fiecare să meargă la locul lui de lucru. Valea!

Controlorii se răspîndiră care încotro, lăsîndu-i singuri pe Walters și Esching.

– Nu-mi place deloc ce se întîmplă, zise încet Esching.

– Nici mie.

Esching înșfăcă un scaun cu rotile și îl trase lîngă Walters. Începu să studieze atent ecranul imens, concentrîndu-se asupra problemei ivite. Semnalul radar arăta că era vorba despre un Boeing 747, din noua serie 700, cel mai mare și mai modern. Aeronava urma cu precizie planul de zbor, îndreptîndu-se spre Aeroportul Internațional JFK.

– De ce naiba nu funcționează nici un aparat radio? zise Esching.

Sam Walters se gîndi cîteva minute, după care replică:

– Așa ceva nu este posibil, deci înclin să cred că ori volumul este dat la minimum, ori au schimbat frecvența radio, ori antena a căzut.

– Da?

– Da...

– Dar... dacă ar fi de vină volumul sau frecvența, echipajul ar fi trebuit să-și dea seama cu mult timp în urmă.

– Mda, replică Walters, dînd aprobativ din cap, poate este de vină numai antena... sau, fiind vorba de un model nou, a apărut o defecțiune tehnică ce a condus la pierderea legăturii radio. Este posibil.

– Posibil, aprobă Esching.

Dar nu probabil. Zborul 175 nu avusese contact radio de cînd părăsise ruta oceanică și ajunsese în America de Nord. Manualul procedurilor anormale făcea unele referiri la un astfel de caz rar, dar își aminti că nu se preciza ce anume trebuie făcut. De fapt, nu era mai nimic de făcut.

– Dacă aparatele de radio sînt în bună stare, zise Walters, în momentul în care începe manevrele de coborîre, pilotul își va da seama dacă este pe o frecvență greșită sau dacă volumul este dat la minimum.

– Adevărat. Oare... crezi că au adormit cu toții?

– Ei bine, ezită Walters, se mai întîmplă, dar însoțitorul de zbor ar fi trebuit să fie deja în cabină.

– Așa este. Lipsa legăturii radio durează de prea mult timp, nu?

– Cam de multișor... dar, cum am mai spus, cînd va începe coborîrea... știi și tu, chiar dacă aparatele radio sînt inoperabile, pilotul poate folosi computerul pentru a transmite un mesaj companiei, iar pînă acum ei ne-ar fi contactat.

Esching se gîndi la această posibilitate, apoi zise:

– Iată de ce gîndesc că este o problemă cu antena, așa cum ai zis. Cîte antene are un astfel de aparat?

– Nu sînt sigur. O mulțime.

– Se pot strica toate?

– Posibil.

– Ei bine, zise Esching după o clipă de gîndre, să zicem că pilotul este conștient de lipsa legăturii radio... ar putea folosi unul dintre telefoanele din carlingă ca să sune pe cineva care să ne sune pe noi. Vreau să spun că s-a mai întîmplat în trecut – să stabilești legătura prin telefon.

Walters dădu din cap.

Amîndoi bărbații priveau semnalul luminos de pe radar, care continua să se tîrască încet de la dreapta la stînga.

În cele din urmă, Bob Esching rosti cuvintele pe care nu ar fi vrut să le spună:

– S-ar putea să fie o deturnare.

Sam Walters nu răspunse.

– Sam?

– Păi... nava urmează planul de zbor, altitudinea este corectă și folosește codul radar pentru traversarea Atlanticului. Dacă sînt deturnați, se presupune că pilotul trimite un cod radar schimbat ca să ne avertizeze.

– Da... Esching își dădea seama că situația nu se încadra în profilul unei deturnări. Constataseră doar tăcerea ciudată a unei aeronave care, altfel, se comporta normal. Totuși, era posibil ca

un turist priceput să ştie despre codul radar pentru deturnări şi să-l atenţioneze pe pilot să nu atingă butonul selectorului.

Esching ştia că el era persoana care trebuia să ia o decizie. Se blestemă în gînd pentru că se oferise voluntar în această tură de sîmbătă după-amiază. Soţia lui era în Florida să-şi viziteze părinţii, copiii erau la colegiu, iar el se gîndise că mai bine ar merge la slujbă decît să se învîrtă prin casă de unul singur. Greşeală. Avea nevoie de un hobby.

– Ce altceva putem face? întrebă Walters.

– Tu fă ce ai de făcut. Eu voi suna la controlorul şef de la turnul de control al Aeroportului Kennedy, apoi la centrul de transmisiuni şi operaţiuni al Companiei Trans-Continental.

– Bună idee.

– Sam, zise Esching, ridicîndu-se, nu cred că e vorba de o problemă serioasă, dar am da dovadă de neglijenţă dacă nu am consemna tot ce se întîmplă.

– Adevărat, replică Walters în timp ce traducea mental vorbele lui Esching, *Nu vrem să părem lipsiţi de experienţă, timoraţi sau prea nepricepuţi ca să rezolvăm această problemă, dar vrem să ne acoperim spatele.*

– Cheamă Sectorul nouăsprezece şi pasează-i problema.

– Imediat.

– Şi sună-mă dacă apare vreo schimbare.

– Bineînţeles.

Esching se întoarse şi se îndreptă spre cabina lui de sticlă din capătul încăperii spaţioase.

Se aşeză la masa de lucru şi mai aşteptă cîteva minute, sperînd că Sam Walters îl va suna să-l anunţe că restabiliseră contactul. Reflectă asupra problemei, hotărîndu-se ce avea să-i spună controlorului şef de la Aeroportul Kennedy. Acest apel, hotărî el, trebuia să fie strict FYI, fără nici o urmă de îngrijorare sau preocupare, fără păreri, fără speculaţii – doar faptele. Apelul la Trans-Continental, ştia sigur, trebuia să aibă încărcătura potrivită de îngrijorare şi preocupare.

Ridică receptorul şi chemă mai întîi turnul de control al Aeroportului Kennedy. În timp ce telefonul suna, se întreba dacă nu ar fi mai bine să le spună ceea ce simţea cu adevărat în adîncul sufletului – *aici se întîmplă ceva foarte grav.*

3

Şedeam alături de colegii mei: Ted Nash, Super Spionul CIA; George Foster, Cercetaşul FBI; Nick Monti, băiatul bun de la NYPD şi Kate Mayfield, Fata de Aur din Biroul Federal de Investigaţii. Luaserăm toţi scaune rotative de la mesele de lucru libere şi fiecare avea cîte o ceaşcă de ceramică, plină cu cafea, în mînă. Doream cu ardoare şi o gogoaşă – cu zahăr –, dar există acea asociere între poliţişti şi gogoşi pe care unii oameni o consideră, dintr-un anumit motiv, nostimă, şi nu m-am dus să-mi iau una.

Ne scoseserăm hainele, aşa că ne puteam admira unul altuia tocurile pistoalelor. Chiar şi după douăzeci de ani de activitate în poliţie, am constatat că faptul în sine determină pe toată lumea să vorbească cu cîteva octave mai jos, chiar şi pe femei.

Oricum, răsfoiam prin mapele referitoare la aşa-zisul terorist, al cărui nume era Asad Khalil. Apropo, ceea ce poliţiştii numesc mape, prietenii mei numesc dosare. Poliţiştii şed cu fundul pe scaun şi răsfoiesc mapele. Federalii şed pe posteriorul lor şi examinează dosarele.

Datele din mape constituie ştiri despre tip, datele din dosare reprezintă, cred, informaţii. Este cam acelaşi lucru, dar trebuie să învăţ limba.

De fapt, nu aveam prea multe date în mapa mea sau dosarul lor, cu excepţia unei fotografii color trimisă de la Ambasada SUA din Paris, o scurtă biografie şi un rezumat de genul Asta-este-ceea ce-credem-că-ticălosul-are-de gînd elaborat de CIA, Interpol, MI-6 englez, Siguranţa Franceză şi o mînă de poliţişti şi spioni răspîndiţi prin Europa. Din biografie reieşea că presupusul terorist era un libian de aproape treizeci de ani, cu familie necunoscută, fără alte date de seamă, cu excepţia faptului că vorbea engleza, franceza, puţin italiana şi germana, şi bineînţeles araba.

Mi-am privit ceasul de la mînă, m-am întins, am căscat şi am privit în jur. Clubul Conchistadorilor, în afară de faptul că găzduia ATTF, era şi birou operativ pentru FBI şi loc de vînzoleală pentru

CIA, şi Dumnezeu mai ştie ce altceva, dar în această după-amiază de sîmbătă, singurele persoane prezente eram noi cinci de la ATTF, agenta de serviciu şi Nancy Tate la recepţie. Apropo, pereţii erau căptuşiţi cu plumb pentru ca nimeni din afară să nu ne asculte cu ajutorul microundelor, şi nici Superman să nu ne vadă.

– Înţeleg că s-ar putea să ne părăseşti, mi-a zis Ted Nash.

N-am răspuns, dar l-am privit. Era îmbrăcat elegant şi se vedea bine că tot ce purta era făcut de comandă, inclusiv pantofii şi tocul pistolului. Nu arăta rău deloc, era bronzat, cu părul grizonat, şi mi-am amintit foarte clar că lui Beth Penrose i se cam aprinseseră călcîiele după el. Mă convinsesem că nu din pricina asta nu-mi plăcuse tipul, bineînţeles, dar fără îndoială, fusese ca gazul peste foc sau aşa ceva.

– Dacă vei amîna transferul cu nouăzeci de zile, atunci orice decizie vei lua va fi studiată foarte serios, mi s-a adresat George Foster.

– Serios?

Foster, cel mai în vîrstă dintre tipii de la FBI, era un fel de şef de grup, ceea ce nu îl deranja pe Nash care, de fapt, nu era *în* grup, ci se implica atunci cînd prezenţa CIA era necesară, ca în situaţia de astăzi.

Foster, îmbrăcat în costumul tipic albastru-închis-sînt-agent federal, a adăugat, destul de brusc:

– Ted ne părăseşte în cîteva săptămîni pentru o însărcinare peste ocean, aşa că vom fi doar noi patru.

– De ce nu poate pleca *acum?* am sugerat subtil.

Nash a rîs.

Apropo, domnul Ted Nash, în afară de faptul că se dăduse la Beth Penrose, mai adăugase pe lista de păcate şi faptul că mă ameninţase în timpul anchetării cazului din Plum Island – iar eu nu sînt un tip iertător.

– Avem în lucru un caz interesant şi important, a continuat George Foster, care se referă la uciderea unui palestinian moderat de către un grup extremist aici, în New York. Avem nevoie de tine pentru asta.

– Adevărat?

Instinctele mele de poliţist mă avertizau că mi se cocea ceva urît. Adică Foster şi Nash aveau nevoie de un tip care să-şi asume riscul unui eşec şi, oricum ieşeau lucrurile, urma să mi se însceneze ceva care să mă distrugă. Mă simţeam de parcă mă învîrteam pe

acolo doar ca să-mi dau seama ce pun la cale, dar, ca să fiu sincer, aici nu eram în elementul meu, unde, dacă nu erai atent, orice individ te putea pune la podea.

Vreau să spun că era o coincidență că ajunsesem în această echipă. ATTF nu era imens, dar era destul de mare ca acest aranjament să pară puțin dubios. În al doilea rînd era faptul că Încrezutul și Găgăuță mă *ceruseră* în această echipă pentru cunoștințele mele în criminalistică. Aveam intenția să-l întreb pe Dom Fanelli de unde auzise de programul federalilor pentru agenți civili. Garantam cu viața pentru Dom, deci el era scos din cauză, și trebuia să presupun că și Nick Monti era corect. Polițiștii nu întind curse altor polițiști, nici chiar federalilor – *mai ales* nu acestora.

Am privit-o pe Kate Mayfield. Mi-ar frînge inima mea dură și rece dacă ar complota cu Foster și Nash împotriva mea.

Mi-a zîmbit.

I-am răspuns cu un zîmbet. Dacă aș fi în locul lui Foster și al lui Nash și aș vrea să-l agăț pe John Corey, aș folosi-o pe Kate Mayfield ca momeală.

– Treburile astea cer tipi obișnuiți cu astfel de lucruri, mi s-a adresat Nick Monti. Tu știi că jumătate dintre polițiști și foștii polițiști care se implică aici pleacă. Este ca și cum sîntem o mare familie fericită, dar polițiștii sînt ca acei copii care nu merg la colegiu, locuiesc în case, fac treburi ciudate și totdeauna vor să împrumute o mașină.

– Nu este adevărat, Nick, interveni Kate.

– Mda, sigur, a rîs Monti. S-a uitat la mine și a adăugat: Putem discuta despre asta la o bere.

– O să fiu foarte atent, am zis, adresîndu-mă tuturor, ceea ce însemna lua-v-ar dracu'.

Dar nu spui asta cu voce tare, fiindcă vrei să-i menții agățați de momeală. Este un soi de interes. Alt motiv pentru proastele mele maniere era faptul că îmi lipsea NYPD – Slujba, cum îi spunem noi – și presupun că îmi plîngeam oarecum de milă și eram puțin nostalgic după zilele de odinioară.

M-am uitat la Nick Monti și i-am prins privirea. Nu-l știam de la Slujbă, dar aflasem că fusese detectiv în Divizia de Informații, ceea ce era perfect pentru genul ăsta de muncă. Se presupune că aveau nevoie de mine pentru cazul uciderii acelui palestinian și înclin să cred că și pentru alte cazuri de crimă comise de teroriști,

şi că de aceea mi se oferise un contract. De fapt, mă gîndesc că au încheiat un contract pe mine.

– Ştii de ce italienii nu-i înghit pe martorii lui Iehova? l-am întrebat pe Nick.

– Nu... de ce?

– Italienii nu înghit nici un fel de *martori.*

Gluma a stîrnit hohote de rîs din partea lui Nick, dar ceilalţi trei arătau de parcă emisesem o tîmpenie crasă. Federalii, trebuie să înţelegeţi, sînt foarte corecţi din punct de vedere politic şi foarte constipaţi, deci al naibii de înspăimîntaţi de poliţia de la Washington. Sînt total îndobitociţi de directivele stupide care se scurg de la Washington ca un şuvoi continuu, diareic. Vreau să spun că noi toţi, cu vîrsta, devenim puţin mai sensibili şi conştienţi de lumea din jurul nostru, şi asta este bine, dar federalii devin paranoici în teama de a jigni un individ sau un grup de indivizi, deci ajungi să te confrunţi cu situaţii de genul, „Salut, domnule Terorist, numele meu este George Foster şi voi fi ofiţerul care vă arestează astăzi"

– Nota trei, detectiv Corey, mi-a zis Nick Monti. Ură de rasă.

Era evident, Nash, Foster şi Mayfield oscilau între supărare şi jena de a fi, indirect, obiectul glumelor noastre. Mi-a trecut prin minte, într-un moment de sensibilitate, că federalii aveau propriile păreri despre NYPD, dar nu vei scoate niciodată un cuvînt de la ei.

În ce-l priveşte pe Nick Monti, acesta avea aproape cincizeci şi cinci de ani, căsătorit, cu copii, chel, cu puţină burtă, cu aspect patern şi inofensiv, genul de individ care pare orice în afară de agent de informaţii. Trebuie că era bun, altfel federalii nu l-ar fi furat de la NYPD.

Am frunzărit dosarul domnului Asad Khalil. Acest domn arab părea că se plimbă mult prin Europa de Vest şi, pe oriunde fusese, unele persoane sau aşezăminte engleze, sau americane se confruntaseră cu accidente grave – o bombă la Ambasada Marii Britanii din Roma, o bombă la Catedrala Americană din Paris, o bombă la Biserica Luterană Americană din Frankfurt, uciderea cu un topor a unui ofiţer din Forţele Aeriene Americane în faţa Bazei Aeriene Lakenheath din Anglia şi asasinarea prin împuşcare, în Bruxelles, a trei elevi americani ai căror taţi erau ofiţeri NATO. Acest ultim caz m-a şocat prin ticăloşia lui şi m-am întrebat care era de fapt problema acestui tip.

În orice caz, nici unul dintre evenimentele sus-menţionate nu putea fi legat direct de Khalil, deci fusese pus sub supraveghere pentru a-i descoperi acoliţii sau a-l prinde asupra faptului. Dar presupusul ticălos părea să nu aibă nici un complice, nici o legătură cu nimeni şi nimic, nici o relaţie cu o grupare teroristă, cu excepţia masonilor. Glumesc.

Am parcurs un paragraf din dosar, scris de un agent cu nume de cod dintr-o agenţie de informaţii neprecizată. Paragraful zicea: „Asad Khalil intră în ţară în mod legal, folosindu-şi paşaportul libian şi pozînd în turist. Autorităţile sînt alertate şi îl supraveghează să vadă cu cine ia legătura. Invariabil, el reuşeşte să se facă nevăzut şi, aparent, părăseşte ţara fără a fi descoperit, deoarece nu există nici o dovadă a plecării lui. Recomand insistent arestarea şi interogarea lui cu proxima ocazie cînd intră în ţară."

Am dat aprobator din cap. Bună idee, Sherlock. Este exact ceea ce avem noi de gînd.

Lucrul care mă neliniştea în acest caz era că Asad Khalil nu părea să fie genul de individ care să se prezinte la Ambasada Americană din Paris şi să se predea din moment ce era departe de a fi demascat.

Am citit şi ultima pagină a dosarului. În esenţă, era vorba despre un lup singuratic cu o atitudine negativistă faţă de civilizaţia vestică. Ei bine, vom vedea destul de curînd ce are tipul de gînd.

Am studiat din nou fotografia color trimisă de la Paris. Domnul Khalil părea cam slab, dar nu în sensul urît al cuvîntului. Era tipul oacheş, arătos, cu nas ascuţit, păr lucios pieptănat spre spate şi ochi negri şi adînci. Avusese partea lui de distracţie cu fetele sau băieţii, sau orice altceva îi poftea inima.

Colegii mei sporovăiau despre caz pe baza datelor aflate la îndemînă şi se părea că tot ce aveam de făcut astăzi era să-l luăm pe domnul Khalil sub aripa noastră protectoare şi să-l aducem aici pentru un scurt interogatoriu, cîteva fotografii, amprente şi altele asemenea. Un ofiţer de la Serviciul de Naturalizare şi Imigrări urma să-i pună şi el cîteva întrebări şi să întocmească nişte hîrtii. Sistemul federal se baza pe destulă birocraţie, astfel ca, dacă ceva ieşea prost, nu mai puţin de cinci sute de persoane să-şi paseze responsabilităţile.

După o oră sau două urma să-l escortăm pe tip la sediul din Federal Plaza unde, presupun, va fi întîmpinat de persoane adecvate

care, împreună cu colegii mei, vor încerca să-l convingă că sinceritatea declaraţiilor lui ar fi un act creştinesc şi aşa mai departe. Într-un anumit moment, într-o zi, într-o săptămînă sau o lună de acum încolo, domnul Khalil va fi dus de CIA undeva în apropiere de Washington, unde va ciripi timp de un an, după care va primi ceva dolari şi o nouă identitate, care, cunoscînd CIA, îl va face pe bietul băiat să semene cu Pat Boone. Oricum, m-am adresat colegilor:

– Cine are păr blond, ochi albaştri, sîni mari şi locuieşte în sudul Franţei?

Nimeni nu părea să ştie, aşa că le-am spus tot eu:

– Salman Rushdie.

Nick a izbucnit în rîs şi s-a plesnit peste genunchi:

– Nota doi.

Ceilalţi doi tipi au zîmbit reţinut. Kate şi-a dat ochii peste cap.

De fapt, depăşisem puţin limita, dar nu cerusem eu bîlciul ăsta. Oricum, îmi mai rămăsese de zis o glumă proastă şi încă două comentarii nesuferite.

– După cum am citit în rezumatul făcut de Zach Weber, a zis Kate Mayfield, Asad Khalil este escortat de Phil Hundry de la FBI şi Peter Gorman de la CIA. L-au preluat pe Khalil din Paris şi acum călătoresc la clasa *business*, cu un Boeing 747. Domnul Khalil poate fi sau nu un martor al guvernului şi, pînă ce acest lucru se va stabili, este încătuşat.

– Cu ce viteză zboară? am întrebat.

Domnişoara Mayfield m-a ignorat şi a continuat:

– Cei doi agenţi şi domnul Khalil vor coborî din avion, iar noi îi vom întîmpina la uşa avionului. Îşi privi ceasul de mînă, se ridică, privi ecranul monitorului şi zise: Zborul se desfăşoară conform planului. În aproximativ zece minute va trebui să ne îndreptăm spre poarta de debarcare.

– Desigur, nu ne aşteptăm la nici un fel de dificultăţi, a spus Ted Nash, dar ar trebui să fim pregătiţi. Dacă cineva va voi să-l împuşte pe individ, ar avea doar cîteva posibilităţi – pe culoarul de ieşire din avion, în microbuz cînd vine către acest sediu sau pe drumul spre Manhattan. După asta, Khalil va dispărea în reţeaua sistemului şi nimeni nu-l va mai vedea şi nu va mai auzi de el.

– Am aranjat să fie prezenţi pe pistă, lîngă microbuz, spuse Nick, cîţiva ofiţeri de poliţie din Securitatea Aeroportului şi cîţiva poliţişti în civil din NYPD. De asemenea, vom fi escortaţi de o

maşină de poliţie pînă la Federal Plaza. Deci, dacă cineva încearcă să-l atace pe tip, va fi o acţiune de tip kamikaze.

– Ceea ce, a intervenit domnul Foster, nici nu intră în discuţie.

– La Paris i s-a dat o vestă antiglonţ, zise Kate. Am luat toate măsurile de precauţie. Nu ar trebui să apară vreo problemă.

N-ar trebui. Nu chiar aici, pe pămînt american. De fapt, nu-mi aminteam ca FBI sau NYPD să fi pierdut vreodată vreun prizonier sau martor, deci totul se prezenta ca o plimbare în parc. Totuşi, lăsînd gluma la o parte, trebuia să dirijezi aceste acţiuni de rutină ca şi cum ţi-ar putea exploda în faţă în orice moment. Vreau să spun că vorbim aici despre terorişti, indivizi ce slujesc o cauză şi care au demonstrat că nu dau o ceapă degerată pe viaţa de pe acest pămînt.

Am repetat, verbal, traseul spre terminal, spre poarta de debarcare, spre culoarul de ieşire şi spre locul de parcare a avionului. Îi vom urca pe Khalil, Gorman şi Hundry într-un microbuz fără însemne, blindat, apoi, cu o maşină a poliţiei Securităţii Aeroportului în faţă şi cu una în spate, vom reveni la clubul nostru privat. Maşinile de poliţie sînt dotate cu staţii radio de control la sol care, conform regulilor, sînt necesare pe toată suprafaţa aeroportului.

Reveniţi la Clubul Conchistadorilor, vom suna la Serviciul Imigrări să-l ia în evidenţă pe Khalil. Singura organizaţie care părea să lipsească astăzi era Biroul de Violare a Parcărilor. Dar legea e lege şi fiecare are de protejat o anumită zonă.

După ceva timp vom reveni la microbuz şi, cu escortă, ne vom îndrepta spre Manhattan, evitînd, inteligent fireşte, cartierele musulmane din Brooklyn. Între timp, o dubă pentru transportarea prizonierilor, împreună cu o maşină a poliţiei, cu însemne, va acţiona ca momeală. Cu puţin noroc, îmi voi termina treaba, iar la ora şase voi fi în maşina mea în drum spre Long Island, la întîlnirea cu Beth Penrose.

Acum însă, la Clubul Conchistadorilor, Nancy vîrî capul pe uşă şi ne anunţă:

– A sosit microbuzul.

– Exact la timp, spuse Foster, ridicîndu-se.

În ultimul minut, Foster ni s-a adresat mie şi lui Nick:

– Ce-ar fi ca unul din voi să rămînă aici, în caz că primim un telefon oficial?

– Rămîn eu, s-a oferit Nick.

– Păstrăm legătura, a spus Foster, înmînîndu-i lui Nick telefonul celular. Sună-mă dacă primeşti vreun telefon.

– Sigur.

În drum spre ieşire am privit ecranul monitorului. Doar douăzeci de minute pînă la aterizare.

Adesea m-am întrebat care ar fi fost rezultatul dacă aş fi rămas eu la club în locul lui Nick.

4

Ed Stavros, controlorul şef al turnului de control de la Aeroportul Internaţional Kennedy, ţinea receptorul la ureche şi îl asculta pe Bob Esching, controlorul şef de tură al Centrului de control al Traficului Aerian din New York. Stavros nu era sigur dacă Esching era sau nu îngrijorat, dar simplul fapt că telefonase era cam neobişnuit.

Ochii lui Stavros se îndreptară, inconştient, spre ferestrele colorate, imense ale turnului de control pentru a urmări aterizarea unui avion Lufthansa A-340. Îşi dădu seama că vocea lui Esching nu se mai auzea. Stavros se gîndi să spună ceva potrivit, în cazul în care caseta cu convorbirea va fi derulată luni dimineaţa într-o cameră plină de figuri încruntate. Îşi drese vocea şi întrebă:

– Ai sunat la Trans-Continental?

– Acesta va fi următorul meu apel telefonic, replică Esching.

– Da... bine... eu voi alerta Unitatea pentru cazuri de urgenţă a Securităţii Aeroportului... aeronava face parte din seria 700?

– Corect, zise Esching.

Stavros dădu din cap. Băieţii de la Unitatea pentru cazuri de urgenţă cunoşteau, teoretic, orice tip de aeronavă în ceea ce priveşte uşile, toboganele de evacuare, amplasarea fotoliilor şi aşa mai departe.

– Asta e... în regulă...

– Nu spun că este o stare de urgenţă, adăugă Esching. Vreau doar...

– Mda, înţeleg. Dar vom lucra ca la carte şi voi anunţa un caz trei-doi. Ştii, nu? Ăsta este un pericol *potenţial*. Bine?

– Mda... vreau să spun, ar fi posibil...

– Ce?

– Ei bine, nu am de gînd să fac speculaţii, domnule Stavros.

– Nici nu-ţi cer asta, domnule Esching. Să anunţ un caz trei-trei?

– Este decizia dumneavoastră, nu a mea. Nu avem contact radio de mai bine de două ore, dar nici o altă indicaţie că ar fi vreo problemă. Într-un minut sau două veţi avea aeronava pe ecranul dumneavoastră. Priviţi cu atenţie.

– Bine. Altceva?

– Asta este tot, zise Bob Esching.

– Mulţumesc, spuse Ed Stavros şi puse receptorul în furcă.

Stavros ridică receptorul telefonului negru de pe linia directă cu Centrul de operaţii al Autorităţii Aeroportului şi după trei apeluri, o voce zise:

– Pistolarii şi pompierii la dispoziţia dumneavoastră.

Stavros nu aprecia umorul ofiţerilor de poliţie din Autoritatea Aeroportului, care acţionau şi ca pompieri în cadrul Serviciului de urgenţă.

– Ne confruntăm cu un caz de pierdere a contactului radio. Zborul Trans-Continental Unu-Şapte-Cinci, Boeing 747, din seria 700.

– Recepţionat, turnule. Care pistă?

– Folosim pista patru, dar cum să ştiu ce va cere pilotul dacă nu putem lua legătura cu el?

– Corect. Care este ETA[1]?

– Conform orarului, ora este şaisprezece-douăzeci şi trei.

– Înţeles. Doriţi un cod trei-doi sau trei-trei?

– Ei bine... hai să pornim cu codul standard trei-doi şi, în funcţie de situaţie, creştem sau scădem gravitatea operaţiunii.

– Sau putem rămîne pe loc.

E sigur că Stavros nu agrea atitudinea încrezută a acestor indivizi – în majoritate erau bărbaţi, dar şi femei. Oricine avusese strălucita idee să îmbrăţişeze trei profesii dure – serviciu de urgenţe, pompieri şi poliţişti – şi să le comaseze într-una singură trebuie să fi fost nebun.

– Cu cine vorbesc? Bruce Willis? zise Stavros.

– Sergent Tintle, la dispoziţia dumneavoastră. Cu cine vorbesc?

– Domnul Stavros.

[1] Estimated Time of Arrival – timpul aproximativ al sosirii (n. tr.).

– Ei bine, domnule Stavros, coborîți la sediul pompierilor și vă vom îmbrăca într-un costum ignifug, vă vom da un topor și, dacă avionul ia foc, veți fi printre primii care urcă la bord.

– Problema aeronavei este lipsa contactului radio, nu una mecanică, sergent, replică Stavros. Să nu exagerăm.

– Îmi place cînd vă enervați.

– În regulă, îi zise Stavros. Acum hai să facem totul ca la carte. Voi suna la telefonul roșu.

Stavros puse jos receptorul și îl ridică pe cel al telefonului roșu, apoi apăsă un buton ce îl puse din nou în legătură cu același sergent Tintle, care de data asta zise:

– Autoritatea Aeroportului – Serviciul de urgență.

Această convorbire era oficială și fiecare cuvînt se înregistra, așa că Stavros răspunse conform procedurii.

– Aici turnul de control. Sun pentru o operațiune cod trei-doi în cazul Trans-Continental 747–700, aterizare pe pista a patra, ETA aproximativ peste douăzeci de minute. Vîntul bate cu zero-trei-zero și zece noduri. Trei sute zece suflete la bord.

Stavros se întreba întotdeauna de ce atît pasagerii, cît și echipajul se numeau suflete. Suna de parcă erau deja morți.

Sergentul Tintle repetă mesajul și adăugă:

– Voi trimite echipele.

– Mulțumesc, sergent.

– Mulțumesc pentru telefon, domnule. Apreciem colaborarea.

Stavros puse receptorul în furcă și își masă tîmplele.

– Idioți.

Se ridică și îmbrățișă cu privirea încăperea imensă din turnul de control. Cîteva persoane conștiincioase – bărbați și femei – ședeau privind ecranele monitoarelor, alții vorbeau în căști sau priveau din cînd în cînd pe fereastră. Munca în turnul de control nu era atît de stresantă ca aceea a controlorilor de trafic aerian, care ședeau la radarele lor într-o încăpere fără ferestre, dedesubtul acesteia. Își aminti de ziua în care doi dintre oamenii lui cauzaseră ciocnirea pe pistă a două avioane. Fusese în ziua lui liberă, de aceea se mai afla încă în slujbă.

Stavros se duse la fereastră. De la o înălțime de peste o sută de metri – echivalentă cu o clădire cu treizeci de etaje – vederea panoramică a aeroportului, a golfului și a Oceanului Atlantic era spectaculoasă, în special cînd cerul era senin, ca în această după-amiază, și avea soarele în spate. Își privi ceasul de mînă care

arăta aproape 4:00 p.m. Ar trebui să apară în cîteva minute, dar asta nu era să fie.

Trebuia să ajungă acasă la ora şapte, pentru a cina cu soţia şi un alt cuplu. Era aproape sigur că va reuşi să ajungă la timp sau, poate, cu o mică întîrziere. Chiar dacă va sosi mai tîrziu, va fi bine primit dacă avea pregătită o poveste interesantă care să justifice întîrzierea. Oamenii credeau că are o slujbă fascinantă, iar el se folosise de asta la cîteva petreceri.

Îşi propuse să sune acasă de îndată ce va ateriza Boeingul 747. Apoi va vorbi la telefon cu pilotul aeronavei, după care va face un raport preliminar cu privire la incident. Presupunînd că nu era vorba decît de o defecţiune de comunicare, la ora şase avea să fie deja pe drum, cu două ore mai tîrziu decît plănuise. *Corect.*

Refăcu în minte conversaţia cu Esching. Regreta că nu avea posibilitatea să asculte banda care îi înregistrase fiecare cuvînt, dar FAA[1] nu era atît de proastă ca să permită aşa ceva.

Se gîndi din nou la telefonul lui Esching, dar nu la cuvinte, ci la ton. Era cu adevărat preocupat de situaţie şi nu putuse să ascundă asta. Totuşi, lipsa legăturii radio timp de două ore nu însemna neapărat o tragedie, doar un lucru neobişnuit. Stavros se gîndi un moment că la bordul Boeingului 747 ar fi putut izbucni un incendiu. Acest lucru era mai mult decît suficient ca să schimbe semnalul de alarmă de la codul standard trei-doi la trei-trei. Codul trei-patru era pentru o iminentă prăbuşire, ceea ce nu era cazul. O astfel de situaţie necunoscută făcea totul mai dificil.

Şi, bineînţeles, mai exista posibilitatea îndepărtată că avea loc o deturnare. Dar Esching spusese că nu se transmisese codul special pentru un asemenea caz.

Stavros cîntări cele două opţiuni – trei-doi sau trei-trei? Un trei-trei ar fi cerut în mod clar o explicaţie sofisticată în raportul său, dacă s-ar dovedi că nu fusese nici un pericol. Se hotărî să rămînă la codul trei-doi şi se îndreptă spre bar să-şi ia o cafea.

– Şefule.

Stavros aruncă o privire spre unul dintre subalternii săi, Roberto Hernandez.

– Ce este?

– Şefule, tocmai am primit un telefon de la controlorul radarului

[1] Federal Aviation Agency – Agenţia Federală de Aviaţie (n. tr.).

în legătură cu problema zborului Trans-Continental, zise Hernandez, scoţîndu-şi căştile.

– Şi? întrebă Stavros, punînd jos ceaşca cu cafea.

– Ei bine, avionul a început coborîrea mai devreme decît trebuia şi mai că a dat peste avionul US Airways de pe coridorul aerian pentru Philadelphia.

– Iisuse...

Stavros îndreptă privirea spre fereastră. Nu putea înţelege cum pilotul de pe Trans-Continental nu văzuse celălalt avion în condiţiile unui cer limpede, fără nori. Măcar echipamentul de avertizare a coliziunii ar fi trebuit să funcţioneze prin semnal sonor înainte de a se stabili contactul vizual. Era primul semnal că se întîmpla ceva cu adevărat rău. *Ce naiba se întîmplă acolo?*

– L-am prins, şefule, zise Hernandez, privindu-şi propriul ecran radar.

Stavros se duse la consola lui Hernandez. Privi semnalul luminos de pe ecran. Aeronava-problemă se înscria fără greş pe o linie descendentă spre una dintre pistele din nord-estul Aeroportului Kennedy.

Stavros îşi amintea de zilele în care a fi controlor în turnul de control însemna de obicei să te uiţi pe fereastră; acum salariaţii din turn supraveghează, în general, aceleaşi aparate electronice ca şi controlorii de trafic aerian din camera fără ferestre de sub ei. Dar cel puţin aici au posibilitatea de a privi şi pe fereastră din cînd în cînd.

Stavros luă binoclul puternic al lui Hernandez şi se duse la fereastra dinspre sud. Existau patru console pentru comunicaţii montate la nouăzeci de grade, chiar în faţa ferestrei imense, aşa încît personalul din turn să aibă şi o vedere panoramică asupra a ceea ce se întîmpla pe piste, pe drumurile de acces şi la porţile de îmbarcare. Deşi în mod obişnuit nu era necesar, Stavros simţi dorinţa de a se afla la cîrmă, ca să spunem aşa, în momentul în care avionul va deveni vizibil.

– Ce viteză are? îl întrebă pe Hernandez.

– Două sute de noduri, răspunse acesta, pe parcursul a o mie şapte sute patruzeci de metri.

– Bine.

Stavros ridică din nou receptorul telefonului roşu. Apăsă, de asemenea, şi butonul pentru cazuri de urgenţă din turnul de control.

– Serviciul pentru cazuri de urgență, aici turnul, terminat.

– Turnule, aici Serviciul pentru cazuri de urgență, se auzi o voce pe interfon, în încăperea cufundată în liniște.

Stavros recunoscu vocea lui Tintle.

– Despre ce este vorba? întrebă Tintle.

– Despre cod. Acum este trei-trei.

Se lăsă tăcerea, apoi Tintle întrebă:

– Pe ce vă bazați?

Stavros se gîndi că vocea sergentului părea mai puțin încrezută.

– Pe faptul că aproape a intrat într-un alt avion, replică el.

– Drace. Din nou tăcere. Ce problemă credeți că ar putea fi?

– N-am nici o idee.

– Deturnare?

– O deturnare nu-l face pe pilot să rămînă cu capul în nori.

– Mda... ei bine...

– N-avem timp de speculații. Avionul cu pricina este la douăzeci și patru de kilometri de pista a patra. Clar?

– Douăzeci și patru de kilometri de pista a patra.

– Afirmativ, zise Stavros.

– Voi anunța restul echipei pentru codul trei-trei.

– Corect.

– Confirmați tipul aeronavei, spuse Tintle.

– Același 747, seria 700, din cîte știu. Te sun cînd avem contact vizual.

– Recepționat.

Stavros confirmă și ridică binoclul. Începu să examineze zona de dincolo de pistă pînă în depărtare, dar gîndurile lui erau la convorbirea pe care o avusese. Își aminti că îl întîlnise pe Tintle de cîteva ori la întrunirile comitetului pentru cazuri de urgență. Nu agrea în mod deosebit genul de om, dar avea impresia că individul era competent. În ce privește indivizii care se autointitulau Pistolarii și Pompierii, aceștia stăteau majoritatea timpului la sediul lor, jucînd cărți, privind la televizor sau vorbind despre femei. În plus, își spălau cu rîvnă cisternele – își adorau cisternele lucitoare.

Dar Stavros îi văzuse de cîteva ori în acțiune și era absolut sigur că puteau face față cu succes de la o aterizare forțată pînă la un incendiu la bord și chiar și în cazul unei deturnări. Oricum, nu el răspundea de ei sau de ce se putea întîmpla după ce aeronava oprea pe pistă. Simți o ușoară satisfacție la gîndul că acest caz

trei-trei va fi suportat din bugetul Autorităţii Aeroportului şi nu din bugetul FAA.

Stavros lăsă jos binoclul, se frecă la ochi, apoi îl fixă din nou pe pista a patra.

Ambele echipe de salvare îşi desfăşuraseră forţele, şi Stavros văzu un sortiment impresionant de maşini de salvare în zona paralelă cu pista, cu girofarurile aprinse. Erau plasate la distanţă destul de mare, o procedură necesară pentru a evita să fie măturate de un monstru ca Boeingul 747 în cazul unei aterizări forţate.

Stavros numără două RIV – vehicule pentru intervenţie rapidă – şi patru imense cisterne de pompieri T2900. Mai era un camion ESU pentru cazuri speciale de salvare, două ambulanţe, şase maşini de poliţie ale Autorităţii Aeroportului şi un post mobil de comandă care dispunea de toate frecvenţele radio ale tuturor agenţiilor oficiale din New York, precum şi o centrală telefonică completă. În plus, mai era un Hazmat – un camion dotat cu materiale pentru cazuri periculoase – a cărui echipă fusese antrenată în cadrul Armatei Statelor Unite. Parcate la mare distanţă se aflau scara mobilă şi un spital mobil. Nu lipsea decît o morgă mobilă, care nu se aducea decît dacă se dovedea necesar, şi atunci, oricum, nu mai era nici o grabă.

Ed Stavros contemplă scena – o scenă pe care o crease doar ridicînd receptorul telefonului roşu. O parte din el nu dorea ca nava care se apropia să constituie o problemă. Cealaltă parte... în doi ani de zile nu solicitase nici un cod trei-trei şi deveni conştient că reacţionase exagerat.

– Unsprezece kilometri, anunţă Hernandez cu voce tare.

– Bine.

Stavros cerceta acum orizontul în locul în care Oceanul Atlantic întîlnea ceaţa de deasupra New York-ului.

– Nouă kilometri.

– Îl văd.

Chiar şi prin lentilele puternice ale binoclului, Boeingul 747 nu era mai mare decît un punct luminos pe cerul albastru. Dar pe măsură ce secundele treceau, aparatul creştea în dimensiune.

– Opt kilometri.

Stavros continua să urmărească apropierea aeronavei. Urmărise sute de avioane cu reacţie apropiindu-se de aeroport şi nu remarcă nimic deosebit în comportamentul acestuia, cu excepţia

faptului că şi acum aparatele de radio ale navei erau ciudat de tăcute.

– Şase kilometri.

Stavros hotărî să vorbească personal cu şeful echipei de salvare. Ridică radiotelefonul care era pe frecvenţa grupului de control de la sol şi transmise:

– Echipa de salvare unu, aici turnul.

– Turnule, aici echipa de salvare unu, zise o voce. Cu ce vă pot fi de folos astăzi?

Oh, Dumnezeule, îşi zise Stavros, alt deştept. Probabil că se califică la locul de muncă.

– Aici domnul Stavros, controlorul şef din turnul de control. Cu cine vorbesc?

– Aici sergentul Andy McGill, vioara întîi, Pistolari şi Pompieri. Ce doriţi să interpretez?

Stavros decise că ceea ce nu dorea era tocmai acest joc idiot.

– Vreau să stabilim un contact direct, zise Stavros.

– S-a stabilit.

– Bine... avem contact vizual cu aeronava-problemă, McGill.

– Corect. Şi noi o vedem.

– Urmează traseul, adăugă Stavros.

– Bine. Urăsc situaţiile în care aterizează în capul nostru.

– Oricum, fiţi pregătiţi.

– Nici un contact radio?

– Nimic.

– Trei kilometri, anunţă Hernandez, încă urmează traseul. Altitudine două sute patruzeci de metri.

Stavros retransmise datele lui McGill.

– Un kilometru şi jumătate, zise Hernandez, o sută cincizeci de metri.

Stavros auzea acum zgomotul infernal al motoarelor avionului cu reacţie.

– Confirm că este vorba de 747-700, îi transmise el lui McGill. Încetineşte, flapsurile par normale.

– Recepţionat. Îl voi lua în primire, replică McGill.

– Bine. De-acum este pe cont propriu.

Stavros încheie transmisia şi puse jos radiotelefonul.

Hernandez îşi părăsi consola şi i se alătură. Alţi cîţiva bărbaţi şi femei care nu aveau o sarcină imediată se înşiruiră în faţa ferestrei.

Stavros privea Boeingul 747, uluit de faptul că imensa aeronavă tocmai depăşise pragul pistei şi rula pe ciment. Nimic nu părea diferit la acest avion faţă de altele care aterizau. Dar, brusc, Ed Stavros fu sigur că nu va ajunge acasă la timp pentru cină.

5

Microbuzul ne-a lăsat la terminalul pentru Sosiri Internaţionale, după care am luat-o pe jos spre zona Trans-Continental. Ted Nash şi George Foster mergeau alături, iar Kate Mayfield şi cu mine în spatele lor. Ideea era să nu arătăm ca patru federali în acţiune, în cazul în care cineva ne privea. Vreau să spun că trebuie să dai dovadă de multă isteţime, chiar dacă nu te impresionează cu adevărat adversarii.

Am verificat panoul cu Sosiri, care arăta că zborul Trans-Continental 175 se încadra în orar, ceea ce însemna că era aşteptat să aterizeze în zece minute, la poarta 23.

În timp ce ne deplasam spre locul aterizării, am cercetat cu privirea indivizii din jurul nostru. În mod normal, nu vezi băieţi răi încărcîndu-şi pistoalele sau ceva de felul ăsta, dar este surprinzător cum, după douăzeci de ani în poliţie, poţi mirosi necazurile.

În această după-amiază de sîmbătă, terminalul nu era aglomerat, iar călătorii arătau mai mult sau mai puţin normal, cu excepţia newyorkezilor care totdeauna par gata să fugă ca din puşcă.

– Vreau să te porţi mai civilizat cu Ted, mi-a zis Kate.

– Okay.

– Vorbesc serios.

– Da, doamnă.

– Cu cît îl iei peste picior, cu atît se distrează mai tare, spuse ea cu multă înţelepciune.

De fapt, avea dreptate. Dar era ceva la Ted Nash care nu îmi plăcea. Parţial, datorită mulţumirii de sine de care dădea dovadă şi a complexului de superioritate. Dar, în principal, nu aveam încredere în el.

Oricine aşteaptă un zbor internaţional stă dincolo de punctul vamal, la parter, aşa că ne-am dus acolo şi ne-am amestecat în mulţime, căutînd pe cineva care se purta ciudat, indiferent ce însemna acest lucru.

Presupun că majoritatea teroriştilor ştiu că, dacă ţinta lor este protejată, aceasta nu va trece prin punctul de vamă. Dar dintr-un anumit motiv, calitatea teroriştilor din ţara noastră este în general slabă, iar prostiile pe care le fac sînt legendare. După cum spune Nick Monti, tipii de la ATTF povestesc prin baruri cît de tîmpiţi sînt teroriştii, apoi păcălesc presa cu diferite poveşti despre cît de periculoşi sînt aceşti băieţi răi. Ei *sînt* periculoşi, dar îndeosebi între ei. Să ne amintim însă din nou de World Trade Center. Ca să nu mai pomenesc despre cele două ambasade dinamitate din Africa.

– Stăm aici cam două minute, mi-a zis Kate, după care mergem la poartă.

– Să-mi scot plăcuţa cu „Bine ai venit, Asad Khalil"?

– Mai tîrziu. La poartă. Se pare că este sezonul dezertărilor, adăugă ea.

– Ce vrei să spui?

– Am mai avut un caz în februarie.

– Povesteşte-mi.

– Ceva asemănător. Un libian care a cerut azil.

– Unde s-a predat?

– Tot acolo. La Paris.

– Ce s-a întîmplat cu el?

– L-am ţinut aici vreo două zile, apoi l-am dus la Washington.

– Acum unde este?

– De ce întrebi?

– De ce? Fiindcă este ciudat.

– Este, nu-i aşa? Ce părere ai?

– Seamănă cu un zbor de antrenament, ca să vezi ce se întîmplă cînd te duci la Ambasada SUA din Paris şi te predai.

– Eşti mai deştept decît pari. Ai făcut vreodată un antrenament antitero?

– Oarecum. Am fost însurat. Obişnuiam să citesc romane despre Războiul Rece.

– Ştiam că am procedat bine cînd te-am angajat.

– Corect. Mai sînt şi alţi posibili dezertori sau tipul poate să-şi sune amicii în Libia?

– A fost sub pază uşoară. A dispărut.

– De ce sub pază uşoară?

– Ei bine, a fost un martor prietenos, replică ea.

– Nu mai este, am precizat eu.

Kate nu a răspuns, iar eu nu am mai pus alte întrebări. După părerea mea, federalii îi tratează pe aşa-zişii spioni dezertori şi teroriştidezertori mult mai frumos decît îi tratează poliţiştii pe criminalii cooperanţi. Dar este numai părerea mea.

Ne-am dus într-un loc dinainte stabilit, lîngă uşa punctului vamal, unde l-am întîlnit pe detectivul de la Autoritatea Aeroportului pe nume Frank.

– Ştiţi drumul sau aveţi nevoie de companie? a întrebat Frank.

– Cunosc drumul, a răspuns Foster.

– Okay, vă deschid eu calea, a spus Frank, anunţîndu-şi cîţiva prieteni vameşi: Sînt agenţi federali. Lăsaţi-i să treacă.

Nimeni nu a părut impresionat, iar Frank ne-a urat succes, bucuros că n-am vrut să-l luăm cu noi în lunga plimbare pînă la poarta 23.

Kate, Foster, Nash şi cu mine am trecut de vamă şi de caruselul pentru bagaje, apoi pe un coridor pînă la punctul de verificare a paşapoartelor, unde nimeni nu ne-a întrebat ce căutăm acolo.

Vreau să spun că poţi să fluturi nişte insigne idioate şi poţi trece cu un lansator de rachete pe umăr.

Pe scurt, Aeroportul JFK este un coşmar pentru securitate, o imensă căldare în care forfotesc buni şi răi, urîţi şi proşti, unde treizeci de milioane de călători vin şi pleacă în fiecare an.

Mergeam umăr la umăr pe lungul coridor suprarealist ce leagă zona Paşapoarte şi Imigrări de poarta de sosire. De fapt, procedam invers faţă de pasagerii care soseau, aşa că am sugerat să mergem cu spatele, ca să nu atragem atenţia, dar nimeni nu a considerat că este necesar sau nostim.

– Ai studiat profilul psihologic al lui Asad Khalil? m-a întrebat Kate Mayfield, care mergea lîngă mine.

Nu mi-am amintit să fi văzut în dosar vreun profil psihologic şi i-am spus asta.

– Ei bine, exista unul, a replicat ea. Acesta arăta că un om ca Asad Khalil – apropo, în limba arabă Asad înseamnă „leu" – suferă de lipsă de încredere în sine şi trebuie să depăşească unele probleme nerezolvate ale copilăriei.

– Poftim?

– Este tipul de individ care are nevoie să-şi afirme personalitatea.

– Vrei să spui că nu pot să-i trag un pumn în nas?

– Nu, nu poţi. Trebuie să-i confirmi sentimentul că este o personalitate.

I-am aruncat o privire şi am văzut că zîmbea. Ca un tip isteţ ce sînt, mi-am dat seama că rîdea de mine. Am rîs şi eu, iar ea m-a lovit cu pumnul în braţ, ceea ce mi-a plăcut.

La poartă era o femeie în uniformă albastră, ţinînd în mînă un tabel şi un aparat de emisie-recepţie. Presupun că arătam periculoşi sau ceva de felul ăsta, deoarece a început să vorbească repezit în aparat pe măsură ce ne apropiam.

Kate a luat-o înaintea noastră şi i-a arătat legitimaţia FBI, explicîndu-i ceva, iar femeia s-a calmat. Ştiţi şi voi, în zilele noastre toată lumea este paranoică, în special în aeroporturile internaţionale. Pe vremea copilăriei mele, oamenii obişnuiau să treacă direct prin poartă ca să-şi întîmpine oaspeţii, un detector de metal era aparatul folosit pe plajă ca să găseşti mărunţişul pierdut, iar o deturnare era ceea ce se întîmpla cu camioanele. Dar terorismul internaţional a schimbat toate astea. Din păcate, paranoia nu înseamnă neapărat şi o bună securitate.

Nash, Foster şi cu mine am flecărit puţin cu doamna, care s-a dovedit a fi reprezentanta Companiei Trans-Continental. Numele ei era Debra Del Vecchio, ceea ce trezea amintiri plăcute. Ne-a spus că, din cîte ştia ea, zborul se încadra în orar şi de aceea venise la poarta de debarcare. Pînă acum, toate bune.

Există o procedură standard pentru îmbarcarea, transportul şi debarcarea prizonierilor şi a escortei lor: prizonierii şi persoanele din escortă se îmbarcă ultimii şi debarcă primii. Chiar şi VIP-urile, cum ar fi oamenii politici, trebuie să aştepte debarcarea prizonierilor, dar mulţi politicieni sfîrşesc în cele din urmă cu cătuşele la mîini şi atunci pot debarca primii.

– Cînd scara mobilă ajunge la avion, i-a spus Kate domnişoarei Del Vecchio, noi ne vom deplasa lîngă uşa avionului şi vom aştepta acolo. Persoanele pe care le întîmpinăm vor debarca primele şi le vom însoţi pe scări, apoi pe pistă, unde ne aşteaptă o maşină. Nu vom mai trece pe aici. În felul acesta nu vom crea nici o neplăcere pasagerilor.

– Pe cine aşteptaţi? întrebă domnişoara Del Vecchio.

– Pe Elvis Presley, am replicat eu.

– VIP-uri, a lămurit-o Kate.

– S-a mai interesat cineva de acest zbor? a întrebat Foster.

Ea a dat din cap în semn că nu.

Nash s-a uitat cu atenție la ecusonul cu poza ei prins de bluză. M-am gîndit că ar trebui să întreprind ceva sau să fac o remarcă isteață, ca să justific cei cincizeci de dolari plătiți taximetristului, dar, în afară de a o întreba direct dacă are un iubit arab, nu-mi venea nimic în minte.

Așa că stăteam toți cinci, încercînd să părem că ne distrăm, verificîndu-ne ceasurile de la mînă și urmărind posterele cu turiști stupizi de pe peretele coridorului.

Deodată, Foster a părut să-și amintească de faptul că avea un telefon celular și l-a scos grăbit, bucuros că avea ceva de făcut. A format numărul în grabă, a așteptat, apoi a zis:

– Nick, aici George. Noi sîntem la poartă. Ai ceva noutăți? A ascultat puțin, apoi a spus: Bine... da... corect... okay... bine...

Incapabil să se distreze mai departe cu acest telefon de rutină, a oftat și ne-a anunțat:

– Microbuzul este la locul lui pe pistă, lîngă poartă. Polițiștii din Autoritatea Aeroportului, precum și cei din NYPD au sosit – cinci mașini, zece băieți, plus duba-capcană.

– Ți-a spus Nick cum se descurcă echipa Yankee? am întrebat.

– Nu.

– Joacă cu Detroit. Ar trebui să fie la a cincea rundă pînă acum.

– Au rămas în urmă, trei la unu, la sfîrșitul celei de-a patra, interveni Debra.

– Va fi un sezon dur, am replicat.

Am mai schimbat cîteva replici stupide, apoi am întrebat-o pe Kate:

– Ți-ai plătit deja impozitele?

– Bineînțeles. Sînt contabilă.

– Mi-am dat seama. Și tu ești contabil? l-am întrebat pe Foster.

– Nu, avocat.

– Oare de ce nu sînt surprins? am zis.

– Credeam că sînteți de la FBI, a intervenit Debra.

– Majoritatea agenților sînt contabili sau avocați, a lămurit-o Kate.

– Ciudat, a intervenit domnișoara Del Veccho.

Ted Nash stătea rezemat de perete, cu mîinile vîrîte în buzunarele hainei, privind în gol, mintea lui întorcîndu-se la zilele bune de odinioară cînd exista rivalitatea dintre CIA și KGB. Nu și-a imaginat niciodată că echipa lui de elită se va reduce la o mînă de novici.

– Credeam că eşti avocată, i-am zis lui Kate.
– Şi asta.
– Sînt impresionat. Ştii să găteşti?
– Bineînţeles. Am şi centura neagră la karate.
– Ştii să baţi la maşină?
– Şaptezeci de cuvinte pe minut. Şi sînt trăgător de elită pe cinci tipuri de pistoale şi două tipuri de puşti.
– Cu un Browning de nouă milimetri?
– Nici o problemă, a răspuns ea.
– Facem o întrecere?
– Bineînţeles. Oricînd.
– Cinci dolari punctul.
– Zece, şi mă prind.
Ne-am strîns mîinile.
Nu începeam să mă îndrăgostesc sau ceva de felul ăsta, dar trebuia să recunosc că mă intriga.
Minutele treceau.
– Un tip, am zis eu, intră într-un bar şi i se adresează barmanului: Toţi avocaţii sînt nişte ticăloşi. Un individ din capătul celălalt al barului zice: Hei, te-am auzit. M-ai jignit. Primul tip zice: De ce? Eşti avocat? Iar celălalt spune: Nu, sînt ticălos.
Domnişoara Del Vecchio rîse. Apoi îşi privi ceasul de mînă, după care se uită la aparatul de emisie-recepţie.
Aşteptam.
Uneori ai sentimentul că ceva nu merge bine. Aveam acest sentiment.

6

Şeful echipei de intervenţie, sergentul Andy McGill din Unitatea de intervenţie pentru cazuri de urgenţă, alias Pistolari şi Pompieri, stătea pe scara maşinii de pompieri. Îşi pusese costumul de protecţie de culoare argintie şi începea să transpire sub materialul ignifug. Îşi potrivi binoclul şi urmări apropierea Boeingului 747. Din cîte îşi putea da seama, aeronava era în stare bună şi se încadra pe culoarul potrivit.
Vîrî capul pe geamul deschis al maşinii şi i se adresă colegului său, pompierul Tony Sorentino:

– Nu este nici un indiciu că ar fi o problemă. Transmite.

Sorentino, şi el în costum de protecţie, ridică microfonul care stabilea legătura cu celelalte maşini ale echipei şi repetă cuvintele lui McGill. Fiecare răspunse că recepţionase mesajul şi adăugase propriul nume de cod propriu.

– Spune-le să urmeze procedura standard de desfăşurare, îi zise McGill lui Sorentino, şi să urmărească aeronava-problemă pînă eliberează pista. Sorentino transmise ordinul lui McGill şi fiecare anunţă că ordinul fusese înţeles.

– Andy, ai nevoie de noi? îl întrebă celălalt şef de echipă, Ron Ramos.

– Nu, dar fiţi pregătiţi, răspunse McGill. Codul este încă trei-trei.

– Se pare că avem un trei-degeaba.

– Da, dar tot nu putem lua legătura cu pilotul, aşa că fiţi atenţi.

McGill îndreptă binoclul spre turnul de control aflat la mare distanţă. Chiar şi prin geamurile care reflectau lumina vedea că unii angajaţi se aliniaseră la fereastră. Era limpede că cei de acolo se implicaseră serios în povestea asta.

McGill deschise portiera din dreapta şi se aşeză lîngă Sorentino, care şedea în spatele volanului.

– Tu ce crezi? îl întrebă el.

– Cred că nu sînt plătit să gîndesc, replică Sorentino.

– Dar dacă *trebuie* să gîndeşti?

– Aş zice că nu este nici o problemă, cu excepţia radiourilor care tac. Nu am chef de vreun incendiu la bord sau de împuşcături cu teroriştii.

McGill nu răspunse.

Rămaseră tăcuţi cîteva secunde. Le *era foarte* cald în costumele ignifuge, aşa că McGill dădu drumul ventilatorului din cabină.

Sorentino studie luminiţele şi aparatele de măsurat de la bordul maşinii. Maşinile RIV de intervenţie conţineau patru sute cincizeci de kilograme de pulbere K, purpurie, pentru incendiile electrice, trei sute şaizeci de litri de apă şi patru sute de litri de apă tratată.

– Toate dispozitivele sînt gata de funcţionare, îi spuse el lui McGill.

McGill se gîndi că aceasta era a şasea acţiune pe parcursul a trei săptămîni, şi numai una fusese necesară – limitarea unui incendiu la bordul unui Delta 737. De fapt, trecuseră cinci ani de cînd se luptase cu un incendiu major – un Airbus 300 cu un motor în flăcări

– care aproape că îi scăpase de sub control. În plus, nu avusese niciodată de-a face cu un caz de deturnare, iar unitatea de Pistolari şi Pompieri avea un singur tip care asistase la aşa ceva, dar astăzi nu era de serviciu.

– După ce aeronava-problemă părăseşte pista, o vom însoţi pînă la poarta de debarcare, îi zise el lui Sorentino.

– Înţeles. Vrei să ne mai însoţească cineva?

– Mda... vom lua două dintre maşinile de poliţie... pentru cazul în care vom întîmpina probleme la bord.

– Corect.

McGill ştia că are o echipă bună. Fiecare component îşi iubea meseria şi toţi făceau faţă situaţiilor grele în locuri ca terminalele aeroportului, pe poduri şi în tunele sau în serviciul de patrulare în aeroport. De-a lungul timpului arestaseră prostituate, peşti, traficanţi de droguri, vagabonzi, hoţi care spărgeau aparatele de taxare, beţivi de pe poduri şi tunele, copii fugiţi de acasă pe care îi lăsau în custodia celor din staţiile de autobuz şi aşa mai departe.

Să fii poliţist în Autoritatea Aeroportului însemna cîte puţin din fiecare, dar Pistolarii şi Pompierii erau cei mai buni. Fiecare era un voluntar foarte bine antrenat şi, teoretic, gata să se lupte cu un incendiu violent provocat de explozia unui avion cu reacţie, să negocieze cu teroriştii nebuni sau să acorde primul ajutor în cazul unui stop cardiac. Toţi erau eroi potenţiali, dar mai bine de zece ani fusese destulă linişte, şi McGill se întreba dacă nu cumva băieţii se cam muiaseră.

Pe o hartă ţinută în poală, Sorentino studia interiorul aeronavei 747-700.

– Este imens, spuse el.

– Da.

McGill spera că, dacă era vorba de o problemă mecanică, pilotul fusese destul de isteţ să scape de combustibilul de rezervă. Mai credea şi că avioanele cu reacţie erau ceva mai mult decît bombe zburătoare – lubrifianţi, motoare supraîncălzite, fire electrice şi Dumnezeu-mai-ştie-ce în cala de bagaje – plutind în spaţiu cu un potenţial explozibil care putea arunca în aer cîteva cartiere. Andy McGill nu spusese niciodată nimănui că se temea să zboare şi că, de fapt, nu zburase niciodată şi nici nu o va face. Să te confrunţi cu bestia pe pămînt era una, dar alta era să fii sus, în cer, în burta ei.

Andy McGill şi Tony Sorentino priveau fix cerul albastru de aprilie. Boeingul 747 se făcuse mai mare, prinzînd contur şi culoare. Cu fiecare secundă părea că se dublează.

– Arată bine, zise Sorentino.

– Mda.

McGill luă binoclul şi îl fixă pe aeronava care se apropia. Pe imensa pasăre înmuguriseră patru protuberanţe – angrenajul roţilor –, două pentru fiecare aripă, două în partea de mijloc a fuzelajului şi una în faţă. În total douăzeci şi patru de cauciucuri.

– Roţile par în stare bună, zise el.

– Bine.

McGill continua să fixeze cu privirea aeronava care acum părea că planează la cîteva sute de metri deasupra şi dincolo de capătul îndepărtat al pistei de trei kilometri din nord-estul Aeroportului Kennedy. În ciuda temerii sale de a zbura, îl fascinau aceşti monştri uriaşi. I se părea că decolarea şi aterizarea aveau ceva magic. De cîteva ori, în cariera lui, se confruntase cu aceste animale mistice, cînd magia dispăruse în fum şi foc. În momentele acelea aeronava devenea doar un incendiu obişnuit, nu foarte diferit de un camion sau o clădire în flăcări. Atunci, sarcina lui era să prevină extinderea incendiului. Dar, pînă atunci, i se părea că aceste dihănii zburătoare veneau din altă dimensiune, făcînd un zgomot nepămîntesc şi sfidînd toate legile gravitaţiei.

– Aproape a ajuns... spuse Sorentino.

McGill nu-l luă în seamă, continuînd să privească atent prin binoclu. Trenul de aterizare atîrna într-un fel de parcă îi cerea pistei să nu i se alăture. Aeronava ţinea botul în sus, cele două roţi ale sale fiind centrate deasupra nivelului trenului de aterizare principal. Flapsurile erau coborîte, viteza, altitudinea şi unghiul de aterizare erau bune. Valuri tremurătoare de aer cald se tîrau în urma celor patru motoare gigantice. Aeronava părea vie şi întreagă, gîndi McGill, dovedind forţă şi concentrare.

– Găseşti ceva în neregulă? întrebă Sorentino.

– Nu.

Boeingul 747 trecu de pragul pistei şi se lăsă în punctul de aterizare obişnuit, situat la cîteva sute de metri de prag. Botul avionului se ridică uşor în sus chiar înainte ca primele roţi din trenul de aterizare să atingă pista sub unghiul corect. Un nor de fum gri-argintiu apăru în urma fiecărui grup de roţi cînd atinseră cimentul, trecînd într-o secundă de la zero la trei sute de kilometri pe oră.

Din momentul în care roţile principale atinseră solul şi pînă ce se lăsară şi cele din botul avionului nu trecuseră decît patru sau cinci secunde, dar graţia acestei manevre făcu ca acţiunea să pară mai lungă, ca o pasă de fotbal perfect executată în zona de fund a terenului.

– Echipa de salvare patru se pune în mişcare, anunţă o voce în microfon.

– Echipa de salvare trei, sîntem în stînga ta, se auzi altă voce.

Toate cele patru vehicule de salvare se puseră în mişcare. Intrau pe pistă unul cîte unul, în timp ce imensa aeronavă trecea pe lîngă ele.

Boeingul 747 se afla acum paralel cu maşina lui McGill, şi acesta avu impresia că viteza de rulare era prea mare.

Sorentino apăsă pedala acceleraţiei şi vehiculul RIV V8 mări viteza ca să ajungă avionul şi să-l determine să încetinească.

– Hei, Andy, zise Sorentino, nu a inversat tracţiunea.

– Ce?...

Pe măsură ce vehiculul RIV se apropia de aeronavă, McGill observă că frînele aerodinamice din spatele fiecăruia dintre cele patru motoare erau încă în poziţie de zbor. Panourile de metal articulate – de mărimea unei uşi de hambar – nu fuseseră coborîte ca să dirijeze jetul de aer într-un unghi care să permită încetinirea; de aceea aeronava gonea atît de repede.

– O sută şaizeci de kilometri pe oră, anunţă Sorentino, verificîndu-şi vitezometrul.

– Prea repede. Merge prea repede.

McGill ştia că Boeingul 747 era proiectat şi asigurat să se oprească prin înfrînarea tuturor roţilor, iar pista era destul de lungă, aşa că nu reprezenta o problemă majoră, dar era primul semnal că ceva nu era în regulă.

Boeingul 747 continua să ruleze, încetinind mai puţin decît de obicei, dar încetinind incontestabil. McGill se afla în maşina din frunte, urmat de alte cinci vehicule de intervenţie, de şase maşini de poliţie şi două salvări.

McGill ridică microfonul şi transmise un ordin fiecărui vehicul. Se apropiară cu toţii de aeronava uriaşă, care continua să se tîrască, şi îşi ocupară poziţiile, un vehicul RIV în spate, două camioane T2900 de fiecare parte, maşinile de poliţie şi salvările răsfirîndu-se în spate în evantai. Sorentino şi McGill trecură pe sub aripa uriaşă a aeronavei şi ocupară poziţie lîngă botul avionului,

care continua să încetinească. McGill se uită pe geamul lateral la enormul aparat.

– Nu văd nimic în neregulă, îi strigă el lui Sorentino, încercînd să acopere zgomotul motoarelor.

– De ce nu a inversat tracțiunea? zise Sorentino, concentrîndu-se asupra volanului.

– Nu știu. Întreabă-l pe el.

Boeingul 747 încetini mai mult și, în cele din urmă, opri la opt sute de metri de capătul pistei, botul lui balansîndu-se de două ori înainte de a rămîne nemișcat.

Cele patru vehicule T2900 se așezaseră la patruzeci de metri de aeronavă, două de fiecare parte, în timp ce un vehiculul RIV era în față și altul în spate. Salvările se opriseră în spatele aeronavei, iar mașinile poliției făceau pereche cu vehiculele de intervenție, deși la o distanță mai mare de avion. Cei șase polițiști coborîră din mașinile poliției, conform procedurii standard, și luară poziție de tragere la adăpostul mașinilor. Fiecare era înarmat cu pușcă de vînătoare sau o pușcă automată AR-15.

Pompierii din vehicule rămaseră în mașini. McGill luă microfonul și întrebă celelalte cinci vehicule:

– Vede cineva ceva?

Nici un răspuns, ceea ce era bine, deoarece, conform procedurii, vehiculele de salvare nu transmiteau nimic decît dacă aveau ceva pertinent de spus.

McGill chibzui asupra etapei următoare. Pilotul nu inversase tracțiunea, deci trebuie să fi acționat frîna la toate roțile.

– Apropie-te de roți, îi zise el lui Sorentino.

Acesta aduse mașina și mai aproape de trenul de aterizare. Stingerea incendiilor cauzate de frînarea excesivă reprezenta sursa lor de existență. Nu era nimic eroic în asta, dar, dacă nu stropeai cu apă la timp discurile de frînă supraîncălzite, nu era imposibil să vezi trenul de aterizare luînd foc. Nu numai că acest lucru nu era bun pentru cauciucuri, dar, cu rezervorul de benzină situat chiar deasupra discurilor de frînă, nu era bine pentru nimeni și nimic pe o rază de o sută de metri în jurul aeronavei.

Sorentino opri vehiculul la doisprezece metri de roți.

McGill reglă binoclul și privi cu atenție discurile de frînă. Dacă erau înroșite, era momentul să înceapă să le ude, dar ele erau de culoare negru-închis, așa cum trebuia să fie.

Ridică microfonul şi transmise cisternelor T2900 să verifice şi celelalte trei angrenaje de roţi.

Primi răspuns că totul era în ordine.

– Okay... retrageţi-vă, transmise McGill.

Cele patru cisterne T2900 se depărtară de aeronavă. McGill ştia că nu existase contact radio cu nava, motiv pentru care se şi aflau acolo, dar se gîndi să încerce să-l contacteze pe pilot.

– Trans-Continental Unu-Şapte-Cinci, aici Echipa de salvare unu. Mă auzi? Terminat, transmise el pe lungimea de undă de la sol.

Nici un răspuns.

McGill aşteptă, apoi mai încercă o dată. Privi la Sorentino care ridică din umeri.

Totul încremenise, vehiculele de intervenţie, maşinile poliţiei, salvările, chiar şi Boeingul 747, deşi cele patru motoare ale aeronavei continuau să meargă.

– Plasează maşina în aşa fel încît pilotul să ne poată vedea, îi zise McGill lui Sorentino.

Acesta porni motorul şi ocoli botul avionului spre partea dreaptă. McGill coborî din maşină şi făcu semne cu mîna spre parbrizul cabinei, apoi, folosind semnalele de dirijare la sol, atenţionă pilotul să-şi continue drumul spre zona de parcare.

Boeingul 747 nu se mişcă.

McGill încercă să zărească ceva în cabină, dar lumina reflectată de parbriz era prea puternică, iar cabina era prea sus faţă de pămînt. Aproape simultan, sesiză două aspecte. Primul – că nu ştia ce atitudine să ia mai departe. Al doilea – că ceva nu era în regulă. Nu evident, ci datorită tăcerii nefireşti. Şi aceasta era cea mai periculoasă ameninţare.

7

Stăteam şi aşteptam la poarta Sosiri Internaţionale – eu, Kate Mayfield, George Foster, Ted Nash şi Debra Del Vecchio, reprezentanta Companiei Trans-Continental. Fiind om de acţiune, nu-mi plăcea să aştept, dar poliţiştii trebuie să se obişnuiască cu asta. O dată mi-am petrecut trei zile de filaj păzind un vînzător de

hot-dog şi am mîncat atîţia cîrnaţi încît mi-a trebuit o jumătate de kilogram de Metamucil ca să-mi revin.

– Avem o problemă? am întrebat-o pe domnişoara Del Vecchio.

Ea s-a uitat la aparatul de emisie-recepţie, dotat şi cu un ecran, şi mi l-a arătat. Pe ecran era scris tot LA SOL.

– Te rog, sună pe cineva, i-a cerut Kate.

Femeia a ridicat din umeri şi a transmis din nou:

– Aici Debbie, poarta 23. Situaţia zborului Unu-Şapte-Cinci, te rog.

A ascultat apelul, a aprobat din cap şi ne-a zis:

– Verifică.

– De ce nu ştiu deja? am întrebat.

– Aeronava se află în grija turnului de control – a FAA – a federalilor, nu a Companiei Trans-Continental, a răspuns ea foarte calmă. Compania este anunţată numai dacă există o problemă. Dacă nu mă sună, înseamnă că nu este nimic deosebit.

– Aeronava nu a ajuns la timp la poartă, am accentuat eu.

– Nu este o problemă, ne-a informat ea. Se încadrează în orar. Compania noastră este recunoscută pentru punctualitate.

– Dar dacă stă pe pistă o săptămînă? Este tot în timp?

– Da.

L-am privit pe Ted Nash, care cu aceeaşi figură enigmatică, încă sprijinea zidul. Ca majoritatea băieţilor de la CIA, îi plăcea să dea impresia că ştie mai mult decît spune. De cele mai multe ori, ceea ce părea să fie încredere în sine şi înţelepciune era de fapt prostie crasă. De ce îl urăsc pe omul ăsta?

Dar trebuie să recunosc faptul că Nash şi-a scos telefonul celular, a apăsat cîteva numere şi ne-a anunţat:

– Am legătura directă cu turnul de control.

Mi-a trecut prin minte că, de fapt, domnul Nash ştia mai mult decît ne spunea, şi asta cu mult timp înainte de aterizarea aeronavei, anume că ar putea exista o problemă.

Controlorul şef al FAA din turnul de control, Ed Stavros, continua să urmărească prin binoclu ceea ce se întîmpla pe pista a patra.

– Nu dau cu spumă, le spuse el colegilor din jurul lui. Se îndepărtează de aeronavă... unul dintre băieţii din echipele de salvare îi face semne pilotului...

– Şefule, spuse Roberto Hernandez care vorbea la telefon, camera radar întreabă cînd se va elibera pista a patra. Au cîteva avioane în aşteptare în aer care nu mai au prea mult combustibil, adăugă el.

Stavros simţi cum i se strînge stomacul. Inspiră adînc şi răspunse:

– Nu ştiu. Spune-le... îi voi suna eu.

Hernandez nu răspunse, dar nici nu transmise răspunsul negativ al controlorului şef.

În cele din urmă, Stavros luă receptorul de la Hernandez şi zise:

– Ne confruntăm... cu lipsa contactului radio, ştiu că ştiţi asta, dar nu a apărut niniic nou – ascultă, dacă va fi un incendiu, oricum va trebui să-i dirijezi în altă parte şi n-ar trebui să mă mai sîcîi... Ascultă, apoi replică nervos: Spune-le că preşedintele SUA îşi tunde părul pe pista a patra şi că trebuie să se îndrepte spre Philly.

Puse receptorul în furcă şi imediat îi păru rău că fusese sarcastic, deşi era conştient că subalternii lui rîdeau, aprobîndu-l. Timp de o secundă se simţi mai bine, apoi stomacul i se strînse din nou.

– Încearcă să iei legătura cu aeronava, îi zise el lui Hernandez. Foloseşte atît frecvenţa radio a turnului de control, cît şi cea de la sol. Dacă nu răspunde, vom fi siguri că radiourile sînt inoperabile.

Hernandez luă microfonul de pe consolă şi încercă să contacteze aeronava pe ambele frecvenţe.

Stavros reglă binoclul şi cercetă din nou pista. Nimic nu se schimbase. Giganticul Boeing stătea nemişcat, cu motoarele scoţînd fum şi aburi. Vehiculele de intervenţie şi maşinile de poliţie îşi menţineau poziţiile. La mare distanţă, o echipă similară aştepta, consumînd combustibil şi făcînd acelaşi lucru ca şi ceilalţi – adică nimic. Oricine fusese cel care încercase să-i atragă atenţia pilotului – probabil McGill – renunţase şi acum stătea cu mîinile în şolduri, părînd depăşit de situaţie, gîndi Stavros, ca şi cum se săturase pînă peste cap de Boeingul 747.

Ceea ce nu înţelegea Stavros era lipsa de reacţie a pilotului. Indiferent care ar fi problema, prima manevră a pilotului ar fi să părăsească pista cît mai curînd posibil. Totuşi, Boeingul 747 nu se mişca.

– Să mai sun pe cineva? întrebă Hernandez, renunţînd să mai contacteze aeronava prin radio.

– Nu mai avem unde suna, Roberto. Cui să ne adresăm? Indivizii care se presupune că ar trebui să miște de acolo afurisita de aeronavă stau degeaba, scobindu-se în nas. Pe cine să mai suni? Pe mama? Ea a vrut să mă fac avocat... Stavros își dădu seama că își pierde cumpătul și se calmă. Inspiră adînc și zise: Sună-i pe clovnii de acolo. Arătă cu capul spre pistă. Pistolarii și Pompierii. Pe McGill.

– Da, domnule.

Hernandez folosi radiotelefonul și chemă Echipa unu, liderul vehiculelor de salvare. Răspunse Sorentino, iar Hernandez ceru:

– Raportează care este situația.

Hernandez atinse un buton și vocea lui Sorentino se auzi în toată încăperea:

– Nu știu ce se întîmplă.

Stavros înșfăcă radiotelefonul și, încercînd să-și controleze neliniștea și îngrijorarea, îi zise:

– Dacă tu nu știi, cum aș putea eu să știu? Tu ești acolo. Eu sînt aici. Ce se întîmplă? Răspunde.

După cîteva secunde de tăcere, Sorentino zise:

– Nu există nici un indiciu al unei probleme tehnice... cu excepția...

– Cu excepția a *ce?*

– Pilotul a aterizat fără să inverseze tracțiunea. Înțelegeți?

– Da, înțeleg al dracului de bine ce înseamnă să inversezi tracțiunea.

– Da, deci... McGill încearcă să atragă atenția echipajului...

– Echipajul beneficiază de atenția tuturor. De ce nu avem și atenția *lor?*

– Nu știu, răspunse Sorentino. Să urcăm la bordul aeronavei?

Stavros se gîndi la această posibilitate și se întrebă dacă el era persoana potrivită să ia o decizie. În mod normal, Serviciul pentru cazuri de urgență era responsabil, dar în absența unei probleme evidente, deștepții de acolo nu știau ce să facă. Stavros știa că a te urca într-o aeronavă aflată pe pistă cu motoarele în mers putea fi periculos atît pentru aeronavă, cît și pentru băieții de la intervenție, mai ales cînd nimeni nu cunoștea intențiile pilotului. Dacă aeronava se mișcă brusc? Pe de altă parte, *putea* fi o problemă la bord.

– Este decizia ta, răspunse Stavros, nevrînd să-și asume răspunderea.

– Okay, mulțumesc pentru idee, replică Sorentino.

– Ascultă, nu este treaba mea, spuse Stavros iritat de sarcasmul individului. Stai puțin. Observă că Hernandez îi întinde receptorul. Cine este? întrebă el.

– Un tip care te-a cerut personal. Zice că ține de Ministerul de Justiție și că la bordul zborului Unu-Șapte-Cinci se află un dezertor sub pază. Vrea să știe ce se întîmplă.

– La dracu'... murmură Stavros, luînd receptorul. Aici Stavros. Ascultă și făcu ochii mari de surpriză. Înțeleg. Da, domnule. Aeronava a aterizat fără contact radio și este la capătul pistei patru. Este înconjurată de poliția aeroportului și de echipele de intervenție. Situația este staționară.

Ascultă cîteva momente, apoi replică:

– Nu, nu avem nici un indiciu că ar exista o problemă reală. Nu s-a emis semnalul pentru caz de deturnare, dar aeronava aproape că s-a ciocnit...

Ascultă din nou, întrebîndu-se dacă chiar ar trebui să menționeze cuiva lipsa inversării tracțiunii, cineva care ar putea reacționa exagerat la o problemă mecanică relativ minoră sau poate o scăpare din partea pilotului. Stavros nu știa precis cine era tipul cu care vorbea, dar părea să se bucure de autoritate. Așteptă pînă cînd bărbatul termină ce avea e spus, apoi zise:

– Bine, am înțeles. Mă voi ocupa de asta...

Privi telefonul care amuțise, după care i-l înmînă lui Hernandez. O decizie tocmai fusese luată și se simțea mai bine.

Stavros luă radiotelefonul și îi comunică lui Sorentino:

– Okay, Sorentino, puteți urca în avion. La bord se află un dezertor. Clasa *business*. Are cătușe și este escortat, așa că nu scoateți pistoalele ca să nu speriați pasagerii. Luați-l pe tip și pe cei doi oameni din escortă și duceți-i la una dintre mașinile de poliție care îi va lăsa la poarta 23, unde sînt așteptați. Este limpede?

– Limpede. Dar trebuie să-mi sun șeful...

– Nu-mi pasă pe cine suni – doar execută ce ți-am cerut, iar cînd ajungi la bord, vezi ce se întîmplă. Și dacă totul este în ordine, spune-i pilotului să elibereze afurisita de pistă și să se îndrepte spre poarta 23. Dirijează-l tu.

– Am înțeles.

– Sună-mă de îndată ce ești la bord.

– Înțeles.

– Ca lucrurile să fie şi mai complicate, i se adresă Stavros lui Hernandez, tipul de la Ministerul de Justiţie mi-a spus să nu mai repartizez poarta 23 nici unui alt zbor pînă nu-mi dă el liber. Nu eu repartizez porţile, ci Autoritatea Aeroportului. Roberto, sună-i şi spune-le să nu mai repartizeze poarta 23 nimănui. Acum avem în grijă o singură poartă.

– Cu pista a patra închisă, accentuă Hernandez, nu mai avem nevoie de multe porţi.

Stavros făcu un gest obscen şi intră ca o vijelie în biroul lui să caute o aspirină.

Ted Nash şi-a vîrît telefonul celular în buzunar şi ne-a informat:

– Aeronava a aterizat fără să aibă contact radio şi se află la capătul pistei. Nu există nici un indiciu că ar fi vreo problemă, totuşi turnul de control nu ştie ce se întîmplă. Echipele serviciului de intervenţie sînt la faţa locului. După cum aţi auzit, am transmis turnului să-i trimită la bordul aeronavei, să-i aducă pe băieţii noştri şi să ţină poarta liberă.

– Haideţi să mergem la aeronavă, le-am spus colegilor.

Aeronava este înconjurată de echipele de intervenţie, a replicat neînfricatul nostru conducător, George Foster. În plus, doi oameni de-ai noştri se află la bord. Nu au nevoie de noi. Cu cît intervenim mai puţin, cu atît mai bine.

Ted Nash, ca de obicei, stătea retras, rezistînd tentaţiei de a mă contrazice.

Kate a fost de acord cu George, aşa că eram în minoritate, ca de obicei. Vreau să spun că, dacă situaţia eşuează la punctul A, de ce să nu ne mişcăm în punctul B?

Foster şi-a scos propriul telefon celular şi l-a sunat pe unul dintre băieţii de la FBI aflat pe pistă.

– Jim, a zis el, sînt George. A apărut o mică schimbare în plan. Aeronava a rămas pe pistă şi are o problemă, deci o maşină de la Autoritatea Aeroportului îi va aduce la această poartă pe Phil, Peter şi pe subiect. Sună-mă cînd ajung aici şi vom coborî. Okay. Bine.

– Sun-o pe Nancy, i-am zis lui George, şi vezi dacă a primit vreo veste de la Phil şi Peter.

– Chiar asta aveam de gînd, John. Mulţumesc. A format numărul Clubului Conchistadorilor şi a intrat în legătură cu Nancy Tate. Ai

vreo veste de la Phil sau Peter? Nu, a spus după o clipă, aeronava este încă pe pistă. Dă-mi numerele de telefon ale băieților.

A ascultat, le-a notat, apoi a format un număr. A îndreptat aparatul spre noi și am auzit mesajul înregistrat care spunea că abonatul nu este accesibil sau este în afara zonei de acces. George a format și celălalt număr și a primit același răspuns.

– Probabil că și-au închis telefoanele, ne-a spus el.

Asta nu ne-a impresionat deloc, așa că a adăugat:

– În timpul zborului se recomandă să închizi telefonul celular. Chiar și cînd aeronava este la sol. Poate totuși unul din ei va încălca regulile și va suna la Clubul Conchistadorilor. Nancy ne va contacta.

Am reflectat asupra acestei informații. Dacă mi-aș fi făcut griji de cîte ori n-am putut apela un telefon celular, pînă acum aș fi făcut ulcer. Telefoanele celulare și pagerele sînt, oricum, o pacoste.

Am început să studiez situația ca pe o problemă teoretică pusă de un instructor. La Academia de Poliție te învață să stai la postul tău sau să te ții de un plan pînă ce superiorul tău îți ordonă să faci altceva. Dar te învață și să-ți folosești judecata și inițiativa dacă situația o cere. Șmecheria este să știi cînd să stai pe loc și cînd să acționezi. După toate criteriile obiective, era momentul să rămînem pe loc. Însă instinctele îmi spuneau să acționăm. Obișnuiam să am mai multă încredere în instinctele proprii, dar aici nu eram în elementul meu, eram nou în slujbă și trebuia să presupun că oamenii ăștia știu ce au făcut, adică nimic. Uneori, asta era decizia corectă.

Aparatul de emisie-recepție al domnișoarei Debra Del Vecchio a prins viață și ea l-a dus la ureche.

– Da, mulțumesc. Mă anunță, ne-a spus ea, că cei de la Controlul Traficului Aerian au încercat cu puțin timp în urmă să contacteze aeronava prin radio, dar n-au reușit.

– Să ce?

– Să stabilească contactul radio.

– Știm asta deja, i-am spus eu. Sînt frecvente astfel de cazuri?

– Nu știu...

– De ce aeronava este încă pe pistă?

Ea a ridicat din umeri.

– Poate că pilotul are nevoie de cineva care să-l îndrume. Știți voi – adică ce cale de acces să folosească. Parcă ai spus că la bord este un VIP, nu un dezertor, a adăugat ea.

– Este un VIP dezertor.

Aşa că am rămas pe loc, aşteptînd ca cei de la Autoritatea Aeroportului să-i preia pe Hundry, Gorman şi Khalil şi să-i aducă în faţa porţii, după care agentul Jim Cutare ne va suna, noi vom coborî la punctul de debarcare, ne vom urca în maşini şi ne vom îndrepta spre Clubul Conchistadorilor. Mi-am privit ceasul. Acordam cincisprezece minute acestei acţiuni. Poate doar zece.

8

Andy McGill auzi claxonul maşinii sale de intervenţie şi se întoarse în grabă, sărind pe scară.

– A sunat Stavros, îi zise Sorentino. A zis să urcăm în avion. L-a sunat un tip de la FBI, la bord se află un dezertor. Ticălosul are cătuşe la mîini şi este escortat. Trebuie să-i scoatem, pe el şi pe cei doi oameni din escortă, şi să-i ducem la una dintre maşinile poliţiei. Aceasta îi va transporta la poarta 23, unde aşteaptă vehicule ale NYPD şi ale poliţiei aeroportului. Acceptăm ordine de la tipul ăsta? întrebă Sorentino.

Pentru o clipă, McGill se gîndi la o legătură între prezenţa dezertorului şi situaţia aeronavei, dar nu părea să fie nici una, nici măcar o coincidenţă. Erau o mulţime de zboruri care transportau băieţi răi sub escortă, VIP-uri, martori-cheie şi alţii – mult mai mulţi decît ştiu oamenii. În orice caz, mai era ceva în subconştientul său care continua să-l sîcîie şi de care nu îşi putea aminti, dar avea legătură cu situaţia prezentă. Alungă gîndul şi îi zise lui Sorentino:

– Nu, noi nu primim ordine de la Stavros sau de la FBI... dar poate a sosit momentul să urcăm la bord. Anunţă turnul de control.

– Imediat, spuse Sorentino.

McGill se gîndi să cheme scara mobilă, dar era destul de departe şi se putea descurca şi fără ea.

– Okay, la uşa din dreapta. Dă-i drumul.

Sorentino îşi manevră vehiculul spre uşa din dreapta aeronavei. Radioul pîrîi şi o voce se făcu auzită:

– Hey, Andy. Tocmai mi-am amintit de întîmplarea din Arabia Saudită. Fii atent.

– Sfinte Dumnezeule, zise Sorentino.

Andy McGill încremeni pe scara vehiculului. Îşi reaminti întreaga poveste. Filmul evenimentelor le fusese predat cu prilejul instrucţiei. Cu aproape douăzeci de ani în urmă, un avion Lockheed L-1011 Tristar din Arabia Saudită, decolase de pe aeroportul din Riyadh, raportase fum în carlingă şi în cabină, după care revenise pe aeroport şi aterizase în siguranţă. Se părea că în cabină izbucnise un incendiu. Aeronava era înconjurată de maşinile pompierilor, iar indivizii din Serviciul de urgenţă saudit aşteptau ca uşile să se deschidă şi să declanşeze toboganele. Dar din întîmplare şi din prostie, pilotul nu depresurizase avionul, iar uşile rămaseră închise datorită presiunii aerului din interior. Pompierii nu le-au putut deschide şi nimeni nu s-a gîndit să folosească o toporişcă şi să spargă geamul. În final, toţi cei trei sute de pasageri plus echipajul au murit din cauza gazelor şi a fumului.

Nenorocită întîmplare. Fuseseră antrenaţi să recunoască un astfel de caz, iar acesta părea asemănător şi irosiseră atîta timp.

– Oh, la dracu'

Sorentino ţinu volanul cu o mînă, iar cu cealaltă îi înmînă lui McGill trusa lui care consta dintr-o mască de gaze şi o toporişcă.

În momentul în care vehiculul RIV ajunse dedesubtul uşii aeronavei, McGill se căţără pe scara maşinii pînă la platforma pe care era montat un tun pentru spumă.

Echipa de salvare patru se apropiase şi unul dintre membrii ei stătea pe platforma vehiculului, în spatele celui dotat cu tun pentru spumă. De asemenea, unul dintre poliţişti li se alăturase şi desfăşura un furtun de mare presiune pentru apă. Celelalte patru maşini de pompieri şi ambulanţele se depărtaseră, pentru cazul în care aeronava ar fi explodat. Satisfăcut, McGill îşi dădu seama că, de îndată ce cineva menţionase cazul saudit, toată lumea ştia ce are de făcut. Din păcate, întîrziaseră prea mult; ca şi pompierii saudiţi, ei se distraseră la orele de instrucţie.

Pe platformă se mai afla şi o scară rabatabilă pe care McGill o lungi pînă la aproape doi metri şi o roti către uşa aeronavei. Era destul de lungă ca să se poată apuca mînerul uşii. McGill îşi puse masca, inspiră adînc şi începu să urce scara.

Ed Stavros urmărea totul prin binoclu. Se întrebă de ce echipele de intervenţie adoptaseră tactica pentru un posibil incendiu. Nu auzise niciodată de cazul saudit, dar recunoştea manevrele de

stingere a incendiilor atunci cînd le vedea. Luă radiotelefonul şi sună vehiculul lui McGill.

– Aici Stavros. Ce se petrece?

Sorentino nu răspunse.

Stavros sună din nou.

Sorentino nu intenţiona să transmită că sesizaseră cu întîrziere care putea fi problema. Încă exista şansa să nu se repete cazul saudit şi, oricum, vor şti în cîteva secunde.

Stavros sună din nou, mai insistent de data asta.

Sorentino ştia ce trebuie să răspundă.

– Luăm doar precauţiile necesare, transmise el.

Stavros se gîndi cîteva clipe.

– Aveţi vreun indiciu că este un incendiu la bord? întrebă el.

– Nu... nu este fum.

– Bine... ţine-mă la curent, spuse Stavros după ce inspirase adînc. Şi răspunde cînd te sun.

– Sîntem într-o posibilă situaţie de salvare, ripostă Sorentino. Nu mai suna. Terminat!

Stavros se uită la Hernandez, să vadă dacă subalternul lui auzise cît de obraznic devenise tipul de la Pistolari şi Pompieri. Acesta se prefăcu că nu auzise nimic, iar Stavros îşi propuse să-i facă un raport excelent lui Roberto.

Se gîndi apoi dacă ar trebui să anunţe pe cineva despre tactica pompierilor.

– Sună la Controlul Traficului Aerian, îi spuse el lui Hernandez, şi spune-le că pista a patra este inoperabilă încă cincisprezece minute.

Luă din nou binoclul şi îl îndreptă spre aeronavă. Nu putea vedea uşa din dreapta, aflată în partea opusă faţă de cîmpul lui vizual, dar observa manevrele vehiculelor. Dacă aeronava exploda şi mai avea încă mult combustibil la bord, vehiculele care se depărtaseră la o sută de yarzi puteau scăpa doar cu vopseaua scorojită. Cele două vehicule de intervenţie de lîngă aeronavă ar deveni fiare vechi.

Trebuia să admită că erau momente în care băieţii din echipele de intervenţie îşi meritau salariul. Totuşi, munca lui reprezenta un stres continuu – în fiecare minut al celor şapte ore de tură. Tipii ăştia sînt stresaţi poate o dată pe lună.

Stavros îşi aminti ce spusese individul obraznic din echipa de intervenţie – *Sîntem într-o posibilă situaţie de salvare.* Asta îi

aduse aminte că partea lui de contribuție la această dramă luase sfîrșit de îndată ce Boeingul 747 se oprise pe pistă. Acum nu trebuia decît să țină la curent Controlul Traficului Aerian cu situația de pe pistă. Mai tîrziu va trebui să scrie un raport complet, la care să alăture înregistrarea convorbirilor radio. Știa că și convorbirea telefonică cu tipul de la Ministerul de Justiție era înregistrată pe bandă, ceea ce îl făcea să se simtă oarecum bine.

Stavros plecă de la fereastră și se duse la bar să-și ia o cafea. Dacă aeronava exploda, ar auzi și simți totul, chiar și aici, în turn. Dar nu voia să vadă așa ceva.

Andy McGill își luă toporișca de pe umăr și o apucă în mîna stîngă, iar cu dosul mîinii drepte, înmănușate, atinse ușa aeronavei. Dosul mănușii de protecție era subțire și, teoretic, putea simți fierbințeala prin ea. Așteptă cîteva secunde, dar nu simți nimic.

Duse mîna la clanța externă pentru cazuri de urgență și trase. Clanța ieși din canelura ei, iar McGill o împinse în sus pentru a debloca toboganul de evacuare.

Aruncă o privire în spate și dedesubt și văzu un polițist în costum de protecție aflat la sol, în dreapta lui. Acesta ținea arma îndreptată spre ușa închisă a aeronavei. Celălalt vehicul de intervenție, Echipa patru, se afla la cincisprezece metri în urma mașinii lui, iar individul de pe platformă țintea spre el tunul pentru spumă. Toți aveau măști de gaze și nu îi putea recunoaște, dar avea încredere în ei, deci nu mai conta. Tipul de la tunul de spumă ridică degetul mare în sus. McGill înțelese gestul.

Andy McGill apucă strîns clanța și apăsă. Dacă aeronava era încă presurizată, ușa nu se va mișca, iar el va trebui să spargă geamul mic al ușii cu toporișca pentru a depresuriza interiorul și a permite să iasă gazele și fumul.

Continuă apăsarea și brusc ușa începu să se deschidă spre interior. Lăsă clanța din mînă și ușa continuă să se deschidă automat pînă intră în lăcașul ei.

McGill se aplecă peste pragul ușii pentru a simți urme de fum, gaze sau căldură. Nimic din toate acestea.

Fără să mai piardă nici o secundă, McGill se strecură în aeronavă. Privi repede în jur și văzu că se afla pe coridorul din față, așa cum rezulta din planul parterului avionului. Își verifică masca de gaze și felul în care putea respira, apoi propti toporișca de perete.

Rămase pe coridor şi cercetă cu privirea interiorul fuzelajului pînă la cealaltă uşă de evacuare. Nici urmă de fum, dar nu era sigur în privinţa gazelor. Se întoarse spre uşa deschisă şi semnalizâ către tipul cu furtunul de apă şi către cel cu tunul de spumă că se află în siguranţă.

McGill reveni în avion şi parcurse coridorul spre zona mai largă. În dreapta lui se afla cabina de clasa întîi, iar la stînga, sectorul mai larg pentru clasa turist. În faţă – scara în spirală care ducea la carlingă şi la clasa *business*.

Rămase un moment nemişcat şi simţi vibraţiile motoarelor. Totul părea în regulă, în afară de faptul că era prea multă linişte, iar draperiile dintre clasa turist şi clasa întîi nu erau trase. Regulile FAA cer ca draperiile să fie trase în timpul decolării şi atertizării. Dacă ar fi continuat să analizeze lucrurile, ar fi trebuit să se întrebe de ce nu apăruse nimeni din echipaj. Dar asta era ultima dintre problemele lui, şi şi-o scoase din minte.

Instinctul îi spunea să cerceteze unul sau ambele compartimente de după draperie, dar antrenamentul îi îndemna să se ducă în carlingă. Îşi recuperă toporişca şi se îndreptă spre scara în spirală. Îşi putea auzi respiraţia prin masca de oxigen.

Urcă treptele cu grijă, dar două deodată. Se opri cînd ajunse cu pieptul la nivelul punţii superioare şi cercetă cu privirea imensa cupolă a Boeingului 747. De ambele părţi ale acesteia se aflau perechi de fotolii, opt rînduri în total, deci treizeci şi două de locuri. Nu văzu nici un cap deasupra fotoliilor mari de pluş, dar observă braţe atîrnînd peste rezemătoarele din partea culoarului. Braţe nemişcate.

– Ce naiba...?

Continuă să urce scara şi se opri lîngă peretele din spate al cupolei. În centrul acesteia se afla o consolă pe care zăceau reviste, ziare şi coşuleţe cu gustări. Soarele de după-amiază lumina interiorul prin hublouri, iar firicelele de praf pluteau în razele soarelui. Era o scenă plăcută, gîndi el, dar instinctiv ştiu că se află în prezenţa morţii.

Se deplasă în partea centrală, privind în stînga şi în dreapta, la pasagerii de pe fotolii. Aproape jumătate din locuri erau ocupate cu persoane de vîrstă medie, bărbaţi şi femei, tipul pe care îl poţi găsi la clasa *business*. Unii se rezemau de spătar, cu materiale de citit în poală, alţii aveau tăviţele cu mîncare şi băutură, iar McGill observă că puţine pahare se vărsaseră în timpul aterizării.

Cîţiva pasageri aveau căşti pe urechi şi păreau că urmăresc micile ecrane de televizor individuale care ieşeau din rezemătoare. Televizoarele funcţionau încă, şi la cel mai apropiat de el rula un film promoţional despre oamenii fericiţi din Manhattan.

McGill merse mai departe şi se întoarse cu faţa spre pasageri. Nu avea nici o îndoială că toţi erau morţi. Inspiră adînc şi încercă să se calmeze, să se poarte ca un profesionist. Îşi trase mănuşa de protecţie de pe mîna dreaptă şi atinse faţa unei femei. Pielea ei nu era rece ca un sloi de gheaţă, dar nici nu avea temperatura normală. Presupuse că murise de cîteva ore, iar situaţia din cupolă confirma că orice se întîmplase avusese loc cu mult timp înainte de aterizare.

McGill se aplecă şi examină faţa unui bărbat din rîndul următor. Era liniştită – fără urme de salivă, mucus, vomă sau lacrimi, fără o expresie de groază... Nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Gazele toxice şi fumul provoacă panică, sufocare, o moarte violentă care se poate vedea în expresia feţei şi în contorsionarea corpului victimelor. Ceea ce vedea aici, concluzionă el, era un somn liniştit, urmat de pierderea cunoştinţei, apoi de moarte.

Îl căută apoi pe dezertorul încătuşat şi pe cei doi bărbaţi din escortă şi îl găsi pe primul în penultimul rînd de la tribord, pe locul dinspre fereastră. Bărbatul era îmbrăcat într-un costum gri închis şi avea faţa parţial ascunsă de ochelari pentru dormit şi, din punctul de vedere al lui McGill, putea fi hispanic, din Orientul Mijlociu sau din India. Niciodată nu putea să deosebească tipurile etnice. Dar tipul care stătea lîngă omul cu cătuşe era mai mult ca sigur poliţist. De obicei, McGill putea recunoaşte pe unul dintr-ai lui. Îl pipăi la piept şi îi simţi tocul pistolului la subsuoara stîngă. Privi apoi la bărbatul care şedea singur în ultimul rînd, în spatele celor doi, şi trase concluzia că acesta era celălalt poliţist. Oricum, nu mai conta, cu excepţia faptului că nu va mai trebui să-i ducă la maşina poliţiei şi că nu vor mai ajunge la poarta 23. De fapt, nimeni nu mai pleca nicăieri decît la morga mobilă.

McGill cîntări situaţia. Toţi pasagerii din cupolă erau morţi şi, cum aerul era acelaşi în întreaga aeronavă, ştiu că şi cei de la clasa întîi şi de la clasa turist erau morţi. Asta explica ceea ce văzuse şi ce nu văzuse dedesubt. Asta explica tăcerea. Se gîndi să folosească radioul şi să ceară asistenţă medicală, dar era sigur că nimeni nu mai avea nevoie. Totuşi, ridică telefonul din lăcaşul lui, gata să transmită, dar îşi dădu seama că nu ştia ce să spună şi

nu ştia cum i se va auzi glasul prin masca de oxigen. Apăsă deci butonul radioului într-o serie de semnale lungi şi scurte prin care anunţa că era în siguranţă.

– Recepţionat, Andy, se auzi prin radio vocea lui Sorentino.

McGill se deplasă spre toaleta din spatele scării în spirală. Semnul de pe uşă indica LIBER şi el deschise uşa, asigurîndu-se că nu se afla nimeni acolo.

Vizavi de toaletă se afla chicineta şi, în timp ce se îndepărta de toaletă, văzu pe cineva zăcînd pe podeaua acesteia. Se apropie de cadavru şi îngenunche. Era o stewardesă culcată pe o parte, de parcă trăgea un pui de somn. Îi verifică pulsul, dar nu simţi nimic.

Fiind sigur acum că nici un pasager nu mai avea nevoie de ajutor, se deplasă repede spre carlingă şi trase de uşă, dar era încuiată, aşa cum cerea regulamentul. Bătu cu pumnul în uşă şi strigă prin masca de oxigen:

– Deschideţi! Echipa de intervenţie! Deschideţi!

Nu veni nici un răspuns. Nici nu se aştepta la vreunul.

McGill ridică toporişca şi lovi încuietoarea uşii. Aceasta cedă şi uşa se deschise pe jumătate. După un moment de ezitare, intră în carlingă.

Pilotul şi copilotul şedeau în scaunele lor, cu capetele în faţă de parcă aprobau ceva.

McGill stătu cîteva secunde, nevrînd să-i atingă.

– Hei, *hei.* Mă auziţi? zise el, simţindu-se puţin caraghios că vorbeşte cu oameni morţi.

Andy McGill transpira acum şi simţi cum îi tremură genunchii. Nu era un om sensibil şi, pe parcursul anilor, cărase partea lui de cadavre din diferite locuri, dar nu mai fusese niciodată singur în prezenţa unei morţi atît de liniştite.

Atinse cu mîna goală faţa pilotului. Mort de cîteva ore. Deci cine manevrase avionul la aterizare?

Se uită pe panoul de bord. Petrecuse o oră de instrucţie într-o carlingă de Boeing, aşa că îşi îndreptă atenţia spre un mic ecran pe care scria PILOT AUTOMAT. I se spusese că un program computerizat putea să dirijeze aterizarea acestor avioane cu reacţie de ultim tip fără ajutorul pilotului. Nu crezuse atunci, dar acum credea că este posibil.

Nu exista o altă explicaţie a faptului că această aeronavă a morţii ajunsese pînă aici. O aterizare cu pilot automat putea explica şi incidentul în care aproape se ciocnise de o aeronavă a US Air-

way şi lipsa inversării tracţiunii. Cu siguranţă, se gîndi McGill, tot asta explica şi orele în care nu existase contact radio, ca să nu mai vorbim de faptul că aeronava încremenise la capătul pistei, cu motoarele mergînd şi cu doi piloţi morţi. *Sfîntă Fecioară*... Simţea că i se face rău şi ar fi vrut să ţipe, să vomite sau să fugă, dar rămase nemişcat şi inspiră adînc. *Calmează-te, McGill.*

Ce să facă mai departe?

Să aerisească.

Ridică mîna şi atinse trapa de salvare, acţionă mînerul şi aceasta se deschise, dezvăluind un pătrat de cer albastru.

Rămase un moment nemişcat, ascultînd zgomotul motoarelor aeronavei, acum amplificat. Ştia că trebuia să le oprească, dar părea să nu existe nici un risc de explozie, aşa că le lăsă să meargă pentru ca sistemul de aerisire de la bord să poată elimina complet posibilul gaz toxic care provocase acest coşmar. Singurul lucru care îl făcea să se simtă ceva mai bine era constatarea că, şi dacă ar fi acţionat mai curînd, nu ar fi schimbat nimic. Cazul acesta semăna oarecum cu cel saudit, dar avusese loc în timp ce aeronava era încă în aer, departe de aeroport... Nu fusese nici un incendiu la bord, deci Boeingul 747 nu se prăbuşise ca avionul cu reacţie al Swissair lîngă coasta Nova Scoţia. De fapt, oricare era problema, ea afectase numai fiinţele vii, nu şi sistemul mecanic sau electronic. Pilotul automat făcuse ceea ce fusese programat să facă, deşi McGill începu să dorească să nu o fi făcut.

McGill privi prin parbriz la soarele de afară. Dorea să fie acolo, printre oameni vii, nu aici. Aşteptă totuşi ca sistemul de aerisire să-şi facă treaba şi încercă să-şi amintească de cît timp era nevoie pentru aerisirea completă a unui Boeing 747. Se presupunea că ştie aceste lucruri, dar nu era în stare să se concentreze.

Calmează-te.

După ceea ce păru un timp interminabil, de fapt mai puţin de două minute, McGill se aplecă spre piedestalul dintre scaunele piloţilor şi opri cele patru motoare. Aproape toate luminile de la bord se stinseră, cu excepţia celor care erau conectate la baterii, iar mugetul motoarelor cu reacţie se opri brusc, lăsînd loc unei tăceri ciudate.

McGill îşi dădu seama că toţi cei care urmăreau aeronava de la distanţă răsuflau uşuraţi acum, cînd motoarele fuseseră oprite.

McGill auzi un zgomot în cabina cupolei şi se întoarse spre uşa carlingii ca să asculte din nou. Strigă prin masca de oxigen:

– Este cineva?

Liniște. Liniște ciudată. Mortală. Dar *auzise* ceva. Poate era zgomotul motoarelor care se răsuceau. Sau poate o geantă de voiaj se mișcase în compartimentul de bagaje.

Inspiră adînc, încercînd să se calmeze. Își aminti ce-i spusese odată un medic legist: „Morții nu-ți pot face rău. Nimeni nu a fost ucis vreodată de un om mort."

Privi în cupola aeronavei și văzu doar pasagerii morți uitîndu-se la el. Dar medicul legist greșise. Morții pot răni și îți pot ucide sufletul. Andy McGill spuse o rugăciune și se închină.

9

Deveneam neliniștit, dar George Foster stabilise legătura cu agentul Jim Lindley aflat pe pistă, care la rîndul lui îl avea alături pe unul din polițiștii Autorității Aeroportului, acum în legătură cu centrul de comandă, iar acesta păstra contactul radio cu turnul de control și cu echipele de intervenție înșirate mai departe pe pistă.

– Ce-a spus Lindley? l-am întrebat pe George.

– Că o persoană din echipa de intervenție s-a urcat la bordul aeronavei și a oprit motoarele.

– Tipul a raportat care este situația?

– Încă nu, dar a dat semnale că totul este în regulă.

– A dat semnale și s-a auzit în afara avionului? Ce a mîncat ăsta la prînz?

Ted și Debbie au rîs. Kate, nu.

– Semnale *radio,* spuse George exasperat. Tipul poartă mască de oxigen și în acest caz este mai ușor să semnalizezi prin morse decît să vorbești...

– Știu, l-am întrerupt eu. Glumeam.

Nu întîlnești prea adesea persoane atît de serioase ca George Foster. Și cu siguranță nu în NYPD, unde fiecare este un bufon, iar fiecare bufon vrea să fie șeful tuturor.

Totuși, trebuia să mă port civilizat aici, la ușa de oțel a porții 23.

– Lasă-mă să ies și să iau legătura direct cu Lindley, i-am sugerat lui George.

– De ce?

– De ce nu?

George ezita între dorința de a mă avea sub ochi și de a mă goni de lîngă el, din fața lui și din viața lui. Produceam un asemenea efect asupra superiorilor.

– De îndată ce tipul din echipa de intervenție îi scoate pe oamenii noștri din aeronavă și îi duce la mașina poliției, s-a adresat el tuturor, Lindley mă va suna, după care vom coborî scările spre pistă. Nu va dura mai mult de treizeci de secunde pînă jos, așa că aveți răbdare. Bine?

Nu aveam de gînd să mă cert cu tipul ăsta.

– Tu ești șeful, i-am spus pe un ton oficial.

Aparatul de radio al domnișoarei Debra Del Vacchio a pîrîit.

– Echipa Yankee a marcat în repriza a cincea, ne-a informat ea după ce a ascultat cîteva momente.

Așa că am așteptat cu toții în fața porții în timp ce situații care nu depindeau de noi au provocat o mică întîrziere în planurile noastre. Pe peretele coridorului se afla un poster turistic care prezenta o vedere de noapte a Statuii Libertății, iluminată. Dedesubtul fotografiei erau trecute în aproape douăsprezece limbi vorbele Emmei Lazarus: „Dați-mi mie noroadele obosite, sărace care tînjesc după Libertate, rebuturile nefericite ale meleagurilor voastre mănoase. Trimiteți-mi mie acești oameni fără adăpost azvîrliți de furtună, îmi voi ridica lampa lîngă ușa de aur!".

Învățasem pe dinafară aceste cuvinte în școala primară. Îmi provocau și acum emoții.

M-am uitat la Kate și i-am prins privirea. Mi-a zîmbit și i-am întors zîmbetul. Dacă luăm în considerare toate acestea, era mai bine decît să zac într-un pat de spital, conectat la aparatele care mențin viața. Unul dintre doctori mi-a spus mai tîrziu că, dacă nu aș fi avut parte de un șofer de salvare formidabil și de un paramedic extraordinar, aș fi purtat o etichetă legată de degetul de la picior în locul brățării cu numele meu. Atît fusesem de aproape.

Asta îți schimbă cu adevărat viața. Nu la exterior, ci în profunzime. La fel ca prietenii mei care au luptat în Vietnam, simt uneori că norocul m-a părăsit și că am un contract lună de lună cu Dumnezeu.

Mi-am dat seama de asta în ziua în care am încasat trei gloanțe pe West 102nd Street; cu trei zile în urmă s-a împlinit un an. În ce mă privește, ziua ar fi trecut neobservată, dar fostul meu partener, Dom Fanelli, a insistat să mă scoată la o bere. Pentru a fi în spiritul evenimentului, m-a dus la un bar pe West 102nd Street, la o stradă

distanţă de locul fericitului incident. Acolo se afla o duzină din foştii mei amici, care îşi aveau pistoalele îndreptate spre o ţintă de formă umană ce purta inscripţia JOHN COREY şi cu trei găuri de glonţ în ea. Poliţiştii sînt ciudaţi.

Andy McGill ştia că orice făcea sau omitea să facă, în săptămînile şi lunile următoare avea să fie cercetat minuţios. Probabil că îşi va petrece următoarele două luni depunînd mărturie în faţa a o duzină de agenţii de stat sau federale, ca să nu mai menţioneze pe propriii şefi. Acest dezastru va deveni o legendă printre pompieri şi voia să fie sigur că el va fi eroul ei.

Mintea lui trecu de la viitorul necunoscut la problema prezentă. Ce să facă mai departe?

Ştia că motoarele o dată oprite puteau fi pornite din nou doar folosind instalaţia auxiliară de forţă de la bord, ceea ce nu era de competenţa lui, sau cu ajutorul unei instalaţii externe de forţă, care ar trebui tractată pînă la aeronavă. Dar fără piloţi care să pornească motoarele şi să dirijeze avionul, acum nu mai aveau nevoie decît de un vehicul de la Trans-Continental care să remorcheze aeronava, să o scoată de pe pistă şi să o ducă într-o zonă sigură, la adăpost de privirile publicului şi ale reporterilor. McGill apropie radiotelefonul de faţa mascată şi îl sună pe Sorentino.

– Echipa de intervenţie unu, aici echipa opt-unu.

– Înţeles, se auzi în cască vocea slabă a lui Sorentino.

– Cheamă un vehicul al companiei, ASAP[1]. Înţeles? spuse McGill.

– Înţeles. Vehiculul Trans-Continental. Ce se petrece?

– Fă-o. Terminat.

McGill ieşi din carlingă, străbătu în grabă cupola aeronavei şi coborî pe scara în spirală la puntea de dedesubt, după care deschise a doua uşă de evacuare din capătul celălalt al fuzelajului.

Trase apoi draperiile de la clasa turist şi cercetă cu privirea interiorul vast al Boeingului 747. Sute de pasageri şedeau cu faţa la el, unii rezemaţi de spătar, alţii aplecaţi, perfect nemişcaţi, ca într-o fotografie. Continuă să privească, aşteptînd ca cineva să se mişte sau să scoată un sunet. Dar nu se produse nici o mişcare, nici un răspuns la prezenţa lui, nici o recaţie faţă de acest extraterestru în costum spaţial argintiu şi mascat.

[1] As Soon As Possible – Cît mai curînd posibil (n. tr.).

Se întoarse, străbătu culoarul şi trase draperia de la compartimentul de clasa întîi, străbătîndu-l grăbit, atingînd cîteva feţe, pălmuind chiar cîţiva pasageri ca să vadă dacă primeşte vreun răspuns.

Nu exista absolut nici un semn de viaţă printre pasageri, şi îl străbătu un gînd, foarte nelalocul lui, cum că un bilet la clasa întîi de la Paris la New York costa în jur de zece mii de dolari. Şi care fusese diferenţa? Toţi respiraseră acelaşi aer şi acum erau la fel de morţi ca cei din clasa turist.

McGill părăsi în grabă compartimentul de clasa întîi, ieşi în spaţiul deschis unde se aflau coridorul, scara în spirală şi cele două uşi deschise. Se duse la uşa laterală de la tribord şi îşi scoase masca de oxigen.

Sorentino stătea pe scara vehiculului de intervenţie.

– Ce se întîmplă? strigă el către McGill.

– Ceva rău. Foarte rău, răspunse acesta după ce inspiră adînc.

Sorentino nu-l văzuse niciodată pe şeful lui cu o asemenea expresie şi presupuse că foarte rău însemna cel mai rău lucru posibil.

– Sună la Centrul de Comandă... spune-le că toate persoanele de la bord sînt moarte. Posibil gaze toxice... zise McGill.

– Dumnezeule!

– Da. Anunţă turnul de control şi aşteaptă răspuns. De asemenea, cheamă un reprezentant al companiei în zona de securitate. De fapt, adăugă el, cheamă-i pe toţi în zona de securitate. Vama, bagaje, pe toţi.

– Imediat, zise Sorentino şi dispăru în cabina vehiculului.

McGill se întoarse în clasa turist. Era convins că nu mai avea nevoie de mască, dar o luă cu el, iar toporişca o lăsă sprijinită de perete. Nu simţea nici un miros periculos, dar sesiză o aromă slabă – părea familiară, apoi o recunoscu – migdale amare.

Dădu draperia în lături şi, încercînd să nu privească pasagerii, trecu în aripa dreaptă şi deschise încă două uşi, apoi traversă aeronava şi le deschise şi pe cele două din partea stîngă. Simţi o uşoară adiere pe faţa transpirată.

Radioul lui pîrîi şi o voce se făcu auzită:

– Echipa unu, aici locotenentul Pierce. Raportează situaţia.

McGill ridică radiotelefonul şi răspunse turnului de control:

– Echipa unu. Sînt la bordul aeronavei. Toate persoanele de la bord sînt decedate.

– Eşti sigur? întrebă Pierce după o lungă tăcere.

– Da.

Din nou tăcere.

– Gaze, fum sau ce?

– Fum, nu. Gaze toxice. Nu cunosc sursa. Aeronava este aerisită şi nu mai folosesc masca de oxigen.

– Înţeles.

Din nou tăcere.

McGill simţi că i se face greaţă, dar se gîndi că era mai degrabă ca urmare a şocului decît a gazelor inhalate. Nu voia să ia el o decizie, aşa că aşteptă. Îşi putea imagina grupul de persoane din Centrul de Comandă, vorbind deodată şi pe un ton scăzut.

În cele din urmă, locotenentul Pierce reveni:

– Bine... ai solicitat un vehicul al companiei.

– Da.

– Este nevoie de... spitalul mobil?

– Nu. Iar morga mobilă nu va face faţă.

– Înţeles. Bine... hai să mutăm întreaga situaţie în zona de securitate. Să eliberăm pista şi să punem aeronava la adăpost.

– Am înţeles. Aştept vehiculul de remorcare.

– Mda... bine... oh ... rămîi la bord.

– Nu plec nicăieri.

– Mai vrei să vină şi altcineva la bord? Din corpul medical?

McGill lăsă să-i scape un oftat de exasperare. Aceşti idioţi de la Centrul de Comandă păreau să nu înţeleagă că toţi pasagerii şi echipajul erau morţi.

– Nu, răspunse el.

– Okay... deci... presupun că a aterizat cu pilot automat.

– Şi eu. Pilotul automat sau Dumnezeu. Eu, în nici un caz, şi nici pilotul sau copilotul.

– Înţeles. Cred... vreau să spun, pilotul automat era, probabil, programat...

– Nu „probabil", domnule locotenent. Piloţii sînt reci ca gheaţa.

– Da... vreo urmă de incendiu?

– Din nou, nu.

– Decompresie?

– Nu, măştile de oxigen sînt la locul lor. Gaze. Afurisite de gaze toxice.

– Bine, calmează-te.

– Mda.

– Ne întîlnim în zona de securitate.

– Înțeles.

Neavînd altceva de făcut, mai examină cîțiva pasageri, asigurîndu-se din nou că nu exista nici un semn de viață la bord.

– Coșmar, șopti pentru sine.

De spaimă, în prezența pasagerilor morți avu un sentiment de claustrofobie în compartimentul aglomerat al clasei turist. Se gîndi că mai bine s-ar duce în cupola avionului, unde era mai multă lumină și de unde putea vedea ceea ce se întîmpla în jurul aeronavei.

Ieși din compartiment, urcă scara în spirală și ajunse în cupolă. Prin ferestrele de la babord văzu apropiindu-se vehiculul de remorcare. Prin cele de la tribord văzu cîteva vehicule de intervenție retrăgîndu-se la bază, iar altele îndreptîndu-se spre zona de securitate.

Încercă să ignore cadavrele din jur. Cel puțin aici, sus, erau mai puține, iar printre ele nu se aflau copii. Dar oriunde s-ar afla în această aeronavă, gîndi el, era singura ființă vie.

Nu era întru totul adevărat, dar McGill nu știa că avea un oaspete.

Tony Sorentino urmări vehiculul de remorcare al Companiei Trans-Continental apropiindu-se de roțile de la botul avionului. Vehiculul era un fel de platformă mare, cu cîte o cabină pentru șofer la fiecare capăt pentru ca acesta să poată opri lîngă roțile din față și să nu fie nevoit să dea cu spatele și să provoace eventuale pagube. După ce legătura se realiza, șoferul schimba cabina și pornea vehiculul.

Sorentino gîndi că asta era o treabă isteață și rămase uitîndu-se fascinat la vehicul. Se întrebă de ce Pistolarii și Pompierii nu aveau și ei unul, dar își aminti că cineva îi spusese că era vorba de asigurare. Fiecare linie aeriană avea propriul vehicul de remorcare, iar dacă ei rupeau roțile din față ale unei aeronave de o sută cincizeci de milioane de dolari era treaba lor. Cu cît erau mai multe jucării, cu atît era mai bine.

Privi cum șoferul de la Compania Trans-Continental prinde un drug de remorcare, în formă de furculiță, de fiecare parte a angrenajului roților din față.

– Ai nevoie de ajutor? îl întrebă el.

– Nu. Nu pune mîna pe nimic.

– Hei, sînt asigurat.

– Pentru asta nu eşti. Unde mergem? întrebă şoferul după ce cuplă mecanismul.

– În zona pentru deturnări, răspunse Sorentino, folosind numele mai dramatic, dar corect, al zonei de securitate.

În ochii şoferului apăru o sclipire, aşa cum presupusese Sorentino că se va întîmpla. Ridică privirea spre imensa aeronavă care se înălţa semeaţă deasupra lor.

– Ce se întîmplă?

– Ei bine, ce se întîmplă ţine de asigurarea ta, amice.

– Ce vrei să spui?

– Ai aici un imens şi costisitor car funebru, prietene. Toţi sînt morţi. Gaze toxice.

– Dumnezeule Atotputernic!

– Corect. Hai să-l tragem. Cît poţi de repede. Eu merg înainte, iar tu în urma mea. Am un vehicul de intervenţie. Nu te opri pînă la zona de securitate.

Uluit, şoferul se duse la cabina din faţă a vehiculului său, porni imensul motor diesel şi începu deplasarea.

Sorentino se urcă în cabina vehiculului de intervenţie şi trecu în faţa vehiculului de remorcare dirijîndu-l pe un drum de acces care ducea la zona de securitate aflată nu departe de pista a patra.

Pe frecvenţa lui de radio, Sorentino auzi tot felul de discuţii. Nici una nu părea veselă.

– Echipa unu se deplasează, transmise el, aeronava este remorcată. Echipa patru încheie convoiul.

Sorentino menţinu viteza de douăzeci şi patru de kilometri pe oră, viteza maximă la care putea ajunge vehiculul de remorcare trăgînd după el o aeronavă de trei sute treizeci şi şapte de tone. Verifică prin oglinda retrovizoare ca să se asigure că se află la o distanţă potrivită de aeronavă. Imaginea din oglindă era foarte ciudată, gîndi el. Era urmat de un vehicul ciudat care nu putea să-şi deosebească fundul de cap, iar în spatele acestuia se afla un monstru argintiu tras de sfoară ca o jucărie. Dumnezeule, ce zi mai este şi asta!

Inactivitatea nu este numele de mijloc al lui John Corey.

– Cer din nou permisiunea de a ieşi pe pistă, m-am adresat lui George Foster.

Foster a părut indecis ca de obicei, aşa că mi-a răspuns Kate:

– Bine, John, ai această permisiune. Dar nu mai departe.

– Promit, am zis.

Domnişoara Del Vecchio s-a întors şi a bătut numărul de cod pe încuietoarea uşii. Aceasta s-a deschis, iar eu am păşit pe culoarul lung, apoi pe scările de serviciu pînă jos pe pistă.

Convoiul care urma să se ducă la Federal Plaza era grupat în apropierea clădirii terminalului. M-am apropiat grăbit de una dintre maşinile poliţiei Autorităţii Aeroportului şi mi-am fluturat legitimaţia.

– Aeronava-problemă, m-am adresat eu unui ofiţer în civil, este staţionată la capătul pistei. Trebuie să ajung acolo imediat.

M-am aşezat apoi pe locul pasagerului, regretînd profund că o minţisem pe Kate.

– Am crezut că băieţii de la Serviciul de intervenţie vă aduc pasagerul aici, a replicat tînărul poliţist.

– Schimbare de plan.

– Bine...

A pornit maşina cu viteză mică, în acelaşi timp chemînd turnul de control şi cerînd permisiunea să traverseze pista.

Am devenit conştient că cineva alerga pe lîngă maşină şi, după aspectul lui, m-am gîndit că trebuia să fie agentul FBI Jim Lindley.

– Opreşte! a strigat el.

Poliţistul de la Autoritatea Aeroportului a oprit maşina.

Lindley şi-a arătat legitimaţia şi mi s-a adresat:

– Cine eşti?

– Corey.

– Oh... unde te duci?

– La aeronavă.

– De ce?

– De ce nu?

– Cine ţi-a permis...

Brusc, Kate a apărut lîngă maşină.

– Este în regulă, Jim. Ne ducem doar să verificăm, a spus ea şi s-a strecurat pe bancheta din spate.

– Hai să mergem, i-am zis şoferului.

– Aştept să primesc permisiunea să traversez pista... a răspuns el.

– Cine cere permisiunea să traverseze pista şi de ce? s-a auzit o voce în aparat.

Am înşfăcat microfonul.

– Aici este... cine eram, de fapt? Aici FBI. Trebuie să mergem la aeronavă. Cu cine vorbesc?

– Aici domnul Stavros, controlorul şef al turnului de control. Ascultă, nu poţi traversa...

– Este o urgenţă.

– *Ştiu* că este o urgenţă. Dar de ce trebuie să traversezi...

– Mulţumesc, i-am răspuns. Avem permisiunea, m-am adresat poliţistului.

– Păi nu a... a protestat acesta.

– Porneşte girofarul şi sirena. Am mare nevoie să faci asta pentru mine.

Poliţistul a ridicat din umeri şi maşina s-a deplasat pe pistă spre drumul de acces, cu girofarul în funcţiune şi sirena urlînd.

Stavros, tipul de la turnul de control, a revenit la microfon, dar am dat volumul la minimum.

– M-ai minţit, mi s-a adresat Kate pentru prima oară.

– Îmi pare rău.

– Cine este? m-a întrebat poliţistul, arătînd cu degetul peste umăr.

– Ea este Kate. Eu sînt John. Tu cine eşti?

– Al. Al Simpson.

A întors maşina pe iarbă şi a rulat paralel cu drumul de acces spre est. Maşina s-a hurducat rău.

– Este mai bine să ne ţinem la distanţă de pistă şi de drumul de acces, a zis el.

– Tu eşti şeful, l-am informat.

– Ce fel de urgenţă este?

– Îmi pare rău, nu-ţi pot spune.

De fapt, n-aveam niei o idee.

În cîteva minute a apărut la orizont uriaşul Boeing 747. Simpson a traversat drumul de acces şi a luat-o din nou pe iarbă spre pistă.

– Trebuie să sun turnul de control.

– Nu, nu trebuie.

– Aşa cere regulamentul FAA. Nu putem traversa...

– Nu-ţi face griji din cauza asta. Voi fi atent la avioane.

Simpson a traversat pista largă.

– Dacă vrei să fii împuşcat, mi-a zis Kate, te descurci foarte bine.

Boeingul 747 nu părea să se afle prea departe, dar era doar o iluzie optică, iar silueta nu se mărea pe măsură ce ne apropiam de ea.

– Opreşte, am zis.

– Ai vreo teorie pe care ai vrea să mi-o împărtăşeşti şi mie? m-a întrebat Kate.

– Nu.

– Nu, pentru că nu ai una sau pentru că nu vrei să-mi spui?

– Ambele.

– De ce facem asta?

– M-am săturat de Foster şi de Nash.

– Cred că faci pe grozavul.

– Vom vedea cînd vom ajunge la avion.

– Îţi place să rişti, nu-i aşa?

– Nu, nu-mi place, dar trebuie să risc.

Ofiţerul Simpson asculta discuţia dintre mine şi Kate, dar nu şi-a spus părerea şi nu a luat partea nici unuia.

Am mers în tăcere, iar Boeingul părea încă departe, ca un miraj în deşert.

– Poate voi încerca să te susţin, a spus Kate în cele din urmă.

– Mulţumesc, partenere.

Presupun că asta este ceea ce se poate considera loialitate necondiţionată printre federali.

Am privit din nou Boeingul 747, dar nici de astă dată nu se făcuse mai mare.

– Cred că se deplasează, am spus.

– Mda... dar... cred că este remorcat, a zis Simpson, privind pe geam.

– De ce l-ar remorca?

– Ei bine... ştiu că au oprit motoarele, aşa că uneori este mai uşor să-l tracteze decît să pornească din nou motoarele.

– Vrei să spui că nu trebuie să întorci pur şi simplu cheia în contact?

Simpson a rîs.

Înaintam mai repede decît aeronava, iar distanţa începea să se micşoreze.

– De ce nu-l remorchează spre noi? Spre terminal?

– Păi... mi se pare că îl duc spre zona pentru deturnări.

– Ce?

– Vreau să spun spre zona de securitate. Este acelaşi lucru.

M-am uitat spre Kate şi am văzut că era îngrijorată. Simpson a dat radioul la maximum şi am ascultat transmisiile radio. În majoritate erau ordine, rapoarte asupra mişcării vehiculelor, o mulţime de fraze pompoase din partea Autorităţii Aeroportului pe

care nu le-am înţeles, dar nimic concret despre ceea ce se petrecea. Am presupus că toţi ceilalţi cunoşteau situaţia, în afară de noi.

– Poţi să ne spui despre ce este vorba? l-am întrebat pe Simpson.

– Nu prea... dar sînt sigur că nu este vorba despre o deturnare. Nu cred nici că este o problemă mecanică. Am auzit multe dintre vehiculele de intervenţie întorcîndu-se la bază.

– Dar o problemă medicală?

– Nu cred... după semnale, cred că nu solicită asistenţă medicală...S-a oprit brusc. Uh, oh.

– Cum adică uh, oh?

– Simpson, despre ce este vorba? a întrebat Kate, aplecîndu-se în faţă.

– Solicită MM şi ML.

Ceea ce înseamnă Morga Mobilă şi medic legist, adică morţi.

– Accelerează, i-am spus lui Simpson.

10

Andy McGill îşi scoase costumul de protecţie şi îl aruncă pe un scaun gol de lîngă o femeie moartă. Îşi şterse transpiraţia de pe gît şi îşi descheie cămaşa albastră de uniformă.

Radioul pîrîi şi se auzi chemat.

– Echipa opt-unu, vorbi el în microfon. Cine este?

Era din nou locotenentul Pierce, iar McGill se crispă.

– Andy, nu vrem să te sîcîim, zise acesta pe un ton superior, dar trebuie să fim siguri, pentru procesul-verbal, că nu ratăm posibilitatea de a acorda ajutor medical pasagerilor.

McGill privi prin uşa deschisă a carlingii şi prin parbriz. La aproape treizeci de metri în faţă se afla intrarea în zona de securitate. De fapt, Sorentino era chiar lîngă poartă acum.

– Andy?

– Uite ce este, am cercetat personal aproape o sută de pasageri în fiecare dintre cele trei compartimente. Toţi sînt reci şi devin tot mai reci. Acum sînt în cupolă şi aici a început să miroasă.

– Okay... voiam să fiu sigur. Sînt în zona de securitate, continuă locotenentul Pierce, şi văd că aproape aţi ajuns.

– Înţeles. Altceva?

– Nu. Terminat.

McGill puse radioul în suportul de la curea.

Privirea lui se opri asupra celor trei bărbaţi pe care ar fi trebuit să-i scoată din aeronavă. Se deplasă spre primii doi care şedeau alături – agentul federal şi prizonierul în cătuşe.

Fiind mai întîi poliţist şi apoi pompier, McGill se gîndi să recupereze pistoalele, ca să nu apară probleme mai tîrziu, în cazul în care acestea ar dispărea. Desfăcu haina agentului şi căută tocul pistolului, dar acesta era gol.

– Ce naiba...?

Se duse la celălalt agent din rîndul din spate şi căută pistolul, dar din nou găsi tocul gol. Ciudat. Încă un motiv de îngrijorare.

Îşi dădu seama că îi era foarte sete şi intră în chicineta din spate. Ştia că nu trebuia să se atingă de nimic, dar avea buzele arse. Privi în jur, încercînd să ignore stewardesa lungită pe podea. Găsi o cutie mică de apă minerală în bar şi, după cîteva clipe de luptă cu propria conştiinţă, desfăcu cutia şi luă o înghiţitură lungă. Hotărî apoi că avea nevoie de ceva mai tare şi desfăcu o sticluţă cu whisky. O sorbi dintr-o înghiţitură, dădu pe gît şi restul de apă minerală, după care aruncă sticluţa şi cutia în coşul de gunoi. Lăsă să-i scape o mică rîgîială şi se simţi mai bine.

Aeronava încetinea şi îşi dădu seama că în momentul în care aceasta va opri va fi invadată de oameni. Înainte să se întîmple aşa ceva şi înainte de a se înfăţişa în faţa superiorilor, trebuia să facă pipi. Ieşi din chicinetă, se duse la toaletă şi începu să tragă de uşă, dar era încuiată. Semnul roşu arăta OCUPAT.

Rămase o clipă nemişcat, derutat. Verificase toaleta cînd intrase în cupolă. Nu avea nici un sens. Trase din nou de uşă, care de data asta se deschise.

Stînd în toaletă cu faţa spre el se afla un bărbat înalt, brunet, într-un costum de paraşutist cu emblema Companiei Trans-Continental pe buzunarul de la piept.

McGill rămase cîteva clipe fără grai.

– Cum ai... reuşi el să îngaime.

Privi faţa bărbatului şi văzu doi ochi negri, adînci, privind într-ai lui.

Bărbatul ridică mîna dreaptă înfăşurată într-o pătură, ceea ce lui McGill i se păru ciudat.

– Cine naiba eşti?

– Sînt Asad Khalil.

McGill abia auzi sunetul înfundat al împuşcăturii şi nu simţi glonţul de calibrul 40 care îi străpunse fruntea.

– Iar tu eşti mort, zise Asad Khalil.

Tony Sorentino intră pe poarta deschisă a zonei de securitate, alias zona pentru deturnări.

Privi în jur. Era o incintă imensă în formă de potcoavă, cu lămpi cu vapori de sodiu cocoţate pe stîlpi înalţi, ceea ce îi amintea de un stadion de base-ball, cu excepţia faptului că aceasta era pavată cu beton.

Nu mai fusese aici de cîţiva ani, aşa că privi în jur. Gardul înalt de aproape patru metri avea în spate, la fiecare nouă metri, cîte o platformă de tragere. Fiecare platformă era prevăzută cu un scut armat cu un locaş de tragere, dar nimeni nu se afla pe poziţie, din cîte vedea el.

Privi în oglinda retrovizoare să se asigure că şoferul vehiculului de remorcare nu intrase în panică la vederea porţilor şi nu oprise vehiculul. Gardul era destul de jos, aşa că aripile oricărui tip de avion cu reacţie puteau trece, dar era ceva ce aceşti şoferi nu ştiau întotdeauna.

Vehiculul de remorcare era chiar în urma lui Sorentino, iar aripile Boeingului trecură peste gard. „Continuă să mergi, imbecilule. Urmează-l pe Tony." Privi în jur la scena care i se desfăşura în faţa ochilor. Aproape toată lumea se afla acolo. Văzu centrul de comandă mobil, un camion imens în interiorul căruia se aflau aparate de radio, telefoane şi şefi. Aceştia aveau legătură directă cu jumătate din lume, iar pînă acum poate îi contactaseră pe cei de la NYPD, FBI, FAA, poate chiar Paza de Coastă, care îi ajuta uneori cu elicoptere. Cu siguranţă, îi sunaseră pe cei de la Vamă şi Controlul paşapoartelor. Chiar dacă pasagerii erau toţi morţi, gîndi Sorentino, nimeni nu intra în SUA fără să treacă pe la Vamă sau Paşapoarte. În procedura de astăzi erau doar două diferenţe – una, toată treaba se desfăşura aici, nu la terminal, şi, a doua, pasagerii nu trebuia să răspundă la nici o întrebare.

Sorentino încetini vehiculul de intervenţie şi îşi verifică propria poziţie şi a Boeingului 747. Cîţiva metri încă şi se aflau în centru.

Văzu morga mobilă şi un imens camion frigorific lîngă ea, înconjurate de o mulţime de oameni îmbrăcaţi în alb – personalul care va identifica şi va pune pasagerii în saci.

De fiecare parte a incintei se aflau scări mobile, şase cu totul. Lîngă fiecare scară mobilă se aflau propriul şofer, poliţişti de la Autoritatea Aeroportului şi personalul de la serviciul medical de urgenţă, gata să urce la bord şi să-şi înceapă sinistra sarcină de a descărca morţii.

Mai văzu şi o mulţime de vehicule ale Companiei Trans-Continental – camioane, benzi transportoare, cărucioare pentru bagaje şi un motostivuitor pentru descărcarea containerelor cu bagaje. Se mai aflau şi aproape douăzeci de hamali în costumele albastre de paraşutişti ale Companiei Trans-Continental, purtînd mănuşi de piele. De obicei, aceşti tipi trebuia să lucreze repede, altfel se trezeau cu un supraveghetor alături. Dar descărcarea Boeingului 747 nu avea să fie cronometrată.

Sorentino mai văzu şi un camion dotat cu aparat cu raze X pentru verificarea bagajelor. Se mai aflau şi patru camioane pentru aprovizionarea cu alimente, nu pentru aprovizionarea avionului, după ştiinţa lui. Aceste camioane, ale căror cabine se puteau ridica, cu sistem hidraulic, pînă la nivelul uşilor Boeingului, erau cele mai indicate pentru descărcarea cadavrelor.

Toată lumea era prezentă, gîndi el, toţi şi tot ce era normal să se afle la terminal se afla aici. Toţi în afară de persoanele care aşteptau la poartă să întîmpine pasagerii. Sărmanii de ei, gîndi Sorentino, se vor afla în curînd într-o încăpere separată, împreună cu reprezentanţii Companiei Trans-Continental.

Încercă să-şi imagineze personalul companiei făcînd toate precizările, ţinînd evidenţa locurilor în care vor fi depuse cadavrele, înapoind familiilor bagajele şi obiectele personale ale decedaţilor. *Iisuse.*

Apoi, după cîteva zile sau săptămîni, după ce Boeingul 747 avea să fie verificat şi problema clarificată, aparatul va reveni pe pistă, gata să adune bani pentru companie. Sorentino se întrebă dacă familiile pasagerilor vor obţine o reducere la bilete.

Un poliţist din Autoritatea Aeroportului se afla în faţa vehiculului lui Sorentino, făcîndu-i semn să mai înainteze puţin, apoi semnalizînd oprirea. Sorentino privi în oglinda retrovizoare, să se asigure că şi

deşteptul de pe vehiculul de remorcare oprise. Apoi ridică mîna şi opri lampa rotativă de semnalizare. Inspiră adînc, după care lăsă capul în mîini şi îşi simţi faţa udă de lacrimi, ceea ce îl surprinse. Nu ştia că plînge.

11

Kate, ofiţerul Simpson şi cu mine nu am schimbat prea multe cuvinte, ci am ascultat ce se transmitea la aparatul de radio al maşinii poliţiei. Simpson a schimbat frecvenţele şi a realizat legătura directă cu vehiculele de intervenţie.

– Care este problema cu zborul Trans-Continental Unu-Şapte-Cinci? a întrebat el după ce s-a identificat.

– Se pare că este vorba de gaze toxice, s-a auzit vocea în aparat. Nici un incendiu. Toţi sînt morţi.

În maşină s-a lăsat o tăcere absolută.

– Ai înţeles? a întrebat vocea.

Simpson şi-a dres glasul:

– Înţeles, toţi sînt morţi, răspunse el. Terminat.

– Dumnezeule... este posibil? zise Kate.

Ce se mai putea spune în astfel de cazuri? Nimic. Şi asta am şi spus. Nimic.

Ofiţerul Simpson a luat-o pe drumul de acces care ducea la zona de securitate. De fapt, nu era nici o urgenţă, şi chiar a încetinit la douăzeci şi patru de kilometri pe oră, iar eu n-am intervenit.

Imaginea din faţa noastră era aproape suprarealistă – imensa aeronavă urcîndu-se pe drumul de acces spre ciudatul gard de oţel care avea o deschidere largă în el.

Boeingul a trecut prin deschizătură, iar aripile au plutit pe deasupra gardului.

În mai puţin de un minut ne aflam lîngă gard, dar înaintea noastră se aflau şi alte camioane, alte maşini care urmau să aştepte pînă ce aeronava va fi golită. Celelalte vehicule – un amestec de tot ce am văzut vreodată pe roţi – au pornit în urma aeronavei, provocînd o mică blocare a traficului.

– Ne vedem înăuntru, i-am zis lui Simpson.

Am sărit din maşina poliţiei şi am început să alerg. Am auzit o uşă trîntindu-se în urma mea şi paşii lui Kate apropiindu-se de mine.

Nu ştiam de ce alerg, dar ceva din mine îmi spunea „Fugi!" Aşa că am continuat să alerg, simţind că mica cicatrice din plămîn îmi va da de furcă.

Kate şi cu mine ne-am strecurat în fugă printre vehicule şi, într-un minut, ne aflam în interiorul imensei incinte, plină de vehicule, oameni şi un Boeing 747. Părea ceva scos din *Întîlniri de gradul trei*. Sau poate din *Dosarele X*.

Persoanele care alergă atrag atenţia, aşa că am fost opriţi de un poliţist în civil lîngă care a apărut în grabă un sergent.

– Unde arde, prieteni? a întrebat sergentul.

Am încercat să-mi ţin respiraţia şi să zic „FBI", dar n-am reuşit să scot decît un fel de şuierat provocat de plămînul meu bolnav.

Kate şi-a arătat insigna de agent federal, iar eu am reuşit să spun fără să gîfîi:

– FBI. Avem la bord un dezertor şi doi poliţişti de escortă.

– Ei bine, nu este nici o grabă, a zis sergentul de la Autoritatea Aeroportului. Toţi sînt morţi, a adăugat el.

– Trebuie să urcăm la bordul aeronavei să luăm în primire... cadavrele, a zis Kate.

– Avem personal calificat în scopul ăsta, domnişoară.

– Domnule sergent, poliţiştii din escortă au pistoale şi documente secrete. Este o problemă de siguranţă naţională.

– Aşteptaţi. A întins mîna, şi ofiţerul de poliţie i-a pus în palmă un aparat de emisie-recepţie. Sergentul a vorbit în aparat, apoi a aşteptat. Frecvenţa radio este foarte solicitată, ne-a spus el.

Eram tentat să devin arogant, dar m-am abţinut.

– Această pasăre imensă a aterizat fără legătură radio... a zis el.

– Ştim, am spus, fericit că învăţasem recent acest limbaj.

Am privit Boeingul 747 care se oprise în centrul incintei. Scări mobile erau dirijate spre uşile aeronavei şi curînd personalul avea să fie la bord.

Sergentul nu primea răspuns la apelul lui, aşa că ne-a zis:

– Vedeţi acel centru de comandă mobil? Duceţi-vă şi vorbiţi cu cineva de acolo. Ei sînt în legătură directă cu FBI şi cu şefii mei.

Înainte de a se răzgîndi, ne-am îndreptat în grabă spre vehicul.

Încă respiram cu greu.

– Te simţi bine? m-a întrebat Kate.

– Perfect.

Am privit amîndoi peste umăr şi l-am văzut pe sergent ocupat cu alte treburi. Am schimbat direcţia şi ne-am îndreptat spre aeronavă.

O scară mobilă se afla în partea din spatele avionului, iar cîţiva băieţi din serviciul de intervenţie urcau treptele urmaţi de femei şi bărbaţi în alb, de tipi în costume albastre de paraşutişti şi de un individ în costum de afaceri.

Un adevărat gentleman nu urcă niciodată o scară în spatele unei doamne cu fustă scurtă, dar mi-am încercat norocul şi i-am făcut un semn lui Kate să urce prima.

– După tine, a zis ea.

Am urcat scările şi am pătruns prin uşa aeronavei în imensul compartiment. Singurele lumini erau cele de rezervă, probabil alimentate de baterii. O oarecare lumină venea de la soarele de după-amiază ce pătrundea prin hublouri. Dar nu ai nevoie de multă lumină ca să vezi că încăperea era pe trei sferturi plină şi nimeni dintre cei aşezaţi pe fotolii nu mişca.

Personalul care intrase o dată cu noi a rămas nemişcat şi tăcut, iar singurele zgomote pătrundeau prin uşile deschise.

Bărbatul cu costum s-a întors spre mine şi spre Kate şi am văzut că avea un ecuson cu fotografie prins de buzunarul de la piept. Era un reprezentant al Companiei Trans-Continental şi arăta îngrozitor.

– Este groaznic...oh, Dumnezeule... a spus el.

Am crezut că va începe să plîngă, dar s-a stăpînit.

– Sînt Joe Hurley... inspectorul pentru bagaje al companiei...

– FBI, am zis. Ascultă, Joe, ţine-ţi oamenii la distanţă de aeronavă. Aici poate fi scena unei crime.

A făcut ochii mari.

În momentul acela, nu credeam cu adevărat că era vorba de crimă, dar nici nu înghiţeam pe de-a-ntregul povestea cu gazele toxice. Modalitatea cea mai sigură ca să obţii controlul unei situaţii este să spui „Scena crimei", şi toată lumea va face ce spui.

– Scena crimei? a zis un tip de la serviciul de intervenţie, apropiindu-se de noi.

– Da. De ce nu mergeţi toţi la uşă să-i opriţi pe cei care vor să urce pînă ce aruncăm noi o privire. Bine? Nu este nici o grabă să căraţi bagaje şi să transportaţi cadavre.

Tipul a dat din cap aprobator, iar Kate şi cu mine ne-am deplasat în grabă spre latura stîngă a aeronavei.

Alte persoane începeau să urce la bord prin alte uşi deschise, iar Kate şi cu mine ne-am scos legitimaţiile şi am strigat: „FBI. Opriţi-vă, vă rog, unde sînteţi. Nu intraţi în aeronavă. Eliberaţi scările". Şi aşa mai departe.

Ordinul a încetinit afluxul de persoane, aceştia înghesuindu-se la uşi. Am fost ajutaţi şi de un poliţist de la Autoritatea Aeroportului care a oprit mulţimea, în timp ce noi ne-am dus în partea din faţă a aeronavei.

Din cînd în cînd aruncam o privire peste umăr către cadavrele care priveau în neant. Unii aveau ochii închişi, alţii deschişi. *Gaze toxice.* Dar ce *fel* de gaze toxice?

Am ajuns în zona cupolei, unde se aflau două uşi spre exterior, o chicinetă, două toalete şi o scară în spirală. O mînă de oameni se îmbulzea în zonă şi am folosit aceeaşi formulă ca să ne facem loc, dar este greu să stăvileşti valul de oameni spre locul unui dezastru, în special dacă apreciază că sînt utili acolo.

– Oameni buni, am zis, avem aici o posibilă scenă a unei crime. Părăsiţi aeronava. Aşteptaţi la baza scărilor.

Un tip în costum albastru de paraşutist se afla pe scara în spirală.

– Hei, amice! l-am strigat eu. Coboară de acolo.

Mulţimea se retrăgea spre ieşire, iar tipul de pe scara în spirală a reuşit să ajungă la ultima treaptă. Kate şi cu mine ne-am strecurat pe lîngă individ şi am urcat treptele, eu fiind primul.

Am urcat cîte două trepte odată şi m-am oprit în momentul în care am reuşit să privesc în cupola aeronavei. Nu credeam să am nevoie de pistol, dar, cînd te îndoieşti, scoate-l din toc. Mi-am luat Glockul şi l-am băgat în curea.

În cupolă era mai multă lumină decît dedesubt. M-am întrebat dacă tipul din serviciul de intervenţie care urcase la bord şi descoperise nenorocirea se mai afla în aeronavă.

– Hei! E cineva pe aici? am strigat eu.

M-am tras într-o parte, să o las pe Kate să urce. Ea s-a îndepărtat cîţiva paşi de mine şi aşa am văzut că nu-şi scosese pistolul. De fapt, se părea că nu aveam nici un motiv să credem că există vreun pericol la bord. Tipul de la serviciul de intervenţie raportase că toţi erau morţi. Dar unde era tipul?

Am rămas pe loc şi am cercetat locul cu privirea. Mai întîi şi mai întîi trebuia să ne asigurăm că nu ne pîndeşte nici un pericol,

iar pentru asta urma să cercetăm în primul rînd uşile închise. Mulţi detectivi străluciţi s-au trezit că ideile lor inteligente s-au împrăştiat o dată cu creierul în momentul în care inspectau scena unei crime, avînd capul în nori.

În partea din spate a cupolei se afla o toaletă la stînga şi o chicinetă la dreapta. În timp ce mă îndreptam spre toaletă, i-am făcut semn lui Kate, iar ea şi-a scos pistolul de sub jachetă. Semnul de pe uşă arăta LIBER şi am împins uşa, postîndu-mă pe o latură a ei.

– Liber, mi-a spus Kate.

În chicinetă, o stewardesă zăcea pe podea culcată pe o parte şi, din obişnuinţă, am îngenuncheat şi i-am căutat pulsul la gleznă. Nu numai că nu avea puls, dar era chiar rece.

Între chicinetă şi toaletă se afla un dulap, aşa că am acoperit-o pe Kate, care a deschis uşa. Înăuntru se aflau pardesiele pasagerilor, jachetele, umeraşe cu saci pentru îmbrăcăminte şi diferite fleacuri pe podea. Este interesant să călătoreşti la clasa *business!* Kate a privit înăuntru cîteva secunde şi mai că era să le ratăm. Pe podea, sub un pardesiu, se aflau două butelii de oxigen legate de un cărucior. Am cercetat ambele valve şi le-am găsit deschise. Mi-a luat aproape trei secunde să bănuiesc că una dintre butelii conţinuse oxigen, iar cealaltă ceva nu prea sănătos. Lucrurile începeau să se lege.

– Astea sînt butelii de oxigen cu scop medical, a zis Kate.

– Aşa este.

Mi-am dat seama că şi ea bănuia ceva, dar nici unul din noi n-a zis nimic.

Am părăsit amîndoi locul în grabă şi ne-am oprit la uşa care dădea în carlingă, a cărei încuietoare se vedea că este spartă. Am împins uşa şi s-a deschis. Am păşit înăuntru şi i-am văzut pe piloţi aplecaţi în faţă în scaunele lor. Le-am cercetat pulsul la gît, dar n-am găsit decît piele rece şi umedă.

Am observat că trapa de sus era deschisă şi am presupus că tipul de la serviciul de intervenţie care urcase la bord o deschisese ca să ventileze carlinga. Am ieşit înapoi în cupolă.

Kate stătea lîngă locurile din spate.

– Acesta este Phil Hundry... a zis cînd m-am apropiat de ea.

M-am uitat la individul care şedea lîngă Hundry. Purta un costum negru, avea mîinile prinse în cătuşe şi ochelari negri, pentru dormit,

la ochi. Am întins mîna şi i-am scos ochelarii. Am privit amîndoi faţa bărbatului.

– Este...? Nu seamănă cu Khalil, a spus ea, în cele din urmă.

Nici mie nu mi se părea, dar nu aveam în minte o imagine clară a bărbatului. De altfel, feţele oamenilor se pot modifica ciudat cînd intervine moartea.

– Păi... arată ca un arab... nu sînt sigur, am spus eu.

Kate s-a aplecat şi a desfăcut cămaşa mortului.

– Nu are vestă.

– Aşa este, am zis.

Era ceva foarte ciudat aici, ca să nu spun mai mult.

Kate s-a aplecat spre bărbatul din spatele lui Phil Hundry.

– Acesta este Peter Gorman, a spus ea.

Cel puţin asta era îmbucurător – să recunoşti doi din trei nu era rău. Dar unde era Asad Khalil? Şi cine era mortul care se dădea drept Khalil?

Kate privea cu atenţie faţa arabului.

– Acest tip este... cine? Un complice? O victimă? a întrebat ea.

– Poate amîndouă.

Mintea mea încerca să sorteze informaţiile, dar singuru lucru cert era că toată lumea murise, poate cu excepţia tipului care se dădea drept mort. Am aruncat o privire în jur.

– Fii atentă la oamenii ăştia, i-am zis lui Kate. Poate că unul dintre ei nu este atît de mort precum pare.

Ea a încuviinţat din cap şi a ridicat pistolul în poziţie de tragere.

– Dă-mi telefonul tău, i-am spus.

Kate şi-a scos telefonul din buzunar şi mi l-a întins.

– Ce număr are George?

Mi l-a spus, iar eu am format numărul. A răspuns Foster.

– George, aici Corey – ascultă doar, te rog. Sîntem în aeronavă. În cupolă. Toţi sînt morţi. Hundry şi Gorman sînt morţi – bine, mă bucur că Lindley te ţine la curent. Mda, sîntem în cupolă, cupola este în avion, iar avionul este în zona de securitate. Ascultă – bărbatul escortat de Phil şi Peter nu seamănă cu Khalil – asta şi spun. Tipul are cătuşe, dar nu are vestă antiglonţ. Nu, nu sînt sigur că nu este Khalil. Nu am o fotografie cu mine. Nici Kate nu este sigură, iar poza pe care am văzut-o nu era prea clară. Ascultă... Mintea mea încerca să facă un plan de acţiune, dar nici măcar nu eram sigur de felul problemei. Dacă tipul de lîngă Phil, am continuat

eu, nu este Khalil, atunci poate că acesta se află încă la bord. Mda. Dar s-ar putea şi să fi părăsit deja aeronava. Spune-i lui Lindley să le ceară băieţilor de la Autoritatea Aeroportului să-şi sune şefii cît mai curînd posibil şi să încercuiască zona de securitate. Nu lăsa pe nimeni să părăsească incinta.

Foster nu mă întrerupea, dar îl auzeam mormăind cuvinte de genul „Dumnezeule Atotputernic... Iisuse... cum s-a întîmplat asta... groaznic, groaznic..." şi alte fleacuri mondene de felul ăsta.

– Khalil pare să fi ucis doi oameni de-ai noştri, George, am spus, iar scorul este cîteva sute pentru Leu şi zero pentru federali. Instituie starea de alarmă în jurul aeroportului. Fă tot ce poţi în sensul ăsta. Ce pot să-ţi spun? Este vorba de un arab. Vezi dacă poţi să închizi şi aeroportul. Dacă tipul ne scapă, vom avea probleme. Mda. Sună la Federal Plaza. Vom constitui un post de comandă la Clubul Conchistadorilor. Pune totul în mişcare cît mai curînd posibil. Comunică-i domnişoarei Del Vecchio că aeronava nu va ajunge la poartă. Am închis telefonul şi m-am adresat lui Kate: Coboară şi informează poliţiştii de la Autoritatea Aeroportului că avem nevoie ca incinta să fie închisă. Pot intra oameni, dar nu iese nimeni. O capcană sigură.

Kate a coborît scările în grabă, iar eu am rămas pe loc, privind feţele din jurul meu. Dacă tipul de lîngă Hundry nu era Khalil – şi eram nouăzeci la sută sigur că nu era –, atunci Khalil putea fi încă la bord. Dar, dacă acţionase rapid, se afla deja în afara zonei de securitate împreună cu alte două sute de persoane – persoane care purtau toate tipurile de îmbrăcăminte, inclusiv costume de afaceri, ca inspectorul de la Trans-Continental. Iar dacă Khalil a fost foarte iute şi foarte hotărît, se afla deja într-un vehicul, îndepărtîndu-se de această zonă. Ieşirile din aeroport protejate de bariere se aflau în apropiere, iar terminalele nu erau la mai mult de trei kilometri de aici. „La dracu'!"

Kate a revenit în aeronavă.

– S-a făcut, a spus ea. Au înţeles.

– Bine. Hai să cercetăm pasagerii de aici.

Amîndoi ne-am deplasat în cupolă şi am examinat aproape o duzină de bărbaţi şi femei. Unul dintre pasageri avea în poală un roman de Stephen King, care se dovedea potrivit cu situaţia. M-am apropiat de un individ al cărui corp era acoperit cu două pături pentru picioare. Pe frunte avea ochelari negri pentru dormit pe

care i-am dat jos şi am văzut că îi mai apăruse un ochi în mijlocul frunţii.

– Vino aici.

Kate mi s-a alăturat în timp ce înlăturam păturile de pe individ. Acesta purta o cămaşă albastră de uniformă de poliţie şi pantaloni la fel. Pe cămaşă se afla emblema poliţiei aeroportului. Am dat drumul păturilor pe podea.

– Acesta trebuie să fie tipul de la echipa de intervenţii care s-a urcat la bordul aeronavei, i-am spus lui Kate.

– Ce s-a întîmplat?

– Nimic bun.

Se presupune că nu trebuie să atingi nimic la locul crimei, doar dacă nu încerci să salvezi o viaţă sau dacă ştii că sînt infractori prin preajmă, şi ar trebui să porţi mănuşi de cauciuc, dar nu aveam la mine nici măcar un prezervativ – totuşi, am verificat şi alte trupuri, dar toţi erau morţi şi nu semănau cu Asad Khalil. Am căutat în jur, dar nu am găsit un tub de cartuş. De asemenea, am deschis toate compartimentele pentru bagaje de mînă şi, într-unul dintre ele, Kate a găsit un costum de protecţie argintiu, o toporişcă şi o mască de oxigen, toate aparţinînd, evident, individului din echipa de intervenţie.

Kate a revenit la Phil Hundry. I-a desfăcut jacheta şi a scos la vedere tocul pistolului de la curea – gol. În interiorul jachetei era prinsă insigna FBI, pe care a luat-o, precum şi portofelul şi paşaportul din buzunarul de la piept.

Eu m-am deplasat lîngă Peter Gorman şi i-am desfăcut jacheta.

– Nici Gorman nu are pistol, i-am spus lui Kate.

I-am recuperat legitimaţia CIA, paşaportul, portofelul, chiar şi cheile de la cătuşe, care, cu siguranţă, ajunseseră din nou în buzunarul lui Gorman după ce fuseseră folosite pentru eliberarea lui Khalil. Ce nu am găsit a fost încărcătorul de rezervă al pistolului Glock.

Am încercat compartimentul de bagaje de deasupra şi am găsit o geantă diplomat. Era neîncuiată şi cînd am deschis-o am văzut că era a lui Peter Gorman.

Kate a luat geanta diplomat a lui Hundry şi a deschis-o.

Am răscolit amîndoi prin ele şi am găsit telefoane celulare, hîrtii, lucruri personale, ca periuţe de dinţi, piepteni, batiste şi altele, dar din nou lipseau încărcătoarele de rezervă. Nu aveau genţi de voiaj, cu excepţia genţilor diplomat, deoarece agenţii trebuie să aibă mîinile

libere. În ceea ce îl privea pe adevăratul Khalil, singurele lucruri pe care i le permiseseră erau hainele de pe el; aşadar, nici dublura lui moartă nu deţinea nimic.

– Khalil nu s-a atins de lucrurile personale ale lui Phil şi Peter, a zis Kate. Nici de paşapoarte, legitimaţii, nici chiar de portofele.

Am deschis portofelul lui Gorman şi am găsit în el aproape două sute de dolari şi cîţiva franci francezi.

– Nu s-a atins nici măcar de banii lui Gorman, am spus. Vrea să ne comunice prin asta că are o mulţime de resurse în America şi că putem păstra noi banii. Are deja toate actele şi banii de care are nevoie; în plus, părul lui a şi devenit blond, iar el este o femeie, am adăugat eu.

– Dar ai putea crede că este şi un mesaj de lua-v-ar dracu'. Ei obişnuiesc să facă asta. Este şi o laudă în faţa amicilor. Sau a şefilor.

– Tipul este un profesionist, Kate. Nu vrea să fie prins cu dovezi ferme.

– A luat pistoalele, a precizat ea.

– Avea nevoie de ele, am replicat.

Kate a încuviinţat dînd din cap şi a pus toate lucrurile înapoi în genţi.

– Erau băieţi buni, a zis ea.

Mi-am dat seama că era supărată, iar buza de sus îi tremura.

Am luat din nou telefonul şi l-am sunat pe Foster.

– Pistoalele şi încărcătoarele de rezervă ale lui Phil şi Peter lipsesc, i-am comunicat eu. Mda. Dar legitimaţiile sînt intacte. De asemenea, tipul din echipa de intervenţie care a urcat la bord este şi el mort – împuşcat în frunte. Corect. Arma crimei a fost, probabil, unul din pistoalele Glock care lipsesc. I-am făcut un scurt rezumat a celor petrecute şi am adăugat: Consider că ticălosul este înarmat şi foarte periculos.

Interiorul începea să se încălzească şi un miros uşor, neplăcut se degaja treptat. Am auzit cum ieşeau gaze din unele cadavre.

Kate se întorsese la bărbatul cu cătuşe şi îi pipăia faţa şi gîtul.

– Este evident mai cald decît ceilalţi. A murit doar cu o jumătate de oră în urmă, poate nici atît, a zis ea.

Eu încercam să reconstitui faptele, dar deţineam prea puţine date, unele erau împrăştiate în jurul aeronavei, iar altele în Libia.

– Dacă individul ăsta nu a murit o dată cu ceilalţi, atunci cum a murit? a zis Kate. I-a deschis jacheta, dar nu s-a văzut nici o urmă

de sînge. L-a împins în față, în scaun, să caute eventuale răni. Capul, care fusese rezemat confortabil de spătar, s-a aplecat într-o parte într-un mod nefiresc. Are gîtul rupt, a adăugat ea, rotind capul bărbatului mort.

Doi polițiști din echipa de intervenție au urcat scara în spirală pînă la cupolă. Au privit în jur și au dat cu ochii de Kate și de mine.

– Cine sînteți? a întrebat unul din ei.

– FBI, a răspuns Kate.

– Bărbatul de aici, i-am făcut un semn polițistului de lîngă mine, și cel din spatele lui sînt agenți federali, iar tipil cu cătușe este... a fost prizonierul lor. Este limpede?

Polițistul a dat din cap.

– Personalul de la laboratorul de criminalistică a FBI va voi să fotografieze totul, deci hai să lăsăm locul așa cum este, am continuat eu.

Unul din polițiști privea peste umărul meu.

– Unde este McGill? Am pierdut legătura radio cu el. Ai văzut aici un tip de la echipa de intervenție? m-a întrebat el.

– Nu, am mințit. Doar oameni morți. Poate a coborît. Deci, hai să ieșim de aici.

Kate și cu mine am luat gențile diplomat și ne-am îndreptat toți spre scară.

– Acest tip de aeronavă poate ateriza singură? l-am întrebat pe unul dintre polițiști. Cu pilot automat?

– Mda... pilotul automat ar putea... dar... Iisuse, crezi că toți erau morți?... mda... lipsa legăturii radio...

Cei doi polițiști au început să vorbească deodată. Am auzit cuvinte ca lipsa contactului radio, tracțiune inversată, gaze toxice, ceva despre un caz saudit, numele de Andy, despre care am presupus că era a lui McGill.

Ne aflam acum în zona de dedesubt.

– Te rog să rămîi aici, m-am adresat unuia dintre cei doi polițiști, și să nu permiți nimănui să urce în cupolă pînă nu vin cei de la laboratorul de criminalistică al FBI.

– Cunosc procedura.

Draperiile de la clasa întîi și clasa turist fuseseră trase la loc, dar oamenii de pe scările mobile se înghesuiau încă la uși.

Am simțit și am auzit bubuituri în cala avionului și mi-am dat seama că hamalii începeau să care bagajele.

– Opreşte descărcarea bagajelor, i-am spus celuilalt poliţist, şi te rog să evacuezi tot personalul de pe aeronavă.

Am intrat în compartimentul de clasa întîi, care avea numai douăzeci de locuri, dintre care jumătate goale. Am cercetat zona în grabă. Deşi doream să părăsesc aeronava, eram totuşi singurii agenţi FBI la faţa locului – singurii agenţi în viaţă – şi trebuia să strîngem toate informaţiile posibile.

– Cred că Khalil a gazat întreaga aeronavă, a spus Kate, privind în jur.

– Aşa se pare.

– Trebuie să fi avut un complice care a avut cele două butelii de oxigen pe care le-am găsit în dulap.

– Una cu oxigen, cealaltă nu.

– Da, înţeleg. Nu pot să cred că Phil şi Peter sînt morţi, mi-a zis ea, iar Khalil... am pierdut prizonierul.

– Dezertorul, am corectat-o eu.

Mi-a aruncat o privire supărată, dar nu a zis nimic.

M-am gîndit că existau o sută de alte căi mult mai uşoare prin care un individ rău putea să intre în ţară. Dar acest individ – Asad Khalil – alesese calea cea mai ticăloasă care se putea imagina. Tipul era cu adevărat crud. Şi acum era liber în America. Un leu pe străzi. Nici nu voiam să mă gîndesc ce mai avea de gînd să facă pentru a pune capac la toate astea.

– Chiar sub nasul nostru, a spus Kate care gîndea în aceeaşi tei meni. A ucis peste trei sute de persoane înainte chiar de a ateriza.

Am ieşit din compartimentul de clasa întîi în zona de lîngă scara în spirală.

– Apropo, l-am întrebat pe poliţistul care păzea scara, ce este cazul saudit?

Tipul ne-a explicat amîndurora şi a adăugat:

– Acesta este deosebit. Este unul nou.

– Ce zici de cazul Dracula? am întrebat-o pe Kate după ce ne-am îndepărtat de poliţist.

– Ce vrei să spui?

– Ştii tu – contele Dracula se află într-un sicriu la bordul unei nave care îl aduce din Transilvania în Anglia. Complicele lui deschide sicriul şi Dracula iese şi suge sîngele tuturor bărbaţilor de la bord. Nava ajunge singură la mal, ca printr-o minune, cu tot echipajul şi pasagerii morţi, iar Dracula descinde pe pămîntul Angliei ca să comită alte orori sîngeroase.

Kate m-a privit atent, întrebîndu-se, presupun, dacă eram nebun sau şocat. Sînt, categoric, nebun, dar admit că eram şi puţin şocat. Vreau să spun că mă gîndeam că văzusem pînă acum cam totul, şi sînt puţini oameni pe pămînt care au văzut aşa ceva, poate cu excepţia războiului. De fapt, acesta *era* un război.

Am privit în compartimentul larg al clasei turist şi am văzut că paramedicii erau deja la bord. Mergeau pe intervalele dintre scaune, certificînd moartea pasagerilor şi ataşînd cu atenţie, la fiecare cadavru, o etichetă cu numărul locului ocupat. Etichetare şi punere în saci. Ce grozăvie.

M-am dus lîngă uşa de la tribord şi am respirat aer curat. Aveam sentimentul că pierdusem din vedere ceva – ceva de mare importanţă.

– Ai vrea să ne mai uităm o dată prin cupolă? am întrebat-o pe Kate.

– Cred că am cercetat totul destul de atent. Chicineta, toaleta, dulapul, compartimentele de bagaje... Procurorii vor fi încîntaţi dacă nu vom afecta prea mult scena crimei, a răspuns ea după un moment de gîndire.

– Mda...

Totuşi, era ceva ce uitasem sau poate nu privisem cu atenţie... M-am gîndit la legitimaţiile agenţilor federali, la portofelele şi paşapoartele pe care Khalil nu le luase şi, deşi lămurisem problema cu Kate şi cu mine însumi, începeam să mă întreb de ce Khalil le lăsase la locul lor. Presupunînd că tot ceea ce făcuse el avusese un scop, atunci de ce procedase exact invers decît ne aşteptam?

Mi-am stors creierii, dar n-a ieşit nimic.

Kate a căutat din nou printr-una din genţile diplomat.

– Nici de aici nu pare să lipsească ceva, nici chiar dosarul lui Khalil sau documentele ultrasecrete, nici măcar rezumatul de la Zach Weber, a spus ea.

– Aşteaptă puţin.

– De ce?

Începeam să pun lucrurile cap la cap.

– Încearcă să ne facă să credem că a terminat cu noi. Misiune îndeplinită. Vrea să ne facă să credem că se îndreaptă spre clădirea aeroportului pentru Plecări Internaţionale şi că, pur şi simplu, se află acolo, că va lua un avion spre o destinaţie oarecare şi că nu are nevoie să se găsească asupra lui nimic compromiţător în cazul în care este descoperit.

– Nu înţeleg. Vrea sau nu să se urce la bordul altui avion?

– Vrea să ne facă să credem că va pleca, dar nu o va face.

– Bine... deci rămîne în ţară. Probabil că pînă acum a părăsit aeroportul.

Încă încercam să analizez lucrurile.

– Dacă nu a luat legitimaţiile ca să nu fie bănuit de ceva, atunci de ce a luat pistoalele? Nu va trece cu pistoalele pe la terminal, iar dacă iese din aeroport, îl va aştepta un complice cu un pistol. Deci... de ce are nevoie de două pistoale în interiorul aeroportului...?

– Este pregătit să-şi croiască drum cu ele, a zis Kate. Are pe el vesta antiglonţ. La ce te gîndeşti?

– Mă gîndesc... Brusc, m-am gîndit la dezertorul din februarie şi un gînd nebunesc mi-a trecut prin minte. Oh, la dracu'...!

Am alergat spre scara în spirală şi am trecut ca din puşcă pe lîngă poliţistul pe care îl pusesem de gardă acolo, am urcat cîte trei trepte odată, m-am năpustit în cupolă şi m-am apropiat în grabă de Phil Hundry. I-am apucat mîna dreaptă şi abia acum am observat că braţul fusese bine lipit de corp, iar mîna era vîrîtă între pulpă şi spătar. I-am ridicat braţul şi am privit mîna. Degetul mare lipsea, tăiat cu un obiect ascuţit. „Drace!"

Am înşfăcat braţul drept al lui Peter Gorman, l-am ridicat şi am constatat aceeaşi mutilare.

Kate se afla acum lîngă mine şi i-am arătat braţul inert al lui Gorman şi mîna.

O clipă a părut şocată şi derutată, apoi şi-a dat seama.

– Oh, nu!

Amîndoi am coborît scara în fugă şi am părăsit aeronava, îmbrîncind cîteva persoane. Am găsit maşina de poliţie cu care venisem, m-am aruncat pe scaunul pasagerului, iar Kate pe canapeaua din spate.

– Cu girofar şi sirene. Dă-i drumul.

Am scos telefonul lui Kate din propriul buzunar şi am sunat la Clubul Conchistadorilor. Am aşteptat ca Nancy Tate să-mi răspundă, dar nu s-a întîmplat nimic.

– Clubul nu răspunde, i-am comunicat lui Kate.

– Oh, Doamne...

Simpson s-a îndreptat spre porţile zonei de securitate, strecurîndu-se printre duzina de autovehicule parcate, dar, cînd am ajuns la poartă, ne-au oprit poliţiştii de la Autoritatea Aeroportului, informîndu-ne că incinta este închisă.

– Ştiu, i-am spus. Eu sînt tipul care a ordonat asta.

Poliţistului nu i-a păsat nici cît negru sub unghie.

Kate a manevrat situaţia cu pricepere, arătîndu-şi legitimaţia de la FBI, apelînd la puţină logică, slabe rugăminţi, uşoare ameninţări şi la ceva bun-simţ. Ne-a ajutat şi ofiţerul Simpson. Eu nu am deschis gura. În cele din urmă, poliţistul ne-a lăsat să trecem.

– Okay, fii atent, i-am zis repede lui Simpson. Trebuie să ajungem în capătul de vest al aeroportului, clădirile utilitare. Pe ruta cea mai directă şi mai rapidă.

– Ei bine, drumul lateral...

– Nu. Direct şi rapid. Pe piste şi drumuri de acces. Dă-i drumul.

– Nu pot merge pe piste pînă nu sun turnul de control, a ezitat Simpson. Stavros este supărat...

– Avem un cod zece-treizeci, l-am informat, ceea ce însemna poliţist în dificultate.

Simpson a apăsat acceleraţia ca orice poliţist cînd aude de codul 10-30.

– Ce înseamnă zece-treizeci? m-a întrebat Kate.

– Pauza de cafea. După ce am trecut de un grup de vehicule, i-am zis lui Simpson: Acum consideră că eşti avion şi prinzi viteză. Accelerează.

A apăsat acceleraţia pînă la podea şi maşina Chevy Caprice a ţîşnit pe pista de beton de parcă avea motor cu reacţie. Simpson a luat microfonul şi a informat turnul de control de ce se petrece. Tipul de acolo părea că este gata să facă un atac de cord.

Între timp, am sunat din nou Clubul Conchistadorilor, dar n-am primit nici un răspuns. „La dracu". L-am sunat apoi pe Foster, care a răspuns.

– George, i-am zis, încerc să iau legătura cu Nick... Mda... Bine, sîntem în drum spre club. Oricine ajunge primul să fie prudent. Cred că şi Khalil se duce tot acolo. Asta am şi spus. Asad Khalil are degetele mari de la mîinile lui Peter şi Phil... Mda. M-ai auzit foarte bine. Mi-am pus telefonul în buzunar şi m-am adresat lui Kate: Nici George nu a putut obţine legătura.

– Doamne, a spus ea încet, sper să nu ajungem prea tîrziu.

Maşina atinsese acum o sută şaizeci de kilometri pe oră, înghiţind pista.

În depărtare se profila clădirea în care se afla Clubul Conchistadorilor. Voiam să-i spun lui Simpson că nu mai este nevoie să se grăbească, dar nu mă puteam aduna suficient ca să vorbesc,

iar viteza maşinii se apropia de două sute de kilometri la oră. Începuse să trepideze, dar lui Simpson părea să nu-i pese sau nu observase. Mi-a aruncat o privire.

– Fii atent la drum, i-am spus.

– Pe pistă.

– Pe oriunde. Vezi clădirea aceea lungă cu geamuri? Cînd ajungi în apropiere începi să încetineşti, o iei pe un drum de acces şi mergi direct spre ea.

– Înţeles.

Pe măsură ce ne apropiam, am văzut pictat, pe pistă cu susul în jos, numărul 31R, după care pista se sfîrşea şi am observat că un gard înalt se interpunea între noi şi clădire. Am trecut pe lîngă un drum secundar care părea că duce la o poartă, dar aceasta se afla la o sută de metri în dreapta faţă de locul către care ne îndreptam. Brusc, Simpson a virat de pe pistă şi preţ de cîteva secunde maşina a mers pe două roţi, după care s-a aşezat, cu o bufnitură şi în balans, pe toate patru.

Simpson a luat piciorul de pe acceleraţie, dar nu a pus frîna. Maşina aproape că a plutit pe iarbă, îndreptîndu-se spre clădirea de dincolo de gard. Chevy Caprice a izbit gardul şi a trecut prin el de parcă nici n-ar fi fost acolo.

Maşina s-a stabilizat pe asfalt, iar Simpson a apăsat frîna, luptîndu-se să ţină volanul sub control. După un scurt derapaj, maşina s-a oprit, cu un scrîşnet, la aproape trei metri de intrarea în clădiri. Aproape ieşisem din maşină cînd i-am spus lui Simpson:

– Opreşte pe oricine iese din clădire. Ticălosul este înarmat.

În timp ce alergam spre uşă, am scos pistolul şi am văzut că maşina noastră de escortă de la poarta 23 se apropia dinspre parcare. De asemenea, am văzut, lîngă clădire, un cărucior pentru bagaje aparţinînd Companiei Trans-Continental. Acesta nu trebuia să se afle aici, dar ştiam cum ajunsese.

Kate a trecut pe lîngă mine şi a intrat în fugă în clădire, cu pistolul scos.

– Păzeşte lifturile, i-am spus şi am urcat scările în fugă.

M-am oprit în hol şi m-am uitat iute în ambele sensuri, apoi am străbătut coridorul în fugă şi m-am oprit lîngă uşa Clubului Conchistadorilor, cu spatele lipit de zid şi în afara razei camerei video, ale cărei monitoare se aflau în toate birourile din interior.

Am apăsat cu degetul mare de la mîna dreaptă pe încuietoarea translucidă şi uşa s-a deschis. Ştiam că se va închide în trei secunde,

din motive de securitate, şi nu se va deschide timp de trei minute lungi decît dacă va acţiona cineva din interior. Aşa că m-am strecurat înăuntru în momentul în care aceasta se închidea, apoi m-am ghemuit cu pistolul în mînă, ţintind zona recepţiei.

Nancy Tate nu se afla la pupitru, dar scaunul era dat la perete, iar telefonul suna insistent. Înaintînd cu spatele la perete, am ocolit pupitrul lung şi am văzut-o pe Nancy pe podea, cu o gaură de glonţ în frunte, într-o baltă de sînge ce îi înconjura capul. Asta nu m-a surprins, dar m-a înfuriat. M-am rugat ca Asad Khalil să fie încă aici.

Ştiam că trebuie să rămîn pe loc ca să supraveghez ambele uşi care dădeau spre camera de recepţie şi, după cîteva secunde, am văzut-o pe Kate pe monitorul de pe pupitrul lui Nancy. În spatele ei se aflau George Foster şi Ted Nash. Am apăsat butonul de deschidere a uşii şi le-am strigat:

– Liber!

Toţi trei au ţîşnit ca din puşcă în încăpere, cu pistoalele scoase.

– Nancy este pe podea, am raportat scurt. Rană de glonţ în frunte. Kate şi cu mine vom intra în centrul operaţional, voi doi verificaţi cealaltă parte.

S-au conformat şi au dispărut pe uşa ce ducea la celule şi la camerele pentru interogatorii.

Kate şi cu mine am intrat degrabă în camera spaţioasă a centrului de control şi operaţiuni, luîndu-ne precauţii minime. Cred că amîndoi înţelesesem că Asad Khalil plecase de mult.

M-am dus la masa de lucru la care stătusem cu toţii nu cu mult timp în urmă. Toate scaunele erau goale, toate ceştile de cafea erau goale, iar Nick Monti zăcea pe podea, cu faţa în sus, cu ochii larg deschişi, într-o baltă de sînge. Pe cămaşa albă se vedeau cel puţin două urme de gloanţe – nici nu avusese timp să-şi scoată pistolul care încă se mai afla în toc. Am îngenuncheat lîngă el şi i-am cercetat pulsul, dar nu mai avea.

Kate a urcat iute cele trei trepte pînă la podium, iar eu am urmat-o. Evident, ofiţerul de serviciu avusese cîteva secunde la dispoziţie, fiindcă îşi părăsise scaunul şi se ghemuise lîngă peretele opus, sub imensa hartă electronică a lumii. Sîngele împroşcase tot peretele şi îi pătase bluza albă. Pistolul ei se afla în tocul atîrnat de spătarul scaunului, laolaltă cu jacheta albastră şi agenda ei. Din nou am căutat un semn de viaţă, dar şi ea era moartă.

Încăperea era plină de zumzetul şi pîrîitul aparatelor electronice, iar cîteva voci se auzeau slab în microfon. Un teleimprimator ţăcănea, iar un fax continua să bată. M-am uitat din nou la ofiţerul de serviciu ghemuit lîngă perete. Ultimul lucru la care s-a aşteptat astăzi a fost să se întîmple o nenorocire în chiar inima celui mai sigur şi secret sediu din toată ţara.

Foster şi Nash se aflau şi ei în încăpere, privind ţintă la Nick Monti. Intraseră şi poliţiştii de la Autoritatea Aeroportului, care se holbau la Monti şi priveau uimiţi la toate aparatele.

– Chemaţi salvarea! am strigat.

De fapt, nu mai era nevoie de ea, dar asta se spune de obicei.

Kate şi cu mine am coborît de pe platformă şi toţi patru ne-am retras într-un colţ. George Foster era alb ca varul, de parcă văzuse o stafie. Ted Nash părea, ca întotdeauna, enigmatic, dar am văzut o umbră de îngrijorare pe faţa lui.

Nimeni nu vorbea. Ce se mai putea spune? Fusesem traşi pe sfoară ca nişte proşti, ceea ce, probabil, chiar eram. Lăsînd la o parte problema minoră a carierelor noastre, aveam de-a face cu sute de morţi, iar ticălosul care pusese la cale acest masacru era pe cale să se facă nevăzut în zona metropolitană cu şaisprezece milioane de locuitori, care mîine se puteau înjumătăţi dacă tipul avea acces la arme nucleare, chimice sau biologice.

Era limpede că întîmpinam o problemă majoră. Era clar, de asemenea, că nici Ted Nash, George Foster, Kate Mayfield şi nici John Corey nu mai aveau de ce să-şi facă probleme. Dacă ATTF acţiona la fel ca NYPD, urma să fim transferaţi la serviciul de circulaţie, să ajutăm elevii să traverseze strada.

Cel puţin lui Nick Monti i se vor organiza funeraliile şi o medalie de onoare port-mortem. După cum am spus, m-am întrebat care ar fi fost situaţia dacă aş fi rămas eu la sediu în locul lui Nick. Probabil că aş zăcea pe locul pe care stă el, urmînd să mi se traseze conturul corpului cu cretă.

Am privit masa de lucru la care stătusem cu toţii şi am încercat să mi-l imaginez pe Khalil dînd buzna în cameră, privind în stînga şi în dreapta, văzîndu-l pe Monti, Monti văzîndu-l pe el... Individul care atacă are întotdeauna avantajul de partea lui. Iar Nick nici măcar nu ştia că a intrat şi el în joc. Credea că se află pe banca de rezervă.

Toată lumea vedea că fixez cu privirea masa şi pe Nick, şi nu erau atît de proşti şi insensibili cum păreau, aşa că şi-au imaginat

ce-mi trecea prin cap, iar George m-a luat de umeri şi m-a scos din încăpere.

– Haideţi să plecăm de aici, a spus Kate.

Nimeni nu s-a opus. Nash a adunat dosarele de pe masă, şi acolo unde fuseseră cinci – cîte unul pentru fiecare – acum erau doar patru. Evident, domnul Khalil luase unul dintre ele, iar acum era la curent cu ce ştiam despre el. Incredibil.

Am revenit în camera de recepţie care se umpluse de poliţişti de la NYPD şi de la Autoritatea Aeroportului. Cineva găsise butonul de decuplare a mecanismului de securitate şi uşa era larg deschisă.

Am luat o fotografie a lui Khalil dintr-unul din dosare, m-am apropiat de un locotenent în civil de la Autoritatea Aeroportului şi i-am înmînat fotografia.

– Acesta este suspectul, i-am zis. Dă-o fiecărui poliţist de serviciu. Spune-le să oprească şi să verifice fiecare vehicul care iese din aeroport. Verificaţi parcările, taxiurile, camioanele, chiar şi maşinile oficiale.

– Ordinul este deja în vigoare. De asemenea, am instituit alarma în oraş.

– Să verificaţi şi terminalele pentru plecări, a adăugat Kate.

– Aşa vom face.

– Afară se află un vehicul al Companiei Trans-Continental, i-am spus locotenentului. Unul din acele cărucioare pentru bagaje. Cred că ticălosul a mers cu el, aşa că remorcaţi-l în zona de prelucrare. Să ne anunţaţi dacă găsiţi pe undeva o uniformă a companiei sau un costum de paraşutist.

Locotenentul de poliţie şi-a scos aparatul de emisie-recepţie şi a cerut Centrul de control.

Roţile mecanismului începeau să se mişte, dar Asad Khalil se mişcase mai repede, iar şansele de a-l captura în interiorul aeroportului se pierduseră cu zece, cincisprezece minute în urmă.

Pe Foster începeau să-l deranjeze poliţiştii care se mişcau de colo-colo.

– Okay, vă rog să eliberaţi încăperea. Aici au avut loc crime şi trebuie să protejăm locul pentru laboratorul de criminalistică. Să rămînă cineva la uşă. Mulţumesc.

Toată lumea a plecat, cu excepţia sergentului de la Autoritatea Aeroportului, care s-a dus la pupitrul lui Nancy. A arătat cu degetul

o ceaşcă goală de ceai, iar noi ne-am uitat la ea. În ceaşcă, în puţin ceai, se aflau două degete mari.

– Ce naiba-e asta? a întrebat el.

– N-am nici o idee, a replicat George Foster, deşi ştia de unde provin şi motivul pentru care nu se mai aflau la proprietarii lor.

Este mult mai bine să ascunzi adevărul cît mai repede şi să rămîi pe aceeaşi poziţie pînă în momentul în care te afli sub jurămînt. Chiar şi atunci, cîteva lacune sînt de folos. Este vorba de securitatea naţională şi toate celelalte.

Deci, ceea ce începuse ca o activitate de rutină devenise crima secolului. Porcării se mai întîmplă, chiar şi într-o frumoasă zi de primăvară.

12

Am ieşit cu toţii din Clubul Conchistadorilor la lumina zilei şi am văzut mai multe vehicule oprind. Conducătorul grupului nostru, domnul George Foster, ne-a anunţat:

– Voi suna cartierul general să avertizeze toţi agenţii de filaj.

Apropo, ATTF ţine sub observaţie casele teroriştilor cunoscuţi sau bănuiţi, ale atentatorior cu bombe, ale prietenilor lor, famiiilor şi simpatizanţilor. Băieţii de la NYPD care lucrează pentru ATTF le dau o mînă de ajutor. Federalii alocă oraşului New York pentru această activitate mai mulţi bani decît este nevoie, şi toată lumea se declară fericită.

– Vom intensifica ascultarea telefoanelor, a continuat Foster, vom atrage mai mulţi informatori şi vom distribui fotografia lui Khalil tuturor poliţiştilor din ţară.

George Foster a mai continuat un timp pe linia asta, dîndu-ne de înţeles că el este şeful, asigurîndu-se de încrederea celorlalţi, ca să nu mai vorbesc de crearea propriei imagini pentru momentul în care va trebui să pupe fundul marelui şef.

În acest context, cineva pe care nu îl vom putea prosti îşi va face apariţia în cele din urmă, aşa că am sugerat:

– Poate ar fi bine să ne întoarcem la Federal Plaza, iar pe drum am putea pune lucrurile la punct.

Toată lumea a găsit ideea foarte bună. Minţile tulburate gîndesc la fel.

Totuşi, aveam nevoie de un ţap ispăşitor care să rămînă pe loc, iar Foster şi-a dat seama că el trebuia să fie.

– Voi trei puteţi pleca, a spus el. Eu trebuie să rămîn şi... să informez pe scurt pe oricine apare. De asemenea, trebuie să instituie starea de alarmă şi să aduc aici laboratorul de criminalistică. Nu pot pleca de aici, a adăugat, ca să se autoconvingă, cred. Aceasta este o clădire secretă a FBI şi...

– Şi nu a mai rămas nimeni să o păzească, am adăugat îndatoritor.

Pentru prima dată de cînd l-am cunoscut a părut încurcat.

– Este un loc puţin cunoscut, mi-a explicat el, cu date ultrasecrete şi...

Şi-a şters cîteva picături de sudoare de pe buza de sus şi a privit în pămînt.

George Foster îşi dădea seama, bineînţeles, că domnul Asad Khalil aflase despre acest sanctuar, pătrunsese în inima lui şi lăsase mizerie pe podea. Foster mai ştia şi cum fusese posibil acest lucru, ţinînd seama de dezertorul arab din februarie. Aproape şase tone de acuzaţii urmau să se abată asupra lui George Foster, şi el ştia asta. Spre cinstea lui, a adăugat:

– Este responsabilitatea mea şi... şi...

Ne-a întors spatele şi s-a îndepărtat.

Domnul Ted Nash, bineînţeles, aparţinea unei organizaţii specializate în evitarea acelor tone, iar eu ştiam că nimic nu avea să-i păteze costumul impecabil. S-a întors şi s-a îndreptat spre maşina de poliţie a lui Simpson.

În ce mă priveşte, fiind recent repartizat acestei echipe de elită, eram destul de acoperit şi, probabil, urma să rămîn aşa, doar dacă Nash nu găsea o modalitate de a mă împinge sub furtuna de acuzaţii. Poate de aceea a dorit să mă aibă prin preajmă. Kate Mayfield, ca şi George Foster, era total descoperită, dar îşi îmbunătăţise puţin situaţia prin faptul că mă însoţise în drumul spre aeronavă.

– N-am nimic de pierdut aici, dar *voi încerca* să te acopăr, i-am spus.

– Mulţumesc, a replicat ea, încercînd să zîmbească, dar vom povesti exact cum s-a întîmplat şi vom lăsa Washingtonul să decidă a cui este vina.

Am dat ochii peste cap, dar ea s-a făcut că nu a observat.

– Am de gînd să rămîn la acest caz, a adăugat ea.

– Vei avea noroc dacă nu te vor trece din nou la contabilitate.

– Noi nu procedăm aşa, m-a informat ea sec. Există şi o tactică de a menţine un agent în cazul pe care el sau ea a dat greş atîta timp cît este corect cu ei şi nu îi minte.

– Serios? Credeam că cercetaşii procedează aşa.

Nu mi-a răspuns.

S-a auzit un claxon: era Ted Nash care şedea nerăbdător pe scaunul pasagerului din faţă. Ne-am dus la maşină şi ne-am strecurat pe bancheta din spate, alături de cîte două genţi diplomat.

– Ofiţerul Simpson a primit permisiunea să ne ducă în Manhattan, ne-a anunţat el.

– Din cauza voastră sînt băgat pînă în gît în porcăria asta, zise Simpson, aşa că nu mai contează ce vor face mai departe.

– Voi avea eu grijă, a spus Kate. Te-ai descurcat de minune.

– Ura! a zis ofiţerul Simpson.

Timp de cîteva minute ne-am deplasat în tăcere spre ieşirea de lîngă depozite.

– Ai făcut o treabă bună, domnule detectiv, mi-a zis Nash, în cele din urmă.

Remarca m-a luat prin surprindere, inclusiv folosirea vechiului meu titlu. Am rămas fără grai şi am început să cred că, poate, îl judecasem greşit pe bătrînul Ted. Poate ne-am putea înţelege, poate aş putea întinde mîna să-i ciufulesc părul şi să-i spun „Păcătosule – te iubesc!"

Ne-am apropiat de poartă şi un poliţist din Autoritatea Aeroportului ne-a făcut semn să trecem aproape fără să ne arunce o privire. Era evident că ordinul nu ajunsese la toată lumea. I-am spus lui Simpson să oprească.

M-am dat jos din maşină şi mi-am scos legitimaţia.

– Sergent, ai primit ordinul să opreşti şi să verifici toate autovehiculele? l-am întrebat eu.

– Mda... dar nu şi maşinile de poliţie.

Era frustrant şi m-am enervat. M-am întors la maşină şi am scos un dosar. Am luat din el fotografia lui Khalil şi i-am arătat-o.

– L-ai văzut pe tipul ăsta?

– Nu... Cred că mi-aş aminti faţa asta.

– Cîte vehicule au trecut pe aici de cînd ai primit ordinul?

– Nu prea multe. Este sîmbătă. Poate vreo douăsprezece.

– Le-ai oprit şi le-ai cercetat?

– Mda... dar toate erau camioane mari pline cu lăzi şi cutii. Nu pot să deschid fiecare cutie, doar dacă sigiliul vămii pare desfăcut. Toţi şoferii aveau marfa în ordine.

– Deci nu ai deschis nici o ladă?

Tipul devenea cam agasat.

– Am nevoie de ajutor, a zis el. E o treabă care îmi poate lua toată ziua.

– Cîte vehicule au trecut pe aici înainte să se declanşeze alarma?

– Poate... două sau trei.

– Ce fel de vehicule?

– Două camioane. Şi un taxi.

– În taxi se afla un pasager?

– N-am observat. Era înainte de alarmă, a adăugat el.

– Okay... Tipul ăsta, i-am zis, arătîndu-i fotografia, este înarmat şi periculos, a ucis destui poliţişti pe ziua de astăzi.

– Iisuse!

M-am urcat în maşină şi am plecat. Am remarcat că poliţistul nu a început cercetarea cu noi şi nu ne-a pus să-i arătăm portbagajul, lucru pe care eu l-aş fi făcut dacă un tip isteţ m-ar fi luat la întrebări. Dar America nu era pregătită pentru lucruri de felul ăsta. Nu era deloc pregătită.

Am trecut prin parcare şi ne-am îndreptat spre Manhattan.

O vreme ne-am deplasat în tăcere. Traficul pe Belt Parkway era, după părerea vreunui pilot de elicopter de supraveghere a traficului, moderat spre aglomerat. De fapt, era de la aglomerat la supraîncărcat, dar nu-mi păsa. Am privit Brooklynul care se derula prin partea dreaptă a maşinii.

– Sînt şaisprezece milioane de locuitori în zona metropolitană, le-am zis prietenilor mei federali, opt milioane numai în New York. Printre ei sînt aproape două sute de mii de imigranţi nou-sosiţi din ţările islamice şi cam jumătate din ei locuiesc în Brooklyn.

Nici Kate, nici Nash nu a comentat.

În ce îl priveşte pe Khalil, dacă într-adevăr se făcuse nevăzut printre aceste milioane de locuitori, ar putea ATTF să pună mîna pe el? Poate. Comunitatea celor din Orientul Mijlociu era destul de închisă, dar mai erau informatorii, ca să nu mai pomenesc de americanii loiali dintre ei. Reţeaua subterană teroristă era serios compromisă şi, ca să fiu corect cu federalii, aceştia ştiau foarte bine cine ce era.

Deci, datorită acestui lucru, Asad Khalil nu va stabili nici un contact cu suspecții obișnuiți. Nimeni care a fost destul de deștept să pună la cale ceea ce tocmai a realizat nu va fi atît de prost încît să se alieze cu cineva mai puțin inteligent decît el.

Am analizat cutezanța domnului Khalil, pe care simpatizanții lui ar putea-o numi bravură. Acest bărbat va fi cel puțin o provocare.

– Aproape un milion de oameni intră ilegal în țară în fiecare an, a spus Nash în cele din urmă, fără să se adreseze cuiva anume. Nu este atît de dificil. Așadar, cred că misiunea tipului nostru a fost să intre în țară ca să comită un act de terorism. Misiunea lui a fost să ducă la îndeplinire masacrul din aeronavă și de la Clubul Conchistadorilor, apoi să se facă nevăzut. Nu a părăsit aeroportul și, dacă nu a fost prins pînă acum de poliția aeroportului, se află deja la bordul unui avion care a decolat. Misiunea a fost îndeplinită.

– Am respins deja această teorie, i-am zis lui Ted Nash. Renunță la ea.

– Am respins celelalte posibilități, a replicat el nervos. Eu zic că este în avion.

Mi-am amintit de cazul din Plum Island, de raționamentele ilogice și de teoriile de conspirație ale domnului Nash. Era evident că individul fusese antrenat dincolo de puterea lui de înțelegere și uitase chiar cum se silabilește bunul-simț.

– Pun pariu pe zece dolari că vom auzi curînd de tipul nostru, i-am spus, chiar lîngă noi.

– De acord, a replicat Nash. Nu ai experiență în astfel de lucruri, Corey. Un terorist antrenat nu seamănă cu un criminal idiot. El dă lovitura și fuge, apoi lovește și fuge, iar uneori la diferență de ani. Ei nu se întorc la locul crimei, nu se ascund în casa iubitei lor cu un pistol în mînă și cu sacul plin de pradă, nu se duc la bar ca să se laude cu crimele lor. Este în avion.

– Mulțumesc, domnule Nash.

M-am gîndit dacă l-aș strangula sau dacă i-aș sparge țeasta cu patul pistolului meu.

– Este o teorie interesantă, Ted, a zis Kate. Dar pînă cînd nu sîntem siguri, vom alerta întregul departament al ATTF pentru Orientul Mijlociu, să supravegheze toate domiciliile teroriștilor cunoscuți, ale simpatizanților și ale suspecților.

– N-am nimic împotriva procedurii standard, a replicat Nash. Dar îți spun un lucru – dacă tipul se află încă în țară, ultimul loc unde îl vei găsi este acela unde te aștepți să apară. Dezertorul din

februarie nu a mai apărut după ce s-a făcut nevăzut şi nici nu o va face. Dacă există o legătură între aceşti doi tipi, ei reprezintă ceva nou şi necunoscut. Un grup despre care nu ştim nimic.

Îmi dădusem deja seama de acest lucru. Şi-apoi, într-o oarecare măsură, speram că are dreptate şi că Asad Khalil se află într-un avion. Nu-mi păsa dacă pierdeam zece dolari, chiar şi în favoarea acestui încrezut, deşi mai mult mi-ar plăcea să pun mîna pe ticălos şi să-l cotonogesc pînă cînd nici mama lui nu l-ar mai recunoaşte, dar doream să fie în altă parte, de unde să nu mai poată aduce necazuri bunei şi bătrînei Americi. Vreau să spun că un tip capabil să ucidă toată suflarea nevinovată dintr-un avion are cu siguranţă o bombă atomică în mînecă, sau antrax în pălărie, sau gaze otrăvitoare în fund.

– Vorbim despre un terorist arab? a întrebat Simpson.

– Vorbim despre mama tuturor teroriştilor, am replicat eu sec.

– Uită tot ceea ce ai auzit, i-a zis Nash lui Simpson.

– N-am auzit nimic, a replicat acesta.

– Cred că vei întîrzia la întîlnirea din Long Island, mi-a zis Kate în timp ce ne apropiam de Brooklyn Bridge.

– Cît de mult?

– Aproape o lună.

Nu i-am răspuns.

– Probabil că mîine la prima oră vom zbura la Washington, a adăugat ea.

Presupun că acesta era echivalent cu prezentarea federalilor la sediul poliţiei din Plaza şi de a face faţă muştruluielilor. M-am întrebat dacă nu exista cumva în contractul meu de angajare o portiţă de scăpare. Îl aveam în sertarul mesei de lucru de la Federal Plaza. Trebuia să-l frunzăresc.

Am trecut podul şi am intrat în canioanele din Manhattanul de jos. Nu se prea vorbea, dar puteai simţi mirosul de ars emanat de celulele nervoase suprasolicitate.

În mod obişnuit, maşinile poliţiei nu sînt dotate cu aparate de radio pe frecvenţa AM/FM, dar ofiţerul Simpson avea un radio portabil pe care l-a pus pe canalul de ştiri 2010 WINS. Un reporter zicea: „Aeronava se află încă în zona de securitate închisă, situată lîngă una dintre piste, şi nu putem zări ce se întîmplă acolo, deşi vedem vehicule care vin şi pleacă din zonă. Ceva ce seamănă cu un mare camion frigorific a părăsit locul cu cîteva minute în urmă şi există păreri că acest camion transportă cadavre."

Reporterul a făcut o pauză de efect, apoi a continuat: „Autoritățile nu au dat un comunicat oficial, dar un purtător de cuvînt de la Departamentul pentru Siguranța Transporturilor Naționale a declarat că pasagerii și echipajul sînt intoxicați datorită unor gaze toxice și că *sînt* cîteva accidente. Totuși, aeronava a aterizat în siguranță și tot ce putem face este să sperăm și să ne rugăm să fie doar cîteva accidente."

S-a auzit vocea unei crainice: „Larry, se aude că aeronava n-a avut contact radio timp de cîteva ore înainte de aterizare. Ai auzit ceva despre asta?"

Reporterul de la fața locului a zis: „FAA nu a confirmat acest lucru, dar purtătorul lor de cuvînt a spus că pilotul a transmis că la bord au apărut gaze, fum și a presupus că poate era un incendiu de natură chimică ori electrică".

Toate acestea erau noutăți pentru mine, dar nu și pentru Ted Nash.

– Mă bucur, a comentat el criptic, că încep să pună lucrurile la punct.

Lucruri? Mi se părea că în lipsa fumului din aeronavă, cineva îl fabricase.

Reporterul și crainica au continuat să evoce tragedia aeronavei de la Swissair și cineva a menționat și tragedia saudită. Nash a închis radioul.

Mi-am dat seama că Kate mă privea.

– Nu știm ce s-a întîmplat, John, a zis ea încet, deci să nu facem speculații. Vom evita să dăm declarații mass-mediei.

– Sigur. Așa mă gîndesc și eu.

Mi-am dat seama că trebuia să fiu atent la ce vorbesc.

Mă mai gîndeam și că forțele de poliție federale și agențiile de informații erau un fel de hibrid între Gestapo și Cercetași – pumnul de fier al mănușii de catifea, ceva în genul ăsta. Să nu facem speculații însemna tăcere. Nevrînd să ajung în arest preventiv pe timp de un an, poate mai rău, am spus cu reală sinceritate:

– Voi face tot ce îmi stă în putere să-l aduc pe acest tip în fața justiției. Doar să mă păstrați la acest caz.

Nici unul dintre colegii mei de echipă nu a spus nimic, deși ar fi putut să-mi reamintească cum că vrusesem, nu cu mult timp în urmă, să părăsesc departamentul.

Ted Nash, superspionul, i-a dat lui Simpson o adresă la un cvartal distanță de Federal Plaza. Vreau să spun, Dumnezeule, tipul este

polițist și, chiar dacă era prost, putea să-și imagineze că mergem sau la 26 Federal Plaza sau la 290 Broadway, noua clădire federală, vizavi de strada cu vechiul sediu.

– Vreți să mergeți pe jos pînă la Federal Plaza? s-a amuzat Simpson.

Eu am rîs.

– Oprește aici, a zis Nash.

Ofițerul Simpson a oprit pe Chambers Street, lîngă ruşinoasa Tweed Courthouse, și am coborît toți din mașină. I-am mulțumit că ne-a adus, iar el mi-a reamintit:

– Am avariat mașina poliției în partea din față.

– Pun totul în contul federalilor, i-am zis. Astăzi strîng un trilion de dolari.

Am început să ne plimbăm pe Broadway. Se înserase acum, dar locul este întotdeauna întunecat printre zgîrie-norii din partea de jos a Manhattanului. Asta nu este o zonă rezidențială sau comercială, ci o zonă guvernamentală, așa că nu erau prea multe persoane în această sîmbătă, iar străzile erau relativ liniștite.

– Am impresia că, poate, voi știați că am putea avea probleme astăzi, m-am adresat eu domnului Nash.

– Astăzi este cincisprezece aprilie, a răspuns el după un timp.

– Așa este. Mi-am plătit impozitele de ieri. Sînt corect.

– Atacurile extremiste islamice sînt strîns legate de datele aniversare. Avem o mulțime de astfel de date în calendarul nostru.

– Mda? Ce este astăzi?

– Astăzi, a zis Nash, este aniversarea zilei în care am bombardat Libia în anul 1986.

– Glumești? Ai știut asta? am întrebat-o pe Kate.

– Da, dar ca să fiu sinceră cu tine, eu acord mai puțină importanță acestui lucru.

– Pînă acum nu am mai avut un incident legat de acest bombardament, dar Mu'ammar Gaddafi ține un discurs antiamerican în fiecare an la această dată. De fapt, a ținut unul chiar azi-dimineață.

Am studiat problema asta un timp, încercînd să-mi dau seama dacă aș fi acționat altfel dacă aș fi fost la curent. Vreau să spun că acest gen de informație nu se află la îndemîna mea, dar, dacă ar fi fost, mi-aș fi pierdut cel puțin cumpătul. Îmi place să fiu considerat ciupercă, după cum vă puteți imagina – să fiu ținut la întuneric și hrănit cu porcării –, așa că mi-am întrebat colegii:

– Aţi uitat să-mi spuneţi şi mie?

– Nu părea prea important, a replicat Nash. Adică, important ca tu să ştii.

– Înţeleg, ceea ce însemna „du-te dracului", bineînţeles. Dar învăţam să-mi ţin gura. Cum a aflat Khalil că va fi adus astăzi? l-am întrebat.

– Ei bine, nu ştia sigur, dar ambasada noastră de la Paris nu a putut sau nu a vrut să găzduiască un astfel de om mai mult de douăzeci şi patru de ore. Probabil că individul a ştiut asta. Iar dacă l-am fi *ţinut* în Paris mai mult timp, nu s-ar fi schimbat nimic, cu excepţia faptului că ar fi ratat data simbolică.

– Okay, dar i-aţi făcut jocul şi l-aţi adus pe cincisprezece aprilie.

– Aşa este, a răspuns domnul Nash. I-am făcut jocul, sperînd să-l arestăm pe data de cincisprezece.

– Cred că vei rata ocazia.

– În Paris am luat măsuri extraordinare de securitate, pe aeroport şi în aeronavă. De fapt, la bord mai erau doi mareşali de aviaţie din FBI, sub acoperire.

– Bine. Deci nu se putea întîmpla nimic rău.

– Există o expresie evreiască, a spus el, ignorîndu-mi sarcasmul, împărtăşită şi de arabi, care zice: „Oamenii fac planuri. Dumnezeu rîde."

– E bună.

Ne-am apropiat de unul dintre zgîrie-norii cu douăzeci şi opt de etaje, numit 26 Federal Plaza.

– Kate şi cu mine vom da raportul, mi-a zis Nash. Tu vorbeşti numai dacă este necesar.

– Pot eu să te contrazic?

– Nu vei avea nici un motiv. Aici este locul unde vorbeşti spunînd doar adevărul.

Aşadar, cu această scurtă informaţie arwelliană în minte, am intrat în măreţul Minister al Adevărului şi Justiţiei.

Cincisprezece aprilie, m-am gîndit eu, acum îmi era „agreabilă" din două motive.

CARTEA A DOUA

Libia, 15 aprilie 1986

Atacul aerian nu va diminua doar capacitatea colonelului Gaddafi de a exporta teroarea, ci îl va stimula şi îi va da motive să-şi modifice comportamentul criminal.

– Preşedintele Ronald Reagan –

Este timpul pentru confruntare – pentru război.

– Colonelul Mu'ammar Gaddafi –

13

Locotenentul Chip Wiggins, ofiţer responsabil cu mijloacele de luptă în cadrul Forţelor Aeriene ale Statelor Unite, şedea tăcut şi nemişcat pe locul din dreapta avionului de vînătoare F-111F, cu numele de cod Karma 57. Aeronava zbura la viteza economică de 350 de noduri. Wiggins aruncă o privire pilotului, locotenentul Bill Satherwaite, aflat în stînga sa.

De cînd decolaseră de la baza aeriană a Marii Britanii, Lakenheath din Suffolk, cu aproape două ore în urmă, nici unul dintre ei nu vorbise prea mult. Oricum, Satherwaite era tipul de om tăcut, gîndi Wiggins, şi nu avea rost să flecărească. Dar voia să audă o voce umană, orice fel de voce.

– Traversăm Portugalia, spuse el.

– Ştiu asta, replică Sathertwaite.

– Aşa este.

Vocile lor aveau o rezonanţă uşor metalică, în vreme ce cuvintele se filtrau prin interfonul din carlingă, singura legătură verbală dintre cei doi bărbaţi. Wiggins inspiră adînc, un fel de oftat, în casca lui de zbor, iar afluxul crescut de oxigen provocă un scurt ecou în interfonul deschis. Wiggins oftă din nou.

– Eşti amabil să nu mai respiri? zise Satherwaite.

– Orice te face fericit, căpitane.

Wiggins se foi puţin pe locul lui. Începea să înţepenească după atîtea ore de stat nemişcat în scaunul, cunoscut deja ca neconfortabil, al aeronavei F-111. Cerul închis la culoare devenea apăsător, dar

la distanţă se zăreau lumini pe ţărmul Portugaliei, şi asta îl făcu să se simtă puţin mai bine.

Se aflau în drum spre Libia, gîndi Wiggins – în drumul lor pentru a semăna moarte şi distrugeri în ţara de nimic a lui Mu'ammar Gaddafi, ca răspuns la atacul terorist libian de acum două săptămîni asupra unei discoteci din Berlinul de Vest frecventată de militari americani. Wiggins îşi aminti că ofiţerul care le făcuse instructajul se asigurase că ei înţeleseseră *de ce* îşi riscau viaţa în această misiune dificilă. Fără prea multe ocolişuri, ofiţerul le spusese că atacul cu bombă libian asupra discotecii La Belle, care ucisese un militar american şi rănise alţi doisprezece, era ultimul dintr-o serie de acte de agresiune făţişă la care trebuia să se răspundă cu o desfăşurare hotărîtă de forţe. „Aşadar, de aceea, spusese ofiţerul, le veţi pune libienilor pielea pe băţ."

În camera de instrucţie totul sunase bine, dar nu toţi aliaţii Americii găsiseră că ideea este bună. Avionul de vînătoare ce decolase din Anglia fusese nevoit să aleagă o rută ocolită spre Libia, Franţa şi Spania refuzînd să le acorde permisiunea de a le traversa spaţiul aerian. Asta îl enervase pe Wiggins, dar lui Satherwaite părea să nu-i pese. Wiggins ştia că toate cunoştinţele geopolitice ale lui Satherwaite erau minus zero; dar viaţa pilotului consta în a zbura, iar zborul era viaţa lui. Mai ştia şi că, dacă i s-ar spune acestuia să bombardeze şi să nimicească Parisul, Satherwaite ar executa ordinul fără măcar să se gîndească de ce atacă un aliat NATO. Şi mai înspăimîntător, gîndi el, era că Satherwaite ar face acelaşi lucru în Washington, D.C. sau Walla Walla, Washington, fără să pună nici o întrebare.

Urmărind această idee, Wiggins îl întrebă pe Satherwaite:

– Bill, ai auzit zvonul că una dintre aeronavele noastre va arunca o afurisită de bombă în grădina Ambasadei Franţei din Tripoli?

Acesta nu răspunse.

– Am mai auzit, insistă el, că unul dintre noi va arunca o bombă asupra reşedinţei lui Gaddafi Al Azziziyah. Se presupune că va fi acolo în seara asta.

Din nou, Satherwaite rămase tăcut.

– Hei, Bill, eşti treaz? întrebă Wiggins, supărat în cele din urmă.

– Chip, replică acesta, cu cît ştii mai puţin şi cu cît ştiu şi eu mai puţin, cu atît vom fi mai fericiţi.

Chip Wiggins amuţi. Îl păcea pe Bill Satherwaite şi era bucuros că pilotul avea acelaşi grad cu el şi nu-i putea ordona să tacă din

gură. Dar cînd se afla în aer, Bill putea fi rece, taciturn şi afurisit. La sol era mai plăcut. De fapt, după ce bea cîteva păhărele, acesta părea aproape uman.

Wiggins se gîndi că, poate, Satherwaite era nervos, ceea ce era de înţeles. La urma urmei, după părerea ofiţerului cu instructajul, aceasta era cea mai lungă misiune a unui avion de vînătoare care avusese loc vreodată. Operaţiunea din canionul El Dorado se aproapia de acest record, deşi Wiggins nu ştia ce tip de avion se folosise. În jurul lor se mai aflau alte şaizeci de aeronave, iar unitatea lor, a 48-a Aripă Tactică de Luptă, contribuise la această misiune cu douăzeci de avioane de vînătoare F-111F. Avioanele-cisternă, care zburau mai jos şi mai în urmă erau un amestec de imense KC-10 şi mai micile KC-135 – primele pentru a alimenta avioanele de vînătoare, iar KC-135 – enormele KC-10. Aveau să fie trei alimentări în aer cu combustibil. Pe parcursul celor aproape cinci mii de kilometri pînă în Libia trebuia executate trei alimentări cu combustibil. Timpul de zbor din Anglia pînă la coasta libiană era de şase ore, apoi pînă la Tripoli, în faza de preatac, o jumătate de oră, iar deasupra ţintei – zece minute lungi. După care aveau să se întoarcă spre casă. Nu toţi, dar majoritatea dintre ei.

– Istorie, zise Wiggins. Zburăm spre istorie.

Satherwaite nu-i răspunse.

– Astăzi este ziua de plată a impozitelor, îl informă Chip Wiggins pe Bill Satherwaite. Te încadrezi în timp?

– Nu. Am cerut o amînare.

– Fiscul se concentrează pe ultimele dosare.

Satherwaite mormăi un răspuns.

– Dacă vei fi verificat, aruncă cu napalm peste sediul Fiscului. Se vor gîndi de două ori înainte de a-l verifica din nou pe Bill Satherwaite, glumi Wiggins.

Bill urmărea atent aparatura de bord.

Incapabil să-l atragă pe pilot într-o conversaţie, Wiggins se întoarse la gîndurile lui. Reflecta la faptul că acesta era un test de rezistenţă pentru echipaj şi echipament şi că niciodată nu se antrenaseră pentru o asemenea misiune. Dar, pînă aici, toate bune. Avionul F-111 se descurca de minune. Aruncă o privire dincolo de centroplanul avionului. Aripa variabilă era întinsă într-un unghi de treizeci şi cinci de grade, ca să confere avionului cele mai bune caracteristici pentru un zbor de durată. Mai tîrziu vor acţiona hidraulic aripile spre spate, într-o poziţie aerodinamică de atac,

ceea ce avea să marcheze momentul de luptă propriu-zis al misiunii. *Luptă.* Wiggins nu putea crede cu adevărat că se va juca de-a Dumnezeu pe pământ.

Acesta reprezenta momentul culminant al antrenamentelor lor. Atît el, cît şi Satherwaite rataseră Vietnamul, iar acum zburau spre un teritoriu ostil şi necunoscut, împotriva unui inamic a cărui putere de contraatac nu era bine cunoscută. Ofiţerul cu instructajul le spusese că apărarea antiaeriană libiană înceta de obicei după miezul nopţii, dar Wiggins nu putea crede că libienii erau atît de proşti. Era convins că avioanele lor vor apărea pe radarul libian, că Forţele Aeriene Libiene se vor strădui să-i intercepteze, că rachetele sol-aer se vor ridica să-i spulbere pe cer şi că vor fi întîmpinaţi de triplu-A[1], care nu înseamnă Asociaţia Automobiliştilor Americani.

– Marcus Aurelius.

– Ce?

– Este singurul monument roman care mai există la Tripoli. Arcul lui Marcus Aurelius. Secolul al doilea după Hristos.

Satherwaite mimă un căscat.

– Dacă cineva îl loveşte din greşeală, dă de belea. Este desemnat de către Naţiunile Unite ca o moştenire univerală. Eşti atent la ce-ţi spun?

– Chip, de ce nu mesteci gumă sau ceva de felul ăsta?

– Vom începe atacul chiar la vest de arc. Sper să-l zăresc o clipă. Mă interesează lucrurile de genul ăsta.

Satherwaite închise ochii şi mimă o expresie exagerată de nerăbdare.

Chip Wiggins reveni la gîndurile lui despre bătălie. Ştia că în această misiune se aflau cîţiva veterani din Vietnam, dar majoritatea băieţilor nu participaseră la nici o luptă. De asemenea, toţi, de la preşedinte în jos, urmăreau acţiunea, aşteptau şi îşi ţineau respiraţia. După Vietnam, după eşecul *Pueblo,* după misiunea eşuată a lui Carter de salvare din Iran şi un întreg şir de alte eşecuri de după Vietnam, cei de acasă aveau nevoie de o victorie răsunătoare.

Luminile erau aprinse la Pentagon şi la Casa Albă. Toată lumea era agitată şi se ruga. *Cîştigaţi bătălia pentru Gipper, băieţi.* Chip Wiggins nu avea de gînd să-i dezamăgească. Spera ca nici ei să nu-l dezamăgească. I se spusese că misiunea putea fi anulată

[1] AAA – Artileria antiaeriană (n. tr.).

oricînd şi aştepta cu teamă să audă la radio cuvintele de cod pentru anulare – Iarba verde. Ca în cîntecul „Iarba verde de acasă".

Dar o mică parte din el ar fi întîmpinat cu bucurie acele cuvinte. Se întreba ce aveau să-i facă în Libia dacă trebuia să fie eliberat pe cauţiune. *De unde îi venea acest gînd?* Începu din nou să se gîndească la lucruri rele. Îi aruncă o privire lui Satherwaite, care nota ceva în jurnalul de bord, căscînd din nou.

– Eşti obosit? îl întrebă Wiggins.

– Nu.

– Speriat?

– Nu încă.

– Înfometat?

– Chip, taci din gură.

– Însetat?

– De ce nu te culci? zise Satherwaite. Sau şi mai bine – eu dorm şi tu pilotezi.

Wiggins ştia că asta era modalitatea subtilă de a-i reaminti că ofiţerul responsabil cu mijloacele de luptă nu este pilot.

Se lăsă din nou tăcerea. De fapt, Wiggins se gîndea să aţipească puţin, dar nu voia să-i dea ocazia lui Satherwaite de a povesti tuturor la întoarcerea în Lakenheath că Wiggins dormise tot drumul pînă în Libia. După aproape o jumătate de oră, Chip Wiggins se uită pe harta de navigaţie şi la aparatura de bord. Pe lîngă slujba lui de ofiţer responsabil cu mijloacele de luptă, era şi navigator.

– La ora nouă este Cabo de São Vicente, îi spuse el pilotului, Capul Sfîntul Vincent.

– Bine. Acolo şi trebuie să fie.

– Prinţul Henry Navigatorul a înfiinţat acolo prima şcoală de navigaţie din lume. De acolo şi numele.

– Henry?

– Nu, Navigatorul.

– Corect.

– Portughezii au fost marinari de excepţie.

– Este ceva ce trebuie să ştiu?

– Bineînţeles. Faci pe prostul?

– Nu. Spune-mi doar cînd vom schimba capul compas.

– În şapte minute vom întoarce la zero-nouă-zero.

– Okay. Fii atent.

Continuară să zboare în linişte.

Avionul lor F-111 avea o poziție prestabilită în formația de luptă, dar, în lipsa contactului radio, fiecare aeronavă își menținea poziția folosind propriul radar aer-aer. Nu le puteau vedea întotdeauna pe celelalte trei avioane din formația lor – cu numele de cod Elton 38, Remit 22 și Remit 61 –, dar le puteau localiza pe radar și îl puteau urmări pe liderul formației, Terry Waycliff, din Remit 22. Totuși, Wiggins trebuia să anticipeze oarecum planul de zbor și să știe cînd să privească ecranul radarului, ca să vadă ce face aeronava din frunte.

– Îmi place provocarea unei misiuni dificile, Bill, și sper că și tu gîndești la fel.

– Tu o faci mai dificilă, Chip.

Wiggins rîse.

Cele patru avioane de vînătoare F-111 își începură virajul spre babord. Ocoliră Cabo de São Vicente și o luară spre sud-est, zburînd direct spre strîmtoarea Gibraltar.

O oră mai tîrziu se apropiau de Stînca Gibraltar, aflată la babord, și de muntele Hacho de pe coasta africană, la tribord.

– Gibraltarul este unul dintre străvechii Stîlpi ai lui Hercules, îl informă Wiggins pe pilot. Muntele Hacho este celălalt. Aceste repere terestre marchează limita de vest pentru navigație a civilizațiilor mediteraneene. Știai asta?

– Spune-mi cum stăm cu carburantul.

– Imediat. Ne mai ajunge pentru încă două ore de zbor, spuse Wiggins, urmărind cifrele de pe aparatul ce înregistra cantitatea de combustibil.

– În patruzeci și cinci de minute, zise Satherwaite, avionul KC-10 se va prezenta la întîlnire.

– Sper, replică Wiggins, gîndind: *Dacă ratăm cumva realimentarea, ne mai rămîne atît carburant cît să ajungem în Sicilia, după care vom părăsi misiunea.*

Dar nu ajunseseră niciodată într-o astfel de situație, iar dacă ar fi nevoiți, ar putea să arunce bombele în mare și să aterizeze pe vreun aeroport din Franța sau Spania, cu explicația că se aflau într-o mică misiune de antrenament și că rămăseseră fără combustibil. Așa după cum îi învățase ofițerul cu informarea „Nu folosiți cuvîntul «Libia» în discuțiile voastre", ceea ce determinase un hohot de rîs.

După încă treizeci de minute, avionul de realimentare tot nu se vedea.

– Unde naiba este benzinăria noastră zburătoare? întrebă Wiggins.

Satherwaite citea instrucţiunile de luptă şi nu răspunse.

Wiggins aştepta semnalul de cod prin radio care anunţa apropierea avionului-cisternă. După tot acest timp petrecut în aer şi după toate preparativele, nu dorea să ajungă în Sicilia.

Zburau fără să scoată un cuvînt. Aparatura electronică făcea să zumzăie carlinga, iar fuzelajul vibra sub acţiunea celor două motoare cu reacţie Pratt şi Whitney care propulsau avionul F-111F în noaptea neagră.

În cele din urmă, o serie de semnale radio îi anunţară că avionul-cisternă KC-10 se apropie. După alte zece minute, Wiggins văzu aparatul pe ecranul radarului şi îl anunţă pe Satherwaite.

Acesta reduse viteza şi începu ieşirea din formaţia de zbor. Acum, gîndi Wiggins, era momentul în care Satherwaite arăta că îşi merită salariul.

În cîteva minute, giganticul avion-cisternă KC-10 acoperi cerul de deasupra lor. Satherwaite putea să vorbească cu avionul-cisternă pe canalul KY-28 sigur şi cifrat, care putea fi folosit doar pentru transmisii scurte.

– Kilo zece, aici Karma cinci-şapte. Te vedem.

– Înţeles, Karma cinci-şapte. Soseşte furtunul de realimentare.

– Înţeles.

Operatorul de pe KC-10 ghidă cu grijă duza de realimentare în receptacolul avionul F-111, situat la pupa carlingii avionului de vînătoare. Cuplarea se realiză în cîteva minute şi combustibilul începu să curgă din avionul-cisternă în cel de vînătoare.

Wiggins privea cum Satherwaite manevrează uşor manşa cu mîna dreaptă şi regulatorul motoarelor cu mîna stîngă, ca să menţină poziţia corectă pentru realimentare. Wiggins ştia că în acest moment trebuia să tacă.

După un timp ce păru destul de lung, lumina verde de lîngă furtunul de realimentare a avionului-cisternă se stinse, şi apăru lumina galbenă, indicînd deconectarea automată.

– Karma cinci-şapte se desprinde, transmise Satherwaite avionului KS-10 şi începu manevra de revenire în formaţie.

Pilotul avionului-cisternă, ştiind că era ultima realimentare înainte de atac, transmise:

– Hei, baftă. Dumnezeu să vă binecuvînteze. Pe curînd.

– Înţeles, răspunse Satherwaite, apoi către Wiggins: Norocul şi Dumnezeu nu au nimic de-a face cu treaba asta.

Wiggins păru puţin supărat de această remarcă.

– Nu crezi în Dumnezeu? îl întrebă el.

– Bineînțeles, Chip. Tu te rogi. Eu pilotez.

Satherwaite se alătură formației de zbor în timp ce alt avion de vînătoare se îndepărta pentru realimentare.

Wiggins trebui să admită că Bill Satherwaite era un pilot al naibii de bun, dar nu și un prieten pe măsură.

– Hei, magicianule, spuse Satherwaite, conștient că îl necăjise pe Wiggins și folosind porecla tandră pentru ofițerii responsabili cu armamentul. Îți voi plăti cea mai bună cină în Londra.

– Plătesc eu, spuse Wiggins, zîmbind.

– Nu, eu plătesc. Pînă în zece lire.

– Îmi imaginez.

– Totul va fi bine, spuse Satherwaite după cîteva minute. Vei arunca bombele exact deasupra țintei și, dacă faci o treabă bună, eu voi zbura peste Arcul lui Augustus pentru tine.

– Aurelius.

– Corect.

Wiggins se lăsă pe spate în scaun și închise ochii. Știa că scosese de la Satherwaite mai multe cuvinte decît obișnuia acesta să rostească într-o misiune și socotea că era un mic triumf.

Analiză situația în continuare. În ciuda micului nod din stomacul gol, chiar aștepta cu nerăbdare prima lui acțiune de luptă. Dacă avea unele remușcări în privința folosirii bombelor, își reamintea că toate țintele din această misiune, inclusiv a lui, erau strict militare. De fapt, ofițerul care le făcuse instructajul la Lakenheath numise complexul Al Azziziyah „Universitatea Jihad", ceea ce însemna că era o tabără de antrenament pentru teroriști. Apoi mai adăugase: „Există posibilitatea să fie prezenți și civili în rîndul militarilor din complexul Al Azziziyah".

Wiggins reflectă la asta, apoi alungă gîndul.

14

Asad Khalil se lupta cu două instincte primare – sex și autoapărare.

Khalil se plimba nerăbdător pe acoperișul plat. Tatăl lui îl botezase Asad – leul – și se părea că, fie conștient, fie inconștient, adoptase obiceiurile ferocei bestii, inclusiv acela de a merge în cerc. Se opri brusc și privi cerul înstelat.

Ghabli – vîntul puternic, fierbinte, de sud, dinspre Sahara – bătea peste nordul Libiei pînă în Marea Mediterană. Cerul nopții părea în ceață, dar imaginea distorsionată a lunii și a stelelor era cauzată de firicelele de nisip antrenate de vînt.

Khalil privi cadranul luminat al ceasului de mînă și văzu că era 1:46 a.m. Bahira, fata căpitanului Habib Nadir, urma să sosească la ora 2:00 a.m. fix. Se întreba dacă va veni. Se întreba dacă va fi prinsă. Și dacă acest lucru se va întîmpla, va mărturisi unde avea de gînd să se ducă și cu cine urma să se întîlnească? Această ultimă posibilitate îl tulbură profund. La cei șaisprezece ani ai lui, era, poate, la treizeci de minute de primul lui act sexual – sau la cîteva ore de a fi decapitat. Se închipui stînd în genunchi, cu capul plecat, în timp ce uriașul călău oficial, cunoscut doar ca Sulaman, lăsa să cadă imensul iatagan peste ceafa lui. Tînărul se crispă și broboane de sudoare îi apărură pe frunte, răcite de aerul nopții.

Khalil se duse la construcția de tablă de pe acoperișul plat. Nu exista ușă, și el privi în jos pe scară, sperînd să o vadă sau pe Bahira, sau pe tatăl acesteia, însoțit de gărzi înarmate. Era o absurditate, gîndi el, curată nebunie.

Khalil se deplasă la marginea de nord a acoperișului. Teșara de beton era înconjurată de un parapet crenelat, înalt pînă la umăr, format din blocuri de beton și stuc. Clădirea avea două etaje și fusese construită de italieni în perioada în care ei controlau Libia. Atunci, ca și acum, clădirea era un depozit de muniții care fusese mutat din centrul complexului militar, cunoscut sub numele de Al Azziziyah, într-un loc mai sigur. Fostul complex italian era acum cartierul general și uneori reședința Marelui Șef, colonelul Mu'ammar Gaddafi, care sosise chiar în această noapte la Al Azziziyah. Khalil, ca toată lumea din Libia, știa că Marele Conducător avea obiceiul să-și schimbe des locul și că deplasările întîmplătoare ale lui Gaddafi erau o măsură de precauție față de eventualitatea unor tentative de asasinat sau a unui atac militar american. Dar nu era înțelept să comentezi nici una din posibilități.

În orice caz, prezența neașteptată a lui Gaddafi determinse oferta gărzii lui de elită în această noapte, iar Khalil era îngrijorat, deoarece se părea că însuși Allah făcea totul mai dificil și mai periculos.

Khalil era convins că numai Satana îi umpluse sufletul de patimă pentru Bahira și că îl făcuse să o viseze mergînd goală pe nisipul luminat de lună. El nu văzuse niciodată o femeie goală, dar îi căzuse

în mînă o revistă în Germania şi acum ştia cum ar putea arăta Bahira fără văl şi dezbrăcată. Îşi imagina fiecare curbă a corpului ei, îi vedea părul lung învăluindu-i umerii goi, îşi aminti nasul şi gura ei pe care le văzuse pe vremea cînd erau copii, înainte ca ea să-şi pună vălul. Ştia că se schimbase, dar, ciudat, faţa ei de copil se alătura acum imaginii minunate a trupului de femeie. Îşi imagină conturul buzelor, smocul de păr pubian, coapsele goale şi picioarele... Îşi simţi inima bătînd cu putere în piept şi gura uscată.

Khalil privi spre nord. Luminile din Tripoli, la douăzeci de kilometri distanţă, erau destul de strălucitoare pentru a le putea vedea chiar şi în rafalele de vînt cu nisip. Dincolo de Tripoli se întindea Marea Mediterană. În jurul complexului Al Azziziyah se afla un pămînt arid, cîteva pîlcuri de măslini, curmali, cîteva adăposturi pentru păstorii de capre şi, ici-colo, un puţ de apă.

Asad Khalil privi cu grijă peste parapet în interiorul complexului. Totul era liniştit – nu se vedeau soldaţi de pază sau vehicule. Singura activitate putea fi în jurul reşedinţei colonelului Gaddafi şi a cartierului general format din clădiri de comandă, control şi comunicaţii. În noaptea asta nu exista un ordin special de alertă, dar Khalil avea presimţirea că se va întîmpla ceva rău.

Îşi privi din nou ceasul de mînă. Era exact ora 2:00 a.m., şi Bahira nu venise. Îngenunche într-unul din colţurile parapetului, în afara razei vizuale a oricui se afla la sol. Acolo îşi aşternuse *sajjada,* covoraşul pentru rugăciune, şi pusese deasupra o copie a Coranului. Dacă vor veni după el, îl vor găsi rugîndu-se şi citind Coranul. Asta poate îl va salva. Dar, mai sigur, vor presupune, corect, că povestea cu Coranul era un vicleşug, iar *sajjada* lui era pentru trupul gol al lui Bahira. Dacă îl vor suspecta de aşa ceva, atunci blasfemia se va abate asupra lui într-un fel în care îl va face să dorească să fie decapitat, cît despre Bahira... Mai mult ca sigur că o vor omorî cu pietre.

Totuşi, nu o luă la fugă spre casa mamei sale. Era hotărît să întîmpine pe oricine va trimite soarta să urce scările.

Îşi aminti cum o văzuse pe Bahira pentru prima dată în casa tatălui ei. Căpitanul Habib Nadir, ca şi propriul său tată, era un favorit al colonelului Gaddafi. Cele trei familii erau în relaţii strînse. Tatăl lui Khalil, ca şi al lui Bahira, activase în mişcarea de rezistenţă împotriva ocupaţiei italiene; tatăl lui Khalil lucrase pentru englezi în timpul celui de-al doilea război mondial, în timp ce tatăl lui Bahira lucrase pentru nemţi. Dar ce mai conta? Italieni, nemţi, englezi –

toţi erau necredincioşi şi nu meritau devotamentul nimănui. Tatăl lui şi al lui Bahira făcuseră haz despre felul în care îi ajutaseră pe creştinii aceia să se ucidă unii pe alţii.

Khalil se gîndi cîteva momente la tatăl lui, căpitanul Karim Khalil. Murise de cinci ani, ucis pe o stradă din Paris de către agenţi israelieni din Mossad. Aparatele de radio din Vest transmiseseră că omurul fusese comis, probabil, de o facţiune islamică rivală sau poate chiar de un confrate libian, într-un joc politic pentru putere. Nu se făcuse nici o arestare. Dar colonelul Gaddafi, care era mai isteţ decît oricare dintre inamicii lui, explicase poporului său că tatăl lui Khalil, căpitanul Karim Khalil, fusese ucis de israelieni şi orice altă explicaţie era o minciună.

Şi Asad Khalil credea. Trebuia să creadă. Îi era dor de tatăl său, dar se consola la gîndul că tatăl lui murise ca un martir de mîna sioniştilor. Bineînţeles, îndoiala i se strecurase în suflet, dar vorbise chiar Marele Om şi totul se terminase.

Khalil dădu din cap în semn că este de acord cu sine însuşi în timp ce îngenunche în colţul terasei. Îşi privi ceasul, apoi micul şopron aflat la zece metri distanţă. Ea întîrzia sau nu reuşise să se furişeze afară din casă, sau nu se trezise, sau decisese să nu-şi rişte viaţa alături de el. Sau, cel mai rău dintre toate, fusese prinsă şi chiar acum îl trăda celor din poliţia militară.

Khalil analiză relaţia sa specială cu Marele Conducător. Nu avea nici o îndoială că colonelul Gaddafi ţinea la el, la surorile şi la fraţii lui. Colonelul le permisese să stea în casa lor din zona privilegiată a complexului. Al Azziziyah, se îngrijise ca mama lui să primească o pensie, iar el împreună cu fraţii şi surorile să beneficieze de o educaţie. Cu doar şase luni în urmă, colonelul Gaddafi îi spusese: „Eşti ales ca să răzbuni moartea tatălui tău".

Inima i se umpluse de mîndrie şi bucurie şi îi răspunsese tutorelui său: „Sînt gata să te slujesc pe tine şi pe Allah"

Colonelul zîmbise şi îi răspunsese: „Noi nu sîntem gata pentru tine, Asad. După un an sau doi vom începe să te antrenăm ca să devii un luptător pentru libertate."

Iar acum el risca totul – viaţa, onoarea, familia – totul, pentru ce? Pentru o femeie. Nu avea nici un sens... Dar mai era ceva... ceva ce nu ştia şi la care nu avea curaj să se gîndească... ceva ce exista între mama lui şi Mu'ammar Gaddafi... Da, era ceva între ei, ştia asta. şi acel ceva îl adusese pe acoperiş să o aştepte pe Bahira.

Se gîndea că, dacă relaţia dintre mama lui şi Marele Conducător nu era un păcat, atunci nu toate relaţiile sexuale din afara căsătoriei constituiau un păcat. Mu'ammar Gaddafi nu ar face nimic rău, nimic decît ceea este corect. Totuşi, dacă va fi prins, Asad îşi va spune păsul în faţa Marelui Conducător şi îi va explica deruta lui în această problemă. Va menţiona că tatăl lui Bahira adusese acasă reviste din Germania care prezentau femei şi bărbaţi goi şi doar această pornografie din Vest îl corupsese.

Bahira găsise revista sub pungile de orez din casă şi o furase ca să i-o arate lui Khalil. Priviseră fotografiile împreună – un păcat care va face să fie biciuiţi dacă vor fi prinşi. Dar, în loc ca fotografiile să îi umple de dezgust şi ruşine, tocmai ele fuseseră cauza dialogului uluitor dintre ei. Ea îi spusese: „Vreau să mă arăt ţie ca aceste femei. Vreau să-ţi arăt tot ce am. Şi vreau să te văd şi pe tine, Asad, să-ţi simt carnea."

Aşa intrase Satana în ea şi prin ea în el. Citise povestea lui Adam şi Eva în cartea evreiască a Genezei şi aflase de la *mousyed,* profesorul lui spiritual, că femeile erau slabe şi pline de dorinţă şi comiseseră păcatul originar, iar bărbaţii vor fi prinşi în mreje dacă nu sînt suficient de puternici.

Şi totuşi... gîndi el, chiar şi cel mai mare om, colonelul, putea fi corupt de femei. Dacă va fi prins, îi va explica asta colonelului. Poate că nu o vor omorî cu pietre pe Bahira şi vor scăpa doar biciuiţi.

Noaptea era rece şi Khalil se înfioră. Rămase îngenuncheat pe covoraşul de rugăciune, cu Coranul în mînă. La zece minute după ora două auzi zgomot pe scări şi văzu o umbră în deschiderea construcţiei de tablă. Şopti uşurel „Allah, ai milă".

15

Ne întîmpină un vînt transversal, îl înştiinţă locotenentul Wiggins pe locotenentul Bill Satherwaite. Este vîntul acela din sud care bate dinspre deşert. Cum se numeşte?

– Vîntul de sud care bate dinspre deşert.

– Aşa este. Oricum, va fi un vînt prielnic să ne scoată de aici – în plus, vom fi cu patru bombe mai uşori.

Satherwaite mormăi un răspuns.

Wiggins privi prin parbriz către cerul întunecat. Nu ştia dacă văzuse soarele răsărind în ziua aceea, dar ştia că, dacă îşi îndeplineau misiunea, vor deveni eroi – eroi fără nume. Acest război nu era unul obişnuit – era un război împotriva teroriştilor internaţionali care ajunseseră dincolo de Orientul Mijlociu, iar numele piloţilor din această misiune nu aveau să fie divulgate presei sau publicului, şi acţiunea va fi catalogată strict secretă. Ceva din toate astea îl deranja pe Wiggins; era recunoaşterea faptului că băieţii răi puteau ajunge pînă în inima Americii ca să se răzbune pe piloţi şi echipaj şi pe familiile acestora. Pe de altă parte, chiar dacă nu vor avea parte de ceremonii publice de premiere, acest anonimat îl făcea să se simtă ceva mai liniştit. Mai bine să fii un erou necunoscut decît ţinta cu nume a unui terorist.

Continuau să meargă spre est, peste Mediterana. Wiggins se gîndi la cîte războaie avuseseră loc în jurul străvechii mări şi, în special, pe malul Africii de Nord – fenicienii, egiptenii, grecii, cartaginezii, romanii, arabii, mii de ani pînă la cel de-al doilea război mondial – italienii, Afrika Korp al nemţilor, englezii, americanii... Marea şi nisipul Africii de Nord erau un imens mormînt al soldaţilor, marinarilor şi piloţilor. *Spre malurile oraşului Tripoli,* îşi zise, conştient că nu era singurul pilot din noaptea aceea care gîndea cu aceste cuvinte. *Vom duce bătălia pentru ţara noastră...*

– Timpul pînă la schimbarea direcţiei? întrebă Satherwaite.

– Douăsprezece minute, spuse Wiggins, trezindu-se din reverie şi verificînd poziţia.

– Fii atent.

– Înţeles.

Douăsprezece minute mai tîrziu, formaţia de luptă făcu o întoarcere de nouăzeci de grade şi o luă spre sud. Întreaga armată aeriană, fără avioanele-cisternă, se afla pe ruta spre coasta libiană. Satherwaite împinse în faţă droselul şi aeronava F-111 cîştigă viteză.

Bill Satherwaite privi ceasul şi aparatura de la bord. Se apropiau de poarta aeriană unde vor începe pregătirile de luptă. Îşi notă viteza de patru sute optzeci de noduri de pe cadran şi altitudinea de şapte mii cinci sute de metri. Se aflau la mai puţin de trei sute treizeci de kilometri de coastă şi se îndreptau implacabil spre Tripoli. Auzi o serie de semnale radio pe care le interpretă cu uşurinţă şi, împreună cu restul escadrilei, începu coborîrea.

Satherwaite fu tentat să înceapă imediat operaţiunile finale, dar ştia că era cam prea devreme, ceea ce s-ar putea să-l obosească prea curînd, şi asta nu era o treabă înţeleaptă cînd te aruncai în luptă. Aşteptă.

Wiggins îşi drese glasul, iar în interfon se auzi ca un bubuit, făcîndu-i pe amîndoi să tresară.

– O sută şaizeci de kilometri pînă la uscat, zise el, folosind termenul aviatorilor pentru pămînt.

– Înţeles.

Amîndoi priviră ecranul radarului, dar nimic nu venea dinspre Libia să-i întîmpine şi să-i salute. Coborîră pînă la o sută de metri faţă de nivelul mării.

– Treisprezece kilometri.

– Okay, hai să analizăm instrucţiunile de atac.

– Bine.

Satherwaite şi Wiggins începură să citească tot pomelnicul de atac. De cum terminară, Wiggins ridică privirea şi văzu chiar în faţă luminile din Tripoli.

– Pe ei.

Satherwaite ridică şi el privirea şi încuviinţă dînd din cap. Acţionă maneta hidraulică pentru poziţionarea aripilor, iar acestea începură să se deplaseze spre pupa, ca aripile unui şoim care şi-a descoperit prada la sol.

Wiggins observă că inima începuse să-i bată puţin mai repede şi îşi dădu seama că îi era foarte sete.

Satherwaite mări viteza pe măsură ce avionul F-111 se apropia de coastă în formaţie. Se menţinură la înălţimea de o sută de metri, deoarece li se spusese că acolo nu existau turnuri de televiziune şi radio, nici zgîrie-nori de care să se teamă. În cîteva minute rupseră formaţia de zbor şi fiecare se îndreptă spre ţintele individuale din Tripoli şi din jurul oraşului.

Wiggins ascultă cu atenţie liniştea din cască, apoi auzi un piuit care indica un contact radar. *Oh, la dracu'!* Aruncă o privire rapidă spre propriul ecran radar de avertizare şi spuse pe un ton voit rece:

– Alarmă SAM[1] la ora unu.

– Presupun că erau treji, zise Satherwaite, dînd din cap.

[1] Surface to-air missile – Rachete sol-aer (n. tr.).

– Mi-ar plăcea să-i dau un şut în fund ofiţerului cu instructajul.

– Nu el este problema şi nici rachetele alea.

– Aşa este...

Avionul de vînătoare F-111 zbura prea jos şi prea repede pentru ca rachetele să-şi atingă ţinta, dar la înălţimea de aproape o sută de metri se aflau în zona de atac a artileriei antiaeriene.

Wiggins văzu apărînd pe ecran două rachete şi speră că aceste porcării de provenienţă sovietică să nu-i detecteze la viteza lor şi la înălţimea mică de zbor. Cîteva secunde mai tîrziu văzu rachetele în partea tribordului, dispărînd în noapte cu cozile în flăcări de culoare roşie şi portocalie.

– O risipă de combustibil scump, comentă sec Satherwaite.

Fu rîndul lui Wiggins să rămînă tăcut. Rămăsese, de fapt, fără grai. În total contrast, Satherwaite era acum vorbăreţ, dînd amănunte despre forma liniei coastei, despre oraşul Tripoli şi alte lucruri lipsite de importanţă. Wiggins dorea să-i spună să tacă şi să piloteze.

Traversară coasta şi sub ei apăru oraşul Tripoli. Satherwaite observă că, în ciuda raidului lor aflat în desfăşurare, luminile de pe străzi erau încă aprinse. „Idioţi". Cu coada ochiului zări o clipă Arcul lui Marcus Aurelius.

– Iată-ţi arcul. La ora nouă, îi spuse el lui Wiggins.

Dar partenerul său îşi pierduse interesul pentru istorie şi se concentră asupra misiunii.

– Virează.

Satherwaite ieşi din formaţie şi se îndreptă spre Al Azziziyah.

– Cum spuneai că se numeşte?

– Ce?

– Acolo unde mergem.

Wiggins simţea picături de sudoare alunecîndu-i pe gît în timp ce îşi împărţea atenţia între instrumentele de la bord, radar şi contactul vizual prin parbriz.

– La dracu! Triplu-A!

– Eşti sigur? Credeam că era Al-nu-ştiu-mai-cum.

Lui Wiggins nu-i plăcu şi nu aprecie umorul brusc al lui Satherwaite.

– Al Azziziyah, răspunse el repezit. Ce importanţă mai are?

– Corect, replică Satherwaite. Mîine se va numi moloz, rîse el.

Rîse şi Wiggins, în ciuda faptului că era speriat de moarte. Traiectoriile arcuite ale gloanţelor antiaeriene tăiau noaptea neagră

mult prea aproape de avionul lor. Nu putea crede cu adevărat că se trăgea asupra lor. Era o adevărată porcărie. Dar nu avea nici o importanţă.

– Al Azziziyah, mori. Acum.

– Moloz, replică Wiggins. Moloz, moloz, capcană şi dezastru. Gata de lansare. Du-te dracului, Mu'ammar.

16

Asad.

Inima lui Asad mai că se opri.

– Da... da, aici. Eşti singură? întreabă el în şoaptă.

– Bineînţeles.

Bahira se luă după voce, apoi îl văzu îngenuncheat pe covoraşul de rugăciune.

– Mergi aplecată, şopti el răguşit.

Ea se îndreptă spre el, la adăpostul parapetului, apoi îngenunche pe covoraş în faţa lui.

– Totul este bine?

– Da. Dar ai întîrziat.

– A trebuit să ocolesc gărzile. Marele Conducător...

– Da, ştiu.

Se uită la Bahira în lumina lunii. Era îmbrăcată cu o rochie albă cu falduri, ţinuta obişnuită de seară pentru o femeie tînără, purta văl şi şal. Era cu trei ani mai mare decît el şi ajunsese la vîrsta la care majoritatea femeilor din Libia erau fie măritate, fie logodite. Dar tatăl ei respinsese mulţi pretendenţi, iar cei mai înfocaţi fuseseră alungaţi din Tripoli. Asad Khalil ştia că, dacă tatăl lui ar trăi, cele două familii ar fi de acord cu căsătoria dintre el şi Bahira. Dar, deşi tatăl lui era un erou şi un martir, era totuşi mort, iar familia lui Khalil avea un statut inferior, cu excepţia faptului că erau pensionarii favoriţi ai Marelui Conducător. Bineînţeles, exista o legătură între Marele Conducător şi mama lui Asad, dar era o relaţie ascunsă şi nu aducea nici un folos.

Stăteau îngenuncheaţi unul în faţa celuilalt fără să vorbească. Ochii lui Bahira căzură pe Coranul ce zăcea pe un colţ al covoraşului de rugăciune, apoi păru că observă şi covoraşul. Se uită fix la Asad, a cărui expresie părea să spună: „Dacă sîntem gata să

săvîrşim un păcat de preacurvie, ce importanţă mai are dacă comitem şi o blasfemie?"

Bahira dădu din cap, aprobînd în tăcere.

Bahira Nadir luă iniţiativa şi îşi scoase vălul care îi acoperea faţa. Zîmbi, dar Khalil gîndi că era mai mult un zîmbet de jenă, pentru că se afla fără văl la mai puţin de un metru de un bărbat.

Îşi scoase şi şalul de pe cap şi îşi dezlegă părul, care îi căzu pe umeri în şuviţe ondulate.

Asad Khalil inspiră adînc şi privi în ochii fetei. E frumoasă, gîndi el, deşi avea puţini termeni de comparaţie.

– Eşti foarte frumoasă, îi spuse el după ce îşi drese glasul.

Ea zîmbi, luîndu-i mîinile într-ale ei.

Khalil nu ţinuse niciodată mîinile unei femei şi rămase surprins de cît de mici şi moi erau mîinile ei. Pielea era caldă, mai caldă decît a lui, probabil datorită efortului de a străbate cei trei sute de metri de la casa ei pînă aici. Mai observă că mîinile fetei erau uscate, în timp ce ale lui erau umede. Se trase mai aproape şi simţi un parfum de flori venind dinspre ea. Îşi dădu seama că era excitat.

Nici unul din ei nu părea să ştie ce să facă mai departe. În cele din urmă, Bahira îi dădu drumul la mîini şi începu să-l mîngîie pe faţă. El făcu la fel. Ea se trase şi mai aproape de el şi corpurile li se atinseră, apoi se îmbrăţişară, iar el îi simţi sînii pe sub rochie. Asad Khalil era plin de dorinţă, dar o parte din mintea lui se afla aiurea – un instinct primar îi spunea să fie atent.

Înainte ca el să ştie ce se întîmplă, Bahira se dădu înapoi şi îşi descheie rochia.

Khalil o privea, atent la orice semn de pericol. Dacă erau descoperiţi acum, erau morţi.

– Asad, o auzi el zicînd. Ce mai aştepţi?

Se uită cum îngenunchează în faţa lui. Era complet goală. Îi privi sînii, apoi părul pubian, coapsele, apoi reveni la faţa ei.

– Asad.

Îşi trase tunica peste cap, îşi lăsă în jos pantalonii şi chiloţii, apoi şi-i scoase.

Ea îi privi mai întîi faţa, ochii ei evitînd penisul în erecţie, apoi coborî privirea.

Asad nu ştia ce să facă mai departe. Credea că va şti – înţelegea poziţia pe care trebuia să o adopte, dar nu era sigur cum să ajungă la ea.

Bahira luă din nou inițiativa și se culcă pe spate pe covoraș, cu capul pe rochie.

Asad aproape că se năpusti înainte și se trezi deasupra ei, simțindu-i sînii tari și pielea caldă sub el. Picioarele ei se depărtară, iar vîrful penisului atinse carnea caldă și umedă. Într-o clipă fu pe jumătate în ea. Ea țipă încet de durere. El împinse mai mult, învinse obstacolul și o pătrunse cu totul. Înainte ca el să se poată mișca, simți cum șoldurile se ridică și coboară, se ridică și coboară și, între două bătăi de inimă, el se eliberă în interiorul ei.

Rămase nemișcat, ținîndu-și răsuflarea, dar ea continuă să-și ridice și să-și coboare șoldurile, deși Asad nu înțelegea de ce ea mai mișcă după ce el a fost satisfăcut. Fata începu să geamă și să respire precipitat, apoi îi rosti numele.

– Asad, Asad, Asad...

Se rostogoli de pe ea și rămase întins pe spate, privind cerul întunecat. Luna apunea la vest, iar stelele păreau palide deasupra complexului iluminat, o slabă imitație a strălucirii stelelor de deasupra deșertului.

– Asad.

Nu răspunse. Mintea lui nu putea să înțeleagă ceea ce tocmai făcuse.

Ea se trase mai aproape de el astfel ca umerii și picioarele să li se atingă, dar dorința murise în el.

– Ești supărat? întrebă ea.

– Nu. Ar trebui să ne îmbrăcăm, zise tînărul, ridicîndu-se.

Se ridică și ea și își lăsă capul pe umărul lui.

Dorea să se desprindă de lîngă ea, dar nu o făcu. Gînduri neplăcute începeau să-și facă loc în mintea lui. Dacă a rămas însărcinată? Dacă vrea să mai facem o dată? Data viitoare vor fi prinși cu siguranță sau ea va rămîne însărcinată. În oricare din cazuri, unul sau amîndoi vor muri. Legea nu era foarte clară asupra unor lucruri și, de obicei, familiile hotărau ce pedeapsă să se aplice. Cunoscîndu-i tatăl, nu se aștepta la milă pentru nici unul dintre ei. Dintr-un anume motiv pe care nu îl putea înțelege, răbufni:

– Mama mea are o legătură cu Marele Conducător.

Bahira nu răspunse.

Khalil se supără pe el însuși că dezvăluise acest secret. Nu știa de ce o făcuse și nu știa ce simțea pentru Bahira. Era vag conștient că dorința pentru ea îi va reveni și pentru acest motiv știa că trebuie să fie politicos. Totuși, ar fi dorit să fie în oricare alt loc decît aici

Se uită la hainele lui de pe colțul îndepărtat al covorașului de rugăciune. Mai observă și o pată întunecată pe covor, acolo unde stătuse ea întinsă.

Bahira îl luă cu o mînă pe după umăr, iar cu cealaltă îi mîngîie coapsa.

– Crezi că ne vor lăsa să ne căsătorim? întrebă ea.

– Poate.

Dar nu credea. Privi la mîna ei care se odihnea pe coapsa lui, apoi observă sînge pe penis. Își dădu seama că ar fi trebuit să aducă apă să se spele.

– Ai să vorbești cu tatăl meu? continuă Bahira.

– Da, răspunse el, dar nu știa dacă o va face.

O căsătorie cu Bahira Nadir, fata căpitanului Habib Nadir, putea fi un lucru bun, dar putea fi periculos să o ceară de soție. Se întreba dacă femeile mai în vîrstă aveau să o examineze și să descopere să își pierduse virginitatea. Se întreba dacă rămăsese însărcinată. Reflecta la multe lucruri, printre care nu mai puțin important era gîndul dacă ar putea scăpa nepedepsit pentru păcatul lui

– Să mergem, spuse Asad.

Dar Bahira nu făcu nici o mișcare pentru a se îndepărta de el.

Așa că rămaseră alături. Khalil începea să-și piardă răbdarea.

Ea începu să vorbească, dar el o opri:

– Rămîi nemișcată.

Avea sehtimentul neliniștitor că se întîmplă ceva și că trebuia să fie atent.

Mama lui îi spusese odată că, la fel ca tizul lui, leul, fusese binecuvîntat cu un al șaselea simț sau clarviziune, cum îl denumeau femeile bătrîne. Își închipuise că toată lumea putea simți pericolul sau intui că inamicul se află în apropiere, fără să vadă sau să audă nimic. Ajunsese la concluzia că această percepție era un dar, iar acum știa că toate temerile din noaptea aceasta nu avuseseră nimic de-a face cu Bahira sau cu poliția militară, sau cu spaima de a fi prinși asupra faptului; avea legătură cu altceva, dar încă nu știa cu ce. Ceea ce știa cu siguranță era că se va întîmpla ceva.

Chip Wiggins încercă să ignore fulgerele trasoarelor care treceau pe lîngă centroplanul avionului. Nu avea nici un termen de comparație din viața lui sau de la antrenamente cu ceea ce se întîmpla acum. Întreaga situație din jurul lui era atît de suprarealistă,

încît nu putea accepta că reprezenta un pericol mortal. Se concentră asupra ecranului de pe consola din fața sa.

– Sîntem aproape, îi zise lui Satherwaite.

Acesta confirmă cu o voce ștearsă.

– Mai puțin de două minute pînă la țintă, mai zise Wiggins.

– Înțeles.

Satherwaite știa că trebuie să apese cu piciorul dispozitivul care declanșa arderea gazelor rezultate de la motoarele cu combustie internă pentru a le mări puterea, dar asta ar produce o dîră vizibilă, strălucitoare și foarte lungă, care ar atrage toate gurile de tun în direcția lui. Se presupunea că nu va exista un atac puternic de la sol, dar asta era situația și trebuia să ia o decizie.

– Apasă dispozitivele, Bill, spuse Wiggins.

Satherwaite ezită. Planul de atac cerea o viteză sporită, dar își acordă un răgaz ca liderul formației – Remit 22 – care era doar la treizeci de secunde în spatele său, să se ridice deasupra lui.

– Bill.

– Îndată. Apăsă cu piciorul dispozitivele și avionul de vînătoare F-111F țîșni înainte. Trase de manetă și botul avionului se ridică. Privi pe deasupra tabloului de bord preț de o secundă și văzu o desfășurare impresionantă de trasoare care treceau pe la babord.

– Ticăloșii nici nu știu să țintească corect.

Wiggins nu era prea sigur de asta.

– Sîntem pe direcție, spuse el, treizeci de secunde pînă la lansare.

Bahira apucă mîna iubitului ei.

– Ce se întîmplă, Asad?

– Nu mai vorbi.

Ascultă cu atenție și i se păru că aude pe cineva strigînd în depărtare. În apropiere se auzi motorul unei mașini. Se tîrî pînă la hainele lui și își puse tunica, apoi se ridică trăgînd cu ochiul peste parapet. Cerceta tabăra de dedesubt, apoi ceva de la linia orizontului îi atrase atenția și privi la nord și est, spre Tripoli.

Bahira era acum lîngă el, ținîndu-și hainele la piept.

– Ce este? insistă ea.

– Nu știu. Rămîi nemișcată.

Se întîmpla ceva foarte rău, dar orice ar fi fost nu putea fi încă văzut sau auzit, deși simțea asta cu toată ființa. Privea în noapte și asculta.

– Soldații de gardă? întrebă Bahira, privind peste parapet.

– Nu. Ceva... în depărtare...

Apoi văzu – dîre incandescente de foc strălucitor arcuindu-se dinspre Tripoli înspre cerul întunecat de deasupra Mediteranei.

– Ce sînt astea? întrebă Bahira, care le văzuse şi ea.

– Rachete. *În numele lui Allah, milă...* Rachete şi artilerie antiaeriană.

– Asad... ce se întîmplă? zise Bahira, strîngîndu-i braţul.

– Atac inamic.

– Nu! Nu! Oh, nu... Se lăsă jos şi începu să se îmbrace. Trebuie să coborîm în adăpost.

– Da.

Îşi trase pantalonii, se încălţă, uitînd să-şi pună chiloţii.

Brusc, sunetul ascuţit al sirenei ce anunţa un raid aerian umplu aerul nopţii. Bărbaţii începură să strige şi să iasă în fugă din clădiri, maşinile demarară, străzile se umplură de zgomote.

Bahira porni să alerge în picioarele goale spre scări, dar Khalil o prinse de mînă şi o trase în jos.

– Aşteaptă! Nu poţi fi văzută ieşind în fugă din această clădire. Lasă-i mai întîi pe ceilalţi să ajungă la adăposturi.

Îl privi. Avea încredere în [illegible]ecata lui şi dădu din cap afirmativ.

Mulţumit că ceva rămîne[illegible]Khalil alergă la parapet şi privi spre oraş.

– În numele lui Allah...

Flăcări imense se ridicau spre cer, iar exploziile răsunau ca tunetul în deşert.

Apoi altceva îi reţinu privirea, o umbră întunecată ce se năpustea asupra lui, luminată din spate de luminile şi flăcările din Tripoli. Umbra trăgea după ea o trenă enormă roşie şi albă, şi Khalil ştiu că se uita la gazele fierbinţi azvîrlite de un avion cu reacţie ce venea direct spre el. Rămase paralizat de groază, fără să poată scoate măcar un ţipăt.

Bill Satherwaite ridică din nou ochii de la tabloul de bord pentru o scurtă privire prin parbriz. În întunericul din faţa lor se profila complexul Al Azziziyah, pe care îl recunoscu din sutele de fotografii luate din satelit.

– Fii gata, zise Wiggins.

Satherwaite îşi concentră din nou atenţia asupra ecranului şi a dispozitivului de aruncare a bombei pe care avea să îl declanşeze în cîteva secunde.

– Trei, doi, unu, acum! zise Wiggins.

Satherwaite simți cum avionul devine mai ușor și se luptă să-l țină sub control în timp ce mărea viteza și executa manevrele care aveau să-i scoată cît mai repede din zonă.

Wiggins manevra sistemul de control care ghida bombele inteligente, cu laser, de o tonă spre ținta prestabilită.

– I-au luat urma... bună imagine... merg direct... direct... impact! Unu, doi, trei, patru. Excelent, zise Wiggins.

Nu puteau auzi detonarea celor patru bombe în interiorul complexului militar Al Azziziyah, dar amîndoi își imaginau zgomotele și flăcările exploziilor.

– Să dispărem de aici, zise Satherwaite.

– La revedere, domnule arab, adăugă Wiggins.

Asad nu putea decît să privească îngrozit la acel lucru teribil care venea spre el scoțînd foc pe coadă.

Brusc, avionul de vînătoare se ridică spre cerul întunecat, iar mugetul lui acoperi totul în afară de țipătul lui Bahira Nadir.

Avionul dispăruse brusc, însă zgomotul mai persista, iar Bahira continua să țipe.

– Liniște! șopti Khalil.

Privi peste parapet în stradă și văzu doi soldați ridicînd privirea spre el. Ultimul lucru de care își aminti fu zgomotul unei explozii puternice în apropiere. Apoi alte trei una după alta. Își acoperi urechile cu mîinile. Pămîntul se zgudui, presiunea aerului crescu, iar urechie îi pocniră și deschise gura într-un țipăt mut. Un val de aer fierbinte trecu peste el, cerul deveni sîngeriu și bucăți de rocă, moloz și pămînt începură să cadă din cer. *Allah, fii iertător. Cruță-mă...* Lumea se prăbușea în jurul lui. Nu mai avea aer în plămîni și se lupta să respire. Totul deveni ciudat de liniștit și își dădu seama că surzise. Observă și că făcuse pipi pe el.

Încetul cu încetul, auzul îi reveni și o auzi din nou pe Bahira țipînd neîntrerupt, cuprinsă de o groază crescîndă. Fata înaintă, clătinîndu-se, pînă la parapet și continuă să țipe spre curtea de dedesubt.

– Taci!

Alergă după ea și o prinse de braț, dar ea se smuci și începu să alerge, dînd ocol terasei și țipînd din toate puterile.

Alte patru explozii se auziră în depărtare, la est de complex.

Khalil văzu, pe o terasă apropiată, cîțiva bărbați care montau o mitralieră antiaeriană. Bahira îi văzu și ea și întinse brațele spre ei, țipînd:

– Ajutor! Ajutor!

O văzură și ei, dar își continuară munca.

– Ajutați-mă! Ajutor!

Khalil o trase de umeri și o așeză pe betonul terasei.

– Taci!

Ea se luptă cu el, uimindu-l cu forța ei. Continuînd să țipe, se eliberă din brațele lui și îl zgîrie pe față, lăsîndu-i dîre pe obraji și pe gît.

Brusc, mitraliera de pe clădirea din apropiere deschise focul, iar țăcănitul ei se amestecă cu vaietul sirenei și bubuitul exploziilor îndepărtate. Șiruri roșii de cartușe ieșeau din mitralieră, făcînd-o pe Bahira să țipe din nou.

Khalil îi astupă gura cu mîna, dar ea îl mușcă de deget, apoi îl izbi cu genunchiul în testicule, făcîndu-l să se dea înapoi clătinîndu-se.

Era complet isteri[illegible] nu vedea cum ar putea să o potolească.

Dar exista o posibilitate.

Puse mîinile în jurul gîtului ei și strînse.

Avionul de vînătoare F-111 se îndreptă spre sud, peste deșert, apoi Satherwaite îl înclină mult la tribord și execută o întoarcere de o sută cincizeci de grade, care avea să-i aducă din nou spre coastă, la o sută de kilometri vest de Tripoli.

– Ești un pilot grozav, căpitane.

– Fii atent la Forțele Aeriene Libiene, Chip, zise acesta, făcîndu-se că nu a auzit.

Wiggins răsuci butoanele de pe ecranul radarului.

– Cer liber. Piloții lui Gaddafi probabil că își spală chiloții acum.

– Să sperăm.

Avionul de vînătoare nu era dotat cu rachete aer-aer, iar idioții care îl proiectaseră nu puseseră la bord nici măcar o mitralieră Gatling, deci singurele măsuri de apărare împotriva altui avion de vînătoare erau viteza și modul de pilotare.

– Să sperăm, repetă Satherwaite și transmise un semnal radio ce arăta că avionul Karma 57 scăpase teafăr.

Aşteptară în linişte celelalte semnale radio. În cele din urmă, acestea începură să sosească: Remit 22, cu Terry Waycliff la manşă şi Bill Hambrecht ca secund; Remit 61, Bob Callum, pilot, şi Steve Cox, secund; Elton 38, Paul Grey, pilot, şi Jim McCoy, secund.

Întreaga flotă supravieţuise.

– Sper că şi ceilalţi s-au descurcat bine, comentă Wiggins.

Satherwaite dădu din cap. Pînă acum fusese o misiune perfectă şi asta îl făcea să se simtă bine. Era bucuros cînd totul decurgea conform planului. În afară de rachetele sol-aer şi de triplul-A, care, oricum, nu le provocase nici un neajuns nici lui, nici amicilor lui. Aceasta putea fi o misiune de antrenament pe viu deasupra deşertului Mojave. Satherwaite făcu o mică notificare în jurnalul de bord.

– Floare la ureche, spuse el.

– Apă de ploaie, consimţi şi Wiggins.

Asad Khalil continua să o strîngă de gît cu intenţia de a o face să nu mai ţipe. Ea îl privi cu ochii ieşiţi din orbite. Strînse mai tare şi fata începu să se zvîrcolească. Strînse cu mai multă putere şi zvîrcolirile se transformară în spasme musculare, apoi şi acestea încetară. Menţinu presiunea asupra gîtului şi privi în ochii lui Bahira, acum larg deschişi. Nu mai clipea.

Numără pînă la şaizeci, apoi îşi retrase mîinile de pe gîtul ei. Rezolvase problema prezentă şi toate problemele viitoare printr-un singur act relativ simplu.

Se ridică, puse Coranul pe covoraşul de rugăciune, îl rulă şi îl legă, apoi îl ridică pe umăr, coborî scările şi părăsi clădirea.

Toate luminile din complex erau stinse, aşa că îşi croi drum spre casă prin întuneric. Cu fiecare pas se îndepărta de clădirea pe acoperişul căreia Bahira zăcea moartă şi era tot mai detaşat, atît fizic, cît şi mental, de orice legătură cu fata moartă.

O clădire din faţa lui era numai ruine şi, la lumina flăcărilor care o mistuiau, văzu în jurul lui numai soldaţi morţi. Un cadavru avea faţa ridicată spre el, iar pielea palidă se înroşea sub reflexia flăcărilor. Ochii bărbatului ieşiseră din orbite, iar sîngele îi curgea din găvanele goale, din nas, din urechi şi din gură. Khalil se luptă cu greaţa care se ridica din stomacul chinuit, dar un miros de carne arsă îl făcu să vomite.

Rămase un moment pe loc, apoi plecă mai departe, avînd încă pe umăr covoraşul de rugăciune.

Voia să se roage, dar Coranul interzicea cu stricteţe ca un bărbat să se roage după ce a avut o relaţie sexuală cu o femeie, doar dacă se spăla mai întîi, inclusiv pe faţă şi pe mîini.

Lîngă o clădire văzu o cisternă deteriorată din care curgea apă şi se opri să se spele pe faţă şi pe mîini, după care spălă sîngele şi urina de pe organele genitale.

Îşi reluă mersul, recitînd pasaje lungi din Coran, rugîndu-se pentru sănătatea mamei lui, a surorilor şi fraţilor lui.

Văzu un incendiu în direcţia spre care se îndrepta şi începu să alerge.

Noaptea asta, gîndi el, a început în păcat şi s-a sfîrşit în iad. Patima duce la păcat, păcatul duce la moarte. Flăcările iadului se dezlănţuiau în jurul lui. Însuşi Marele Satana aruncase blestemul asupra lui şi a lui Bahira. Dar Allah cel îndurător îi cruţase viaţa şi, în timp ce alerga, se ruga ca Allah să-i cruţe şi familia.

Apoi, amintindu-şi, se rugă şi pentru familia lui Bahira şi pentru Marele Conducător.

În timp ce Asad Khalil, în vîrstă de şaisprezece ani, alerga printre ruinele complexului Al Azziziyah, înţelese că fusese pus la încercare atît de Satana cît şi de Allah şi că în această noapte de păcat, moarte şi foc devenise băr-

17

Asad Khalil continua să alerge spre casă. În această zonă a complexului se aflau mai mulţi oameni – soldaţi, femei, cîţiva copii; unii alergau, alţii mergeau încet, parcă şocaţi, alţii şedeau în genunchi şi se rugau.

Khalil dădu colţul şi se opri ca trăsnit. Rîndul de case din stuc unde locuia arăta total diferit. Apoi observă că ferestrele nu mai aveau obloane, iar în faţa casei se afla un morman de sfărîmături. Dar şi mai ciudat era faptul că lumina lunii trecea prin ferestrele deschise şi prin uşă. Brusc îşi dădu seama că acoperişul clădirii se prăbuşise, făcînd să zboare uşile şi obloanele. *Allah, te implor, te rog, nu...*

Simţi că este gata să leşine, apoi trase aer în piept şi alergă spre casă, împiedicîndu-se de bucăţi de beton, aruncînd pe jos

covoraşul de rugăciune, ajungînd în cele din urmă în cadrul uşii. Ezită, apoi dădu buzna în ceea ce fusese camera de la intrare.

Întregul acoperiş se prăbuşise, acoperind podeaua de ceramică, covoarele şi mobila cu bucăţi de beton, grinzi de lemn şi stuc. Khalil ridică privirea spre cerul înstelat. *În numele celui mai îndurător...*

Trase din nou aer în piept şi încercă să se calmeze. Lîngă peretele îndepărtat se afla un birou din lemn şi faianţă făcut de tatăl lui. Khalil se duse la biroul ale cărui uşi atîrnau în balamale, călcînd pe moloz. Găsi o lanternă şi o aprinse.

Plimbă fasciculul îngust de lumină prin toată camera, înregistrînd întreaga dimensiune a dezastrului. O fotografie înrămată a Marelui Conducător atîrna încă pe perete, ceea ce îl făcu să se simtă puţin mai bine.

Ştia că trebuia să intre în dormitoare, dar nu putea aduna suficient curaj ca să înfrunte ceea ce putea fi acolo.

În cele din urmă îşi spuse: *Trebuie să fii bărbat. Trebuie să vezi dacă sînt morţi sau vii.*

Se duse spre arcada care dădea în partea din spate a casei. Bucătăria şi sufrageria suferiseră aceleaşi pagube ca şi camera din faţă. Khalil observă că toate vasele de bucătărie şi vesela căzuseră de pe rafturi.

Trecu peste sfărîmături într-o curticică interioară de unde trei uşi duceau la cele trei dormitoare. Khalil împinse uşa camerei pe care o împărţea cu cei doi fraţi ai lui, Esam, de cinci ani, şi Qadir, de paisprezece. Esam se născuse după moartea tatălui său şi era cam bolnăvicios, iar mama şi surorile lui erau blînde cu el. Însuşi Marele Conducător adusese un doctor european ca să-l examineze în timpul uneia din crizele lui. Qadir, doar cu doi ani mai mic decît Asad, era bine dezvoltat pentru vîrsta lui şi uneori erau luaţi drept gemeni. Asad Khalil sperase şi visase că vor pleca amîndoi în armată, că vor deveni mari luptători şi, în cele din urmă, comandanţi de armată şi ajutoare ale Marelui Conducător.

Cu acest gînd împinse uşa, întîmpinînd rezistenţă din partea opusă. Împinse mai tare şi reuşi să se strecoare prin deschizătura îngustă creată.

În micuţa cameră se aflau trei paturi de o persoană – al lui, zdrobit sub o placă de beton, al lui Qadir, de asemenea acoperit de o grămadă de moloz, şi al lui Esam, peste care căzuse o grindă uriaşă.

Khalil se cățără pe moloz și se duse la patul lui Esam, lîngă care îngenunche. Grinda grea se prăbușise pe toată lungimea patului, iar dedesubt, sub pătură, se afla corpul zdrobit și fără viață al lui Esam. Khalil își acoperi fața cu mîinile și plînse.

Reuși să se calmeze și se duse la patul lui Qadir, îngropat cu totul sub o porțiune de acoperiș din beton și stuc. Lumină cu lanterna grămada de moloz și văzu un braț ieșind dintre dărîmături. Se întinse și apucă mîna, apoi dădu repede drumul brațului inert.

Lăsă să-i scape un geamăt tînguitor și se aruncă peste grămada de moloz care acoperea patul lui Qadir. Plînse un minut sau două, apoi își zise că trebuie să-i caute și pe ceilalți. Se ridică în picioare, clătinîndu-se.

Înainte de a părăsi camera, se întoarse și lumină din nou patul lui cu lanterna, încremenit de groază la vederea lespezii de beton care zdrobise patul în care, cu doar cîteva ore în urmă, stătuse întins.

Khalil traversă curticica interioară și împinse ușa crăpată a dormitorului surorilor lui. Ușa ieșise din țîțîni și se prăbuși în interior.

Surorile sale, Adara, de nouă ani, și Lina, de unsprezece, împărțeau același pat dublu. Adara, un copil vesel, era favorita lui Khalil, care se purta cu ea mult ca un tată decît ca un frate mai mare. Lina era serioasă și studioasă, o desfătare pentru profesorii ei.

Khalil nu fu în stare să-și adune curajul să lumineze patul, nici măcar să privească spre el. Rămase cu ochii închiși, rugîndu-se, apoi îi deschise și îndreptă lumina lanternei spre pat. Lăsă să-i scape un geamăt. Patul era răsturnat, iar întreaga cameră arăta de parcă fusese zgîlțîită de un uriaș. De-abia acum Khalil văzu că peretele din spate al camerei fusese aruncat în interior; încă se mai simțea mirosul greu, acru al exploziilor. Își dădu seama că bomba detonase în apropiere, dărîmînd zidul și umplînd camera de foc și fum. Totul era carbonizat, răscolit, redus la rămășițe de neidentificat.

Păși peste molozul de lîngă ușă, făcu cîțiva pași, apoi încremeni cu un picior înaintea celuilalt. În lumina lanternei apăru un cap desprins de trup, carbonizat, cu părul pîrlit. Khalil nu putea spune dacă era al Linei sau al Adarei.

Se întoarse pe călcîie şi fugi spre uşă, poticnindu-se, căzînd, mergînd în patru labe pe grămada de resturi, apoi mîna lui dădu peste oase şi carne.

Se trezi, zăcînd încovrigat în curtea interioară, incapabil să se mişte şi dorind să rămînă acolo.

În depărtare se auzeau sirene, maşini, oameni strigînd şi, mai aproape, o femeie văitîndu-se. Khalil ştia că în următoarele zile se vor săpa multe gropi, se vor rosti multe rugăciuni şi vor trebui îngrijiţi mulţi supravieţuitori.

Zăcea acolo, paralizat de durerea pierderii fraţilor şi surorilor lui. În cele din urmă încercă să se ridice în picioare, dar reuşi doar să se tîrască spre uşa dormitorului mamei lui. Observă că uşa dispăruse fără urmă.

Khalil se ridică în picioare şi intră în cameră. Pe podea erau relativ puţine dărîmături, iar acoperişul rezistase, deşi toate lucrurile din cameră păreau să fi fost deplasate spre peretele din fund, inclusiv patul. Perdelele şi obloanele fuseseră smulse de la geamurile înguste şi înţelese că suflul exploziei intrase prin ferestre şi măturase totul în cale.

Alergă la patul mamei sale, de asemenea împins la perete. Femeia zăcea pe patul fără pernă şi pătură, îmbrăcată în cămaşă de noapte, acoperită cu un strat gros de praf gri.

La început crezu că dormea sau că leşinase în urma impactului puternic cu peretele. Apoi observă sîngele care îi ieşea din gură şi din urechi. Îşi aminti că propriile-i urechi şi propriii plămîni aproape că explodaseră ca urmare a şocului exploziei şi înţelese ce se întîmplase cu mama lui.

– Mamă! mamă! strigă el, începînd să o scuture. Mamă!

Faridah Khalil deschise ochii şi încercă să-şi privească fiul mai mare. Începu să vorbească, dar expectoră o spumă sîngerie.

– Mamă! Sînt eu, Asad!

Ea înclină uşor din cap.

– Mamă, mă duc după ajutor...

Ea îl prinse de mînă cu o putere surprinzătoare şi clătină din cap. Îl trase de braţ, şi el înţelese că voia să îl apropie mai mult de ea.

Asad Khalil se aplecă deasupra ei, astfel încît faţa lui se afla la doar cîţiva centimetri de faţa ei.

Ea încercă din nou să vorbească, dar scuipă mai mult sînge, al cărui miros ajunse la Khalil. Continuă să-l ţină strîns de mînă.

– Mamă, ai să te faci bine, spuse el. Mă duc să aduc un doctor.

– Nu!

Rămase surprins la auzul vocii ei, care nu avea nimic în comun cu vocea mamei lui. Se sperie la gîndul că ceva se rupsese în ea şi că avea o hemoragie internă. Se gîndi că, poate, ar reuşi să o salveze dacă ar duce-o la spitalul din complex. Dar ea nu îi dădea drumul. Ştia că este pe moarte şi voia să îl ştie aproape pînă îşi dădea ultima suflare.

Femeia îi şopti la ureche:

– Qadir... Esam... Lina... Adana...?

– Da... Sînt toţi teferi. Ei sînt... sînt... vor fi...

Îşi dădu seama că plîngea atît de tare, încît nu mai putea continua.

– Sărmanii mei copii... sărmana mea familie... şopti ea.

Khalil lăsă să-i scape un vaiet prelung, apoi ţipă:

– Allah, de ce ne-ai părăsit?

Khalil plînse pe pieptul mamei sale, îi simţi inima bătînd şi îi auzi şoapta „Sărmana mea familie...". Apoi inima ei se opri, iar el rămase nemişcat, ascultînd cu atenţie, dorind ca pieptul ei să se ridice şi să coboare din nou. Aşteptă.

Zăcu îndelung pe pieptul mamei sale, după care se ridică şi părăsi încăperea. Rătăci ca în transă printre ruinele casei sale, apoi se trezi în stradă. Rămase cu privirea la haosul din jurul lui. Cineva din apropiere ţipa: „Toată familia Atiyeh este moartă!"

Bărbaţii înjurau, femeile plîngeau, copiii ţipau, ambulanţele veneau şi brancardierii urcau răniţii, trecu un camion, încărcat cu cadavre învelite în linţolii albe.

Auzi un bărbat care zicea că reşedinţa Marelui Conducător fusese lovită de o bombă. Marele Conducător scăpase, dar membrii familiei sale fuseseră ucişi.

Asad Khalil stătea şi asculta tot ce se zicea în jurul lui, înregistrînd parţial ce se întîmpla, dar totul părea să se petreacă la mare distanţă.

Începu să se plimbe fără nici o ţintă precisă, mai să-l lovească o maşină de pompieri care rula în viteză. Continuă să meargă şi se trezi lîngă depozitul de muniţii, unde Bahira zăcea moartă pe acoperiş. Se întrebă dacă familia ei supravieţuise. În orice caz, oricine va căuta va scormoni prin dărîmăturile din zona locuită de civili. Vor trece zile sau săptămîni pînă va fi găsită pe acoperiş, şi

pînă atunci cadavrul va fi... Se va presupune că murise în urma suflului exploziei.

Spre surprinderea lui, Asad Khalil îşi dădu seama că, în ciuda durerii lui, gîndea destul de limpede despre anumite lucruri.

Se îndepărtă în grabă de depozitul de muniţii de teamă ca mai tîrziu să nu se facă vreo legătură cu prezenţa lui acolo.

Merse singur cu gîndurile lui, singur pe lume. Îşi spuse: „Membrii familiei mele sînt toţi martiri pentru islam. Eu am cedat ispitei şi am plecat de acasă şi de aceea nu am fost în patul meu şi nu am împărtăşit aceeaşi soartă cu familia mea. Dar Bahira a cedat aceleiaşi ispite şi a avut o soartă diferită." Încercă să găsească sensul acestor lucruri şi îi ceru lui Allah să-l ajute să înţeleagă misterul acelei nopţi.

Ghabliul sufla cu putere prin complex, ridicînd praf şi nisip. Noaptea devenise mai rece, iar luna apusese, lăsînd totul într-un întuneric de nepătruns. Niciodată nu se simţise atît de singur, de înspăimîntat, de neajutorat. „Allah, te rog, fă-mă să înţeleg..." Se întinse cu faţa la pămînt, pe drumul înnegrit, cu faţa spre Mecca. Se rugă, ceru un semn, ceru îndrumare, încercă să gîndească limpede.

Nu avea nici o îndoială cu privire la omul care adusese dezastrul asupra lor. De luni de zile circulau zvonuri că nebunul de Reagan îi va ataca, iar acum acest lucru se întîmplase. Avu imaginea mamei lui şoptindu-i: *Sărmana mea familie trebuie să fie răzbunată.* Da, asta spusese sau asta vrusese să spună.

Brusc, într-o străfulgerare, înţelese că fusese ales să-şi răzbune nu numai familia, dar şi naţiunea, religia şi chiar pe Marele Conducător. Avea să fie instrumentul lui Allah pentru realizarea acestui lucru. El, Asad Khalil, nu mai avea nimic de pierdut şi nu va mai trăi decît pentru Jihad şi pentru a duce acest Război Sfînt pînă la fruntariile inamicilor.

Mintea acestui băiat de şaisprezece ani se concentrase acum doar asupra răzbunării şi pedepsirii duşmanilor. Va ajunge în America şi le va tăia gîtul tuturor celor care luaseră parte la acest atac mişelesc. Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. Acesta era jurămîntul de moarte al arabilor, jurămîntul de sînge, mai vechi chiar decît Coranul şi Jihadul, mai vechi chiar decît vîntul Ghabli. Zise cu voce tare:

– Jur pe Allah că voi răzbuna această noapte.

*

Locotenentul Bill Satherwaite îşi întrebă ofiţerul responsabil cu mijloacele de luptă:

– Toate au fost lovituri reuşite?

– Mda, replică Chip Wiggins. Doar că una s-ar putea să fi ratat ţinta... adăugă el. A nimerit totuşi ceva. Un fel de rînd de clădiri mici...

– Bine. Atîta timp cît nu ai lovit Arcul lui Mario.

– Marcus.

– Cum zici tu. Îmi eşti dator cu o cină, Chip.

– Nu, tu îmi eşti dator mie.

– Ai ratat o ţintă. Tu plăteşti.

– Okay, voi plăti dacă vei survola din nou Arcul lui Marcus Aurelius.

– Am zburat *prin* Arc. N-ai observat. Îl vei vedea cînd vei reveni ca turist, adăugă Satherwaite.

Chip Wiggins nu avea intenţia să revină vreodată în Libia, poate doar la bordul unui avion de vînătoare.

Zburară pe deasupra deşertului şi, brusc, ţărmul se întinse sub ei, apoi fură deasupra Mediteranei. Nu mai era necesar să ţină aparatele de radio închise, iar Satherwaite transmise: „Sîntem deasupra mării". Se îndreptară apoi spre punctul de întîlnire cu restul escadrilei.

– O vreme nu vom mai auzi de Mu'ammar, spuse Wiggins. Poate niciodată, adăugă el.

Satherwaite ridică din umeri. Era conştient că aceste lovituri punctuale nu aveau doar scopul de a-i testa capacitatea de pilotare. Înţelegea că, după acest raid, vor apărea probleme de natură politică şi diplomatică. Era mult mai interesat de sporovăiala din vestiar la întoarcerea în Lakenheath. Aştepta cu nerăbdare să dea raportul. Se gîndi în treacăt la cele patru bombe de o tonă, ghidate prin laser, pe care le lansaseră, sperînd că toţi cei de la sol fuseseră avertizaţi din timp să coboare în adăposturi. Nu voia să rănească cu adevărat pe cineva.

– Pînă la apus; Radio Libia va anunţa că am distrus zeci de spitale, şapte orfelinate şi zece moschei, zise Wiggins, de parcă i-ar fi citit gîndurile.

Satherwaite nu răspunse.

– Două mii de civili ucişi – numai copii şi femei.

– Care este situația carburantului?

– Pentru aproape două ore.

– Bine. Te-ai distrat?

– Mda, pînă la triplu A.

– Doar nu voiai să bombardezi o țintă fără apărare, replică Satwerwaite.

Wiggins rîse.

– Hei, sîntem veterani de război, zise el.

– Așa este.

– Mă întreb dacă se vor răzbuna, spuse Wiggins după un moment de tăcere. Adică, ei ne lovesc, îi lovim și noi, apoi iar ne lovesc și noi ripostăm... unde se sfîrșesc toate astea?

CARTEA A TREIA

America, 15 aprilie, în prezent

Încrîncenat călăreşte singuratic
Cu sabia sa iemenită drept ajutor;
Nu are nici un ornament,
Doar crestăturile de pe lamă.

– „Ura de moarte"
Cîntec arab de luptă –

18

Asad Khalil sosit recent pe calea aerului de la Paris şi singurul supravieţuitor al zborului 175 Trans-Continental, şedea confortabil pe bancheta din spate a unui taxi newyorkez. Privea pe geamul din partea dreaptă a maşinii la clădirile înalte situate la distanţă de autostradă. Observă, de asemenea, că multe dintre autoturismele de aici, din America, erau mai mari decît în Europa sau în Libia. Vremea era plăcută, dar la fel ca în Europa, era prea multă umiditate pentru un bărbat obişnuit cu clima din nordul Africii. Şi tot ca în Europa, era foarte multă vegetaţie. Coranul a promis un paradis plin de verdeaţă, apă curgătoare, răcoare permanentă, fructe, vin şi femei. Era ciudat, gîndi el, că pămînturile necredincioşilor păreau să semene cu paradisul. Dar asemănarea, ştia el, era doar de suprafaţă. Sau, poate, Europa şi America *erau* paradisul promis de Coran, care aştepta doar venirea islamului.

Asad Khalil îşi abătu atenţia asupra şoferului de taxi, Gamal Jabbar, compatriotul său, al cărui nume şi fotografie erau etalate clar pe licenţa de pe tabloul de bord.

Serviciul de Informaţii Libian de la Tripoli îi spusese lui Khalil că şoferul lui va fi unul dintre cei cinci bărbaţi. Erau mulţi şoferi de taxi musulmani în New York, şi mulţi puteau fi convinşi să facă un mic serviciu, chiar dacă nu erau aleşi dintre luptătorii pentru libertate. Ofiţerul care îl instruise pe Khalil la Tripoli, pe care îl ştia sub numele de Malik – Regele sau Maestrul – îi spusese zîmbind: „Mulţi şoferi au rude în Libia".

– Cum se numeşte această şosea? îl întrebă el pe Gamal Jabbar.

– Belt Parkway, răspunse acesta într-o arabă cu accent libian. Priveşte, Oceanul Atlantic este acolo. Această parte a oraşului este cunoscută sub numele de Brooklyn. Mulţi dintre coreligionarii noştri locuiesc aici.

– Ştiu. *Tu* de ce eşti aici?

Lui Jabbar nu-i plăcu tonul şi sensul întrebării, dar avea răspunsul pregătit:

– Doar ca să cîştig bani pe acest pămînt blestemat. În şase luni voi reveni în Libia şi lîngă familia mea.

Khalil ştia că nu era adevărat – nu pentru că se gîndea că Jabbar mintea –, ci pentru că peste o oră va fi mort.

Asad privi pe geam la oceanul care se întindea în partea stîngă, apoi la blocurile înalte de apartamente din partea dreaptă, după aceea la Manhattanul care se înălţa la orizont. Petrecuse destul timp în Europa ca să nu se lase impresionat peste măsură de ceea ce vedea. Pămînturile necredincioşilor erau foarte populate şi prospere, dar oamenii îşi întorseseră faţa de la Dumnezeu şi erau slabi. Oamenii care nu făceau altceva decît să îşi umple burţile şi portofelele nu erau rivali pe măsura luptătorilor islamici.

– Ţi-ai păstrat credinţa aici, Jabbar? îl întrebă Khalil.

– Da, bineînţeles. Există o moschee chiar lîngă casa mea. Mi-am păstrat credinţa.

– Bine, şi pentru ce faci astăzi, ai asigurat un loc în paradis.

Jabbar nu răspunse.

Khalil se lăsă pe spate şi reflectă asupra ultimei ore a acestei zile importante.

Să iasă din perimetrul aeroportului, să urce în taxi şi să ajungă pe autostradă fusese foarte uşor, dar ştia că, după zece sau cincisprezece minute, s-ar putea să nu mai fie atît de simplu. Pe cînd se afla la bordul avionului, fusese surprins să-l audă pe bărbatul înalt în costum zicînd: „Scena crimei", apoi acelaşi bărbat îl privise şi îi ordonase să coboare scara în spirală. Se întreba cum aflase poliţia atît de repede că se comisese o crimă. Poate, gîndea el, pompierul care urcase la bordul aeronavei transmisese ceva prin radio. Dar Khalil şi Yusef Haddad, compicele lui, fuseseră atenţi să nu lase nici o dovadă evidentă a crimei. De fapt, gîndea el, îi fusese greu să-i rupă gîtul lui Haddad, evitînd astfel rănile de glonţ sau cuţit.

Mai existau şi alte posibilităţi, reflectă Khalil. Poate pompierul observase degetele lipsă de la mîinile agenţilor federali. Sau poate fiindcă pompierul întrerupsese contactul radio pentru scurt timp, poliţia devenise suspicioasă.

Khalil nu plănuise să-l omoare pe pompier, dar nu avusese de ales cînd bărbatul încercase să deschidă uşa toaletei. Singurul regret pentru acest omor era că se crease o altă dovadă într-un moment critic al planului său.

Oricum, situaţia se schimbase rapid cînd bărbatul în costum urcase la bord, iar Khalil trebuise să se mişte mult mai repede. Zîmbi la gîndul că acel bărbat îi spusese să coboare pe scară, ceea ce oricum avea de gînd să facă. Să părăsească aeronava nu fusese numai un lucru simplu – de fapt, i se ordonase să plece.

Să urce în căruciorul pentru bagaje, cu motorul pornit, şi să părăsească zona în confuzia creată fusese încă şi mai uşor. De fapt, avusese de ales dintre douăsprezece vehicule goale, aşa după cum i se spusese de la Serviciul de Informaţii Libian, care avea un om ce lucra la descărcarea bagajelor Companiei Trans-Continental.

Harta aeroportului aflată la Khalil sosise pe Internet, iar localizarea locului denumit Clubul Conchistadorilor fusese indicată precis de către Boutros, bărbatul care se predase în luna februarie. Serviciul de Informaţii îl pusese pe Khalil să repete traseul din zona de securitate pînă la Clubul Conchistadorilor, iar el fusese în stare să facă drumul chiar legat la ochi după sutele de repetiţii pe un drum, identic construit lîngă Tripoli.

Se gîndi apoi la Boutros, cu care se întîlnise doar o dată – nu la omul în sine, ci la cît de uşor îi păcălise pe americani la Paris, New York, apoi la Washington. Agenţii americani nu erau proşti, dar erau aroganţi, iar aroganţa duce la o prea mare siguranţă de sine şi deci la neglijenţă.

– Eşti conştient de semnificaţia acestei zile, îi zise el lui Jabbar.

– Bineînţeles. Sînt din Tripoli. Eram copil cînd au venit bombardierele americane. Blestemaţi să fie.

– Ai suferit personal în urma atacului?

– Mi-am pierdut un unchi la Benghazi. Fratele mamei. Moartea lui mă întristează şi acum.

Khalil era surprins de cît de mulţi libieni îşi pierduseră prietenii şi rudele în bombardamentul care ucisese mai puţin de o sută de

persoane. Îşi dăduse seama de mult că toţi minţeau. Acum se afla probabil în prezenţa altui mincinos.

El nu vorbea prea des despre propria nenorocire din timpul acelui atac aerian şi niciodată nu ar fi dezvăluit un astfel de lucru în afara Libiei. Dar cum Jabbar nu va mai prezenta cît de curînd un pericol, Khalil îi spuse:

– Întreaga mea famile a fost ucisă la Al Azziziyah.

Jabbar rămase un moment tăcut.

– Prietene, plîng pentru tine, spuse el.

– Mama, cele două surori şi cei doi fraţi ai mei.

– Da, da, spuse Jabbar după o scurtă tăcere. Îmi amintesc. Familia lui...

– Khalil.

– Da, da. Toţi au devenit martiri la Al Azziziyah. Domnule, spuse Jabbar, întorcînd capul către pasagerul său, poate Allah îţi va răzbuna suferinţa. Poate Dumnezeu îţi va reda liniştea şi puterea pînă îţi vei vedea din nou familia în paradis.

Jabbar continuă pe această linie, copleşindu-l cu laude, binecuvîntîndu-l şi compătimindu-l pe Asad Khalil.

Gîndurile lui Khalil se întoarseră cu cîteva ore în urmă şi din nou reflectă la bărbatul înalt în costum şi la femeia cu jacheta albastră care părea să-i fie parteneră. Americanii, ca şi europenii, au transformat femeile în bărbaţi, iar aceştia au început să semene cu femeile. Aceasta era o insultă adusă lui Dumnezeu şi creaţiei Sale. Femeia a fost făcută din coasta lui Adam şi să-i fie de ajutor, nu ca să devină egală cu el.

În orice caz, cînd bărbatul şi femeia se urcaseră la bord, situaţia se schimbase radical. De fapt, se gîndise să evite locul numit Clubul Conchistadorilor – cartierul general secret al FBI –, dar era o ţintă mult prea atrăgătoare, o plăcere pe care o savura în gînd încă din februarie, cînd Boutros îi raportase lui Malik existenţa. Malik îi spusese lui Khalil: „Ţi se oferă un prînz tentant la sosire. Dar nu va trebui să fie tot atît de săţios ca mesele reci. Ia decizia cu grijă şi înţelepciune. Omoară doar ce poţi digera sau ce poţi pune deoparte pentru mai tîrziu."

Khalil îşi amintise cuvintele acelea, dar decisese să-şi asume riscul şi să-i omoare pe cei care credeau că îi vor fi temniceri.

Considera că ceea ce se întîmplase în aeronavă avea puţină importanţă. Gazul toxic era aproape o metodă laşă de a ucide, dar

făcuse parte din plan. Bombele pe care le detonase în Europa îi aduseseră puține satisfacții, deși aprecia modalitatea simbolică de a-i ucide pe oamenii aceia în același fel în care lașii piloți americani îi omorîseră întreaga familie.

Uciderea cu toporul a ofițerului din Forțele Aeriene Americane din Anglia îi adusese cea mai mare satisfacție. Încă își amintea de bărbatul care se îndrepta spre mașina lui în parcarea întunecată, conștient că cineva se afla pe urmele lui. Se întorsese spre Asad și îl întrebase: „Îți pot fi de ajutor?"

Khalil zîmbi. *Da, mă poți ajuta, domnule colonel Hambrecht.* Apoi îi spusese „Al Azziziyah", și nu va putea uita niciodată expresia de pe fața bărbatului înainte ca el să scoată toporul de sub pardesiu și să-l lovească cu tăișul, tăindu-i brațul aproape de tot. Apoi Khalil continuase fără grabă, ciopîrțindu-i membrele, coastele, organele genitale, păstrînd lovitura fatală în inimă pînă cînd fusese sigur că bărbatul suferise destul pentru a intra în agonie, dar nu atît de mult ca să-și piardă cunoștința. Apoi despicase sternul cu toporul și lama pătrunsese în inimă. Colonelul american mai avea încă destul sînge în corp ca să scoată un mic jet pe care Khalil sperase că bărbatul îl putea vedea și simți înainte de a muri.

Apoi luase portofelul colonelului Hambrecht pentru a face să pară un jaf, deși uciderea cu toporul nu prea se încadra în tiparul unui simplu jaf. Totuși, strecurase o îndoială în mintea polițiștilor, care trebuia să catalogheze crima ca un posibil jaf, dar și ca o posibilă răfuială politică.

Gîndul lui Khalil se îndreptă apoi spre cei trei școlari americani din Bruxelles care așteptau autobuzul. Trebuia să fie patru – cîte unul pentru fiecare dintre surorile și frații lui –, dar în dimineața aceea erau doar trei. Mai era și o femeie cu ei, probabil mama unuia dintre ei. Khalil oprise mașina, coborîse și împușcase fiecare copil în piept și în cap, îi zîmbise femeii, se urcase în mașină și demarase.

Malik se supărase pe el pentru că lăsase în viață un martor care îi văzuse fața, dar Khalil nu avea nici o îndoială că femeia își va aminti toată viața doar de cei trei copii care îi mureau în brațe. În felul acesta răzbunase moartea mamei sale.

Khalil se gîndi o clipă la Malik, mentorul lui, stăpînul lui, care îi era aproape ca un tată. Tatăl lui Malik, Numair – Pantera – era un erou din războiul de independență împotriva italienilor. Numair fusese

capturat de armata italiană şi spînzurat pe cînd Malik era doar un copil. Malik şi Khalil împărtăşeau aceeaşi durere: erau legaţi prin uciderea taţilor lor de către necredincioşi şi amîndoi juraseră răzbunare.

Malik – al cărui nume real era necunoscut – se oferise, după moartea tatălui său, să facă spionaj pentru englezi împotriva italienilor şi nemţilor, în timp ce armatele celor trei ţări se ucideau una pe alta pe toată suprafaţa Libiei. De asemenea, Malik făcuse spionaj şi pentru nemţi împotriva englezilor, iar această dublă acţiune de spionaj pentru armatele rivale provocase cele mai mari vărsări de sînge. Cînd sosiseră americanii, Malik găsise încă un patron care să se bazeze pe el. Khalil îşi aminti că Malik îi spusese odată cum trimisese o patrulă americană într-o ambuscadă germană, apoi se întorsese în liniile americane şi le arătase locul în care avusese loc ambuscada.

Khalil admira duplicitatea lui Malik şi talentul lui de a omorî foarte mulţi oameni fără să tragă nici un singur foc.

Asad Khalil fusese antrenat în arta de a ucide oameni foarte pricepuţi, dar Malik fusese acela care îl învăţase cum să gîndească, să acţioneze, să mintă, să înţeleagă cum gîndeşte un occidental şi să folosească aceste cunoştinţe ca să-i răzbune pe cei care credeau în Allah şi care fuseseră ucişi de-a lungul secolelor de necredincioşii creştini.

Malik îi spusese lui Khalil: „Ai puterea şi curajul unui leu. Ai fost învăţat să ucizi cu rapiditatea şi cruzimea unui leu. Te voi învăţa să fii tot atît de şiret ca el. Fiindcă fără şiretenie, Asad, vei deveni martir prea de timpuriu."

Malik era acum bătrîn, avea aproape şaptezeci de ani, dar trăise destul să vadă multe victorii ale islamului asupra Occidentului. Cu o zi înainte de plecarea lui Khalil la Paris, îi spusese: „Prin voinţa lui Dumnezeu vei ajunge în America, iar inamicii islamului şi ai Marelui Conducător vor cădea în faţa ta. Dumnezeu te-a însărcinat cu această misiune şi te va ocroti pînă ce te vei întoarce. Dar trebuie să-l ajuţi puţin pe Dumnezeu şi să-ţi aminteşti tot ce ai fost învăţat şi antrenat. Însuşi Dumnezeu ţi-a dat numele inamicilor tăi şi a făcut asta ca tu să-i ucizi pe toţi. Lasă-te mînat de răzbunare, dar nu orbit de ură. Leul nu urăşte. Leul ucide tot ce îl ameninţă şi îl chinuie. De asemenea, leul ucide cînd este flămînd. Sufletul tău a devenit flămînd din noaptea în care familia ta a fost luată de

lîngă tine. Sîngele mamei tale te strigă, Asad. Sîngele inocent al lui Esam, Qadir, Adara şi Lina te strigă şi el. Iar tatăl tău, Karim, care a fost prietenul meu, te va veghea din ceruri. Du-te, fiul meu, şi întoarce-te plin de glorie. Te voi aştepta."

Khalil aproape simţea lacrimi în ochi amintindu-şi cuvintele lui Malik. Rămase un moment tăcut, în timp ce taxiul se strecura în trafic, gîndindu-se, rugîndu-se, mulţumindu-i lui Dumnezeu pentru norocul de pînă acum. Nu avea nici o îndoială că se afla spre sfîrşitul lungii călătorii care începuse pe terasa unei clădiri din Al Azziziyah, chiar în ziua asta, cu mulţi ani în urmă.

Gîndul la terasa aceea îi redeşteptă amintiri neplăcute – amintirea lui Bahira – şi încercă să le alunge, dar chipul ei persista. Îi găsiseră corpul după două săptămîni, atît de descompus, încît nimeni nu ştia de ce murise şi ce căutase pe acoperişul acela situat atît de departe de casa ei din Al Azziziyah.

În naivitatea lui, Asad Khalil îşi imaginase că autorităţile vor lega moartea lui Bahira de persoana lui şi trăise cu frica de moarte că va fi acuzat de preacurvie, blasfemie şi crimă. Dar cei din preajmă interpretaseră greşit agitaţia lui şi o puseseră pe seama disperării pentru pierderea întregii sale familii. Era disperat, dar mai mult de spaima de a fi decapitat. Nu se temea de propria moarte, îşi repeta mereu, ci de o moarte ruşinoasă şi prea timpurie, care avea să-l împiedice să-şi ducă la îndeplinire misiunea de răzbunare.

Ei nu veniseră la el ca să-l ucidă, ci să-i aline durerea şi să-i arate respect. Însuşi Marele Conducător se îngrijise de funeraliile familiei Khalil, iar Asad participase la funeraliile Hanei, fiica prin adopţie a colonelului Gaddafi, care fusese ucisă în raidul acela aerian. Khalil îi făcuse o vizită la spital chiar soţiei Marelui Conducător, Safia, care fusese rănită, ca şi celor doi fii ai colonelului, toţi trei în afara oricărui pericol. Mulţumită lui Allah.

Apoi două săptămîni mai tîrziu, Asad participase la funeraliile lui Bahira, dar după atîtea înmormîntări se simţea anesteziat, fără urmă de supărare sau vină.

Un doctor explicase că Bahira Nadir ar fi putut muri de comoţie cerebrală sau pur şi simplu de frică şi că astfel se va alătura celorlalţi martiri în paradis. Asad Khalil nu văzuse nici un motiv pentru a da în vileag ceva care să întineze memoria fetei şi a familiei sale.

Referitor la familia Nadir, faptul că toți ceilalți membri ai ei supraviețuiseră bombardamentului îl făcuse pe Khalil să simtă un fel de ură pentru ei. Poate invidie. Dar cel puțin, prin moartea lui Bahira, puteau simți în parte durerea pe care o simțise el pentru moartea tuturor celor dragi. De fapt, familia Nadir fusese foarte bună cu el după tragedie și locuise o vreme la ei. Și chiar în această perioadă, în care împărțise cu ei casa și hrana, învățase să-și învingă vina de a le fi necinstit și ucis fiica. Ceea ce se întîmplase pe acoperiș fusese doar vina ei. Avusese noroc să fie onorată cu titlul de martir după ce se purtase atît de nerușinat și obraznic.

Khalil privi pe geamul taxiului și văzu în față un pod mare, cenușiu.

– Ce este ăsta? îl întrebă pe Jabbar.

– Se numește podul Verrazano, îi explică omul. Ne va duce pe Staten Island, după care vom traversa alt pod spre New Jersey. Aici se află multe poduri și multă apă, adăugă el.

Dusese cu mașina pe cîțiva dintre compatrioții lui de peste ocean – imigranți, oameni de afaceri, turiști – și pe alții cu alte însărcinări, ca acest individ, Asad Khalil. Aproape toți libienii pe care îi condusese fuseseră uluiți de clădirile înalte, de poduri, de autostrăzi și de spațiile verzi. Dar acest bărbat nu părea amuzat sau impresionat, doar curios.

– Sînteți pentru prima oară în America? îl întrebă el.

– Da, și ultima.

Străbătură podul lung și, la capătul lui, Jabbar zise:

– Dacă vă uitați la dreapta dumneavoastră, domnule, veți vedea Manhattanul de jos, ceea ce ei numesc cartierul financiar. Veți remarca și cele două turnuri înalte identice.

Khalil privi blocurile masive din Manhattan care păreau să se ridice din apă. Văzu cele două turnuri de la World Trade Center și îi fu recunoscător lui Jabbar că i le arătase.

– Poate data viitoare, spuse el.

– Dumnezeu hotărăște, replică Jabbar zîmbind.

De fapt, Gamal Jabbar gîndea că aruncarea în aer a unui turn era un lucru oribil, dar știa cum trebuie să vorbească și față de cine. De asemenea, bărbatul de pe bancheta din spate îl făcea să se simtă neliniștit, deși nu putea spune de ce. Poate din cauza ochilor lui. Prea se roteau de colo-colo. Și vorbea puțin, după care amuțea. Cu aproape orice pasager arab, conversația din taxi ar fi

fost neîntreruptă şi din toată inima. Cu acesta, conversaţia era dificilă. Pînă şi creştinii şi evreii vorbeau mai mult decît compatriotul lui.

Jabbar încetini vehiculul pe măsură ce se apropiau de punctele de taxare de pe pod.

– Aici nu este punct de vamă sau de control al poliţiei, îi spuse el în grabă lui Khalil. Trebuie să plătesc pentru folosirea podului.

– Ştiu asta, replică Khalil rîzînd. Am petrecut ceva timp în Europa. Crezi că sînt un nomad incult?

– Nu, domnule. Dar uneori compatrioţii noştri devin nervoşi.

– Singurul lucru care m-ar face nervos ar fi să conduci prost.

Amîndoi rîseră.

– Am o cartelă electronică ce îmi permite să trec prin punctul de taxare fără să opresc şi să plătesc, îi răspunse el pasagerului. Dar, dacă vreţi să nu existe o dovadă că aţi trecut pe aici, atunci opresc şi plătesc cu bani peşin.

Khalil nu voia să lase nici o urmă a trecerii lui, nici să se apropie de o cabină cu o persoană înăuntru. Înregistrarea trecerii lor, ştia el, se va păstra şi va putea fi folosită spre a se stabili drumul lui spre New Jersey, deoarece, cînd vor găsi cadavrul lui Jabbar în taxi, vor putea face legătura cu Asad Khalil.

– Plăteşte cu bani gheaţă, spuse el.

În timp ce Jabbar încetinea şi se apropia de punctul cel mai apropiat de taxare, Khalil ridică în faţă un ziar în limba engleză.

Jabbar opri, plăti fără să schimbe un cuvînt cu operatorul, apoi acceleră şi intră pe autostrada largă.

Khalil lăsă în jos ziarul. Încă nu îl căutau sau, dacă o făceau, încă nu transmiseseră semnalul de alarmă atît de departe de aeroport. Se întreba dacă ajunseseră la concluzia că corpul neînsufleţit al lui Yusef Haddad nu era cadavrul lui Asad Khalil. Haddad fusese ales să-i fie complice deoarece semăna puţin cu el şi se întreba chiar dacă Haddad însuşi îşi ghicise soarta.

Soarele coborîse la orizont şi în decurs de două ore avea să fie întuneric. Khalil prefera noaptea pentru următoarea parte a călătoriei sale.

I se spusese că poliţiştii americani erau numeroşi şi bine echipaţi şi că vor avea fotografia şi descrierea lui după o jumătate de oră de la fuga lui din aeroport. Dar i se mai spusese că cel mai bun mijloc de scăpare era automobilul. Erau prea multe ca să fie oprite

şi verificate, ceea ce nu era cazul în Libia. Khalil avea să evite aşa-numitele puncte fierbinţi – aeroporturile, staţiile de autobuz, hotelurile, casele compatrioţilor şi anumite drumuri, poduri şi tuneluri unde încasatorii de taxe sau poliţiştii puteau avea fotografia lui. Acest pod era unul dintre ele, dar era sigur că viteza cu care se deplasase îl făcuse să evite plasa care nu se strînsese încă în jurul lui. Iar dacă înconjuraseră deja New York-ul, nu mai avea importanţă, deoarece aproape că ieşise din oraş şi nu se va mai întoarce acolo. Iar dacă vor lărgi aria de căutare, ceea ce vor face, ochiurile plasei vor fi mai largi şi se va putea strecura cu uşurinţă în orice moment al călătoriei. Multă poliţie, adevărat. Dar şi multă populaţie.

Malik îi spusese: „Cu douăzeci de ani în urmă, un arab putea fi descoperit cu uşurinţă într-un oraş american, dar astăzi nu vei fi remarcat nici măcar într-un orăşel. Singurul lucru pe care bărbaţii americani îl observă este o femeie frumoasă." Amîndoi rîseseră de acest comentariu. „Şi singurul lucru pe care îl observă o femeie, adăugase Malik, este cum sînt îmbrăcate alte femei şi ce rochii se află în vitrinele magazinelor."

Trecură de pe o autostradă pe alta, îndreptîndu-se spre sud. Şoferul menţinea viteza constantă şi curînd Khalil văzu alt pod apărînd în faţă.

– De partea asta a podului nu există puncte de taxare, spuse Jabbar. De cealaltă parte se află New Jersey.

Khalil nu răspunse. Se întoarse cu gîndul la fuga lui. „Viteză, i se spusese la Serviciul de Informaţii din Tripoli. *Viteză.* Fugarii au tendinţa de a se mişca încet şi cu prudenţă şi de aceea sînt prinşi. Nimeni nu te va opri atîta timp cît şoferul de taxi nu conduce prea repede sau prea lent. Cere-i şoferului să te asigure că nu are probleme cu luminile de frînă sau cu cele de semnalizare. Poliţiştii americani te opresc pentru asta. Stai pe bancheta din spate a taxiului şi acolo se va afla un ziar în limba engleză. Toţi şoferii noştri cunosc regulamentul de circulaţie american şi legile. Toţi au licenţă."

Malik îşi continuase instructajul: „Dacă sînteţi opriţi de poliţie fără nici un motiv, asigură-te că nu are nici o legătură cu tine. Stai liniştit, lasă-l pe şofer să vorbească. Majoritatea poliţiştilor americani patrulează singuri. Dacă poliţistul te întreabă ceva, răspunde-i respectuos în engleză, dar fără teamă. El nu te va verifica pe tine

sau pe şofer fără un motiv legal. Aceasta este legea în America. Chiar dacă verifică taxiul, pe tine nu te va verifica, decît dacă este sigur că eşti persoana pe care o caută. Dacă îţi cere să ieşi din taxi, înseamnă că vrea să te cerceteze. Ieşi din taxi, scoate pistolul şi împuşcă-l. El nu va avea pistolul scos, doar dacă este deja sigur că eşti Asad Khalil. Dacă se va întîmpla asta, poate că Allah te va ocroti. Şi asigură-te că ai pe tine vesta antiglonţ. Ei ţi-o vor da la Paris, ca să te protejeze de eventualii asasini. Foloseşte-o. Foloseşte armele agenţilor împotriva lor."

Khalil dădu afirmativ din cap pentru sine. Erau foarte meticuloşi în Libia. Organizaţia de spionaj a Marelui Conducător era mică, dar bine finanţată şi antrenată de bătrînul KGB. Ruşii cei fără de Dumnezeu fuseseră bine pregătiţi, dar nu credeau în nimic, şi ăsta fusese motivul pentru care statul lor se prăbuşise atît de brusc şi de total. Marele Conducător încă mai folosea foşti agenţi KGB, angajîndu-i ca pe tîrfe să servească luptătorilor islamului. Însuşi Khalil fusese antrenat parţial de ruşi, de unii bulgari şi chiar de afgani, pe care CIA îi pregătise să lupte împotriva ruşilor. Era ca războiul la care participase Malik între nemţi şi italieni, pe de o parte, şi englezi şi americani, pe de alta. Păgînii se ucideau unii pe alţii şi îi antrenau pe luptătorii islamici să îi ajute, fără să înţeleagă că puneau bazele distrugerii lor viitoare.

Jabbar trecu podul şi ieşi de pe autostradă într-o stradă cu case care, chiar şi lui Khalil, îi păreau sărăcăcioase.

– Cum se numeşte locul acesta?

– Perth Amboy.

– Cît mai avem?

– Zece minute, domnule.

– Şi nu este nici o problemă dacă acest automobil va fi observat în alt stat?

– Nu. Se poate circula liber dintr-un stat în altul. Doar dacă ar fi la o distanţă foarte mare de New York. O călătorie cu taxiul la mare depărtare poate fi scumpă. Dar, bineînţeles, adăugă Jabbar, nu trebuie să luaţi în seamă aparatul de taxat. L-am lăsat să meargă pentru că aşa cere legea.

– Există o mulţime de legi minore.

– Da, trebuie să te supui acestor legi minore ca să le poţi încălca mai uşor pe cele majore.

Amîndoi rîseră.

Khalil scoase portofelul din buzunarul de la piept al hainei gri închis pe care i-o dăduse Gamal Jabbar. Se uită la fotografia de pe paşaport care îl arăta cu ochelari şi mustaţă mică. Era o fotografie reuşită, dar era îngrijorat de mustaţă. În Tripoli, acolo unde fusese făcută fotografia, îi spuseseră: „Yusef Haddad îţi va da o mustaţă falsă şi ochelari. O deghizare este necesară, dar dacă poliţia te verifică, vor cerceta şi mustaţa, iar dacă vor vedea că este falsă, vor şti că şi tot restul este fals."

Khalil apucă mustaţa cu degetele şi trase de ea. Era foarte bine lipită, dar, da, putea fi descoperită ca falsă. În orice caz, nu avea intenţia să lase un poliţist să se apropie atît de mult încît să-l tragă de mustaţă.

În buzunarul de la piept avea şi ochelarii pe care i-i dăduse Haddad. Nu avea nevoie de ochelari, dar aceştia erau bifocali, pentru vederea la distanţă şi pentru citit.

Se uită din nou la paşaport. Se numea Hefni Badr şi era egiptean, ceea ce era bine, deoarece dacă îl interoga un arab american care lucra în poliţie, un libian putea trece drept egiptean. Khalil petrecuse multe luni în Egipt şi era sigur că ar putea convinge chiar şi un american de origine egipteană că sînt conaţionali.

În paşaport era trecută şi religia lui, musulmană, profesia de profesor, pe care o putea mima cu uşurinţă, şi reşedinţa în El Minya, un oraş de pe Nil de care puţini occidentali şi chiar egipteni auziseră, dar în locul acela petrecuse o lună cu scopul declarat de a-şi făuri ceea ce numea legenda lui – viaţa lui falsă.

Khalil căută în portofel şi găsi cinci sute de dolari americani – nu prea mulţi, ca să nu atragă atenţia, dar destui pentru necesităţile lui. Găsi, de asemenea, bani egipteni, un buletin de identitate egiptean, o carte de credit egipteană pe numele fals şi o carte de credit American Express pe acelaşi nume, despre care Serviciul de Informaţii Libian îi spusese că va mai avea şi o licenţă internaţională de şofer pe numele Hefni Badr, cu o fotografie similară cu cea de pe paşaport.

– Totul este în ordine, domnule? întrebă Jabbar, uitîndu-se în oglinda retrovizoare.

– Sper să nu descopăr niciodată că nu este, replică Khalil.

Din nou rîseră amîndoi.

Khalil puse totul la loc în buzunarul de la piept. Dacă va fi oprit acum, probabil că va putea păcăli un poliţist obişnuit. Dar de ce

să-şi bată capul să se comporte ca un actor doar pentru că este deghizat? În ciuda a ceea ce îl învăţaseră în Libia, prima lui reacţie – nu ultima – avea să fie să scoată ambele pistoale şi să ucidă pe oricine reprezenta o ameninţare pentru el.

Khalil deschise geanta neagră de voiaj pe care Jabbar o pusese pe bancheta din spate. Scotoci prin geanta încăpătoare şi găsi articole de toaletă, chiloţi, cîteva cravate, o cămaşă sport, un stilou şi un blocnotes negru, monede americane, un aparat de fotografiat ieftin pe care îl puteai găsi la orice turist, două sticle de plastic cu apă minerală şi o copie mică a Coranului tipărită la Cairo.

Nu era nimic compromiţător în geantă – nimic scris cu cerneală invizibilă, nici un microfilm, nici chiar un alt pistol. Tot ceea ce avea nevoie să ştie se afla în mintea lui. Tot ce avea nevoie avea să-i fie dat sau cumpărat pe parcurs. Singura dovadă care îl putea lega pe el, Hefni Badr, de Asad Khalil erau cele două pistoale ale celor doi agenţi FBI ucişi în avion. La Tripoli, ei îl sfătuiseră să se descotorosească de pistoale cît mai curînd posibil, iar şoferul de taxi avea să-i dea alt pistol. Dar el replicase: „Dacă voi fi oprit, ce importanţă mai are ce pistol am? Vreau să folosesc pistoalele inamicilor pînă la îndeplinirea misiunii sau pînă mor." Ei nu îl contraziseră, deci în geanta neagră de voiaj nu se afla nici un pistol.

În geantă *erau* totuşi două obiecte care îl puteau compromite; primul era un tub de pastă de dinţi plin cu pastă de lipit pentru mustaţa lui falsă. Al doilea era o cutie de tablă cu pudră de talc, o marcă egipteană, care era, de fapt, colorată în gri. Khalil îi scoase capacul şi îşi presără puţină pudră pe păr, apoi se pieptănă, privindu-se într-o oglindă mică de buzunar. Rezultatul fu surprinzător – îi transformase părul negru ca tăciunele în păr cărunt. Îşi schimbă pieptănătura, dîndu-şi părul în partea stîngă, nu spre spate cum fusese, îşi puse ochelarii, apoi i se adresă lui Jabbar:

– Ei bine, ce părere ai?

– Ce s-a întîmplat cu pasagerul pe care l-am luat de la aeroport? zise el, privind în oglinda retrovizoare. Ce aţi făcut cu el, domnule Badr?

Amîndoi izbucniră în rîs, apoi Jabbar îşi dădu seama că nu ar fi trebuit să atragă atenţia asupra faptului că ştia numele de împrumut al pasagerului său şi tăcu. Privi în oglinda retrovizoare şi văzu ochii bărbatului care îl fixau.

Khalil întoarse capul şi privi pe geam. Se aflau încă în zona care părea mai puţin prosperă decît tot ce văzuse el în Europa, dar pe străzi erau parcate multe automobile frumoase, ceea ce îl miră.

– Priviţi aici, domnule, spuse Jabbar. Aceasta este autostrada pe care veţi conduce – se numeşte New Jersey Turnpike. Aici este intrarea în autostradă. Veţi lua un tichet şi veţi plăti o taxă la plecare. Autostrada merge de la nord la sud, deci trebuie să vă încadraţi pe culoarul potrivit.

Khalil observă că Jabbar nu îl întrebase în ce direcţie va merge. Acesta înţelesese că cu cît ştia mai puţin, cu atît era mai bine pentru fiecare. Dar Jabbar ştia deja prea mult.

– Ştii ce s-a întîmplat astăzi la aeroport? îl întrebă Khalil.

– Care aeroport, domnule?

– Cel de la care veneam.

– Nu, nu am aflat.

– Ei bine, vei auzi la radio.

Jabbar nu răspunse.

Khalil deschise o sticlă de apă minerală, bău jumătate din ea, apoi înclină sticla şi vărsă restul pe podea.

Intrară într-o parcare imensă, cu un panou pe care scria PARCARE PE TERMEN LUNG.

– Oamenii vin pînă aici cu maşinile, îi explică Jabbar, apoi iau autobuzul pînă în oraş, în Manhattan. Dar astăzi este sîmbătă, aşa că nu sînt multe maşini.

Khalil privi în jur la spaţiul imens acoperit cu asfalt şi înconjurat de un lanţ. Între liniile albe erau parcate aproape cincizeci de maşini, dar parcarea putea cuprinde cîteva sute. Observă, de asemenea, că nu era nimeni prin preajmă.

Jabbar opri taxiul într-un loc liber.

– Acolo, domnule, spuse el, arătînd în faţă, se află o maşină neagră.

Khalil urmări privirea lui Jabbar şi văzu un automobil negru, mare, parcat la cîteva rînduri în faţa lor.

– Da.

– Iată cheile, spuse el, înmînîndu-i cheile peste spătar, fără să-l privească. Toate hîrtiile de închiriere a maşinii sînt în compartimentul pentru mănuşi. Maşina este închiriată pe numele din paşaport pentru o săptămînă, deci după această perioadă agenţia de închiriere poate manifesta îngrijorare. Maşina a fost închiriată la aeroportul Newark, în New Jersey, dar plăcuţele de

înmatriculare sînt din New York. Însă nu are nici o importanţă. Asta este tot ceea ce am fost instruit să vă spun, domnule. Dar, dacă vreţi, vă pot conduce înapoi pe autostradă.

– Nu va fi necesar.

– Allah să vă binecuvînteze vizita, domnule. Fie să vă întoarceţi sănătos pe pămîntul patriei noastre.

Khalil avea deja în mînă pistolul Glock calibrul 40. Puse ţeava acestuia în gîtul sticlei de plastic şi apăsă fundul sticlei de spătarul scaunului şoferului. Trase un foc, ţintind spatele lui Gamal Jabbar – dacă rata coloana vertebrală, glonţul avea să-i pătrundă în inimă. Sticla de plastic atenuă detunătura pistolului.

Corpul lui Jabbar se aplecă în faţă, dar centura de siguranţă îl susţinu. Din gîtul sticlei ieşea fum. Lui Khalil îi plăcea mirosul de cordită arsă şi îl inhală satisfăcut.

– Mulţumesc pentru apă.

Khalil se gîndi să mai tragă un foc, apoi văzu capul lui Jabbar cuprins de spasme într-un mod pe care un om viu nu îl putea imita. Aşteptă încă o jumătate de minut, ascultînd bolboroseala acestuia.

În timp ce aştepta ca Jabbar să moară, găsi tubul cartuşului de 40 şi îl puse în buzunar, apoi băgă sticla de plastic în geanta de voiaj.

În cele din urmă, Gamal Jabbar încetă să se mai zvîrcolească, să bolborosească, să respire şi rămase nemişcat.

Khalil privi în jur, să se asigure că erau singuri în parcare, apoi se întinse peste spătar şi luă repede portofelul lui Jabbar din buzunar, desfăcu centura de siguranţă şi împinse cadavrul sub tabloul de bord. Opri motorul şi luă cheile.

Asad Khalil îşi luă geanta neagră de voiaj, ieşi din taxi, închise şi încuie uşile, apoi se duse la maşina neagră, Mercury Marquis. Descuie portiera, se urcă în maşină, îşi puse centura de siguranţă şi plecă. Părăsi parcarea liniştită şi ieşi în stradă. Îşi aminti un vers din scriptura evreiască: *Un leu se află pe străzi.* Zîmbi.

19

Un tip de la FBI pe nume Hal Roberts ne-a întîmpinat pe Kate, pe Ted şi pe mine în holul clădirii de la 26 Federal Plaza.

Cînd cineva te întîmpină în holul propriului loc de muncă este sau o onoare, sau înseamnă că ai dat de bucluc. Domnul Roberts

nu zîmbea, şi acesta a fost primul semn pentru mine că nu urma să primim scrisori de felicitare.

Am urcat în lift, iar domnul Roberts şi-a folosit cheia pentru a ajunge la etajul douăzeci şi opt. Am parcurs drumul în linişte.

Sediul de la 26 Federal Plaza găzduieşte diferite agenţii guvernamentale, majoritatea nefiind mai mult decît inofensive consumatoare de taxe. Dar cele situate între etajele douăzeci şi doi şi douăzeci şi opt nu sînt deloc inofensive şi poţi ajunge la ele doar folosind o cheie specială. Cînd am început această slujbă, am primit şi eu o astfel de cheie, iar tipul care mi-a dat-o a zis: „Aş vrea să-ţi pui aici amprenta degetului mare. Poţi uita sau pierde cheia, dar nu poţi să-ţi uiţi sau să-ţi pierzi degetul mare". De fapt, poţi să ţi-l pierzi.

Locul meu de muncă se afla la etajul douăzeci şi şase, unde aveam un birou cubic pe care îl împărţeam cu alţi foşti poliţişti din NYPD şi poliţişti activi din acelaşi departament. La acelaşi etaj se mai aflau şi cîteva costume, cum le spun poliţiştii celor de la FBI. Este, de fapt, o expresie malitioasă fiindcă mulţi poliţişti din NYPD poartă costum, iar aproximativ o treime de lucrători de la FBI sînt femei şi nu poartă costum. Dar am învăţat cu mult timp în urmă să nu comentez jargonul unei instituţii; undeva în acest jargon există o cheie care modelează mintea celor care lucrează acolo.

Am ajuns la ultimul etaj, unde sălăşluiesc fiinţele celeste, şi am fost conduşi într-un birou situat pe colţ, orientat spre sud-est. Numele de pe uşă era JACK KOENIG, cunoscut, prin anagramarea şi traducerea numelui lui, ca Regele Jack. Titlul actual al domnului Koenig era de Agent Special la Comandă, pe scurt SAC, şi conducea întregul ATTF. Domeniul cuprindea cele cinci districte ale oraşului New York, comitatele din jurul oraşelor New Jersey şi Connecticut, precum şi împrejurimile oraşului New York şi cele două districte din Long Island – Nassau şi Suffolk. În acest din urmă district, în partea de est a Long Island, am dat pentru prima oară peste Sir Ted şi Sir George, ca să continuu metafora, cavalerii rătăcitori, care s-au dovedit a fi nişte proşti. Oricum, nu aveam nici o îndoială că Regele Jack nu dorea ca lucrurile să meargă prost în regatul său.

Înălţimea sa avea un birou imens, cu o masă de lucru enormă. Se mai aflau acolo o canapea şi trei fotolii în jurul unei măsuţe pentru cafea. În pereţi erau încastrate rafturi pentru cărţi, iar

într-o latură se găsea o masă rotundă cu scaune, ca de pe vremea regelui Arthur, dar nici un tron.

Maiestatea sa nu se afla în birou, iar domnul Roberts a zis: „Simțiți-vă ca acasă, puneți-vă picioarele pe măsuța pentru cafea sau lungiți-vă pe canapea dacă doriți". De fapt, domnul Roberts nu a spus așa ceva – el a zis:

– Așteptați aici.

Apoi a plecat.

M-am întrebat dacă aș avea timp să mă duc la biroul meu și să verific contractul de angajare.

Ar trebui să menționez că, întrucît aici este Statul Major al ATTF, există și un căpitan din poliția orașului New York care împarte comanda cu Jack Koenig. Căpitanul se numește David Stein, un gentleman evreu cu studii juridice, iar în ochii comisarului de poliție, un bărbat cu destul creier pentru a le ține piept federalilor supereducați. Căpitanul Stein are o slujbă dificilă, dar este ager la minte, șiret și destul de diplomat ca să le dea satisfacție federalilor, protejînd în același timp interesele bărbaților și femeilor din NYPD de sub comanda lui. Oamenii ca mine, care sînt foști polițiști din NYPD angajați prin contract, se afla într-o zonă gri și nimeni nu le apără interesele, dar nici nu au problemele ofițerilor de carieră, deci este acceptabil.

Oricum, în ceea ce îl privește pe căpitanul Stein, acesta este un fost agent al Serviciului de Informații care a lucrat la multe cazuri în care erau implicați extremiști islamici, inclusiv cazul uciderii rabinului Meir Kahane, și este foarte potrivit pentru această funcție. Fără a apăsa prea mult pe problemele evreilor, el are totuși o problemă personală cu extremiștii islamici. ATTF, bineînțeles, se ocupă de toate organizațiile teroriste, dar nu trebuie să fii savant ca să-ți dai seama care dintre ele era cea mai vizată.

Mă întrebam dacă aveam să-l văd în seara asta pe căpitanul Stein. Speram – era nevoie de încă un polițist în cameră.

Kate și Ted au pus gențile diplomat ale lui Phil și Peter pe masa rotundă, fără să facă nici un comentariu. Mi-am amintit ocaziile în care a trebuit să iau insignele, pistoalele și legitimațiile unor polițiști cunoscuți și să le înapoiez circumscripției de poliție. Nici o asemănare cu gestul foștilor luptători care luau săbiile și scuturile camarazilor căzuți în luptă pentru a le aduce acasă. Oricum, în acest caz, armele lipseau. Am deschis gențile diplomat ca să mă

asigur că telefoanele celulare erau închise. Este deranjant cînd sună telefonul unei persoane moarte.

Cît despre Jack Koenig, l-am întîlnit o singură dată, cînd eram angajat, şi l-am considerat inteligent, liniştit şi serios. Era cunoscut ca un dur, cu o latură sarcastică, pe care am admirat-o foarte mult. Mi-am amintit ce mi-a zis apropo de slujba mea de profesor la Colegiul John Jay: „Cei care sînt în stare, muncesc – cei care nu sînt, devin profesori". La care eu am replicat: „Cei care au încasat trei gloanţe în timpul serviciului nu trebuie să se justifice pentru a doua carieră". După un moment de tăcere de gheaţă, a zîmbit şi mi-a spus: „Bine ai venit în rîndurile ATTF".

În ciuda zîmbetului şi a urării de bun venit, aveam impresia că era puţin supărat pe mine. Poate uitase incidentul.

Stăteam în biroul cu covor albastru de pluş şi am privit-o pe Kate care părea puţin îngrijorată. L-am privit pe Ted Nash, care, bineînţeles, nu îl numea pe Jack agentul său special la comandă. Domnul CIA are propriii şefi în clădirea de pe 290 Broadway şi mi-aş da salariul pe o lună să-l văd stînd pe covorul de la numărul 290. Dar asta nu se va întîmpla niciodată.

Apropo, o parte din ATTF se află instalată la 290 Broadway, o clădire mai nouă şi mai frumoasă decît Federal Plaza, iar conform zvonurilor, această separare a forţelor nu este rezultatul unei probleme administrative de spaţiu, ci face parte dintr-un plan strategic în eventualitatea în care cineva ar voi să-şi testeze metodele avansate pe una dintre clădirile FBI. Personal, cred că este doar o păcăleală birocratică, deoarece aceste organizaţii ajung să dea explicaţii sofistificate pentru probleme simple.

Dacă vă întrebaţi de ce Ted, Kate şi John nu discutau, este pentru că ne închipuiam că biroul are microfoane ascunse. Cînd două sau mai multe persoane sînt lăsate singure în biroul altcuiva, trebuie să presupui că vor fi ascultate. Probă de microfon – unu, doi, trei.

– Frumos birou, am zis totuşi. Domnul Koenig dă dovadă de bun-gust.

Ted şi Kate m-au ignorat.

Mi-am privit ceasul de mînă. Era aproape ora 7.00 p.m., şi presupuneam că domnul Koenig nu era prea fericit să fie nevoit să se întoarcă la birou într-o sîmbătă seara. Dar nici nu era prea speriat de această idee: activitatea antiteroristă este o slujbă

continuă. În Brigada de Omucideri obişnuiam să spunem: „Cînd ziua criminalilor se sfîrşeşte, începe ziua noastră".

M-am dus la fereastră şi am privit spre est. Această parte a Manhattanului de jos este ticsită de tribunale, iar mai departe, spre est, se află One Police Plaza, fostul meu cartier general unde am avut parte şi de bune şi de rele. Dincolo de Police Plaza se află podul Brooklyn, dinspre care am venit noi, şi care traversează East River, ce separă Manhattan Island de Long Island.

De aici nu puteam vedea aeroportul Kennedy, dar i-am văzut luminile şi am observat pe cer, deasupra Oceanului Atlantic, un şir de stele strălucitoare, ca o nouă constelaţie, dar care reprezentau, de fapt, un avion ce se apropia. În aparenţă, pistele erau din nou funcţionale.

Spre sud, în port, se află Ellis Island, pe unde au trecut milioane de emigranţi, inclusiv străbunii mei irlandezi. Iar în sudul lui Ellis Island se află Statuia Libertăţii, ţinîndu-şi torţa luminată, urînd bun venit lumii. S-a aflat pe lista aproape a tuturor teroriştilor lumii, dar pînă acum, toate bune. Este încă în picioare.

Una peste alta, panorama era spectaculoasă – oraşul, podurile luminate, rîul, cerul senin de aprilie şi semiluna care răsărea la est, deasupra Brooklynului.

M-am întors şi am privit spre sud-vest prin fereastra imensă. Cele mai impunătoare erau turnurile gemene de la World Trade Center, care se ridicau la patru sute de metri spre cer, o sută zece etaje de sticlă, beton şi oţel.

Turnurile se găseau la aproape opt sute de metri distanţă, dar erau atît de mari încît părea că se află vizavi. Acestea erau cunoscute, din construcţie, ca Turnul de Nord şi Turnul de Sud, dar vineri, 26 februarie 1993, la ora 12:17 şi 36 secunde p.m., Turnul de Sud mai că devenise Turnul Lipsă.

Masa de lucru a domnului Koenig era plasată în aşa fel încît ori de cîte ori se uita pe fereastră vedea aceste turnuri şi se gîndea la ce se rugase un anume gentleman arab cînd parcase în garajul subteran al turnului o dubiţă încărcată cu explozibil – adică la prăbuşirea Turnului de Sud şi la moartea a peste cincizeci de mii de oameni din turn şi de la sol.

Iar dacă Turnul de Sud s-ar fi prăbuşit în partea dreaptă şi ar fi lovit Turnul de Nord, ar mai fi fost încă patruzeci sau cincizeci de mii de morţi.

După cum s-a dovedit, structura a rezistat şi nu au fost decît şase morţi şi peste o mie de răniţi. Explozia subterană a distrus secţia de poliţie situată în subsol şi a făcut o gaură imensă în garajul subteran supraetajat. Ceea ce ar fi trebuit să fie cea mai mare pierdere de vieţi omeneşti în America de la cel de-al doilea război mondial încoace s-a dovedit un semnal de deşteptare puternic şi clar. America era pe linia frontului.

M-am gîndit că domnul Koenig ar fi putut să-şi rearanjeze mobila în birou sau ar fi putut pune storuri la ferestre, dar asta spunea ceva despre omul care preferase să privească acele turnuri în fiecare zi de lucru. Nu ştiu dacă a blestemat eroarea în sistemul de securitate care dusese la tragedie sau dacă i-a mulţumit lui Dumnezeu în fiecare dimineaţă pentru salvarea a o sută de mii de vieţi. Probabil că a făcut ambele lucruri şi probabil că aceste turnuri, alături de Statuia Libertăţii, Wall Street şi orice altceva cuprindea cu privirea Jack Koenig din biroul lui îi bîntuiau somnul în fiecare noapte.

Regele Jack nu se afla, de fapt, la conducerea ATTF cînd explodase bomba în 1993, dar acum era, şi s-ar putea să se gîndească să-şi mute masa de lucru, luni dimineaţă, cu faţa spre aeroportul Kennedy. Oricum pentru Jack Koenig nimic bun nu se vedea de aici.

În acest moment, subiectul gîndurilor mele a intrat în birou şi m-a surprins privind spre World Trade Center.

– Sînt încă în picioare, domnule profesor? m-a întrebat el.

Evident, avea o memorie bună în ce priveşte subalternii obraznici.

– Da, domnule, am replicat eu.

– Ei bine, asta este o veste bună.

S-a uitat la Kate şi Nash şi ne-a făcut semn tuturor să ne aşezăm. Nash şi Kate au ales canapeaua, eu – unul dintre cele trei fotolii, în timp ce domnul Koeing a rămas în picioare.

Jack Koeing era un bărbat înalt de aproape cincizeci de ani. Avea părul argintiu tuns scurt, ochi cenuşii ca oţelul, o barbă nerasă de aceeaşi culoare, o falcă de oţel şi stătea ţeapăn de parcă avea o vargă de oţel în fund, pe care era gata să o transfere în fundul altcuiva. Una peste alta, nu era tipul de om glumeţ, iar starea lui de spirit era pe drept cuvînt sumbră.

Domnul Koenig era îmbrăcat cu pantaloni comozi, cămaşă albastră sport şi mocasini, dar pe el nimic nu arăta comod, sportiv sau mocasinesc.

Hal Roberts a intrat în birou şi s-a aşezat vizavi de mine, în celălalt fotoliu. Jack Koenig nu părea că vrea să se aşeze şi să se relaxeze.

Domnul Roberts ţinea în mînă un blocnotes galben şi un stilou. M-am gîndit că poate voia să ia comanda pentru băuturi, dar eram prea optimist.

Domnul Koenig a început fără nici o introducere:

– Poate cineva dintre voi să-mi explice cum a putut un terorist încătuşat şi păzit să omoare trei sute de bărbaţi, femei şi copii aflaţi la bordul unei aeronave americane, inclusiv cei doi agenţi din escortă şi alţi doi comandori FBI, un bărbat din Serviciul de Intervenţie al Autorităţii Aeroportului, după care s-a deplasat la o clădire a FBI, secretă şi sigură, unde a ucis o secretară a ATTF, un ofiţer FBI de serviciu şi un poliţist din NYPD, membru al echipei voastre? Ne-a privit pe fiecare. Binevoieşte cineva să dea un raport scurt?

Dacă ar fi fost la Police Plaza şi nu la Federal Plaza, aş fi pus o întrebare sarcastică de genul: „Vă imaginaţi cît de rău ar fi fost dacă ticălosul *nu* ar fi fost încătuşat?". Dar nu era momentul, locul sau cazul pentru frivolităţi. O mulţime de oameni inocenţi erau morţi şi era de datoria celor vii să explice de ce. Totuşi, Regele Jack nu luase un start bun faţă de interlocutorii lui.

Nu are rost să vă mai spun că nimeni nu a răspuns la o întrebare ce părea retorică. Este o idee bună să-ţi laşi şeful să-şi verse puţin năduful. Spre cinstea lui, a continuat aşa doar un minut sau două, apoi s-a aşezat şi a privit pe fereastră. Din unghiul acela se vedea districtul financiar, deci nu putea exista o asociere nefericită cu locul crimei, doar dacă avea cumva acţiuni la Compania Trans-Continental.

Apropo, Jack Koenig face parte din FBI şi sînt sigur că Ted Nash nu suportă ca un federal să-i vorbească aşa. Nici mie, ca un semicivil ce sînt, nu-mi place, dar Koenig era şeful, iar noi făceam parte din echipa antiteroristă. Echipa. Kate, din FBI, se afla într-o postură care îi ameninţa cariera, la fel ca şi George Foster, dar acesta alesese sarcina mai uşoară şi rămăsese în urmă cu cadavrele.

Regele Jack părea că încearcă să-şi regăsească cumpătul.

– Îmi pare rău pentru Peter Gorman, a spus el în cele din urmă, privindu-l pe Ted Nash. L-ai cunoscut?

Nash a dat din cap afirmativ.

– Erai prietenă cu Phil Hundry? a întrebat-o el apoi pe Kate.

– Da.

După aceea Koenig s-a uitat la mine şi mi-a spus:

– Sînt sigur că ai pierdut prieteni în timpul acţiunii. Ştiu cît este de greu.

– Într-adevăr. Nick Monti devenise prietenul meu.

Jack Koenig a privit din nou pe fereastră, meditînd la multe lucruri, sînt sigur. Era momentul să păstrăm o tăcere plină de respect, ceea ce am şi făcut vreme de un minut, dar toată lumea ştia că trebuia să ne întoarcem cît mai repede la treburile noastre.

– Căpitanul Stein ni se va alătura? am întrebat puţin nediplomat.

– A preluat comanda echipelor de urmărire şi filaj şi nu are timp pentru întruniri, mi-a răspuns el după ce m-a privit un moment.

Nu ştii niciodată sigur ce pun la cale şefii sau ce fel de luptă se duce, şi este mai bine să nu-ţi pese. Am căscat, ca să arăt că tocmai mi-am pierdut interesul atît pentru întrebarea pe care o pusesem, cît şi pentru răspunsul lui Koenig.

– Bine, spune-mi ce s-a întîmplat, i s-a adresat el lui Kate. De la început.

Kate a părut pregătită pentru întrebare şi a prezentat evenimentele zilei cronologic, obiectiv, repede, dar fără să se grăbească.

Koenig a ascultat fără să o întrerupă. Roberts a luat notiţe. Undeva, o casetă audio începuse să se învîrtă.

Kate a menţionat faptul că eu insistasem să mă deplasez la aeronavă, dar că nici ea, nici Foster nu s-a gîndit că nu ar fi necesar.

Faţa lui Koenig a rămas impasibilă, fără să aprobe sau să dezaprobe ceva pe timpul relatării. Nu a ridicat sprîncenele, nu s-a încruntat, nu s-a crispat, nu a dat din cap afirmativ sau negativ şi, incontestabil, nu a zîmbit niciodată. Era expert în a asculta şi nimic din atitudinea şi comportamentul lui nu încuraja sau descuraja martorii.

Kate a ajuns la partea în care eu am revenit în cupola avionului 747 şi am descoperit că degetele mari de la mîinile lui Hundry şi Gorman lipseau. Ea s-a oprit puţin pentru a se concentra. Koenig m-a privit, şi, deşi nu mi-a dat nici un semn că aproba ceva, am ştiut că voi participa la rezolvarea cazului.

Kate a continuat relatarea, prezentînd doar faptele, lăsînd speculațiile și teoriile pentru mai tîrziu, cînd Koenig avea sau nu să le ceară. Kate Mayfield avea o memorie uluitoare pentru detalii și o capacitate surprinzătoare de a se abține să înfrumusețeze sau să denatureze faptele. Vreau să spun că într-o situație similară, cînd am stat pe covor în fața șefilor mei, am procedat la fel doar cînd îmi protejam un prieten, dar sînt cunoscut că am pierderi de memorie.

– George s-a hotărît să rămînă la aeroport, a concluzionat Kate, și să ia conducerea la locul crimei. Toți am fost de acord și i-am cerut ofițerului Simpson să ne aducă aici cu mașina.

Mi-am privit ceasul de la mînă. Relatarea lui Kate ținuse patruzeci de minute. Acum era aproape ora 8:00 p.m., oră la care de obicei creierul meu simte nevoia de alcool.

Jack Koenig s-a lăsat pe spate în scaun și puteam să văd cum cîntărea faptele.

– Totul arată că acest Khalil a fost cu un pas sau doi înaintea noastră, a spus el.

– Asta este tot ce contează într-o cursă, am spus eu, luîndu-mi inima în dinți. Locul al doilea este pentru primul învins.

Domnul Koenig m-a privit un moment.

– Locul al doilea este pentru primul învins, a repetat el. De unde ai mai scos-o și pe asta?

– Cred că din Biblie.

– Fă o pauză, i-a spus Koenig lui Roberts, care a lăsat stiloul jos. Înțeleg că ți-ai cerut transferul pentru secțiunea IRA, mi s-a adresat mie de astă dată.

– Ei bine, am replicat eu după ce mi-am dres glasul, așa este, dar...

– Ai o nemulțumire personală împotriva Armatei Republicane Irlandeze?

– Nu, de fapt, eu...

– John și cu mine am discutat această problemă mai devreme, a intervenit Kate în discuție, și și-a retras cererea.

Nu era chiar ceea ce îi spusesem, dar era mai bine decît remarcele mele naziste și sexiste împotriva musulmanilor. Am privit-o pe Kate și ochii ni s-au întîlnit.

– Am revăzut cazul Plum Island toamna trecută, m-a informat Koenig.

Nu am răspuns.

– Am citit raportul înaintat de Ted Nash şi George Foster, precum şi raportul făcut de detectivul Beth Penrose din Divizia Omucideri a poliţiei din Suffolk, a adăugat el. Par să existe unele diferenţe de opinii şi fapte în raportul ATTF şi cel al poliţiei locale. Majoritatea diferenţelor sînt în legătură cu rolul tău în acest caz.

– Nu am fost implicat oficial.

– Totuşi ai rezolvat cazul.

– Am avut la dispoziţie mai mult timp. Poate am nevoie de un hobby.

El nu a zîmbit.

– Poate că raportul detectivului Penrose a fost influenţat de relaţia dintre voi, a spus el.

– La vremea aceea nu aveam nici o relaţie.

– Dar aceasta exista cînd ea a redactat raportul final.

– Mă scuzaţi, domnule Koenig. Am mai trecut prin aşa ceva cu poliţiştii NYPD de la Ministerul de Interne...

– Oh, şi-au pus oamenii să investigheze relaţia?

Mi-am dat seama că era o glumă şi am rîs, o secundă sau două prea tîrziu.

– De asemenea, a continuat el, raportul lui Ted şi George s-ar putea să fi fost denaturat de faptul că i-ai scos din sărite.

Am privit la Nash, care părea străin de toate acestea, ca de obicei, de parcă Koenig vorbea despre alt Ted Nash.

– Am fost fascinat de talentul tău de a ajunge în miezul acelui caz complex pe care toţi ceilalţi l-au ignorat.

– Ţine de munca de detectiv, am replicat modest, sperînd că domnul Koenig va spune: „Nu, băiete, eşti sclipitor".

Dar nu a spus asta.

– Iată de ce angajăm detectivi de la NYPD, a continuat el. Ei pun ceva diferit pe masă.

– Cum ar fi gogoşile, am sugerat eu.

Domnul Koenig nici nu s-a amuzat, nici nu s-a supărat.

– Ei aduc o doză de bun-simţ, un simţ al străzii şi o cunoaştere mai bună a modului de a gîndi al criminalilor, care diferă oarecum de abordarea unui agent din FBI sau CIA. Eşti de acord?

– Absolut.

– Există o deviză în ATTF care spune că întregul este mai mare decît suma părţilor. Sinergie. Corect?

– Corect.

– Acest lucru este posibil prin respect mutual şi cooperare.

– Tocmai voiam să precizez acest lucru.

– Vrei să rămîi la caz? m-a întrebat după ce m-a privit un moment.

– Da, vreau.

S-a aplecat în faţă şi m-a privit în ochi.

– Nu vreau să văd nici o manifestare de vedetism, a zis, nu vreau să aud despre atitudini dispreţuitoare şi îţi cer o loialitate deplină, domnule Corey, sau, pe Dumnezeul meu, voi cere să-ţi fie împăiat capul pe care îl voi pune pe masa mea de lucru. De acord?

Sfinte Dumnezeule. Tipul semăna cu foştii mei şefi. Trebuia să existe ceva în mine care scotea la iveală tot ce era mai rău în oameni. Oricum, am reflectat la amendamentele contractului meu. Puteam să fiu un component loial şi cooperant al echipei? Nu, dar doream slujba. Mi-am dat seama că domnul Koenig nu-mi ceruse să renunţ la sarcasm sau să-mi umbresc inteligenţa sclipitoare, şi am luat asta ca pe o aprobare sau o omisiune din partea lui.

– De acord, am spus încrucişînd degetele ca să am noroc.

– Bine. Ne-am strîns mîinile. Eşti acceptat, a spus el.

Eram gata să zic: „Nu veţi regreta, domnule", dar m-am gîndit că ar fi posibil să o facă, aşa că am spus doar:

– Voi face tot ce îmi va sta în putere.

Koenig a luat un dosar din mîna lui Roberts şi a început să-l răsfoiască. L-am privit pe Jack Koenig un moment şi am hotărît că nu ar trebui să-l subestimez. Nu a ajuns în acest birou de pe colţ pentru că Unchiul Sam era fratele mamei lui. A ajuns aici prin muncă susţinută, program prelungit, inteligenţă, instruire, încredere în rolul lui, pricepere în a conduce şi, probabil, patriotism. Dar o mulţime de indivizi din FBI aveau aceleaşi calităţi.

Ceea ce îl deosebea pe Jack Koenig de alte femei şi bărbaţi talentaţi era calitatea lui de a accepta responsabilitatea catastrofelor pe care fusese angajat să le prevină. Ce s-a întîmplat în această după-amiază era destul de rău, dar pe undeva se afla un individ rău – Asad Khalil şi alţii ca el care doreau să distrugă cu arme nucleare centrul oraşului Manhattan sau să otrăvească reţeaua de apă potabilă, sau să lichideze populaţia printr-un război bacteriologic. Jack Koenig ştia toate acestea, noi toţi o ştiam. Dar Koenig era gata să ducă această povară şi să-şi asume răspunderea dacă şi cînd se va întîmpla. Ca în această zi.

Koenig a privit la Ted, la Kate şi la mine, apoi a dat din cap spre Roberts, care şi-a luat stiloul. Perioada de intervievare a lui John Corey şi de aplanare a conflictului trecuse, iar partea a doua despre dezastrul de la aeroportul JFK era gata să înceapă.

– Mi-e greu să cred că zborul Unu-Şapte-Cinci nu a avut contact radio aproape două ore şi nici unul dintre voi să nu fi fost la curent, i-a spus Koenig lui Kate.

– Singurul nostru contact cu aeronava a fost prin reprezentanta companiei de la poartă, a replicat Kate, iar ea ştia prea puţin. Va trebui să reconsiderăm această procedură.

– Este o idee bună. Ar fi trebuit să fiţi în legătură directă şi cu cei de la Controlul traficului aerian, cu turnul de control şi cu centrul de comandă al poliţiei aeroportului, a adăugat el.

– Da, domnule.

– Dacă avionul ar fi fost deturnat în aer, ar fi ajuns în Cuba sau Libia înainte ca voi să aflaţi.

– Da, domnule. Ted a avut prevederea de a obţine numele şi numărul de telefon al controlorului şef al turnului de control, a adăugat ea.

– Da, a zis el, privind la Nash. O idee bună. Dar ar fi trebuit să-l suni mai devreme.

Nash nu a răspuns. Am avut impresia că Nash nu va spune nimic ce domnul Roberts putea trece în blocnotes.

– Se pare că dezertorul nostru din februarie, a continuat Koenig, s-a predat de probă, ca să vadă cum procedăm. Bănuiesc că am crezut toţi că, după fuga acestuia, de data aceasta se vor lua măsuri suplimentare de precauţie, a adăugat el. Dacă dezertorul din februarie ar fi fost legat la ochi, nu ar fi văzut Clubul Conchistadorilor, amplasarea lui sau... cum să deschidă uşa. Deci, poate ar trebui să începem să legăm la ochi persoanele neautorizate, inclusiv pe aşa-zişii dezertori şi informatori. De asemenea, a continuat el, vă amintiţi că dezertorul din februarie a fost adus într-o sîmbătă şi a văzut că în week-end sînt puţini la Clubul Conchistadorilor.

Partea a doua, se părea, era o analiză a tacticii şi procedeelor, care se mai putea numi Închiderea Cuştii După Evadarea Leului. Domnul Koenig a continuat cîtva timp pe această linie, adresîndu-i-se în special lui Kate, care îi ţinea locul neînfricatului nostru şef, George Foster.

– Aşadar, a zis domnul Koenig, primul indiciu că ceva nu mergea conform planului a fost cînd Ted l-a sunat pe controlorul şef al turnului de control, pe domnul Stavros.

– Atunci a fost momentul în care John a vrut să se deplaseze la aeronavă, a zis Kate, dar Ted, George şi cu mine...

– Asta am înţeles deja, a zis domnul Koenig.

Eu doream oarecum să aud din nou, dar Koenig a trecut mai departe şi i-a pus lui Ted Nash o întrebare directă şi interesantă:

– Ai anticipat o problemă în legătură cu această misiune?

– Nu, a replicat el.

Eu gîndeam altfel, în ciuda tîmpeniilor debitate de Ted despre faptul că aici se spunea numai adevărul. Tipii de la CIA sînt atît de falşi, de şireţi, de înşelători, paranoici şi ticăloşi, încît nu ştii niciodată ce ştiu ei, cînd ştiu şi ce pun la cale. Asta nu-i transformă în băieţi răi şi, de fapt, trebuie să le admiri clasa în tot ce fac. Vreau să spun că un tip de la CIA e în stare să mintă un preot în confesional. Dar, lăsînd la o parte admiraţia, nu este uşor să lucrezi cu ei dacă nu eşti unul de-al lor.

Oricum, Jack Koenig pusese întrebarea şi prin aceasta putea începe disputa, dar el a trecut mai departe şi mi s-a adresat:

– Apropo, deşi îţi admir iniţiativa, cînd ai urcat în maşina de poliţie a Autorităţii Aeroportului şi ai traversat pistele, ţi-ai minţit superiorii şi ai încălcat toate regulile. Voi trece peste asta, dar să nu se mai întîmple.

Acum eram puţin supărat şi am replicat:

– Dacă aş fi acţionat cu zece minute mai devreme, poate Khalil s-ar afla acum sub pază, acuzat de omor. Dacă i-aţi fi instruit pe Hundry şi Gorman să sune de la telefoanele celulare sau de la telefonul de la bord şi să raporteze pe parcurs, am fi ştiut că era o problemă din momentul în care nu aveam veşti de la ei. Dacă am fi fost în legătură directă cu cei de la Controlul traficului aerian, ni s-ar fi comunicat că aeronava nu mai ţinea contactul radio de ore întregi. Dacă nu l-aţi fi întîmpinat cu braţele deschise pe ticălosul din februarie, astăzi nu s-ar fi întîmplat toate acestea. M-am ridicat şi am anunţat: Dacă nu aveţi o sarcină importantă pentru mine, plec acasă.

Cînd obişnuiam să folosesc un astfel de tur de forţă cu şefii mei, cineva zicea: „Cînd ieşi, ai grijă să nu te lovească uşa în fund". Dar domnul Koenig a zis calm:

– Avem ceva important pentru tine. Te rog să stai jos.

Okay – m-am aşezat la loc. Dacă m-aş fi aflat din nou la Departamentul Omucideri, acesta era momentul în care unul dintre şefi ar fi tras sertarul mesei şi ar fi făcut să treacă pe la fiecare o sticlă de apă minerală plină cu votcă pentru calmarea nervilor tuturor. Dar aici nu mă aşteptam la nici o încălcare a regulamentului, aici, într-un loc în care pe pereţii coridoarelor atîrnaseră postere de avertizare împotriva băuturii, fumatului, hărţuirii sexuale şi gîndurilor criminale.

Am rămas deci toţi pe loc, angajaţi, presupun, în meditaţie Zen, potolindu-ne nervii fără alcoolul dăunător.

Domnul Koenig a continuat cu ordinea de zi:

– L-ai sunat pe George Foster de pe telefonul mobil al lui Kate, mi s-a adresat el, şi i-ai dat instrucţiuni să dea alarma în tot oraşul.

– Adevărat.

A analizat apoi secvenţe din convorbirea mea cu George Foster.

– Deci te-ai întors în cupolă şi ai constatat că degetele mari de la mîinile drepte ale lui Phil şi Peter lipseau. Ai înţeles semnificaţia acestui lucru.

– Ce altceva putea însemna?

– Corect. Te felicit pentru mostra incredibilă de raţionament deductiv... Vreau să spun... să te întorci şi să verifici... degetele mari. Cum ţi-a venit această idee, domnule Corey? m-a întrebat el.

– Sincer, nu ştiu. Cîteodată îmi apar astfel de idei în minte.

– Serios? Totdeauna acţionezi pe baza unor astfel de idei?

– Ei bine, doar dacă sînt destul de ciudate. Ştiţi dumneavoastră, ca lipsa degetelor mari. Trebuie să-ţi urmezi instinctul.

– Înţeleg. Deci ai sunat la Clubul Conchistadorilor, iar Nancy Tate nu a răspuns.

– Cred că am lămurit asta, am zis.

– De fapt, ea era moartă deja, a spus Koenig, ignorînd remarca mea.

– Da. De aceea nu a răspuns.

– Iar Nick Monti era şi el mort.

– Probabil că era pe moarte. Durează ceva timp cînd eşti rănit la piept.

– Unde ai fost rănit? m-a întrebat Koenig pe neaşteptate.

– Pe West One Hundred şi Second Street?

– Am vrut să spun *unde?*

Am ştiut ce a vrut să spună, dar nu-mi plăcea să discut anatomie în public.

– Nu mi-a afectat prea mult creierul, am replicat.

A părut neîncrezător, dar a abandonat subiectul şi a privit la Ted.

– Ai ceva de adăugat?

– Nu, nu am.

– Crezi că John şi Kate au ratat vreo ocazie?

Ted Nash a analizat puţin această întrebare grea.

– Cred că toţi l-am subestimat pe Asad Khalil, a replicat el.

– Cred că da, a zis Koenig, dînd afirmativ din cap. Dar nu o vom face din nou.

– Ar trebui să nu-i mai privim pe aceşti indivizi ca pe nişte idioţi, a adăugat Nash. Asta ne-ar putea aduce multe necazuri.

Koenig nu a răspuns.

– Dacă îmi este îngăduit să spun, a continuat Nash, în FBI şi NYPD există o problemă de atitudine faţă de extremiştii islamici. O parte a acestei probleme derivă din atitudinea rasială. Arabii şi alte grupuri etnice din lumea islamică nu sînt proşti sau laşi. Armatele lor sau forţele lor aeriene s-ar putea să nu ne impresioneze, dar organizaţiile teroriste din Orientul Mijlociu au dat lovituri majore în toată lumea, în Israel şi America. Am lucrat cu Mossadul, iar ei au un mai mare respect faţă de teroriştii islamici decît noi. Aceşti extremişti s-ar putea să nu fie toţi de nivel înalt, dar pînă şi cei proşti pot reuşi o lovitură din cînd în cînd. Iar uneori dai peste unul ca Asad Khalil.

Nu are rost să vă mai spun că Regelui Jack nu i-a plăcut discursul, dar a apreciat mesajul. Şi asta îl făcea pe Jack Koenig să fie mai isteţ decît majoritatea şefilor. Atît eu, cît şi Kate am auzit ce-a spus Nash. CIA, în ciuda resentimentelor mele faţă de reprezentanţii ei, are multe forţe. Unele dintre ele se presupune că se află în zona posibilului inamic, dar ei tind să-l supraaprecieze, ceea ce este bine pentru bugetul CIA. Vreau să spun că prima bănuială pe care au avut-o despre colapsul Uniunii Sovietice au aflat-o din ziare.

Pe de altă parte, era o fărîmă de adevăr în cele spuse de Ted Nash. Niciodată nu este bine să gîndeşti despre oamenii care arată,

vorbesc şi procedează altfel decît tine că sînt clovni. Mai ales cînd ei vor să te ucidă.

– Cred că atitudinea tuturor se va schimba, i-a zis Jack Koenig lui Nash, dar sînt de acord cu tine că avem unele probleme în acest domeniu. După ziua de astăzi se vor vedea îmbunătăţiri în modul în care ne percepem oponenţii.

Acum, că domnul Nash şi-a prezentat disertaţia filozofică, a revenit la subiectul actual.

– Eu cred, a zis el, după cum v-a spus Kate mai devreme, că acest Khalil a părăsit ţara. Probabil că acum se îndreaptă spre o ţară din Orientul Mijlociu să-şi desăvîrşească cunoştinţele. În cele din urmă va ajunge din nou în Libia, unde va prezenta raportul şi va fi decorat. S-ar putea să nu-l mai vedem niciodată sau, poate, peste un an ne vom confrunta cu rezultatul acţiunii lui. Între timp, această problemă este mai bine să fie rezolvată pe cale diplomatică şi prin intermediul agenţiilor internaţionale de spionaj.

Koenig l-a privit un moment pe Nash. Aveam impresia netă că nu se prea plăceau unul pe celălalt.

– Dar nu ai nimic împotrivă, Ted, a zis Koenig, dacă vom continua să cercetările?

– Bineînţeles că nu.

Măi, măi. Pentru un scurt moment şi-au arătat colţii. Credeam că formăm o echipă.

– Întrucît deţii informaţii la prima mînă, i-a sugerat domnul Koenig domnului Nash, de ce nu ceri o revenire la agenţia ta? Le-ai fi de un folos nepreţuit în acest caz. Poate obţii o numire peste Ocean.

– Dacă consideraţi că vă puteţi dispensa de mine aici, a replicat Nash, înţelegînd aluzia, aş vrea să plec la Langley în seara asta sau mîine, ca să discut această sugestie cu ei. Cred că este o idee bună.

– Şi eu, a spus Jack Koenig.

M-a privit de parcă Ted Nash era pe cale să dispară din viaţa mea, ceea ce m-a făcut fericit. Pe de altă parte, s-ar putea să-mi lipsească bătrînul Ted. Sau poate că nu. Oamenii ca Nash, care dispar, au obiceiul să reapară cînd te aştepţi sau cînd doreşti mai puţin.

Schimbul de replici politicos, dar fără valoare dintre Ted Nash şi Jack Koenig părea că se sfîrşise.

Mi-am imaginat că îmi aprind o țigară, că beau scotch și îmi spun glume obscene, în timp ce Kate și Jack flecăreau. Cum pot oamenii ăștia să funcționeze fără alcool? Cum pot vorbi fără să înjure? Dar Koenig mai scăpase din cînd în cînd cîteva înjurături. Pentru el mai existau speranțe. De fapt, Jack Koenig ar putea deveni un polițist bun – asta este cea mai mare laudă pe care pot să o aduc cuiva.

S-a auzit un ciocănit și ușa s-a deschis. Un tînăr a apărut în prag.

– Domnule Koenig, a spus el. Vă caută cineva la telefon sau poate doriți să vorbiți de aici.

Koenig s-a ridicat, s-a scuzat și s-a dus la ușă. Am observat că spațiul de dincolo de ușă, care fusese întunecat și gol la sosirea noastră, era acum luminat, și am văzut bărbați și femei așezați la mesele de lucru sau mergînd de colo-colo. Un sediu de poliție nu este niciodată întunecat, liniștit sau gol, dar federalii încearcă să se țină de orele de program, bazîndu-se pe cîțiva ofițeri de serviciu și pe pagere pentru a face mobilizarea cînd se dă alarma.

Jack s-a făcut nevăzut, iar eu m-am întors spre Hal Roberts și i-am sugerat:

– Ce-ar fi să ne aduci niște cafea?

Domnului Roberts nu i-a plăcut să fie trimis după cafea, dar Kate și Ted mi-au susținut propunerea, așa că Roberts s-a ridicat și a părăsit încăperea.

M-am uitat un moment la Kate. În ciuda celor întîmplate, arăta tot atît de proaspătă și vioaie de parcă era ora 9:00 a.m. în loc de 9:00 p.m. Iar eu îmi simțeam mintea blocată. Sînt cu aproape zece ani mai în vîrstă decît domnișoara Mayfield și nu mă refăcusem complet după trezirea mea aproape din morți, așa că, poate, asta explica diferența dintre nivelurile noastre de energie. Dar nu explica de ce hainele și părul ei erau impecabile și de ce mirosea atît de bine. Eu mă simțeam și, probabil, arătam mototolit și aveam nevoie urgentă de un duș.

Nash arăta elegant și vigilent, dar așa se prezintă de obicei manechinele. În plus, astăzi nu depusese nici un efort fizic. Cu siguranță nu făcuse o cursă nebunească prin aeroport și nici nu urcase într-o aeronavă plină cu cadavre.

Dar să revin la Kate. Ședea picior peste picior și pentru prima dată am observat ce picioare frumoase avea. De fapt, ar fi trebuit

să observ asta cu aproape o lună în urmă, în prima nanosecundă după ce am cunoscut-o, dar încerc să-mi modific comportamentul grobian de NYPD. Nu m-am atins de nici o femeie singură sau căsătorită din ATTF. Îmi cîştigasem reputaţia de bărbat devotat slujbei sau unei prietene din afară, de homosexual, sau de individ cu un libido scăzut, sau care, poate, fusese atins sub centură de unul dintre cele trei gloanţe care mă răniseră.

Oricum, întreaga lume era la picioarele mele acum. Femeile din birou vorbeau cu mine ca şi cu prietenii sau soţii lor, mă întrebau dacă îmi place noua lor coafură şi, în general, mă tratau la modul neutru. Fetele nu îmi ceruseră încă să merg cu ele la cumpărături şi nici nu făcusem schimb de reţete culinare, dar poate voi fi invitat la vreun botez. Vechiul John Corey este mort, îngropat sub tone de rapoarte corecte din punct de vedere politic de la Washington. John Corey, de la NYPD – Omucideri este istorie. A răsărit John Corey, agent special civil în ATTF. Mă simţeam curat, botezat în apele sfinte ale Potomacului, renăscut şi primit în rîndurile gazdelor pure ca nişte îngeri cu care lucrez.

Dar să mă întorc la Kate. Fusta i se ridicase deasupra genunchilor, iar eu priveam la minunata ei coapsă stîngă. Mi-am dat seama că şi ea se uita la mine şi mi-am luat ochii de la picioarele ei ca să o privesc în faţă. Buzele ei erau mai pline decît ştiam eu, uşor îmbufnate şi expresive. Ochii ei albaştri ca cerul îmi priveau adînc în suflet.

– Arăţi de parcă ai avea nevoie de o cafea, mi-a zis.

Mi-am limpezit gîtul şi mintea şi am replicat:

– De fapt, am nevoie de o băutură.

– Îţi fac eu cinste mai tîrziu, a spus ea.

– De obicei, la ora zece sînt în pat, am replicat, privindu-mi ceasul de mînă.

Ea a zîmbit, dar nu mi-a răspuns. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul.

Între timp, Nash era tot Nash, total desprins de restul lumii, la fel de nepătruns ca un călugăr tibetan. Din nou m-am gîndit că, poate, tipul nu era distant. Poate era prost. Poate că avea coeficientul de inteligenţă al unui prăjitor de pîine, dar era destul de inteligent să nu se ardă singur.

Domnul Roberts s-a întors cu o tavă pe care se aflau o carafă cu cafea şi patru cesti. A pus tava pe măsuţă fără să spună nici un

cuvînt şi fără să se ofere să toarne în ceşti. Am luat carafa şi am umplut trei ceşti cu cafea fierbinte. Kate, Ted şi cu mine am luat cîte o ceaşcă şi am sorbit din cafea.

Ne-am ridicat toţi trei şi ne-am dus la fereastră, fiecare pierdut în gîndurile proprii îmbrăţişînd priveliştea cu privirea.

Am privit spre est, către Long Island. Acolo se afla o căsuţă frumoasă, la aproape o sută cincizeci de kilometri plus o lume de aici, iar acolo stătea Beth Penrose, în faţa căminului, cu un pahar de ceai sau de brandy în mînă. Nu era bine să zăboveşti asupra unor lucruri de felul acesta, dar mi-am amintit ce mi-a spus odată fosta mea soţie. „Un bărbat ca tine, John, face doar ce doreşte să facă. Vrei să fii poliţist, deci nu te plînge de slujbă. Cînd vei fi pregătit, vei renunţa. Dar încă nu eşti."

Cu siguranţă. Dar în timpuri ca astea, studenţii indolenţi de la John Jay arătau destul de bine.

Am privit la Kate şi am surprins-o uitîndu-se la mine. Am zîmbit. Şi ea a zîmbit. Amîndoi am întors spatele gîndurilor noastre.

În cea mai mare parte a vieţii mele profesionale am făcut lucruri care au fost considerate importante. Fiecare persoană din încăpere cunoştea acest sentiment. Dar meseria îşi lua tributul din minte şi spirit şi uneori, ca în cazul meu, din trup.

Cu toate acestea, ceva mă împingea de la spate. Fosta mea soţie concluzionase: „Niciodată nu vei muri de plictiseală, John, ci vei muri la datorie. O jumătate din tine a şi murit deja."

Totuşi, mă simţeam bine în rolul de protector al societăţii. Nu se spunea niciodată aşa ceva la sediul poliţiei, dar asta era situaţia.

Poate, după ce acest caz se va rezolva, mă voi gîndi la toate acestea. Poate era timpul să abandonez pistolul şi insigna şi să părăsesc acest mod periculos de a trăi, poate era timpul să mă retrag.

20

Asad Khalil continua să străbată împrejurimile rezidenţiale. Maşina Mercury Marquis era mare, mai mare decît orice condusese vreodată, dar se descurca destul de bine.

Khalil ocoli punctul de taxare de pe autostradă denumit Bariera New Jersey. Nu avea intenţia să mai treacă pe la nici un punct de

taxare. Aşa după cum ceruse la Tripoli, automobilul închiriat avea un sistem global de orientare, de care se folosise şi în Europa. Acesta se numea Satellite Navigator şi era uşor diferit de cele cu care era obişnuit, dar avea în baza de date întreaga reţea de drumuri din Statele Unite şi, în timp ce străbătu străzile cu viteză mică, tastă pentru direcţionare spre Autostrada 1.

În cîteva minute se afla pe autostradă, îndreptîndu-se spre sud. Era un drum aglomerat, observă el, cu multe magazine pe ambele părţi.

Observă că unele automobile care veneau din sensul opus aveau farurile aprinse, aşa că le aprinse şi el.

După aproape doi kilometri, aruncă pe geam cheile lui Jabbar, apoi scoase din portofelul acestuia banii peşin, optzeci şi şapte de dolari. În timp ce conducea, continuă să caute în portofel, rupînd ce era de rupt şi aruncînd bucăţile pe geam. Cărţile de credit şi licenţa de şofer, din plastic, reprezentau o problemă, dar Khalil reuşi să le îndoaie şi să le rupă, după care le aruncă şi pe ele. În portofel se mai afla acum doar fotografia color a familiei lui Jabbar – Gamal Jabbar, soţia, doi fii, o fiică şi o femeie mai în vîrstă. Khalil privi fotografia. Reuşise să scoată cîteva fotografii dintre ruinele casei sale din Al Azziziyah, împreună cu cîteva fotografii ale tatălui său îmbrăcat în uniformă. Erau imagini preţioase, fiindcă nu vor mai exista alte fotografii ale familiei Khalil.

Asad Khalil rupse în patru fotografia familiei lui Jabbar şi aruncă bucăţile pe geam, urmate de portofel, de sticla de plastic şi, în cele din urmă, de tubul cartuşului. Toate probele erau acum împrăştiate pe mai mulţi kilometri şi nu aveau să atragă atenţia.

Khalil întinse mîna, deschise compartimentul pentru mănuşi şi scoase un teanc de hîrtii – formulare de închiriere, hărţi, cîteva reclame şi alte hîrtii de mai mică importanţă. Americanii, gîndi el, ca şi europenii, adoră hîrtiile inutile.

Aruncă o privire pe contractul de închiriere şi observă că numele de pe el era acelaşi cu numele de pe paşaportul lui.

Se concentră din nou asupra conducerii. Pe şosea erau destui şoferi proşti. Văzu că la volan se aflau adolescenţi, persoane foarte în vîrstă şi multe femei. Nimeni nu părea să conducă corect. În Europa se circula mult mai bine, cu excepţia Italiei. Şoferii din Tripoli semănau cu cei italieni. Khalil îşi dădu seama că putea comite greşeli la condus şi că nimeni nu va observa.

Privi indicatorul de benzină şi văzu că rezervorul era plin.

O maşină de poliţie apăru în oglinda lui retrovizoare şi rămase un timp în urma lui. Khalil menţinu viteza şi rămase pe aceeaşi bandă. Rezistă tentaţiei de a privi prea des în oglinda laterală sau în cea retrovizoare. Asta îi putea face suspicioşi pe poliţişti. Khalil îşi puse ochelarii bifocali.

După cinci minute, maşina poliţiei trecu pe celălalt culoar şi un timp merse paralel cu el. Khalil observă că poliţistul nu-i aruncă nici măcar o privire. În scurt timp, maşina îl depăşi.

Khalil se lăsă pe spate în scaun şi se concentră asupra drumului. În Tripoli i se spusese că sîmbăta seara traficul era aglomerat, fiindcă mulţi oameni mergeau în vizită sau la restaurante, la spectacole sau la cumpărături. Nu era mare diferenţă faţă de Europa, cu excepţia magazinelor non-stop.

Tot la Tripoli i se mai spusese că în zonele mai rurale poliţiştii verifică maşinile ce ar putea fi conduse de cei care făceau comerţ cu droguri. Asta putea fi o problemă, îl avertizaseră ei, întrucît poliţia caută uneori şoferi negri sau de rasă spaniolă, şi pot opri din greşeală sau nu un bărbat arab. Dar seara era dificil să vezi cine este la volan, iar soarele apunea.

Asad Khalil se gîndi un moment la Gamal Jabbar. Nu a fost bucuros să ucidă un coreligionar, dar fiecare adept al islamului trebuie să lupte, să se sacrifice sau să fie martirizat în Războiul Sfînt, Jihad, împotriva Occidentului. Prea mulţi musulmani, asemenea lui Gamal Jabbar, nu făceau altceva decît să trimită bani familiei rămase acasă. De fapt, Jabbar nu meritase să moară, gîndi Khalil, dar moartea lui fusese singura posibilitate. Asad Khalil era într-o misiune sfîntă, iar alţii trebuiau sacrificaţi pentru ca el să îndeplinească ceea ce ei nu puteau – să-i ucidă pe necredincioşi. Celălalt gînd în legătură cu Gamal Jabbar era că acesta ar fi putut supravieţui singurului glonţ. Dar el îi văzuse spasmele şi îi auzise horcăitul. Omul era mort. „Fie ca Allah să-l ia în Paradis chiar în această noapte."

Soarele apunea, dar nu era indicat să se oprească şi să-şi spună rugăciunea. Primise dispensă din partea mullahului pentru toată perioada în care era angajat în Jihad. Dar nu va rata rugăciunea. În mintea lui, îngenunche pe covoraşul de rugăciune, cu faţa spre Mecca. Rosti: „Dumnezeu este cel mai mare! Aduc mărturie că nu există alt Dumnezeu decît Allah. Depun mărturie că Mohammed

este mesagerul lui. Grăbiţi-vă la Salat! Grăbiţi-vă la succes! Dumnezeu este cel mai mare. Nu există alt Dumnezeu decît Allah!".

Recită pasaje luate la întîmplare din Coran: „Ucideţi-i pe agresori oriunde îi veţi găsi. Alungaţi-i din locurile din care ei v-au alungat... Luptaţi-vă cu ei pînă la victoria supremă a lui Allah... Luptaţi pentru cauza lui Allah cu devotamentul ce îi datoraţi... Prin aceasta se dă permisiunea celor atacaţi de a pune mîna pe arme... Allah are puterea de a le acorda victoria... Credincioşi, temeţi-vă de Allah aşa cum ar trebui, şi cînd moartea va veni, muriţi ca adevăraţi musulmani... Dacă aţi suferit o înfrîngere, şi inamicul a suferit la fel. Noi determinăm apariţia succesivă a acestor victorii în omenire pentru ca Allah să-i poată cunoaşte pe adevăraţii credincioşi şi să-i aleagă dintre ei pe martiri, în felul acesta putînd să le testeze credinţa şi să-i anihileze pe necredincioşi. Allah este supremul Uneltitor."

Mulţumit că îşi îndeplinise obligaţiile, se simţea cu sufletul împăcat în timp ce străbătea ţinutul ciudat, înconjurat de inamici şi infideli.

Apoi îşi aminti vechiul cîntec arab de luptă „Ura de moarte". „Încrîncenat călăreşte singuratic, cu sabia iemenită drept ajutor; nu are nici un ornament, doar crestăturile de pe lamă."

21

Jack Koenig s-a întors ţinînd cîteva hîrtii, care păreau sosite prin fax. Toţi ne-am aşezat.

– Am vorbit cu şeful laboratorului de criminalistică de la aeroportul JFK, a spus. Ei au făcut un raport preliminar – a bătut cu mîna hîrtiile de pe măsuţa de cafea – asupra locului crimei atît din aeronavă, cît şi de la Clubul Conchistadorilor. Am vorbit şi cu George, a adăugat el, care s-a oferit să părăsească ATTF-ul şi chiar New York-ul.

A făcut pauză cîteva secunde, ca să pătrundem înţelesul vorbelor lui, apoi a întrebat-o pe Kate:

– Da? Nu?

– Nu.

– Voi doi, ni s-a adresat el lui Kate şi mie, puteţi presupune sau ghici ce s-a întîmplat la bordul aeronavei înainte ca aceasta să aterizeze?

– John este detectivul, a zis Kate.

– Dă-i drumul, domnule detectiv, m-a îndemnat Koenig.

Aici aş fi putut preciza că FBI foloseşte termenul de „anchetatori" pentru a descrie echivalentul cuvîntului detectiv, aşa că nu ştiam dacă eram onorat sau tratat cu condescendenţă. Oricum, asta făcea parte din munca pentru care fusesem angajat şi, bineînţeles, sînt bun la astfel de lucruri. Dar Koenig nu a făcut un secret din faptul că tocmai primise cîteva răspunsuri la întrebările lui. Aşa că, mai curînd ca să nu mă fac de ruşine, l-am întrebat:

– Presupun că au găsit cele două butelii de oxigen aflate în dulapul din cupolă.

– Da, le-au găsit. Dar aşa cum ai constatat şi tu, ambele aveau valvele deschise, aşa că nu ştim ce era în ele. Dar putem presupune că una avusese oxigen, iar cealaltă nu. Continuă.

– Okay... cu aproape două ore înainte de a ajunge la New York, Controlul Traficului Aerian a pierdut contactul radio cu zborul Trans-Continental Unu-Şapte-Cinci. Deci, acela a fost momentul în care tipul cu butelii medicale de oxigen, probabil aflat la clasa *business* în cupolă...

– Corect, a zis domnul Koenig. Numele lui este Yusef Haddad. Locul doi A.

– Bine, deci tipul ăsta... cum îl cheamă?

– Yusef Haddad înseamnă Joe Smith. Este trecut pe declaraţia de expediţie ca avînd paşaport iordanian şi necesitînd oxigen medical pentru emfizem pulmonar. Paşaportul era probabil fals, ca şi emfizemul şi ca una dintre buteliile de oxigen.

– Corect. Deci, Joe Smith, iordanian la clasa *business*, locul doi A. Acest tip respiră oxigen medical, apoi deschide valva celei de-a doua butelii. Un gaz toxic pătrunde în sistemul de aer condiţionat al aeronavei.

– Bine. Ce fel de gaz?

– Păi, ceva dezgustător, ca cianura.

– Foarte bine. Mai mult ca sigur o hemotoxină, poate un gaz militar pe bază de cianură. Practic, victimele s-au sufocat. Laboratorul va analiza în noaptea aceasta probe de sînge şi ţesut

şi va încerca să-l identifice. Nu că ar mai conta. Dar asta este procedura lor. Oricum, în zece minute tot aerul de la bord este reciclat. Deci fiecare persoană a primit o doză din acest gaz, cu excepţia lui Yusef Haddad care respira oxigen medical. Spune-mi cum a scăpat Khalil de la moarte, m-a întrebat, privindu-mă.

– Ei bine, nu sînt sigur în legătură cu succesiunea evenimentelor, dar... presupun că el se afla în momentul acela la toaletă. Aerul din cabină putea fi mai puţin toxic decît cel din aeronavă.

– De fapt, a zis Koenig, nu este aşa. Dar curentul de aer din cabina de toaletă este evacuat direct în atmosferă, de aceea ceilalţi pasageri nu simt miros cînd cineva şade pe closet.

Interesant. Mă gîndesc că am luat o dată un zbor AeroMexico către Cancun, unde ne-au servit un prînz format din douăzeci şi două de preparate de fasole, şi am fost surprins că avionul nu a explodat în aer.

– Deci şi cabina de toaletă este toxică, iar Khalil respiră cît mai puţin şi poate are un prosop umed pe faţă. Haddad trebuie să acţioneze foarte repede ca să ajungă la Khalil cu propria butelie de oxigen sau cu una dintre acele butelii mici de oxigen care se află la bord pentru urgenţe medicale.

Koenig a dat afirmativ din cap, dar nu a spus nimic.

– Ceea ce nu înţeleg, a spus Kate, este cum au ştiut cei doi, Haddad şi Asad Khalil, că aeronava putea fi programată să aterizeze singură.

– Nici eu nu sînt sigur, a replicat Koenig. Verificăm. S-a uitat la mine şi a zis: Continuă.

– Deci, în intervalul a zece minute, la bordul aeronavei mai sînt doar doi oameni în viaţă – Asad Khalil şi complicele lui, Yusef Haddad. Acesta găseşte cheile cătuşelor de la mîinile lui Khalil la Peter Gorman şi îl eliberează în camera toaletei. În cele din urmă, aerul din aeronavă este curăţat de gazul toxic şi, după ce se conving că pot respira în siguranţă, poate după cincisprezece minute, îşi scot măştile. Kate şi cu mine nu am văzut pe jos nici o butelie de oxigen pentru cazuri de urgenţă, deci presupun că fie Haddad, fie Khalil au pus-o în locul în care stă de obicei. Apoi au pus buteliile medicale de oxigen ale lui Haddad în dulapul din cupolă unde le-am găsit.

– Da, a replicat Koenig, ei au dorit ca totul să pară destul de normal cînd cineva va urca, pentru prima dată la bordul aeronavei

în aeroportul JFK. Presupunînd că Peter sau Phil muriseră lîngă toaletă, ei au pus, de asemenea, corpul acestuia pe locul inițial. Continuă, domnule Corey.

– Deci, am continuat eu, Khalil nu l-a omorît probabil imediat pe Haddad, deoarece corpul acestuia era mai cald decît toate celelalte cadavre. Aceşti tipi au pus lucrurile la punct, poate au căutat prin buzunarele lui Phil şi Peter, le-au luat pistoalele, apoi au coborît la clasa întîi şi clasa turist ca să se asigure că toți pasagerii erau morți. Într-un anumit moment, Khalil nu a mai avut nevoie de complicele lui şi i-a rupt gîtul, aşa cum a constatat Kate. L-a aşezat pe Haddad alături de Phil, i-a pus cătuşele şi i-a pus ochelarii de dormit. După un timp, Khalil le-a tăiat celor doi agenți degetul mare de la mîna dreaptă.

– Corect, a zis Koenig. Laboratorul criminalistic a găsit în chicineta din cupolă un cuțit ce fusese şters de sînge şi un prosop folosit în acest scop în containerul de gunoi de acolo. Dacă persoana care s-a urcat prima la bord ar fi văzut cuțitul plin de sînge, s-ar fi sesizat. Dacă tu şi Kate l-ați fi văzut, ați fi ajuns la concluzia aceea mult mai repede.

– Aşa este.

Ceea ce vezi în primul rînd la locul unei crime este ceI mai adesea ce doreşte criminalul să vezi. Totuşi, investigațiile ulterioare scot la iveală adevărata față a lucrurilor.

– Într-un anumit moment, a zis Koenig, uitîndu-se la noi, în timp ce aeronava era remorcată, sergentul Andy McGill de la Serviciul de urgență al aeroportului a făcut ultima transmisie către oamenii lui.

Toți am dat afirmativ din cap.

– McGill şi Khalil probabil că au dat unul peste altul din întîmplare, am zis eu.

– Probele preliminare, a zis Koenig, privind faxurile, sînge, creier şi țesut osos, sugerează că McGill a fost ucis între chicinetă şi toaletă – cu fața la toaletă. O parte din țesutul osos a fost împrăştiată în chicinetă, altă parte a ajuns pe corpul stewardesei moarte, deşi cineva s-a străduit să-l îndepărteze cu o cîrpă, şi de aceea nu ai observat, a spus Koenig, vizîndu-mă direct. Este posibil ca McGill să fi deschis uşa toaletei şi să fi dat peste Asad Khalil. De asemenea, medicul legist a găsit o pătură pentru picioare, cu o gaură cu marginile arse, indicînd faptul că fusese folosită pentru înăbuşirea zgomotului împuşcăturii.

Am dat din cap. Totdeauna este uluitor cît de repede descoperă faptele cei de la laboratorul de criminalistică şi cît de rapid poate un detectiv să facă deducţii şi să refacă tabloul crimei. Nu avea importanţă că era vorba de un act terorist – scena crimei rămîne aceeaşi. Crima este crimă. Singurul lucru care lipsea era criminalul.

– În ce priveşte părăsirea aeronavei de către Khalil, a continuat Koenig, putem presupune că ştia ce măsuri vor fi luate pe aeroport. Din moment ce pilotul era mort, personalul de la Serviciul de Intervenţie avea să oprească motoarele. Apoi urma să fie chemat un vehicul de remorcare, iar aeronava să fie tractată pînă în zona de securitate. Restul îl ştiţi.

Într-adevăr, ştiam.

– De asemenea, a continuat el, am găsit ceea ce se presupune a fi geanta de mînă a lui Yusef Haddad. Sub un costum se afla o uniformă de mînuitor de bagaje aparţinînd Companiei Trans-Continental, pentru el însuşi. Tot acolo se mai afla o uniformă asemănătoare pentru Asad Khalil, cu care s-a şi îmbrăcat ulterior, ştiind că mînuitorii de bagaje vor urca la bord. S-a uitat la Kate, apoi la mine şi a întrebat: A văzut vreunul din voi pe cineva care părea suspect? Ştiaţi că ceva nu este în regulă şi totuşi Khalil a reuşit să scape.

– Cred că l-am fi recunoscut, a spus Kate.

– Oare? Nu şi dacă era îmbrăcat într-o uniformă a companiei, dacă s-a pieptănat altfel şi dacă avea ochelari şi mustaţă falsă. Dar poate că el v-a văzut pe *voi*. Poate şi-a dat seama că la bord se află agenţi federali sau detectivi. Gîndiţi-vă la asta. Încercaţi să vă amintiţi pe cine aţi văzut la bordul aeronavei şi în zona de securitate.

Okay, Jack, mă voi gîndi la asta. Îţi mulţumesc că mi-ai amintit.

– Oricum, a continuat Koenig, Khalil s-a urcat într-un cărucior pentru bagaje şi s-a făcut nevăzut. În momentul acela, majoritatea indivizilor care tocmai au îndeplinit cea mai ticăloasă acţiune, cea mai îndrăzneaţă lovitură din istoria terorismului s-ar fi dus la terminalul pentru Plecări Internaţionale, şi-ar fi scos uniforma sub care s-ar fi aflat hainele de stradă şi s-ar fi îmbarcat pentru Deşertland – scuzaţi-mi metafora pentru Orientul Mijlociu. Dar nu, Asad Khalil nu a plecat acasă. Nu încă. A trebuit să facă mai întîi o oprire la Clubul Conchistadorilor. Restul, după cum se spune, este istorie.

Timp de un minut întreg, nu a vorbit nimeni.

– Aceasta este cea mai temerară, mai isteaţă şi mai inventivă, acţiune individuală, a zis el. A valorificat rapid situaţiile, fără să ezite şi fără să se teamă că va fi prins. S-a bazat pe faptul că oamenii vor fi sau preocupaţi, sau neştiutori că un criminal psihopat se află printre ei. Viteză de acţiune, cruzime şi şoc. Putere de decizie, cutezanţă şi şiretenie. Aţi înţeles?

Înţelesesem cu toţii. Dacă aş fi vrut, i-aş fi vorbit lui Jack Koenig despre zece sau cincisprezece criminali de acest tip cu care mă întîlnisem în cariera mea. Adevăraţii asasini psihopaţi erau exact cum îi descrisese Koenig. Nu puteai şti cum vor reacţiona. Nu puteai crede cît de proaste şi credule erau victimele.

– Mai sînt şi alte direcţii în care ar fi putut evolua planul lui Khalil, a continuat domnul Koenig, urmîndu-şi firul gîndurilor. Cel mai prost scenariu pentru el era ca avionul să se prăbuşească, pur şi simplu, şi toate persoanele de la bord, inclusiv Khalil, să moară. Cred că ar fi fost de acord cu asta şi ar fi interpretat-o ca pe o victorie.

Am dat toţi din cap. Şeful a continuat:

– O altă posibilitate, ar fi fost să fie capturat la sol şi identificat ca asasin. Şi cu asta s-ar fi împăcat. La Tripoli ar fi fost considerat tot erou.

Din nou am încuviinţat toţi dînd din cap, începînd să îl apreciem nu numai pe Koenig, ci şi pe Khalil.

– Încă o posibilitate ar fi fost să scape cu bine de pe aeronavă, dar să nu reuşească să-şi ducă la îndeplinire misiunea de la Clubul Conchistadorilor. În orice caz, Asad Khalil nu putea rata acţiunea o dată ce Yusef Haddad se afla la bord cu butelia de oxigen medical şi cu cea de gaz toxic. De fapt, chiar dacă acesta ar fi fost oprit înainte de a se îmbarca la Paris la bordul aeronavei, Asad Khalil tot ar fi ajuns la Clubul Conchistadorilor, dar sub pază şi încătuşat. Cine ştie însă cum s-ar fi derulat totul mai departe?

Toată lumea s-a gîndit la Asad Khalil ajuns la Clubul Conchistadorilor conform planului. În ce moment ar fi putut deveni tipul psihopat?

– Alt scenariu, a concluzionat domnul Koenig, Asad Khalil dă o lovitură de mare clasă. Se face nevăzut, iar acum se află în drum spre un adăpost sigur – adică o casă conspirativă din America sau înapoi în Libia, nu ştim încă. Dar, a adăugat el, vom acţiona ca şi cînd s-ar afla în apropiere, gata să dea lovitura din nou.

Cum se depăşise sfera faptelor şi ne aflam în zona speculaţiilor, mi-am spus şi eu părerea:

– Cred că tipul este un singuratic şi nu se va duce la adresele pe care le ţinem sub supraveghere sau în preajma moscheilor, alături de alţi suspecţi.

– Este posibil să fi avut un complice aici, a adăugat Kate, susţinîndu-mă, poate pe individul din februarie sau pe altcineva. Presupunînd că, după ce a stabilit contactul cu persoana aceea, Khalil nu mai are nevoie de ajutor, ne putem aştepta să găsim cît de curînd cadavrul acestuia. De asemenea, presupunînd că la aeroportul JFK a avut un complice, care l-a ajutat să plece în siguranţă, acesta va fi individul care va muri. Ar trebui să dăm alarma la NYPD.

Koenig a dat afirmativ din cap şi l-a privit pe Nash.

– De ce crezi că individul a plecat?

Preţ de o secundă sau două, Nash nu a răspuns, dînd impresia că îl obosea să strice orzul pe gîşte. În cele din urmă s-a aplecat înainte şi ne-a privit pe fiecare în parte.

– Noi am descris intrarea în ţară a lui Khalil pe cît de impresionantă, pe atît de dramatică, a zis el. Iar domnul Koenig are dreptate cînd spune că, indiferent ce plan folosea, Khalil ieşea învingător. El era gata să-şi sacrifice viaţa în numele lui Allah şi să-şi întîlnească familia în Paradis. Acesta a fost cel mai riscant şi mai drăcesc mod de a intra în ţară.

– Ştim asta deja, a zis Koenig.

– Ascultaţi-mă pînă la capăt, domnule Koenig. Este important ce vreau să spun şi, într-un fel, poate fi o veste bună. Deci, să dăm filmul înapoi şi să ne imaginăm că Asad Khalil vine în America să arunce în aer această clădire sau pe cea de vizavi, sau tot oraşul New York şi Washingtonul. Să admitem că pe undeva se află ascunsă o bombă nucleară, sau mai probabil o tonă de gaz toxic, sau o sută de litri de antrax. Dacă Asad Khalil este persoana desemnată să folosească oricare dintre aceste arme de distrugere în masă, atunci ar fi intrat cu uşurinţă prin Canada sau Mexic cu paşaport fals ca să-şi îndeplinească misiunea. Nu ar fi intrat în ţară aşa cum a făcut-o, expunîndu-se riscului major de a fi prins sau omorît. Astăzi ne-am confruntat cu o misiune clasică de tip Pescăruş... Adică, ne-a explicat el, privind în jur, o persoană vine pe calea aerului, produce o mare agitaţie, face mult zgomot şi

multe pagube, apoi pleacă pe aceeaşi cale. Domnul Khalil s-a aflat într-o misiune Pescăruş. Ţinta a fost atinsă, apoi a dispărut.

Am reflectat cu toţii la acest tip de misiune. Bătrînul Ted vorbise şi demonstrase că are un coeficient de inteligenţă cel puţin cît un video recorder. Era un lucru de necontestat. Tăcerea din încăpere îmi spunea că fiecare văzuse, în cele din urmă, la lucru mintea sclipitoare a lui Nash.

– Are sens, din punctul meu de vedere, a zis Koenig, dînd din cap.

– Cred că Ted are dreptate, a zis şi Kate. Khalil a dus la îndeplinire ceea ce a avut de făcut. Nu va mai acţiona în nici un fel. Misiunea lui a luat sfîrşit pe aeroport şi s-a aflat acolo la momentul potrivit pentru a lua una dintre cele douăsprezece curse de după-amiază.

Koenig s-a uitat la mine.

– Ce părere ai, domnule Corey?

– Şi pentru mine are sens, am spus. Ted a argumentat cazul foarte bine.

– Totuşi, a zis Koenig după un moment de gîndire, trebuie să acţionăm ca şi cum Khalil se află încă în ţară. Vom mobiliza toate forţele de aplicare a legii din Statele Unite şi Canada. De asemenea, vom mobiliza orice agent ATTF care poate fi găsit în această noapte şi vom supraveghea fiecare loc unde ar putea apărea un terorist din Orientul Mijlociu. Vom alerta şi poliţia din aeroport, NYPD, New Jersey, Connecticut, comitatele suburbane şi aşa mai departe. Cu cît trece timpul, cu atît aria de cercetare va fi extinsă. Dacă se ascunde, aşteptînd ocazia să fugă din ţară, poate reuşim să punem mîna pe el. Prioritatea numărul unu este arestarea lui.

– Am contactat Langley de pe aeroportul JFK, ne-a informat Nash, care a instituit alertă maximă de urmărire şi capturare pe toate aeroporturile internaţionale unde avem reprezentanţe. Adică, a zis el, privindu-mă, unde avem oameni care lucrează pentru noi, cu noi sau de-ai *noştri*.

– Mulţumesc. Am citit romane de spionaj.

Deci, asta era. Asad Khalil era sau plecat deja din ţară, sau se ascundea aşteptînd ocazia să fugă. Asta chiar că avea sens, avînd în vedere cele întîmplate astăzi şi modul în care se desfăşuraseră lucrurile.

Totuşi, erau cîteva lucruri care mă sîcîiau, un detaliu sau două care nu se potriveau cu acest scenariu. Primul şi cel mai evident

era de ce Asad Khalil se predase de bună voie la ambasada americană din Paris. Cea mai simplă cale pentru Khalil era să se urce la bordul cursei Trans-Continental 175 cu un paşaport fals, la fel cum a făcut şi complicele lui, Joe Smith. Acelaşi plan de otrăvire cu gaz toxic ar fi funcţionat mai bine dacă însuşi Khalil nu ar fi fost încătuşat şi păzit de doi agenţi FBI înarmaţi.

Ceea ce îi scăpase lui Nash era tocmai latura umană, adică cea care era de aşteptat să-i scape acestui individ. Trebuia să îl înţelegi pe Asad Khalil ca să îţi dai seama ce are de gînd. Nu voia să fie încă un terorist anonim. A dorit să păşească în ambasada SUA din Paris, să se lase încătuşat şi păzit, apoi să scape ca Houdini. Aceasta a fost o acţiune de genul să-vă-ia-dracul-pe toţi, nu acţiune de tip Pescăruş. El a dorit să citească ce am scris noi în dosar despre el, a dorit să taie degetul mare de la mîna dreaptă a agenţilor, să intre la Clubul Conchistadorilor şi să ucidă pe oricine se afla acolo. A fost o acţiune de mare risc, dar caracterul ei unic se află în latura sa personală. A fost, de fapt, o insultă, un act de umilire, ca acela al unui luptător din vechime care intră călare singur în tabăra inamică şi o violează pe soţia şefului de trib.

Singura întrebare pe care mi-o puneam era dacă Asad Khalil încetase sau nu să se răzbune pe americani. Eu nu cred că încetase – tipul se afla în acţiune –, dar eram de acord cu Nash că acesta nu avea o bombă nucleară de detonat, sau gaz otrăvitor, sau germeni patogeni de împrăştiat. Aveam sentimentul acut că Asad Khalil – leul – se afla în America să ne arunce cu şi mai mult noroi în faţă, de aproape şi ţintit. Nu aş fi pe deplin surprins dacă tipul ar apărea la etajul douăzeci şi opt ca să taie sau să rupă cîteva gîturi.

Era timpul să împart temerile mele cu colegii de echipă, să-mi scot asul din mînecă pentru King Jack, dacă-mi permiteţi metafora sau ce naiba mai este şi asta.

Dar colegii mei flecăreau despre cu totul altceva şi, în timp ce aşteptam o ocazie ca să vorbesc, mi-a mai venit o idee în legătură cu lucrurile care mă sîcîiau şi cu acel sentiment că Asad Khalil tocmai încerca cheia de la liftul nostru. Aşa că am tăcut şi am lăsat totul pentru altă dată.

– Este evident, tocmai îi spunea Kate lui Jack Koenig, că Asad Khalil a citit toate materialele din genţile diplomat ale lui Phil şi Peter.

Koenig a replicat prea prozaic, m-am gîndit eu:

– Nu aveau la ei prea multe hîrtii.

– Asad Khalil are acum şi dosarul nostru despre el, a accentuat Kate.

– Nici acolo nu existau prea multe date, a zis Koenig. Nu mai mult decît ştie deja despre el însuşi.

– Da, a insistat Kate, dar ştie cît de puţin îl cunoaştem.

– Aşa este. Înţeleg. Altceva?

– Da...în dosar se afla un memoriu de la Zach Weber. Era doar un raport operativ, dar le era adresat lui George Foster, Kate Mayfield, Ted Nash, Nick Monti şi John Corey.

Iisuse Hristoase! Nici un moment nu mă gîndisem la asta.

– Ei bine, atunci fiţi vigilenţi, a zis Jack Koenig, în maniera lui de a aplana lucrurile.

Mulţumesc, Jack.

– Dar mă îndoiesc că... a adăugat el. Ştim de ce este capabil acest om, ne-a avertizat el după un moment de gîndire. Dar nu ştim ce are de gînd. Nu cred că voi intraţi în planurile lui.

Kate a mai avut o idee despre asta şi a zis:

– Sîntem de acord că nu ar trebui să-l subestimăm pe acest individ.

– Dar nici să îl supraestimăm, a replicat tăios Koenig.

Iată o schimbare – FBI, ca şi CIA, de obicei supraestimează totul. Asta este bine pentru bugetul lor şi pentru imagine. Dar am păstrat acest gînd pentru mine.

– Nu am văzut prea des un act terorist ca acesta, a continuat Kate. Majoritatea acestor acte sînt fie întîmplătoare, fie izolate, cum ar fi plasarea unor bombe. Acest bărbat este suspectat că a asasinat personal o mulţime de oameni în Europa şi nu trebuie să vă mai spun ce tocmai a făcut aici. Este ceva la acest individ care mă nelinişteşte, în afară de ceea ce este evident.

– Şi la ce anume te gîndeşti? a întrebat domnul Koenig.

– Nu ştiu sigur. Dar, spre deosebire de alţi terorişti, Khalil a demonstrat multă inteligenţă şi curaj.

– Ca un leu, a comentat Koenig.

– Da, la fel. Dar să nu luăm lucrurile prea metaforic. El este om şi este ucigaş, iar asta îl face să fie mult mai periculos decît orice leu.

Kate Mayfield se apropia tot mai mult de miezul problemei, de înţelegerea tipului de individ care era Asad Khalil. Dar nu şi-a dus ideea pînă la capăt şi nimeni nu a comentat pe linia asta.

Timp de un minut sau două am analizat diferitele tipuri de ucigaşi, iar tipii de la FBI sînt foarte pricepuţi la genul ăsta de profiluri psihologice. Multe dintre acestea mi s-au părut psihobîlbîieli, dar unele se potriveau.

– Am sentimentul că acest Khalil are pică pe americani, mi-am spus şi eu părerea.

– Poftim? a zis domnul Koenig. Are *ce?*

Am repetat exprimarea în jargonul poliţist obişnuit şi am clarificat substantivul.

– Individul are mai mult decît un plan politic sau filozofic. Are o ură neîmpăcată faţă de poporul american. În lumina evenimentelor de astăzi, am adăugat, putem presupune că unele sau majoritatea bănuielilor şi motivelor trecute în dosarul lui Khalil sînt, de fapt, adevărate. Dacă lucrurile stau aşa, atunci el este cel care a omorît cu toporul un ofiţer din Forţele Aeriene Americane. El a împuşcat trei copii americani inocenţi în Bruxelles. Dacă vom înţelege motivul, atunci poate vom înţelege ce îl macină pe tipul ăsta şi, poate, ce urmează să facă şi cine este următoarea victimă.

– El îi are în vizor şi pe englezi, a zis Nash după un moment de gîndire. Noi credem că el este cel care a detonat o bombă la ambasada Marii Britanii din Roma. Deci, teoria ta că individul ar avea o... obsesia de a omorî doar cetăţeni americani nu se susţine.

– Dacă într-adevăr el este autorul, am replicat eu, atunci legătura există. El nu-i suportă *nici* pe englezi, *nici* pe americani. Legăturile sînt întotdeauna indicii.

Nash aproape că mi-a rîs în nas. Îmi displace profund cînd oamenii fac asta.

– Nu eşti de acord cu domnul Corey? l-a întrebat Koenig pe Nash.

– Domnul Corey amestecă activitatea din poliţie cu cea din agenţiile de informaţii, a replicat Nash. Un tipar care se aplică uneia nu trebuie neapărat să se potrivească celeilalte.

– Nu neapărat, a zis Koenig, dar uneori se întîmplă.

Nash a ridicat din umeri.

– Chiar dacă Asad Khalil vizează doar cetăţeni americani, a zis el, asta nu îl face unic. De fapt, chiar opusul. Majoritatea teroriştilor îi au ca ţintă pe americani şi chiar America. Asta este răsplata noastră de a fi pe primul loc, de a fi pro-israelieni, de a fi pentru Războiul din Golf şi pentru acţiunile noastre antiteroriste de pe tot globul.

– Totuşi, a replicat Koenig, există ceva care face ca stilul lui Khalil să fie unic – modul lui de operare personal, insultător şi umilitor.

– Şi ce-i cu asta? a ripostat Nash, ridicînd din umeri. Ăsta este stilul lui şi chiar dacă reprezintă un indiciu pentru acţiunile sale viitoare, noi nu îl vom putea opri. Nu îl vom putea surprinde asupra faptului. El are un milion de ţinte şi doar el alege ţinta, locul şi momentul acţiunii. Operaţiune tip Pescăruş.

Nimeni nu a replicat.

– În orice caz, a tras concluzia Nash, ştiţi că eu sînt convins că ce s-a întîmplat astăzi *a reprezentat* misiunea lui, iar acum Khalil a dispărut. Poate următoarea lui lovitură va fi în Europa, unde se pare că a mai acţionat şi înainte şi unde cunoaşte terenul şi unde măsurile de apărare nu sînt întotdeauna ferme. Şi, cîndva, se va putea întoarce. Dar deocamdată leul este sătul, ca să continuu metafora. Se află în drum spre bîrlogul lui din Libia, de unde nu va ieşi decît cînd va flămînzi.

M-am gîndit să prezint metafora lui Dracula – nava care soseşte ca prin minune cu tot echipajul şi pasagerii morţi, iar Dracula se furişează într-o ţară total neştiutoare, cu locuitori proşti cu vene tocmai bune de înţepat şi aşa mai departe. Dar domnul Koenig părea să creadă că sînt un tip logic cu instincte bune şi fără interpretări metaforice. Aşa că l-am lăsat la o parte pe Dracula.

– Nu vreau să contrazic, dar pe baza celor întîmplate astăzi, eu continuu să cred că Asad Khalil se află în ţară, pe la vreo optzeci de kilometri de locul în care ne aflăm. Pun pariu cu Ted pe zece dolari că vom auzi curînd de individul ăsta.

– Chiar aşa? a zis domnul Koenig cu o umbră de zîmbet. Mai bine ţin eu banii, deoarece Ted pleacă peste Ocean.

Koenig nu glumea şi a întins mîna. Nash şi cu mine i-am pus cîte zece dolari în palmă, pe care el i-a băgat în buzunar.

Kate a dat ochii peste cap. Băieţii tot băieţi rămîn.

– Deci, a zis Koenig, privindu-mă, Khalil se află pe undeva pe aproape şi îţi ştie numele, domnule Corey. Crezi că te-a inclus în meniul lui?

Am presupus că ne-am întors la metafora cu leul şi am înţeles aluzia, dar nu mi-a plăcut.

– Uneori, m-a informat Koenig, vînătorii se transformă în vînat. De exemplu, a zis el privind la Nash, un terorist din Orientul Mijlociu a omorît doi bărbaţi în parcarea cartierului general al CIA.

Ted Nash părea că uitase cu totul despre asta.

– Victimele erau angajaţi CIA, a replicat el, dar erau ţinte întîmplătoare. Ucigaşul nu îi cunoştea. Ţinta a fost instituţia.

Jack Koenig nu a răspuns.

– Dacă Ashad Khalil se află în ţară, ne-a zis el, nu voi aţi fost motivul principal pentru care a venit aici, dar acum s-ar putea să fiţi pe lista lui. De fapt, văd această problemă ca pe o ocazie favorabilă.

– Poftim? am zis eu, aplecîndu-mă în faţă. Ce ocazie?

– Ei bine, îmi displace să folosesc cuvîntul momeală, dar...

– Nu este o idee bună. S-o lăsăm baltă.

Dar el nu voia şi s-a întors la metafora cu leul.

– Există acest leu nesăţios care mănîncă locuitori. Şi mai există şi aceşti vînători care aproape că au pus mîna pe el. Leul este furios pe vînători şi face greşeala fatală să se ia după ei. Am dreptate?

Nash părea că se amuză. Kate lua lucrurile în serios.

– Vom da la ştiri numele lui John şi Kate, poate chiar fotografiile voastre, deşi de obicei nu procedăm în felul acesta. Khalil va crede că în America se obişnuieşte să se dea publicităţii numele şi fotografiile agenţilor şi nu va suspecta că este o capcană. Corect?

– Nu cred că în contractul meu se stipulează aşa ceva, am spus.

– Nu vom folosi şi nu vom putea să dăm numele şi fotografia lui Ted, deoarece agenţia lui nu va permite asta niciodată. George este căsătorit şi are copii şi nu ne vom asuma acest risc. Dar voi doi, John şi Kate, sînteţi necăsătoriţi şi locuiţi singuri – aşa este?

Kate a dat afirmativ din cap.

– De ce nu am înlătura această idee pentru un timp? am spus eu.

– Deoarece, domnule Corey, dacă ai dreptate şi Khalil este în ţară şi în apropierea locului unde ne găsim, poate va fi tentat să aleagă o ţintă aflată la îndemînă înainte de a se deplasa la următorul obiectiv, şi care ar putea fi mult mai mare decît cel descoperit deja de noi. Iată de ce. Încerc să previn un alt masacru. Uneori o persoană, bărbat sau femeie, trebuie să se expună pericolului pentru siguranţa naţională şi a cetăţenilor. Nu sînteţi de aceeaşi părere?

– Sînt de acord, a spus Kate. Merită să încercăm.

Fusesem puşi într-o situaţie fără ieşire.

– Bună idee, am spus. De ce nu m-am gîndit singur la asta?

– Iar dacă John se înşală, a intervenit Nash, iar Khalil a părăsit deja ţara, John nu va pierde decît zece dolari. Dacă Khalil se află în ţară, John cîştigă zece dolari, dar... ei bine, să nu ne gîndim la asta.

Ted Nash se distra de minune pentru prima dată de cînd îl ştiam. Vreau să spun că bătrînul şi indiferentul Ted se amuza la gîndul că John Corey se va alege cu gîtul tăiat de către un oarecare călăreţ de cămile nebun. Pînă şi domnul Roberts de-abia se abţinea să nu rîdă. Ciudat ce îi distrează pe oameni.

Întrunirea a mai continuat un timp. Dezbăteau acum problema delicată a relaţiilor cu publicul, care putea să fie dură, avînd în vedere cele trei sute de persoane moarte de la bord, poliţiştii ucişi de la sol şi ucigaşul în libertate.

– Următoarele cîteva zile vor fi foarte dificile, a concluzionat Jack Koenig. Mijloacele de informare în masă ne sînt, în general, favorabile, aşa după cum s-a văzut în cazurile de la World Trade Center şi zborul TWA. Dar va trebui să manevrăm puţin lucrurile. De asemenea, va trebui să zburăm mîine la Washington şi să-i asigurăm pe cei de acolo că stăpînim situaţia. Vreau ca toată lumea să plece acum acasă şi să se odihnească. Ne vedem la aeroportul La Guardia pentru prima cursă de la ora şapte a.m. George va rămîne la Clubul Conchistadorilor să supravegehze pe mai departe scena crimei.

S-a ridicat în picioare, iar noi l-am imitat.

– În ciuda rezultatului acţiunii de astăzi, a zis el, toţi aţi făcut o treabă bună. Rugaţi-vă pentru cei morţi, a adăugat el spre mirarea mea.

Toţi ne-am strîns mîinile, inclusiv domnul Roberts. Apoi Kate, Ted şi cu mine am plecat.

În timp ce străbăteam etajul douăzeci şi opt, am simţit cum ne urmăreau o mulţime de ochi.

22

Asad Khalil ştia că trebuie să traverseze fluviul Delaware pe un pod fără punct de taxare şi fusese instruit să-şi continue drumul pe autostrada 1 spre oraşul Trenton, unde se mai aflau două astfel de poduri. În timp ce conducea, programă sistemul Satellitc

Navigator. Ar fi fost mult mai uşor dacă bărbatul care închiriasc maşina ar fi făcut-o chiar el sau ar fi cerut agenţiei de închirieri să o facă, dar ar fi fost o cerere periculoasă. Era ultimul şi singurul sprijin de care avea nevoie Khalil, iar ultimul loc unde i se putea lua urma era parcarea în care Gamal Jabbar murise.

Khalil ieşi de pe autostrada 1 şi intră pe Interstate 95. Era o şosea bună, foarte asemănătoare cu autostrada din Germania, gîndi el, cu excepţia faptului că aici maşinile mergeau mai încet. Şoseaua ocolea oraşul Trenton, şi aproape de o derivaţie văzu un semn cafeniu care anunţa WASHINGTON CROSSING STATE PARK. Îşi aminti că instructorul rus care îl pregătise, Boris, un fost agent KGB care locuise în America, îi spusese: „Vei traversa fluviul Delaware aproape de locul în care George Washington l-a trecut într-o barcă cu două sute de ani în urmă. Nici el nu a dorit să plătească taxa de pod."

Khalil nu înţelegea întotdeauna umorul lui Boris, dar acesta era singurul bărbat din Tripoli pe care se putea conta că dă sfaturi bune cu privire la America şi americani.

Traversă podul şi trecu în statul Pennsylvania. Continuă să ruleze pe Interstate 95 spre sud, aşa după cum arăta sistemul de pe satelit.

Soarele apusese şi se lăsase întunericul. Curînd trecu prin oraşul Philadelphia. Traficul era aglomerat şi trebui să încetinească. Văzu clădirile înalte, luminate şi la un moment dat merse paralel cu fluviul Delaware, apoi depăşi aeroportul.

Acesta nu era drumul cel mai rapid sau direct spre destinaţia lui, dar era foarte circulat, fără puncte de taxare, aşadar, cel mai sigur pentru el.

Curînd lăsă oraşul în urmă, iar maşinile începură să se deplaseze mai repede.

Îşi îndreptă gîndurile spre o altă problemă. Se gîndi că ziua de 15 aprilie începuse bine, că pînă în acest moment, la Tripoli, Marele Conducător ştia că Asad Khalil sosise în America şi că sute de morţi răzbunau acel bombardament, că în zilele următoare aveau să moară şi mai mulţi oameni.

Marele Conducător va fi mulţumit şi în curînd întreg Tripoli şi toată ţara va afla că fusese comis un act terorist pentru a reabilita onoarea naţiunii. Malik va fi treaz, chiar şi la această oră matinală la Tripoli, şi pînă acum ştia deja şi îl binecuvînta pe Asad Khalil, rugîndu-se pentru el.

Se întrebă dacă americanii vor trece la represalii împotriva țării sale. Era dificil de ghicit ce avea de gînd acest președinte american. Marele Satana, Reagan, cel puțin era previzibil. Acest președinte era uneori slab, alteori puternic.

În orice caz, chiar și represaliile puteau avea un rol pozitiv. Aveau să trezească toată Libia și tot islamul.

Khalil dădu drumul la radio și îi auzi pe americani vorbind despre problemele lor sexuale. Schimbă frecvența pe un post de știri și ascultă zece minute pînă să se transmită o știre despre aeronava-problemă. Urmări cu atenție toate relatările reporterilor despre ceea ce numeau ei tragedia de pe aeroport. Khalil își dădu seama că fie autoritățile nu știau ce se întîmplă, fie știau și ascundeau adevărul. Oricum, chiar dacă poliția se afla în alertă maximă, populația nu era. Acest lucru îi ușura și mai mult sarcina.

Continua drumul pe Interstate 95. Ceasul de la bord arăta 8:10 p.m. Era destul trafic pe șosea pentru ca mașina lui să nu atragă atenția. Trecu pe lîngă cîteva derivații din șosea care duceau la locuri de popas puternic luminate, în care se vedeau mașini, oameni și pompe de benzină. Dar indicatorul de benzină arăta că rezervorul era mai mult de jumătate plin, iar lui nu îi era foame. Luă din geanta de mînă a doua sticlă de apă minerală, bău conținutul, urină în ea, înșurubă capacul și puse sticla pe locul pasagerului. Își dădu seama că era obosit, dar nu într-atît încît să adoarmă la volan. Dormise bine la bordul aeronavei.

La Tripoli i se spusese să conducă toată noaptea – cu cît mărea distanța dintre el și ceea ce lăsase în urmă, cu atît îi creșteau șansele de a nu fi descoperit. În curînd va trece în altă jurisdicție – Delaware – și, i se spusese, cu cît lăsa mai multe districte în urmă față de New York și New Jersey, cu atît scădeau șansele ca poliția locală să fie avertizată.

Oricum, poliția nu avea habar ce trebuie să caute. Cu siguranță că nu știau că trebuie să urmărească o Mercury Marquis neagră ce se îndrepta spre sud pe una din numeroasele șosele. Doar o oprire întîmplătoare de către o patrulă de poliție putea fi o problemă, deși chiar și atunci, Khalil știa că actele lui erau în regulă. Fusese oprit de două ori în Europa, iar acolo îți cer întotdeauna pașaportul și uneori cartea de credit împreună cu actele de închiriere a mașinii. În ambele situații fusese lăsat să circule mai departe. Aici, potrivit

cu cele spuse de oamenii lui din Tripoli, ei doreau să vadă doar permisul de şofer şi actul maşinii şi voiau să ştie dacă ai băut alcool. Religia lui interzicea consumul de alcool, dar nu trebuia să spună asta, ci doar un simplu „Nu". Dar, din nou, nu putea concepe o situaţie în care poliţia să insiste prea mult înainte ca unul dintre ei să fie mort.

I se mai spusese, de asemenea, că în maşina de poliţie nu se afla de obicei decît un singur poliţist, ceea ce era oarecum incredibil. Boris, care petrecuse cinci ani în America, îi dăduse instrucţiuni despre cum să procedeze cînd va scăpa de taxi şi se va afla în maşina personală. Acesta îi spusese: „Rămîi în maşină. Poliţistul se va apropia de tine şi se va apleca pe geamul tău sau îţi va cere să cobori din maşină. Îi tragi un glonţ în cap şi îţi continui drumul. Dar, înainte să te oprească, acesta transmite prin radio la sediul său numărul de înmatriculare al maşinii tale şi poate avea la bord o cameră video care să înregistreze totul. În acest caz, abandonează maşina cît mai curînd posibil şi găseşte alt mijloc de transport. Nu vei avea pe nimeni pe care să te bazezi, Asad. Vei fi pe cont propriu pînă vei ajunge pe Coasta de Vest a Americii."

Khalil îşi aminti că replicase: „Sînt pe cont propriu de pe 15 aprilie 1986".

La douăzeci de minute după ora 9:00 p.m., Khalil ajunse în statul Delaware. După cincisprezece minute, Interstate 95 avea să devină autostrada John F. Kennedy Memorial, care avea punct de taxare, aşa că ieşi pe şoseaua 40, care mergea spre sud, paralel cu Interstate, şi spre vest spre Baltimore. Într-o jumătate de oră intră în statul Maryland.

După aproape o oră se afla pe şoseaua care ocolea oraşul Baltimore, apoi reintra pe Interstate 95, care în locul acela nu avea punct de taxare. Continuă drumul spre sud.

Nu ştia de ce unele drumuri sau poduri erau gratuite în timp ce la altele trebuia să plăteşti o taxă. Nici cei din Tripoli nu ştiau de ce. Dar instrucţiunile lui erau clare – să evite punctele de taxare.

Boris îi spusese: „Într-un anumit moment ei vor avea fotografia ta în orice loc unde trebuie să plăteşti o taxă"

Khalil văzu un panou mare şi alb care dădea distanţele spre diferite oraşe şi privi ce îl interesa: WASHINGTON, D.C., 56 KILOMETRI. Zîmbi. Se afla aproape de destinaţie.

Era aproape miezul nopții, dar era destul trafic pe șoseaua care lega cele două orașe. De fapt, gîndi el, era surprinzător cîte vehicule se aflau pe drum chiar și după lăsarea întunericului. Nu era de mirare că America avea nevoie de atîta benzină. Citise odată că americanii consumau mai multă benzină într-o zi decît toată Libia într-un an. Cît de curînd vor sărăci pămîntul de petrol și vor merge pe jos sau vor călări pe cămile. Rîse.

La ora 12:30 p.m. se intersectă cu șoseaua numită Capital Beltway, viră, mergînd tot spre sud. Privi kilometrajul și văzu că parcursese aproape patru sute optzeci de kilometri în șase ore.

Ieși de pe Beltway pe o derivație numită Suitland Parkway, aproape de Baza Aeriană Andrews, și rulă pe o șosea cu magazine universale mari și restaurante. Programul Satellite Navigator îi dădea și numele unor locuri unde putea înnopta, dar nu avea de gînd să se oprească în locuri bine cunoscute. În timp ce rula cu viteză redusă, luă sticla de plastic cu urină și o aruncă pe geam.

Trecu pe lîngă cîteva hoteluri, apoi văzu unul suficient de neplăcut la vedere. O inscripție luminoasă anunța LOCURI LIBERE.

Khalil trase mașina în parcarea aproape goală. Își scoase cravata, își puse ochelarii și coborî din mașină, încuind portiera. Se relaxă o secundă, apoi intră în biroul mic al motelului.

Un bărbat tînăr ședea în spatele tejghelei, privind la televizor.

– Da? zise tînărul, ridicîndu-se.

– Am nevoie de o cameră pentru două zile.

– Optzeci de dolari plus taxa.

Khalil puse pe tejghea două bancnote de cîte cincizeci de dolari.

Funcționarul era obișnuit cu clienții care plăteau în bani peșin.

– Am nevoie de o garanție de o sută de dolari. Cînd pleci îi primești înapoi.

Khalil mai puse două bancnote de cincizeci pe tejghea.

Tînărul îi dădu o fișă în care Khalil se trecu cu numele de Ramon Vasquez. De asemenea, notă cu atenție tipul de automobil, așa cum i se spusese, deoarece putea să-l verifice în timp ce el se afla în cameră. Mai trecu și numărul de înmatriculare al mașinii și îi dădu fișa funcționarului.

Acesta îi înmînă o cheie cu o etichetă de plastic, restul de la plata camerei și o chitanță pentru ceilalți o sută de dolari.

– Cabana cincisprezece. În partea dreaptă cum ieși de aici. Spre capăt. Camera se eliberează la ora unsprezece.

– Mulţumesc.

Khalil se întoarse şi părăsi biroul. Se sui în maşină şi rulă pînă la cabana care avea pe uşă numărul 15.

Îşi luă geanta de voiaj, încuie maşina, intră în cameră şi apăsă comutatorul care aprinse o veioză.

Încuie uşa şi o zăvorî. Camera era mobilată foarte simplu, gîndi el, dar avea un televizor pe care îl deschise.

Se dezbrăcă şi intră în baie, ducînd cu el geanta de voiaj, vesta antiglonţ şi cele două pistoale Glock de calibru 40.

Se uşură, apoi deschise geanta şi scoase obiectele de toaletă. Îşi desprinse mustaţa, se spălă pe dinţi şi se rase. Făcu repede un duş, cu cele două pistoale pe chiuveta de lîngă el.

Se şterse, îşi luă geanta, pistoalele, vesta antiglonţ şi intră în cameră. Se îmbrăcă cu schimburi curate şi alese din geantă altă cravată şi alte şosete. Scoase tubul de pastă de dinţi care conţinea lipiciul pentru mustaţă şi se aşeză în faţa oglinzii din dormitor ca să-şi lipească mustaţa.

Khalil găsi telecomanda, se aşeză pe pat şi schimbă canalele pînă cînd găsi unul cu ştiri. Era un reportaj înregistrat mai devreme de către o agenţie de informaţii, înţelese el, dar putea fi util.

Urmări programul timp de cincisprezece minute, apoi prezentatorul spuse: „Mai multe despre tragedia de pe aeroportul Kennedy în această după-amiază".

Pe ecran apăru aeroportul. Recunoscu în fundal zona de securitate. Depăşind gardul de oţel, se văzu coada şi cupola Boeingului 747.

Vocea zicea: „Numărul morţilor este în creştere, în timp ce persoanele oficiale ale aeroportului şi companiei confirmă că gaze toxice, probabil provenind de la o încărcătură neautorizată din cala avionului, au ucis cel puţin două sute de persoane la bordul zborului Unu-Şapte-Cinci al Companiei Trans-Continental".

Prezentatorul televiziunii continuă un timp pe această linie, dar nu era nimic interesant în reportaj.

Camera de luat vederi se deplasă spre terminalul unde prietenii şi rudele victimelor plîngeau. O mulţime de reporteri cu microfoane încercau să ia interviuri persoanelor înlăcrimate. Khalil găsi lucrul acesta ciudat. Dacă ei credeau că a fost un accident, atunci ce importanţă mai avea ce declarau aceşti oameni? Ce ştiau ei? Nimic. Dacă americanii recunoşteau că a fost un act terorist, atunci, cu

siguranță, aceşti oameni disperați ar fi filmați în scop propagandistic. Dar, din ce înțelegea el, aceşti reporteri voiau doar date despre prietenii şi familiile celor morți. Mulți dintre cei intervievați, observă Khalil, sperau că aceia pe care îi aşteptau supraviețuiseră. Khalil putea să-i asigure că acest lucru nu se întîmplase.

Khalil continua să privească, fascinat de prostia acestor oameni, în special a reporterilor.

Voia să vadă dacă cineva amintea de pompierul de la bordul aeronavei pe care îl ucisese, dar nu se făcu nici o mențiune. Nu se spuse nimic nici despre Clubul Conchistadorilor, dar el ştia că nu se va da nici o declarație în acest sens.

Aştepta să-şi vadă chipul pe ecran, dar nici aşa ceva nu se întîmplă, în schimb, imaginea se mută din nou la prezentatorul de televiziune care spunea: „Există încă speculații cum că aeronava a aterizat singură. Îl avem aici pe un fost pilot pe Boeing 747, căpitanul Fred Eames. Bine ați venit."

Căpitanul salută din cap.

– Domnule căpitan, este posibil ca această aeronavă să aterizeze singură – fără intervenția pilotului?

– Da, răspunse acesta, este posibil. De fapt, este doar rutină. Aproape toate aeronavele pot zbura pe o rută programată, dar cea mai nouă generație de avioane poate să controleze automat şi mecanismele de aterizare, flapsurile, frînele, făcînd ca aterizarea programată pe computer să devină rutină. Totuşi, computerul nu poate controla inversarea tracțiunii, aşa că o aeronavă care aterizează cu pilot automat are nevoie de o pistă mai lungă decît de obicei – dar la aeroportul Kennedy aceasta nu este o problemă.

Bărbatul continua să explice. Asad Khalil asculta, deşi nu foarte interesat. Îl interesa doar faptul că la televizor nu apăreau agenți FBI, că nu i se menționase numele şi că nu fusese dată nici o fotografie de-a lui. Îşi dădu seama că guvernul se hotărîse să nu dezvăluie ceea ce se ştia. Nu încă. Dar pînă atunci Khalil avea să fie foarte aproape de îndeplinirea misiunii lui. Primele douăzeci şi patru de ore erau cele mai critice. După aceea, şansele de a fi prins descreşteau cu fiecare zi care trecea.

Reportajul despre morții de la bordul aeronavei se termină şi începu un altul, pe altă temă. Aşteptă să vadă dacă se anunța moartea lui Gamal Jabbar, dar nici despre asta nimic.

Asad Khalil opri televizorul. Cînd se îndreptase spre cabana 15, privise busola de la bordul maşinii şi stabilise unde era estul.

Se dădu jos din pat, îngenunche cu faţa la Mecca şi spuse rugăciunea de seară.

Se întinse în pat complet îmbrăcat şi căzu într-un somn uşor.

23

Kate Mayfield, Ted Nash şi cu mine am părăsit clădirea de la 26 Federal Plaza şi am rămas pe trotuar.

Pe stradă nu era prea multă lume, iar seara era răcoroasă.

Nimeni nu zicea nimic, ceea ce nu însemna că nu era nimic de zis. Vreau să spun că pentru prima dată eram complet singuri, noi trei care ratasem un succes răsunător, în ciuda vorbelor amabile din final ale lui Koenig, şi nu voiam să facem comentarii.

Nu găseşti niciodată un poliţist sau un taxi atunci cînd ai nevoie, aşa că stăteam acolo, tremurînd de frig.

– Băieţi, a zis Kate în cele din urmă, vreţi ceva de băut?

– Nu, mulţumesc, a răspuns Nash. Trebuie să-mi petrec jumătate din noapte la telefon ca să raportez la Langley.

– John? a întrebat ea, privindu-mă.

Simţeam nevoia de o băutură, dar voiam să fiu singur.

– Nu, mulţumesc, am zis şi eu. Mă duc să mă culc. Nu se vedea nici un taxi, aşa că am adăugat: Voi lua metroul. Merge careva în aceeaşi direcţie?

Nash, care probabil nici măcar nu ştia că *exista* metrou în New York, a răspuns:

– Voi aştepta un taxi.

– Merg şi eu cu Ted, mi-a zis Kate.

– Okay. Ne vedem la La Guardia.

Am ajuns la colţul străzii şi am ridicat privirea spre Turnurile Gemene, înainte de a o lua spre est, pe Duane Street.

În faţa mea se înălţa clădirea de paisprezece etaje numită One Police Plaza şi am simţit că mă cuprinde o undă de nostalgie, urmată de imagini din fosta mea activitate – Academia de Poliţie, poliţist

începător, polițist de stradă, polițist în civil, apoi insigna aurie de detectiv. Înainte de a-mi părăsi brusc slujba, trecusem examenul de sergent și urma să fiu promovat. Dar evenimente care nu țineau de voința mea mi-au întrerupt ascensiunea. A urmat apoi slujba de profesor la John Jay. Cooptarea mea la ATTF era al treilea și, poate, ultimul act al unei cariere uneori strălucite, alteori nu prea.

Am luat-o spre nord, pe Centre Street, și am continuat drumul pe lîngă tribunale, prin cartierul chinezesc, pe lîngă intrarea la metrou.

Poate unul dintre gîndurile nerostite de Nash, de Kate și de mine, acolo pe trotuar, era acela că acum eram țintele lui Asad Khalil. De fapt, cu cîteva excepții, nimeni, nici crima organizată, nici grupările subversive, nici chiar regii drogurilor nu au vizat vreodată un agent federal în America. Dar trebuia să începem să vedem lucrurile într-o altă lumină în cazul grupărilor extremiste islamice. Fuseseră unele incidente, ca uciderea unui ofițer CIA într-o parcare, care a fost ca o prevestire tulburătoare pentru viitor. Acel viitor venise astăzi cu zborul 175.

Mă aflam acum în cartierul Mica Italie, iar picioarele m-au purtat spre restaurantul lui Giulio de pe Mott Street. Am intrat și m-am așezat la bar.

Localul era plin în această noapte de sîmbătă, în majoritate cu grupuri de șase sau mai multe persoane. Erau locuitori din Manhattan, cîțiva vagabonzi din suburbii, cîteva familii italiene din cartier și cîțiva turiști din țări unde populația are părul blond. N-am văzut nici un mafiot care, de regulă, evită Mica Italie în week-end-uri, cînd oamenii vin special ca să-i vadă.

Totuși, mi-am reamintit, cu aproape zece ani în urmă, într-o vineri noaptea, aici a fost ucis un *don* mafiot. De fapt, a fost lovit pe trotuar, dar a fost aruncat în restaurant prin vitrină în urma rafalelor trase cu o pușcă de către un criminal plătit de un alt mafiot. Din cîte îmi amintesc, acel *don* nu a murit atunci, deoarece purta vestă antiglonț – așa-zisul tricou tip Mica Italie – ci mai tîrziu, ucis de o doamnă căsătorită cu care era combinat.

Oricum, barmanul îmi era necunoscut, ca și persoanele de la bar și din restaurant. În timpul săptămînii voi trece pe la unul dintre localurile unde se adunau foștii mei amici, dar nu în seara asta.

Am comandat o bere dublă. Nu avea rost să pierd timpul.

Am luat cana și am sorbit din bere.

Deasupra barului se afla un televizor cu sunetul oprit. La baza ecranului se înşiruiau continuu preţul acţiunilor din cursul săptămînii, precum şi rezultatele unor meciuri. Pe ecran rula un serial de comedie mafiot numit *The Sopranos,* la care toţi cei de la bar se uitau. Ştiu că mafioţii adoră acest spectacol.

După ce am băut cîteva beri şi cînd m-am simţit mai bine, am plecat şi am prins un taxi, care se găsea din belşug în Mica Italie. M-am întors în apartamentul meu de pe East 72nd Street.

Locuiesc într-o clădire înaltă, modernă şi îngrijită, cu o vedere superbă spre East River, iar apartamentul meu nu are nimic comun cu grozăviile la care este martor un detectiv necăsătorit din New York. Viaţa mea este o harababură, dar la mine acasă totul este ordonat. Parţial, acesta este rezultatul primei mele căsătorii, care a durat aproape doi ani. Numele fostei mele soţii este Robin, fost procuror adjunct la Procuratura din Manhattan, unde ne-am şi cunoscut. Majoritatea femeilor procuror se căsătoresc cu avocaţi. Robin s-a căsătorit cu un poliţist. Am fost căsătoriţi de un judecător, dar ar fi trebuit să solicit un juriu.

Oricum, aşa după cum se întîmplă cu procuroarele istețe, lui Robin i s-a oferit un post, pe care l-a şi acceptat, la o firmă de avocatură specializată în apărarea ticăloşilor pe care atît ea cît şi eu încercam să-i băgăm în închisoare. Situaţia noastră materială s-a îmbunătăţit, dar căsătoria a început să meargă prost. Divergenţe filozofice ireconciliabile. Eu mi-am luat un apartament. Chiria este foarte ridicată.

Alfred, portarul nostru de noapte, m-a salutat şi mi-a deschis uşa.

Mi-am verificat cutia de scrisori, care ea plină de plicuri fără importanţă. Aproape că mă aşteptam la o scrisoare capcană de la Ted Nash, dar pînă acum tipul arătase o stăpînire de sine admirabilă.

Am luat liftul şi am intrat în apartament, luîndu-mi precauţii minime. Chiar şi eu am avut probleme în a trece de Alfred în primele două luni după căsătorie. Nu-i plăcea ideea că mă culcam cu nevasta mea, pe care o simpatiza şi el. Robin şi cu mine i-am instruit pe Alfred şi pe celălalt portar că, deoarece lucram amîndoi împotriva răufăcătorilor, aveam duşmani. Amîndoi portarii au înţeles, iar de sărbătorile de Paşte şi de Crăciun, primele pe care le primeau de la noi arătau că le apreciem loialitatea, discreţia şi vigilenţa. Pe de altă parte, după divorţ, credeam că Alfred avea să dea cheia

apartamentului meu lui Jack Spintecătorul pentru numai douăzeci de dolari.

Am trecut prin sufrageria spațioasă, cu o terasă largă, și am intrat în cabinetul meu, unde am dat drumul la televizor pe canalul CNN. Aparatul nu mergea bine și avea nevoie de un stimulent, așa că l-am lovit cu palma de trei ori. A apărut o imagine cu purici, dar era doar un raport financiar al CNN.

M-am dus la telefon și am apăsat butonul pentru mesaje. La ora 7:16 p.m., Beth Penrose zicea: „Hei, John. Am impresia că astăzi ai fost la aeroportul JFK. Îmi amintesc că ai spus ceva despre asta. A fost îngrozitor – o nenorocire. Dumnezeule... oricum, dacă lucrezi la acest caz, noroc. Îmi pare rău că nu putem fi împreună în noaptea asta. Sună-mă cînd poți."

Acesta este unul dintre avantajele unui polițist combinat cu o polițistă. Amîndoi înțeleg situația. Dar nu cred să mai fie și altele.

Al doilea mesaj era de la fostul meu partener, Dom Fanelli. Acesta zicea: „Sfinte Dumnezeule. Am auzit eu bine că ai fost la aeroportul JFK? Ți-am spus să nu accepți slujba asta. Sună-mă."

– Tu mi-ai făcut *rost* de ea, prostănac obez!

Mai erau cîteva mesaje de la prieteni și rude, toate cerînd detalii despre tragedia de pe aeroportul JFK și despre implicarea mea în acest caz. Brusc, eram din nou în atenția tuturor. Nu era rău pentru un tip despre care gîndeau că murise și fusese incinerat în urmă cu un an.

Ultimul mesaj, sosit doar cu zece minute înainte să ajung acasă, era de la Kate Mayfield. Ea spunea: „Aici Kate. Credeam că ai ajuns deja acasă. Okay... ei bine, dacă vrei să vorbim, sună-mă... sînt acasă... nu cred că pot dormi. Așa că poți să suni oricînd... să vorbim."

Ei bine, eu nu aveam nici o problemă cu somnul. Dar mai întîi voiam să prind știrile, așa că mi-am scos haina și pantofii, mi-am slăbit nodul de la cravată și m-am cufundat în fotoliul meu favorit. Prezentatorul știrilor financiare vorbea încă. Eram pe punctul de a ațipi, pe jumătate conștient de telefonul care suna, dar l-am ignorat.

Ultimul lucru pe care îl știu este că ședeam într-o aeronavă imensă și încercam să mă ridic din fotoliu, dar ceva mă oprea. Am observat că toată lumea din jurul meu dormea, în afară de un tip care stătea pe culoar. Acesta avea în mînă un cuțit mare, plin de sînge, și venea direct spre mine. Am încercat să-mi scot pistolul,

dar acesta nu se afla în toc. Tipul a ridicat cuțitul, iar eu am sărit din fotoliu.

Ceasul arăta ora 5:17 a.m. Dé-abia aveam timp să fac un duș, să mă schimb și să ajung la La Guardia.

În timp ce mă dezbrăcam, am dat drumul la aparatul de radio din dormitor, care era pus pe un post numai de știri.

Prezentatorul vorbea despre tragedia aeronavei de la Trans-Continental. Zicea ceva despre Gaddafi și despre raidul american asupra Libiei din 1986.

Mi se părea că oamenii începuseră să înțeleagă despre ce este vorba.

Abia mai țineam minte raidul acela, dar mi-am amintit că atît NYPD, cît și Autoritatea Aeroportului fuseseră în alertă pentru cazul în care avea să aibă loc vreun atac terorist. Dar în afară de faptul că am făcut ore suplimentare, nu s-a mai întîmplat nimic special.

Presupun însă că ieri s-a întîmplat. Acești oameni au memorie bună. Fostul meu partener, Dom Fanelli, mi-a spus odată o glumă – un italian bolnav de Alzheimer uită totul, cu excepția tipului pe care trebuie să-l omoare.

Cu siguranță că asta se aplică și arabilor. Dar nu mai pare atît de nostim cînd ești tu însuți implicat.

CARTEA A PATRA

America, în prezent

am stîrnit printre creştini duşmănie
şi ură, care va dura pînă în Ziua Învierii...
Credincioşi, nu vă împrieteniţi nici cu evreii,
nici cu creştinii.

– Coranul – Sura V, „Masa" –

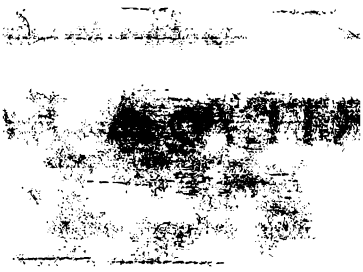

24

Data de 15 aprilie a fost groaznică, dar nici ziua următoare nu avea să fie mai bună.

– Bună dimineața, domnule Corey, mi-a zis Alfred, portarul, care îmi comandase un taxi.

– Bună dimineața, Alfred.

– Vremea se anunță bună. Destinația La Guardia, nu-i așa? Mi-a deschis portiera din spate a taxiului și i-a zis șoferului: La Guardia.

M-am așezat pe bancheta din spate, iar mașina a demarat.

– Ai un ziar? l-am întrebat pe șofer.

A luat unul de pe locul din față și mi l-a întins peste spătar. Era rusesc sau grecesc. A rîs.

Ziua începea deja să meargă prost.

– Sînt în întîrziere, i-am spus tipului. Dă-i bătaie. *Capisce?* Pedala pînă la podea.

Nu a dat nici un semn că ar vrea să încalce legea, așa că mi-am scos legitimația de la FBI și i-am pus-o în față.

– Dă-i drumul.

Mașina a țîșnit înainte. Dacă aș fi avut pistolul la mine, i-aș fi pus țeava în ureche, dar omul părea să se încadreze în timp. Apropo, nu sînt un tip matinal.

Traficul era relaxat la această oră timpurie de duminică și am parcurs destul de repede FDR Drive și Triborough Bridge. Cînd am ajuns la aeroport, i-am zis:

– La terminalul US Airways.

Tipul a oprit, i-am plătit şi i-am înapoiat ziarul.

– Iată-ţi şi bacşişul, am zis eu.

M-am uitat la ceasul de la mînă. Mai aveam zece minute pînă la plecare. Timpul era la limită, dar nu aveam bagaje şi nici pistol de declarat.

Dincolo de poartă am văzut doi poliţişti în uniformă de la Autoritatea Aeroportului care priveau cu atenţie fiecare persoană de parcă aceasta ar fi sosit într-o maşină capcană. Era evident că se aflau în alertă şi speram ca fiecare să aibă o fotografie a lui Asad Khalil. La ghişeul pentru verificarea biletelor, tipul de acolo m-a întrebat dacă aveam bilet sau rezervare. De fapt, aveam o mulţime de rezervări pentru acest zbor, dar nu era momentul să fac pe nebunul.

– Corey, John, am spus.

A căutat pe computer apoi a ştanţat un bilet. Mi-a mai cerut un act de identitate cu fotografie, aşa că i-am dat carnetul de conducere în loc să-i arăt legitimaţia FBI, care întotdeauna punea problema existenţei unui pistol. Unul dintre motivele pentru care decisesem să nu iau pistolul în această dimineaţă a fost că mă trezisem tîrziu şi nu avusesem timp de pierdut cu întocmirea hîrtiilor. Altul era acela că urma să călătoresc cu persoane înarmate care aveau să mă protejeze. Cred. Pe de altă parte, ori de cîte ori crezi că nu ai nevoie de pistol, vei avea. Dar mai era un motiv, foarte important, pentru care nu luasem pistolul. Despre asta, însă, mai tîrziu.

Tipul de la ghişeu m-a întrebat dacă am pus eticheta la bagaje, iar eu i-am răspuns că nu am nici un bagaj, aşa că mi-a înmînat biletul şi mi-a urat „Drum bun".

Dacă aş fi avut mai mult timp, i-aş fi răspuns: „Fie ca Allah să ne dea vînt bun din pupa"

Un alt poliţist se afla lîngă detectorul de metale. Am trecut prin cadru şi testiculul meu de alamă nu a făcut să piuie aparatul.

În timp ce mă îndreptam în grabă spre poarta de îmbarcare, am reflectat la înăsprirea măsurilor de securitate. Pe de altă parte, o mulţime de poliţişti urma să acumuleze multe ore suplimentare în următoarea lună, iar primarul va avea o criză de isterie şi va încerca să-i scuture pe cei de la Washington de nişte bani din bugetul federalilor, arătînd că era vina lor.

În plus, aceste operaţiuni de la terminalele aeroporturilor rareori demascau persoana căutată, dar era un lucru ce trebuia făcut.

Îngreuna încercarea fugarilor de a călători prin țară. Dar, dacă Asad Khalil avea ceva creier, va face ceea ce face majoritatea ticăloșilor – se va ascunde undeva pînă se liniștesc lucrurile sau va face rost de o mașină sigură și va dispărea pe autostrăzi. Sau, bineînțeles, va fi prins deja de ieri un zbor la Camel Air spre Deșertland.

I-am dat biletul agentei de la poartă, am străbătut burduful și m-am urcat în cursa pentru Țara lui Papură Vodă.

– Ați ajuns în ultimul moment, a zis stewardesa.

– Este ziua mea norocoasă.

– Drum bun. Așezați-vă pe orice loc doriți.

– Ce zici de locul pe care stă tipul ăla?

– Pe orice loc *gol,* domnule. Vă rog să vă așezați.

Am înaintat pe culoarul dintre scaune și am văzut că avionul era pe jumătate plin, așa că am ales un loc la întîmplare, departe de Kate Mayfield și Ted Nash, care ședeau alături, și de Jack Koenig care se afla pe partea opusă a culoarului, vizavi de ei. Totuși, am îngăimat un „Bună dimineața" în timp ce mă îndreptam spre coada avionului. Îl invidiam pe George Foster, care fusese scutit de călătoria asta.

Nu mă gîndisem să iau cîteva reviste gratuite de la poarta de îmbarcare, iar cineva luase revistele din buzunarul scaunului din fața mea, așa că, pînă la decolarea avionului, am citit instrucțiunile de evacuare în caz de urgență.

Pe la jumătatea călătoriei, în timp ce moțăiam, Koenig a trecut pe lîngă mine, în drum spre toaletă, și mi-a aruncat în poală prima pagină a ziarului *Times* de duminică.

M-am trezit de-a binelea și am citit titlul: *Trei sute de morți într-un avion pe JFK.* Era o știre bombă.

Am citit articolul, care era schematic și puțin modificat, cu siguranță, rezultatul făuritorilor de imagine. Concluzia era că Agenția Federală de Aviație și Comitetul Național pentru Siguranța Transportului nu dăduseră prea multe detalii, spunînd doar că un gaz toxic neidentificat omorîse pasagerii și întregul echipaj. Nu se menționa că avionul aterizase cu pilot automat, nu se vorbea despre nici un criminal sau terorist și, cu siguranță, nu exista nici o referire la Clubul Conchistadorilor. Și, mulțumescu-ți ție Doamne, nu se pomenea numele lui John Corey.

Totuşi, ştirile din ziua următoare aveau să fie mult mai concrete. Detaliile aveau să fie servite în doze potrivite, ca uleiul de peşte cu un strop de tămîie, puţin cîte puţin, pînă ce cititorii aveau să se obişnuiască cu veştile şi atenţia le va fi distrasă de altceva.

Unica oră de zbor a trecut fără incidente, în afară de o ceaşcă de cafea proastă. În timp ce ne apropiam de Aeroportul Naţional Ronald Reagan, am urmat cursul fluviului Potomac şi am avut o imagine splendidă asupra cireşilor în floare de la Jefferson Memorial, a Capitoliului, a Mall-ului şi a tuturor acelor clădiri albe care emanau putere, putere, putere. Mi-am dat seama, pentru prima dată, că lucram pentru cîţiva dintre oamenii care se aflau acolo.

Avionul a aterizat la ora stabilită. Am văzut că Koenig purta un costum albastru aproape specific FBI-ului şi ducea o geantă diplomat. Nash era îmbrăcat cu alt costum de proveniență europeană şi avea şi el o geantă diplomat, cu siguranţă confecţionată de mînă, cu măiestrie, din piele de antilopă, de către luptătorii tibetani pentru libertate din Himalaya. Şi Kate purta un costum taior albastru, dar pe ea cădea mai bine decît pe Jack. Avea şi ea o geantă diplomat, şi m-am gîndit că ar fi trebuit să iau şi eu una. Costumaţia mea pentru această zi consta dintr-un costum gri deschis cumpărat de fosta mea soţie de la magazinul Barney's. Împreună cu TVA-ul şi bacşişul, costase probabil vreo două mii de dolari. Ea îşi putea permite. Banii ei proveneau din slujba de avocat al apărării traficanţilor de droguri, a ucigaşilor plătiţi, a criminalilor din lumea bună şi a altor delincvenţi pentru evaziune fiscală. Aşadar, de ce purtam eu un astfel de costum? Presupun că o făceam din spirit de contradicţie. Şi pentru că îmi venea bine şi se vedea că este scump.

Dar să revenim pe aeroport. Acolo ne aştepta o maşină cu şofer care ne-a condus la cartierul general al FBI-ului, alias clădirea J. Edgar Hoover.

Pe drum nu s-a prea vorbit în maşină. În cele din urmă, însă Jack Koenig, care şedea pe locul pasagerului, s-a întors spre noi şi a zis:

– Îmi cer scuze dacă această călătorie v-a împiedicat să vă duceţi la biserică.

Bineînţeles, FBI-ul admite necesitatea prezenţei la biserică, dar poate că nu sînt chiar vorbe goale. Nu mi i-am putut imagina pe vechii mei şefi rostind astfel de vorbe, aşa că am rămas fără replică.

– Nu este nici o problemă, a spus Kate, fără să fie prea explicită.

Nash a mormăit ceva de genul că ne acordă el o dispensă. Eu nu sînt genul care merge de regulă la biserică, aşa că am zis:

– J. Edgar este pe sus pe undeva şi ne priveşte.

Koenig mi-a aruncat o privire chiorîşă şi mi-a întors spatele. Avea să fie o zi lungă. Lungă, lungă de tot.

25

La ora 5:30 a.m., Asad Khalil se trezi, luă un prosop umed din baie şi şterse toate suprafeţele pe care puteau fi amprentele lui. Se aşeză în genunchi pe podea, îşi spuse rugăciunea, apoi se îmbrăcă şi ieşi din cameră. Îşi luă geanta de voiaj şi o puse în maşină, apoi se duse la recepţia motelului, avînd în mînă prosopul.

Tînărul funcţionar de la tejghea dormea pe scaun, iar televizorul era deschis.

Khalil ocoli tejgheaua, ţinînd în mînă pistolul Glock înfăşurat în prosop. Puse pistolul pe ceafa bărbatului şi apăsă pe trăgaci. Tînărul şi scaunul cu rotile zburară în tejghea. Khalil trase capul acestuia sub tejghea şi îi luă portofelul din buzunar şi toţi banii peşin din sertar. Găsi teancul de fişe de înregistrare şi copiile chitanţelor, le puse pe toate în propriul buzunar, apoi şterse cu prosopul umed eticheta ataşată de cheia lui şi o repuse la tablou.

Ridică privirea spre camera de luat vederi pe care o observase mai devreme şi care înregistrase nu numai sosirea lui, ci şi crima urmată de jaf. Urmări firul care ieşea din cameră pînă la o cămăruţă din spate, unde se găsea aparatul video. Scoase caseta şi o puse în buzunar, apoi reveni la tejghea, unde găsi un întrerupător electric pe care scria FIRMĂ MOTEL. Îl închise, apoi stinse toate luminile din interior, ieşi din camera de recepţie şi se duse la maşină.

În aer plutea o ceaţă umedă din cauza căreia nu se vedea în jur decît pînă la cîţiva metri. Fără să aprindă farurile, Khalil ieşi din parcare şi le aprinse abia după ce rulă vreo cincizeci de metri.

Îşi stabili din nou traseul şi se apropie de Capital Beltway. Înainte de a intra pe autostradă, trase maşina în parcarea uriaşă a unui supermagazin, găsi o gură de canal în care aruncă, printre barele de metal, fişele de înregistrare, chitanţele şi caseta video. Reţinu banii şi aruncă şi portofelul tînărului ucis.

Se întoarse la maşină şi intră pe Capital Beltway.

Era ora şase dimineaţa, iar întunericul se risipea gonit de lumina din est ce încerca să străpungă ceaţa. Traficul era redus în această dimineaţă de duminică şi nu apăru nici o maşină de poliţie.

Rulă pe Beltway spre sud, apoi coti spre vest şi traversă fluviul Potomac, continuă drumul spre vest şi traversă Potomacul din nou. Dădea ocol oraşului Washington ca leul, gîndi el, care ia urma vînatului.

Khalil programă sistemul de navigaţie prin satelit la adresa pe care o dorea din Washington şi părăsi Beltway la Pennsylvania Avenue.

Merse pe acest bulevard pînă în inima capitalei inamice.

La ora 7:00 a.m. ajunse la Colina Capitoliului. Ceaţa se ridicase, iar imensa clădire a Capitoliului apăru în lumina soarelui de dimineaţă. Khalil ocoli clădirea, opri şi parcă maşina pe latura de sud-est. Scoase aparatul de fotografiat din geanta de voiaj şi făcu cîteva fotografii. La aproape cincizeci de metri de el văzu un cuplu tînăr care făcea acelaşi lucru. Fotografiile nu îi erau necesare, o ştia, şi putea să-şi petreacă timpul în altă parte, dar se gîndi că ele îi vor amuza pe compatrioţii lui de la Tripoli.

Văzu maşini de poliţie în spatele porţilor clădirii, dar nici una nu se afla pe stradă.

La ora 7:25 a.m. reveni la maşină şi se deplasă cîteva cvartale pe Constitution Avenue. Conduse încet pe şoseaua cu trei benzi şi localiză casa de la numărul 415. Pe drumul îngust de acces era parcată o maşină, iar la o fereastră de la etajul al treilea era aprinsă lumina. Continuă drumul, făcu un mic ocol şi parcă maşina la mică distanţă de clădire.

Khalil îşi puse în buzunarele jachetei ambele pistoale Glock şi se puse pe aşteptat, supraveghind casa.

La ora 7:45 a.m., un bărbat de vîrstă mijlocie şi o femeie ieşiră din casă. Doamna era elegant îmbrăcată, iar bărbatul purta uniforma albastră a Forţelor Aeriene Americane. Khalil zîmbi.

În Tripoli i se spusese că generalul Terrance Waycliff era un om cu tabieturi şi în fiecare duminică dimineaţă obişnuia să participe la slujba de la National Cathedral. Aproape întotdeauna, generalul asista la slujba de la ora 8:15, uneori însă participa la cea de la ora 9:30. În dimineaţa aceasta se ducea la ora 8:15, iar Khalil era încîntat că nu trebuia să mai piardă o oră pe undeva.

Îl urmări cu privirea pe generalul care îşi însoţea soţia la maşină. Era un bărbat înalt, subţire şi, în ciuda părului cărunt, avea un mers de bărbat tînăr. În 1986, Khalil ştia, generalul avusese gradul de căpitan, iar numele de cod al avionului lui de vînătoare F-111 fusese Remit 22. Avionul acestuia fusese unul dintre cele patru din escadrila de atac care bombardase Al Azziziyah. Ofiţerul responsabil cu mijloacele de luptă de pe avionul căpitanului Waycliff fusese colonelul – pe atunci căpitan William Hambrecht, care se întîlnise cu soarta la Londra, în luna ianuarie. Acum generalul Waycliff avea să aibă aceeaşi soartă la Washington.

Khalil se uita cum generalul îi deschide portiera soţiei sale, cum ocoleşte maşina şi se urcă la volan, după care iese cu spatele de pe alee.

Îi putea omorî pe amîndoi aici şi acum, în această dimineaţă liniştită de duminică, dar hotărî să procedeze altfel.

Khail îşi aranjă cravata, coborî din maşină şi încuie portiera.

Se duse la uşa din faţă a casei generalului şi sună la sonerie. Auzi cum sunetul se propaga în toată casa. Auzi paşi coborînd o scară şi se dădu un pas înapoi ca să poată fi văzut prin vizor. Un clinchet metalic îi spuse că lanţul de la uşă era încă pus, apoi uşa se întredeschise puţin şi văzu o faţă de femeie. Aceasta începu să zică ceva, dar Khalil împinse uşa cu umărul. Lanţul se rupse, iar uşa se deschise, trîntind femeia la podea. Într-o secundă Khalil intră în casă, închise uşa şi scoase pistolul.

– Linişte, spuse el.

Tînăra femeie zăcea pe podeaua de marmură, privind terorizată.

Îi făcu un semn şi femeia se ridică în picioare. O clipă o cercetă cu privirea. Era o negresă scundă, îmbrăcată într-o rochie, dar în picioare nu avea nimic. Era menajera, după informaţiile primite, iar în casă nu mai locuia nimeni. Ca să fie sigur, o întrebă:

– Cine este acasă?

– Domnul general, spuse ea într-o engleză cu accent.

– Nu. Generalul nu este acasă, spuse el zîmbind. Copiii generalului sînt acasă?

Ea clătină din cap, iar el văzu că femeia tremură.

Khalil simţi un miros de cafea în aer.

– Bucătăria, spuse el.

Ea se întoarse, ezitînd, şi străbătu culoarul lung al casei spre bucătăria din spate, cu Khalil pe urmele ei.

Acesta inspectă dintr-o privire bucătăria spațioasă și văzu pe masa rotundă de lîngă fereastra arcuită două farfurii și două cești de cafea.

– Subsol. Jos, îi zise el, făcînd un semn spre podea.

Ea arătă cu mîna o ușă de lemn din perete.

– Coboară, zise el.

Femeia se duse la ușă, o deschise, aprinse lumina și începu să coboare treptele. Khalil o urmă.

Subsolul era plin cu lăzi și cutii de carton. Privind în jur, Khalil văzu o ușă și o deschise, descoperind o cămăruță ce conținea instalația de încălzire a casei. Împinse femeia înăuntru și, în timp ce ea trecea pe lîngă el și făcea pasul să coboare scara, îi trase un singur glonț în ceafă. Tînăra căzu în față și muri înainte de a atinge podeaua.

Khalil închise ușa cămăruței și urcă scara în bucătărie. În frigider găsi o cutie cu lapte și bău întreg conținutul direct din cutie, apoi aruncă ambalajul în coșul de gunoi. Mai găsi iaurt la cutii și luă două, pe care le mîncă în grabă cu linguriță. Nu își dăduse seama cît de înfometat era pînă nu simțise miros de mîncare.

Se întoarse iar în hol și la ușa din față. Desfăcu suportul de metal care atîrna și îl presă pe ușă la locul lui, de unde îl rupsese, apăsînd șuruburile cu mîna. Încuie ușa, dar nu puse lanțul, ca generalul și soția lui să poată intra în casă.

Cercetă parterul, unde se afla o sufragerie spațioasă ce dădea în bucătărie, o cameră de zi și o toaletă de serviciu.

Urcă scările la primul etaj, care consta dintr-o uriașă cameră de zi, și văzu că nu se afla nimeni acolo. Continuă să urce scările la etajul al doilea, unde se aflau dormitoarele. Le verifică pe fiecare. Două dintre ele era evident că aparțineau copiilor generalului, o fată și un băiat, și Khalil regretă că nu erau acasă, în pat. Dar camerele erau goale. Cea de-a treia cameră părea să fie pentru oaspeți, iar al patrulea dormitor era al stăpînilor casei.

Khalil urcă la al patrulea etaj, unde se afla un cabinet de lucru spațios și o cameră mai mică, probabil a menajerei, gîndi el.

Cercetă cu privirea pereții lambrisați ai cabinetului, observînd simboluri și suveniruri militare pe pereți, pe birou și pe o masă alăturată.

O machetă a avionului de vînătoare F-111 atîrna de fire de nailon prinse în tavan, cu botul în jos și aripile trase spre spate, de parcă se lăsa în picaj pentru atac. Sub aripile lui, Khalil observă

patru bombe mici din argint. Smulse macheta din legăturile ei şi o rupse în bucăţi pe care le lăsă să cadă pe podea, unde le zdrobi cu picioarele.

– Să ajungeţi în iad cu toţii.

Îşi recapătă sîngele rece şi continuă să examineze cabinetul. Pe un perete se afla o fotografie alb-negru cu opt bărbaţi stînd în faţa unui avion de vînătoare F-111. Fotografia avea o legendă tipărită şi care zicea LAKENHEATH, 13 APRIL, 1987. Khalil citi din nou notiţa. Aceasta nu era data corectă a atacului cu bombe, apoi îşi dădu seama că atît numele acestor bărbaţi, cît şi misiunea lor era secretă, ceea ce explica datarea incorectă a fotografiei chiar şi în acest cabinet particular. E limpede, gîndi el, laşii ăştia nu primiseră nici o medalie pentru ceea ce făcuseră.

Khalil se duse la biroul mare de mahon şi examină relicvele de pe el. Găsi agenda generalului şi o deschise la data de 16 aprilie, duminică. Acesta notase simplu „Biserică, 8:15, National".

Pentru această zi nu mai era nici o menţiune, deci era posibil ca nimeni să nu observe dispariţia generalului pînă ce se vor sesiza cei de la serviciu.

Khalil citi adnotarea pentru ziua de luni, care arăta că generalul avea o întîlnire la ora 10:00 a.m. Pînă atunci, alt coleg din escadrilă va fi mort.

Khalil reveni la data de 15 aprilie, aniversarea atacului cu bombe, şi citi, „Ora 9:00 a.m., întrunire, escadron".

Aşadar, păstrează legătura între ei, gîndi Khalil. Aceasta putea fi o problemă, mai ales dacă vor începe să moară unul cîte unul. Dar el se aşteptase că unii dintre ei să fie încă în legătură. Dacă va acţiona suficient de rapid, pînă ce îşi vor da seama că vor muri, vor fi toţi morţi.

Lîngă telefon găsi agenda telefonică a generalului. O răsfoi repede şi găsi numele celor opt oameni. Khalil observă cu satisfacţie că în dreptul numelui colonelului Hambrecht era trecut DECEDAT. Mai observă că peste adresa bărbatului numit Chip Wiggins era trecut un semn de întrebare cu roşu.

Khalil se gîndi să ia agenda telefonică, dar absenţa ei putea fi observată de poliţie şi putea să pună la îndoială motivele crimei care urma să aibă loc.

Puse agenda telefonică la loc pe birou, apoi şterse cu o batistă atît biroul, cît şi coperta de piele a agendei.

Deschise sertarele biroului. În cel din mijloc găsi un pistol automat placat cu argint, calibru 45. Verifică cutia încărcătorului să vadă dacă era plină, apoi o introduse la loc. Îndepărtă piedica şi puse pistolul la brîu.

Khalil se duse spre uşă, apoi se opri, adună cu grijă bucăţile machetei avionului F-111 şi le puse într-un coş cu hîrtii.

Coborî la etajul al treilea şi scotoci fiecare dormitor, luînd bani, bijuterii, ceasuri de mînă, chiar şi cîteva decoraţii ale generalului. Puse toată prada într-o faţă de pernă, apoi coborî cu ea la bucătărie. Găsi în frigider o cutie cu suc de portocale şi se aşeză la masa generalului.

Ceasul de pe perete arăta ora 8:55 a.m. Dacă generalul şi soţia lui erau punctuali, ca de obicei, aveau să revină acasă la ora 9:30 a.m., iar după un sfert de oră, amîndoi vor fi morţi.

26

Am traversat Potomacul pe unul dintre poduri şi am intrat în oraş. La ora 8:30 a.m., duminica, traficul era destul de redus, dar am văzut cîţiva cetăţeni făcîndu-şi alergarea de dimineaţă, biciclişti, precum şi cîteva familii de turişti ieşiţi la iarbă verde, copiii părînd încă buimaci de somn.

Pe măsură ce ne apropiam, clădirea Capitoliului se profila în faţa noastră, şi m-am întrebat dacă Congresul fusese deja convocat în plen. Cînd treaba se împute, puterea executivă doreşte să se prezinte în faţa Congresului cu învoiala făcută, apoi îi cere binecuvîntarea. Din cîte ştiam, se făcuseră deja planuri de atac împotriva Libiei. Dar asta nu era problema mea.

Am intrat pe Pennsylvania Avenue, unde se afla clădirea J. Edgar Hoover, nu departe de compania-mamă, Ministerul de Justiţie.

Ne-am oprit în faţa clădirii Hoover, o structură urîtă din plăci de beton ale cărei mărime şi formă, unice, sfidau orice descriere. Mai fusesem aici o dată, la un seminar, şi făcusem un tur. Era o condiţie obligatorie, în special în muzeul lor cu trepte, altfel nu primeai prînzul.

Fațada clădirii avea șapte etaje, conform restricției de înălțime de pe Pennsylvania Avenue, dar partea din spate avea unsprezece etaje. Întreaga construcție ocupa o suprafață de aproape două mii trei sute de metri pătrați și era mai mare decît vechiul sediu al KGB din Moscova, fiind, probabil, cea mai mare aglomerare de forțe de aplicare a legii din lume. Aici lucrau aproape opt mii de salariați, majoritatea din eșalonul al doilea, și personalul de laborator. Mai erau aproape o mie de agenți activi pe care nu îi invidiam, nu mai mult decît pe polițiștii care lucrau la One Police Plaza.

Mașina a tras în fața clădirii, iar noi am intrat într-un hol mic cu vedere spre curtea interioară.

În timp ce așteptam gazda, mi-am aruncat privirea în curtea interioară, de care îmi aminteam din prima mea vizită, unde se aflau o fîntînă arteziană și cîteva bănci. Pe peretele de deasupra băncilor, o inscripție de bronz etala un citat din J. Edgar Hoover: „Cea mai eficace armă împotriva crimei este cooperarea... eforturile tuturor forțelor de aplicare a legii combinate cu sprijinul și înțelegerea poporului american". Citatul este bun. Mai bun decît motoul neoficial al FBI-ului, care spune: „Noi nu putem greși"

Acum mă aflam din nou aici. Am încercat să-mi adaptez atitudinea situației prezente. Dar era vorba de orgoliul masculin. În forțele de aplicare a legii erau prea mulți bărbați de prima mînă.

Pe peretele holului se aflau obișnuitele fotografii – președintele țării, procurorul general, directorul FBI-ului și așa mai departe. Fotografiile aveau un aer prietenos și erau așezate una lîngă alta, ca, din fericire, nimeni să nu rateze pe vreunul din Cei Mai Căutați Criminali ai Americii.

De fapt, clădirea mai avea o intrare, una pentru vizitatorii însoțiți de ghid, iar acolo erau etalate fotografiile celor mai căutați zece mafioți. Este incredibil, dar, ca urmare a faptului că vizitatorii au putut da relații în legătură cu fotografiile, trei dintre criminali au fost arestați. Nu aveam nici o îndoială că, pînă acum, fotografia lui Asad Khalil se afla deja pe locul unu în top. Poate vreun vizitator avea să spună: „Hei, i-am închiriat o cameră tipului ăstuia", sau poate nu.

Motivul pentru care m-am aflat aici cu cinci ani în urmă a fost un seminar despre ucigașii în serie. Atunci au fost invitați detectivi de la Omucideri din toată țara. Și toți erau puțin sonați, ca și mine. Am pus la cale o parodie despre „Ucigașii în serie" și am adus cutii pline cu perii diferite, care fuseseră ciopîrțite, găurite de glonț

sau strangulate. Noi am crezut că am făcut un lucru nostim, dar psihologii de la FBI au zis că avem nevoie de tratament.

Dar să revenim la motivul nefericit al prezenței noastre la cartierul general al FBI-ului. Nu era o zi normală de lucru, bineînțeles, iar clădirea părea aproape goală, dar nu aveam nici o îndoială că echipa antiteroristă se afla la posturi. Speram să nu dea vina pe noi că le-am stricat duminica.

Jack, Kate și Ted și-au declarat armele la pupitrul tipului ce asigura securitatea locului. A trebuit să recunosc că nu am armă, dar l-am informat pe individ că „Mîinile mele sînt recunoscute ca arme mortale". Tipul a privit la Jack, care a încercat să arate că nu făceam parte din grupul lor.

Înainte de ora 9:00 a.m., am fost conduși într-o frumoasă cameră de conferințe de la etajul al treilea, unde ni s-a oferit cafea, și am fost prezentați unui grup format din două femei și șase bărbați. Toți bărbații se numeau Bob, Bill și Jim sau poate așa mi s-a părut că sună. Pe cele două femei le chema Jane și Jean. Toți erau îmbrăcați în albastru.

Ceea ce urma să fie o zi lungă și agitată s-a transformat în ce putea fi mai rău. Nu că ar fi fost cineva ostil sau ni s-ar fi reproșat ceva – indivizii erau politicoși și înțelegători –, dar aveam impresia clară că eram din nou școlar și mă aflam în cabinetul directorului școlii. Johnny, data viitoare, cînd un terorist va veni în America, îți vei aminti ceea ce te-am învățat?

Sînt bucuros că nu mi-am luat pistolul – aș fi putut ține la respect întreaga bandă.

Nu am stat tot timpul în aceeași cameră de conferințe, ci am fost duși în diferite birouri, gen plimbă ursul, interpretînd aceeași piesă pentru alt auditoriu.

Apropo, interiorul clădirii era tot atît de anost ca și exteriorul. Pereții erau vopsiți în alb, iar ușile, în gri închis. Cineva mi-a spus odată că J. Edgar interzisese tablourile pe pereți și nici acum nu exista vreunul. Oricine atîrnă vreun tablou are parte de o moarte misterioasă.

După cum am spus, clădirea are o formă ciudată și cam jumătate din timp nu este ușor să îți dai seama pe unde te afli. Din cînd în cînd treceam pe lîngă un perete de sticlă prin care vedeam interiorul unui laborator sau birou unde oamenii munceau. Deși era duminică, unii erau aplecați asupra microscoapelor sau computerelor ori se agitau de colo-colo ducînd flacoane de sticlă. Multe dintre ceea ce

păreau a fi ferestre erau, de fapt, ferestre-oglindă, prin care tu puteai vedea persoanele de dincolo de ele, dar ele nu te vedeau pe tine. Iar multe dintre oglinzi erau tot ferestre-oglindă prin care persoanele de pe partea opusă te puteau vedea cum îţi scoţi semînţele de mac dintre dinţi.

Întreaga dimineaţă a constat dintr-o serie de expuneri scurte în care noi vorbeam, iar ceilalţi ascultau şi dădeau din cap. Uneori nici nu cunoşteam persoanele cu care vorbeam; de cîteva ori am crezut că am fost îndrumaţi greşit, deoarece interlocutorii păreau surprinşi sau derutaţi, ca şi cum ei veniseră la serviciu cu un anumit scop, şi patru indivizi din New York dăduseră buzna peste ei zicînd ceva despre un gaz toxic şi despre un alt individ care îşi spunea Leul. Ei bine, poate exagerez puţin, dar, după ce timp de trei ore spui acelaşi lucru unor persoane diferite totul începe să pară confuz.

Din cînd în cînd cineva ne punea o întrebare precisă asupra unui fapt, iar alteori ni se cerea să ne spunem părerea asupra celor întîmplate. Dar nici măcar o dată nu ni s-a spus ceva despre părerea *lor*. Asta se va întîmpla după masa de prînz, aşa ni s-a comunicat, şi doar dacă eram cuminţi şi mîncam toată garnitura de legume.

27

Asad Khalil auzi uşa de la intrare deschizîndu-se şi vocea unui bărbat şi a unei femei.

– Rosa, am sosit, zise vocea de femeie.

Khalil îşi termină de băut cafeaua şi auzi închizîndu-se uşa. Pe măsură ce persoanele înaintau în hol, vocile se auzeau mai tare.

Khalil se ridică de la masă şi se postă într-o parte a uşii. Scoase pistolul generalului, Coltul automat de calibru 45, şi ascultă încordat. Distinse două rînduri de paşi ce se apropiau de el, pe podeaua de marmură.

Generalul şi soţia lui intrară în bucătărie. Bărbatul se duse la frigider, iar femeia – la filtrul de cafea de pe bufet. Amîndoi se aflau cu spatele la Khalil, care aştepta ca cei doi să-l vadă lipit de perete. Băgă pistolul în buzunarul jachetei şi ţinu mîna înăuntru.

Femeia luă din dulap două ceşti şi turnă cafea în amîndouă. Generalul încă se uita în frigider.

– Unde este laptele? întrebă el.

– Acolo, răspunse doamna Waycliff.

Aceasta se întoarse spre masa de bucătărie, îl văzu pe Khalil, scoase un țipăt și scăpă ceștile pe podea.

Generalul se întoarse și el, se uită la soția lui, apoi îi urmări privirea și văzu un bărbat înalt îmbrăcat în costum.

– Cine ești? întrebă generalul după ce inspiră adînc.

– Un mesager.

– Cine ți-a dat drumul în casă?

– Menajera dumneavoastră.

– Unde este acum?

– S-a dus să cumpere lapte.

– Bine, izbucni generalul, pleacă imediat sau chem poliția.

– V-ați simțit bine la biserică?

– Te rog, pleacă, zise Gail Waycliff. Dacă pleci acum, nu vom suna la poliție.

– Și eu sînt o persoană credincioasă, spuse Khalil, ignorînd-o pe Gail. Am studiat Vechiul și Noul Testament și, bineînțeles, Coranul.

La acest ultim cuvînt, generalul Waycliff înțelese brusc cine putea fi acest individ.

– Cunoști Coranul? continuă Khalil. Nu? Dar ai citit Vechiul Testament. Atunci de ce creștinii nu citesc cuvîntul Domnului, care i-a fost revelat profetului Mahommed? Fie El lăudat.

– Uite ce este... nu știu cine ești...

– Bineînțeles că știi.

– Bine... știu...

– Da, sînt coșmarul tău cel mai negru. Și tu ai fost odată cel mai rău coșmar al meu.

– Despre ce vorbești?

– Ești generalul Terrance Waycliff și cred că lucrezi la Pentagon. Am dreptate?

– Asta nu te interesează. Îți cer să pleci. Acum.

Khalil nu răspunse. Continua să-l privească pe generalul în uniformă albastră ce stătea în fața lui.

– Văd că ai decorații înalte, domnule general, zise Khalil în cele din urmă.

– Gail, sună la poliție, i se adresă generalul soției sale.

Femeia rămase un moment paralizată, apoi se duse spre măsuța din bucătărie, unde telefonul era agățat în perete.

– Nu atinge telefonul, zise Khalil.

Ea îşi privi soţul.

– Sună la poliţie, spuse acesta şi făcu un pas înainte spre intrus.

Khalil scoase pistolul automat din buzunar.

Gail Waycliff gemu.

Generalul Waycliff scoase un sunet de surpriză şi se opri în loc.

– De fapt, este pistolul tău, generale. Îl ridică în sus ca pentru a-l examina. Este foarte frumos. Cred că este placat cu nichel sau argint, are mînerul de fildeş, cu numele tău incrustat pe el.

Generalul Waycliff nu răspunse.

– Am înţeles că nu s-au dat medalii pentru raidul asupra Libiei, zise Khalil. Am dreptate? Îl privi pe Waycliff şi, pentru prima dată, văzu teamă în ochii bărbatului. Mă refer la cel din 15 aprilie 1986. Sau a fost în 1987?

Generalul îi aruncă o privire soţiei lui care se uita la el. Amîndoi îşi dădură seama cum se va termina această discuţie. Gail Waycliff traversă bucătăria şi i se alătură soţului său.

Khalil îi aprecie curajul în faţa morţii.

Preţ de un minut întreg, nimeni nu vorbi. Khalil se relaxă un moment şi savură plăcerea de a-i vedea pe cei doi americani aşteptîndu-şi moartea.

Dar Asad Khalil nu terminase încă.

– Dacă greşesc, corectează-mă. Ai fost pe Remit douăzeci şi doi. Aşa este?

Generalul nu răspunse.

– Escadrila formată din patru avioane de vînătoare F-111 a atacat Al Azziziyah. Corect?

Din nou, generalul nu spuse nimic.

– Te întrebi cum am descoperit acest secret.

Generalul îşi drese vocea.

– Da, aşa este, spuse el.

– Dacă voi spune, zise Khalil, zîmbind, va trebui să te omor.

Rîse.

– Oricum, asta ai de gînd, reuşi generalul să spună.

– Poate. Poate că nu.

– Unde este Rosa? îl întrebă Gail Waycliff.

– Ce stăpînă bună eşti ca să-ţi faci griji pentru menajeră.

– Unde este? se răsti doamna Waycliff.

– Este acolo unde te aştepţi să fie.

– Bastardule.

Asad Khalil nu era obişnuit să-i vorbească cineva în felul acesta, cu atît mai puţin o femeie. Ar fi împuşcat-o pe loc, dar se stăpîni.

– De fapt, nu sînt un bastard, spuse el. Am avut o mamă şi un tată care au fost căsătoriţi. Tatăl meu a fost ucis de aliaţii voştri, israelienii. Mama a fost ucisă în cursul raidului vostru cu bombe asupra Al Azziziyah. Împreună cu cei doi fraţi şi cu cele două surori ale mele. O privi pe Gail Waycliff. Şi este foarte posibil ca una dintre bombele soţului dumneavoastră, doamnă Waycliff, să-i fi ucis. Ce părere aveţi despre asta?

Gail Waycliff inspiră adînc şi zise:

– Atunci nu pot spune decît că îmi pare rău. Amîndurora ne pare rău.

– Da? Vă mulţumesc pentru simpatia arătată.

– Eu nu regret deloc, spuse generalul pe un ton aspru, privindu-l ţintă pe Khalil. Şeful vostru, Gaddafi, este un terorist internaţional. A ucis zeci de bărbaţi, femei şi copii inocenţi. Baza de la Al Azziziyah era centrul de comandă al terorismului internaţional, şi Gaddafi a fost acela care şi-a pus în pericol populaţia civilă, găzduindu-i într-o posibilă ţintă militară. Dacă ştii atît de multe, cunoşti şi faptul că în Libia au fost bombardate numai obiectivele militare, iar cele cîteva pierderi de vieţi omeneşti din rîndul populaţiei civile au fost întîmplătoare. Ştii asta, aşa că nu mai pretinde că se justifică uciderea cu sînge rece a cuiva.

Khalil îl privea fix pe general, părînd să cîntărească cuvintele.

– Dar bomba care a căzut pe reşedinţa colonelului Gaddafi din Al Azziziyah? zise el în cele din urmă. Ştii care, generale – cea care i-a ucis fiica şi i-a rănit soţia şi pe cei doi fii. A fost tot un accident? Bombele voastre inteligente şi-au greşit ţinta? Răspunde-mi.

– Altceva nu mai am să-ţi spun.

– Nu, nu ai, zise Khalil, dînd din cap. Ridică pistolul şi îl îndreptă spre general. Nici nu ai idee cît de mult am aşteptat această clipă.

Generalul păşi în faţa soţiei sale.

– Las-o să plece, spuse el.

– Prostii. Singurul meu regret este că nu sînt copiii acasă.

– *Bastardule!*

Generalul se aruncă asupra lui Khalil.

Arabul trase un singur glonţ în panglicile decoraţiilor etalate pe pieptul lui Waycliff în dreptul inimii.

Forța de pătrundere a glonțului de calibru 45 opri înaintarea generalului, care căzu cu o bufnitură pe spate, pe podeaua de gresie.

Gail Waycliff scoase un țipăt și alergă spre soțul ei.

Khalil o lăsă să îngenuncheze lîngă soțul muribund. Ea îl mîngîia pe frunte și suspina. O spumă de sînge apăru în gaura făcută de glonț, și Khalil își dădu seama că nu-i nimerise inima, ci plămînul, ceea ce era și mai bine. Generalul va muri încet, înecat în propriul sînge.

Gail Waycliff apăsă palma pe rana soțului ei, iar Khalil avu impresia că ea știa să recunoască o astfel de rană și să o trateze. Dar poate acționa numai din instinct, gîndi el.

O privi cîteva zeci de secunde, parțial interesat de reacția ei.

Generalul era încă în viață și încerca să vorbească, deși se înneca cu sînge.

Khalil făcu un pas înainte și îl privi în față. Ochii li se întîlniră.

– Te-aș fi putut ucide cu un topor, la fel cum l-am ucis pe colonelul Hambrecht. Dar ai fost foarte curajos, și eu respect asta. Deci, nu vei mai suferi mult timp. Nu pot promite același lucru și pentru ceilalți colegi din escadrilă.

Generalul Waycliff încercă să vorbească, dar o spumă sîngerie erupse din gură. În cele din urmă, reuși să rostească numele soției lui care plîngea.

– Gail...

Khalil puse țeava pistolului automat deasupra soției generalului și trase un glonț în craniu.

Aceasta se prăbuși lîngă soțul ei.

Generalul Waycliff întinse mîna să-și atingă soția, apoi înălță capul ca să o privească.

Khalil îi privi cîteva secunde, apoi îi zise generalului:

– A murit suferind mult mai puțin decît mama mea.

Generalul întoarse capul și se uită la Asad Khalil. Ochii lui Terrance Waycliff erau larg deschiși, iar pe buze avea o spumă roșie.

– Destul... spuse el. Tuși... destul cu crimele... întoarce-te...

– Încă nu am terminat. Voi pleca după ce toți prietenii tăi vor fi morți.

Generalul zăcea pe podea fără să mai spună nimic. Mîna lui găsi alături mîna soției sale și o atinse.

Khail aşteptă, dar bărbatul nu se grăbea să moară. În cele din urmă, Khalil se lăsă pe vine lîngă cuplu şi luă ceasul generalului, inelul de la Şcoala Militară de Aviaţie şi portofelul. De asemenea, luă ceasul şi inelele doamnei Waycliff, apoi îi smulse colierul de perle de la gît.

Rămase chircit lîngă ei, apoi îşi plimbă degetele peste rana sîngerîndă de pe pieptul generalului. Îşi apropie de buze degetele mînjite de sînge şi le linse, savurînd atît sîngele, cît şi momentul.

Generalul mişcă ochii, urmărind cu groază scena. Încercă să vorbească, dar începu din nou să tuşească, scuipînd şi mai mult sînge. Khalil fixă cu privirea ochii generalului. În cele din urmă, generalul începu să respire în spasme scurte, şuierînd. Apoi respiraţia încetă. Khalil îi puse mîna pe piept pentru a-i simţi inima, verifică pulsul la încheietura mîinii şi la artera de la gît. Mulţumit că generalul murise în cele din urmă, se ridică în picioare şi privi la cele două cadavre.

– Fie ca amîndoi să ardeţi în iad, zise el.

28

Pînă la prînz, chiar şi Kate, Ted şi Jack păreau complet storşi de informaţii, şi dacă urma să fim interogaţi în continuare, nu aveau să mai rămînă în capetele noastre decît cavităţile sinusale goale. Vreau să spun, Dumnezeule, aceşti oameni ştiau cum să-ţi stoarcă ultima fărîmă de informaţie fără să te supună unui şoc electric.

Oricum, în Hooverland sosise vremea prînzului şi, mulţumesc lui Dumnezeu, ne-au lăsat singuri, dar ne-au sfătuit să luăm dejunul în bufetul cu autoservire al companiei. Nu am primit bonuri de masă, aşa că a trebuit să plătim pentru acest privilegiu, deşi, din cîte îmi amintesc, potolul era subvenţionat de guvern.

Încăperea în care se servea prînzul era destul de plăcută, dar meniul de duminică era redus. Se oferea doar o hrană nutritivă şi sănătoasă – salată asortată, iaurt, legume, suc de fructe şi ceai din plante. Eu am luat o salată cu ton şi o ceaşcă de cafea care avea gust de lichid de îmbălsămare.

Oamenii din jurul nostru păreau să facă parte din distribuţia unui film documentar tip J. Edgar Hoover, numit *Un aspect îngrijit poate duce la mai multe arestări.*

În începere se aflau doar cîţiva băieţi de culoare, arătînd ca nişte bomboane de ciocolată într-un castron de ovăz. Washingtonul poate fi capitala diversităţii culturale, dar în anumite organizaţii schimbările se fac încet. M-am întrebat care dintre şefii de aici se gîndeşte de fapt la ATTF-ul din New York, în special despre tipii din NYPD, care atunci cînd se întîlneau păreau că sînt scoşi din scena barului cu extratereştri din *Războiul stelelor*.

Sau poate că eram eu nerecunoscător cu gazdele mele. De fapt, FBI-ul era o agenţie destul de bună, a cărei principală problemă era cea de imagine. Politicienii corecţi nu îi agreau, mass-media putea să le stea împotrivă, dar majoritatea populaţiei încă îi adora. Alte agenţii similare erau impresionate de munca lor, invidioase pentru rutina şi banii lor şi supăraţi pe aroganţa lor. Nu este uşor să fii în frunte.

– Nu sînt sigur dacă ATTF va rămîne la acest caz sau dacă secţia antiteroristă ni-l va lua, a spus Jack Koening, mîncînd din salată.

– Acesta este exact tipul de caz pentru care am fos constituiţi, a precizat Kate.

Presupun că aşa era. Dar organizaţiile mamă nu agreează întotdeauna odraslele ciudate. Armata, de exemplu, nu a ţinut niciodată la propriile Forţe Speciale cu beretele lor verzi ca iarba. NYPD nu şi-a iubit niciodată departamentul anticrimă format din tipi care arătau şi erau îmbrăcaţi ca tîlharii şi ticăloşii. Instituţiile ferchezuite nu le acordă niciodată încredere şi nu-şi înţeleg propriile departamente speciale şi nu dau doi bani pe eficacitatea acestor trupe neregulate. Oamenii ciudaţi, *în special* cînd sînt folositori, reprezintă o ameninţare la adresa condiţiei lor sociale.

– Noi avem rezultate bune în urmărirea criminalilor în New York, a adăugat Kate.

– Presupun, a spus Koenig după un moment de gîndire, că totul depinde de locul în care se află Khalil sau în care cred ei că se află. Acţiunea de peste Ocean aparţine CIA, iar restul ţării şi Canada ţin de Washington.

Ted Nash nu zicea nimic, ca şi mine, de altfel. Acesta ţinea atît de mulţi aşi strînşi la pieptul lui, încît nici nu avea nevoie de baveţică în timp ce-şi mînca iaurtul. Eu nu aveam aşa ceva şi nu aveam nici o idee de felul în care aceşti tipi îşi împărţeau teritoriul. Dar ştiam că cei din ATTF, cu sediul în zona metroului din New York, erau

trimişi adeseori în diferite părţi ale ţării sau chiar în străinătate atunci cînd un caz începea în New York. De fapt, unul dintre lucrurile pe care mi le-a spus Dom Fanelli ca să mă atragă în această slujbă a fost că angajaţii ATTF erau deseori trimişi la Paris să bea vin, să mănînce bine, să seducă franţuzoaice şi să le recruteze ca să-i spioneze pe arabii dubioşi. Nu am crezut chiar tot ce mi s-a spus, dar ştiam că exista posibilitatea unei excursii în Europa pe banii federalilor. Dar destul cu patriotismul. Problema era următoarea: dacă se întîmplă ceva pe teritoriul tău, porneşti în urmărire pînă la capătul pămîntului sau te opreşti la graniţă?

Cel mai frustrant caz de la Omucideri de care îmi pot aminti a fost cel de acum trei ani, cînd un criminal-violator a fost scăpat în East Side şi nu l-am mai putut prinde. Tipul a plecat în statul Georgia pentru o săptămînă ca să-şi vadă un prieten şi un ţărănoi de poliţist local l-a oprit pentru un control de rutină, iar poliţia locală, care avea un computer ultimul tip, cumpărat cu bani federali, i-a verificat doar din plictiseală amprentele omului în fişierul FBI. Şi, ce să vezi, acestea s-au potrivit cu cele de la locul crimei. Aşa că am primit un ordin de extrădare şi „al dumneavoastră cu sinceritate", a trebuit să mă deplasez la secţia Omucideri din Grits, Georgia, să-l preiau pe ticălos, unde am fost nevoit să suport timp de douăzeci şi patru de ore vorbăria şefului poliţiei domnul Mălai Mare despre tot felul de prostii, în special despre oraşul New York, şi să primesc o lecţie despre cum să identific un criminal; iar dacă voi avea vreodată nevoie de ajutor nu trebuie decît să-i dau un telefon. Treaba asta m-a urmărit mult timp.

Dar să ne întoarcem la bufetul expres de la cartierul general al FBI. Din cugetarea adîncă a lui Koenig, pot să vă spun că tipul nu era sigur că ATTF se afla într-o poziţie sigură ca să urmărească sau să rezolve cazul. El a spus: „Dacă Asad Khalil va fi prins în Europa, două sau trei ţări îl vor revendica înaintea noastră, doar dacă guvernul Statelor Unite nu va convinge o ţară prietenă să-l extrădeze pe tip pentru ucidere în masă"

Deşi unele acţiuni legale de acest gen păreau să-mi fie favorabile, eram deja la curent cu majoritatea problemelor. Timp de aproape douăzeci de ani fusesem poliţist, cinci ani predasem la Colegiul John Jay şi trăisem cu o avocată vreme de aproape doi ani. De fapt, atunci a fost singura perioadă din viaţa mea în care am regulat un avocat mai degrabă decît viceversa.

Principala preocupare a lui Koenig era că vom scăpa mingea pe linia porții și că urma să fim trimiși la dușuri. De fapt, asta era și preocuparea mea.

Ca să înrăutățească și mai mult lucrurile, un tip din echipa noastră, pe nume Ted Nash, era pe cale să se întoarcă la vechea lui echipă. Iar aceasta avea mult mai multe șanse de a cîștiga o astfel de bătălie. Mi-a apărut în minte imaginea șefului poliției, numitul Mălai Mare dar care acum avea fața lui Ted Nash și care îl băgase după gratii pe Asad Khalil, zicîndu-mi: „Vezi, Corey, l-am prins. Să-ți spun cum l-am prins. Mă aflam într-o cafenea de pe Rue St. Germaine – asta este în Paris, Corey – și vorbeam cu un bogătaș. Apoi am scos pistolul și l-am capturat."

De fapt, Ted bolborosea ceva, așa că am devenit atent. Tipul zicea: „Mîine plec la Paris să discut cu personalul ambasadei. Este o idee bună să începi cu locul de unde a pornit totul, apoi să revii la situația de aici". Și tot așa.

M-am întrebat dacă i-aș putea secționa traheea cu furculița din salată.

Kate și Jake au flecărit puțin despre probleme de jurisdicție, extrădare, despre acțiuni penale din partea statului și a FBI-ului, și așa mai departe. Prostii avocățești.

– Sînt sigură că și poliția gîndește așa, a spus Kate. Ofițerii care demarează o anchetă merg pînă la capăt, în felul acesta păstrîndu-și intact lanțul de probe și făcînd ca mărturia ofițerilor să fie mai puțin vulnerabilă la atacul apărării.

Și așa mai departe. Dumnezeule, nici măcar nu l-am prins pe ticălos și ei desăvîrșeau cazul. Asta se întîmplă cînd avocații devin polițiști. Cu genul ăsta de tîmpenii a trebuit să mă acomodez cînd am avut de-a face cu anchetatorii procurorului general sau cu cei de la respectarea drepturilor omului. Această țară se îngroapă în legi, ceea ce presupun că este bine atîta timp cît te confrunți cu criminali autohtoni. Adică, trebuie să urmărești Constituția și să te asiguri că nimeni nu o ia pe-alături de drum. Dar cineva ar trebui să inventeze un alt tip de tribunal, cu reguli diferite pentru un individ de teapa lui Asad Khalil. Tipul nici măcar nu plătește impozite, poate cu excepția impozitului pentru vînzări.

Ora de masă s-a sfîrșit.

– Toți ați făcut o treabă foarte bună în această dimineață, a zis

domnul Koenig. Ştiu că nu este o plăcere, dar ne aflăm aici ca să dăm o mînă de ajutor. Sînt foarte mîndru de voi trei.

Am simţit cum tonul mi se răscoleşte în stomac. Dar Kate a părut mulţumită. Lui Ted nu i-a păsat nici cît negrul sub unghie, ceea ce însemna că, în cele din urmă, aveam ceva în comun.

29

Asad Khalil refăcu drumul pe Beltway şi, pînă la ora 10:15 a.m., se afla deja pe Interstate 95, călătorind spre sud, departe de Washington. Ştia că pînă la destinaţie nu va mai întîlni puncte de taxare pe şosele sau poduri.

În timp ce conducea, scotoci prin faţa de pernă şi scoase banii găsiţi în dormitorul generalului, cei din portofelul acestuia şi din poşeta soţiei lui, pe care o găsise în hol. Împreună, suma se ridica la aproape două sute de dolari. De la motel luase patru sute patruzeci de dolari, dar o parte fuseseră ai lui. În portofelul lui Gamal Jabbar găsise aproape o mie o sută de dolari. Cu siguranţă, gîndi el, va fi suficient pentru următoarele cîteva zile.

Se apropie de un pod care traversa un mic rîu şi trase maşina într-un refugiu îngust, aprinzînd farurile. Khalil coborî repede din maşină, ducînd faţa de pernă ce conţinea pistolul generalului şi lucrurile de valoare din casă. Se apropie de balustrada podului, privi în ambele direcţii, apoi în jos, pe rîu, ca să se asigure că nu se află nici o barcă dedesubt, apoi aruncă totul peste balustradă.

Reveni la maşină şi îşi continuă drumul. I-ar fi plăcut să păstreze unele lucruri de la ultima sa vizită, în special inelul generalului şi fotografiile copiilor. Dar din experienţa căpătată în Europa ştia că trebuia să supravieţuiască unui control de rutină fie şi superficial. Trebuia să evite un astfel de control, dar acesta putea avea loc şi era bine să fie pregătit pentru o astfel de posibilitate.

Părăsi autostrada la prima ieşire şi urcă rampa care ducea la trei staţii de benzină. Se duse la cea numită Exxon şi opri la pompa cu autoservire. Era la fel cu cea din Europa, i se spusese, şi putea folosi cartea de credit pe care o avea asupra sa, dar nu voia să lase hîrtii în urma lui în această fază de început a misiunii sale, aşa că decise să plătească cu bani peşin.

Termină alimentarea cu benzină, apoi se duse la o clădire de sticlă unde plăti douăzeci şi doi de dolari. Bărbatul dinăuntru îi aruncă o privire, iar Khalil gîndi că nu arăta prea prietenos. Individul îi dădu restul, apoi îi întoarse spatele. Asad luă banii şi se duse la maşină.

Reveni pe autostradă şi îşi continuă drumul spre sud. Se afla în statul Virginia şi observă că aici pomii erau mai înfrunziţi decît în New York şi New Jersey. Termometrul digital de la bord arăta o temperatură de 76°F. Apăsă un buton de pe consolă şi apăru temperatura în grade Celsius. 25°C. Temperatura era plăcută, dar umiditatea prea mare, totuşi.

Îşi continuă drumul, adaptîndu-se vitezei traficului de peste o sută douăzeci de kilometri pe oră mai rapid decît în partea de nord a Washingtonului, şi cu cincisprezece kilometri peste viteza limită afişată. Unul dintre ofiţerii care îl instruiseră la Tripoli, Boris, rusul de la KGB care locuise cinci ani în America, îi spusese: „Poliţia din sud este cunoscută că opreşte maşinile care au plăcuţe de înmatriculare din nord. În special din New York."

Khalil îl întrebase de ce, iar Boris îi răspunsese: „A existat un mare război civil între Nord şi Sud, în care Sudul a fost învins. Din cauza asta nutresc destulă ură."

El întrebase: „Cînd a fost acest război?"

„Cu peste o sută de ani în urmă." Boris îi explicase pe scurt motivul războiului şi adăugase: „Americanii îşi uită inamicii externi în zece ani, dar pe-ai lor nu îi iartă prea curînd". Apoi precizase: „Dar, dacă rămîi pe autostrada Interstate, nu vei avea nici o problemă. Acesta este un traseu folosit rareori de locuitorii din nord care îşi petrec vacanţele în Florida. Automobilul tău nu va atrage atenţia."

Ulterior, rusul îl informase: „Mulţi locuitori din New York sînt evrei, iar poliţia din Sud poate să oprească o maşină din New York şi pentru acest motiv". Rusul rîsese şi adăugase: „Dacă te vor opri, spune-le că nici ţie nu-ţi plac evreii"

Khalil se gîndi la toate acestea. Cei din Tripoli încercaseră să-i dea cît mai multe detalii despre drumul spre sud, dar cu siguranţă ştiau mai puţin despre acest loc decît despre teritoriul dintre New York şi Washington. Era limpede, de asemenea, că aici putea avea probleme. Se gîndi la vînzătorul de la benzinărie, la plăcuţa lui de înmatriculare din New York şi la aspectul său. Boris îi mai spusese: „În sud nu sînt prea multe rase de oameni – majoritatea sînt negri

din Africa şi europeni. Pentru ei, tu nu faci parte din nici una dintre aceste două rase. Cînd vei ajunge însă în Florida, va fi mai bine. Acolo populaţia este multirasială şi de diferite culori. Ei te pot lua drept sud-american, dar majoritatea cetăţenilor vorbesc spaniola, iar tu nu o ştii. Deci, dacă trebuie să dai explicaţii cuiva, spune că eşti brazilian. Acolo se vorbeşte portugheza şi foarte puţini americani cunosc această limbă. Dar, dacă eşti întrebat de poliţie, spune-le că eşti egiptean, aşa cum scrie în actele tale"

Khalil se gîndi la sfaturile lui Boris. În Europa existau mulţi turişti, oameni de afaceri şi rezidenţi din ţările arabe, dar în America, în afara zonei oraşului New York, prezenţa sa putea fi remarcată, în ciuda asigurărilor date de Malik.

Khalil discutase problema aceasta cu Malik , care îi spusese: „Nu-l lăsa pe idiotul de rus să te sperie. În America trebuie doar să zîmbeşti, să nu pari suspect, să-ţi ţii mîinile afară din buzunare, să ai la tine un ziar sau o revistă americană, să dai cincisprezece la sută bacşiş, să nu stai prea aproape de interlocutorul tău, să faci baie cît mai des şi să urezi tuturor o zi bună"

Khalil zîmbi cu gîndul la Malik dîndu-i sfaturi despre americani. El încheiase evaluarea americanilor zicînd: „Aştia sînt ca europenii, dar gîndesc mai simplu. Fii direct, dar nu brutal. Prietenos, dar nu familiar. Au cunoştinţe limitate despre geografie şi alte culturi, mai puţine decît europenii. Deci dacă vrei să fii grec, fie. Italiana ta este bună, deci poţi fi şi din Sardinia. Oricum nu au auzit niciodată de acest loc."

Asad Khalil îşi concentră din nou atenţia asupra drumului. Traficul de duminică după-amiază era variabil, uneori degajat, alteori aglomerat. Pe şosea rulau şi cîteva camioane, fiindcă era sărbătoarea creştinilor. Drumul era mărginit pe ambele părţi de cîmpuri şi păduri cu mulţi pini. Din cînd în cînd vedea fabrici sau depozite, dar, ca şi autostrada din Germania, şoseaua nu se apropia de oraşe sau de alte aşezări omeneşti. Era greu de imaginat că America avea peste 250 de milioane de oameni. Propria lui ţară nu avea nici cinci milioane de locuitori, şi cu toate acestea Libia dăduse Americii multă bătaie de cap de cînd Marele Conducător îl detronase cu mulţi ani în urmă pe prostănacul rege Idris.

În cele din urmă, gîndurile lui Khalil se întoarseră la casa generalului Waycliff. Le lăsase la urmă, ca pe un desert special, ca să se bucure în tihnă.

Refăcu mintal întreaga scenă şi încercă să-şi imagineze cum ar fi putut obţine din treaba asta o plăcere şi mai mare. Poate, gîndi el, să-l fi determinat pe general să-l implore să-i lase viaţa sau să o facă pe soţia acestuia să îngenuncheze şi să-i sărute picioarele. Dar avea impresia că ei nu ar fi făcut nimic din toate acestea. De fapt, obţinuse de la ei tot ce dorise, iar orice încercare de a-i face să se milogească ar fi fost nesatisfăcătoare. Ei ştiau că urmau să moară de cum le dezvăluise motivul prezenţei lui acolo.

De asemenea, se gîndi că ar fi putut să le facă moartea mai chinuitoare, dar fusese limitat de necesitatea de a face ca crimele să pară consecinţa unui jaf. Avea nevoie de timp pentru a-şi îndeplini misiunea înainte ca agenţiile de informaţii americane să înceapă să înţeleagă despre ce este vorba.

Asad Khalil ştia că, în orice moment din timpul vizitelor lui la membrii echipajelor escadronului care atacase Al Azziziyah, putea fi pîndit de poliţie. Accepta această posibilitate şi îşi găsea mulţumirea în ceea ce înfăptuise deja în Europa, la aeroportul din New York şi acum la casa generalului Waycliff.

Ar fi bine dacă ar reuşi să completeze lista, dar dacă nu va putea, atunci va veni altcineva să încheie socotelile. Şi-ar dori să se întoarcă în Libia, dar nu era important să o şi facă. Să moară pe pămîntul necredincioşilor în Jihadul lui era un triumf şi o onoare. Locul lui în Paradis era deja asigurat.

Asad Khalil se simţi în acest moment atît de bine cum nu se mai simţise niciodată din noaptea aceea îngrozitoare.

Bahira. Fac asta şi pentru tine.

Se apropia de oraşul Richmond, iar traficul se aglomerase. Trebuia să urmărească semnele de circulaţie care îl dirijau pe linia de centură a oraşului, pe autostrada I-295, apoi să revină pe I-95, mergînd tot spre sud.

La ora 1:15 p.m. văzu un panou pe care scria BINE AŢI VENIT ÎN CAROLINA DE NORD. Privi în jur şi nu văzu nici o diferenţă faţă de statul Virginia. Rusul Boris îl avertizase că poliţia de aici era chiar mai suspicioasă decît cea din Virginia. În statul următor, Carolina de Sud, era şi mai posibil să-l oprească poliţia fără motiv şi tot aşa şi în statul Georgia. Rusul îi mai spusese că poliţiştii din Sud circulau uneori în perechi şi că puteau să-şi scoată armele cînd opreau vehicule. În aceste condiţii era o problemă să-i împuşte.

Boris îl mai avertizase că, dacă va fi oprit pentru încălcarea legilor de circulaţie, să nu ofere mită poliţistului. Aproape sigur că

te vor aresta, adăugase rusul. În cazul ăsta, situaţia era ca în Europa, gîndi Khalil, dar nu şi în Libia, unde cu cîţiva dinari îl linişteai pe poliţist.

Continuă drumul pe autostrada largă şi aproape dreaptă. Maşina lui era puternică, silenţioasă şi avea un rezervor încăpător. Dar cunoştea traseul de pe computer şi ştia că trebuia să se alimenteze cu benzină încă de două ori pînă să ajungă la destinaţie.

Se gîndi la bărbatul pe care avea să-l viziteze cît de curînd. Locotenentul Paul Grey, pilotul avionului cu reacţie F-111 cunoscut ca Elton 38.

Fuseseră necesari zece ani şi multe milioane de dolari înainte ca Serviciul de Informaţii Libian să aibă acces la lista celor opt bărbaţi. Mai trecuseră cîţiva ani pînă reuşiseră să-i localizeze pe fiecare dintre aceşti criminali. Unul dintre ei, locotenentul Steven Cox, ofiţerul responsabil cu armele de pe avionul Remit 61, nu mai fusese trecut pe lista lui deoarece fusese ucis într-o misiune din Războiul din Golf. Khalil nu se simţea înşelat, ci era chiar mulţumit să ştie că locotenentul murise de mîna luptătorilor islamici.

Prima victimă a lui Asad Khalil, colonelul Hambrecht, fusese trimis în America, în ianuarie, făcut bucăţi. Trupul celei de-a doua victime, generalul Waycliff, nu era încă rece, iar sîngele bărbatului se afla în corpul lui Khalil.

Mai rămăseseră cinci.

Pînă seara, locotenentul Paul Grey avea să li se alăture în iad celorlalţi doi colegi de escadron.

Apoi vor mai fi doar patru.

Khalil ştia că Serviciul de Informaţii Libian aflase şi numele unor piloţi din alte escadroane care bombardaseră Benghazi şi Tripoli, dar cu ei aveau să se răfuiască cu altă ocazie. Lui Asad Khalil i se făcuse onoarea de a da prima lovitură, ca o răzbunare personală pentru uciderea familiei lui, a fiicei Marelui Conducător şi a suferinţelor îndurate de către soţia şi fiii Marelui Conducător.

Khalil nu se îndoia că americanii uitaseră de mult data de 15 aprilie 1986. De atunci bombardaseră atîtea locuri, încît incidentul acela era considerat de mică importanţă. În timpul Războiului din Golf, zeci de mii de irakieni pieriseră de mîinile americanilor şi ale aliaţilor lor, iar liderul lor, Hussein, nu făcuse nimic ca să răzbune moartea martirilor lui. Dar libienii nu erau ca irakienii. Marele Conducător, Gaddafi, nu uita niciodată insulta, trădarea sau moartea unui martir.

Se întreba ce făcea în acest moment locotenentul Paul Grey. De asemenea, se întreba dacă acesta fusese unul dintre cei cărora le telefonase ieri generalul Waycliff. Khalil nu ştia dacă cei care supravieţuiseră păstraseră legătura între ei, dar după cum reieşea din agenda generalului se dăduse un telefon pe data de 15 aprilie pentru o întrunire. Cît priveşte frecvenţa legăturilor telefonice dintre ei, cum vorbiseră doar cu două zile în urmă, era puţin probabil să sune din nou; doar dacă cineva îi anunţa de moartea generalului. Cu siguranţă, persoana aceea nu putea fi doamna Waycliff. De fapt, vor mai trece douăzeci şi patru de ore pînă ce cadavrele vor fi descoperite.

Khalil se mai gîndea dacă moartea soţilor Waycliff şi a menajerei lor va fi privită ca urmarea unui jaf. Se gîndea că poliţia, la fel ca oriunde în lume, va privi locul crimei ca pe unul comun. Dar, dacă se va implica vreo agenţie de informaţii, aceasta putea vedea lucrurile altfel.

În orice caz, chiar dacă se întîmpla aşa ceva, nu exista nici un motiv să se gîndească mai întîi la Libia. Cariera generalului Waycliff fusese lungă şi diversă, iar numirea lui la Pentagon lărgea gama de posibilităţi, în eventualitatea că cineva bănuia că este o crimă politică.

Cel mai important atu de care Khalil era conştient era acela că nimeni nu aflase că aceşti piloţi participaseră la raidul din 15 aprilie. Nu se făcuseră referiri asupra acestei misiuni nici măcar în dosarele personale, după cum descoperiseră serviciile de informaţii ruseşti şi libiene. Păstrarea secretului îi protejase pe aceşti bărbaţi mai mult de zece ani. Iar acum, această discreţie va împiedica autorităţile să facă legătura între crimele din Lakenheath–Anglia, Washington D.C. şi, cît de curînd, din Daytona Beach, Florida.

Dar bărbaţii implicaţi ştiau că au ceva în comun şi că asta fusese întotdeauna o problemă. Khalil nu putea decît să se roage la Dumnezeul lui ca să-i ţină pe duşmani în ignoranţă. Aceasta, plus viteza de acţiune şi viclenia îi vor asigura succesul misiunii, aceea de a-i ucide pe toţi sau pe cei mai mulţi dintre ei.

Malik îi spusese: „Asad – ei mi-au spus că posezi un al şaselea *simţ*, că poţi simţi pericolul înainte de a-l vedea, mirosi sau auzi. Este adevărat?"

Khalil replicase: „Cred că am acest har". Apoi îi povestise lui Malik despre noaptea raidului aerian – lăsînd la o parte întîmplarea cu Bahira. Îi spusese: „Mă aflam pe acoperiş şi mă rugam şi,

înainte ca primul avion să apară, am simțit iminența pericolului. Am avut viziunea unei păsări monstruoase de pradă coborînd prin Ghabli către țara noastră. Am fugit acasă să-mi anunț familia... dar a fost prea tîrziu."

Malik dăduse aprobator din cap și spusese: „După cum știi, Marele Conducător s-a dus în deșert să se roage și a avut aceeași viziune".

Khalil știa asta. Știa că Mu'ammar Gaddafi se născuse în deșert, într-o familie nomadă. Cei născuți în deșert, în familii nomade, erau binecuvîntați de două ori, și mulți dintre aceștia aveau puteri pe care cei născuți în orașele și orășelele de pe coastă nu le aveau. Khalil avea vaga convingere că misticismul locuitorilor deșertului precedase apariția islamului și că unii interpretau aceste idei ca pe o blasfemie. De aceea, el însuși, care se născuse în oaza Kufra – nici în deșert și nici în orașele de coastă – nu prea vorbea despre cel de al șaselea simț al lui.

Dar Malik știa adevărul și mai spusese: „Cînd simți pericolul, nu este un act de lașitate dacă fugi. Chiar și leul fuge în fața pericolului. De asta i-a dat Dumnezeu capacitatea de a alerga mult mai repede decît are nevoie pentru a-și urmări prada. Trebuie să-ți asculți instinctele. Dacă nu o vei face, cel de-al șaselea simț al tău te va părăsi. Dacă vreodată vei simți că l-ai pierdut, atunci va trebui să îl înlocuiești cu mai multă șiretenie și precauție."

Khalil se gîndise că înțelege ce vrea Malik să spună.

Apoi Malik spusese deschis: „În America poți muri sau poți scăpa. Dar nu poți să te lași prins."

Khalil nu răspunsese.

Malik continuase: „Știu că ești curajos și nu vei trăda niciodată țara ta sau pe Dumnezeu, sau pe Marele Conducător, chiar sub tortură. Dar dacă vei cădea viu în mîinile lor, vei fi dovada de care vor avea nevoie ca să facă uz de represalii împotriva țării noastre. Chiar Marele Conducător mi-a cerut să-ți spun că trebuie să te sinucizi dacă prinderea ta este iminentă."

Khalil își aminti că fusese surprins de aceste cuvinte. Nu avea nici o intenție să se lase prins și avea să-și ia viața cu bucurie dacă va considera că este necesar.

Dar își imaginase o situație în care putea fi capturat viu. Se gîndise că acest lucru putea fi acceptabil, chiar de folos cauzei lor. Putea să spună lumii cine era, cît suferise și ce făcuse ca să răzbune

noaptea aceea de coşmar. Va ridica astfel întreg islamul, va reda ţării sale onoarea pierdută şi îi va umili pe americani. Dar Malik respinsese această posibilitate, şi chiar Marele Conducător interzisese un astfel de deznodămînt pentru Jihadul lui.

Khalil reflectă la toate acestea. Înţelese de ce Marele Conducător nu voia să-i aţîţe pe americani la un nou raid aerian. Dar, la urma urmei, asta era esenţa duşmăniei ancestrale. Era ca un circuit – un cerc de sînge şi moarte fără sfîrşit. Cu cît se vărsa mai mult sînge, cu atît era mai bine. Cu cît mai mulţi martiri, cu atît Dumnezeu va fi mai fericit şi cu atît mai unit islamul.

Khalil alungă aceste gînduri, ştiind că Marele Conducător avea o strategie care putea fi înţeleasă doar de puţinii aleşi din jurul lui. Se gîndi că într-o zi s-ar putea să fie acceptat printre iniţiaţi, dar pînă atunci va acţiona ca unul dintre mujahedini – luptătorii islamici pentru libertate.

Asad Khalil îşi mută gîndurile din trecut în viitor. Intră într-un fel de transă, ceea ce nici nu era dificil pe această autostradă dreaptă, monotonă. Îşi proiectă gîndurile cu ore şi kilometri înainte, în locul denumit Daytona Beach. Vizualiză casa pe care o cunoştea din fotografii, precum şi faţa bărbatului numit Paul Grey. Încercă să simtă un posibil pericol, dar nu simţi nimic de acest fel, nici o capcană gata să se închidă şi să-l înghită. De fapt, avu viziunea lui Paul Grey alergînd gol prin deşert, vîntul Ghabli ocolindu-l, în vreme ce un leu imens, înfometat alerga în spatele lui, apropiindu-se cu fiecare săritură.

Asad Khalil zîmbi şi se rugă lui Dumnezeu.

30

După masa de prînz ne-am dus într-o cameră de instructaj mică, fără ferestre, de la etajul al patrulea, unde ni s-a ţinut o scurtă prelegere despre terorismul general şi despre cel din Orientul Mijlociu în special. A fost o prezentare grăbită, cu hărţi, fotografii şi diagrame ale organizaţiilor teroriste şi un comunicat de presă în care erau trecute declaraţiile sugerate.

M-am gîndit că era o glumă, dar nu era aşa. Totuşi, l-am întrebat pe instructorul nostru, Bill parcă, şi el îmbrăcat într-un costum albastru:

– Ne pierdem timpul pe aici pînă se va întîmpla ceva important?

Bill s-a simțit puțin atins.

– Această prezentare a avut scopul de a vă motiva și mai mult acțiunea și de a vă oferi o vedere de ansamblu asupra rețelei teroriste internaționale, a spus el.

Și așa mai departe.

Ne-a explicat provocările la care am făcut față în fosta lume a Războiului Rece și că terorismul internațional nu se va sfîrși. Acestea nu erau chiar noutăți pentru mine, dar mi-am notat ceva în agenda mea, în caz că urma vreun test.

Apropo, FBI-ul este împărțit în șapte secțiuni – Drepturi Civile, Droguri, Ajutor în Investigații, Crima Organizată, Crima Violentă, Infracțiuni Funcționărești și secția Antiteroristă, care este o industrie în plină creștere, inexistentă cu douăzeci și cinci de ani în urmă, cînd eram polițist începător.

Bill nu explica toate acestea doar pentru noi – eu știam deja, și mai știam că în această dimineață Casa Albă nu era prea fericită, deși restul țării nu avea nici un indiciu că Statele Unite suferiseră cel mai dur atac de la Oklahoma City încoace. Mai mult, acest atac nu fusese comis de vreo brută locală, ci de un ticălos din deșertul Africii de Nord.

Bill sporovăia despre istoria terorismului din Orientul Mijlociu, iar eu îmi notam în agendă să o sun pe Beth Penrose, să-mi sun părinții în Florida, pe Dom Fanelli, să cumpăr apă minerală, să-mi iau costumul de la curățat, să sun depanatorul pentru televizor și așa mai departe.

Bill vorbea. Kate asculta. Ted era cu gîndurile aiurea.

Din cîte vedeam eu, Jack Koenig, care era Regele Jack în zona metroului din New York, aici nu era rege. De fapt, era doar un alt prințișor loial în capitala imperială. Am observat că tipii din Washington D.C. se referă la New York ca la o filială, ceea ce nu-i cade prea bine unui newyorkez sadea ca mine.

Bill ne-a părăsit și a lăsat locul unui bărbat și unei femei. Femeia se numea Jane, bărbatul, Jim și erau îmbrăcați în albastru.

– Vă mulțumesc că ați venit, a zis Jane.

– Aveam de ales? am replicat eu, sătul de toată mascarada.

– Nu, a zîmbit ea, nu aveați.

– Trebuie să fii detectivul Corey, a zis Jim.

Eram.

Jane şi Jim au interpretat un mic duet, iar numele cîntecului era Libia. A fost puţin mai interesant decît spectacolul precedent, aşa că am devenit atenţi. Ei au vorbit despre Mu'ammar Gaddafi, despre relaţia lui cu Statele Unite, despre ţara lui ca sponsor al terorismului şi despre raidul american asupra Libiei din 15 aprilie 1986.

– Se crede că presupusul autor al incidentului de ieri, a zis Jane, Asad Khalil, este cetăţean libian, deşi uneori călătoreşte cu paşapoarte ale altor ţări din Orientul Mijlociu. Brusc, o fotografie a acestuia a apărut pe ecran. Aceasta este fotografia care v-a fost transmisă din Paris, a continuat Jane. Eu am alta mai bună, dar o să v-o arăt mai tîrziu. De asemenea, noi am făcut şi alte poze la Paris.

Pe ecran au apărut o serie de fotografii care îl arătau pe Khalil stînd într-un birou în diferite poziţii. Hotărît lucru, nu ştia că se află la Camera ascunsă.

– Ofiţerii din serviciul de informaţii al ambasadei noastre din Paris au făcut aceste fotografii în timp ce Khalil era interogat. Aceştia l-au tratat ca pe un adevărat dezertor, fiindcă aşa s-a şi prezentat la ambasadă.

– A fost percheziţionat? am întrebat.

– Doar superficial. A fost controlat manual, apoi a trecut prin detectorul de metale.

– Nu a fost controlat pînă la piele?

– Nu, a replicat Jane. Noi nu vrem să transformăm un informator sau un dezertor într-un prizonier ostil.

– Unor oameni le face plăcere cînd cineva se uită la fundul lor gol. Nu poţi să ştii asta pînă nu întrebi.

La remarca mea, pînă şi bătrînul Ted a chicotit.

– Arabii, a replicat Jane cu răceală, sînt destul de timizi cînd vine vorba despre nuditate, despre expunerea corpului şi aşa mai departe. Ei se simt revoltaţi şi umiliţi dacă sînt obiectul unei cercetări corporale.

– Dar tipul putea avea pastile de cianură ascunse în fund, cu care se putea sinucide sau putea strecura o doză letală unui angajat al ambasadei.

Jane m-a privit cu ochi de gheaţă.

– Personalul din serviciul de informaţii nu este atît de prost precum crezi dumneata, a zis ea.

În acelaşi timp, au apărut pe ecran alte fotografii: Khalil în camera de baie. Se dezbrăca, făcea duş, folosea toaleta şi aşa mai departe.

– S-a întrebuinţat o cameră ascunsă, bineînţeles, a zis Jane. Avem şi înregistrări video de acest gen, domnule Corey, dacă te interesează.

– Pot să mă lipsesc de ele.

Am privit fotografia de pe ecran. Era o imagine frontală a lui Asad Khalil gol, ieşind de la duş. Era un bărbat bine legat, de aproape un metru şi optzeci de centimetri, foarte păros, fără cicatrice vizibile sau tatuaje şi dotat de natură ca un măgar.

– O să înrămez poza asta pentru tine, i-am zis lui Kate.

Remarca mea nu prea se potrivea cu ambianţa. Camera a devenit vizibil mai răcoroasă, iar eu m-am gîndit că mi se va cere să aştept în hol.

– În timp ce domnul Khalil se afla într-un somn adînc, a continuat Jane – provocat de un somnifer natural introdus în lapte –, cîţiva angajaţi ai ambasadei i-au cercetat hainele şi au recoltat diferite fibre din ele, a zis ea, zîmbind conspirativ. I-au luat amprentele şi mulajul tălpilor, au recoltat celule epiteliale din gura lui pentru testul ADN, au luat mostre de păr şi chiar mulaje dentare. Am uitat ceva, domnule Corey? a întrebat Jane, uitîndu-se la mine.

– Presupun că nu. Nu ştiam că laptele te poate scoate din funcţiune în halul ăsta.

– Toate rezultatele de laborator ale acestor analize vă vor fi accesibile, a continuat Jane. Un raport preliminar asupra hainelor lui Khalil, care au constat dintr-un costum gri, cămaşă, cravată, pantofi negri, chiloţi, arată că acestea erau de proveniență americană, ceea ce este un lucru interesant, întrucît hainele americane nu reprezintă ceva obişnuit în Europa sau în Orientul Mijlociu. Am presupus că individul voia să se piardă în mijlocul populaţiei orăşeneşti americane curînd după sosirea lui aici.

Aşa mă gîndeam şi eu.

– Mai există o teorie, a continuat Jane, anume ca, pur şi simplu, avînd asupra lui un paşaport fals de la Haddad, Khalil să se ducă la terminalul pentru Sosiri şi Plecări Internaţionale unde îl putea aştepta un bilet pe numele din paşaportul fals pentru o cursă spre Orientul Mijlociu sau pentru orice altă destinaţie. Sau Yusef Haddad i-a dat biletul chiar la bordul zborului Unu-Şapte-Cinci. Jane ne-a cercetat cu privirea pe fiecare. Cred, a continuat ea, că trebuie să

aveți în vedere ambele teorii – Khalil rămîne sau pleacă. Ambele sînt plauzibile. Ceea ce știm cu siguranță este că Yusef Haddad a rămas. Încercăm să-i stabilim adevărata identitate și să vedem care sînt legăturile sale. Îl consider pe individ atît de ticălos – adică pe Khalil – încît a putut să-și ucidă complicele, să ucidă omul care și-a riscat viața ca să-l introducă în țară. Gîndiți-vă la Asad Khalil care îi frînge gîtul lui Haddad, apoi rămîne singurul supraviețuitor într-un avion plin de cadavre, sperînd că pilotul automat al aeronavei îl va aduce în siguranță pe aeroport. Apoi, în loc să dispară cu alt avion, se duce la Clubul Conchistadorilor și ucide trei oameni. Să spunem că Asad Khalil este crud și lipsit de inimă înseamnă să-i arătăm doar o parte a personalității lui. Individul este și obraznic, și nemaipomenit de curajos. Este animat de o motivație foarte puternică.

Nu aveam nici un dubiu în legătură cu asta. Și eu mă consider obraznic și neînfricat, dar trebuia să admit că nu aș fi putut face ceea ce făcuse Asad Khalil. Dar o singură dată în cariera mea am întîlnit un adversar pe care l-am considerat mai curajos decît mine. Cînd, în cele din urmă, l-am ucis, am simțit că nu ar fi trebuit să o fac; la fel ca vînătorul înarmat cu o pușcă performantă care ucide un leu și care știe că leul este mult mai curajos și demn de respect decît el.

Jane a atins butonul aparatului video. Pe ecran a apărut fotografia color a unui bărbat în profil.

– Veți vedea aici, a zis Jane, în această imagine mărită a obrazului stîng al lui Khalil, trei cicatrice fine, paralele. Pe obrazul drept are încă trei similare. Doctorii noștri spun că nu sînt arsuri sau răni făcute de șrapnel ori cuțit. Sînt, de fapt, urme tipice lăsate de unghii umane sau gheare de animal – sînt rupturi de țesut paralele și ușor crenelate. Acestea sînt singurele lui semne particulare.

– Putem presupune că aceste cicatrice au fost făcute de unghiile unei femei? am întrebat eu.

– Poți presupune orice dorești, domnule Corey. Am pus accent pe aceste semne particulare în eventualitatea că și-a schimbat înfățișarea.

– Mulțumesc.

– În plus, personalul de la Paris a tatuat trei puncte mici pe corpul lui Asad Khalil. Unul este situat pe partea interioară a lobului urechii drepte... Ne-a arătat o fotografie de-aproape... unul între primul și al doilea deget de la piciorul drept... din nou, o fotografie

ciudată... iar ultimul se află aproape de anus. În partea dreaptă. În cazul în care aveți un suspect, a continuat ea, sau dacă găsiți un cadavru, puteți face o identificare rapidă, urmată de prelevare de amprente sau mulaj dentar dacă este necesar.

A venit apoi rîndul lui Jim.

– Cînd o examinezi mai atent, a zis el, această operațiune a fost pusă la cale destul de simplu. Să treci dintr-o țară relativ deschisă în alta nu este chiar atît de dificil. Yusef Haddad zbura la clasa *business*, care totdeauna face lucrurile mai ușoare, inclusiv admiterea bagajului de mînă și a buteliior medicale cu oxigen. Acesta era bine îmbrăcat, vorbea probabil destulă franceză ca să înțeleagă ce auzea pe aeroportul De Gaulle și destulă engleză ca să nu fie o pacoste pentru stewardesele de pe aeronava Trans-Continental.

– Pot să pun o întrebare? am zis eu, ridicînd mîna.

– Bineînțeles.

– Cum a știut Yusef Haddad la care zbor va fi adus Asad Khalil.

– Ei bine, domnule Corey, acesta este misterul, nu-i așa?

– Mda, mă sîcîie asta.

– Răspunsul este, din păcate, destul de simplu. Aproape întotdeauna folosim Compania Trans-Continental, cursa noastră de linie, cu care avem o convenție de reducere de preț la clasa *business*, dar, mai important, avem o persoană de încredere care lucrează cu compania. Aducem persoane de seamă la bord și le debarcăm rapid, fără mult tărăboi. Aparent, cineva cunoștea acest aranjament, care nu prea este strict secret.

– Dar cum a știut Haddad că Asad Khalil avea să fie *chiar* la acel zbor?

– O evidentă breșă în sistemul de securitate de pe aeroportul De Gaulle. Cu alte cuvinte, un angajat al Companiei Trans-Continental din Paris, poate un funcționar arab, și sînt destui în Paris, l-a informat pe Yusef Haddad. De fapt, dacă analizăm mai profund, Khalil s-a predat la Paris și nu în alt oraș, *deoarece* știa că aici exista o breșă în sistemul de securitate. În plus, a adăugat el, din motive de securitate, cursele de linie americane interzic urcarea la bord a buteliilor de oxigen personale. Trebuie să faci o cerere pentru asta și, pentru un preț mic, ți se aduc buteliile înainte de a urca la bord. Evident, cineva s-a gîndit cu mulți ani în urmă la posibilitatea existenței unei probleme de securitate. În acest caz,

unul dintre angajații companiei a înlocuit oxigenul dintr-o butelie cu un gaz otrăvitor.

– Ambele recipiente mi s-au părut la fel, am zis eu. Presupun că una dintre ele a fost însemnată.

– Cea cu oxigen avea o mică zgîrietură în zigzag pe vopsea. Cea cu gaz otrăvitor nu avea nimic.

Mi l-am imaginat pe Yusef Haddad zicîndu-şi: „Ia să vedem... cea cu oxigen este zgîriată, cea cu gaz otrăvitor nu este... sau invers...?"

– Te amuză ceva, domnule Corey? m-a întrebat Jim.

Le-am explicat gîndul meu aiurit, dar Nash a fost singurul care a rîs.

– În ce priveşte gazul, a zis Jim, consultînd nişte notiţe, avem şi despre asta un raport preliminar. Eu nu sînt expert în materie, dar mi s-a spus că există patru tipuri de gaz toxic – asfixiant, iritant, paralizant şi cu acţiune asupra componentelor sanguine. Gazul folosit în zborul Unu-Şapte-Cinci a fost, fără nici un dubiu, din ultima categorie, probabil un compus de ultimul tip al cianidei. Acest tip de gaz este foarte volatil şi se răspîndeşte rapid în aer. După părerea experţilor noştri chimişti, este posibil ca pasagerii să fi simţit în aer un miros de migdale amare sau de sîmbure de piersică, dar s-ar fi putut alarma doar dacă le era familiar mirosul de cianură.

Jim ne-a privit şi a văzut că, în sfîrşit, ne captase atenţia. Făceam şi eu lucruri din astea cînd predam la Colegiul John Jay. Cînd observam că studenţii începeau să-şi piardă interesul, imediat aduceam vorba despre o crimă sau despre sex. Şi rezultatul era mulţumitor.

– Iată cum ne-am gîndit noi că s-au desfăşurat lucrurile, a zis Jim, continuîndu-şi ideea. Asad Khalil a cerut să meargă la toaletă. A fost însoţit, bineînţeles, de Phil Hunday sau de Peter Gorman. Indiferent cu cine a mers, acesta a verificat interiorul toaletei ca de fiecare dată cînd Khalil cerea să fie dus acolo. Agentul FBI voia să se asigure că nimeni nu încerca o acţiune gen Michael Corleone... Jim s-a uitat la noi şi a adăugat, absolut inutil: Ştiţi voi, cînd cineva strecoară un pistol în camera de toaletă. Deci Phil sau Peter verifică coşul de gunoi... poate şi panoul de sub chiuvetă. Cineva putea ascunde ceva în spaţiul acela. De fapt, cineva o şi făcuse. Dar ceea ce fusese ascuns acolo părea inofensiv, iar Phil sau Peter nu au considerat că nu ar trebui să se afle acolo. Lucrul acela era o butelie mică de oxigen şi o mască de genul celor care

se află în orice chicinetă din oricare avion din lume. Este oxigen pentru pasagerii cu probleme de respirație. Dar acesta nu se află niciodată sub chiuveta din cabina de toaletă. Totuși, dacă nu ești la curent cu regulamentul companiei aeriene, nu ți se pare nimic ciudat. Deci, chiar dacă Phil sau Peter a văzut butelia de oxigen, nu s-a gîndit la nimic rău. Jim a făcut din nou o pauză de efect. Cineva, probabil o femeie de serviciu sau o persoană de la întreținere de pe aeroportul De Gaulle, a pus butelia de oxigen sub chiuveta din toaleta aflată în cupolă chiar înainte de decolarea avionului. După ce Phil sau Peter l-a dus la toaletă, l-a lăsat cu cătușele la mîini și i-a spus să nu încuie ușa. Aceasta este procedura standard. Cînd Khalil s-a aflat în cabină, acesta a fost semnalul pentru Haddad să dea drumul la gazul din cea de-a doua butelie. La un moment dat, pasagerii au început să dea semne de suferință, dar, pînă să-și dea cineva seama că sînt în mare pericol, a fost prea tîrziu. În timpul zborului, aeronava se pune întotdeauna pe pilot automat, așa că avionul și-a continuat zborul.

Khalil, a concluzionat Jim, care avea masca de oxigen de sub chiuvetă, a ieșit din toaletă după ce a fost sigur că toată lumea era inconștientă sau moartă. Din acest moment, Khalil și Haddad aveau la dispoziție două ore ca să pună lucrurile la punct, să-i scoată cătușele lui Khalil, să-l care pe agentul FBI înapoi pe locul lui, să pună în dulapul de haine buteliile de oxigen ale lui Haddad și așa mai departe. Khalil știa că avea nevoie de cîteva minute importante din momentul în care avionul se va afla la sol, ca să-și pregătească evadarea îmbrăcîndu-se cu costumul Companiei Trans-Continental pentru cărătorii de bagaje, apoi amestecîndu-se printre persoanele care aveau să urce la bord în zona de securitate. Iată de ce dorea ca totul să pară cît mai normal la bordul aeronavei pentru persoanele din Serviciul de intervenție care aveau să intre în aeronavă după oprirea acesteia la capătul pistei. Khalil voia să fie sigur că aeronava nu va arăta ca locul unei crime și că aceasta va fi remorcată în zona de securitate, unde vor urca la bord și alte persoane din Serviciul de intervenție.

Jim și-a încheiat expunerea, apoi a continuat Jane, și iar Jim, iar Jane și tot așa. Se făcuse aproape ora patru și aveam nevoie de o pauză.

Ne aflam acum în faza de întrebări și răspunsuri.

– De unde au știut Khalil și Haddad, a întrebat Kate, că Boeingul 747 putea ateriza pe pilot automat?

– Politica Companiei Trans-Continental este de a cere piloților să programeze pe computer întregul zbor chiar înainte de decolare, ceea ce include și informații în legătură cu aterizarea. Nu este un secret. Această procedură a apărut detaliat în fiecare număr al revistelor de aviație. În plus, există și o breșă în sistemul de securitate al companiei pe aeroportul De Gaulle. Singurul lucru pe care nimeni nu a avut curajul să-l introducă pe computer a fost activarea butonului pentru inversarea tracțiunii, deoarece, dacă computerul greșește și acționează butonul acela în timpul zborului, motoarele sau alte părți importante din aeronavă se fac bucăți. Acel buton trebuie acționat doar manual, după aterizare, și este aproape singurul lucru pe care încă trebuie să-l facă pilotul, în afară de urarea de bun sosit: „Bine ați venit la New York" sau în altă parte, și de dirijarea aeronavei pe calea de rulaj spre terminal. Presupun că, a adăugat el în glumă, computerul ar putea face și asta. Oricum, în momentul în care Boeingul 747 a aterizat și nu s-a acționat tracțiunea inversă, a fost un semnal că exista o problemă.

–Nu cred că pista este repartizată înainte ca aeronava să se afle aproape de aeroport, a spus Koenig.

– Așa este, a replicat Jim, dar, în general, piloții știu ce piste se folosesc. Programarea aterizării cu ajutorul computerului nu are rostul să ia locul comenzilor manuale ale pilotului la indicațiile turnului de control. Aceasta este doar o procedură de rezervă. Pilotul cu care am vorbit mi-a spus că programarea zborului pe calculator nu face decît ca zborul să fie mai precis. Și după cum s-a dovedit, pista a patra – cea trecută pe computer pentru aterizare – a fost cea afișată ieri pe panoul de sosiri pentru zborul Unu-Șapte-Cinci.

Uluitor, m-am gîndit. Absolut uluitor. Aveam nevoie de un astfel de computer pentru mașina mea, ca să pot dormi la volan.

– Am să vă spun ce mai știa criminalul, a continuat Jim. Cunoștea întreaga procedură a Serviciilor de intervenție de pe aeroportul JFK. Aceasta este destul de asemănătoare în toate aeroporturile americane. Deși cea de pe JFK este mult mai sofistificată, ea nu este strict secretă. S-au scris articole despre Pistolari și Pompieri și există și manuale. Nici un material de acest fel nu este greu de obținut. Doar zona rezervată avioanelor deturnate nu este prea bine cunoscută, dar nici asta nu este strict secretă.

M-am gîndit că Jim și Jane vor face o pauză pentru mine, așa că atunci cînd Jim a tăcut, Jane a zis:

–Pauză cincisprezece minute. Toaleta şi barul sînt la capătul coridorului.

Ne-am ridicat şi am părăsit camera în grabă, înainte ca ei să se răzgîndească.

Ted, Kate, Jack şi cu mine am flecărit o vreme şi am aflat că Jim şi Jane se numeau de fapt Scott şi Lisa. Dar din punctul meu de vedere, ei vor fi întotdeauna Jim şi Jane. Toată lumea de aici era Jane sau Jim, cu excepţia lui Bob, Bill şi Jean. Toţi erau îmbrăcaţi în albastru, jucau squash în clădire, făceau jogging pe malul Potomacului, locuiau în suburbia Virginiei şi mergeau duminica la biserică, în afară de zilele cînd treaba se împuţea rău, ca astăzi. Cei căsătoriţi aveau copii, iar copiii erau teribili, vindeau bomboane ca să strîngă bani pentru echipamentul de fotbal şi aşa mai departe.

Într-o anumită măsură trebuie să-i placi pe oamenii ăştia. Ei chiar reprezintă idealul sau, cel puţin, idealul de viaţă american aşa cum îl văd ei. Agenţii sînt buni în meseria lor, sînt cunoscuţi în lumea întreagă pentru onestitatea, sobrietatea, loialitatea şi inteligenţa lor. Şi ce dacă cei mai mulţi dintre ei sînt avocaţi? Jack Koenig, de exemplu, este un tip de treabă care a ajuns avocat printr-o întîmplare nefericită. Şi Kate este o fată de gaşcă pentru o avocată. Îmi place rujul ei de azi. Un roz pal, sidefat.

Poate totuşi eram puţin invidios pe familişti şi pe credincioşi. Undeva, în mintea mea, exista o casă cu gard alb, o soţie iubitoare, doi copii şi un cîine, şi o slujbă cu orar de la nouă la cinci, unde nimeni nu voia să te ucidă.

M-am gîndit din nou la Beth Penrose din Long Island. M-am gîndit la căsuţa de vacanţă de la North Fork pe care ea o închiriase, aflată lîngă Ocean şi zonele cu viţă de vie. Astăzi nu mă simţeam în apele mele, iar motivul era prea înspăimîntător ca să mă gîndesc la el.

31

Asad Khalil se uită la indicatorul de benzină şi constată că rezervorul era pe trei sferturi gol. Ceasul de la bord arăta ora 2:13 p.m. Călătorise aproape cinci sute de kilometri de la Washington şi constată că maşina lui puternică consumase mai mult combustibil decît orice vehicul pe care îl folosise în Europa sau în Libia.

Nu îi era nici foame, nici sete, sau poate că îi era, dar știa cum să-și reprime aceste senzații. Perioadele sale de antrenament îl pregătiseră să reziste intervale mari de timp fără hrană, somn sau apă. Setea era cel mai greu de suportat, dar o dată călătorise șase zile în deșert fără apă și fără să-și piardă mințile. Așa că știa de ce erau capabile corpul și mintea sa.

Un automobil decapotabil, alb se apropie de el pe banda din stîngă și văzu că în el se aflau patru femei tinere. Ele rîdeau și vorbeau, iar Khalil observă că toate aveau păr blond, iar pielea era puternic bronzată. Trei dintre ele purtau tricouri, dar a patra, în partea din spate a mașinii și alături de a lui, avea doar un sutien roz. Văzuse o dată, pe o plajă din sudul Franței, femei fără sutien, expunîndu-și sînii goi ca să-i vadă oricine.

În Libia, dacă o femeie îndrăznea să facă așa ceva era biciuită și poate trimisă cîțiva ani la închisoare. Nu știa sigur care era pedeapsa, deoarece un astfel de lucru nu se întîmplase niciodată.

Fata cu sutienul roz îl privi, îi zîmbi și îi făcu semn cu mîna. Celelalte fete se uitară și ele la el, îl salutară fluturînd mîinile și rîseră.

Khalil acceleră.

Accelerară și ele și un timp merseră paralel. Khalil văzu că are o sută douăzeci și cinci de kilometri la oră. Slăbi apăsarea pe pedala de accelerație și coborî viteza la o sută șapte kilometri pe oră. Ele făcură la fel, continuînd să-i facă semn cu mîna. Una îi strigă ceva, dar el nu auzi ce.

Khalil nu știa ce să facă. Pentru prima dată de cînd se afla pe pămînt american simți că nu deținea controlul situației. Micșoră din nou viteza, iar ele făcură la fel. Știa că mai devreme sau mai tîrziu situația asta avea să atragă atenția, și broboane de sudoare îi apărură pe frunte.

Brusc, o mașină de poliție cu doi bărbați apăru în oglinda lui laterală, iar Khalil își dădu seama că rula cu o sută treizeci de kilometri la oră și că mașina fetelor se afla tot în stînga lui. „Tîrfe spurcate!"

Mașina poliției ajunse în spatele mașinii fetelor, care mări viteza. Khalil luă piciorul de pe accelerație, iar poliția ajunse lîngă el. Băgă mîna dreaptă în buzunarul hainei și apucă mînerul pistolului Glock, ținînd capul drept și privirea ațintită înainte.

Mașina îl depăși, trecu apoi pe banda lui fără să semnalizeze și mări viteza după automobilul decapotabil. Khalil micșoră viteza și

mai mult, urmărind ce se întîmpla în fața lui. Șoferul mașinii de poliție părea să vorbească cu fetele. Acestea făcură semne cu mîna și mașina de poliție le depăși.

Automobilul decapotabil se afla acum la o sută de metri în fața lui, iar ocupantele acestuia păreau că își pierduseră interesul pentru el. Khalil menținu viteza de o sută șapte kilometri la oră, iar distanța dintre cele două mașini crescu. Mașina poliției dispăruse după o pantă a drumului.

Khalil inspiră adînc. Se gîndi la întîmplare, dar nu înțelese pe deplin sensul.

Își aminti că Boris îi spusese cîndva: „Prietene, multe americance te vor găsi atrăgător. Ele nu vor fi la fel de deschise și corecte din punct de vedere sexual ca europencele, dar vor încerca să facă cunoștință cu tine. Ele cred că pot fi prietene cu un bărbat fără să fie provocatoare și fără să atragă atenția asupra diferenței dintre sexe. În Rusia, ca și în Europa, noi găsim asta o tîmpenie. De ce să vrei să vorbești cu o femeie dacă nu pentru sex? Dar în America, în special tinerele, îți pot vorbi. Chiar pe teme sexuale, pot bea cu tine, pot dansa, te pot invita chiar acasă la ele, dar îți vor spune că nu vor face amor cu tine."

Lui Khalil îi fusese greu să creadă așa ceva. Totuși îl asigurase pe Boris: „Nu voi avea de-a face cu femei în timpul misiunii mele".

Boris rîsese și îi spusese: „Bunul meu prieten musulman, sexul face parte din misiune. Poți la fel de bine să te și distrezi în timp ce îți riști viața. Ai văzut desigur filmele cu James Bond."

Khalil nu le văzuse și îi răspunsese rusului: „Poate că dacă KGB-ul ar fi dat mai multă atenție misiunilor și mai puțină femeilor, ar mai fi și acum un KGB".

Lui Boris nu îi plăcuse replica și adăugase: „Oricum, femeile *pot* fi un element de distragere a atenției. Și chiar dacă tu nu le vei căuta, o vor face ele. Trebuie să înveți să te descurci în astfel de situații."

„Nu am de gînd să mă expun la așa ceva, replicase el. Timpul meu în America este limitat, ca și ocaziile de a vorbi cu americanii."

„Totuși, unele lucruri se întîmplă", insistase Boris.

Khalil dădu din cap pentru sine. O astfel de ocazie tocmai se ivise, iar el nu se descurcase prea bine.

Se gîndi la cele patru tinere îmbrăcate sumar din automobilul decapotabil. În afară de faptul că nu știuse cum să procedeze,

trebuia să admită că simţise dorinţa ciudată de a dormi dezbrăcat lîngă o femeie.

La Tripoli, acest lucru era aproape imposibil fără să se expună unui mare pericol. În Germania existau prostituate turcoaice peste tot, dar nu se putea hotărî să plătească pentru un trup frate musulman. Se distrase în Franţa cu prostituate africane, dar numai după ce ele îl asiguraseră că nu erau musulmane. În Italia erau refugiate din fosta Iugoslavie şi Albania, dar multe dintre ele erau de origine musulmană. Îşi aminti că odată, în timp ce era cu o albaneză, descoperise că fata era musulmană. O bătuse atît de rău, încît se întreba dacă supravieţuise.

Malik îi spusese: „După ce te vei întoarce, vei avea tot timpul să te însori. Trebuie să-ţi alegi o fiică dintr-una din cele mai bune familii din Libia." De fapt, Malik menţionase numele uneia – Alima Nadir, sora cea mai mică a lui Bahira, care acum avea nouăsprezece ani şi încă nu se căsătorise.

Se gîndi la Alima; chiar şi prin văl îşi dăduse seama că nu era tot atît de frumoasă ca Bahira, dar simţise la ea aceeaşi îndrăzneală care îi plăcuse, dar îi şi displăcuse la sora ei. Da, voia şi avea să se însoare cu ea. Căpitanul Nadir, care ar fi dezaprobat legătura lui cu Bahira, acum îl va întîmpina pe Asad Khalil ca pe un erou al islamului, mîndria ţării mamă şi un ginere valoros.

O luminiţă se aprinse la bord şi se auzi un clinchet slab. Cercetă cu privirea afişajul de la bord şi văzu că nu mai avea prea mult combustibil.

La următoarea derivaţie intră pe o şosea locală şi opri la o benzinărie Shell.

Din nou se gîndi să nu folosească o carte de credit şi să aleagă o pompă marcată AUTOSERVIRE, BANI PEŞIN. Îşi puse ochelarii şi coborî din maşină. Alese o benzină cu cifră octanică ridicată şi umplu rezervorul, cu douăzeci şi două de galoane. Încercă să transforme galoanele în litri şi calculă aproape nouăzeci de litri. Se minună de aroganţa sau, poate, de prostia americanilor de a fi singura naţiune de pe pămînt care nu foloseşte sistemul metric.

Khalil repuse duza pompei de alimentare la loc şi se uită în jur după ghereta de sticlă, ca să plătească. Îşi dădu seama că trebuia să intre în micul birou şi se blestemă că nu observase mai înainte acest lucru.

Se duse la biroul staţiei de benzină şi intră.

În spatele unei tejghele mici şedea pe scaun un bărbat îmbrăcat în blugi şi tricou care se uita la televizor şi fuma o ţigară.

Bărbatul îi aruncă o privire, apoi citi suma afişată pe un ecran.

– Douăzeci şi opt de dolari şi optzeci şi cinci, spuse el.

Khalil puse pe tejghea două bancnote a cîte douăzeci de dolari.

– Doriţi şi altceva? întrebă bărbatul numărînd restul.

– Nu.

– Avem băuturi răcoritoare la frigider.

Khalil înţelegea cu greu accentul bărbatului.

– Nu, mulţumesc, replică el.

– De unde eşti, amice? întrebă acesta, numărîndu-i restul pe tejghea.

– Din... New York.

– Oh? Lung drum. Unde te duci?

– La Atlanta.

– Să nu pierzi Interstate-20 de aici, din Florence.

– Da, mulţumesc, zise Khalil, luînd mărunţişul.

Observă că la televizor era un meci de base-ball.

Bărbatul îi urmări privirea şi spuse:

– Bravos îi conduc pe newyorkezi, doi la zero după repriza a doua. Astăzi o să le tragă un şut în fund yankeilor.

Asad Khalil dădu afirmativ din cap, deşi nu avea nici o idee despre ce vorbea individul.

– Să aveţi o zi bună, zise el şi ieşi din birou spre maşină.

Aruncă o privire în urmă la fereastra largă a biroului, să vadă dacă bărbatul se uită după el, dar acesta se întorsese la televizor.

Khalil părăsi staţia de benzină în viteză, parcă nu îndeajuns de repede. Reveni la autostrada I-90 şi îşi continuă drumul spre sud.

Îşi dădu seama că cel mai mare pericol era televiziunea. Dacă vor începe să-i transmită fotografia – şi ar putea începe chiar de acum –, atunci nu se va afla în siguranţă nicăieri în America. Fără îndoială că poliţia din toată ţara avea deja fotografia lui, dar el nu avea de gînd să aibă nici o legătură cu poliţia. Totuşi, era nevoit să intre în contact cu un număr mic de americani. Coborî parasolarul şi se privi în oglinda încastrată acolo, purtînd încă ochelarii de soare. Cu părul pieptănat cu cărare la mijloc şi uşor încărunţit, cu mustaţa falsă şi ochelarii de soare, era aproape sigur că nu semăna cu nici o fotografie de-a lui. Dar în Tripoli îi arătaseră ce pot face americanii cu un computer, cum adaugă la fotografie o mustaţă sau o barbă, îi pun ochelari, îi scurtează părul, îl fac mai deschis la

culoare sau pieptănat în diferite feluri. Nu credea că majoritatea persoanelor erau atît de perspicace ca să distingă şi cea mai mică deghizare. Bărbatul de la staţia de benzină cu siguranţă nu îl recunoscuse, pentru că altfel ar fi observat asta în ochii lui imediat, iar acum acela ar fi mort.

Dar dacă staţia de benzină ar fi fost plină de oameni?

Se uită din nou la imaginea lui din oglindă şi, brusc, îşi aduse aminte că nu exista nici o fotografie cu el zîmbind. Trebuia să zîmbească. La Tripoli i se spusese acest lucru de cîteva ori. Zîmbeşte. Zîmbi în oglindă şi rămase uluit cît de schimbat părea, chiar şi pentru el. Zîmbi din nou şi ridică parasolarul. Continuă să conducă şi să se gîndească la fotografia lui pe ecranul televizorului. Poate că nu va fi o problemă.

La Tripoli i se mai spusese că, dintr-un anumit motiv, americanii afişează fotografiile criminalilor căutaţi în toate oficiile poştale. Nu ştia de ce americanii aleseseră un astfel de loc pentru asemenea fotografii, dar el nu avea nimic de-a face cu oficiile poştale, deci nu trebuia să-l preocupe aspectul ăsta.

De asemenea, se gîndi dacă el şi ofiţerii din serviciul de informaţii calculaseră corect cum că americanii vor crede că Asad Khalil părăsise ţara direct de pe aeroportul din New York. Asupra acestui punct fuseseră multe discuţii. Rusul Boris zisese: „Nu are nici o importanţă ce vor crede ei. FBI-ul şi poliţia locală te vor căuta în America, CIA şi colegii lor din străinătate te vor căuta în toată lumea. Prin urmare, trebuie să le dăm impresia că te-ai întors în Europa."

Khalil dădu din cap pentru sine. Boris înţelesese foarte bine regulile jocului. Jucase acest joc cu americanii mai mult de douăzeci de ani. Dar Boris avusese resurse nelimitate în acest scop, resurse pe care Libia nu le avea. Totuşi, fuseseră de acord cu el şi creaseră un alt Asad Khalil care să comită acte de terorism în Europa, probabil peste o zi sau două. Ceea ce s-ar putea să-i păcălească sau nu pe americani.

Malik zisese: „Angajaţii din serviciul de spionaj american de pe vremea mea erau foarte naivi şi simpli. Dar s-au implicat de destulă vreme în probemele din lumea întreagă ca să capete cinismul unui arab, complexitatea unui european şi duplicitatea unui oriental. De asemenea, şi-au dezvoltat o tehnologie proprie foarte avansată. Ei pot fi păcăliţi, dar se şi pot preface că sînt păcăliţi. Aşa că, da, putem crea un alt Asad Khalil în Europa pentru o săptămînă sau

două, iar ei vor pretinde că îl caută acolo, în timp ce vor şti tot timpul că el este încă în America. Adevăratul Asad Khalil nu ar trebui să se bazeze pe nimic decît pe sine însuşi. Vom face tot ce vom putea ca să creăm o diversiune, dar tu, Asad, va trebui să trăieşti fiecare moment în America de parcă ei s-ar afla la cinci minute în urma ta."

Asad Khalil se gîndi atît la Boris, cît şi la Malik, doi bărbaţi foarte diferiţi. Malik făcea totul din dragoste pentru Dumnezeu, pentru islam, pentru ţara lui şi pentru Marele Conducător, ca să nu mai vorbim de ura lui împotriva Occidentului. Boris o făcea pentru bani şi nu îi ura cu predilecţie pe americani sau occidentali. De asemenea, Boris nu avea un Dumnezeu al lui, nici un conducător şi, în realitate, nici o ţară. Malik spusese odată despre Boris că era demn de milă, dar Asad gîndea că era jalnic. Totuşi, Boris se simţea destul de mulţumit, nici înverşunat, nici înfrînt. Odată spusese: „Rusia se va ridica din nou. Este inevitabil."

Totuşi, aceşti doi oameni foarte diferiţi lucrau bine împreună, fiecare învăţîndu-l ceva ce celălalt de-abia pricepea. Bineînţeles că Asad îl prefera pe Malik, dar pe Boris conta să-i spună întregul adevăr. De fapt, Boris îi spusese în particular: „Marele tău Conducător nu doreşte ca o altă bombă americană să cadă peste cortul lui, deci să nu te aştepţi la prea mult ajutor dacă vei fi prins. Dacă vei reuşi să te întorci, vei fi tratat foarte bine. Dar, dacă se află că eşti prins în cursă în America şi nu poţi părăsi ţara, ultimul libian pe care îl vei vedea va fi călăul tău."

Khalil se gîndi la asta, dar alungă gîndul ca pe o teorie veche, rusească. Luptătorii islamici nu se trădează şi nu se abandonează unul pe altul. Dumnezeu nu va fi mulţumit de asta.

Îşi concentră din nou atenţia asupra drumului. America este o ţară mare şi, fiind atît de mare şi de diversă, era uşor să te ascunzi în ea sau să te amesteci printre oamenii ei, în funcţie de ceea ce eşti nevoit să faci într-un moment anume. Dar mărimea teritoriului putea fi şi o problemă şi, spre deosebire de Europa, nu avea prea multe graniţe pe care să le poţi trece pentru a evada. Libia se afla la mare distanţă de aici. De asemenea, Khalil nu-şi dăduse prea bine seama că engleza lui nu era engleza care se vorbea în Sud. Dar îşi aminti că Boris îi spusese că engleza din Florida era mai aproape de limba pe care o înţelegea el.

Se gîndi din nou la locotenentul Paul Grey, amintindu-şi de fotografia casei acestuia, o vilă foarte frumoasă, înconjurată cu

palmieri. Se mai gîndi şi la casa generalului Waycliff. După ce distruseseră viaţa lui Asad Khalil fără nici o remuşcare, aceşti doi asasini se întorseseră la casele lor şi duseseră o viaţă liniştită lîngă soţii şi copii. Dacă iadul exista într-adevăr, atunci Asad ştia numele a trei locuitori ai săi – locotenentul Steven Cox, ucis în Războiul din Golf, colonelul William Hambrecht şi generalul Terrance Waycliff, ucişi de Asad Khalil. Dacă ei vorbeau acum unul cu altul, atunci ultimii doi îi vor spune primului felul în care muriseră, întrebîndu-se apoi cine va fi următorul din escadrila lor pe care Asad Khalil l-a ales să li se alăture.

Khalil zise cu voce tare:

– Aveţi răbdare, domnilor, veţi afla destul de curînd. Şi în scurt timp vă veţi întîlni cu toţii.

32

Pauza s-a terminat, iar noi ne-am întors în camera de instructaj. Jim şi Jane plecaseră, iar locul lor fusese luat de un domn cu înfăţişare de arab. La început m-am gîndit că tipul se rătăcise în drum spre moschee sau poate că îi răpise pe Jim şi Jane şi îi ţinea ostatici. Înainte de a mă putea repezi la intrus ca să-l sugrum, acesta a zîmbit şi s-a recomandat ca Abbah Ibn Abdellah, nume pe care a avut amabilitatea să-l scrie pe tablă. Cel puţin nu îl chema Bob, Bill sau Jim. A zis totuşi să-i spunem Ben, nume care se potrivea în tiparul de aici.

Domnul Abdellah – Ben – purta un costum prea gros din stofă, nu albastru, iar pe cap avea unul din turbanele acelea cadrilate. Acesta a fost primul indiciu pentru mine că s-ar putea să nu fie de-al casei.

Ben s-a aşezat o dată cu noi şi a zîmbit din nou. Avea aproape cincizeci de ani, era puţin împlinit, avea barbă, ochelari de soare, păr rar, dinţi frumoşi şi mirosea bine.

Atmosfera din cameră era şi nu era puţin încordată. Adică, Jack, Kate, Ted şi cu mine eram destul de rafinaţi, de umblaţi prin lume şi aşa mai departe. Toţi lucrasem şi intrasem în contact cu indivizi din Orientul Mijlociu, dar dintr-un anumit motiv în această după-amiază plutea în aer o stare de tensiune.

– Ce tragedie îngrozitoare, a zis Ben, rupînd tăcerea.

Nimeni nu a răspuns.

– Sînt agent special civil din partea FBI, a adăugat el.

Asta înseamnă că, la fel ca şi mine, era angajat cu un scop precis, şi am presupus că nu pentru postul de consultant de modă. Cel puţin bine că nu e avocat.

– Directorul adjunct, a spus el, s-a gîndit că ar fi o idee bună dacă m-aş pune la dispoziţia dumneavoastră.

– Pentru ce? a întrebat Koenig.

– Sînt profesor în probleme de politică a Orientului Mijlociu la Universitatea George Washington, a replicat acesta, privindu-l pe Koenig. Specialitatea mea o reprezintă studiul diferitelor grupări cu activitate extremistă.

– Grupări teroriste, a intervenit prompt Koenig.

– Da. Dacă doriţi să folosiţi un termen mai potrivit.

– Ce părere aveţi despre termenii psihopaţi şi criminali? am zis eu, dornic să dau o mînă de ajutor. Acestea sînt cuvintele potrivite.

Profesorul Abdellah m-a privit senin, ca şi cum mai trecuse prin aşa ceva şi mai înainte. Era un bărbat inteligent, se exprima corect şi era foarte calm. Nimic din ce se întîmplase ieri nu fusese vina lui, bineînţeles. Dar Ibn Abdellah avea astăzi o sarcină dificilă.

– Eu sînt egiptean, a continuat el, dar îi cunosc destul de bine pe libieni. Sînt un popor interesant, în parte descendenţi din vechii cartaginezi. După aceea au venit în Libia romanii, cu zestrea lor genetică şi, bineînţeles, acolo au fost dintotdeauna egiptenii. După romani au venit vandalii din Spania, care au fost învinşi la rîndul lor de bizantini, care şi ei au fost cuceriţi de popoarele arabe din Peninsula Arabică, acestea aducînd cu ele şi religia islamică. Libienii se consideră arabi, dar Libia a avut întotdeauna o populaţie mică, influenţată genetic de fiecare popor invadator.

La început nu am înţeles şi am crezut că a zis influenţată benefic, apoi am prins sensul.

Profesorul Abdellah a continuat să ne vorbească despre libieni, despre cultura acestora, despre obiceiuri şi aşa mai departe. Avea o mulţime de date, inclusiv un dicţionar cu cuvinte pur libiene, în cazul în care ne-ar fi interesat, plus o carte de bucate libiană, despre care nu cred că s-ar potrivi în bucătăria mea.

– Libienii adoră pastele făinoase, a zis el. Este rezultatul ocupaţiei italiene.

Şi mie îmi plăceau pastele, aşa că, poate, aveam să dau peste Asad Khalil în restaurantul lui Giulio. Poate că nu.

Profesorul ne-a dat o scurtă biografie a lui Mu'ammar Gaddafi şi cîteva pagini despre Libia copiate din *Encyclopedia Britannica.* De asemenea, ne-a arătat cîteva broşuri despre cultura şi religia islamică.

– Musulmanii, creştinii şi evreii, a continuat profesorul Abdellah, îşi au originea în profetul şi patriarhul Abraham. Profetul Mahommed descinde din fiul cel mai mare al lui Abraham, Ismael, iar Moise şi Iisus sînt urmaşii lui Isaac. Pacea să coboare asupra tuturor, a adăugat el.

Nu ştiam dacă trebuie să-mi fac semnul crucii, să mă întorc cu faţa spre Mecca sau să-l sun pe prietenul meu Jack Weinstein.

Ben a continuat să vorbească despre Iisus, Moise, Sfînta Maria, Arhanghelul Gavril, Mahommed, Allah şi aşa mai departe. Tipii ăştia se ştiau între ei şi se plăceau unul pe altul. Incredibil. Totul era foarte interesant, dar nu mă apropia cu nici un pas de Asad Khalil.

– Contrar legendei populare, a zis profesorul Abdellah, adresîndu-i-se lui Kate, religia islamică ridică statutul femeii. Musulmanii nu le învinovăţesc că au luat fructe din Copacul Interzis, cum fac creştinii şi evreii. Nici nu consideră că durerile din timpul sarcinii şi naşterii reprezintă o pedeapsă pentru actul acela.

– Asta este, într-adevăr, o teorie elevată, a replicat Kate cu răceală.

– Femeile care se căsătoresc în religia islamică, a continuat Ben, netulburat de intervenţia Reginei de Gheaţă, îşi pot păstra propriul nume de familie. Pot deţine proprietăţi şi pot dispune de ele.

Situaţia părea asemănătoare cu a fostei mele soţii. Poate era musulmană.

– În ce priveşte purtarea vălului de către femei, a zis Ben, acesta este un obicei din cultura unor ţări, dar nu reprezintă o învăţătură a islamului.

– Dar uciderea cu pietre a unei femei adulteriene? a întrebat Kate.

– Şi acesta este un obicei din cultura unor ţări de religie musulmană, dar nu în majoritatea lor.

M-am uitat în broşurile mele să văd dacă aceste ţări erau trecute

pe vreo listă. Vreau să spun că ce-ar fi dacă Kate şi cu mine am fi trimişi în Iordania sau în altă parte şi am fi prinşi făcînd amor în hotel? M-aş întoarce singur acasă? Dar nu am găsit lista şi m-am gîndit că mai bine să nu o cer de la profesorul Abdellah.

Oricum, Ben a mai sporovăit o vreme; era un bărbat foarte plăcut, foarte politicos, foarte instruit şi cu adevărat sincer. Totuşi, aveam sentimentul că am trecut printr-una dintre acele oglinzi false. Şi că totul era înregistrat pe casete audio, poate şi video de către băieţii în albastru. Locul acesta seamănă cu o casă de nebuni.

Presupun că exista un motiv pentru această lecţie despre islam în 101 episoade, dar poate ne puteam îndeplini misiunea şi fără să fim atît de sensibili faţă de partea adversă. Am încercat să-mi imaginez o scenă anterioară Zilei debarcării şi pe un general al trupelor de paraşutişti zicîndu-le soldaţilor: „Okay, băieţi, pentru mîine aveţi de citit Goethe şi Schiller. Şi nu uitaţi că mîine seară va fi un concert de Wagner în hangarul doisprezece. Este obligatoriu. La popotă se va servi şniţel. *Guten appetit.*"

Mda, sigur.

– Ca să prinzi un astfel de individ ca Asad Khalil este bine ca mai întîi să-l cunoşti. Să începem cu prenumele lui – Asad. Leu. Un nume de botez islamic nu este doar un nume convenţional, este şi o *definiţie* a persoanei – o caracterizare a celui care îl poartă, deşi poate fi doar parţială. Mulţi bărbaţi şi femei din ţările islamice încearcă să-şi depăşească omonimii în calităţi.

– Deci, am sugerat eu, ar trebui să căutăm mai întîi în grădinile zoologice.

Ben a considerat remarca mea ca pe o glumă bună şi a rîs.

– Căutaţi un bărbat căruia îi place să ucidă zebre, a zis el continuînd pe această linie. Un bărbat căruia îi place să ucidă, a zis privindu-mă în ochi.

Nimeni nu a făcut nici o remarcă.

– Libienii, a continuat Ben, sînt un popor izolat, o naţiune izolată chiar de alte ţări de religie islamică. Conducătorul lor, Mu'ammar Gaddafi, a căpătat aproape puteri mistice în mintea libienilor. Dacă Asad Khalil lucrează direct pentru Serviciul de Informaţii Libian, atunci lucrează direct pentru Gaddafi. Lui i s-a dat o misiune sacră, iar el îşi va îndeplini această misiune cu patos religios. Ben a tăcut un moment, ca să ne pătrundem de sensul spuselor lui. Palestinienii, a continuat el, prin contrast, sînt mai rafinaţi şi mai umblaţi prin

lume. Sînt isteți, se preocupă de politică, iar inamicul lor principal este Israelul. Irakienii, ca și iranienii, nu mai au încredere în conducătorii lor. Libienii, de cealaltă parte, îl idolatrizează pe Gaddafi și vor face orice zice el, deși Gaddafi și-a schimbat ideile și inamicii destul de des. De fapt, dacă aceasta este o operațiune libiană, s-ar părea că este lipsită de un motiv special. În afară de declarațiile antiamericane ale lui Gaddafi, acesta nu a avut un rol foarte activ în mișcarea extremistă de după raidul aerian american asupra Libiei și după actul de răzbunare al acesteia prin doborîrea zborului Unu-Zero-Trei al Companiei Pan Am deasupra localității Lockerbie, din Scoția, în anul 1988. Cu alte cuvinte, a adăugat Ben, Gaddafi consideră îndeplinită răzbunarea de sînge împotriva Statelor Unite. Onoarea lui este spălată, bombardarea Libiei, care a cauzat moartea fiicei sale adoptive, este răzbunată. Nu pot înțelege de ce ar vrea el să redeschidă dușmănia ancestrală.

Nimeni nu și-a spus părerea în această problemă.

– Totuși, a zis Ben, libienii au o expresie, asemănătoare cu a francezilor, care zice: „Răzbunarea are un gust mai bun dacă este servită pe o farfurie rece". Înțelegeți?

Am presupus că da.

– Deci, a continuat el, poate că Gaddafi nu consideră pe deplin încheiate vechile socoteli. Căutați motivul pentru care Gaddafi l-a trimis pe Khalil în America și ați putea afla de ce Khalil a făcut ce a făcut și dacă răzbunarea s-a încheiat sau nu.

– Răzbunarea tocmai a început, a zis Kate.

– Aceasta a început cu mult timp în urmă, a zis profesorul Abdellah, clătinînd din cap. O ură ancestrală se încheie doar cînd rămîne în picioare ultimul supraviețuitor.

Presupun că asta însemna că aveam slujba de apărare a securității pînă cînd voi fi doborît.

– Poate este răzbunarea lui Khalil și nu a lui Gaddafi, am zis eu.

– Cine știe? a zis el, ridicînd din umeri. Găsiți-l pe individ și va fi fericit să vă spună. Chiar dacă nu-l veți găsi, pînă la urmă vă va spune el de ce a făcut ce a făcut. Pentru Khalil este important ca voi să știți.

Profesorul Abdellah s-a ridicat și ne-a dat fiecăruia cartea sa de vizită.

– Dacă va mai fi nevoie de mine, a zis el, nu ezitați să mă contactați. Pot veni și la New York dacă doriți.

– În New York avem persoane ca dumneavoastră, a zis Jack Koenig, ridicîndu-se şi el, pe care ne putem baza cînd avem nevoie de diferite informaţii. Dar vă mulţumim pentru timpul acordat şi pentru prelegerea dumneavoastră.

Profesorul Abdellah şi-a strîns lucrurile şi s-a îndreptat spre uşă.

– Deţin o aprobare pentru secrete de stat. Nu ar trebui să ezitaţi să vă sfătuiţi cu mine, ne-a spus el.

Şi a plecat.

Fără îndoială, lumea era în continuă schimbare, ca şi ţara. America nu a fost şi niciodată nu va fi ţara unei singure rase, religii sau culturi. Liantul care ne ţine împreună este, într-o anumită măsură, limba, dar pînă şi aceasta este puţin schimbată. De asemenea, împărtăşim aceeaşi încredere în lege şi justiţie, în libertatea opiniilor politice şi religioase. Cineva ca Abbah Ibn Abdellah era fie un american patriot, loial şi un agent special valoros, fie un pericol pentru siguranţa statului. Fără îndoială că făcea parte din prima categorie. Dar acel sîmbure de îndoială, ca şi în căsnicie, poate creşte în imaginaţia ta. *Nu ar trebui să ezitaţi să vă sfătuiţi cu mine.*

Jim şi Jane au revenit şi m-am bucurat să văd că nu fuseseră răpiţi de Ben. Erau însoţiţi de o altă pereche, pe nume Bob şi Jean sau ceva de felul ăsta.

Această conferinţă se numea cumva „Ce mai urmează?"

Ce a urmat a fost mai mult decît o discuţie plină de idei novatoare, iar noi am fost invitaţi să ne spunem părerea. Am discutat despre mişcarea următoare a lui Khalil, iar eu m-am bucurat să văd că teoria mea este luată în considerare.

– Credem că presupusele acte de terorism ale lui Asad Khalil în Europa, a tras concluzia Bob, au fost preludiul sosirii lui în America. Observaţi că în Europa au fost alese ţinte americane sau engleze. Şi că niciodată nu s-a transmis mass-mediei nici o cerere, nici o notă, nici un telefon înainte sau după atac. Tot ce avem este un şir de atacuri asupra persoanelor şi locurilor care sînt americane şi, într-un singur caz, engleze. Aceasta pare să se potrivească profilului unui bărbat care are de rezolvat o problemă personală şi nu una de natură politică sau religioasă, aşa cum vrea să pară.

Bob a făcut profilul complet al comportamentului lui Khalil, arătînd asemănările şi deosebirile cu cîţiva nebuni americani din

trecut care voiau să se răzbune pe fostul lor şef sau pe tehnologia şi oamenii care aduc daune mediului înconjurător şi aşa mai departe.

– În mintea criminalilor, a zis Bob, el nu este un instrument al diavolului, ci un instrument al justiţiei. Tot ceea ce face, ce gîndeşte este corect şi se justifică din punct de vedere moral.

În ce-l priveşte pe Asad Khalil, a continuat el, noi nu v-am arătat toate fotografiile luate în camera de oaspeţi a ambasadei din Paris, mai sînt şi fotografii cu el pe podea, rugîndu-se cu faţa spre Mecca. Prin urmare, avem de-a face cu un bărbat credincios care uită cu bună ştiinţă partea din religia lui care îi interzice să ucidă oameni nevinovaţi. De fapt, mai mult ca sigur că el s-a convins singur că se află într-un Jihad, un război sfînt, şi că scopul scuză mijloacele.

Bob a făcut apoi legătura dintre aniversarea datei de 15 aprilie cu raidul aerian american asupra Libiei.

– Din acest motiv, a zis el, şi nu din altul, noi credem că Asad Khalil este libian, lucrînd pentru sau cu libienii. Dar vă atrag atenţia că detonarea bombei la World Trade Center a avut loc la a doua aniversare a datei la care forţele armate ale Statelor Unite au alungat forţele irakiene din Kuwait. Iar autorii acestui act criminal nu erau irakieni. De fapt, majoritatea erau palestinieni. Aşadar, în aceste cazuri trebuie să aveţi în vedere pan-arabismul. Naţiunile arabe sînt destul de diferite, dar ce ţine unite grupările extremiste din fiecare ţară este ura lor împotriva Americii şi a Israelului. Data de 15 aprilie poate fi un indiciu despre cine se află în spatele atacului de ieri, dar nu este o dovadă.

Destul de adevărat. Dar dacă ceva seamănă cu o raţă, merge ca o raţă şi măcăne ca ea, atunci are toate şansele să fie vorba despre o raţă şi nu despre un pescăruş. Dar trebuie să fii deschis tuturor posibilităţilor.

– Scuzaţi-mă, domnule, am zis eu. Există vreo legătură între victimele lui Khalil?

– Nu, incontestabil că nu. Nu încă. Cu siguranţă că victimele de la bordul aeronavei nu aveau nimic în comun, exceptînd destinaţia. Dar o persoană foarte isteaţă ar putea abate atenţia de la motivul real alegînd ca ţinte cîteva persoane care nu au, de fapt, nici o legătură cu ţintele reale. Noi ne-am confruntat cu astfel de lucruri în cazul teroriştilor autohtoni care încearcă să ne arunce în aer amplasînd bombe în locuri la care ne aşteptăm mai puţin.

Nu eram prea sigur în legătură cu asta.

– Am contactat toate agenţiile de informaţii şi de aplicare a legii de peste Ocean, a continuat Bob, solicitînd orice puteau avea în legătură cu acest Asad Khalil. Noi am trimis atît amprentele lui, cît şi fotografiile. Dar pînă acum – şi acesta este doar un început – nimeni nu pare să ştie altceva despre el decît aţi citit deja în dosar. Acest bărbat pare să nu aibă legături cu alte organizaţii extremiste cunoscute de aici sau din lume. Este un lup singuratic, dar noi ştim că nu a putut să ducă pînă la capăt această acţiune de unul singur. Totuşi, credem că a fost instruit de Serviciul de Informaţii Libian, care este puternic influenţat de vechiul KGB. Libienii l-au antrenat, l-au finanţat şi l-au trimis în cîteva misiuni europene ca să vadă de ce este în stare, apoi au pus la cale acest plan, în care Khalil avea să se predea ambasadei americane din Paris. După cum ştiţi, o situaţie similară a avut loc în februarie, situaţie despre care credem că a fost o repetiţie generală.

– ATTF din New York l-a predat pe dezertorul din februarie agenţiilor FBI şi CIA de aici, din Washington, i-a reamintit Jack Koenig lui Bob, şi cineva l-a lăsat să fugă.

– Nu am informaţii nemijlocite în legătură cu acest caz, a replicat Bob, dar aşa a fost.

– Dacă individul din februarie, a insistat Jack, nu ar fi evadat, tipul din aprilie – Khalil – nu ar fi sosit niciodată aşa cum a făcut-o.

– Adevărat, a admis Bob. Dar vă asigur că ar fi venit oricum.

– Mai ştiţi ceva despre dezertorul din februarie? a întrebat Koenig. Dacă am putea pune mîna pe el...

– Este mort, ne-a informat Bob. Poliţia din statul Maryland a raportat că a găsit în pădurea de lîngă Silver Spring un cadavru parţial ars şi în descompunere. Nu avea nici un act de identitate, nu avea haine, iar faţa şi amprentele erau arse. Ei au sunat la secţia Persoane Dispărute din FBI care, la rîndul ei, ştia că secţiunea Antiteroristă avea lipsă un dezertor. Tatuajele făcute de noi nu au rezistat, dar am reuşit să comparăm amprentele dentare ale cadavrului cu cele luate cînd tipul a fost oaspetele nostru la ambasada din Paris. Aşa că asta este.

Timp de cîteva secunde nimeni nu a vorbit.

– Nimeni nu mi-a comunicat asta, a zis Jack.

– Ar trebui să discuţi această problemă cu directorul adjunct care răspunde de operaţiunile antiteroriste.

– Mulțumesc.

– Între timp, a concluzionat Bob, i-am identificat pe dezertorii libieni de aici și din Europa și îi interogăm cu privire la orice date au despre Asad Khalil. Libia este o țară cu doar cinci milioane de locuitori, deci trebuie să aflăm ceva despre acest individ, Khalil, dacă ăsta este numele lui real de familie. Totuși, știm că un bărbat numit Karim Khalil, un libian cu grad de căpitan în armată, a fost ucis la Paris în 1981. Serviciul de Securitate Francez ne-a informat că, probabil, acest Karim Khalil a fost ucis de către conaționalii lui și că guvernul libian a încercat să dea vina pe Mossad. Francezii cred că Mu'ammar Gaddafi era amantul soției căpitanului Khalil, Faridah, și de aceea Gaddafi s-a debarasat de căpitan. Dar, a zis Bob zîmbind, înclin să cred că este o explicație pur franțuzească. *Cherchez la femme.*

Toți am rîs. Zăpăciții ăștia de francezi. Totul trebuie să aibă legătură cu amorul.

– Încercăm să stabilim dacă Asad Khalil este rudă cu căpitanul Karim Khalil, a continuat Bob. Asad este destul de în vîrstă ca să fie fiul acestuia sau, poate, nepotul. Dar chiar dacă stabilim o legătură de rudenie, s-ar putea să nu fie important pentru acest caz.

– Ce-ar fi dacă, am sugerat eu, am cere mass-mediei să publice povestea de amor dintre domnul Gaddafi și doamna Khalil, și cum Gaddafi s-a debarasat de Karim Khalil ca să nu-l mai stînjenească în aventura lui. Atunci, dacă Asad este fiul lui Karim, acesta va citi în ziare sau va auzi la știri întreaga istorie și va pleca la el acasă ca să-l ucidă pe Gaddafi – ucigașul tatălui său. Așa ar proceda un bun arab: Răzbunarea sîngelui. Corect? Nu ar fi nemaipomenit?

Bob a reflectat un moment, apoi și-a dres glasul:

– Mă voi gîndi la asta.

Ted Nash a prins ideea din zbor, așa cum știam că va face.

– De fapt, ideea nu este rea deloc, a zis el.

Era evident că modul în care fusese pusă problema îl depășea pe Bob.

– Mai întîi să stabilim dacă există vreo legătură de rudenie, a reluat el. Acest gen de... operațiune psihologică ar putea foarte bine să dea greș. Dar vom trece ideea pe ordiea de zi la viitoarea întîlnire a secției antiteroriste.

Apoi a vorbit Jean despre cooperarea între secții, cooperarea internațională și așa mai departe.

Iată cum Asad Khalil, care nu fusese mai mult decît un posibil terorist, era acum cel mai căutat terorist din lume după Carlos, Șacalul. Leul tocmai sosise. Leul, eram convins, era de-a dreptul emoționat și flatat de atenția ce i se acorda. Ceea ce făcuse în Europa, lucruri cu adevărat îngrozitoare, nu îl transformase în personajul principal al articolelor de fond despre actele de terorism internațional. Fără îndoială, nu intrase în atenția publicului american într-un fel senzațional. Numele lui nu fusese niciodată pronunțat la știri; se comentaseră doar faptele lui, iar singura faptă care a produs agitație, din cîte îmi amintesc, a fost uciderea celor trei elevi americani în Belgia. Curînd, cînd adevărul despre tragedia de ieri va ieși la iveală, fotografia lui Asad Khalil va fi pretutindeni. Asta îi va face viața dificilă în afara granițelor țării sale, motiv pentru care multe persoane gîndeau că plecase acasă. Dar m-am gîndit că nimic nu i-ar plăcea mai mult individului decît să ne învingă pe terenul nostru.

– Vom ține strîns legătura cu ATTF din New York, a concluzionat Jean. Toate informațiile pe care le vom obține vi le vom comunica și, invers, tot ce aflați ne spuneți și nouă. În meseria noastră, informațiile se cîntăresc în aur – toată lumea le dorește și nimeni nu vrea să le împartă cu nimeni. Să zicem că noi nu le împărțim, ci ni le împrumutăm unii altora, iar calculele le vom face la sfîrșit.

Nu m-am putut abține să nu trag un glonț.

– Doamnă, aveți cuvîntul meu că dacă Asad Khalil este ucis în pădurea din Central Park, vă vom anunța.

Ted Nash a rîs. Începeam să îl plac pe individ. În acest mediu, noi aveam mai multe în comun unul cu altul decît cu persoanele amabile și spilcuite din această clădire. Era un gînd deprimant.

– Mai aveți vreo întrebare? a zis Bob.

– Pe unde bîntuie persoanele din *Dosarele X?* am întrebat eu.

– Gura, Corey, a zis Koenig.

– Da, domnule.

Se făcuse aproape ora 6:00 p.m. și mi-am imaginat că se terminase treaba, deoarece nu ni se spusese să ne luăm periuțele de dinți. Dar nu a fost așa, ci ne-am mutat cu toții într-o cameră enormă de conferințe, cu o masă de mărimea unui teren de fotbal.

Se adunaseră acolo aproape treizeci de persoane, iar cu majoritatea ne întîlnirăm deja pe parcursul acestei zile în diferitele etape ale instructajului.

Directorul adjunct al secției Antiterorism și-a făcut apariția, a predicat cinci minute, apoi s-a urcat la cer sau în altă parte.

Am petrecut aproape două ore în camera de conferințe, în cea mai mare parte a timpului reluînd lucrurile într-o altă formă, făcînd schimb de idei prețioase, întocmind un plan de atac și așa mai departe.

Fiecare dintre noi a primit un dosar gros care conținea fotografii, numele și numerele de telefon ale oamenilor de legătură și chiar o recapitulare a celor spuse astăzi, care, probabil, fuseseră înregistrate pe casetă audio, transcrise și dactilografiate pe parcursul zilei. Fără îndoială, denota o organizare de înaltă clasă.

Kate a fost destul de amabilă să pună și hîrtiile mele în geanta ei diplomat, care acum era umflată.

– Totdeauna să-ți aduci o geantă diplomat, m-a sfătuit ea. Totdeauna există cadouri de felul ăsta. O geantă diplomat, a adăugat ea, este un articol care se scade din impozit.

Marea întrunire se terminase, iar participanții au ieșit pe coridor. S-au mai schimbat replici pe ici-pe colo, dar, de fapt, totul se încheiase. Puteam chiar să simt aerul curat de pe Pennsylvania. Mașina, aeroportul, cursa de la ora 9:00 p.m., La Guardia la ora 10:00 p.m., acasă înainte de știrile de la ora unsprezece. Mi-am amintit că mai aveam ceva mîncare chinezească în frigider și am încercat să stabilesc cît de veche era.

Chiar atunci, un tip în costum albastru, pe nume Bob sau Bill, s-a apropiat de noi și ne-a întrebat dacă am vrea să-l urmăm ca să ne întîlnim cu directorul adjunct.

Aceasta era proverbiala picătură care a umplut paharul și am răspuns:

– Nu.

Dar „nu" nu intra în discuție.

Veste bună era că Ted Nash nu a fost invitat în sanctuar, ceea ce nu a părut să-l deranjeze.

– Trebuie să ajung în seara asta la Langley, a zis el.

Ne-am îmbrățișat cu toții, ne-am promis că vom păstra legătura și ne-am trimis bezele în timp ce ne îndepărtam. Cu puțin noroc, nu îl voi mai vedea niciodată pe Ted Nash.

Deci, Jack, Kate şi cu mine, împreună cu însoţitorul nostru, am urcat în liftul care ne-a dus la etajul al şaptelea, unde am fost conduşi într-un cabinet întunecos, lambrisat, cu un birou imens în spatele căruia şedea directorul adjunct al secţiei Antiteroriste.

Soarele apusese, iar încăperea era luminată de o singură lampă cu abajur verde aflată pe birou. Efectul acestei iluminări slabe la nivelul toracelui era ca nimeni să nu vadă clar faţa nimănui. Scena era chiar dramatică, asemănătoare cu o secvenţă dintr-un film cu mafioţi, unde Naşul decide cine va fi cotonogit. Oricum, ne-am strîns mîinile – acestea erau uşor de găsit sub lumina lămpii – şi ne-am aşezat.

Directorul adjunct a făcut un scurt comentariu asupra zilei de ieri, de astăzi, apoi a trecut la cea de mîine. A fost concis.

– ATTF-ul din zona metroului din New York se află într-o poziţie unică pentru a lucra la acest caz, a zis el. Nu ne vom amesteca şi nu vă vom trimite pe nimeni dacă nu veţi considera necesar. Cel puţin deocamdată. Bineînţeles, acest departament îşi va asuma responsabilitatea pentru orice va depăşi zona voastră operaţională. Vă vom ţine la curent cu orice va apărea pe parcurs. Vom încerca să lucrăm în strînsă legătură cu CIA şi vă vom informa şi despre aceste rezultate. Vă sugerez să acţionaţi ca şi cum Khalil s-ar afla încă la New York. Răscoliţi peste tot. Folosiţi-vă din plin informatorii şi oferiţi bani dacă va fi nevoie. Voi autoriza un buget de o sută de mii de dolari pentru obţinerea informaţiilor. Ministerul de Justiţie va pune la bătaie o recompensă de un milion de dolari pentru arestarea lui Asad Khalil, ceea ce îl va pune în oarecare pericol vizavi de compatrioţii lui din Statele Unite. Întrebări?

– Nu, domnule, a zis Jack.

– Bine. Oh, încă un lucru. A privit la mine, apoi la Kate. Gîndiţi-vă cum l-aţi putea atrage pe Asad Khalil într-o cursă, a spus el.

– Adică să mă folosesc ca momeală, am replicat eu.

– Nu am spus asta. Ci să vă gîndiţi la cea mai bună modalitate de a-l atrage în cursă. Care va fi aceasta, urmează să stabiliţi.

– John şi cu mine vom analiza acest lucru, a zis Kate.

– Bine. Vă mulţumesc pentru că aţi renunţat la o zi liberă de duminică, a zis el ridicîndu-se. Jack, a adăugat el, aş vrea să vorbesc cu tine cîteva clipe.

Ne-am strîns mîinile din nou, iar Kate şi cu mine am părăsit cabinetul, însoţiţi pînă la lift de tipul în costum albastru care ne-a urat noroc la vînătoare.

În hol am fost întîmpinaţi de tipul de la pază, care ne-a invitat să stăm jos. Ne-am aşezat fără nici un comentariu.

Nu ştiam şi nici nu-mi păsa despre ce vorbeau Jack şi directorul adjunct atîta timp cît nu era vorba despre mine – eram sigur că aveau lucruri mult mai importante de discutat decît persoana mea şi comportamentul meu. De fapt, astăzi mă descurcasem binişor, iar ieri avusesem cîteva iniţiative strălucite prin care am fost pe punctul de a salva situaţia. Dar asta a fost pînă în momentul de faţă.

M-am uitat la Kate, iar ea mi-a întors privirea. Aici, în Ministerul Iubirii, chiar şi feţele infractorilor erau înregistrate, aşa că nu am afişat decît un optimism constant. Nici măcar nu am aruncat o privire spre picioarele ei încrucişate.

Zece minute mai tîrziu a apărut şi Jack.

– Voi rămîne aici peste noapte, a spus el. Voi plecaţi şi ne vom vedea mîine. Informaţi-l pe George în cursul dimineţii. Pe parcursul zilei de mîine voi convoca toate echipele şi le vom informa la zi cu ce avem, apoi vom vedea dacă au şi ele noutăţi, după care vom decide cum procedăm.

– John şi cu mine ne vom opri în seara asta la Federal Plaza, ca să vedem ce s-a mai întîmplat, a zis Kate.

Ce?

– Bine, a zis Jack. Dar nu vă extenuaţi. Va fi o cursă lungă şi, aşa cum a zis domnul Corey, „Al doilea sosit este primul perdant". Amîndoi v-aţi comportat foarte bine astăzi, a zis el, privindu-ne. Sper că ţi-ai făcut o părere bună despre agenţii FBI, a spus Jack, uitîndu-se la mine.

– Absolut. Un grup excepţional de băieţi şi fete. Femei. De Ben nu sînt prea sigur totuşi.

– Ben este corect, a zis Jack. Pe Ted ar trebui să nu-l pierzi din ochi.

Dumnezeule!

Ne-am strîns mîinile, apoi Kate şi cu mine, însoţiţi de tipul de la pază, am coborît în garajul de la subsol, de unde o maşină ne-a dus la aeroport.

– Cum m-am descurcat? am întrebat-o pe Kate în mașină.
– La limită.
– Am crezut că am fost onorabil.
– Asta mă sperie.
– Mă străduiesc să fiu bun.
– Te străduiești prea tare.

33

Asad Khalil văzu un panou care ura BUN VENIT ÎN CAROLINA DE SUD – STATUL PALMETTO[1].

Nu înțelese ultimele cuvinte, dar pricepu avertismentul de pe panoul următor, CONDUCEȚI CU ATENȚIE – LEGILE STATULUI SÎNT STRICTE.

Privi ceasul de la bord – era ora 4:10 p.m. Temperatura era tot de douăzeci și cinci de grade Celsius.

După patruzeci de minute văzu derivațiile pentru Florence și pentru autostrada I-20 spre Columbia și Atlanta. Memorizase părți din harta rutieră a Sudului, așa că putea să indice o destinație falsă, dar plauzibilă, oricui l-ar întreba. Acum, că lăsa în urmă autostrada pentru Columbia și Atlanta, următoarea lui destinație, falsă, avea să fie Charleston sau Savannah.

În orice caz, dacă voia să-și reîmprospăteze memoria, avea în compartimentul pentru mănuși o hartă rutieră bună și mai avea sistemul de navigație prin satelit.

Khalil observă că traficul era mai aglomerat aici, pe linia de centură din jurul orașului Florence, și întîmpină cu bucurie celelalte vehicule după atîția kilometri de drum, cînd se simțise expus.

Ciudat, însă, nu văzuse mașini de poliție, cu excepția aceleia care apăruse în cel mai prost moment, cînd cele patru tîrfe se ținuseră după el. Mai știa, de asemenea, că pe șosea se aflau și mașini ale poliției fără însemne, dar nu observase un astfel de vehicul cu polițiști în el.

De cînd părăsise New Jersey, conducea mai bine, iar acum era capabil să imite obiceiurile șoferilor din jur. Exista un număr uimitor de mare de șoferi în vîrstă – lucru mai puțin întîlnit în Europa sau în

[1] Palmier pitic (n. tr.).

Libia. Bătrînii conduc prost. De asemenea, erau şi şoferi foarte tineri – ceva la fel de rar întîlnit în Europa sau în Libia. Şi tinerii erau şoferi proşti, dar dintr-un alt punct de vedere decît cei în vîrstă. În America, şofau foarte multe femei. Văzuse şoferiţe şi în Europa, dar nu atît de multe ca aici. Şi, de necrezut, văzuse şi femei cu pasageri bărbaţi, lucru rar întîlnit în Europa şi niciodată în Libia, unde majoritatea femeilor nu ştiu să conducă. Şoferiţele, hotărî el, erau pricepute, dar uneori distrate şi adeseori agresive – ca acele tîrfe care îl necăjiseră în Carolina de Nord.

Asad Khalil considera că americanii pierduseră controlul asupra femeilor lor. Îşi reaminti cuvintele din Coran: „Bărbaţii au autoritate asupra femeilor deoarece Allah i-a făcut superiori acestora şi deoarece ei îşi cheltuiesc averea ca să le întreţină. Femeile bune sînt supuse. Ele îşi păzesc părţile ascunse, deoarece Allah le păzeşte. Pe acele femei care arată nesupunere, mustraţi-le, apoi trimiteţi-le singure la culcare şi biciuiţi-le. Apoi, dacă vi se supun, nu le mai pedepsiţi."

Khalil nu putea înţelege cum femeile din Occident cîştigaseră atîta putere şi influenţă, inversînd ordinea lăsată de Dumnezeu şi de natură, dar bănuia că asta se datora democraţiei, unde fiecare vot conta în mod egal.

Dintr-un anumit motiv, gîndurile lui reveniră la aeronavă, după ce aceasta fusese remorcată în zona de securitate. Se gîndi din nou la bărbatul şi femeia pe care îi văzuse, amîndoi avînd insigne, amîndoi dînd ordine de parcă erau egali. Mintea lui nu putea concepe ca doi oameni de sex opus să lucreze împreună, să-şi vorbească, să se atingă şi, poate, să ia masa împreună. Iar cel mai uimitor lucru era că femeia era ofiţer de poliţie şi, fără îndoială, era înarmată. Se întrebă cum de le permiseseră părinţii acestor fete să devină atît de dure şi de băieţoase.

Îşi aminti prima lui călătorie în Europa – la Paris – şi se gîndi la cît de şocat şi jignit fusese de libertatea şi cutezanţa femeilor. Cu timpul, aproape se obişnuise cu europencele, dar de fiecare dată cînd revenea în Europa – iar acum în America – se simţea din nou jignit şi sceptic.

Femeile din Occident se plimbă singure, vorbesc cu bărbaţi necunoscuţi, lucrează în magazine şi birouri, îşi expun corpul şi chiar se ceartă cu bărbaţii. Khalil îşi aminti poveştile din scriptură despre Sodoma şi Gomora şi despre Babilon, înainte de apariţia

islamului. Ştia că aceste oraşe decăzuseră din cauza păcatelor şi libertinajului femeilor. Cu siguranţă, într-o bună zi întreaga Europă şi Americă vor împărtăşi aceeaşi soartă. Cum ar putea rezista civilizaţia lor dacă femeile se comportă precum tîrfele sau ca sclavii care şi-au detronat stăpînii?

Oricare ar fi Dumnezeul în care cred sau nu aceşti oameni, El îi abandonase, iar într-o zi îi va distruge. Dar pînă în prezent, dintr-un motiv pe care el nu-l putea înţelege, aceste naţiuni imorale erau puternice. Era deci sarcina lui, Asad Khalil, şi a altora ca el să aducă pedeapsa propriului Dumnezeu, pînă cînd Dumnezeul lor, cel al lui Abraham şi Isaac, avea să aducă salvarea sau moartea.

Khalil continuă drumul, ignorînd senzaţia de sete care sporea.

Dădu drumul la radio şi încercă mai multe frecvenţe. Pe unele posturi era o muzică stranie, pe care comentatorul radio o numea *country-western*. Pe altele era o muzică pe care o mai auzise şi în Washington. Pe un număr mare de posturi se transmiteau slujbe religioase creştine cu muzica specifică. Un bărbat citea din Noul şi Vechiul Testament. Accentul şi tonalitatea acestuia erau atît de ciudate încît Khalil n-ar fi înţeles nici un cuvînt dacă nu ar fi recunoscut multe dintre pasaje. Ascultă o vreme, dar omul se oprea adesea din citirea scripturii şi începea să comenteze textele, iar Asad putea înţelege doar pe jumătate ce spunea. Schimbă canalele pînă găsi unul cu ştiri.

Reporterul vorbea o engleză inteligibilă, iar Khalil îl ascultă timp de douăzeci de minute vorbind despre violuri, jafuri, crime, apoi despre politică şi ştiri externe.

În cele din urmă, bărbatul spuse: „Comitetul Naţional al Siguranţei Transporturilor şi FAA au întocmit o declaraţie comună cu privire la tragicul accident de la aeroportul John F. Kennedy din New York. Conform acestei declaraţii, nu există supravieţuitori ai tragediei. Persoane oficiale din FBI spun că piloţii ar fi putut aduce avionul la sol înainte de a muri intoxicaţi cu fum sau ar fi putut programa pe computer zborul aeronavei pentru o aterizare cu pilot automat cînd şi-au dat seama că vor fi doborîţi de fumul toxic. Persoanele autorizate din FAA nu spun dacă există vreo înregistrare a unei comunicaţii prin radio cu piloţii, dar un oficial neidentificat îi numeşte pe aceştia eroi pentru aducerea la sol a aeronavei fără să pună pe nimeni în pericol în aeroport sau în afara acestuia. FAA şi Comitetul Naţional al Siguranţei Transporturilor numesc această tragedie un accident, dar cauzele acestuia sînt încă în cercetare.

Amintim din nou, din date oficiale – că nu există supraviețuitori în zborul Trans-Continental Unu-Șapte-Cinci de la Paris, iar numărul morților se estimează la trei sute paisprezece, echipaj și pasageri. Vă vom da mai multe amănunte pe măsură ce apar elemente noi."

Khalil închise aparatul de radio. Cu siguranță că pînă acum, gîndi el, americanii, cu tehnologia lor avansată, au aflat tot ce se putea despre cele petrecute la bordul Boeingului 747. Se întreba de ce amînau comunicarea adevărului și bănuia că motivul era mîndria națională, ca și tendința firească a agenților de informații de a-și ascunde propriile greșeli.

Oricum, dacă știrile nu precizau un atac terorist, atunci fotografia lui încă nu fusese difuzată la televiziune.

Khalil regreta că nu existase o cale mai rapidă de a ajunge la Washington și apoi în Florida. Dar acesta era cel mai sigur drum.

La Tripoli, discutaseră diferitele posibilități de călătorie. Dar ca să ajungă la Washington pe calea aerului ar fi însemnat să ia un avion de pe aeroportul La Guardia, iar pînă să ajungă el acolo poliția putea fi deja în stare de alarmă. Același lucru s-ar fi întîmplat dacă Serviciul de Informații Libian ar fi ales un tren de mare viteză. În acest caz ar fi fost necesar să ajungă pînă în inima orașului, în locul numit Pennsylvania Station, unde poliția ar fi fost deja alertată. Varianta călătoriei cu trenul nu era convenabilă în nici un caz.

În ce privește călătoria de la Washington în Florida, se putea folosi calea aerului, dar ar fi trebuit să existe un avion particular. Boris se gîndise la această posibilitate, dar hotărîse că era periculos. „Ei sînt foarte vigilenți cu paza Washingtonului, explicase el, iar locuitorii de acolo urmăresc știrile cu mare atenție. Dacă fotografia ta va fi dată la televiziune sau va apărea în ziare, vei putea fi recunoscut de vreun cetățean atent sau chiar de pilotul avionului particular. Vom lăsa pentru mai tîrziu această variantă, Asad. Deci, trebuie să folosești automobilul. Este calea cea mai sigură, cea mai bună modalitate de a te acomoda cu țara și îți va da răgazul de a evalua situația. Viteza este bună, dar nu vei dori să cazi în cursă. Ai încredere în mine. Am trăit printre acești oameni vreme de cinci ani. Atenția lor este de scurtă durată. Ei confundă realitatea cu ficțiunea. Dacă ești recunoscut după fotografia prezentată la televizor, te vor confunda cu un star de televiziune sau poate cu Omar Sharif și îți vor cere un autograf."

După ce terminase Boris de vorbit, toată lumea făcuse haz. Cu siguranță, Boris avea o doză de dispreț pentru poporul american,

dar vrusese să se asigure că Asad Khalil înțelesese că el are un respect deosebit pentru agențiile de informații americane, iar în unele cazuri și față de poliția locală.

În orice caz, Boris, Malik și ceilalți îi planificaseră itinerariul ca o combinație de rapiditate și prudență, îndrăzneală și precauție, viclenie și simplitate. Totuși, Boris îl avertizase: „Pe parcurs nu vei avea planuri alternative, doar la aeroportul Kennedy, unde au fost repartizați cîțiva șoferi, în eventualitatea că unul nu reușește. Cel ghinionist te va duce la mașina ta închiriată." Boris se gîndise că făcuse o glumă, dar ceilalți nu consideraseră la fel. De fapt, Boris ignorase fețele serioase ale celor din jur la ultima lor întîlnire și spusese: „Avînd în vedere ce se va întîmpla cu primii tăi doi tovarăși de călătorie, Haddad și șoferul de taxi, te rog să nu-mi ceri să călătoresc cu tine".

Din nou, nimeni nu rîsese. Dar Boris avea aerul că nu îl deranjează și rîsese. Dar nu va mai rîde mult timp. În curînd Boris va fi mort.

Khalil traversă un pod lung peste un lac mare numit Lake Marion. El știa că la numai optzeci și doi de kilometri spre sud locuia William Satherwaite, fost locotenent în cadrul Forțelor Aeriene ale Statelor Unite și ucigaș. Asad Khalil avea o întîlnire cu acest bărbat în ziua următoare, dar, acum William Satherwaite nu știa cît era de aproape de moarte.

Khalil continuă drumul și la ora 7:05 p.m. văzu un panou pe care scria: BINE AȚI VENIT ÎN GEORGIA – STATUL PIERSICILOR.

Știa ce sînt piersicile, dar de ce un stat ar vrea să se identifice cu acest fruct era un mister.

Privi indicatorul de benzină și văzu că avea mai puțin de un sfert de rezervor. Intră în dispută cu sine dacă să se oprească acum sau să aștepte să se întunece. În timp ce se gîndea la problema asta, observă că se apropia de Savannah, iar traficul era și mai intens, ceea ce însemna că la stațiile de benzină aveau să fie destui clienți, așa că aștepta.

În timp ce soarele apunea, Asad Khalil recită un verset din Coran. „Credincioși, nu vă împrieteniți cu alți bărbați decît din propriul popor. Aceia vă vor corupe. Ei nu doresc altceva decît ruina voastră. Ura lor răzbate limpede din ceea ce spun, dar mai puternică este ura din inima lor."

Adevărat, gîndi Khalil, acestea erau cuvintele inspirate ale lui Dumnezeu relevate profetului Mohammed.

La ora şapte şi jumătate văzu că mai avea puţină benzină, dar se părea că în această porţiune a autostrăzii erau puţine derivaţii. În cele din urmă, văzu un panou ce arăta o ieşire din autostradă şi vira spre rampă. Fu surprins să vadă că nu era decît o staţie de benzină şi aceasta închisă. O luă spre vest, pe un drum îngust, pînă ajunse într-un orăşel numit Cox, la fel cu numele pilotului care murise în Războiul din Golf. Khalil luă acest lucru ca pe un semn, deşi nu ştia dacă era de bun sau de rău augur.

Orăşelul părea aproape pustiu, dar la capătul lui văzu o staţie de benzină luminată şi se duse într-acolo. Îşi puse ochelarii şi coborî din maşină. Aerul era cald şi umed, observă el, şi o mulţime de insecte zburau în jurul becului de deasupra pompei de benzină.

Se hotărî să scoată cartea de credit, dar văzu că la pompă nu era nici un loc unde să o introducă. De fapt, se părea că nu trebuia să se servească singur. Pompele păreau mai vechi şi mai primitive decît cele pe care le mai folosise. Ezită un moment, apoi văzu un bărbat subţire, înalt, îmbrăcat în blugi şi cămaşă cafenie, care ieşea din mica clădire.

– Ai nevoie de ajutor, amice? zise el.

– Vreau să umplu rezervorul.

Asad Khalil îşi aminti ce-şi propusese şi zîmbi.

Bărbatul se uită la el, apoi la Mercury şi la plăcuţa de înmatriculare, şi din nou la client.

– Ce îţi trebuie? spuse el.

– Benzină.

– Mda? Ai vreo preferinţă?

– Da, cifră octanică mare, te rog.

Bărbatul scoase furtunul cu duză al pompei şi îl băgă în rezervorul maşinii. Începu alimentarea maşinii, şi Khalil îşi dădu seama că aveau să stea unul lîngă altul mult timp.

– Încotro mergi? întrebă bărbatul.

– Într-o staţiune de odihnă din Jekyll Island.

– Nu mai spune.

– Poftim?

– Eşti îmbrăcat cam ciudat pentru Jekyll Island.

– Da. Am o întîlnire de afaceri în Atlanta.

– Ce fel de afaceri faci?

– Sînt bancher.
– Mda? Eşti îmbrăcat ca un bancher.
– Da.
– De unde eşti?
– Din New York.
– Serios? rîse bărbatul. Nu arăţi ca un afurisit de yankeu.
Lui Khalil îi era greu să îl urmărească.
– Nu sînt un jucător de base-ball, zise el.
– Bună poantă, zise bărbatul şi rîse din nou. Dacă ai avea un costum în dungi, aş crede că eşti un bancher yankeu fotbalist.
Khalil zîmbi.
– De unde eşti, de fapt? întrebă bărbatul.
– Din Sardinia.
– Unde naiba este asta?
– Este o insulă în Mediterană.
– Dacă spui tu. Ai venit pe autostrada I-95?
– Da.
– Staţia de benzină Phillips era închisă?
– Da.
– Aşa m-am gîndit şi eu. Prostul acela nu va face bani dacă închide prea devreme. Traficul era aglomerat pe nouăzeci şi cinci?
– Nu prea mult.
– Ai fost aproape pe sec, zise tipul, terminînd de pompat benzina.
– Da.
– Să verific uleiul?
– Nu, mulţumesc.
– Bani gheaţă sau carte de credit? Prefer banii.
– De acord.
Khalil scoase portofelul.
Bărbatul citi cifra afişată la pompă.
– Douzeci şi nouă şi optzeci şi cinci, spuse el.
Khalil îi dădu două bancnote de cîte douăzeci de dolari.
– Trebuie să mă duc să-i schimb, zise el. Mă întorc imediat. Să nu pleci.
Se întoarse şi se îndepărtă. Khalil văzu că de cureaua bărbatului atîrna în spate un toc cu pistol. Se luă după el.
– Ai aici mîncare şi bere? întrebă Khalil cînd ajunse în micul birou.
Bărbatul deschise sertarul maşinii de marcat.

– Acolo este un automat pentru Coca-Cola şi dincolo unul pentru produse alimentare, spuse el. Ai nevoie de mărunţiş?

– Da.

Bărbatul îi dădu restul, inclusiv cîţiva dolari în monede de douăzeci şi cinci de cenţi. Khalil puse banii în buzunarul lateral al hainei.

– Ştii cum se ajunge în Jekyll Island?

– Am o hartă.

– Mda? Acolo unde o să stai?

– La Holiday Inn.

– Nu cred că acolo există un Holiday Inn.

Rămaseră tăcuţi amîndoi. Khalil se întoarse şi se duse la automatul pentru produse alimentare. Băgă mîna în buzunar şi scoase două monede pe care le introduse în aparat. Trase de un mîner şi în tăviţă căzu un pachet mic de alune sărate. Apoi băgă din nou mîna în buzunar.

Automatul avea la nivelul ochilor o fişie de oglindă, şi Khalil văzu că bărbatul duce mîna dreaptă la tocul pistolului.

Asad Khalil îşi scoase pistolul Glock din buzunar, se întoarse şi trase un singur glonţ între ochii bărbatului, spărgînd o farfurie de sticlă din spatele lui.

Genunchii bărbatului se muiară şi omul căzu cu faţa la podea.

Khalil luă în grabă portofelul bărbatului şi văzu în interior o insignă pe care citi COX P.D[1] – AJUTOR DE ŞERIF. Îşi blestemă ghinionul, luă banii din portofel, apoi cei din maşina de marcat, în total aproape o sută de dolari.

Khalil recuperă cartuşul de calibrul 40. În Libia i se spusese că acesta era un glonţ de calibru nu prea obişnuit, folosit în majoritate de agenţii federali. De aceea trebuia să aibă grijă să nu lase în urmă ceva atît de interesant.

Observă o uşă pe jumătate deschisă care dădea într-o mică toaletă. Apucă glezna stîngă a bărbatului şi îl trase în toaletă. Înainte de a pleca, urină şi nu trase apa, apoi închise uşa.

– Să ai o zi bună, zise el.

Pe tejghea era un ziar şi el îl aruncă pe podea, acoperind mica baltă de sînge.

Găsi întrerupătoarele şi stinse lumina, lăsînd întreaga staţie de benzină în întuneric.

[1] Police Department – Departamentul de Poliţie (n. tr.).

Ieşi din birou, închise uşa şi se duse la automatul de băuturi. Introduse trei monede şi alese Fanta de portocale, apoi se îndreptă iute spre maşină.

Se urcă la volan, porni motorul, făcu o întoarcere în U şi reveni pe drumul îngust care îl ducea la autostradă.

În cincisprezece minute era din nou pe I-95, mergînd spre sud. Acceleră pînă la o sută douăzeci de kilometri pe oră, înscriindu-se în traficul degajat din jur. Mîncă alune şi bău Fanta. După o oră văzu un panou care îi ura BUN VENIT ÎN FLORIDA – STATUL SOARELUI.

Continuă drumul pe I-95 şi, aproape de Jacksonville, traficul deveni mai intens. O luă pe derivaţia către Aeroportul Internaţional Jacksonville, urmînd indicatoarele spre aeroport. Se uită la sistemul de navigaţie prin satelit, să se asigure că se afla pe drumul corect.

Privi ceasul de la bord. Era aproape ora 10:00 p.m.

Îşi permise să reflecteze un moment la incidentul de la staţia de benzină din orăşelul numit Cox. *Bărbatul era poliţist, dar lucra la staţia de benzină.* Asta putea să însemne că lucra sub acoperire. Dar îşi aminti ceva ce i se spusese sau despre care citise în legătură cu poliţiştii americani din oraşele mici – unii dintre ei se ofereau voluntari şi erau numiţi şerifi adjuncţi. Da, asta trebuie să fie. Acestor bărbaţi le plăcea să aibă pistoale şi lucrau fără să fie plătiţi, fiind mai curioşi chiar decît poliţiştii angajaţi. De fapt, bărbatul acela fusese prea curios, iar viaţa lui atîrna de un fir în timp ce pompa benzină şi punea prea multe întrebări. Ceea ce întinsese firul fusese pistolul de la centură. Ceea ce îl rupsese fusese ultima întrebare despre Holiday Inn. Dacă bărbatul dusese sau nu mîna la pistol, pusese totuşi o întrebare în plus, iar Asad Khalil nu dăduse răspunsul corect.

34

Nu aveam cum să prindem cursa U.S. Airways de ora 9:00 p.m., aşa că am luat cursa Delta de ora 9:30 spre aeroportul La Guardia. Avionul era pe jumătate plin dacă erai optimist sau pe jumătate gol dacă deţineai acţiuni Delta. Kate şi cu mine ne-am aşezat pe locurile din spate.

Aeronava 727 a decolat, iar eu am admirat panorama Washingtonului. Am văzut Monumentul Washington puternic luminat. Capitoliul, Casa Albă, monumentele lui Lincoln şi Jefferson, şi toate celelalte. Nu am văzut clădirea J.Edgar Hoover, dar locul era încă în mintea mea.

– Ai nevoie de un timp ca să te obişnuieşti cu ea, am zis eu.

– Vrei să spui că FBI-ul are nevoie de ceva timp să se obişnuiască cu tine.

Am rîs.

Stewardesa, alias însoţitoarea de zbor, s-a apropiat. Din lista pasagerilor ştia că eram agenţi federali, aşa că nu ne-a oferit cocteiluri, ci ne-a întrebat dacă nu dorim băuturi răcoritoare.

– O sticlă cu apă minerală, vă rog, a zis Kate.

– Dar dumneavoastră, domnule?

– Un scotch dublu. Nu poţi zbura cu o singură aripă.

– Îmi pare rău, domnule Corey, dar nu am voie să servesc alcool persoanelor înarmate.

Acesta era momentul pe care îl aşteptasem toată ziua.

– Nu sînt înarmat, am spus eu! Verifică lista sau mă poţi percheziţiona în toaletă.

Ea nu părea dornică să mă acompanieze la toaletă, dar a verificat lista.

– Oh... înţeleg... a zis ea.

– Mai degrabă beau decît să port un pistol.

Femeia a zîmbit şi pus pe tăviţa mea două sticluţe cu scotch şi o cutie de plastic cu gheaţă.

– Din partea casei, a zis ea.

– Din partea companiei aeriene.

– Merge şi aşa.

După ce stewardesa s-a îndepărtat, i-am oferit o sticluţă lui Kate.

– Nu am voie, a replicat ea.

– Oh, nu mai fi atît de corectă. Ia o înghiţitură.

– Nu încerca să mă corupi, domnule Corey.

– Nu suport să fiu doar eu corupt. Îţi voi ţine eu pistolul.

– Lasă-te păgubaş, a spus ea şi şi-a băut apa.

Am turnat scotch peste gheaţă şi am sorbit. Am plescăit din buze.

– *Mmmm.* Foarte bun.

– Du-te naibii.

Dumnezeule!

Am stat o vreme tăcuți.

– Ai rezolvat problema cu prietena ta din Long Island? s-a interesat Kate.

Era o întrebare grea și m-am gîndit înainte de a răspunde. John Corey era fidel prietenilor și iubitelor, dar esența fidelității este reciprocitatea. Iar Beth Penrose, prin interesul ei față de „al dumneavoastră sincer", nu arătase prea multă fidelitate. Cred că ea dorea de la mine ceea ce doamnele numesc angajament. Dar bărbații vor mai întîi fidelitate și abia apoi pot avea în vedere un angajament. Acestea erau concepții opuse și nu puteau fi rezolvate decît dacă una din părți făcea o operație de schimbare de sex. Oricum, m-am întrebat de ce Kate îmi pusese o astfel de întrebare. De fapt, nu am fost deloc uimit.

– I-am lăsat un mesaj pe robotul telefonic, am replicat în cele din urmă.

– Este genul care te înțelege?

– Nu, dar este polițistă și înțelege astfel de situații.

– Bine. Ar putea să treacă ceva vreme pînă să ai timp liber.

– Atunci îi voi trimite un e-mail.

– Cînd ATTF a anchetat explozia zborului TWA, s-a lucrat douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile pe săptămînă.

– Și nici măcar nu a fost un act terorist, am accentuat eu.

Ea nu a răspuns. Din cîte știam, nimeni nu răspundea la întrebări în legătură cu cazul TWA și rămăseseră încă întrebări fără răspuns. Cel puțin în cazul nostru știam cine, ce a făcut, unde, cînd și cum. Nu știam sigur de ce și ce va urma, dar vom afla înainte de a fi prea tîrziu.

– Ce s-a întîmplat cu căsnicia ta? m-a întrebat Kate.

Am intuit o anumită direcție în aceste întrebări, dar, dacă credeți că fiind detectiv ești mai isteț cu femeile, vă înșelați. Totuși, am bănuit că întrebările domnișoarei Mayfield depășeau simpla curiozitate.

– Era avocat, am răspuns.

Timp de cîteva secunde a rămas tăcută.

– Acesta este motivul pentru care nu a mers? a mai întrebat Kate.

– Da.

– Nu ai știut înainte de căsătorie că este avocat?

– Am crezut că aş putea să o transform.

Kate a rîs.

Era rîndul meu acum.

– Ai fost căsătorită vreodată? am întrebat.

–Nu.

– De ce?

– Este o problemă personală.

Am crezut că vorbeam despre probleme personale. De fapt, aşa a şi fost atîta timp cît trebuia să răspund eu. Am refuzat să mă prind într-un astfel de joc şi am luat o revistă *Delta* din buzunarul locului din faţă.

– Mă deplasez mult, a zis ea.

Am studiat harta lumii cu rutele aeriene ale Companiei Delta. Poate am să vizitez Roma cînd toate acestea se vor sfîrşi. Să-l văd pe papă. Am văzut că Delta nu avea curse spre Libia. M-am gîndit la acei piloţi care au efectuat raidul din 1986, care şi-au pilotat micile avioane de vînătoare de undeva din Anglia, pe lîngă Franţa şi Spania, peste Mediterană şi apoi în Libia. Oho, a fost ceva drum după cum arăta harta mea. Şi nimeni nu i-a servit cu scotch. Cum au putut să facă pipi?

– M-ai auzit?

– Nu, îmi pare rău.

– Te-am *întrebat* dacă ai copii?

– Copii? Oh, nu. Căsătoria nici nu s-a consumat. Ea nu credea în sexul de după nuntă.

– Adevărat? Ei bine, pentru cineva de vîrsta ta n-ar fi trebuit să fie prea dificil.

Dumnezeule!

– N-am putea schimba subiectul? am zis.

– Despre ce ţi-ar plăcea să vorbim?

De fapt, despre nimic. Exceptînd, poate, persoana lui Kate Mayfield, dar acest subiect putea aduce necazuri.

– Am putea vorbi despre ce am învăţat astăzi? am sugerat eu.

– De acord.

Am discutat aşadar despre ce-am învăţat azi, despre ce s-a întîmplat ieri şi despre ce vom face mîine.

Ne apropiam de New York şi am fost bucuros să văd că oraşul se afla încă acolo şi că luminile erau aprinse.

– Vii cu mine la Federal Plaza? m-a întrebat ea în timp ce ne apropiam de La Guardia.

– Dacă vrei.

– Vreau. Apoi putem să luăm cina împreună.

Mi-am privit ceasul de mînă. Era ora 10:30 p.m. şi pînă să ajungem la Federal Plaza şi plecam de acolo se va face aproape miezul nopţii.

– Este cam tîrziu pentru cină, am zis eu.

– Atunci să bem ceva.

– Bună idee.

Avionul a aterizat şi, în timp ce rula pe pistă, mi-am pus aceeaşi întrebare pe care toţi bărbaţii şi-o pun în aceste situaţii, adică: „Interpretez oare corect aceste semnale?"

Dacă greşeam, aveam să intru în necazuri profesionale, iar dacă aveam dreptate, puteam intra în necazuri personale. M-am gîndit că ar trebui să stau şi să aştept. Cu alte cuvinte, cînd vine vorba despre femei, îmi iau măsuri de siguranţă.

Am coborît din avion, am părăsit aeroportul, am luat un taxi şi ne-am dus în Federal Plaza via autostrada Brooklyn-Queens şi Brooklyn Bridge.

În timp ce traversam podul am întrebat-o pe Kate:

– Îţi place oraşul New York?

– Nu. Dar ţie?

– Îmi place, bineînţeles.

– De ce? Locul ăsta este un balamuc.

– Washingtonul este un balamuc. New York-ul este excentric şi interesant.

– Ba New York-ul este un balamuc. Îmi pare rău că am acceptat această misiune. Nici un agent FBI nu îl place. Este prea costisitor, iar diurna noastră abia acoperă cheltuielile suplimentare.

– Atunci de ce ai acceptat să lucrezi la caz?

– Pentru acelaşi motiv pentru care militarii acceptă misiuni dificile şi se oferă voluntari. Este o modalitate de a urca rapid în carieră. Ca să avansezi, trebuie măcar o dată să ai de-a face cu oraşul New York şi D.C. Şi este o provocare, a adăugat ea. De asemenea, aici se petrec lucruri neobişnuite, bizare. Poţi să lucrezi apoi în unul dintre cele cincizeci şi cinci de sedii de poliţie din ţară şi vei putea povesti toată viaţa întîmplări din New York.

– Ei bine, am zis, cred că oraşul este acuzat pe nedrept. Uită-te la mine, sînt newyorkez. Sînt ciudat?

Nu am auzit răspunsul ei, poate fiindcă şoferul de taxi a început să strige la un pieton, iar acesta a ripostat. Cei doi vorbeau limbi

diferite, aşa că schimbul de replici nu a durat atîta timp cît ar fi trebuit.

Ne-am oprit la Federal Plaza şi Kate a plătit şoferul. Ne-am dus pe latura de sud a clădirii, la uşa de acces după orele de program, iar Kate a deschis-o cu o cheie specială. Kate avea şi propria cheie pentru lift şi am urcat la etajul al douăzeci şi şaptelea, unde cîţiva tipi în costume se plimbau de colo-colo.

Erau, de fapt, doisprezece indivizi, părînd obosiţi, nefericiţi şi îngrijoraţi. Telefoanele sunau, faxurile ţăcăneau şi o voce cretină de computer spunea: „Ai primit un mesaj!". Kate a flecărit cu toată lumea, şi-a verificat mesajele de pe robotul telefonic, mesajele de pe e-mail, apoi a verificat îndatoririle pentru ziua următoare şi aşa mai departe. Era un e-mail şi pentru George Foster: „Întîlnire – şi cu Jack – în sala de conferinţe de la etajul al douăzeci şi optulea, ora 08:00". De necrezut. Koenig, din Washington D.C., convoca o întîlnire la ora 8:00 a.m. în New York. Oamenii ăştia sau erau neobosiţi, sau speriaţi de moarte. Probabil a doua variantă, caz în care, oricum, nu puteai dormi.

– Vrei să-ţi verifici masa de lucru? m-a întrebat Kate.

Micul meu birou se afla cu un etaj mai jos şi nu credeam că acolo lucrurile stăteau altfel decît aici.

– Voi verifica mîine, cînd voi sosi la ora cinci, am spus eu.

Ea a mai întîrziat o vreme, mergînd de colo-colo, verificînd hîrtii, iar eu m-am simţit tot mai nefolositor, aşa că i-am spus:

– Mă duc acasă.

Kate a pus pe masă ceea ce citea.

– Nu, o să-mi faci cinste cu o băutură, a zis ea. Vrei să-ţi dau hîrtiile tale din geanta mea diplomat? a adăugat.

– Le voi lua mîine.

– Am putea să le frunzărim mai tîrziu dacă vrei.

Asta suna a invitaţie de a ne petrece noaptea întreagă împreună şi am ezitat.

– De acord, am zis apoi.

Ea şi-a pus geanta diplomat sub masa de lucru.

Aşa că am plecat şi ne-am trezit din nou în strada întunecată şi liniştită, fără urmă de taxi, iar de astă dată nu aveam pistol. Nu am nevoie de pistol ca să mă simt în siguranţă, iar New York-ul a devenit un oraş destul de sigur, dar este bine să ai ceva mic la tine cînd bănuieşti că un terorist vrea să te omoare. Dar Kate avea pistol, aşa că i-am zis:

– Hai să mergem jos.

Ne-am plimbat. La această oră de duminică noaptea nu erau prea multe localuri deschise nici chiar într-un oraş care nu doarme niciodată, dar Cartierul Chinezesc este de obicei semi-deschis duminica noaptea, aşa că am luat-o într-acolo.

Nu mergeam chiar de mînă, dar Kate păşea foarte aproape de mine, iar umerii noştri se atingeau şi din cînd în cînd ea punea mîna pe braţul sau pe umărul meu în timp ce flecăream. Evident, femeia mă plăcea, dar poate se înfierbîntase. Nu-mi place să profit de femeile aţîţate, dar se mai întîmplă.

Am ajuns la „Noul Dragon", localul din Cartierul Chinezesc pe care îl cunoşteam. Cu ani în urmă, la o cină cu alţi poliţişti, l-am întrebat pe proprietar, domnul Chung, ce se întîmplase cu „Vechiul Dragon", iar el ne-a mărturisit: „Tocmai îl mîncaţi!", după care a izbucnit în hohote de rîs şi a fugit în bucătărie.

Localul avea un bar mic şi un spaţiu pentru servit cocteiluri, care era încă plin de oameni şi de fum de ţigară. Am găsit două scaune libere la o masă. Clientela părea scoasă din filmele cu Bruce Lee.

– Cunoşti locul ăsta? a zis Kate, privind în jur.

– Obişnuiam să vin aici.

– Toată lumea vorbeşte chinezeşte.

– Eu, nu. Şi nici tu.

– Ceilalţi?

– Cred că sînt chinezi.

– Eşti foarte isteţ.

– Mulţumesc.

O chelneriţă s-a apropiat de noi, dar eu nu o cunoşteam. Era prietenoasă, zîmbitoare şi ne-a informat că bucătăria este încă deschisă. Am comandat dim sum şi scotch.

– Ce este dim sum? m-a întrebat Kate. Răspunde cinstit.

– Ceva ca un... aperitiv. Un fel de perişoare. Merg bine la scotch.

– Localul este exotic, a zis Kate, privind din nou în jur.

– Ei nu-l consideră aşa.

– Uneori mă simt aici ca o provincială.

– De cîtă vreme te afli la New York?

– De opt luni.

Au venit băuturile, am flecărit, au mai venit şi altele, iar eu am început să casc. A sosit şi dim sumul, iar Kate a părut mulţumită.

A venit şi al treilea rînd de băutură, iar eu am început să privesc saşiu. Kate părea vioaie şi trează.

După ce am plătit consumaţia, am rugat-o pe chelneriţă să ne comande un taxi. Am ieşit afară, pe Pell Street, şi aerul rece mi-a făcut bine.

– Unde locuieşti? am întrebat-o în timp ce aşteptam taxiul.

– Pe East Eighty-sixth Street. Se presupune că este o zonă bună.

– Este foarte bună.

– Am luat apartamentul de la tipul pe care l-am înlocuit. El a plecat la Dallas. Am aflat de la el. A zis că, într-un fel, o să-i lipsească New York-ul, dar este mulţumit la Dallas.

– Iar New York-ul este mulţumit că el a plecat la Dallas.

– Eşti nostim, a zis ea şi a rîs. George mi-a spus că ai o gură tipică pentru oraşul ăsta.

– De fapt, am gura mamei mele.

Taxiul a sosit şi noi ne-am urcat.

– Două opriri, i-am zis şoferului. Prima pe... East-Eighty-sixth.

Kate i-a dat şoferului adresa exactă şi am străbătut străzile înguste din Cartierul Chinezesc, apoi am trecut prin Bowery.

Am tăcut mai tot drumul şi după douăzeci de minute ne aflam în faţa clădirii lui Kate, o construcţie modernă, cu portar. Chiar dacă avea o garsonieră, preţul era puţin cam mare, cu toată diurna ce o primea. Dar din experienţa mea, Wendy Wasp din Wichita avea să aleagă o clădire frumoasă dintr-un cartier select şi să renunţe la plăceri ca hrana şi îmbrăcămintea.

Am stat un moment pe trotuar.

– Ai vrea să intri? a zis ea.

Newyorkezii zic „să urci", iar oamenii din hinterland zic „să intri". Oricum, am priceput mesajul şi inima a început să o ia razna. Mai trecusem prin aşa ceva.

– Putem să o lăsăm pe altă dată?

– Bineînţeles. A zîmbit. Ne vedem la cinci.

– Poate puţin mai tîrziu. Pe la opt.

– Noapte bună, a zis ea şi a zîmbit din nou.

S-a întors cu spatele, iar portarul a salutat-o în timp ce îi ţinea uşa deschisă.

Am urmărit-o cu privirea străbătînd holul, apoi m-am urcat în taxi.

– East Seventy-second Street, i-am zis şoferului şi i-am dat numărul.

Şoferul, un tip cu un turban de cine ştie unde, mi-a zis într-o engleză corectă:

– Poate nu este treaba mea, dar cred că doamna voia să te duci cu ea.

– Mda?

– Mda.

Priveam pe geam în timp ce taxiul cobora pe Second Avenue. Ce zi ciudată. Ziua de mîine va fi foarte neplăcută şi agitată. Apoi m-am gîndit că poate nici nu va mai exista un mîine sau poimîine. Am reflectat dacă să-i spun şoferului să întoarcă.

– Eşti un djin? l-am întrebat pe şofer, făcînd aluzie la turbanul lui.

– Da, a zis el rîzînd. Iar ăsta este un covor zburător şi ai dreptul la trei dorinţe.

– Okay.

Mi-am pus în gînd trei dorinţe, dar vrăjitorul mi-a zis:

– Trebuie să mi le spui, altfel nu pot să le fac să se îndeplinească.

Aşa că i le-am spus.

– Pace pe pămînt, pace în ţară şi să înţeleg femeile.

– Primele două dorinţe reprezintă o problemă. A rîs din nou. Dacă ultima ţi se îndeplineşte, sună-mă.

Am ajuns la apartamentul meu şi i-am dat şoferului un bacşiş gras.

– Invit-o din nou la cină, m-a sfătuit el.

Apoi s-a făcut nevăzut.

Cine ştie de ce Alfred era încă de serviciu. Nu am înţeles niciodată programul portarilor, care era mai ciudat decît al meu.

– Bună seara, domnule Corey, m-a salutat el. Aţi avut o zi bună?

– Una interesantă, Alfred.

Am luat liftul pînă la etajul al douăzecilea, am deschis uşa, am intrat luîndu-mi precauţii minime, sperînd, de fapt, că voi fi lovit în cap ca în filme şi că mă voi trezi în dimineaţa următoare.

Nu mi-am verificat mesajele de pe robotul telefonic, ci m-am dezbrăcat şi m-am băgat în pat. Credeam că sînt epuizat, dar mi-am dat seama că aveam nervii întinşi ca un arc de ceas răsucit la maximum.

Am stat cu ochii în tavan, meditînd la viaţă şi moarte, iubire şi

ură, soartă şi noroc, teamă şi curaj, şi alte lucruri de felul acesta. M-am gîndit la Kate şi Ted, Jack şi George, la indivizii în costume albastre, la djinul din sticlă şi, în cele din urmă, la Nick Monti şi Nancy Tate care îmi vor lipsi foarte mult. Şi la Meg, ofiţerul de serviciu, pe care nu o cunoşteam, dar care va fi regretată de familie şi prieteni. M-am gîndit la Asad Khalil şi m-am întrebat dacă voi avea ocazia să-l trimit direct în iad.

Am adormit, dar am avut un coşmar după altul. Zilele şi nopţile începeau să semene între ele.

35

Asad Khalil nimeri pe o şosea aglomerată, mărginită de hoteluri, agenţii de închirieri de maşini şi restaurante *fast food*. Pe aeroportul din apropiere ateriza o aeronavă imensă.

La Tripoli i se spusese să caute un motel lîngă Aeroportul Internaţional Jacksonville, unde nici aspectul lui, nici plăcuţa de înmatriculare a maşinii nu aveau să atragă atenţia.

Văzu o construcţie frumoasă numită Sheraton, nume pe care îl întîlnise şi în Europa, intră cu maşina în parcare şi opri în faţa unui panou pe care scria MOTEL – RECEPŢIE.

Îşi aranjă cravata, îşi trecu degetele prin păr, îşi puse ochelarii, apoi intră în clădire.

Tînăra din spatele tejghelei îi zîmbi.

– Bună seara, spuse ea.

Zîmbi şi el şi o salută la rîndul lui. Observă că din hol porneau mai multe coridoare, iar la capătul unuia dintre ele era o inscripţie BAR – FOAIER – RESATURANT. Prin uşă se auzeau muzică şi rîsete.

– Aş dori o cameră pentru o noapte, vă rog, îi zise el tinerei.

– Da, domnule. Standard sau de lux?

– De lux.

Tînăra îi dădu un formular de înregistrare şi un stilou.

– Cum doriţi să plătiţi, domnule?

– Cu o carte de credit American Express.

Îşi scoase portofelul şi îi înmînă tinerei cartea de credit în timp ce completa formularul.

Boris îi spusese că, cu cît motelul era mai luxos, cu atît probabilitatea de a avea probleme era mai mică, în special dacă folosea cartea de credit. Nu voia să lase în urma lui o dîră de hîrtii, dar Boris îl asigurase că, dacă folosea cartea de credit cu cumpătare, va fi în siguranță.

Femeia îi dădu o chitanță și cartea de credit American Express. El semnă chitanța și bagă cartea de credit în buzunar.

Khalil completase formularul, lăsînd libere spațiile referitoare la mașina lui, deoarece la Tripoli i se spusese că putea să le ignore la motelurile de lux. I se mai spusese că, spre deosebire de Europa, în formular nu existau spații pentru numărul pașaportului și că funcționara nici măcar nu va cere să-l vadă. Părea că este o insultă să fii luat drept străin, oricît de diferit arătai. Sau, poate, după cum spusese Boris: „Singurul pașaport de care ai nevoie în America este cartea de credit American Express".

Oricum, tînăra de la tejghea aruncă o privire asupra formularului și nu puse nici o întrebare.

– Bine ați venit la Sheraton, domnule...

– Bay-dear, silabisi el.

– Domnule Bay-dear. Poftim cheia electronică de la camera 119, de la parter. Cum ieșiți din hol, la dreapta. Acesta este pliantul dumneavoastră, pe care este trecut numărul camerei, continuă ea pe un ton monoton. La bar și restaurant se ajunge prin această ușă; avem sală de gimnastică și piscină, ora la care se predă camera este unsprezece a.m., micul dejun se servește în sufrageria principală de la ora șase la unspreceze a.m., serviciul la cameră funcționează între ora șase a.m. și miezul nopții, barul și foaierul unde se pot servi gustări ușoare sînt deschise pînă la ora unu a.m. În cameră aveți un minibar. Doriți să fiți trezit la o anumită oră?

Khalil înțelese cele spuse, dar nu pricepea rostul acestor informații inutile. Reținuse ultima întrebare.

– Da, zise el, am un avion la ora nouă a.m., deci ar fi bine să mă treziți la ora șase a.m.

Tînăra îl privi deschis, în față, nu ca o libiană care evita să privească în ochii unui bărbat. O privi și el în ochi, așa cum i se spusese, pentru a evita orice suspiciune, dar și pentru a vedea dacă dădea vreun semn că știe cine este. Dar femeia părea să nu aibă habar de adevărata sa identitate.

– Da, domnule, spuse ea, la ora şase a.m. Doriţi o notă de plată urgentă?

I se spusese că, dacă i se va pune această întrebare, să răspundă afirmativ, deoarece o astfel de notă presupunea că nu trebuie să revină la recepţie.

– Da, vă rog.

– Pînă la ora şapte a.m. veţi primi pe sub uşă o copie a notei de plată. Vă mai pot fi de ajutor cu ceva?

– Nu, mulţumesc.

– Şedere plăcută.

– Mulţumesc.

Îi zîmbi, luă pliantul, se întoarse şi ieşi din hol.

Totul se desfăşurase bine, mai bine decît ultima oară, cînd trăsese la motelul din afara oraşului Washington, gîndi el, şi cînd fusese nevoit să-l omoare pe funcţionar. Zîmbi din nou.

Asad Khalil se urcă în maşină şi rulă pînă la uşa pe care scria 119 şi unde se afla un spaţiu de parcare gol. Luă din maşină geanta de voiaj, încuie portiera şi merse la uşă. Băgă cheia electronică într-o deschizătură, iar broasca scoase un clinchet în timp ce se aprinse o lumină verde, ceea ce-i aminti de Clubul Conchistadorilor.

Intră în cameră, închise şi încuie uşa în urma lui.

Khalil cercetă cu grijă camera, dulapurile, baia, care erau curate şi moderne, dar poate prea confortabile pentru gustul lui. Prefera un spaţiu mai auster, în special pentru Jihadul lui. Aşa după cum îi spusese odată un credincios, „Allah te va auzi tot atît de bine dacă te vei ruga într-o moschee, cu stomacul plin, sau în deşert cu el gol – dar, dacă vrei ca tu să îl auzi pe Allah, du-te flămînd în deşert".

În pofida acestui sfat, Khalil era flămînd. De cînd se predase la ambasada americană din Paris, cu aproape o săptămînă în urmă, mîncase foarte puţin.

Se uită la meniul serviciului la cameră, dar hotărî că nu trebuie să-l mai vadă şi altcineva. Foarte puţine persoane îl văzuseră de aproape, iar majoritatea erau moarte.

Deschise minibarul şi găsi o cutie de suc de portocale, o sticlă de plastic cu apă Vitelle, un bol cu alune şi un baton de ciocolată Toblerone, pe care o savura cu plăcere întotdeauna în Europa.

Se aşeză într-un fotoliu, cu faţa la uşă, complet îmbrăcat şi cu cele două pistoale Glock în buzunare. Mîncă şi bău pe îndelete.

În timp ce mînca, reveni cu gîndul la scurta lui şedere la ambasada americană din Paris. Cei de acolo fuseseră bănuitori, dar nu ostili. La început îl interogaseră un ofiţer militar şi un bărbat în haine civile, iar în ziua următoare, alţi doi bărbaţi – care se prezentaseră doar ca Philip şi Peter – veniţi din America, îi spuseseră că îl vor escorta în siguranţă pînă la Washington. Khalil ştiuse că totul era o minciună – ei aveau să îl ducă la New York, nu la Washington şi ştia că nici Philip, şi nici Peter nu vor ajunge în siguranţă.

Cu o noapte înainte de plecarea lui de acolo, ei îl drogaseră, aşa cum spusese Boutros că vor face, iar Khalil acceptase ca să nu trezească suspiciuni. Nu ştia cu certitudine ce îi făcuseră în timp ce era drogat, dar nu avea nici o importanţă. Fusese drogat de către Serviciul de Informaţii Libian şi interogat, ca să se vadă dacă se putea opune efectelor aşa-ziselor droguri ale adevărului. Trecuse testul fără probleme.

I se spusese că era puţin probabil ca americanii să-l supună unui test cu detectorul de minciuni în incinta ambasadei – diplomaţii îl doreau plecat cît mai curînd posibil. Dacă i s-ar fi cerut să dea acest test, el ar fi trebuit să refuze şi să ceară să plece în America sau să fie eliberat imediat. Oricum, americanii acţionaseră previzibil şi îl scoseseră din ambasadă şi din Paris cît mai repede.

După cum îi spusese Malik: „Pe tine vor să te interogheze francezii, nemţii, italienii şi englezii. Americanii ştiu asta şi te vor numai pentru ei. Te vor scoate din Europa cît mai curînd posibil. Aproape întotdeauna duc cazurile cele mai delicate la New York, ca să poată nega că deţin un dezertor sau un spion în Washington. Cred că există şi alte motive de ordin psihologic, poate chiar practic pentru care procedează aşa. În cele din urmă, intenţionează să te ducă la Washington – dar cred că poţi ajunge acolo şi fără ajutorul lor."

Toţi cei din încăpere făcuseră haz de gluma lui Malik. Acesta era foarte elocvent şi folosea umorul ca să-şi accentueze punctul de vedere. Khalil nu agrease întotdeauna umorul lui Malik sau al lui Boris, dar umorul era la mare preţ atît în Europa, cît şi în America, aşa că îl tolerase.

De asemenea, Malik mai spusese: „Totuşi, dacă prietenii noştri care lucrează pentru Compania Trans-Continental Airlines din Paris ne informează că *vei* pleca la Washington, atunci Haddad, tovarăşul tău de călătorie care are nevoie de butelii de oxigen va fi în *acel*

avion. Procedurile de la aeroportul Dulles vor fi asemănătoare – aeronava va fi remorcată în zona de securitate, iar tu vei acționa ca și cînd te-ai afla în New York." Malik îi dăduse un punct de întîlnire la aeroport cu șoferul de taxi care avea să îl ducă la mașina lui închiriată, iar de aici – după anihilarea șoferului – avea să stea într-un motel pînă duminică dimineață, după care avea să ajungă în oraș și să-l viziteze pe generalul Waycliff înainte sau după întoarcerea de la biserică.

Asad Khalil fusese impresionat de meticulozitatea și istețimea serviciului lor de spionaj. Se gîndiseră la absolut totul și făcuseră planuri alternative pentru cazul în care americanii își schimbau modul de operare. Și mai important, ofițerii libieni cu problemele operative accentuaseră că nici cele mai bune planuri nu puteau fi duse la îndeplinire fără un adevărat luptător islamic pentru libertate, ca Asad Khalil, și nici fără ajutorul lui Allah.

Bineînțeles, Boris îi spusese că planul era în mare parte făcut de el și că Allah nu avea nici o legătură cu planul sau cu realizarea lui. Dar *fusese* de acord că Asad Khalil era un agent excepțional. De fapt, Boris le spusese ofițerilor libieni: „Dacă ați avea mai mulți oameni ca Asad, atunci nu ați rata atît de mult".

Boris își săpa singur groapa cu felul lui de a vorbi, gîndi Khalil, dar era aproape sigur că într-o anumită măsură el era conștient de asta și de aceea se îmbăta atît de des.

Boris trebuia să fie aprovizionat în mod constant cu femei și votcă, ceea ce se și întîmpla, și cu bani, care erau virați la o bancă elvețiană într-un cont al familiei lui. Rusul, chiar cînd era beat, era foarte isteț și folositor, și destul de deștept să își dea seama că nu va pleca viu din Tripoli. O dată îi spusese lui Malik: „Dacă voi avea un accident aici, promite-mi că îmi vei trimite corpul acasă cu vaporul".

Malik replicase: „Nu vei avea nici un accident, prietene. Te vom supraveghea de aproape."

La care Boris spusese: *„Yob vas"*, care în engleză însemna du-te dracului, expresie pe care el o folosea prea des.

Khail își termină cina ușoară și deschise televizorul, sorbind apa din sticla de plastic. După ce o goli, o puse în geanta lui de voiaj.

Era aproape ora 11:00 p.m., și el aștepta știrile de la ora unsprezece. Folosi telecomanda ca să schimbe canalele. Pe unul

dintre canale, două femei cu sînii goi şedeau într-o mică piscină, în care apa bolborosea şi făcea aburi, şi începuseră să se mîngîie una pe cealaltă. Khalil schimbă canalul, apoi reveni la cele două femei.

Privi încremenit la cele două femei – una blondă, cealaltă brunetă – care şedeau în apa fierbinte şi se mîngîiau. La marginea piscinei apăru o a treia femeie, o africană. Aceasta era complet goală, dar, în timp ce cobora cele cîteva trepte în piscină, zona pubiană îi fu acoperită de un fel de distorsiune electronică.

Cele trei femei vorbeau puţin, observă el, dar rîdeau foarte mult în timp ce se stropeau cu apă. Khalil se gîndi că se purtau aproape ca nişte duhuri, dar continuă să le privească.

O a patra femeie, cu păr roşcat, cobora treptele în piscină cu spatele, aşa că el îi putu vedea fesele goale în timp ce intra în apă. Curînd, toate cele patru femei se mîngîiau şi se atingeau una pe alta, sărutîndu-se şi îmbrăţişîndu-se. Khalil şedea foarte ţeapăn, dar îşi dădu seama că se excitase şi se foi stingherit în fotoliu.

Era conştient că nu ar trebui să le privească, dar aceasta era cea mai sumbră dovadă a decadenţei Occidentului, pe care toate scripturile sfinte, evreieşti, creştine şi musulmane, o definesc ca fiind păgînă şi nefirească. Şi totuşi, aceste femei, care se atingeau una pe alta atît de obscen, îl excitaseră şi îl făcuseră să aibă gînduri pătimaşe şi imorale.

Se imaginä gol în bazin împreună cu ele.

Se trezi din visare şi observă că ceasul arăta deja patru minute după ora unsprezece. În timp ce schimba canalele, se blestemă pe sine, îşi blestemă slăbiciunea şi forţele satanice care zburdau în voie în această ţară blestemată.

Găsi canalul de ştiri şi se opri la el.

Crainica tocmai zicea: „Acesta este bărbatul pe care autorităţile îl desemnează ca prim suspect în atacul terorist din Statele Unite..."

O fotografie color, avînd ca legendă numele ASAD KHALIL, apăru pe ecran, dar Asad se ridică cu iuţeală şi îngenunche în faţa televizorului, studiind fotografia. Nu văzuse niciodată o astfel de fotografie color de-a lui şi bănui că îi fusese făcută în secret la ambasada din Paris în timp ce era interogat. Observă şi că în poză purta acelaşi costum, ca şi acum, dar cravata era cea pe care o purtase la Paris şi pe care o schimbase.

Femeia zicea: „Vă rog să priviţi cu atenţie această fotografie şi să sunaţi autorităţile dacă îl vedeţi pe acest bărbat. Se crede că este înarmat şi periculos, deci nimeni să nu îl înfrunte sau să îl

reţină. Sunaţi la poliţie sau la FBI. Iată două numere, netaxabile, la care puteţi suna – cele două numere apărură pe ecran –, primul număr este pentru informaţiile anonime care vor fi înregistrate, iar la al doilea număr vor răspunde angajaţi ai FBI. Ambele numere pot fi apelate douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, şapte zile pe săptămînă. De asemenea, Ministerul de Justiţie oferă *un milion* de dolari recompensă pentru informaţia care va duce la arestarea suspectului."

Pe ecran apăru o altă fotografie a lui Asad Khalil, uşor diferită ca expresie a feţei de cealaltă, şi Khalil o recunoscu ca fiind luată tot la ambasada din Paris.

Crainica zicea: „Vă rog încă o dată să studiaţi această fotografie – autorităţile federale vă cer ajutorul în localizarea acestui bărbat, Asad Khalil. El vorbeşte engleza, araba, ceva franceză, germană şi italiană. Se presupune că este un terorist internaţional şi s-ar putea afla acum în ţară. Nu mai avem alte informaţii deosebite, dar, pe măsură ce vom avea mai multe detalii, vi le vom aduce la cunoştinţă."

O vreme, Asad Khalil îşi privi imaginea pe ecran.

Femeia continuă cu altă ştire, aşa că Asad reduse sonorul, se deplasă la oglinda de perete, îşi puse ochelarii şi se studie cu atenţie.

Asad Khalil, libianul de la televizor, avea părul negru pieptănat peste cap. Hefni Badr, egipteanul din Jacksonville, Florida, avea părul cărunt, pieptănat cu cărare.

Asad Khalil de la televizor avea ochii negri. Hefni Badr din Jacksonville purta ochelari, iar ochii păreau înceţoşaţi.

Asad Khalil de la televizor era proaspăt ras. Hefni Badr avea mustaţă.

Asad Khalil de la televizor nu zîmbea. Hefni Badr din oglindă zîmbea, deoarece nu semăna cu Asad Khalil.

Îşi spuse rugăciunea şi se culcă.

36

Am ajuns la întîlnirea de la ora 8:00 a.m. de la etajul al douăzeci şi optulea din Federal Plaza, simţindu-mă virtuos că nu mi-am petrecut noaptea cu Kate Mayfield. De fapt, am putut să o privesc direct în ochi şi să-i spun „Bună dimineaţa"

Ea mi-a întors salutul, dar mi s-a părut că aud cuvîntul „fraierule", sau poate că doar mă simțeam astfel.

Am rămas amîndoi în picioare lîngă masa de conferință, într-o încăpere fără ferestre, și am schimbat cîteva cuvinte pînă la începerea întrunirii.

Pereții încăperii erau împodobiți cu fotografii ale lui Asad Khalil în diferite ipostaze, făcute la Paris. Mai erau și două fotografii notate YUSEF HADDAD. Una avea ca subtitlu cuvîntul LA MORGĂ, iar cealaltă era notată POZĂ DE PAȘAPORT. Imaginea tipului de la morgă era, de fapt, mai bună decît cea de pe pașaport.

Se mai aflau și cîteva fotografii ale dezertorului din februarie, al cărui nume s-a dovedit a fi Boutros Dharr și care acum era mort.

Eu am o teorie conform căreia toți acești indivizi sînt ticăloși, pentru că au nume prostești – ca un băiat pe care îl cheamă Sue.

Am numărat, pe masă, zece cești de cafea și zece blocnotesuri, de unde am dedus că vom fi zece persoane la întrunire. Pe fiecare blocnotes era scris un nume, iar deducția mea ulterioară a fost că trebuia să stau pe locul care avea în față un blocnotes cu numele meu. Așa că m-am așezat. Pe masă se mai aflau patru căni cu cafea, dintr-una mi-am turnat cafea în ceașcă, apoi am împins cana peste masă spre Kate, care ședea chiar vizavi de mine.

Kate purta astăzi un costum-taior albastru cu dungulițe, părînd puțin mai austeră decît în duminica precedentă, cînd venise îmbrăcată cu o bluză albastră sport și cu o fustă pînă la genunchi. Rujul era de culoare roz. Mi-a zîmbit.

I-am zîmbit și eu. Să ne întoarcem acum la Unitatea Operațională Antiteroristă.

Toată lumea ședea pe scaune. La un capăt al mesei se afla Jack Koenig, sosit recent de la Washington, îmbrăcat în același costum pe care îl purtase cu o zi înainte.

La celălalt capăt al mesei se afla căpitanul David Stein, NYPD, co-comandantul ATTF din New York. Atît Stein, cît și Koenig puteau considera că stau în capul mesei.

La stînga mea ședea Mike O'Leary din Subunitatea de Informații a NYPD și am observat că numele de pe blocnotes corespundea cu al lui, ceea ce m-a făcut să gîndesc optimist despre Subunitatea Informativă a Poliției.

La dreapta mea se afla agentul special Alan Parker, FBI, ATTF. Alan era tipul pentru relațiile cu publicul. Avea cam douăzeci și

cinci de ani, dar arăta de treisprezece. Era un mincinos de mare clasă, dar în acest caz chiar de aşa ceva aveam nevoie.

În partea dreaptă a lui Parker, lîngă Koenig, şedea căpitanul Henry Wydrzynski, locţiitorul şefului poliţiei din Autoritatea Aeroportului. Îl întîlnisem pe tip de cîteva ori, cînd era poliţist la NYPD, şi mi se păruse un băiat de treabă, cu excepţia numelui, care te făcea să scrîşneşti din dinţi. Vreau să spun că cineva ar trebui să-i cumpere tipului o vocală.

Vizavi de mine şedeau Kate şi alte trei persoane – în capătul cel mai îndepărtat, lîngă căpitanul Stein, se afla Robert Moody, şeful poliţiştilor din NYPD. Moody era primul şef de culoare din NYPD şi era, de fapt, fostul meu şef, înainte ca eu să fiu la un pas de moarte şi să revin la viaţă. Nu trebuie să vă mai spun că a fi comandantul a cîteva mii de tipi asemănători mie nu este o sarcină uşoară. În cîteva împrejurări mă întîlnisem cu şeful Moody şi am avut impresia că nu îi displăceam, ceea ce reprezenta cea mai bună relaţie ce se putea stabili între mine şi şefi.

La stînga lui Kate şedea sergentul Gabriel Haytham, NYPD/ ATTF, un agent arab.

Lîngă Gabriel şi la dreapta lui Koenig şedea un bărbat necunoscut, al cărui nume nu fusese trecut pe blocnotes. Nu aveam nici un dubiu că acest domn elegant îmbrăcat era din CIA. Este ciudat cum pot să-i depistez; ei afişează acea nonşalanţă uşor plictisită, cheltuiesc prea mulţi bani pe îmbrăcăminte şi întotdeauna par că ar trebui să se afle într-un loc mai important decît unde se află.

Oricum, de cînd nu îl mai aveam prin preajmă pe Ted Nash, ca să-l tachinez, simţeam un anume gol. Acum îmi venise inima la loc, ştiind că avea cine să-i ia locul.

În ce-l priveşte pe domnul Ted Nash, mi-l imaginam împachetîndu-şi lenjeria de mătase pentru călătoria la Paris. De asemenea, mă aşteptam ca la un moment dat să apară din nou în viaţa mea, după cum am mai spus. Mi-am amintit cuvintele lui Koenig – *Pe Ted ar trebuie să nu-l pierzi din ochi.* Jack Koenig nu făcea cu uşurinţă astfel de declaraţii.

Lipsea şi George Foster, a cărui sarcină era să aibă grijă de sediu. El se afla la Clubul Conchistadorilor şi probabil că va sta acolo destul de mult timp. Sarcina lui George, în limbajul anchetei unei crime, era de a acţiona ca „gazdă" sau coordonator al locului

crimei, el fiind şi martor, şi participant la evenimente. Mai bine George decît să fi fost eu, presupun.

În afară de Nash şi Foster, din grup mai lipsea Nick Monti. Aşadar, Jack Koenig a început întrunirea propunînd un moment de reculegere în memoria lui Nick Monti, a lui Phil şi Peter, a celor doi mareşali federali de la bordul aeronavei 747, a lui Andy McGill de la Serviciul de Intervenţie din cadrul Autorităţii Aeroportului, a lui Nancy Tate, a ofiţerului de serviciu Meg Collins şi a tuturor victimelor din zborul 175.

Am rămas tăcuţi un moment, apoi Jack a deschis şedinţa. Era exact ora 8:00 a.m.

Pentru început, Jack l-a prezentat pe domnul din stînga sa:

– În această dimineaţă, se află printre noi domnul Edward Harris de la Agenţia Centrală de Informaţii.

Nu mai spune. De fapt, tot ceea ce trebuia Jack să spună era: „Acesta este Edward Harris, ştiţi-dumneavoastră-de-unde"

– Domnul Harris face parte din secţia Antiteroristă a agenţiei, a adăugat Jack.

Harris a confirmat cele spuse, mişcîndu-şi stiloul înainte şi înapoi ca un ştergător de parbriz. Excelent. Aceşti tipi, spre deosebire de cei de la FBI, îşi folosesc de regulă numele întreg. Nu se putea spune Ed în loc de Edward Harris. Ted Nash părea să facă excepţie de la regulă. Brusc, am avut ideea strălucită ca data viitoare cînd am să-l întîlnesc să-i spun Teddy.

Ar trebui să precizez că, în mod normal, eu nu aş fi fost prezent la o întîlnire de acest nivel, şi nici Kate. Dar fiind atît martori, cît şi participanţi la evenimentele care ne-au adus împreună, am fost invitaţi şi noi. Cît de bună era situaţia *asta?*

– După cum ştiu unii dintre dumneavoastră, a zis Jack Koenig, ieri după-amiază s-a luat decizia la Washington de a se da o scurtă declaraţie pe canalele de ştiri, concomitent cu cîteva fotografii ale lui Asad Khalil. În declaraţie se spune doar că individul este suspect într-un caz de terorism internaţional şi este căutat de autorităţile federale. Nu s-a făcut nici o menţiune despre zborul Unu-Şapte-Cinci. Declaraţia şi fotografiile au fost date doar la ştirile de la ora unsprezece. Poate cîţiva dintre dumneavoastră le-au văzut la televizor. Ziarele de astăzi vor conţine atît fotografiile, cît şi declaraţia.

Nimeni nu a comentat vestea cu voce tare, dar expresiile de pe feţele tuturor spuneau: „Pierdere de vreme".

Căpitanul David Stein a făcut uz de faptul că era co-comandant şi s-a ridicat fără să fie anunţat de Regele Jack.

– Am instituit un Centru de Comandă al Cazului la etajul al douăzeci şi şaselea, a spus el. Toţi cei care lucrează la acest caz se vor muta acolo, împreună cu dosarele potrivite. Tot ce este în legătură cu acest caz va ajunge direct la acest centru de comandă – dosare, fotografii, hărţi, grafice, supoziţii, probe, transcrieri ale interogatoriilor – totul. Pînă la noi ordine, vor fi doar trei locuri în care personalul ATTF poate fi găsit – la Centrul de Comandă, în pat sau pe teren. Nu vă petreceţi prea mult timp în pat. A cuprins încăperea cu privirea şi a adăugat: Cine doreşte să meargă la funeralii se poate duce. Întrebări?

Nimeni nu a părut să aibă vreo întrebare.

– Secţia pentru Orientul Mijlociu, a continuat el, va avea cincizeci de agenţi ATTF implicaţi direct în caz, recrutaţi din toate forţele de aplicare a legii afiliate nouă. În jur de o sută de femei şi bărbaţi vor fi cooptaţi pentru zona New York-ului, iar alte sute de agenţi vor lucra în ţară şi în străinătate.

Şi aşa mai departe.

Următorul la cuvînt a fost locotenentul Mike O'Leary de la Subunitatea de Informaţii a NYPD. El a spus cîteva cuvinte despre Nick Monti, cu care fusese coleg, şi, în adevărata tradiţie irlandeză, a spus o anecdotă hazlie a acestuia, pe care probabil că o inventase el.

Nu existau multe forţe de poliţie municipale care să aibă propria secţie de informaţii, dar oraşul New York, locul fiecărei mişcări politice excentrice din întreaga lume, avea nevoie de o astfel de dotare.

Subunitatea de Informaţii a NYPD a fost înfiinţată în timpul Pericolului Roşu, cînd obişnuiau să-i urmărească şi să-i hăituiască pe comuniştii locali, care, de fapt, se bucurau că sînt persecutaţi de poliţişti.

Vechea echipă anticomunistă s-a transformat în ceea ce este astăzi, şi sînt buni în ce fac, dar au anumite limite. De asemenea, nu sînt prea încîntaţi de existenţa ATTF, despre care cred că le face concurenţă, dar Mike O'Leary a asigurat pe toată lumea că organizaţia sa va lucra la acest caz şi va coopera fără rezerve. Eram ferm convins că, dacă oamenii lui prindeau vreun fir, noi nu aveam să aflăm niciodată despre el. Dar, ca să fiu sincer, dacă

FBI găsea o pistă, nici O'Leary nu va afla vreodată despre treaba asta.

Locotenentul O'Leary a binecuvîntat pe toată lumea şi s-a aşezat. Irlandezii sînt nişte mincinoşi foarte simpatici. Vreau să spun că noi ştim că ei mint, că ei ştiu că noi ştim că mint, dar o fac cu atît farmec, convingere şi vigoare, încît toată lumea simte un fel de simpatie pentru ei.

Următorul a fost Robert Moody, şeful poliţiştilor din NYPD.

– Detectivii mei, zicea el, vor fi ochi şi urechi în legătură cu acest caz în timp ce vor lucra la altele, şi vă asigur că cei patru mii de subordonaţi ai mei, femei şi bărbaţi, vor avea cu ei tot timpul fotografia presupusului criminal şi vor trimite toate datele obţinute Centrului de Comandă al TTTF.

Pe dracu'

– Dacă acesta se află undeva în cele cinci districte, a concluzionat el, avem mari şanse să aflăm şi să-l arestăm.

Înţelesul ascuns al celor spuse de Moody era că ar fi încîntat să-l prindă pe Khalil înainte ca federalii să aibă măcar un fir şi să-i lase să afle din ziarele de dimineaţă.

Căpitanul Stein i-a mulţumit inspectorului Moody pentru sprijin.

– Avem asigurări şi din partea comisarului şef al poliţiei, a zis el, că toţi ofiţerii vor fi informaţi pe scurt înainte de a-şi începe activitatea zilnică. De asemenea, el se întîlneşte astăzi cu toţi comisarii din districtele şi municipalităţile suburbane, ca să obţină întreaga lor cooperare şi susţinere. Aceasta înseamnă că peste şaptezeci de mii de ofiţeri de poliţie din zona metropolitană vor căuta acelaşi bărbat. Aceasta este, de fapt, cea mai mare razie din istoria oraşului New York.

Am observat că Alan Parker lua de zor notiţe, poate ca să le folosească într-o declaraţie de presă sau poate că scria un miniserial pentru televiziune. Nu am deloc încredere în scriitori.

– Între timp, a zis Stein, atenţia noastră se va îndrepta în principal asupra comunităţilor din Orientul Mijlociu, apoi i-a dat cuvîntul lui Gabriel Haytham.

Acesta s-a ridicat şi a cuprins încăperea cu privirea. Fiind singurul arab musulman prezent, putea fi puţin paranoic, dar după mulţi ani de activitate în Subunitatea de Informaţii din NYPD, şi acum în ATTF, sergentul Gabriel Haytham era calm. O dată mi s-a confesat: „Numele meu real este Jibril – adică Gabriel în limba arabă. Dar să nu mai spui nimănui – încerc să trec drept WASP"

Îmi plac tipii cu simțul umorului, iar Gabe avea nevoie de mult umor și bun-simț ca să facă ceea ce făcea. Vreau să spun că în New York nu este prea dificil să fii american de origine arabă, dar să fii și de religie musulmană și desemnat să lucrezi în secția pentru Orientul Mijlociu din Unitatea Operativă Antiteroristă trebuie să ai mult curaj. Mă întreb ce le spune amicilor lui la moschee? Ceva de genul: „Hei, Abdul, noaptea trecută am arestat doi Salami-Salamis". Nu cred.

Sergentul Haytham era comandantul echipelor de urmărire, adică polițiști din NYPD repartizați la ATTF care făceau muncă de teren, supraveghind persoanele suspectate că au legături cu organizațiile extremiste. Aceștia stăteau cu orele în fața apartamentelor sau caselor și făceau fotografii, foloseau echipament de ascultare și înregistrare, urmăreau persoanele suspecte cu mașina, în metrou, trenuri, autobuze și pe jos – o treabă pe care agenții FBI nu puteau sau nu voiau să o facă. Slujba era dură, dar reprezenta pîinea și cuțitul pentru ATTF. Mult timp și bani se cheltuiau cu asta, iar comunitatea musulmană nu era prea încîntată să fie tot timpul supravegheată. Dar, după cum se spune, „Dacă nu faci nimic rău, nu ai de ce să-ți faci griji"

– De sîmbătă de la ora 5:00 p.m. și pînă acum, ne-a informat Gabriel, detectivii care lucrau sub acoperire au ieșit la lumină și au întors orașul cu susul în jos. Am aranjat să obținem mandate în alb de urmărire și cercetare care acoperă totul, mai puțin dormitorul primarului. Am interogat aproape opt sute de persoane în casele lor, în gări, pe străzi, la locul de muncă – lideri de sindicat, suspecți, arabi obișnuiți și chiar lideri religioși musulmani.

Nu am putut rezista să nu-i spun lui Gabriel:

– Dacă pînă la prînz nu vom auzi de cel puțin douăzeci de avocați din Liga Arabă pentru Drepturile Omului, înseamnă că nu ți-ai făcut bine treaba.

La gluma asta toată lumea a rîs. Chiar și Kate.

– Hei, și noi le-am dat bătaie de cap avocaților din Liga Arabă. Ei angajează avocați evrei ca să intenteze procese.

Lumea a rîs din nou, dar de data asta rîsul a fost puțin forțat. De fapt, a fost puțin penibil. Dar puțin umor face casă bună cu subiectele sensibile. Vreau să spun că în încăpere exista o diversitate culturală bogată și încă nu-l auzisem pe polonez, căpitanul Wydrzynski. Știam o glumă poloneză grozavă, dar poate că o să o spun altă dată.

Gabriel a continuat să vorbească, fără să se laude prea mult.

– Trebuie să vă spun, a recunoscut el, că nu avem nici măcar un indiciu. Nici o urmă. Nici măcar prostiile obişnuite ale cuiva care încearcă să-l incrimineze pe propriul socru. Nimeni nu a încercat să se atingă de problema asta. Dar mai avem încă peste o sută de persoane de interogat şi mai mult de o sută de locuri de cercetat. De asemenea, vom dubla paza în anumite locuri şi pentru anumite persoane. Vom cerceta în special comunitatea din Orientul Mijlociu şi poate că vom încălca unele drepturi civile, dar despre asta ne vom face griji mai tîrziu. Nu torturăm pe nimeni, a adăugat el.

– Washingtonul va aprecia reţinerea, a zis Koenig sec.

– Majoritatea acestor persoane vine din ţări unde poliţia foloseşte bătaia înainte de a pune prima întrebare. Oamenii despre care vorbim îşi pierd cumpătul dacă nu îi ameninţăm fizic puţin.

– Nu cred că este nevoie să auzim asta, a zis Koenig, dregîndu-şi glasul. Oricum, domnule sergent, noi nu...

– Avem peste trei sute de cadavre în morga spitalelor, l-a întrerupt sergentul Haytham. Şi nu ştim cîte alte cadavre vor mai apărea. Eu nu doresc să mai apară nici unul.

Koenig a reflectat un moment la cele spuse, dar prudenţa l-a împiedicat să mai adauge ceva.

Sergentul Gabriel Haytham s-a aşezat.

În încăpere s-a aşternut tăcerea. Probabil că fiecare gîndea la fel, şi anume că sergentul Haytham putea să intre în posesia unor date referitoare la coreligionarii lui. Bineînţeles, acesta fusese şi motivul pentru care fusese ales pentru acest caz. În plus, era un bun profesionist. Majoritatea succeselor deţinute de ATTF erau rezultatul activităţii indivizilor de la filaj din cadrul NYPD. Toate celelalte surse – informatorii ocazionali, sursele externe de informaţii, ponturile primite prin telefon, turnătorii din închisori şi alţii – nu cumulau atîtea date ca aceşti indivizi aflaţi veşnic pe stradă.

Căpitanul Wydrzynski de la Autoritatea Aeroportului s-a ridicat şi ne-a informat:

– Toată poliţia aeroportului precum şi personalul de la vamă şi de la terminale au primit o fotografie a lui Asad Khalil, însoţită de menţiunea că acest fugar este acum cel mai căutat bărbat din America. Am încercat să minimalizăm legătura cu tragedia

zborului Unu-Şapte-Cinci – conform ordinelor –, dar vorbele circulă.

Căpitanul Wydrzynski a mai continuat să vorbească puţin pe această linie. Era unul dintre acele cazuri în care poliţia aeroportului joacă un rol important. În cele din urmă, persoanele aflate în urmărire aveau să dea ochi cu un funcţionar de la casa de bilete, de la ghişeele de taxare sau cu un poliţist de la autogară ori aeroport. Era deci important ca aceşti oameni să fie vigilenţi şi motivaţi.

Cît despre căpitanul Henry Wydrzynski, eu nu îl cunoşteam, dar – ei bine, iată gluma. Un polonez intră într-un cabinet de oftalmologie, iar medicul îi zice: „Poţi citi acest panou? Iar tipul răspunde: Bineînţeles, îi cunosc pe toţi tipii ăştia".

Aşadar, deşi nu îl cunoşteam personal pe căpitan, ştiam că, la fel ca majoritatea poliţiştilor din Autoritatea Aeroportului, avea o atitudine rezervată. Tot ceea ce doreau ei era recunoaştere şi respect, deci cei mai isteţi poliţişti din NYPD, ca mine, erau puşi la punct. Tipii erau buni profesionişti şi de mare ajutor. Dacă te puneai cu ei, aveau să găsească o cale să te şicaneze, să-ţi dea o amendă de douăzeci de dolari şi aşa mai departe.

Wydrzynski era un individ solid, îmbrăcat într-un costum prost croit, care îl făcea să semene cu un cîrnat polonez îndesat într-un înveliş prea mic. De asemenea, părea că nu are nici o fărîmă de şarm sau diplomaţie, şi asta mi-a plăcut.

– Cînd a ajuns fotografia lui Khalil în mîinile oamenilor dumitale? l-a întrebat Jack Koenig pe căpitan.

– Am făcut sute de fotografii cît de repede am putut, a replicat el. Pe măsură ce se copia o serie, o trimiteau cu maşina la poduri, tuneluri, aeroporturi, staţii de autobuz şi aşa mai departe. De asemenea, am trimis fotografia prin fax fiecărui loc care deţine o astfel de aparatură şi am făcut acelaşi lucru pe Internet. Cred că în ziua de sîmbătă, pînă la ora 9:00 p.m., toată lumea din subordinea noastră a avut o copie a fotografiei lui Khalil. În unele cazuri şi mai devreme. Dar trebuie să vă spunem că fotografia era de proastă calitate.

– Prin urmare, a zis căpitanul Stein, este posibil ca Asad Khalil să fi putut lua alt avion sau autobuz, să fi traversat un pod, un tunel înainte de ora 9:00 p.m. şi să nu fi fost observat.

– Corect, a replicat Wydrzynski. Noi am transmis fotografia mai întîi la aeroporturi, dar dacă fugarul a fost rapid, s-ar fi putut

urca la bordul unui avion – în special pe aeroportul JFK unde se afla deja.

Nimeni nu a făcut nici un comentariu.

– Am pus peste o sută de detectivi, a continuat căpitanul, să încerce să afle dacă tipul ăsta a părăsit oraşul New York, suburbiile lui şi New Jersey prin punctele aflate sub controlul Autorităţii Aeroportului. Dar ştiţi că sînt şaisprezece milioane de locuitori în New York, iar dacă individul s-a deghizat sau şi-a schimbat numele, ori a avut un complice, putea să se strecoare nevăzut. America nu este un stat poliţienesc.

Timp de cîteva secunde a fost din nou tăcere.

– Dar debarcaderele? a întrebat Koenig.

– Mda, a zis Wydrzynski. În eventualitatea că acest individ a avut bilet pentru un vas spre Arabia, biroul meu a atenţionat personalul de la Vamă şi Imigrări de la toate debarcaderele pentru vase de linie, precum şi docurile unde sînt adăpostite navele de transport şi ambarcaţiunile particulare. Am trimis acolo şi detectivi cu un set de fotografii. Dar pînă acum nici urmă de Khalil. Vom ţine cheiurile sub observaţie.

Toată lumea i-a pus întrebări lui Wydrzynski şi a fost limpede că această agenţie soră a devenit brusc importantă. Căpitanul Wydrzynski a precizat că poliţistul împuşcat Andy McGill făcea parte din Autoritatea Aeroportului şi, deşi oamenii lui nu aveau nevoie de altă motivaţie pentru acţiunile lor decît patriotismul şi profesionalismul, moartea lui McGill îi zdruncinase serios.

Wydrzynski a obosit să fie în centrul atenţiei şi a schimbat puţin direcţia.

– Ştiţi, a spus el, cred că fotografia lui Asad Khalil ar fi trebuit dată pe fiecare post de televiziune în mai puţin de o jumătate de oră de la crimă. Ştiu că au fost şi alte considerente, dar, dacă nu facem cunoscută publicului întreaga poveste, acest tip va reuşi să fugă.

– Există o probabilitate destul de mare ca el să fi părăsit deja ţara, a zis Jack Koenig. Nu este exclus să fi luat primul avion spre Orientul Mijlociu chiar de pe aeroportul JFK, înainte ca trupurile victimelor să se fi răcit. De această părere este Washingtonul, care a luat decizia ca totul să rămînă doar la cunoştinţa forţelor de menţinere a ordinii pînă cînd publicul va deveni pe deplin conştient de natura tragediei zborului Companiei Trans-Continental.

– Eu sînt de acord cu căpitanul Wydrzynski, a intervenit Kate.

Nu există nici un motiv să păstrăm tăcerea, doar dacă vrem să ne acoperim propriul... ştiţi ce.

– Cred că Washingtonul a intrat în panică şi a luat o hotărîre greşită, a fost de acord şi căpitanul Stein. Noi am acţionat conform acestei hotărîri, iar acum încercăm să prindem un individ care are un avans de două zile faţă de noi.

– Ei bine, a zis Koenig, încercînd să îmbunezeleucrurile, *acum* fotografia lui Khalil se află în toate mijloacele de informare în masă. Dar acţiunea este discutabilă dacă Asad a luat imediat un avion. Au decolat patru curse de pe JFK, a zis Koenig, examinînd nişte hîrtii din faţa lui, şi la care omul ar fi putut ajunge înainte ca poliţia aeroportului să fie alertată. Koenig a dat numele a patru curse spre Orientul Mijlociu, precizînd şi orele de plecare. Şi, bineînţeles, a adăugat el, au mai fost şi alte zboruri peste Ocean, precum şi altele interne la care nu se cere legitimarea cu paşaportul şi unde orice act de identitate cu fotografie este suficient. Bineînţeles, a tras el concluzia, la punctul de destinaţie – Los Angeles, Caraibe şi altele – avem oameni avizaţi care verifică aeronavele. Dar nu a coborît nici o persoană care să corespundă descrierii.

Am reflectat toţi la cele spuse. Am văzut-o pe Kate că mă priveşte şi am presupus că voia să-mi asum riscul şi să spun ceva. Oricum, mă aflam aici în urma unui contract semnat, aşa că am zis:

– Eu cred că Asad Khalil se află în New York. Dacă nu este totuşi în oraş, atunci se află în alt loc din ţară.

– De ce crezi asta? m-a întrebat căpitanul Stein.

– Fiindcă nu şi-a terminat treaba.

– Bine, a zis Stein, şi ce trebuie să termine?

– Nu am nici o idee.

– Păi a avut un start al naibii de bun.

– Şi asta nu este totul, am replicat. Va urma ceva şi mai înfiorător.

Căpitanul Stein, ca şi mine, scapă uneori cuvinte din vocabularul secţiei de poliţie.

– Sper al dracului de mult să nu fie aşa.

Eram gata să răspund, dar domnul CIA a vorbit pentru prima dată:

– De ce eşti atît de sigur că Asad Khalil se află încă în ţară? m-a întrebat el.

M-am uitat la domnul Harris, care l-a rîndul lui mă privea. M-am gîndit la cîteva răspunsuri, toate începînd şi sfîrşind cu „Du-te dracului", apoi am hotărît să-i acord domnului Harris beneficiul îndoielii şi să-l tratez cu respect:

– Ei bine, domnule, am zis, am această presimţire bazată pe tipul de personalitate a lui Khalil, pe faptul că este genul care nu se lasă pînă ce nu ajunge în frunte. Pleacă doar după ce şi-a terminat treaba, iar acum el nu a terminat-o. Mă întrebaţi de unde ştiu. Mă gîndesc că un tip ca acesta putea continua să aducă daune intereselor americane în străinătate şi să se mulţumească cu asta, aşa cum a făcut-o ani de zile. În schimb, el se decide să ajungă aici, în America, şi să producă daune majore. Deci, a venit el doar pentru o oră sau două? Este aceasta o Misiune Pescăruş? Am privit în jur la neiniţiaţi şi am explicat: Se spune aşa cînd un tip vine pe calea aerului, face în capul tuturor, apoi pleacă aşa cum a venit.

Cîteva persoane au rîs.

– Nu, am continuat eu, aceasta nu este o Misiune Pescăruş. Este o... ei bine, este o misiune a lui Dracula. Părea că reţinusem atenţia tuturor, aşa că am continuat: Contele Dracula putea să fi supt sînge în Transilvania vreme de trei sute de ani şi putea să continue tot aşa. Dar nu, el a vrut să navigheze spre Anglia. Corect? Dar de ce? Să sugă sîngele echipajului? Nu. În Anglia exista ceva ce dorea contele. Aşa este? Păi ce dorea el? Dorea o anume puicuţă – cea pe care o văzuse în fotografia lui Jonathan Harker. Care era numele ei? Oricum, o dorea cu înfocare, iar fata se afla în Anglia. Mă urmăriţi? Tot aşa, Khalil a venit aici ca să ucidă toată suflarea din avion şi toate persoanele de la Clubul Conchistadorilor. Aceştia au fost doar aperitivul, puţin sînge supt înainte de prînzul principal. Tot ce avem de făcut este să identificăm şi să localizăm puicuţa – sau echivalentul ei pentru Khalil – şi îl vom putea prinde. Mă urmăriţi?

În încăpere s-a lăsat o tăcere apăsătoare, iar cîţiva, care mă priviseră, au întors capul. M-am gîndit că, poate, Koenig sau Stein mă vor trece în concediu medical sau aşa ceva. Kate fixa cu privirea blocnotesul din faţa ei.

În cele din urmă, Edward Harris, ca un gentleman ce era, mi s-a adresat:

– Vă mulţumesc, domnule Corey. A fost o analiză interesantă. O analogie, oricum.

Cîţiva au chicotit.

– Am făcut un pariu pe zece dolari cu Ted Nash că am dreptate, am zis. Vreți să pariați și dumneavoastră?

Harris a părut că dorește să plece, dar era un tip curajos și a replicat:

– Bineînțeles. Pe douăzeci de dolari.

– De acord. Dați-i douăzeci de dolari domnului Koenig.

Harris a ezitat, apoi a scos din portofel o bancnotă de douăzeci și i-a dat-o lui Koenig.

Eu i-am trecut bancnota peste masă.

O întîlnire între agenții diferite poate fi chiar plictisitoare, dar nu cînd sînt și eu prezent. Urăsc birocrații care sînt atît de șterși și prudenți încît nici măcar nu ți-i mai amintești după doar o oră de la întîlnire. În afară de asta, voiam ca fiecare persoană din încăpere să-și amintească de faptul că ne aflam acolo în baza presupunerii că omul nostru ar putea fi încă în țară. De cum ar fi început să creadă că tipul a părăsit țara, s-ar fi lenevit, ar fi devenit neglijenți și ar fi lăsat treaba pe seama celor de peste Ocean. Uneori trebuie să fii puțin ciudat ca să te faci înțeles. Sînt bun la asta.

– Mulțumesc, domnule Corey, pentru acest argument convingător, a zis Koenig, care nu era prost deloc. Cred că șansele să ai dreptate sînt de cincizeci la sută.

– De fapt, a zis Kate, ridicînd privirea de pe blocnotes, eu cred că domnul Corey *are* dreptate.

Mi-a aruncat o privire și pentru treizeci de secunde ochii ni s-au întîlnit.

Dacă ne-am fi petrecut noaptea împreună, aș fi roșit, dar nimeni din această încăpere – toți antrenați să studieze expresia feței – nu putea detecta nici un dram de complicitate ca urmare a unei partide de sex. Băiete, chiar că am acționat corect aseară. Corect. Nu-i așa?

Căpitanul Stein a rupt tăcerea.

– Aveți ceva ce ne-ați putea împărtăși și nouă? l-a întrebat el pe Edward Harris.

– Am fost recent desemnat la acest caz, a zis el, dînd din cap, și încă nu am fost informat. Toți știți mai mult decît mine.

Toți cei prezenți au avut simultan același gînd, adică „Prostii". Dar nimeni nu a spus nimic.

Am mai flecărit vreo zece minute, apoi Koenig și-a privit ceasul de la mînă.

– Ultimele lucruri, dar nu mai puțin importante, le vom auzi de la Alan, a zis el.

Agentul special Alan Parker s-a ridicat în picioare. Nu-și arăta vîrsta, sau poate avea într-adevăr treisprezece ani.

– Permiteți-mi să fiu foarte cinstit...

Toată lumea a gemut.

Alan a părut puțin confuz, apoi și-a dat seama și a rîs.

– Permiteți-mi... a început el din nou, ei bine, înainte de toate, persoanele din Washington care au dorit să dirijeze fluxul de informații...

– Vorbește englezește, l-a întrerupt căpitanul Stein.

– Poftim? Oh... bine... persoanele care au dorit să nu divulge...

– Despre cine este vorba? a întrebat Stein.

– Cine? Ei bine... cîteva persoane din conducere.

– Adică?

– Nu știu. Sincer. Dar cred că este vorba despre Consiliul Național de Securitate. Nu FBI.

Căpitanul Stein, care era la curent cu astfel de lucruri, a precizat:

– Directorul FBI este membru în acest consiliu, Alan.

– Adevărat? Oricum, oricine ar fi aceste persoane, ele au decis că este timpul să se înceapă o dezvăluire completă. Dar nu imediat, ci pe parcursul următoarelor șaptezeci și două de ore. Cam o treime din ce știm pentru fiecare din cele trei zile care urmează.

– Cum ar fi substantivele astăzi, verbele mîine și orice altceva răspoimîine? a întrebat căpitanul Stein, care era sarcastic de felul lui.

Alan a încercat un rîs forțat.

– Nu, a spus el, dar am trei tranșe de știri, iar astăzi o să vă comunic prima parte.

– Vrem să aflăm totul în următoarele zece minute, a declarat Stein. Continuă.

– Vă rog să mă înțelegeți, a zis Alan, că nu eu fac știrile și că nu eu decid care fapte să fie făcute publice. Fac doar ce mi se spune. Dar *sînt* persoana autorizată să verific știrile, deci aș dori ca nimeni să nu dea interviuri sau să țină conferințe de presă fără ca mai întîi să ia legătura cu biroul meu. Este foarte important, ne-a sfătuit el, ca mass-media și publicul să fie ținute la zi cu informațiile, dar mai important este ca ei să afle doar ce vrem noi să afle.

Alan nu părea să-şi dea seama de contradicţia în termeni, ceea ce era înspăimîntător.

Trăncănea despre importanţa informaţiilor ca altă armă în arsenalul nostru şi aşa mai departe, şi m-am gîndit că avea de gînd să zică ceva despre folosirea lui Kate şi a mea drept momeală sau despre Gaddafi care se culcă cu mama lui Asad, ştire care urma să apară în presă, dar el nu a abordat nici un subiect de acest fel. Ne-a spus în schimb poveşti despre felul în care scurgerea informaţiilor poate să ucidă oameni, să prevină suspecţi, să ruineze operaţii şi să provoace tot felul de probleme, ca obezitatea, impotenţa şi chiar respiraţia urîtă.

– Este adevărat că publicul are dreptul să fie informat, a concluzionat Alan, dar nu este adevărat că avem datoria să-i spunem totul.

S-a aşezat apoi pe scaun.

Se părea că nimeni nu a înţeles pe deplin ce voia Alan să spună, aşa că a luat cuvîntul Jack Koenig, ca să lămurească lucrurile.

– Nimeni nu ar trebui să vorbească cu presa. În această după-amiază va avea loc o conferinţă de presă a NYPD şi FBI, urmată de alta la care vor participa guvernatorul şi primarul oraşului New York, comisarul NYPD şi alţii. Cineva, la un moment dat şi într-o anumită manieră, va face public ceva ce o mulţime de oameni ştiu deja sau bănuiesc, anume că zborul Unu-Şapte-Cinci a făcut obiectul unui atac terorist internaţional. Preşedintele şi membrii Consiliului Naţional de Securitate vor anunţa acelaşi lucru, în seara asta, la televizor. Timp de cîteva zile va fi o adevărată nebunie în presă, iar la birourile voastre telefoanele vor suna mereu. Vă rog să-i dirijaţi pe toţi spre Alan, care este plătit să vorbească cu presa.

Apoi Koenig ne-a reamintit tuturor că există un milion de dolari ca recompensă pentru informaţia care va duce la arestarea lui Asad Khalil, precum şi bani de la FBI pentru cumpărarea de informaţii.

Apoi am mai pus cîteva lucruri la punct, după care Koenig a tras concluzia:

– Îmi dau seama că această cooperare dintre agenţii este o competiţie, dar, dacă a existat vreo ocazie în care să ne reunim forţele, să ne împărtăşim informaţiile şi să ne arătăm bunăvoinţa, atunci aceasta este. Vă asigur că, după ce îl prindem pe acest tip, ne vom bucura de mai mult respect.

L-am auzit pe şeful NYPD, detectivul Robert Moody, murmurînd ceva de genul „Există un început"

– Nu dorim, a spus căpitanul Stein, ridicîndu-se, să descoperim mai tîrziu că am avut o informaţie despre acest individ care s-a pierdut în hăţişul birocraţiei, aşa cum s-a întîmplat în cazul exploziei de la World Trade Center. Ţineţi minte că ATTF este locul unde se cumulează toate informaţiile. De asemenea, că fiecare unitate de menţinere a ordinii din ţară, din Canada şi din Mexic îşi concentrează atenţia asupra acestui tip şi că fiecare informaţie va fi dirijată aici. În plus, acum, că fotografia lui Khalil a apărut la televizor, putem conta pe sprjinul a două sute de milioane de cetăţeni. Deci, dacă tipul ăsta se află încă pe continent, putem fi norocoşi.

M-am gîndit la şeful poliţiei din Hominy Grits, Georgia, domnul Mălai Mare. Mi-am imaginat că primesc un telefon de la el şi că îmi spune: „'Mneţa, John. Am auzit că toţi sînteţi pe urmele acelui arab, Khalil-nu-ştiu-cum. Ei bine, John, îl avem pe tip chiar aici, la mititica, şi îl vom ţine pînă vii tu să-l ridici. Grăbeşte-te – băiatul nu obişnuieşte să mănînce carne de porc şi este mort de foame"

– Te amuză ceva, domnule detectiv? m-a întrebat Stein.

– Nu, domnule. Mintea mea hoinărea pe undeva.

– Mda? Spune-ne pe unde ajunsese.

– Păi...

– Să auzim, domnule Corey.

Aşa că, mai bine decît să le spun povestea stupidă cu şeful de poliţie, domnul Mălai Mare, care poate fi nostimă doar pentru mine, am înjghebat în pripă o glumă legată de întrunirea noastră.

– Bine... am zis. Procurorul general doreşte să afle care este cea mai bună agenţie de menţinere a ordinii – FBI, CIA sau NYPD. Aşa că cere fiecărei agenţii să-i trimită cîte o echipă cu care să se întîlnească în afara oraşului Washington. Acolo dă drumul unui iepure în pădure după care le spune celor de la FBI: „Okay, mergeţi şi găsiţi iepurele". Mi-am privit auditoriul, ale cărui chipuri erau lipsite de expresie, cu excepţia lui Mike O'Leary care zîmbea anticipat. Băieţii de la FBI au sosit după două ore fără iepure, dar au convocat, bineînţeles, o conferinţă de presă în care au zis: „Laboratorul nostru a cercetat fiecare ramură şi frunză din pădure, noi am interogat două sute de martori şi am ajuns la concluzia că iepurele nu a încălcat nici o lege federală, aşa că i-am dat drumul". Procurorul general a replicat: „Prostii. Nici nu aţi găsit iepurele."

Apoi le-a venit rîndul băieţilor de la CIA – l-am privit pe domnul Harris – care s-au întors după o oră, şi ei fără iepure. Aceştia au declarat: „FBI nu a spus adevărul. Noi am găsit iepurele care a recunoscut că este vorba despre o conspiraţie. L-am interogat, apoi i-am dat drumul, iar acum lucrează pentru noi ca agent dublu." Procurorul general a spus din nou: „Prostii. Nu aţi găsit iepurele." Atunci au plecat băieţii de la NYPD, care s-au întors după cincisprezece minute, mînînd de la spate un urs, bătut zdravăn, care se împleticea prin pădure. Ursul a ridicat labele în sus şi a strigat: „De acord! Sînt iepure! Sînt iepure!"

O'Leary, Haytham, Moody şi Wydrzynski au izbucnit în hohote de rîs. Căpitanul Stein încerca să se abţină. Jack Koenig nu zîmbea, şi nici Alan Parker. Nici domnul Harris nu părea să se amuze. Kate... ei bine, Kate încerca să se obişnuiască cu mine, cred.

– Mulţumesc, domnule Corey, a zis căpitanul Stein. Îmi pare rău că am întrebat. Apoi a încheiat întrunirea cu cîteva cuvinte de îmbărbătare: Dacă acest ticălos loveşte din nou în New York, cei mai mulţi dintre cei prezenţi ar trebui să se gîndească să iasă la pensie. Şedinţa se suspendă.

37

Luni dimineaţă la ora 6:00 p.m., Asad Khalil ridică receptorul telefonului care suna şi o voce zise: „Bună dimineaţa".

Khalil încercă să răspundă, dar vocea continuă să vorbească fără pauze şi el îşi dădu seama că mesajul era înregistrat pe bandă. Vocea spunea: „Acesta este apelul dumneavoastră pentru ora şase p.m. Astăzi temperatura se va ridica pînă la douăzeci de grade Celsius, cerul este senin, după-amiază sînt posibile averse slabe. Vă dorim să aveţi o zi bună şi vă mulţumim că aţi ales Sheraton."

Khalil puse receptorul în furcă şi cuvintele *Yob Vas* îi veniră în minte. Se dădu jos din pat şi luă cu el cele două pistoale Glock în baie. Se bărbieri, se spălă pe dinţi, folosi toaleta şi făcu duş, apoi îşi retuşă culoarea cenuşie a părului, se pieptănă şi îşi uscă părul cu uscătorul agăţat de perete.

Ca şi în Europa, reflectă el, în America existau multe facilităţi, voci înregistrate pe bandă, saltele de puf, apă caldă la robinet şi camere fără insecte şi rozătoare. O civilizaţie de acest tip nu putea

să dea un bun infanterist, gîndi el, acesta fiind şi motivul pentru care America reinventase războiul. Războiul declanşat prin apăsare de buton. Bombe şi rachete ghidate prin laser. Război pentru laşi, ca aceia care îi vizitaseră ţara.

Bărbatul pe care avea să-l vadă azi, Paul Grey, era un vechi profesionist în bombardamentul de tip laş, devenit acum un expert în jocul de a ucide de la distanţă, un bogat negustor de morţi. Curînd va deveni negustor de moarte – mort.

Khalil reveni în dormitor, se prosternă pe duşumea cu faţa către Mecca şi îşi spuse rugăciunea de dimineaţă. După ce încheie rugăciunea obligatorie, continuă să se roage: „Dumnezeul meu, dă-mi astăzi viaţa lui Paul Grey, iar mîine pe cea a lui William Satherwaite. Fie ca Dumnezeu să mă sprijine în misiunea mea şi să binecuvînteze cu o victorie acest Jihad."

Se ridică şi îşi puse vesta antiglonţ, cămaşă şi lenjerie curate, şi costumul gri.

Khalil deschise cartea de telefoane a oraşului Jacksonville la rubrica la care i se spusese să caute – AVIOANE CHARTER, SERVICII DE ÎNCHIRIERI. Copie cîteva numere de telefon pe o foaie de hîrtie şi o vîrî în buzunar.

Pe sub uşă i se strecurase un plic care conţinea nota de plată şi o foaie de hîrtie pe care scria că ziarul lui se află lîngă uşă. Se uită pe vizor, văzu că nu este nimeni şi deschise uşa. Pe preşul din faţă se afla un ziar: îl luă, apoi închise şi încuie uşa.

Khalil studie prima pagină a ziarului la lumina lămpii de pe birou. Acolo, privind la el, se aflau două poze color ale lui – faţă şi profil. Legenda de sub fotografii zicea: *Căutat – Asad Khalil, libian, vîrsta aproximativ 30, înalt de un metru optzeci, vorbeşte engleză, arabă, ceva franceză, italiană şi germană. Este înarmat şi periculos.*

Asad se duse cu ziarul la baie, se aşeză în faţa oglinzii şi ţinu ziarul în partea stîngă a feţei. Îşi puse ochelarii bifocali şi privi prin partea care avea sticlă obişnuită. Îşi plimbă ochii de la fotografie la propria faţă. Mimă cîteva expresii, apoi se dădu un pas înapoi, întoarse uşor capul într-o parte şi îşi studie profilul în oglinda rabatabilă de pe perete.

Puse ziarul jos, închise ochii şi refăcu în minte imaginea lui din fotografii. Singura particularitate care îi rămăsese în minte fusese nasul subţire, încovoiat, cu nări proeminente. Lucru pe care i-l spusese o dată lui Boris.

Dar Boris îi răspunsese: „În America există multe caracteristici de rasă. În unele zone urbane, sînt americani care îţi pot spune, de exemplu, care este deosebirea dintre un vietnamez şi un cambodgian sau dintre un filipinez şi un mexican. Dar dacă persoana este dintr-o regiune mediteraneană, atunci pînă şi cel mai perspicace observator întîmpină dificultăţi. Poţi fi israelit, egiptean, sicilian, grec, sardinian, maltez, spaniol, şi, poate, chiar libian." Boris, care în ziua aceea mirosea a votcă, rîsese de propria glumă şi adăugase: „Marea Mediterană unise lumea antică – nu separase popoarele, aşa cum sînt ele astăzi, şi fusese multă distracţie cu femeile înainte de venirea lui Iisus şi a lui Mohammed". Şi încheiase: „Pace lor".

Khalil îşi aminti clar că vrusese să-l ucidă pe Boris chiar atunci dacă Malik nu ar fi fost de faţă. Malik stătea în spatele acestuia şi clătinase din cap, făcînd în acelaşi timp un semn care sugera tăierea gîtului.

Boris nu văzuse nimic, dar probabil că ştiuse ce sugerase Malik, pentru că a zis: „Oh, da, am comis din nou o blasfemie. Fie ca Allah, Mohammed, Iisus şi Abraham să mă ierte. Singurul meu Dumnezeu este votca. Sfinţii şi profeţii mei sînt mărcile germane, francii elveţieni şi dolarii. Singurul templu în care intru este vaginul de femeie. Singura mea împărtăşanie este regulatul. Aşa să-mi ajute Dumnezeu."

După asta Boris începuse să plîngă ca o femeie şi părăsise camera.

Altă dată, Boris îi spusese lui Asad: „Cu o lună înainte de a pleca în America, să te fereşti de soare. Să-ţi speli faţa şi mîinile cu săpunul de albit pe care îl vei primi. În America, cu cît eşti mai deschis la culoare, cu atît mai bine. În plus, cînd ai faţa arsă de soare, cicatricele sînt mai vizibile."

Boris îl întrebase: „De unde ai cicatricele alea?"

Khalil răspunse cu sinceritate: „De la o femeie"

Boris izbucnise în rîs şi îl lovise cu palma pe spate. „Deci, sfîntul meu prieten, te-ai apropiat destul de mult de o femeie ca ea să te poată zgîria pe faţă. Ai regulat-o?" Într-un scurt moment de sinceritate şi pentru că Malik nu era de faţă. Khalil răspunsese: „Da, am regulat-o"

„Te-a zgîriat înainte sau după?"

„După."

Boris se prăbuşise în fotoliu, rîzînd atît de tare, încît de-abia îngăimase: „Nu întotdeauna te zgîrie pe faţă după ce le regulezi.

Uită-te la fața *mea*. Mai încearcă. Poate data viitoare va fi mai bine."

Boris încă mai rîdea cînd Khalil se apropiase de el și îi șoptise la ureche: „După ce m-a zgîriat am strîns-o de gît pînă a murit"

Boris se oprise din rîs și ochii li se întîlniseră. „Sînt sigur de asta, spuse el. Sînt sigur."

Khalil deschise ochii și se uită la imaginea lui din oglinda băii de la motelul Sheraton. Cicatricele lăsate de Bahira pe fața lui nu erau prea vizibile, iar nasul lui coroiat poate nu reprezenta o trăsătură chiar atît de distinctă acum, cînd purta ochelari și mustață.

Oricum, nu avea decît să meargă înainte, încrezător că Allah îi va orbi pe inamici și că aceștia vor orbi datorită prostiei lor și incapacității americanilor de a-și concentra atenția asupra unui lucru mai mult decît cîteva secunde.

Khalil luă ziarul și reveni lîngă birou, unde rămase în picioare, citind tot articolul de pe pagina întîi.

Vorbea englezește destul de bine, dar nu putea citi la fel de bine această limbă dificilă. Literele latine îl încurcau, ortografierea lor părea să nu aibă nici o logică, pronunția grupurilor de litere, ca de exemplu „ght" și „ough" nu oferea cheia pronunției, iar limbajul jurnalistic părea să nu aibă nici o legătură cu limba vorbită.

Parcurse cu greu articolul și reuși să înțeleagă că guvernul american recunoscuse că avusese loc un atac terorist. Se dădeau și anumite detalii, dar nu cele mai importante, gîndi Khalil, nu cele mai stînjenitoare.

Pe o pagină întreagă apărea lista cu cei trei sute șapte pasageri morți și o alta separată cu echipajul ucis. Singurul care lipsea dintre toate aceste nume era Yusef Haddad.

Numele persoanelor pe care le ucisese cu mîna lui erau trecute pe o listă cu notificarea *Ucis la datorie.*

Khalil observă că cei doi agenți din agenda lui, pe care îi știa doar ca Philip și Peter, se numeau Hundry și Gorman. Și ei erau trecuți pe lista *Uciși la datorie,* ca și bărbatul și femeia identificați ca mareșali federali și de care Khalil nu știuse că se aflau la bord.

Khalil se gîndi un moment la cei doi agenți din escortă. Aceștia fuseseră politicoși cu el, chiar amabili. Se asiguraseră că stă comod și că are tot ce își dorește. Se scuzaseră pentru faptul că îi puseseră cătușe și se oferiseră să-i scoată vesta antiglonț pe parcursul zborului, dar el refuzase. În ciuda bunelor maniere, Khalil observase

o uşoară condescendenţă la agentul Hundry, care se prezentase ca agent FBI. Acesta nu fusese numai condescendent, ci şi disprețuitor uneori, iar o dată sau de două ori îşi arătase ura faţă de el.

Celălalt, Gorman, nu spusese despre el decît că se numeşte Peter. Dar Khalil nu avusese nici un dubiu că acest bărbat era agent CIA. Gorman nu arătase nici o urmă de ostilitate, ba chiar părea să-l trateze ca pe un camarad ofiţer de informaţii.

Hundry şi Gorman se aşezaseră cu rîndul în spatele prizonierului sau a dezertorului lor, după cum se refereau la el. Cînd Peter Gorman se şezase lîngă el, Khalil se folosise de această ocazie că să-i dezvăluie acestuia activitatea sa din Europa. La început Gorman se arătase neîncrezător, iar în cele din urmă impresionat. El îi spusese lui Khalil: „Eşti sau un mare mincinos sau un asasin excelent. Vom descoperi noi care dintre ei."

La care Khalil replicase: „Sînt de amîndouă, iar tu nu vei descoperi niciodată care este minciună şi care adevăr".

Gorman replicase: „Să nu pariezi pe asta".

Apoi cei doi agenţi discutaseră cu glas scăzut cîteva minute, după care lîngă el se aşezase Hundry. Acesta încercase să-l determine pe Khalil să-i spună şi lui ce-i spusese lui Gorman. Dar Khalil vorbise cu el doar despre islam, despre cultura şi ţara lui.

Chiar şi acum, Khalil zîmbi la jocul pe care îl făcuse pentru a se amuza pe durata zborului. În cele din urmă, pînă şi cei doi agenţi găsiseră că era amuzant şi făcuseră o glumă cu privire la povestea asta. Dar fără îndoială că îşi dăduseră seama că se aflau în preajma unui bărbat care nu trebuia să fie tratat cu condescendenţă.

În cele din urmă, chiar cînd Yusef Haddad se dusese la toaletă, acesta fiind semnalul pentru Khalil de a cere permisiunea să meargă la toaletă, Asad Khalil îi spusese lui Gorman: „L-am ucis pe colonelul Hambrecht în Anglia, şi acesta a fost primul pas din misiunea mea".

„Care misiune?" întrebase Gorman.

„Misiunea de a-i ucide pe toţi cei şapte piloţi în viaţă care au participat la raidul aerian asupra Al Azziziyah din 15 aprilie 1986. Toată familia mea a murit în urma acestui bombardament", adăugase el.

Gorman rămăsese tăcut destul de mult timp, apoi spusese: „Îmi pare rău pentru familia ta. Am crezut că numele acestor piloţi sînt strict secrete", adăugase el.

„Bineînțeles, replicase Khalil. Dar și cele mai mari secrete pot ieși la iveală – doar că te costă mai mulți bani."

Apoi, Gorman spuse ceva ce îl tulbura și acum pe Khalil: „Și eu am un mare secret pentru tine, domnule Khalil. Are legătură cu mama și cu tatăl tău. Și cu alte probleme personale."

Khalil, împotriva voinței sale, mușcase momeala și întrebase: „Despre ce este vorba?".

„Vei afla la New York. După ce ne vei spune ceea ce dorim *noi* să aflăm."

Yusef Haddad ieșise din cabina de toaletă și nu mai era nici un minut de pierdut. Khalil ceruse permisiunea să meargă. Cîteva minute mai tîrziu, Peter Gorman luase în mormînt secretul lui și al lui Khalil.

Asad Khalil aruncă din nou privirea pe ziar, dar nu mai era nimic interesant, în afară de recompensa de un milion de dolari, pe care nu o considera prea mare avînd în vedere toți oamenii pe care îi ucisese. De fapt, era aproape o insultă pentru familiile celor decedați și, cu siguranță, o insultă adusă lui, personal.

Aruncă ziarul în coșul de gunoi, își luă geanta de voiaj, se uită din nou pe vizor, apoi deschise ușa și se duse direct la mașină.

Se urcă în mașină, porni motorul, ieși din parcarea motelului Sheraton și reintră pe autostradă.

Era ora 7: 30 a.m., cerul era senin, iar traficul relaxat.

Ajunse într-un loc cu multe magazine în care domina un supermagazin numit Winn-Dixie. La Tripoli i se spusese că telefoanele cu fise pot fi găsite de obicei la stațiile de benzină sau lîngă supermagazine, și uneori în oficiile poștale, ca în Libia și în Europa. Dar oficiile poștale erau locuri pe care el trebuia să le evite. Lîngă intrarea în magazin văzu un șir de telefoane lîngă perete și parcă mașina în parcarea aproape goală. Găsi monede în geanta de voiaj, puse unul dintre pistoale în buzunar, ieși din mașină și se duse la una dintre cabine.

Se uită la numerele pe care le scrisese pe o foaie de hîrtie și formă numărul.

– Servicii Aeriene Alpha, răspunse o femeie.

– Aș dori să închiriez un avion cu pilot care să mă ducă la Daytona Beach.

– Da, domnule. Cînd ați dori să plecați?

– Am o întîlnire în Daytona Beach la ora 9:30 a.m.

– Unde vă aflați?

– Sun de la aeroporul din Jacksonville.

– Bine, atunci ar trebui să ajungeți la noi cît mai curînd posibil. Sediul nostru este la aeroportul Craig Municipal. Știți unde se află?

– Nu, dar ajung cu un taxi.

– Okay. Cîți pasageri sînt, domnule?

– Doar eu.

– Bine... va fi o călătorie dus-întors?

– Da, dar așteptarea va fi scurtă.

– În regulă... Nu vă pot da un preț exact, dar o călătorie dus-întors este în jur de trei sute de dolari, plus timpul de așteptare. Orice taxă de aterizare sau parcare se adaugă la preț.

– Da, de acord.

– Numele dumneavoastră, domnule?

– Dimitrious Poulos, zise el, silabisind numele.

– Bine, domnule Poulos, cînd ajungeți la Craig Municipal, spuneți-i șoferului de taxi că ne aflăm la capătul rîndului de hangare din partea de nord a terenului. Okay? Există o parcare mare. Servicii Aeriene Alpha. Întrebați pe oricine.

– Mulțumesc. Vă doresc o zi bună.

– Și eu dumneavoastră.

Puse receptorul în furcă.

La Tripoli îl asiguraseră că în America închirierea unui avion cu pilot era mai ușoară decît închirierea unui automobil. Pentru asta aveai nevoie doar de o carte de credit, permis de conducere și trebuia să ai o anumită vîrstă. Dar în cazul avionului cu pilot, nu te întreba mai mult decît cînd luai un taxi. Boris îi spusese: „Ceea ce americanii numesc General Aviation – adică zboruri particulare – nu se află sub supravegherea atentă a guvernului, cum se întîmplă în Libia sau în țara mea. Nu ai nevoie să arăți actele. Am făcut și eu acest lucru chiar de mai multe ori. Este o situație în care banii peșin sînt mai buni decît cartea de credit. În aceste condiții ei pot evita taxele, iar evidența din registrele lor de încasări nu este prea riguroasă."

Khalil încuviință din cap pentru sine. Călătoria lui devenea tot mai ușoară. Bagă altă monedă în aparat și formă un număr din memorie.

– Grey Simulation Software, răspunse o voce. Aici Paul Grey.

Khalil inspiră adînc.

– Domnule Grey, spuse el, aici este colonelul Itzak Hurok de la Ambasada Israelului.

– Oh, da, vă aşteptam telefonul.

– V-a anunţat cineva de la Washington?

– Da, bineînţeles. Au spus ora nouă şi treizeci. Unde vă aflaţi?

– În Jacksonville. Tocmai am aterizat.

– Păi, o să aveţi nevoie de aproape de două ore şi jumătate să ajungeţi aici.

– Un avion particular mă aşteaptă la Aeroportul Municipal şi am înţeles că dumneata locuieşti într-un aeroport.

– Ei bine, zise Paul Grey rîzînd, se poate spune şi aşa. Este o comunitate de piloţi. Se numeşte Spruce Creek, lîngă Daytona Beach. Ascultaţi, domnule colonel, am o idee. De ce să nu vin eu cu avionul meu la Craig să vă iau? Aşteptaţi-mă în hol. Durează mai puţin de o oră. La bordul avionului pot ajunge în zece minute. Apoi vă pot duce înapoi la Aeroportul Internaţional Jacksonville la timp ca să prindeţi avionul pentru Washington. Ce părere aveţi?

Khalil nu anticipase un astfel de răspuns şi trebuia să gîndească repede.

– Am închiriat deja o maşină ca să mă ducă la Aeroportul Municipal, spuse el, iar ambasada mea a plătit deja avionul. Oricum, am fost sfătuit să nu accept favoruri. Mă înţelegeţi?

– Bineînţeles. Dar trebuie să acceptaţi o bere rece cînd veţi ajunge aici.

– De-abia aştept.

– Okay. Asiguraţi-vă că pilotul deţine toate informaţiile necesare ca să aterizeze la Spruce Creek. Dacă apar probleme, sunaţi-mă înainte de decolare.

– Aşa voi face.

– Şi după ce aterizaţi, sunaţi-mă de la staţia de întreţinere şi alimentare cu combustibil din centrul aeroportului şi voi veni să vă iau cu maşina mea de golf. De acord?

– Mulţumesc. După cum v-a spus colegul meu, zise el, vizita mea presupune un anume grad de discreţie.

– Oh, mda. Corect. Sînt sigur.

– Bine.

– Am aranjat un spectacol pe cinste pentru dumneavoastră, spuse Paul Grey.

Şi eu pentru tine, căpitane Grey.

– De-abia aştept.

Khalil puse receptorul în furcă şi se urcă în maşina Mercury. Programă sistemul de navigaţie prin satelit pentru Aeroportul Craig Municipal şi intră pe autostradă.

Din nordul oraşului Jacksonville o luă spre est, urmînd indicaţiile sistemului de navigaţie, şi în douăzeci de minute ajunse în apropierea intrării în aeroport.

După cum i se spusese la Tripoli, la poartă nu era nici o pază, şi intră direct pe drumul care ducea la clădirile din jurul turnului de control.

Aici soarele strălucea, la fel ca în Libia, gîndi el, iar terenul era plat şi lipsit de denivelări, cu excepţia unor pîlcuri de pini.

Clădirile erau în majoritate hangare, dar exista şi o mică clădire pentru îmbarcări şi o agenţie de închirieri pentru maşini. Văzu o pancartă pe care scria GARDA NAŢIONALĂ A FORŢELOR AERIENE – FLORIDA, care părea ceva legat de armată şi care îi provocă puţină teamă. De asemenea, nu îşi dădea seama că statele individuale din alcătuirea Statelor Unite ale Americii îşi aveau propria armată. Dar se gîndi că poate interpreta totul greşit. Boris îi spusese: „În America, sensul multor panouri nu este pe deplin inteligibil nici pentru americani. Dacă interpretezi greşit un panou şi comiţi o greşeală, nu intra în panică, nu încerca să fugi şi nu ucide pe nimeni. Cere-ţi doar scuze şi spune că indicatorul nu a fost limpede sau că nu l-ai văzut. Pînă şi poliţia va accepta această explicaţie. Singurele panouri pe care americanii le văd şi le înţeleg sînt cele pe care scrie: De vînzare, Gratuit sau Sex. O dată am văzut în Arizona un indicator pe care scria: «Sex liber – Viteza limită şaizeci şi şase de kilometri la oră». Înţelegi ce vreau să spun?"

Khalil nu înţelesese, iar Boris fusese nevoit să-i explice.

Totuşi, ocoli zona care anunţa GARDA NAŢIONALĂ A FORŢELOR AERIENE şi curînd văzu un panou mare pe care scria SERVICII AERIENE ALPHA.

Observă, de asemenea, că în parcarea de lîngă agenţia de închirieri maşini se aflau automobile cu plăcuţe de înmatriculare de diferite culori, aşa că plăcuţa lui din New York nu ieşea în evidenţă.

Trase maşina într-un loc situat la o oarecare distanţă de unde avea el treabă, îşi luă geanta de voiaj în care avea cel de-al doilea

pistol Glock şi cîteva reviste, ieşi din maşină, o încuie şi porni pe jos spre Compania Alpha.

Aerul era foarte umed, soarele orbitor şi îşi dădu seama că ar putea să poarte ochelari de soare ca majoritatea oamenilor. Dar la Tripoli îi spuseseră că mulţi americani considerau o impolitețe să porţi ochelari de soare cînd vorbeşti cu alte persoane. Totuşi, potrivit celor spuse de Boris, poliţiştii din Sud purtau adesea ochelari de soare cînd ţi se adresau, şi o făceau intenţionat, nu dintr-o impolitețe, ci ca să-şi demonstreze puterea şi virilitatea. Khalil îi ceruse lui Boris şi alte explicaţii, dar pînă şi acesta fusese nevoit să admită că nu înţelegea toate nuanţele.

Khalil aruncă o privire în jur, ferindu-şi ochii cu mîna. Majoritatea avioanelor erau mici, cu unul sau două motoare, dar exista şi un număr destul de mare de avioane cu reacţie, de mărime medie, majoritatea avînd înscris numele corporaţiei.

În depărtare, un avion mic decola şi alte cîteva se îndepărtau de piste, mergînd încet pe căile de rulare. Zgomotul motoarelor de avion din jurul lui era destul de puternic, iar în aer persista un puternic miros de benzină.

Asad Khalil se duse la uşa de sticlă a biroului Serviciilor Aeriene Alpha, o deschise şi intră. Un val de aer rece îl izbi, făcîndu-l să-şi ţină respiraţia.

O femeie grasă, de vîrstă mijlocie stătea în spatele unei tejghele.

– Bună dimineaţa. Vă pot fi de folos?

– Numele meu este Dimitrious Poulos şi am sunat...

– Da, domnule. Cu mine aţi vorbit. Cum doriţi să plătiţi?

– Cu bani gheaţă.

– Okay, ar fi bine să-mi daţi acum cinci sute de dolari, iar la întoarcere vom face calculul total.

– De acord.

Khalil îi înmînă banii femeii, iar aceasta îi dădu o chitanţă.

– Luaţi loc, domnule, spuse ea. Voi chema pilotul.

Khalil se aşeză pe un fotoliu din micul birou de recepţie. Aici era mai multă linişte, dar aerul era prea rece.

Femeia vorbea la telefon. Khalil observă două ziare pe măsuţa de cafea din faţa lui. Unul era *Times Union* din Florida, ziar pe care îl văzuse la motel. Celălalt se numea *USA Today*. Pe prima pagină a ambelor ziare se afla poza lui color. Luă al doilea ziar şi citi articolul de fond, privind pe deasupra acestuia la femeie, al cărei cap îl vedea dincolo de tejghea.

Era pregătit să o ucidă pe ea sau pe pilot, ori pe oricare altă persoană care ar fi manifestat cel mai mic semn de recunoaştere.

Articolul din *USA Today* era mai puţin clar decît cel din primul ziar, deşi cuvintele folosite erau mai simple. Exista şi o mică hartă color care arăta traseul zborului Trans-Continental 175 de la Paris la New York. Khalil se întrebă de ce era important sau necesar acest lucru.

Cîteva minute mai tîrziu, pe o uşă laterală intră o femeie zveltă de aproape douăzeci şi cinci de ani. Era îmbrăcată în pantaloni kaki, pulover şi purta ochelari de soare. Părul ei blond era tuns scurt, şi la început Khalil crezu că e băiat, apoi îşi dădu seama de greşeală. De fapt, observă el, era chiar atrăgătoare.

Femeia veni spre el şi întrebă:

– Domnul Poulos?

– Da.

Khalil se ridică, împături ziarul, în aşa fel ca să nu se mai vadă fotografia şi îl puse pe măsuţă peste celălalt ziar.

Tînăra îşi scoase ochelarii de soare şi ochii lor se întîlniră.

Aceasta zîmbi, salvîndu-şi astfel propria viaţă, precum şi viaţa femeii de la tejghea.

– Bună ziua, spuse ea, sînt Stacy Moll. Astăzi voi fi pilotul dumneavoastră.

Pentru un moment, Khalil rămase fără grai, apoi dădu din cap şi observă că femeia întinsese mîna spre el. Dădu mîna cu ea, sperînd ca tînăra să nu observe roşeaţa pe care el o simţea colorîndu-i obrajii.

– Aveţi şi alte bagaje în afară de geanta de voiaj? spuse ea, eliberîndu-i mîna.

– Nu. Asta este totul.

– Okay. Aveţi nevoie să mergeţi la toaletă sau în altă parte?

– Oh... nu...

– Bine. Fumaţi?

– Nu.

– Atunci trebuie să-mi rezolv problema acum. Scoase un pachet de ţigări din buzunar şi îşi aprinse o ţigară cu un chibrit. Durează doar un minut. Doriţi un baton de ciocolată sau altceva? întrebă ea, pufăind din ţigară. Ochelari de soare? Găsiţi o pereche pe-acolo. O să vă fie de folos pe timpul zborului.

Khalil se uită la tejghea şi văzu un panou cu ochelari de soare. Îi examină şi îşi alese o pereche de care era ataşată o etichetă cu preţul – 24,95 dolari. Nu înţelegea acest sistem american de stabilire a preţului, unde totul costa cu cîţiva peni mai puţin decît suma rotundă. Îşi scoase ochelarii lui bifocali, îşi puse ochelarii de soare, se privi în mica oglindă de lîngă panou şi zîmbi.

– Da, îi iau pe aceştia.

– Daţi-mi douăzeci şi cinci de dolari, spuse femeia din spatele tejghelei şi voi avea grijă de Florida pentru dumneavoastră.

Khalil nu înţelese despre ce vorbea femeia, dar scoase două bancnote de douăzeci din portofel şi i le înmînă.

– Daţi-mi ochelarii, spuse aceasta, dîndu-i restul, ca să scot eticheta.

El ezită, dar nu vedea cum ar putea refuza cererea. Îşi scoase ochelarii, dar femeia nu îi aruncă nici o privire în timp ce tăia firul de plastic care ţinea eticheta. Îi restitui ochelarii, iar el se grăbi să şi-i pună, privind tot timpul faţa femeii.

– Gata, am terminat, spuse femeia-pilot.

El se întoarse cu faţa la ea şi văzu că ţinea în mînă geanta lui de voiaj.

– O duc eu, spuse el.

– Nu. Asta-i sarcina mea. Dumneavoastră sînteţi clientul. Corect?

Lui Khalil i se spusese că era necesar să se facă un plan de zbor, dar femeia-pilot era deja la uşă.

Se deplasă şi el spre ieşire, iar femeia din spatele tejghelei îi ură:

– Să aveţi un zbor plăcut.

– Mulţumesc. O zi bună şi dumneavoastră.

Femeia-pilot îi ţinu uşa deschisă şi amîndoi ieşiră în aerul torid. Ochelarii de soare îl ajutau să vadă mai bine.

– Urmaţi-mă, spuse ea.

Merse alături de ea spre un mic avion parcat aproape de birou.

– De unde sînteţi? Din Rusia? zise ea.

– Din Grecia.

– Mda? Am crezut că Dimitrious este nume rusesc.

– Dimitri este rusesc. Dimitrious este grecesc.

– Nici nu păreţi rus.

– Nu. Mă numesc Poulos. Din Atena.

– Aţi ajuns cu avionul la Jacksonville?

– Da.Aeroportul Internaţional Jacksonville.

– Direct de la Atena?

– Nu. De la Atena am ajuns la Washington.

– Corect. Hei, nu vă este cald în costum? Scoateţi-vă cravata şi haina.

– Mă simt bine. Acolo de unde vin eu este mai cald.

– Glumiţi?

– Lăsaţi-mă pe mine să duc geanta de voiaj.

– Nu este nici o problemă.

Cînd ajunseră lîngă avion, femeia îl întrebă:

– Aveţi nevoie de geantă sau pot să o pun în compartimentul pentru bagaje?

– Am nevoie de ea. Am acolo cîteva piese de teracotă, adăugă el.

– Adică?

– Vase antice. Sînt negustor de antichităţi.

– Glumiţi? Bine, voi încerca să nu mă aşez pe geantă.

Femeia rîse şi lăsă geanta cu grijă pe pistă.

Khalil privi la mica aeronavă alb-albastru.

– Dacă doriţi să ştiţi, spuse Stacy Moll, acesta este un Piper Cherokee. Îl folosesc în principal pentru lecţii de zbor, dar fac cu el şi curse charter. Vă deranjează femeile pilot?

– Nu. Sînt sigur că sînteţi competentă.

– Sînt mai mult decît atît. Sînt foarte bună.

El dădu afirmativ din cap, simţind că roşeşte din nou. Se întrebă dacă avea vreo posibilitate să o ucidă pe această femeie neobrăzată fără să-şi pună în pericol planurile de viitor. Malik îi spusese: „S-ar putea să simţi mai degrabă dorinţa de a ucide decît *nevoia* de a ucide. Aminteşte-ţi că leul nu doreşte să ucidă, ci este doar nevoit să o facă. După fiecare crimă apare un risc. Cu fiecare rise, pericolul creşte. Ucide pe cine trebuie, dar nu din ură sau ca distracţie."

– Arătaţi bine aşa, cu ochelari de soare, spuse femeia.

– Mulţumesc.

– Este gata de plecare, spuse ea. I-am făcut o verificare completă. Sînteţi gata?

– Da.

– Sînteţi un pasager nervos?

Khalil fuse tentat să-i spună că sosise în America într-o aeronavă cu doi piloți morți, în schimb răspunse:

– Zbor deseori.

– Bine. Sări pe aripa din dreapta, deschise ușa avionului Piper și întinse mîna spre el. Dați-mi geanta de voiaj.

El i-o înmînă, apoi tînăra așează geanta pe locul din spate, după care întinse mîna spre el.

– Puneți piciorul stîng pe treapta aceea mică, spuse ea, și folosiți mînerul de pe fuzelaj. Arătă cu mîna spre suportul de sub geamul din spate. Trebuie să urc eu prima, aceasta este singura ușă, apoi intrați după mine.

Ea se strecură în avion.

Khalil se urcă pe aripă, după cum îi spusese tînăra, apoi se săltă în avion, așezîndu-se pe locul din dreapta pilotului. Se întoarse și o privi. Fețele lor se aflau doar la zece- cincisprezece centimetri distanță, iar ea îi zîmbi.

– Stați confortabil?

– Da.

Khalil întinse mîna în spate, luă geanta de voiaj și și-o puse în poală.

Ea își puse centura și îi spuse și lui să se asigure. El reuși să-și pună centura de siguranță ținînd geanta în poală.

– O să stați cu geanta în brațe? zise ea.

– Doar pînă ne ridicăm în aer.

– Aveți nevoie de pilule sau altceva?

Am nevoie să fiu aproape de armele mele pînă ce vom fi în siguranță în aer.

– Vasele antice sînt delicate. Aș vrea să vă întreb – trebuie să facem un plan de zbor? Sau este deja făcut?

– Compania Aeriană cerul albastru, spuse ea, arătînd cu mîna pe geam. Nu avem nevoie de un plan de zbor.

Îi întinse o cască cu microfon, iar el și-o puse pe cap. Făcu și ea la fel.

– Îți voi spune Dimitrious, zise ea. Cum mă auzi, Dimitrious?

– Aud destul de bine, zise el, dregîndu-și vocea.

– Și eu. Este mai bine decît să strigăm ca să acoperim zgomotul motoarelor. Pot să-ți spun Dimitrious, nu-i așa?

– Da.

– Eu sînt Stacy.

– Da. Ea îşi puse ochelarii de soare, porni motorul şi aparatul începu să ruleze pe o cale de acces.

– Astăzi folosim pista paisprezece, spuse ea. Cerul este senin pînă la Daytona Beach, nu s-au semnalat turbulenţe, vîntul de sud este bun, iar la comandă se află cel mai bun pilot din Florida.

El dădu din cap afirmativ.

Femeia opri avionul la capătul pistei 14, se întinse peste el şi încuie uşa, verifică motorul, apoi transmise:

– Piper Unu.

– Cinci Whiskey, transmise turnul de control.

Stacy Moll ambală motorul, eliberă frîna şi începu să alerge pe pistă. În douăzeci de secunde, aeronava se ridică în aer şi începu să plutească.

Făcu o întoarcere de treizeci de grade la dreapta, aproape spre sud, apoi apăsă cîteva butoane de la bord.

– Acesta este sistemul global de navigaţie prin radio, îi explică ea lui Khalil. Ştii cum funcţionează?

– Da. Am şi eu unul în automobilul meu. În Grecia.

– Grozav, rîse ea. Înseamnă că eşti un profesionist, Dimitrious.

– Da?

– Glumeam. Vrei să tac sau să îţi ţin companie?

– Mi-ar plăcea să conversăm, se trezi Khalil răspunzînd.

– Bine. Dar să-mi spui dacă vorbesc prea mult şi voi tăcea.

El încuviinţă din nou dînd din cap.

– Pînă la aeroportul din Daytona Beach facem patruzeci-cincizeci de minute, zise ea. Poate mai puţin.

– De fapt, replică el, nu doresc să ajung chiar acolo.

– Unde doreşti să ajungi mai exact? îl întrebă ea, privindu-l.

– Într-un loc numit Spruce Creek. Îl ştii?

– Bineînţeles. Comunitatea aceea de piloţi încrezuţi. Voi reprograma sistemul, spuse ea, apăsînd butoanele de la bord.

– Îmi pare rău că nu am fos mai exact, zise el.

– Nu este nici o problemă. Este mai uşor decît pe un aeroport mare, în special pe o zi perfectă ca asta.

– Bine.

Ea se lăsă pe spate în scaun şi cercetă cu privirea bordul avionului.

– O sută cincizeci şi cinci de mii de kilometri, spuse ea, timp de

zbor patruzeci şi unu de minute, consum aproximativ de carburant treizeci şi şase de litri. Floare la ureche.

– Nu, mulţumesc, nu am nevoie.

Ea izbucni în rîs.

– Nu, vreau să spun... este argou. Floare la ureche. Adică nu este nici o problemă.

El dădu iar din cap.

– Voi încerca să folosesc argoul la minimum. Dacă nu înţelegi ce spun, avertizează-mă: „Stacy, vorbeşte englezeşte"

– Bine.

– Okay, vom urca la opt sute douăzeci şi cinci de metri la est peste aeroportul Jacksonville. Uită-te pe geam. Se vede acolo, jos. Celălalt aeroport de la vest se numeşte Cecil Field, sau Navy, dar este dezafectat. Vezi acolo nişte avioane de vînătoare? Aproape în fiecare zi fac nişte antrenamente tîmpite. Priveşte cu atenţie. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să mă trezesc cu unul din ele la fundul meu – scuză-mi franceza.

– Franceza?

– Nu mă lua în seamă. Ştiu că nu este treaba mea, zise ea, dar ce cauţi la Spruce Creek?

– Am o întîlnire de afaceri. Cu un colecţionar de antichităţi greceşti.

– Bine. Rămîi la sol o oră?

– Poate mai puţin. Nu mai mult.

– Nu te grăbi. Sînt liberă toată ziua.

– Nu va dura mult.

– Ştii unde să te duci după ce aterizăm?

– Da. Am primit informaţii.

– Ai mai fost acolo? Adică în Spruce Creek?

– Nu.

– Oameni de bani gata. Adică oameni cu mulţi bani. Totuşi, nu toţi sînt foarte bogaţi, dar majoritatea sînt cu nasul pe sus. Înţelegi? Adică doctori, avocaţi, oameni de afaceri care cred că ştiu să zboare. Dar mai sînt şi o mulţime de piloţi de pe avioane comerciale – activi sau în rezervă. Aceştia ştiu cum să piloteze aeronave mari, dar uneori se prăbuşesc cu micile lor avioane sport. Îmi pare rău, nu am voie să vorbesc despre prăbuşirea avioanelor cu un client, rîse ea.

Khalil zîmbi.

– La Spruce Creek se mai află şi cîţiva piloţi militari în rezervă. Nişte tipi adevăraţi, de necontestat. Înţelegi? Se cred darul lui Dumnezeu pentru femei. Este limpede?

– Da.

– Hei, tipul la care te duci se numeşte Jim Marcus, nu-i aşa?

– Nu.

– Mă bucur. Obişnuiam să mă întîlnesc cu idiotul ăsta. Fost ofiţer de marină, acum pilot în US Airways. Tatăl meu a fost pilot militar pe avioane cu reacţie. El mi-a spus să nu mă întîlnesc niciodată cu un pilot. Bun sfat. Ştii care este diferenţa dintre un porc şi un pilot? Nici una. Rîse. N-ai fi ghicit. Dacă nu l-aş mai vedea niciodată pe ticălos, tot ar fi prea curînd. Okay, de ajuns cu problemele mele. Acolo, în partea stîngă – acum nu poţi vedea, dar la întoarcere vei putea – este Saint Augustine. Cea mai veche aşezare din America. Vreau să spun, cea mai veche aşezare europeană. Mai întîi, au fost indienii.

– Piloţii militari în rezervă din America au mulţi bani? întrebă Khalil.

– Păi... depinde. Dacă au destui ani de activitate, primesc o pensie bună şi un grad corespunzător. Cum ar fi de colonel – în Marină ar însemna căpitan. Ei trăiesc bine dacă sînt cumpătaţi şi nu aruncă banii pe fereastră. Mulţi dintre ei intră în afaceri care au legătură cu pregătirea lor. Înţelegi? Ca de exemplu, în companii private care produc piese sau arme pentru avioanele militare. Ei au relaţii şi ştiu unde să se adreseze. Alţii fac companii de zbor. Mare lucru să angajezi foşti piloţi militari. Teribilisme de masculi feroce. Ofiţerii de stat major au nevoie de cineva care să arunce bombe asupra unor amărîţi. Piloţii spun totul prietenilor lor – de exemplu, pilotul meu, colonelul Smith, a bombardat Iugoslavia sau Irakul. Înţelegi?

– Sau Libia.

– Noi nu am bombardat niciodată Libia. Sau am făcut-o?

– Cred că da. Cu mulţi ani în urmă.

– Mda? Nu-mi amintesc. Ar trebui să nu mai facem astfel de lucruri. Irită populaţia.

– Aşa este.

Avionul Piper îşi continuă drumul spre sud.

– Tocmai am trecut pe lîngă Palatka, zise Stacy Moll. Dacă te uiţi la dreapta, vezi şirul de bombardiere ale Marinei. Vezi acel teren pustiu, imens? Nu ne putem apropia prea mult fiindcă este

zonă interzisă. Dar poți vedea zonele țintă. Hei! Astăzi bombardează. L-ai văzut pe pilotul care a venit în picaj, ca apoi să se ridice drept în sus? Oho! N-am mai văzut așa ceva de aproape un an. Ferește-ți privirea de aceste lovituri periculoase. De obicei, ei zboară la înălțime, de unde își lansează bombele, dar uneori exersează și zborul la mică altitudine – ca atunci cînd evită radarul inamic. Înțelegi? Atunci trebuie să te ferești. Hai – privește! Vezi? Încă un pilot care zboară la altitudine mică. Ooo! Vezi vreun avion?

Inima lui Asad Khalil bătea să-i spargă pieptul. Închise ochii și revăzu coada de foc a avionului de vînătoare care se năpustea spre el, umbra neclară a avionului însuși, luminat din spate de flăcările din Tripoli. Avionul de vînătoare nu se afla decît la o lungime de mînă de fața lui sau poate așa își amintea el datorită trecerii timpului. Avionul se ridicase brusc în sus și, o secundă mai tîrziu, izbucniseră patru explozii asurzitoare, iar lumea din jurul lui se prăbușise.

– Dimitrious? Dimitrious? Te simți bine?

El conștientiză faptul că își acoperise fața cu mîinile și că picături de sudoare i se prelingeau pe piele. Tînăra îl scutură de umăr. Khalil lăsă mîinile în jos și inspiră adînc.

– Da, mă simt bine.

– Ești sigur? Dacă simți că vomiți, îți dau o pungă de hîrtie.

– Mă simt bine. Mulțumesc.

– Vrei puțină apă? Am o canistră în spate.

– Acum mă simt bine, spuse el, clătinînd din cap.

– Okay.

Continuară drumul spre sud, peste satele Floridei.

– Mă simt mult mai bine, spuse Khalil după cîteva minute.

– Da? Poate ar trebui să nu privești în jos. Înțelegi? Vertij. Cum se spune asta în greceşte? Vertij.

– Vertij. Este același termen.

– Glumești? Înseamnă că vorbesc greceşte.

El o privi și ochii li se întîlniră.

– Glumeam doar, spuse ea.

– Bineînțeles.

Dacă ai vorbi greceşte ai şti că eu nu vorbesc.

– Acolo, în partea stîngă – nu privi în jos – este Daytona Beach, zise ea. Se pot vedea pe plajă hotelurile imense. Nu privi. Ce-ți mai face stomacul?

– Bine.

– Mă bucur. Începem coborîrea. Ar putea să ne scuture puțin.

Avionul Piper coborî la aproape trei sute de metri și, cu cît coborau, cu atît turbulența era mai mare.

– Cum te descurci? întrebă Stacy Moll.

– Bine.

– Nu va mai fi mai rău de atît. Este doar turbulența de altitudine mică. Puse aparatul de emisie pe o anumită frecvență și apăsă de trei ori pe transmițător. O voce de femeie înregistrată pe bandă, spuse: „Serviciul de consultanță al aeroportului Spruce Creek, vînt o sută nouăzeci de grade la nouă noduri, înălțime trei-zero-doi-patru".

Stacy Moll schimbă frecvența și transmise:

– Spruce Creek trafic, Piper Unu-Cinci Whiskey se află la trei kilometri și jumătate la vest, cu vînt din pupa, pentru a ateriza pe pista 2-3.

– Cu cine vorbești? o întrebă Khalil.

– Anunț poziția noastră celorlalte avioane care ar putea fi în zonă. Dar nu văd pe nimeni, și nu răspunde nimeni pe această frecvență. Așa că mergem drept înainte. Aici nu există turn de control. Se află la zece kilometri sud de aeroportul Daytona Beach. Eu mă aflu la o altitudine mică și la vest de Daytona, așa că tocmai am ocolit radarul și am evitat să vorbesc cu ei. Înțelegi?

El dădu afirmativ din cap.

– Deci ... nu există ... o înregistrare a sosirii noastre?

– Nu. De ce întrebi?

– În țara mea există o evidență a tuturor aeronavelor.

– Acesta este un aeroport privat. Începu coborîrea, făcînd un viraj. Este o comunitate bine păzită, spuse ea. Dacă vii cu mașina, naziștii de la poartă vor să te cerceteze pînă la piele, doar dacă nu ești recomandat de un rezident din interior. Chiar și atunci ți se face o examinare sumară.

Khalil dădu din cap. Știa asta, de aceea și alesese calea aerului.

– Obișnuiam să vin cu mașina din cînd în cînd să-l văd pe domnul Minunat, continuă Stacy Moll, și uneori idiotul uita să le spună naziștilor că vin. Înțelegi? Adică, domnul Minunat urmează să se bucure de oricum, ai crede că își va aminti că vin. Corect? Deci, de cîte ori puteam, veneam cu avionul. Adică, poți fi un ucigaș cu toporul, dar dacă ai un avion, nu ai nici o problemă. Poate ar trebui să se doteze cu arme împotriva avioanelor. Știi? Și să ai nevoie de parolă pentru vocea înregistrată pe bandă. Prieten

sau dușman? Dacă nu știi parola, să deschidă focul și să te spulbere pe cer. Rîse. Într-o zi am de gînd să arunc o bombă peste casa nenorocită a domnului Minunat. Poate chiar în piscina lui cînd înoată. El cu noua lui achiziție. Bărbații. Dumnezeule, mă scot din sărite. Nu poți trăi cu ei, dar nici fără ei. Ești căsătorit?

– Nu.

Ea nu făcu nici un comentariu la răspunsul lui.

– Vezi clubul acela? întrebă. Teren de golf, terenuri de tenis, lîngă unele case chiar hangare particulare, piscine – acești încrezuți duc o viață foarte bună. Înțelegi? Vezi casa aceea mare, galbenă? Privește. Aparține unui cunoscut star de cinema căruia îi place să-și piloteze propriul avion cu reacție. Pun pariu că bătrînii de treabă de aici nu îl prea iubesc, în schimb, femeile se dau în vînt după el. Vezi casa aceea mare cu piscină? Aparține unui agent imobiliar miliardar din New York care are propriul avion cu reacție, Citation, cu două motoare. Simpatic tip. Este evreu. Bărbații îl iubesc, probabil, tot atît cît pe starul de cinema. Caut acum altă casă ... a unui tip ... nu-mi aduc aminte numele, dar este pilot al US Airways și a scris două romane despre avioane ... nu-mi pot aminti ... era prieten cu domnul Minunat. Dorea să mă facă personj de roman. *Ce* putea să mă coste asta? *Iisuse.* Bărbații.

Khalil privi terenurile întinse ale caselor spațioase, palmierii, piscinele, pajiștile verzi și avionul parcat lîngă unele dintre ele. Bărbatul care poate i-a ucis familia se afla acolo, jos, așteptîndu-l cu un zîmbet și cu o bere. Asad aproape că simțea gustul sîngelui.

– Okay, zise Stacy, toată lumea să tacă pentru cîteva secunde. Avionul se lăsă în jos spre pista 23, motorul își stabili turația, pista păru că se ridică în întîmpinarea lor și aeronava atinse ușor solul. Aterizare perfectă, zise ea, și încetini repede, folosind frîna. Săptămîna trecută am avut o aterizare dură pe un vînt puternic, transversal, iar clientul isteț de lîngă mine m-a întrebat: „Am aterizat sau ne-am prăbușit?", mai spuse femeia și rîse.

Se opriră lîngă o cale centrală de rulaj și părăsiră pista.

– Unde te va aștepta tipul acela? întrebă ea.

– La el acasă. Locuiește în aeroport.

– Oh, da? Știab mare. Știi pe unde să o iei?

Khalil căută în geanta mare de voiaj și scoase o coală de hîrtie pe care era o hartă făcută de computer cu titlul HARTĂ AJUTĂTOARE – SPRUCE CREEK, FLORIDA.

Stacy i-o luă şi o studie cu atenţie.

– Okay ... care este adresa tipului?

– Este Yankee Taxiway. Tocmai la capăt.

– Nu este departe de locul unde locuieşte domnul Minunat. Bine ... să procedăm ca şoferii de taxi. Se întinse peste pasagerul ei, deschise uşa ca să intre aer în cabina care începuse deja să se încălzească, apoi aruncă o privire hărţii din poala ei şi începu să se deplaseze pe sol. Aici sînt hangarele de alimentare cu combustibil şi de întreţinere ale Aviaţiei din Spruce Creek ... aici este Beach Boulevard ... Ajunse la un drum lat, de beton. Unele denumiri de felul acesta sînt numai pentru avioane şi automobile. De parcă aş vrea să împart drumul cu vreun idiot de şofer – corect? Fii atent la maşinile de golf. Jucătorii de golf sînt şi mai proşti decît şoferii ... iată Cessna Boulevard ... isteaţă denumire, nu? O luă la stînga pe Cessna, apoi la dreapta pe Tango Taxiway, după care din nou la stînga pe Tango Est. Îşi scoase ochelarii şi spuse: Priveşte la casele astea.

Khalil tocmai asta făcea. De ambele părţi ale drumului porneau căi de rulare către casele cu hangare particulare, piscine îngrădite şi palmieri, care îi amintiră de ţara lui natală.

– Aici sînt mulţi palmieri, zise el, dar nici unul în Jacksonville.

– Oh, nu cresc în mod natural. Idioţii ăştia i-au adus din sudul Floridei. Aici ne aflăm în nord, dar consideră că au nevoie să fie înconjuraţi de palmieri. Mă surprinde faptul că nu ţin păsări flamingo, legate de picior, în curte.

Khalil nu răspunse, ci se gîndi din nou la Paul Grey, pe care avea să-l întîlnească peste cîteva minute. Cu siguranţă, acest criminal a ajuns în Paradis înainte de a muri, în timp ce Asad Khalil trăise în iad. Situaţia se va inversa, curînd.

– Okay, iată Mike Taxiway, zise ea.

Tînăra îndreptă avionul chiar pe banda îngustă de asfalt.

Cîteva uşi ale hangarului erau deschise şi el văzu multe tipuri de aeronave – avioane mici cu un singur motor, ca acelea în care se afla, avioane ciudate cu două aripi suprapuse şi avioane cu reacţie de mărime medie.

– Aceste avioane au vreun scop militar? întrebă el.

– Nu, rîse ea, sînt doar jucării pentru băieţii mari. Înţelegi? Eu pilotez ca să am din ce trăi. Majoritatea acestor clovni zboară ca să aibă ceva de făcut sau să-şi impresioneze prietenii. Voi urma

cursurile unei şcoli de pilotaj pentru avioane cu reacţie. Costă mult, dar plăteşte un tip pentru asta ... vrea să fiu pilotul companiei lui. Înţelegi? Unii ştabi solicită piloţi militari, după cum ţi-am mai spus, dar alţii vor altceva ... un fel de jucărie în interiorul altei jucării. Ai înţeles?

– Poftim?

– De *unde* eşti?

– Din Grecia.

– Mda? Am crezut că milionarii greci ... n-are importanţă, am ajuns – Yankee Taxiway.

Tînăra făcu la stînga pe calea de rulare care se termina cu o platformă de beton din faţa unui hangar uriaş. Pe peretele hangarului se afla o firmă mică pe care scria PAUL GREY.

Hangarul era deschis, dezvăluind un avion cu două motoare, o maşină decapotabilă Mercedes-Benz, o scară care ducea la etaj şi o maşină de golf.

– Tipul ăsta are *toate* jucăriile, zise ea. Avionul este un Beech Baron, model 58, şi arată destul de nou. Mare ştab. Îi vinzi ceva?

– Da. Vasele.

– Mda? Sînt scumpe?

– Foarte.

– Bine. A primit mită. Adică bani. Hei, tipul ăsta este căsătorit?

– Nu, nu este.

– Întreabă-l dacă are nevoie de un copilot, zise ea şi rîse, apoi opri motorul avionului Piper. Trebuie să cobori primul, doar dacă nu vrei să mă tîrăsc peste tine. Rîse. Coboară cu grijă, îţi voi ţine eu geanta.

Tînăra îi luă geanta din poală.

Khalil ieşi din avion pe suprafaţa aripii. Ea îi dădu geanta, pe care el o aşeză pe aripă. Apoi păşi pînă la capătul extern al aripii şi sări pe ciment. Se întoarse spre avion şi îşi recuperă geanta.

Stacy urmă aceeaşi cale şi sări şi ea pe beton, dar îşi pierdu echilibrul şi se clătină, lovindu-se de pasagerul ei.

– Au.

Se agăţă de umărul lui ca să nu cadă.

Ochelarii lui Asad Khalil îi căzură de pe nas, iar el rămase faţă în faţă cu Stacy, la aproape zece centimetri distanţă unul de celălalt. Ea îl privi în ochi, iar el îi susţinu privirea.

– Scuză-mă, spuse ea în cele din urmă şi zîmbi.

Khalil se aplecă, îşi recuperă ochelarii şi-i puse la ochi.

Tînăra scoase o țigară din buzunar și o aprinse.

– Te voi aștepta aici, în hangar, unde este umbră, spuse ea. Mă voi servi cu ceva de băut din frigiderul tipului și voi folosi toaleta. Toate au toalete și frigidere. Uneori au bucătării și birouri. Așa că, atunci cînd nevasta îl dă afară, nu trebuie să plece prea departe. Rîse. Spune-i tipului că iau o Coca. Îi las un dolar.

– Bine.

– Domnul Minunat stă la mică distanță de aici. Poate voi trece să-l salut.

– Poate ar trebui să rămîi aici. Nu o să-mi ia mult timp, adăugă el.

– Da. Glumeam. Probabil îi voi pune ceva în benzină dacă nu este prin preajmă.

Khalil se întoarse și o luă pe cărarea de beton spre casă.

– Noroc! îi strigă ea. Stoarce-l serios. Fă-l să plătească cu sînge.

Khalil privi peste umăr:

– Ce-ai spus?

– Adică să-l faci să plătească mult.

– Da. Îl voi face să plătească cu sînge.

Urmă cărarea mărginită de arbuști pînă ajunse la o ușă de lemn ce ducea la piscina îngrădită. Încercă ușa care se deschise. Intră pe alee și văzu șezlonguri, un minibar și o bicicletă de apă în piscină.

Mai era o ușă de care se apropie și privi pe geam. Aceasta ducea la o bucătărie mare. Își privi ceasul de mînă și văzu că este ora nouă și zece minute.

Apăsă butonul soneriei și așteptă. În apropiere se auzeau păsări cîntînd, alta scotea un fel de croncănit, iar un avion mic se rotea în cercuri pe cer.

După un minut, un bărbat îmbrăcat în pantaloni maro și cămașă albastră veni la ușă și îl privi prin geam.

Khalil zîmbi.

Bărbatul deschise ușa.

– Domnul colonel Hurok? zise el.

– Da. Căpitanul Grey?

– Da, domnule. De fapt, doar *domnul* Grey. Spuneți-mi Paul. Intrați.

Asad Khalil intră în bucătăria spațioasă a domnului Paul Grey. Casa avea aer condiționat, dar nu era supărător de rece.

– Pot să vă iau geanta? spuse Paul Grey.

– Nu este nevoie.

Paul Grey privi ceasul de perete.

– Aţi ajuns puţin mai devreme, zise el, dar nu este nici o problemă. Sînt pregătit.

– Bine.

– Cum aţi ajuns pînă la casa mea?

– I-am dat indicaţii pilotului meu să urmeze căile de rulare.

– Oh ... De unde aţi ştiut pe care să o luaţi?

– Domnule Grey, sînt puţine lucruri pe care organizaţia mea nu le ştie despre dumneavoastră. De aceea mă aflu aici. Aţi fost ales.

– Okay. Mă bucur. Doriţi o bere?

– Doar apă îmbuteliată, vă rog.

Khalil îl privi pe Paul Grey cum scoate din frigider o cutie cu suc şi o sticlă de plastic cu apă minerală, apoi se duse la dulap să ia două pahare. Paul Grey nu era înalt, dar părea să fie într-o bună condiţie fizică. Pielea lui era bronzată ca a berberilor şi, la fel ca generalul Waycliff, avea părul cărunt, dar faţa tînără.

– Unde vă este pilotul? întrebă Paul Grey.

– Se adăposteşte de soare în hangarul dumneavoastră. Ea a întrebat dacă vă poate folosi toaleta şi dacă poate lua ceva de băut.

– Bineînţeles. Nu este nici o problemă. Aveţi un pilot femeie?

– Da.

– Poate vrea să vină şi ea să asiste la demonstraţie. Este impresionant.

– Nu. După cum am spus, trebuie să fim discreţi.

– Bineînţeles. Mă scuzaţi.

– Ei i-am spus că sînt un grec care vinde vase antice, adăugă Khalil, ridicînd geanta de voiaj în sus şi zîmbind.

– Bună acoperire, spuse Paul Grey, zîmbind la rîndul lui. Presupun că aţi putea fi grec.

– De ce nu?

Grey îi întinse un pahar cu apă minerală.

– Nu în pahar de sticlă, spuse Khalil. Eu sînt habotnic, replică el. Fără supărare, dar nu pot folosi obiecte care nu sînt cuşer. Îmi pare rău.

– Nu este nici o problemă.

Grey scoase din frigider altă sticlă de plastic cu apă minerală şi i-o întinse oaspetelui său.

– De asemenea, spuse Khalil, luînd sticla cu apă, am probleme cu ochii şi trebuie să port ochelari de soare.

Grey ridică paharul lui cu suc şi spuse:

– Bine ai venit, domnule colonel Hurok.

Ciocniră paharul de sticla de plastic şi băură.

– Păi, să intrăm în camera mea de război, domnule colonel, zise Grey, şi putem începe.

Khalil îşi urmă gazda în casa cu multe coridoare.

– Este o casă foarte frumoasă, spuse Asad Khalil.

– Mulţumesc. Am fost destul de norocos să o cumpăr într-o perioadă de scădere a preţurilor imobiliare – am plătit doar de două ori cît valorează, spuse Grey şi rîse.

Intrară într-o cameră spaţioasă, iar Paul Grey închise uşa în urma lor.

– Nimeni nu ne va deranja, zise el.

– Mai este cineva în casă?

– Doar femeia care face curăţenie. Nu va veni aici.

Khalil privi în jur la încăperea care era o combinaţie de sufragerie şi birou. Totul părea costisitor – covoarele, mobila, aparatura electronică de lîngă peretele îndepărtat. Văzu patru ecrane de computer, fiecare avînd în faţă o claviatură şi alte aparate de control.

– Daţi-mi voie să vă iau geanta, spuse Paul Grey.

– Am să o pun jos pe covor, alături de sticla de apă, răspunse Khalil.

Paul Grey arătă cu mîna o măsuţă joasă pentru cafea pe care se afla un ziar. Amîndoi îşi puseră băuturile pe masă, iar Khalil aşeză geanta pe duşumea.

– Vă deranjează dacă arunc o privire prin cameră? întrebă el.

– Deloc.

Khalil se duse la un perete pe care erau agăţate fotografii şi tablouri de aeronave diferite, inclusiv o pictură realistă a unui avion de vînătoare F-111, pe care o studie cu atenţie.

– Asta a fost făcută după o fotografie, îi explică Paul Grey. Am pilotat mulţi ani acest tip de avion.

– Da, ştiu asta.

Paul Grey nu răspunse.

Khalil studie alt perete pe care erau etalate citări pe ordin de zi,

scrisori de recunoaştere a meritelor şi o casetă de sticlă care conţinea nouă medalii.

– Multe dintre aceste medalii le-am primit în urma participării mele la Războiul din Golf, spuse Grey. Dar presupun că şi pe asta o ştiţi.

– Da. Iar guvernul meu apreciază serviciile dumneavoastră în folosul nostru.

Khalil se deplasă la un raft cu cărţi şi machete de plastic ale diferitelor tipuri de avioane. Paul Grey i se alătură şi luă o carte de pe raft.

– Poftim – pe aceasta o veţi aprecia. A fost scrisă de generalul Gideon Shaudar. Mi-a dat-o cu autograf.

Khalil luă cartea, cu un avion de vînătoare pe copertă şi văzu că este în ebraică.

– Uitaţi-vă la dedicaţie, spuse Paul Grey.

Asad Khalil deschise cartea la sfîrşit, unde, după cum ştia, se afla începutul cărţii în ebraică, la fel şi în arabă, şi văzu că dedicaţia era în limba engleză, dar se mai aflau şi cîteva caractere în ebraică pe care nu le putea traduce.

– În sfîrşit, există cineva care îmi poate traduce ce este scris în ebraică, spuse Paul Grey.

Asad Khalil privi fix scrisul necunoscut şi spuse:

– De fapt, este un proverb arab pe care îl apreciem şi noi, israelienii – „Acela care este duşmanul duşmanilor mei îmi este prieten". Khalil îi restitui cartea lui Grey şi adăugă: Foarte potrivit.

– Să stăm un minut înainte de a începe, spuse apoi Paul Grey şi puse cartea pe raft.

Îl conduse pe Khalil spre un fotoliu capitonat de lîngă măsuţa de cafea, iar el se aşeză vizavi.

Paul Grey sorbi din sucul de portocală. Khalil bău din sticla cu apă.

– Vă rog să mă înţelegeţi, domnule colonel, spuse Grey, că ceea ce am de gînd să vă arăt poate fi considerat un material strict secret. Dar după cum am înţeles, îl pot arăta reprezentantului unui guvern prieten. Dacă se pune însă problema achiziţiei, trebuie să lămurim lucrurile.

– Înţeleg. Oamenii mei lucrează deja în sensul ăsta. Apreciez măsurile de siguranţă, adăugă el. Nu am dori ca acest software să cadă în mîinile... să zicem, al inamicilor noştri comuni.

Zîmbi.

– Dacă vă referiți la anumite popoare din Orientul Mijlociu, spuse Grey, zîmbind și el, mă îndoiesc că ar fi capabili să le dea o întrebuințare în practică. Ca să fiu sincer cu dumneavoastră, domnule colonel, aceste popoare nu-și folosesec creierul cu care s-au născut.

– Niciodată să nu subestimezi un inamic, replică Asad zîmbind.

– Încerc să nu o fac, dar dacă ați fi fost cu mine în carlingă în timpul Războiului din Golf, ați fi gîndit că luptați împotriva unei bande de drogați. Ce spun eu acum nu îmi face cinste, dar vorbesc ca un profesionist, așa că voi fi sincer.

– După cum v-au spus colegii mei, răspunse Khalil, deși sînt atașat militar aero în cadrul ambasadei, mă tem că nu am experiență practică în lupta aeriană. Specialitatea mea o reprezintă instruirea și baza operațiilor, așa că nu vă pot delecta cu acte de eroism din război.

Grey dădu afirmativ din cap.

Khalil își privi gazda cîteva momente. Ar fi putut să-l ucidă chiar în clipa în care acesta deschisese ușa bucătăriei sau în orice moment de atunci încoace, dar actul de a ucide își pierdea aproape rostul fără puțină distracție. Malik îi spusese: „Toate felinele se joacă cu prada înainte de a o ucide. Nu te grăbi. Savurează momentul. Nu vei mai avea altă ocazie."

Khalil arătă cu capul spre ziarul de pe măsuța de cafea.

– Ați citit ce s-a scris despre zborul Unu-Șapte-Cinci? întrebă el.

– Da... spuse Grey privind ziarul, pentru asta vor cădea cîteva capete. Adică, cum naiba au făcut așa ceva clovnii ăia libieni? Să pui o bombă în avion este un lucru – dar gaze toxice? Apoi tipul fuge și ucide cîțiva agenți federali. Văd aici mîna lui Mu'ammar Gaddafi.

– Da? Poate. Păcat că bomba pe care ați aruncat-o asupra reședinței lui din Al Azziziyah nu l-a ucis.

Paul Grey nu răspunse cîteva secunde.

– Nu am participat la misiunea aceea, domnule colonel, spuse el, iar dacă serviciile dumneavoastră de informații cred asta, se înșală.

Asad Khalil făcu din mînă un gest împăciuitor.

– Nu, nu, domnule căpitan – nu m-am referit la dumneavoastră personal, ci la Forțele Aeriene Americane.

– Oh, mă scuzați.

– Totuşi, continuă Khalil, dacă aţi fi *fost* în acea misiune, atunci v-aş fi felicitat şi v-aş fi mulţumit în numele poporului israelian.

Faţa lui Paul Grey rămase lipsită de expresie, apoi se ridică şi spuse:

– Ar fi timpul să ne ducem şi să aruncăm o privire, nu?

Khalil se ridică, îşi luă geanta şi îl urmă pe Paul Grey spre capătul îndepărtat al camerei, unde se aflau două scaune pivotante, din piele, cu faţa către două ecrane.

– Mai întîi, spuse Paul Grey, vă voi face o demonstraţie pe calculator, folosind această manetă şi claviatura. Apoi ne vom muta pe celelalte două scaune şi vom intra în lumea realităţii virtuale. Se duse la două scaune mai complicate, care nu aveau în faţă ecrane de televiziune. Aici folosim modele simulate pe computer pentru a da posibilitatea unei persoane să interacţioneze cu o imagine artificială tridimensională şi alţi factori de mediu. Cunoaşteţi procedura?

Khalil nu răspunse.

Paul Grey ezită un moment, apoi continuă:

– Folosirea realităţii virtuale atrage participantul într-un mediu creat de computer, care simulează realitatea prin folosirea unor accesorii interactive ce trimit şi primesc informaţii. Aceste accesorii sînt ochelari caracteristici, căşti, mănuşi şi chiar costume speciale. Aici sînt două căşti cu cîte un ecran stereoscopic pentru fiecare ochi, unde puteţi vedea imagini în mişcare ale mediului înconjurător simulat. Iluzia de a vă afla acolo – teleprezenţa – este schimbată prin mişcarea senzorilor care preiau mişcările participanţilor şi modifică imaginea de pe ecran în timp util.

Paul Grey privi la cumpărătorul potenţial, dar în ochii ascunşi de ochelarii de soare nu văzu nici un semn că ar înţelege sau nu.

– Aici am instalat o carlingă obişnuită de avion de vînătoare, dotată cu pedale de cîrmă, frîne, manetă de control, buton pentru lansarea bombelor şi aşa mai departe, continuă Paul Grey. Întrucît nu aveţi practică pe avioanele de luptă, nú veţi putea acţiona ca într-un zbor real, dar puteţi trăi lansarea unei bombe punîndu-vă doar casca stereoscopică în timp ce eu pilotez.

Asad Khalil privi la accesoriile din jurul lui.

– Da, avem dotări similare şi la forţele noastre aeriene, zise el.

– Ştiu că aveţi. Dar acest software, care a fost recent pus la punct, este cu ani buni înaintea celor existente. Să ne aşezăm în

faţa monitoarelor şi vă voi da o primă imagine înainte să trecem la realitatea virtuală.

Reveniră în partea opusă a camerei, unde Paul Grey arătă spre unul din cele două scaune pivotante de piele, cu o consolă între ele şi o claviatură în faţă. Khalil se aşeză.

– Acestea sînt scaune de la un vechi aparat F-111 cărora le-am montat cîte un picior pivotant, zise Paul Grey, stînd încă în picioare. Ca să fim în ton cu ce urmează.

– Nu sînt prea confortabile.

– Nu, nu sînt. Odată am zburat – zburam şi eu pe distanţe lungi şezînd pe aceste scaune. Pot să vă pun haina în cuier?

– Nu, mulţumesc. Nu sînt obişnuit cu aerul condiţionat.

– Poate doriţi să vă scoateţi ochelarii după ce fac întuneric în cameră.

– Da.

Paul Grey se aşeză pe scaunul alăturat lui Khalil, luă o telecomandă de pe consolă, apăsă două butoane şi lumina începu să scadă în timp ce draperii grele acopereau ferestrele mari. Khalil îşi scoase ochelarii de soare. Rămaseră tăcuţi în camera întunecată, privind luminiţele aparaturii electronice din jur.

Ecranul se lumină şi apăru imaginea unei carlingi şi parbrizul unui avion de vînătoare modern.

– Aceasta este carlinga unui aparat F-16, spuse Paul Grey, dar în simularea de faţă pot fi folosite şi alte tipuri de avioane. Prima simulare va fi a unei misiuni de lansare de bombe. Piloţii de luptă care se antrenează timp de zece sau cincisprezece ore cu acest software relativ ieftin sînt cu mult înaintea piloţilor care îngheaţă într-un antrenament obişnuit de luptă. Acest sistem poate economisi milioane de dolari pentru fiecare pilot.

Imaginea ce se vedea prin parbrizul carlingii simulate se schimbă brusc, de la un cer albastru la un orizont verde.

– Acum, spuse Paul Grey, folosesc doar manşa asta dotată cu cîteva butoane de control şi claviatura, dar acest software poate intra în legătură şi cu majoritatea celor mai moderne avioane de luptă americane, care sînt plasate în simulatorul de realităţi virtuale aflat la sol, după cum vom vedea mai tîrziu.

– Asta este foarte interesant.

– Bine. Haideţi să bombardăm un pod.

Imaginea văzută prin parbrizul carlingii simulate trecu de la un orizont şters la un peisaj cu dealuri şi văi prin care curgea un rîu.

În depărtare, apropiindu-se cu viteză, se afla un pod pe care se simula un convoi de tancuri şi camioane.

– O clipă, spuse Paul Grey. Imaginea dispăru şi din nou se văzu cerul albastru în timp ce se simula aseensiunea avionului. În partea dreaptă a ecranului apăru imaginea unui radar. În acest moment, spuse Grey grăbit, atenţia pilotului ar trebui să fie concentrată pe radar. Vedeţi imaginea radar a podului? Computerul a izolat-o de tot ce îl înconjoară. Vedeţi liniile în cruce? Chiar acolo. Lansare – unu, doi, trei, patru ...

Ecranul din faţa lui Khalil arăta o vedere de sus şi de aproape a podului simulat pe care se deplasa coloana simulată motorizată. Patru explozii puternice, însoţite de un zgomot asurzitor, se auziră în microfon şi podul împreună cu vehiculele se dezintegrară într-o minge de foc. Podul începu să se prăbuşească, iar cîteva vehicule se prăvăliră în apă, apoi imaginea îngheţă.

– Aici este mai multă brutalitate decît mi-am dorit pentru acest program, spuse Paul Grey. Nu vreau să fiu acuzat că mă pasionează astfel de lucruri.

– Dar probabil că vă dă unele satisfacţii.

Paul Grey nu răspunse.

Ecranul se albi, iar camera rămase întunecată.

O vreme, amîndoi bărbaţii stătură nemişcaţi.

– Majoritatea programelor, spuse apoi Grey, nu dau astfel de detalii grafice, ci furnizează piloţilor numărul ţintelor atinse şi evaluarea pagubelor produse. De fapt, domnule colonel, mie nu-mi place războiul.

– Nu am vrut să vă jignesc.

Luminiţele aparaturii electronice străluceau uşor, iar Paul Grey întoarse capul spre oaspetele lui.

– Îmi puteţi arăta vreun act de identitate?

– Bineînţeles. Dar mai întîi să ne aşezăm pe scaunele pentru realitatea virtuală şi să distrugem o ţintă reală în care apar femei şi copii. Poate ... aveţi, de exemplu, o ţintă libiană? Mai precis, Al Azziziyah?

Paul Grey se ridică şi inspiră adînc.

– Cine naiba sînteţi?

Se ridică şi Asad Khalil, ţinînd într-o mînă sticla de plastic, iar cealaltă mînă vîrîtă în buzunarul costumului.

– Sînt – aşa cum Dumnezeu i-a spus lui Moise – cel ce sînt. Eu sînt cel ce sînt. Un răspuns remarcabil la o întrebare stupidă.

Cine altcineva ar putea fi decît Dumnezeu? Dar presupun că Moise a fost nervos, nu prost. Un om nervos poate întreba: „Cine eşti?" atunci cînd, de fapt, se gîndeşte la un lucru din două – sper că *eşti* sau sper că *nu* eşti cine cred că eşti. Deci, cine crezi că sînt, dacă nu sînt colonelul Itzak Hurok de la ambasada Israelului?

Paul Grey nu răspunse.

– Îţi voi da un indiciu. Uită-te la mine fără ochelari la ochi. Imaginează-ţi că nu am mustaţă. Cine sînt?

Paul Grey dădu din cap.

– Nu te preface că eşti prost, căpitane. Ştii cine sînt.

Din nou, Paul Grey clătină din cap, dar de data aceasta făcu un pas înapoi, privind mîna lui Khalil vîrîtă în buzunar.

– Vieţile noastre s-au încrucişat pe 15 aprilie 1986, spuse Asad Khalil. Erai locotenent şi pilotai un avion de vînătoare F-111, decolat de la Baza Aeriană Lakenheath, nume de cod Elton. Atunci aveam şaisprezece ani şi duceam o viaţă fericită alături de mama mea, doi fraţi şi două surori în locul numit Al Azziziyah. În noaptea aceea au murit toţi. Deci, acesta sînt. De ce crezi că mă aflu acum aici?

Paul Grey îşi drese glasul.

– Dacă eşti militar, atunci înţelegi războiul şi ştii că ordinele nu pot fi nesocotite ...

– Taci. Nu sînt militar, dar sînt un luptător islamic pentru libertate. De fapt, tu şi prietenii tăi criminali aţi făcut din mine ceea ce sînt azi. Iar acum am venit în casa ta frumoasă să răzbun sărmanii martiri din Al Azziziyah şi din toată Libia. Khalil îşi scoase pistolul din buzunar şi îl ţinti spre Paul Grey.

Ochii lui Paul Grey se roteau înnebuniţi, ca şi cînd ar fi căutat o cale de scăpare.

– Uită-te la *mine,* căpitane Paul Grey, îi spuse Khalil. Uită-te la *mine.* Eu reprezint realitatea. Nu stupida ta realitate virtuală lipsită de viaţă. Sînt o realitate în carne şi oase.

Ochii lui Paul Grey reveniră la Asad Khalil.

– Numele meu este Asad Khalil, spuse acesta, şi poţi duce cu tine în iad acest secret.

– Uite ce este ... domnule Khalil ...

Îl privi cu atenţie şi în ochi îi apăru un semn de recunoaştere.

– Da, eu sînt acel Asad Khalil, care a sosit cu zborul Unu-Şapte-Cinci. Bărbatul pe care îl caută guvernul tău. Ar trebui să

mă caute aici sau la reşedinţa fostului general Waycliff şi la fosta lui soţie.

– Oh, Dumnezeule ...

– Sau la casa domnului Satherwaite, pe care îl voi vizita după asta, sau la domnul Wiggins, domnul McCoy, sau la colonelul Callum. Dar sînt bucuros să văd că nici tu şi nici ei nu au ajuns la o astfel de concluzie.

– Cum ai aflat ...?

– Toate secretele sînt de vînzare. Compatrioţii voştri de la Washington v-au trădat pe toţi pentru bani.

– Nu.

– Nu? Poate că fostul tău colonel Hambrecht, colegul tău de escadron mi te-a vîndut.

– Nu... l-ai... l-ai...

– Da, l-am omorît. Cu un topor. Tu nu vei avea parte de astfel de suferinţe fizice cum a avut el – ci doar de durere spirituală, în timp ce vei sta şi îţi vei contempla păcatele şi pedeapsa.

Paul Grey nu răspunse.

– Îţi tremură genunchii, căpitane, spuse Asad Khalil. Poţi să te uşurezi în pantaloni dacă vrei. Nu mă voi simţi jignit.

– Ascultă, spuse Paul Grey, inspirînd adînc. Eu nu am participat la misiunea aceea. Eu ...

– Oh. Atunci scuză-mă. Voi pleca.

Zîmbi, apoi scoase dopul sticlei de apă minerală şi o vărsă pe covor.

Paul Grey privi apa împrăştiindu-se pe podea, apoi se uită din nou la Asad Khalil cu o expresie de nedumerire.

Khalil avea pistolul Glock apropiat de corp, cu ţeava vîrîtă în gîtul sticlei de plastic.

Paul Grey văzu cum fundul sticlei este îndreptat spre el şi cum ţine Khalil pistolul, şi înţelese despre ce este vorba. Întinse mîinile într-un gest de apărare.

– Nu!

Khalil trase prin sticlă un singur glonţ, lovindu-l pe Paul Grey în abdomen.

Grey se încovoie şi se împletici cîţiva paşi înapoi pînă ce căzu în genunchi. Se prinse de abdomen cu ambele mîini, încercînd să oprească fluxul de sînge, apoi privi în jos şi văzu că sîngele i se scurge printre degete. Ridică privirea la Khalil, care venea spre el.

– Opreşte-te ... nu ...

Khalil ţinti cu pistolul Glock prin imitaţia de amortizor.

– Nu mai am timp pentru tine, spuse el. Nu ai creierul cu care te-ai născut.

Trase un singur glonţ în fruntea lui Paul Grey, împrăştiindu-i creierul prin ceafă. Înainte ca acesta să atingă podeaua, Khalil se întoarse şi îşi recuperă cele două cartuşe în timp ce auzea zgomotul căderii corpului pe covor.

Khalil se duse la cutia deschisă de pe consola dintre cele două ecrane. Înăuntru găsi o mulţime de dischete pe care le puse în geanta lui neagră, apoi scoase şi discheta din computerul pe care îl folosise Grey.

– Mulţumesc, domnule Grey, pentru demonstraţie. Dar în ţara mea războiul nu este un joc video.

Privi în jur şi văzu pe masa de lucru agenda lui Paul Grey. Era deschisă la ziua respectivă şi conţinea o notă: „Col.H. – 9:30" Răsfoi agenda la data de 15 aprilie şi citi „Chemare conf. – escadron – a.m.". Închise agenda şi o lăsă pe masa de lucru. *Lasă să se întrebe poliţia cine este acest colonel H. şi dacă acest misterios colonel a furat secrete militare de la victima sa.*

Asad Khalil căută printre cărţile de vizită de pe masă şi le luă pe acelea ale membrilor încă în viaţă ai escadronului – Callum, McCoy, Satherwaite şi Wiggins. Pe fiecare se aflau adresele, numerele de telefon şi însemnări despre soţii şi copii.

De asemenea, Khalil luă şi cartea de vizită a generalului Terrance şi a doamnei Gail Waycliff, foşti rezidenţi la Washington D.C., actualmente în iad.

Găsi şi cartea de vizită a lui Steven Cox, pe care era scris cu roşu „K.I.A." ceea ce însemna ucis în luptă. Pe ea se mai afla numele unei femei „Linda" şi specificarea „recăsătorită cu Charles Dwyer", urmată de adresă şi număr de telefon.

Pe cartea de vizită a lui William Hambrecht se afla o adresă din Anglia, care fusese tăiată cu o cruce, urmată de o adresă: Ann Arbor, Michigan şi specificarea „decedat", cu data la care Khalil îl ucisese. Şi aici era trecut un nume de femeie „Rose" şi numele a două fete şi un băiat alături de cuvîntul „copii".

Asad Khalil puse în buzunar toate cărţile de vizită, gîndindu-se că ar putea folosi cîndva aceste informaţii. Era bucuros că Paul Grey ţinuse o evidenţă atît de strictă.

Asad îşi puse sub braţ sticla de plastic, ţinînd pistolul în cealaltă mînă. Îşi agăţă de umăr geanta de voiaj şi deschise uşa. Undeva în casă se auzea mergînd un aspirator. Închise uşa şi se luă după zgomot.

Femeia care făcea curăţenie se afla în sufragerie, cu spatele la el, şi nu îl auzi cum se apropie din spate. Zgomotul aspiratorului era destul de puternic, iar în depărtare se auzea muzică, aşa că el nu se mai obosi să folosească sticla de plastic, ci îi puse pur şi simplu pistolul la ceafă. O auzea cum cîntă în timp ce muncea. Apăsă pe trăgaci, iar ea se împletici vreo doi paşi, apoi căzu pe covor, lîngă aspiratorul care se răsturnase.

Khalil îşi puse pistolul Glock în buzunar, băgă sticla de plastic în geantă, puse aspiratorul pe covor, dar îl lăsă să meargă, apoi recuperă cartuşul. Găsi drumul spre bucătărie şi ieşi afară.

Îşi puse ochelarii de soare şi refăcu drumul îndărăt, pe lîngă piscină, apoi dincolo de gard, pe aleea mărginită de tufe, pînă la platforma din faţa hangarului. Observă că avionul cu care venise era acum întors cu botul spre calea de rulare.

Nu îşi văzu pilotul, aşa că se grăbi spre hangar. Privi înăuntru, dar nu o văzu, apoi auzi voci de la etaj.

Se duse spre scară, după care înţelese că vocile proveneau de la un televizor sau de la un aparat de radio. Uitase numele tinerei, aşa că strigă:

– Hei! Hei!

Vocile se opriră şi Stacy Moll se aplecă peste balustradă, privind în jos.

– Ai terminat?

– Am terminat.

– Cobor imediat. Se făcu nevăzută, apoi reapăru pe scară şi coborî în hangar. Eşti gata de plecare?

– Da. Gata.

Ea ieşi din hangar, iar el o urmă.

– Poţi mînca de pe podeaua hangarului, aşa-i de curată, spuse ea. Tipul ăsta e un constipat. Poate este homosexual. Crezi că este?

– Poftim?

– N-are importanţă. Ea se apropie de avion, pe partea pasagerului, cu bărbatul în urma ei. A cumpărat vasele?

– Da, le-a cumpărat.

– Grozav. Hei, voiam să le văd şi eu. Le-a cumpărat pe toate?

– Da, pe toate.

– Păcat. Adică, bravo ție. Ai primit un preț bun?

– Da.

– Bravo. Ea se cățără pe aripă și întinse mîna după geantă, iar Khalil i-o dădu. Nu pare mult mai ușoară.

– Individul mi-a dat cîteva sticle cu apă minerală pentru întoarcere.

Ea deschise ușa și puse geanta pe locul din spate.

– Sper că ți-a dat și bani peșin.

– Bineînțeles.

Tînăra intră în carlingă și se strecură pe locul din stînga. Khalil o urmă, se așază pe locul din dreapta și își puse centura de siguranță. Chiar cu ușa deschisă, în micuța carlingă era foarte cald, iar Khalil simți cum îi apar broboane de sudoare pe față.

Pilotul porni motorul, se depărtă de hangar și o luă la dreapta, pe calea de rulare. Își puse casca pe cap și îi făcu un semn lui Khalil să facă la fel.

El nu mai avea chef să o asculte pe femeie, dar făcu ce i se spuse. În căști se auzi vocea ei!

– Am luat o cutie de Coca din frigider și i-am lăsat un dolar. I-ai spus?

– Da.

– Ține de protocol. Înțelegi? În meseria de pilot este mult protocol. Poți împrumuta orice fără să ceri permisiunea, dar trebuie să lași un bilet. Poți lua o sticlă de bere sau una de Coca, dar trebuie să lași un dolar. Cu ce se ocupă acest tip, Grey?

– Nu face nimic.

– De unde face rost de bani?

– Nu este treaba mea.

– Mda. Nici a mea.

Continuau să ruleze încet pe căile de acces, spre zona de decolare, și cînd ajunseră acolo, Stacy Moll ridică privirea spre mîneca de vînt și îndreptă aparatul spre capătul pistei 23. Apoi se întinse peste Asad Khalil, închise ușa și o încuie.

Pilotul făcu o transmisie prin radio către celelalte aeronave, privi cerul din jurul lor, apoi ambală motorul. Eliberă frîna și începu să prindă viteză.

Avionul se ridică în aer, iar la o sută cincizeci de metri vră spre nord, înapoi către Aeroportul Municipal Craig din Jacksonville.

În primele minute se menținură la înălțime joasă, apoi începură

să urce. Aparatul se stabili la o altitudine de croazieră de zece mii cinci sute de metri, cu o viteză de o sută patruzeci de noduri.

– Pînă la Craig, spuse Stacy, mai avem treizeci şi opt de minute.

Khalil nu răspunse.

Rămaseră tăcuţi cîteva clipe, apoi ea îl întrebă:

– Încotro te îndrepţi mai departe?

– După-amiază am un zbor spre Washington, apoi direct la Atena.

– Ai făcut tot drumul ăsta doar pentru atît?

– Da.

– Iisuse. Sper că a meritat.

– Într-adevăr.

– Poate ar trebui să intru şi eu într-o afacere cu vase antice.

– Presupune şi anumite riscuri.

– Mda? Oh, adică – ceva de genul că aceste vase nu ar trebui să părăsească ţara.

– Ar fi mai bine să nu mai discuţi cu nimeni despre zborul ăsta. Am spus deja prea multe.

– Voi fi mormînt.

– Poftim?

– Buzele îmi sînt pecetluite.

– Da. Bine. Mă întorc peste o săptămînă. Aş vrea să te angajez încă o dată.

– Nici o problemă. Data viitoare poate stai mai mult – am putea să bem ceva.

– Ar fi plăcut.

În următoarele zece minute nu vorbiră, apoi ea zise:

– Data viitoare, sună de la aeroport şi va veni cineva să te ia. Nu trebuie să mai iei un taxi.

– Mulţumesc.

– De fapt, dacă doreşti, te pot duce eu cu maşina la aeroport.

– Foarte amabil din partea ta.

– Nici o problemă. Trimite doar un fax sau sună la telefon cu o zi ori două înainte de a veni, ca să nu am nici un program. Sau poţi face chiar acum o rezervare, cînd te duci la biroul de recepţie.

– Aşa voi face.

– Bine. Iată cartea mea de vizită.

Scoase din buzunar cartea de vizită şi i-o dădu.

Pe parcursul zborului tînăra făcu conversaţie cu pasagerul, iar el îi dădu răspunsurile potrivite.

– Ai luat legătura cu prietenul tău de la Spruce Creek? întrebă el în timp ce coborau.

– Păi ... m-am gîndit să-l sun şi să-i spun că eram prin apropiere ... apoi mi-am zis, la dracu' cu el. Nu merită să-l sun. Odată, o să zbor la altitudine mică şi o să-i arunc în piscină un aligator viu. Rîse. Ştiu un tip care a făcut asta fostei lui prietene, dar aligatorul s-a lovit de acoperişul casei şi a murit. Păcat de el.

Khalil se trezi zîmbind, imaginîndu-şi toate astea.

Ea îl observă că zîmbeşte şi rîse.

– Bună poantă, nu-i aşa?

În timp ce se apropiau de Aeroportul Municipal Craig, ea ceru prin radio instrucţiunile pentru aterizare de la turnul de control.

Turnul îi dădu permisiunea şi după cinci minute zbura pe pistă, iar după alte cîteva minute atingeau solul.

Avionul rulă apoi pe calea de acces spre Serviciile Aeriene Alpha, iar Stacy Moll opri motorul şi frînă la cincisprezece metri de birou.

Khalil îşi luă geanta şi amîndoi coborîră din avion şi porniră pe jos spre clădire.

– Ţi-a plăcut zborul? întrbă Stacy.

– Foarte mult.

– Bine. Nu întotdeauna vorbesc atît de mult, dar mi-a făcut plăcere compania ta.

– Mulţumesc. Şi tu ai fost un companion plăcut. Şi un pilot foarte bun.

– Mulţumesc.

Înainte de a intra în birou, el mai spuse:

– Aş putea să-ţi cer să nu menţionezi că am fost la Spruce Creek?

– Sigur, admise fata, aruncîndu-i o privire. Nu este nici o problemă. Preţul este acelaşi ca pentru Daytona Beach.

– Mulţumesc.

Intrară în birou, iar funcţionara de la masă se ridică şi se duse la tejghea.

– A fost plăcută călătoria? întrebă ea.

– Da. Foarte plăcută.

Femeia examină cîteva hîrtii, apoi îşi privi ceasul şi făcu cîteva însemnări.

– Bine, trei sute cincizeci este de ajuns. Îi numără restul de o sută şi cincizeci de dolari şi îi înmînă. Poţi să ţii chitanţa de cinci

sute de dolari – pentru decontare, zise ea şi îi făcu cu ochiul conspirativ.

Khalil puse banii în buzunar.

– Dacă nu ai nici o treabă pentru mine, spuse Stacy Moll, îl voi duce pe domnul Poulos înapoi la Jacksonville.

– Nu, draga mea.

– Bine. Mă voi ocupa de avion la întoarcere.

– Vă mulţumesc pentru că aţi ales Compania Alpha, zise femeia de la tejghea. Să apelaţi tot la noi.

– Vrei să faci o rezervare pentru săptămîna viitoare? îl întrebă Stacy pe Khalil.

– Da. La aceeaşi oră, de azi într-o săptămînă. Cu aceeaşi destinaţie. Daytona Beach.

– S-a făcut, spuse femeia, notînd pe o hîrtie.

– Şi aş dori să piloteze tot această doamnă, adăugă Khalil.

– Pesemne că vă place să fiţi pedepsit, spuse femeia zîmbind.

– Poftim?

– Vorbeşte de te asurzeşte. Bine, ne vedem săptămîna viitoare, zise ea, apoi i se adresă lui Stacy Moll: Îţi mulţumesc că îl conduci pe domnul Poulos.

– Nici o problemă.

Asad Khalil şi Stacy Moll ieşiră în căldura de afară.

– Maşina mea este acolo, spuse ea.

Khalil o urmă la o maşină mică, decapotabilă, cu acoperişul ridicat. Ea descuie portierele cu telecomanda şi îl întrebă:

– Să dau jos acoperişul?

– Lasă-l aşa.

– Bine. Aşteaptă puţin pînă o răcoresc. Stacy urcă în maşină, porni motorul, dădu drumul la aerul condiţionat, aşteptă un minut, apoi zise: Este în regulă.

El se aşeză pe locul pasagerului.

– Pune-ţi centura, îi spuse fata. Asta este legea.

El urmă instrucţiunile.

Tînăra dădu în marşarier, apoi conduse spre ieşire.

– La ce oră ai avion? îl întrebă ea.

– La ora unu p.m.

– Ai timp suficient. Ieşiră din aeroport şi ea începu să accelereze. Nu conduc atît de bine pe cît pilotez, spuse ea.

– Mergi mai încet, te rog.

– Bineînțeles. Te superi dacă fumez?

– Deloc.

Ea scoase o țigară din pachet și o aprinse cu bricheta mașinii.

– Vrei și tu una?

– Nu, mulțumesc.

– Țigările astea mă vor ucide.

– Probabil.

– În Jacksonville există un restaurant grecesc grozav, spuse ea. Spiro's. Săptămîna viitoare cînd vii, poate luăm masa acolo.

– Ar fi minunat. Voi aranja să rămîn peste noapte.

– Mda. De ce atîta grabă? Viața este scurtă.

– Într-adevăr, așa este.

– Care este numele mîncării aceleia cu vinete? Ceva cu mu ... Mulaka? Cum se numește?

– Nu știu.

– Ba știi, spuse ea, privindu-l. Este un fel faimos de mîncare grecească. Mu. Ceva cu mu. Vinete prăjite în ulei de măsline și cu brînză de capră. Știi?

– Există multe feluri de mîncare din diferite provincii de care nici nu am auzit, replică el. Eu sînt din Atena.

– Da? La fel ca tipul ăla care deține restaurantul.

– Atunci cred că inventează diferite feluri pe gustul americanilor și dă diverse nume creațiilor lui.

– Nu m-ar surprinde, zise ea rîzînd. Asta am pățit odată în Italia. Ei nu auziseră niciodată de mîncărurile pe care le doream.

Se aflau pe o porțiune semirurală a autostrăzii.

– Mă jenez să-ți spun că ar fi trebuit să folosesc toaleta la aeroport, spuse Khalil.

– Oh. Vrei să faci pipi? Nici o problemă. Puțin mai departe este o stație de benzină.

– Mai bine aici, dacă nu te deranjează. Am o mică urgență.

– Am înțeles. Trase mașina pe un drum de fermă și opri motorul. Fă-ți treaba. N-am să trag cu ochiul.

– Mulțumesc.

El ieși din mașină, făcu cîțiva pași spre un desiș de tufișuri și urină. Băgă mîna în buzunarul hainei și reveni la mașină, rămînînd în picioare în fața ușii deschise.

– Te simți mai bine? zise ea.

El nu răspunse.

– Urcă în mașină.

Din nou, nici un răspuns.

– Te simți bine? Dimitrious?

El inspiră adînc și își dădu seama că inima îi bătea foarte tare. Tînăra coborî din mașină, o ocoli și îl apucă de braț.

– Hei, te simți bine?

– Eu ... da. Mă simt bine, spuse el, privind-o.

– Vrei apă? Ai niște sticle de apă în geantă?

– Nu. Sînt bine, spuse el, inspirînd adînc. Sînt gata de drum, zise, încercînd să zîmbească.

– Bine. Să plecăm, spuse fata, zîmbind la rîndul ei.

Urcară în mașină și reveniră pe drumul principal.

Asad Khalil rămase tăcut, încercînd să înțeleagă de ce nu o ucisese. Se liniști amintindu-și spusele lui Malik, anume că, fiecare crimă atrăgea un risc, și poate că această crimă nu era necesară. Mai era un motiv pentru care nu o ucisese, dar nu voia să cugete care ar putea fi acela.

Ajunseră la Aeroportul Internațional Jacksonville, iar ea trase mașina în zona destinată plecărilor.

– Am ajuns.

– Mulțumesc. Se cuvine să-ți dau un bacșiș?

– Nu. Invită-mă la cină.

– Bine. Săptămîna viitoare.

El deschise portiera și coborî din mașină.

– Drum bun spre casă, spuse ea. Pe săptămîna viitoare.

– Da. Își luă geanta neagră de pe locul din spate și tocmai închidea ușa cînd spuse: Mi-a plăcut conversația noastră.

– Vrei să spui monologul meu? Ea rîse. Pe curînd, aligatorule.

– Poftim?

– Trebuie să spui: „După o vreme voi fi crocodil".

– Să spun ...?

– Să nu uiți – cina la Spiro's. Vreau să comanzi meniul în greceşte.

– Bine. Îți doresc o zi bună.

El închise ușa.

Tînăra lăsă geamul în jos și îi spuse:

– Musaca.

– Poftim?

– Felul acela de mîncare grecească. Musaca.

– O, da, bineînțeles.

Ea îi făcu semn cu mîna și demară. Khalil o urmări cu privirea

pînă ce dispăru din vedere, apoi se duse la un şir de taxiuri şi îl alese pe primul.

– Unde să vă duc? întrebă şoferul.

– Aeroportul Municipal Craig.

– Urcaţi.

Taxiul îl duse înapoi la Aeroportul Municipal Craig, unde Khalil îl îndreptă pe şofer spre agenţia de închiriat maşini situată lîngă locul în care îşi parcase maşina Mercury. Plăti cursa, aşteptă pînă ce taxiul plecă, apoi se duse la maşina lui.

Urcă, porni motorul şi deschise geamurile.

Asad Khalil ieşi din aeroport şi îşi programă sistemul de navigaţie prin satelit pentru Moncks Corner, Carolina de Sud. Îşi spuse: „Acum îi voi face o vizită, pe care ar fi trebuit să o onorez mai de mult, locotenentului William Satherwaite, care mă aşteaptă, dar care nu bănuieşte că moare astăzi"

38

Pînă luni după-amiază, îmi mutasem toate lucrurile, toate dosarele la Centrul de Comandă al Cazului împreună cu aproape patruzeci de bărbaţi şi femei. Centrul este instalat într-o încăpere spaţioasă, care aminteşte de camera de la Clubul Conchistadorilor. Era un adevărat vacarm, de parcă era sfîrşitul lumii, telefoanele sunau, faxurile bîzîiau, terminalele computerelor licăreau şi aşa mai departe. Nu sînt destul de familiarizat cu noua tehnologie, iar ideea mea despre tehnologia înaltă se reduce la o lanternă şi un telefon, dar creierul îmi funcţionează de minune. Oricum, Kate şi cu mine aveam mesele de lucru faţă în faţă, într-o nişă de mărimea unui cufăr, dar era destul de curată, presupun, deşi puţin ciudată.

Aşa că, o dată instalat, am început să citesc un lung şir de note şi rapoarte, plus cîteva din tîmpeniile pe care le notasem în ziua precedentă la Washington. Acesta nu este felul meu de a lucra la un caz, dar pentru moment nu aveam altceva de făcut. Într-un caz obişnuit de crimă, m-aş afla afară pe stradă, sau la morgă, sau lîngă medicul legist, scoţîndu-l din fire şi, în general, călcînd pe nervi o mulţime de oameni, astfel ca viaţa mea să pară mai bună.

– Ai văzut această notă despre funeralii? m-a întrebat Kate, ridicînd privirea.

– Nu, nu am văzut-o.

Ea s-a uitat la nota din mîna ei şi mi-a citit pregătirile pentru înmormîntare. Nick Monti era privegheat la pompele funebre din Queens, iar funeraliile erau programate pentru marţi. Corpurile lui Phil Hundry şi Peter Gorman se trimiteau cu vaporul în oraşele lor de origine. Meg Collins, ofiţerul de serviciu, urma să fie dusă la New Jersey şi îngropată miercuri. Datele despre funeraliile lui Andy McGill şi Nancy Tate aveau să fie anunţate şi am presupus că medicul legist nu eliberase încă certificatele de deces.

Am fost aproape la fiecare priveghi, înmormîntare, slujbă comemorativă a tuturor persoanelor cu care am lucrat vreodată şi niciodată nu am lipsit de la funeraliile unei persoane ucise la datorie. Dar acum nu aveam timp pentru morţi, aşa că i-am spus lui Kate:

– Voi sări peste înmormîntări.

Ea a dat din cap, dar nu a zis nimic.

Am continuat să citim, să răspundem la telefon şi să citim faxuri. Am reuşit să-mi preiau mesajele de pe e-mail, dar, în afară de anunţul cu înmormîntarea de marţi, nu era nimic interesant. Am băut cafea, am schimbat idei şi teorii cu persoanele din jurul nostru şi, în general, am ars gazul aşteptînd să apară ceva.

Pe măsură ce alte persoane intrau în încăpere, aceştia se uitau la Kate şi la mine – presupun că eram un fel de celebrităţi, fiind singurii martori oculari ai celei mai mari crime în masă din istoria Americii. Adică martori în viaţă, aş putea spune.

Jack Koenig a intrat în încăpere şi a venit la noi. S-a aşezat pe un scaun, aşa că se afla dincolo de nişă.

– Adineauri am primit de la Langley un comunicat strict secret, a spus el – la ora şase şi treizeci p.m., ora Germaniei, că un bărbat cu semnalmentele lui Asad Khalil a ucis, împuşcîndu-l, un bancher american din Frankfurt. Trăgătorul a scăpat. Dar patru martori oculari l-au descris pe acesta ca pe un posibil arab, aşa că poliţia locală le-a arăta fotografia lui Khalil, iar ei l-au identificat.

Eram condamnat, cel puţin. Zdrobit. Mi-am văzut întreaga carieră cum se duce pe apa sîmbetei. Calculasem greşit şi cînd faci aşa ceva trebuie să te întrebi dacă nu cumva ai pierdut tot ce ai avut.

Am privit-o pe Kate şi am văzut că şi ea părea şocată. Crezuse şi ea că Asad Khalil se află încă în State.

Mă gîndeam deja la demisie şi la o penibilă petrecere de adio. Era un sfîrşit trist. Nu te refaci profesional ratînd cel mai mare caz din lume. M-am ridicat.

– Ei bine ... asta este, am spus ... presupun ... adică ...

Pentru prima dată în viața mea mă simțeam ca un ratat, ca un palavragiu incompetent, ca un idiot și un nebun.

– Stai jos, a zis încet Jack.

– Nu, plec. Îmi pare rău, prieteni.

Mi-am înșfăcat haina și am ieșit pe culoar, cu mintea goală, mergînd ca un robot, fără să-mi dau seama.

Nu mi-am amintit nici măcar cum ajunsesem la lift, dar mă aflam acolo, așteptînd să se deschidă ușile. Ca lucrurile să fie și mai rele, pierdusem cei treizeci de dolari în favoarea CIA.

Deodată, Kate și Jack au apărut lîngă mine.

– Ascultă, a spus Jack, nu trebuie să sufli o vorbă nimănui.

Nu înțelegeam nimic.

– Identificarea nu este concludentă, a spus el ... Cum ar putea fi? Corect? Deci, toată lumea ar trebui să lucreze la acest caz ca și cum Khalil s-ar afla în țară. Înțelegi? Doar un număr restrîns de oameni cunosc acest incident din Frankfurt. M-am gîndit că-ți datorez această informație. Nici măcar Stein nu știe. John, trebuie să păstrezi totul pentru tine.

Am dat afirmativ din cap.

– Și să nu faci nimic care să producă suspiciuni. Cu alte cuvinte, nu poți demisiona.

– Ba da, pot.

– John, nu poți face asta, a spus Kate. Este ultimul lucru pe care ar trebui să-l faci. Trebuie să mergi mai departe ca și cînd nimic nu s-ar fi întîmplat.

– Nu pot. Nu sînt un bun actor. Și cu ce scop?

– Scopul este să nu distrugi moralul și entuziasmul tuturor, a zis Jack. Ascultă, nu știu dacă acest tip din Frankfurt este cu adevărat Khalil. Încercă să facă o glumă: De ce s-ar duce Dracula în Germania?

Nu voiam să mi se amintească analogia mea stupidă cu Dracula, dar am încercat să mă liniștesc și să gîndesc rațional.

– Poate a fost o înscenare, am spus în cele din urmă. O asemănare.

– Așa este, a spus Koenig dînd din cap. Nu știm sigur.

Liftul a sosit, ușile s-au deschis, dar eu nu am pășit înăuntru. De fapt, mi-am dat seama că Kate mă ținea de braț.

– Vă dau amîndurora posibilitatea să zburați la Frankfurt în seara asta, a spus Koenig și să vă alăturați echipei americane de

acolo – FBI, CIA şi poliţiei locale, şi Serviciului de Informaţii German. Cred că ar trebui să plecaţi. Vă voi însoţi şi eu o zi sau două, a adăugat el.

Nu am răspuns.

– Cred că ar trebui să mergem, John, a zis Kate în cele din urmă.

– Mda ... presupun ... mai bine decît să stăm aici ...

Koenig şi-a privit ceasul de mînă.

– Este un zbor Lufthansa la ora 8:10 p.m. spre Frankfurt, de pe aeroportul JFK. Ajunge acolo mîine dimineaţă. Ted ne va întîmpina ...

– Nash? Nash este acolo? Credeam că este la Paris.

– Presupun că a fost acolo, dar acum se află în drum spre Frankfurt.

Am dat din cap. Era ceva ciudat aici.

– Okay, a pus Jack, hai să încheiem discuţia şi ne vedem pe aeroport nu mai tîrziu de ora 7 p.m. Compania Lufthansa, ora 8:10 p.m. spre Frankfurt. Biletele le vom găsi acolo. Luaţi-vă bagaje pentru mai mult timp.

S-a întors şi a pornit înapoi spre Centrul de Comandă al Cazului.

– John, a spus Kate după o vreme, ceea ce îmi place la tine este optimismul. Nu te laşi doborît de nimic. Priveşti problemele ca pe o provocare, nu ca ...

– Nu am nevoie să-mi ridici moralul.

– Bine.

Amîndoi am revenit la Centrul de Comandă al Cazului.

– Frumos din partea lui Jack să ne trimită la Frankfurt, a spus Kate. Ai fost vreodată acolo?

– Nu.

– Eu am fost de cîteva ori. Apoi continuă: Călătoria asta ne-ar putea duce prin toată Europa, urmărind diverse piste. Poţi să pleci lăsînd doar un scurt mesaj, fără să-ţi faci prea multe probleme?

Părea că această întrebare ascundea o alta, dar am răspuns simplu:

– Nici o problemă.

Am intrat în Centrul de Comandă şi ne-am dus la mesele noastre. Mi-am pus cîteva hîrtii în geanta diplomat, iar restul le-am vîrît în sertare. Voiam s-o sun pe Beth Penrose, dar m-am gîndit că ar fi mai bine să ajung întîi acasă.

Kate a terminat cu hîrtiile ei şi mi-a spus:

– Mă duc acasă să împachetez. Tu mai stai?

– Da ... nu am nevoie decît de cîteva minute ca să-mi fac bagajul. Ne vedem la aeroport.

– Pe curînd. A făcut cîțiva pași, apoi s-a întors și și-a apropiat fața de a mea. Dacă Asad Khalil este aici, atunci ai avut dreptate. Dacă se află în Europa, vei fi și tu acolo. Okay?

Am observat cîteva persoane care ne priveau.

– Mulțumesc, i-am spus eu.

Kate a plecat.

M-am așezat la masa mea și am reflectat la această turnură a evenimentelor, încercînd să analizez lucrurile la rece. Chiar dacă Asad părăsise țara, de ce și cum ajunsese în Europa? Pînă și un tip ca el ar fi plecat întîi acasă pentru o bătaie pe umăr. Iar lichidarea unui bancher nu era chiar un al doilea pas important după cele făcute aici. Și totuși ... pur și simplu îmi luau neuronii foc de atîta gîndit. Este ușor să te păcălești cînd ești mult prea deștept pentru propriul tău bine.

Vreau să spun că creierul este un lucru remarcabil. Este singurul organ cognitiv din corpul uman, cu excepția penisului. Așa că am rămas pe loc și mi-am pus gîndurile în ordine. Celălalt organ al meu zicea: „Du-te în Europa cu Kate și culcă-te cu ea. În New York nu ai ce face, John." Dar etajul superior al intelectului meu zicea: „Cineva încearcă să scape de tine". Asta nu însemna că cineva în mod special încerca să mă trimită peste Ocean ca să facă o glumă. Poate că acea crimă din Frankfurt, atribuită lui Khalil, a fost comisă fie de libieni, fie de CIA. Este într-adevăr neplăcut cînd nu știi ce este real și ce este fals, cine îți sînt prietenii și cine dușmanii – ca Ted Nash.

Uneori îi invidiez pe oamenii cu capacitate intelectuală redusă. Cum este unchiul meu Bertie, care este senil. De Paște își pitește propriile ouă. Înțelegeți ce vreau să spun?

Dar eu nu mă aflam încă în situația unchiului Bertie. Aveam prea multe sinapse active, iar creierul îmi lua foc de informații, teorii, posibilități și suspiciuni.

M-am ridicat să plec, apoi m-am așezat și iar m-am ridicat. Acționam destul de ciudat, așa că m-am îndreptat spre ușă, cu geanta diplomat în mînă, hotărît să iau o decizie înainte de a pleca la aeroport. În momentul acela înclinam spre Frankfurt.

Am ajuns la lift, dar spre mine venea Gabriel Haytham. M-a văzut și mi-a făcut semn să mă duc la el. M-am apropiat.

– Cred că am ceva proaspăt pentru tine, mi-a zis cu glas scăzut.

– Adică?

– Am avut un tip în camera de interogatoriu – tipul este libian şi e legătura cu una dintre echipele noastre de filaj ...

– Vrei să spui că s-a oferit voluntar?

– Mda. Chiar aşa. Pînă acum nu ne-a mai făcut nici o problemă, nu s-a oferit voluntar niciodată ca informator, nu se află pe nici o listă neagră. Un tip obişnuit, pe nume Fadi Aswad ...

– De ce toate numele sună ca o linie de start de la Knicks?

Gabriel a rîs.

– Hei, încearcă în Cartierul chinezesc. Numele lor au rezonanţa piuiturilor de la jocurile automate. Ascultă. Acest tip, Aswad, este şofer de taxi şi are un cumnat, tot libian, pe nume Gamal Jabbar. Şi acesta este şofer de taxi. Noi, arabii, sîntem toţi şoferi de taxi, corect?

– Corect.

– Deci, sîmbătă dimineaţa devreme, Gamal Jabbar îl sună pe cumnatul său, Fadi Aswad, şi îi spune că va fi plecat toată ziua, că are o cursă specială pentru cineva pe care trebuie să-l ia de pe aeroportul JFK şi că nu este prea încîntat de chestia asta.

– Ascult.

– Gamal a mai zis că, dacă întîrzie acasă, Fadi să o sune pe soţia lui, care este sora lui Fadi, şi să o asigure că totul este în ordine.

– Şi?

– Ei bine, trebuie să-i cunoşti pe arabi.

– Încerc.

– Ce voia Gamal să-i spună cumnatului său...

– Mda. Am priceput. Ceva de genul, aş putea întîrzia chiar mai mult.

– Corect. Sau aş putea fi mort.

– Deci, unde este Gamal?

– Este mort. Dar Fadi nu ştie. Adineauri am luat legătura cu Omuciderile. Poliţiştii de la Perth Amboy au primit un telefon în dimineaţa asta de la un navetist care s-a aflat într-o parcare la ora şase şi treizeci şi a văzut un taxi galben cu plăcuţă de înmatriculare de New York. S-a gîndit că era destul de ciudat şi s-a apropiat de maşină, a privit înăuntru şi a văzut un individ pe jumătate prăbuşit în scaunul şoferului. Portierele erau încuiate. S-a dus la o cabină telefonică şi a sunat la nouă-unu-unu.

– Să mergem să vorbim cu Fadi, am spus eu.

– De acord. Dar cred că am scos de la el tot ce se putea. În arabă.

– Lasă-mă să încerc eu în engleză.

Am pornit amîndoi pe un coridor lung.

– De ce mi-ai spus toate astea, l-am întrebat pe Gabe.

– De ce nu? Ai nevoie de niște indicii. Apoi a adăugat: Să-i ia dracu' pe cei de la FBI.

– Amin.

Ne-am oprit în fața ușii camerei de interogatoriu.

– Am primit prin telefon, a spus Gabe, un raport preliminar din partea medicului legist. Tipul ăsta, Gamal, a fost ucis cu un singur glonț tras prin spătarul scaunului lui, care i-a retezat coloana vertebrală, a atins ventriculul drept și s-a înfipt în bord.

– Calibrul patruzeci?

– Da. Glonțul este deformat, dar cu siguranță este de patruzeci. Tipul este mort de sîmbătă după-amiază tîrziu sau seara devreme.

– A verificat cineva punctele prin care a trecut?

– Mda, dar nu există nici o înregistrare la punctele de taxare pe numele lui în ziua de sîmbătă. Gamal locuia în Brooklyn, s-a dus probabil la aeroportul JFK și a ajuns apoi în New Jersey. Nu poți să ajungi acolo fără să plătești taxele de drumuri și poduri, așa că a plătit cu bani pești sau poate că pasagerul lui stătea pe locul din spate ascuns după un ziar sau altceva. Nu vom reuși niciodată să-i stabilim traseul cu precizie, dar numărul de kilometri înregistrați la bord corespunde unei călătorii de la aeroport pînă la locul în care l-am găsit pe el și taxiul. Nu avem o identificare precisă a individului, dar poza veche de pe permisul lui seamănă cu decedatul.

– Altceva?

– Acestea sînt datele cele mai importante.

Am deschis ușa și amîndoi am intrat în micuța încăpere de interogatoriu. La masă ședea Fadi Aswad, îmbrăcat în blugi, pantofi sport și pulover verde. Fuma o țigară, scrumiera era plină de mucuri, iar camera plină de fum. Aceasta este o clădire federală în care nu se fumează, dar cînd ești suspect sau martor la un delict major, ai voie să fumezi.

În cameră mai era un individ de la ATTF/ NYPD, supraveghind martorul să nu se sinucidă mai repede decît ai trage dintr-o țigară sau să nu evadeze, să ajungă la lift și apoi afară, așa cum s-a întîmplat odată.

De cum l-a văzut pe Gabriel Haytham, Fadi s-a ridicat şi asta mi-a plăcut. Ar trebui să le cer şi eu martorilor mei şi suspecţilor să se ridice cînd intru în cameră.

Individul de la ATTF a plecat, iar Gabriel m-a prezentat martorului-cheie.

– Fadi, acesta este colonelul John.

Iisuse. Probabil că m-am descurcat de minune la examenul de sergent.

Fadi a schiţat un fel de salut din cap, dar nu a spus nimic. Am propus să ne aşezăm, ceea ce am şi făcut. Mi-am pus servieta diplomat pe masă în aşa fel încît Fadi să o vadă. Din motive doar de ei ştiute, tipii din Lumea a Treia asociază servieta diplomat cu puterea.

Fadi era un martor voluntar şi trebuia tratat cu amabilitate. Nasul lui era întreg şi nu avea contuzii vizibile pe faţă. Glumesc. Dar ştiam că, uneori, Gabe putea fi destul de dur.

Gabe a luat pachetul lui Fadi şi mi-a oferit o ţigară. Am văzut că pe pachet scria „Camels" şi mi s-a părut amuzant lucrul acesta. Ştiţi şi dumneavoastră – cămile, arabi. Oricum, am luat o ţigară şi la fel a făcut şi Gabe. Ni le-am aprins cu bricheta lui Fadi, dar nu am tras fumul în piept. Jur. Nu am făcut-o.

Pe masă se afla un casetofon, iar Gabe a apăsat un buton, apoi l-a îndemnat pe Fadi:

– Spune-i colonelului ce mi-ai spus şi mie.

Fadi părea dornic să ne facă pe plac, dar era şi speriat de moarte. Vreau să spun că aproape niciodată un arab nu se află de bunăvoie ca martor, doar dacă încearcă să înfunde pe altcineva sau este vorba despre o recompensă, ori dacă sînt agenţi provocatori, ca să folosesc terminologia francezilor sau a CIA. Oricum, tipul despre care vorbesc, Gamal Jabbar, era mort, deci o parte din povestirea tipului se verifica, deşi el încă nu aflase.

Engleza lui Fadi era destul de bună, dar m-a făcut să pierd ceva timp. Din cînd în cînd trecea pe arabă şi i se adresa lui Gabe, care traducea.

În cele din urmă şi-a terminat povestea şi şi-a aprins altă ţigară.

Am stat tăcuţi un minut întreg şi l-am lăsat să transpire. De fapt, *transpira* de-a binelea.

– De ce ne spui toate astea? l-am întrebat aplecîndu-mă spre el.

Individul a inspirat adînc, trăgînd în piept jumătate din fumul din cameră.

– Sînt îngrijorat pentru soţul surorii mele, a replicat el.

– Gamal a mai dispărut vreodată?

– Nu, nu obişnuieşte să facă aşa ceva.

Am continuat interogatoriul alternînd întrebările grele cu cele uşoare.

Am vrut să fiu direct în abordarea problemei. Asta economisea timp şi ţinea martorii sau suspecţii într-o poziţie nesigură. Dar din scurta mea pregătire şi experienţă cu tipii din Orientul Mijlociu ştiam că erau maeştri în a ocoli subiectul, vorbind evaziv, răspunzînd la o întrebare cu o altă întrebare, angajîndu-se în discuţii teoretice care păreau fără de sfîrşit şi aşa mai departe. Poate de aceea în unele ţări arabe poliţia îi bate crunt. Dar i-am făcut jocul, aşa că am avut parte de o jumătate de oră de pălăvrăgeală fără rost, amîndoi întrebîndu-ne ce naiba i se putuse întîmpla lui Gamal Jabbar.

Gabe părea să-mi aprecieze tactul, dar pînă şi el părea nerăbdător.

Concluzia era că aveam un indiciu, o adevărată şansă. Totdeauna ştii că trebuie să apară ceva, dar totdeauna te surprinde cînd se întîmplă.

Aveam convingerea că Gamal Jabbar l-a luat pe Asad Khalil de la aeroport, l-a dus în parcarea de la Perth Amboy, New Jersey, apoi, spre neşansa lui, a primit un glonţ în spate. Întrebările mele principale erau „Unde s-a dus Khalil după asta" şi „Cum a ajuns acolo".

– Eşti sigur că Gamal n-a spus că ia un compatriot de la aeroport? l-am întrebat pe Fadi Aswad.

– Păi, domnule, nu a spus aşa ceva. Dar este posibil. Zic asta deoarece nu cred că cumnatul meu ar accepta o astfel de cursă specială pentru, să zicem, un palestinian sau un irakian. Cumnatul meu, domnule, este un libian patriot, dar nu s-a implicat prea mult în politica altor ţări care împărtăşesc credinţa noastră în Allah – fie ca pacea să pogoare asupra Lui. Deci, domnule, dacă mă întrebaţi dacă acest pasager special era altceva decît libian, sau poate chiar libian, nu pot spune cu certitudine cine a fost, dar îmi pun apoi întrebarea: De ce să facă o cursă atît de lungă pentru a-i face un serviciu unui bărbat care nu este libian? Înţelegeţi ce vreau să spun, domnule?

La dracu'. Îmi vîjîia capul şi ochii îmi ieşeau din orbite. Nici nu-mi aminteam întrebarea.

– Gamal nu ți-a spus care este destinația? l-am întrebat pe Fadi.

– Nu, domnule.

Am fost puțin derutat de forma scurtă a răspunsului.

– Nu a menționat aeroportul New York? am zis eu.

– Nu, domnule, nu a făcut-o.

– Ascultă, am zis eu aplecîndu-mă spre Fadi, nu iei legătura cu ATTF doar ca să anunți că ți-a dispărut cumnatul. Fără îndoială că știi cine sîntem și cu ce ne ocupăm și ăsta nu este un tribunal pentru probleme familiale, prietene. *Capisce?*

– Domnule?

– Îți voi pune o întrebare directă la care aștept un răspuns de un singur cuvînt. Crezi că dispariția cumnatului tău are legătură cu ce s-a întîmplat sîmbătă cu zborul Trans-Continental pe aeroportul Kennedy? Da sau nu?

– Ei bine, domnule, nu m-am gîndit la această posibilitate ...

– Da sau nu?

– Da, răspunse individul, lăsînd ochii în jos.

– Înțelegi că cumnatul tău, soțul surorii tale, se putea întîlni cu neșansa?

Omul a încuviințat din cap.

– Știi că el s-a gîndit că s-ar putea să fie omorît?

– Da.

– Este posibil să fi lăsat vreun indiciu... orice altceva ...

L-am privit pe Gabe care a pus întrebarea în arabă.

Fadi a răspuns tot în arabă, iar Gabriel a tradus:

– Gamal i-a zis lui Fadi că, dacă i se întîmplă ceva, acesta să aibă grijă de familia lui. I-a mai spus și că nu are de ales și că trebuie să facă acea cursă specială, și că Allah în bunătatea Lui va veghea să ajungă în siguranță acasă.

Un timp nimeni nu a vorbit. Fadi era vizibil supărat.

Am folosit acest răgaz să mă gîndesc la ce aflasem. Într-un fel, nu aveam nimic altceva de care să ne agățăm. Știam că, de la aeroport, Khalil s-a deplasat la Perth Amboy, dacă într-adevăr acesta a fost clientul lui Gamal. Și dacă el a fost, tot ceea ce știam cu siguranță era că, probabil, Khalil îl ucisese pe Gamal, îl lăsase în mașină, apoi dispăruse. Dar unde s-a dus? La aeroportul New York? Cum a ajuns acolo? Cu alt taxi? Sau îl aștepta acolo un complice cu o mașină particulară? Sau, poate, îl aștepta o mașină închiriată? Și în ce direcție a plecat? Oricum, ieșise din încercuire și nu se mai afla în zona New York-ului.

L-am privit cu atenție pe Fadi Aswad.

– Știe cineva că ai luat legătura cu noi? l-am întrebat.

El a clătinat din cap.

– Nici măcar soția ta?

Tipul s-a uitat la mine ca la un nebun.

– Nu vorbesc astfel de lucruri cu soția mea, a zis el. De ce să spui ceva unei femei sau unui copil?

– Bine zis. M-am ridicat. Bine, Fadi, ai făcut bine că ai venit la noi. Unchiul Sam te iubește. Întoarce-te la treabă și poartă-te ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat. De acord?

El a dat din cap.

– De asemenea, am pentru tine vești proaste... cumnatul tău a fost ucis.

Tipul s-a ridicat și a încercat să vorbească, apoi s-a uitat la Gabe, care i-a vorbit în arabă. Fadi s-a prăbușit pe scaun și și-a îngropat fața în palme.

– Spune-i, i-am zis lui Gabe, să nu spună nimic cînd vor veni la el băieții de la Omucideri. Dă-i cartea ta de vizită și cere-i să le-o arate acelor detectivi, și ei să ia legătura cu ATTF.

Gabe a dat afirmativ din cap și i-a transmis lui Fadi mesajul în arabă, apoi i-a înmînat cartea lui de vizită.

Mi-a trecut prin minte că odată fusesem și eu polițist la Omucideri, iar acum îi spuneam unui martor să nu vorbească cu polițiștii de la NYPD, ci, în schimb, să sune federalii. Transformarea era aproape completă. Înspăimîntător.

Mi-am luat geanta diplomat și, împreună cu Gabe, am părăsit camera, iar tipul de la ATTF a intrat înăuntru. Declarația lui Fadi urma să fie transcrisă pe hîrtie, iar el avea să o semneze înainte de a pleca.

– Aranjează o supraveghere timp de douăzeci și patru de ore, am zis eu cînd ne aflam pe coridor. A lui, a familiei lui, a surorii lui și așa mai departe.

– S-a făcut.

– Asigură-te ca nimeni să nu-l vadă părăsind această clădire.

– Totdeauna fac asta.

– Bine. Trimite acolo cîțiva tipi să vadă dacă mai sînt și alți șoferi de taxi morți.

– Am făcut-o deja. Se cercetează locul.

– Okay. Ți-am insultat cumva inteligența?

– Doar puțin.

Am zîmbit pentru prima oară în ziua aceea.

– Mulțumesc pentru tot, i-am zis lui Gabe. Îți rămîn dator.

– Așa este. Deci, ce părere ai?

– Cred în ceea ce am zis de la început. Khalil este în America și nu se ascunde. Este în mișcare. Își continuă misiunea.

– Așa cred și eu. Care este misiunea lui?

– Asta mă depășește, Gabe. Gîndește-te. Hei, ești libian?

– Nu, aici nu sînt mulți libieni. Libia este o țară mică, cu o comunitate mică de imigranți în Statele Unite. De fapt, sînt palestinian, a adăugat el.

Împotriva voinței mele, l-am întrebat:

– Nu găsești asta puțin neplăcut? Stresant?

– În majoritatea timpului nu am probleme, a spus el, ridicînd din umeri. Sînt american. Generația a doua. Fiicele mele poartă șort și se machiază, îmi răspund obraznic și se împrietenesc cu evrei.

I-am zîmbit.

– Primești vreodată amenințări de la cineva?

– Din cînd în cînd. Dar ei știu că nu este o idee bună să te pui cu un polițist desemnat ofițer federal.

Pînă în această sîmbătă aș fi fost de acord cu el.

– Okay, am zis, să le cerem polițiștilor de la NYPD și din suburbii să înceapă să verifice datele agenților de închiriat mașini și să caute un nume care să sune a arab. Este o cercetare de durată și ne va lua o săptămînă sau mai mult, dar oricum nu prea facem altceva. De asemenea, cred că ar trebui să te duci personal să vorbești cu proaspăta văduvă și să vezi dacă domnul Jabbar i-a spus ceva. În plus, vorbește cu prietenii și rudele lui Jabbar. Ce avem noi aici este primul nostru fir, Gabe, și poate ne va duce undeva, dar nu sînt prea optimist.

– Presupunînd că Asad a fost cel care l-a ucis pe Gamal Jabbar, a zis Gabe, tot ce avem noi este doar o urmă rece, un martor mort și o fundătură la Perth Amboy. A muri în New Jersey nu reprezintă o informație relevantă.

– Corect, am zis eu rîzînd. Unde se află taxiul?

– Poliția statului Jersey s-a dus să-l ridice. Fără îndoială, vom obține destule probe juridice pentru a duce cazul în fata justiției – dacă vom ajunge vreodată atît de departe.

A dat afirmativ din cap. Fibre, amprente, poate un studiu balistic pentru a vedea asemănarea cu unul dintre pistoalele Glock de calibru 40 care le-au aparținut lui Hundry și Gorman. Procedură tipică de poliție. Am văzut procese în cazuri de crimă în care

prezentarea probelor fizice către juriu a durat o săptămînă. Aşa după cum îi instruiam pe studenţii mei la Colegiul John Jay, aproape întotdeauna ai nevoie de probe fizice pentru a *condamna* un suspect, dar nu întotdeauna ai nevoie de ele ca să-l prinzi.

În acest caz noi am început cu numele criminalului, fotografia acestuia, amprente, probe de AND – în plus, aveam o tonă de probe luate de la laboratorul de criminalistică, probe care îl legau de crima de pe aeroportul JFK. Pînă aici nici o problemă. Problema era că Asad Khalil este un ticălos şiret care se mişcă rapid. Tipul e curajos şi isteţ, nemilos şi are avantajul de a putea să-şi aleagă ţintele şi traseul.

– Oricum, a spus Gabe, vom ţine sub observaţie comunitatea libiană şi poate că acum, cînd unul de al lor a fost ucis, vor deveni puţin mai comunicativi. Pe de altă parte, a adăugat el, ne putem aştepta şi la o reacţie adversă.

– Poate. Dar nu cred că Asad Khalil are mulţi complici în această comunitate – oricum, nu mulţi în viaţă.

– Probabil că nu. Bine, Corey, am multă treabă de făcut. Te voi ţine la curent. Iar tu vei transmite informaţiile persoanelor potrivite cît mai curînd posibil şi spune-le că transcrierea interviului cu Fadi se află pe drum. De acord?

– Da. Şi, apropo, să avem grijă ca o parte din recompensa dată de federali să ajungă la Fadi Aswad – pentru ţigări şi medicamente.

– De acord. La revedere.

Gabe s-a întors şi a intrat în camera de interogatoriu.

Eu m-am întors la Centrul de Comandă al Cazului, care încă era animat, deşi trecuse de ora 6:00 p.m. Am pus jos geanta diplomat şi am sunat la apartamentul lui Kate, dar vocea ei m-a informat: „Nu sînt acasă. Vă rog să lăsaţi un mesaj concis."

Aşa că i-am lăsat un mesaj concis, în cazul în care îşi verifica robotul telefonic, apoi am sunat-o pe telefonul celular, dar nu a răspuns.

Am sunat acasă la Jack Koenig, în Long Island, dar soţia lui mi-a spus că a plecat la aeroport. Am încercat şi telefonul lui celular, dar fără succes.

Telefonul următor l-am dat la Beth Penrose acasă, dar mi-a răspuns robotul. Am zis: „Sînt ocupat la acest caz douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Îmi place această slujbă. Îmi place modul meu de viaţă. Îmi plac şefii. Îmi place noul meu birou. Iată numărul meu de telefon." I-am dat numărul meu direct de la

Centrul de Comandă şi am adăugat: „Hei, mi-e dor de tine. Te voi suna curînd." Am pus receptorul jos, dîndu-mi seama că voiseм să spun „Te iubesc". Dar... apoi l-am sunat pe căpitanul Stein şi am cerut secretarei să-mi stabilească imediat o întîlnire. Aceasta m-a informat că, în momentul acela, căpitanul Stein participa la cîteva şedinţe şi la o conferinţă de presă. Am lăsat un mesaj ambiguu, pe care nici eu nu l-am înţeles.

Aşa că, liniştit că îndeplinisem rugămintea de a-i informa pe toţi, am rămas pe loc şi am bătut darabana cu degetele pe masă. Toată lumea din jurul meu părea foarte ocupată, dar eu nu mă pricep să mă prefac ocupat dacă nu sînt.

Am răsfoit hîrtiile pe masă, dar eram deja suprasaturat cu informaţii inutile. Nu aveam nimic de făcut pe stradă, aşa că am rămas acolo pentru cazul în care apărea ceva interesant. M-am gîndit că voi sta acolo pînă la ora două sau trei dimineaţa. Poate că preşedintele SUA voia să vorbească cu mine şi, cum trebuia să las un număr de telefon unde pot fi găsit, nu puteam pleca acasă sau la Giulio's să beau o bere. Mi-am dat seama că încă nu-mi bătusem la maşină raportul referitor la cele întîmplate pe aeroportul JFK. Eram puţin supărat că un trepăduş din biroul lui Koenig continua să-mi trimită mesaje pe e-mail în legătură cu raportul şi mi-a respins propunerea ca, pur şi simplu, să semnez transcrierea şedinţei din biroul lui Koenig, înregistrată pe casetă, sau a celor două duzini de întîlniri din Washington D.C. Nu, ci voiau raportul *meu,* cu cuvintele *mele.* Federalii sînt nesuferiţi. M-am aplecat asupra claviaturii şi am scris: SUBIECT – Afurisitul de raport asupra cazului.

Cineva s-a apropiat de mine şi mi-a pus pe masă un plic sigilat notat FAX URGENT – DOAR PENTRU OCHII TĂI, pe care l-am deschis şi l-am citit. Era un raport preliminar asupra crimei din Frankfurt. Victima era un bărbat pe nume Sol Leibowitz descris ca un bancher evreu american de la Banca din New York. Am citit raportul sumar asupra celor întîmplate acestui bărbat ghinionist şi am ajuns la concluzia că domnul Leibowitz s-a aflat într-un loc nepotrivit într-un moment nepotrivit. În orice moment, în Europa se află mii de bancheri americani, evrei sau nu, şi eram sigur că acest individ a fost o ţintă uşoară pentru un pistolar de mîna a treia care semăna cu Asad Khalil. Dar acest incident dăduse naştere la îndoieli şi confuzii în mintea oamenilor care prosperă din îndoieli şi confuzii.

Încă două hîrtii importante au aterizat pe masa mea – două meniuri pentru mîncare la pachet – unul italian şi unul chinezesc.

Telefonul a sunat, iar la aparat era Kate.

– Ce naiba faci *acolo?*

– Citesc două meniuri. Tu unde eşti?

– Unde crezi că sînt? Sînt la aeroport, John. Jack şi cu mine ne aflăm în sala de aşteptare la clasa *business* şi te aşteptam. Biletul tău este la noi. Ţi-ai făcut bagajele? Ai paşaportul la tine?

– Nu, ascultă ...

– Stai puţin.

Am auzit-o vorbind cu Jack Koenig. Apoi mi s-a adresat din nou:

– Jack spune că *trebuie* să vii cu noi. Poate să te ia şi fără paşaport. Vino în timp util. Este un ordin.

– Linişteşte-te şi acultă-mă. Cred că avem un fir aici.

I-am spus pe scurt despre Gabe Haytham, Fadi Aswad şi Gamal Jabbar.

M-a ascultat fără să mă întrerupă, apoi a zis:

– Aşteaptă.

A revenit la telefon şi mi-a spus:

– Asta tot nu dovedeşte că Asad Khalil nu a luat un avion de la New York şi nu a plecat în Europa.

– Fii serioasă, Kate. Tipul se află deja într-un aeroport, la mai puţin de un kilometru de terminalul pentru plecări internaţionale. În cele zece minute în care au fost alertaţi poliţiştii din aeroportul JFK, au fost avertizaţi şi poliţiştii de la aeroportul New York. Între cele două aeroporturi este un drum de o oră. Noi vorbim despre Asad Leul, nu despre Asad Curcanul.

– Aşteaptă.

Din nou am auzit-o vorbind cu Koenig, apoi cu mine:

– Jack spune că modul de operare şi descrierea atacatorului din Frankfurt se potrivesc...

– Dă-mi-l la telefon.

Koenig a început să vorbească, reuşind să mă enerveze. L-am întrerupt:

– Jack, motivul pentru care se aseamănă modul de operare, ca şi descrierea este că încearcă să ne păcălească. Asad Khalil tocmai a realizat crima secolului şi nu a zburat tocmai în Germania ca să suprime un bancher, pentru Dumnezeu. Şi dacă se ducea la aeroportul New York, de ce să-l ucidă pe şofer înainte de a ajunge

acolo? Nu se potriveşte, Jack. Dacă vrei, te poţi duce la Frankfurt, dar eu rămîn aici. Trimite-mi o vedere şi adu-mi o duzină de cîrnaţi şi nişte muştar nemţesc.

Am închis înainte să mă poată destitui.

Am lăsat deoparte raportul asupra cazului, mai ales că, probabil, eram concediat, şi m-am întors la masa mea de lucru, unde am revăzut toate materialele, rapoartele diferitelor agenţii care, de fapt, nu spuneau nimic. În cele din urmă am ajuns la acea jumătate de tonă de hîrtii care relatau cazul de sîmbătă – datele luate de laboratorul de criminalistică, de poliţia aeroportului, o plîngere a FAA cu numele meu menţionat, fotografii ale pasagerilor morţi în scaunele lor, raportul toxicologic – fusese cu adevărat un compus al cianurii – şi aşa mai departe.

Undeva în această grămadă de hîrtii putea exista un indiciu, dar tot ce văzusem pînă acum era doar produsul muncii oamenilor din spatele calculatoarelor.

Asta mi-a amintit că îmi blocaseră plata pînă aveam să predau raportul, aşa că m-am întors în scaunul pivotant şi am încercat din nou să redactez raportul. Am început cu o glumă despre un francez din Legiunea Străină şi o cămilă, apoi am şters totul şi am luat-o de la capăt.

La aproape nouă fără un sfert a intrat Kate şi s-a aşezat la masa ei, vizavi de mine. M-a privit cum apăsam tastele, dar nu a spus nimic. După cîteva minute în care am fost supravegheat, am început să fac greşeli de scris, aşa că am ridicat ochii spre ea.

– Cum a fost la Frankfurt?

Nu mi-a răspuns şi am văzut că era puţin supărată. Cunoşteam privirea aceea.

– Unde este Jack? am întrebat-o.

– S-a dus la Frankfurt.

– Bine. Sînt concediat?

– Nu, dar îţi vei fi dorit să fi fost.

– Nu reacţionez bine la ameninţări.

– Şi la *ce* răspunzi?

– Nu la multe. Poate la un pistol îndreptat spre capul meu. Asta cu adevărat îmi atrage atenţia.

– Vorbeşte-mi din nou despre interogatoriu.

Deci am povestit din nou, cu mai multe detalii, iar Kate mi-a pus o mulţime de întrebări. Este foarte isteaţă, acesta fiind motivul pentru care se află aici, în Centrul de Comandă, şi nu în avionul companiei Lufthansa în drum spre Frankfurt.

– Tu crezi că Asad Khalil a plecat din parcarea aceea cu o maşină? a zis ea.

– Asta este părerea mea.

– De ce nu a luat un autobuz care făcea naveta în Manhattan?

– M-am gîndit la asta. Oamenii se duc în parcarea aceea tocmai pentru a lua autobuzul. Dar pare puţin exagerat să-ţi omori şoferul de taxi în timp ce aştepţi autobuzul. De fapt, pun pariu că, dacă Khalil i-ar fi cerut lui Jabbar să-l ducă cu *maşina* în Manhattan, acesta l-ar fi dus.

– Nu fi sarcastic cu mine, John. Eşti pe muchie de cuţit.

– Da, doamnă.

A reflectat un moment, apoi a zis:

– Okay, deci în parcare se afla o maşină pregătită pentru evadare. Acolo nu ar fi atras atenţia şi era oarecum în siguranţă. Jabbar l-a dus în parcare, Khalil a tras un singur glonţ – calibrul patruzeci – în coloana vertebrală a acestuia, ucigîndu-l pe loc, apoi s-a urcat în cealaltă maşină. Era cu şofer? Un alt complice?

– Nu cred. De ce să aibă nevoie de şofer? Este un singuratic. Probabil că a condus maşini şi în Europa. Nu avea nevoie decît de cheile de la maşină şi de actele acesteia, pe care probabil că le-a luat de la Jabbar. Acesta, bineînţeles, ştia deja prea multe şi a fost ucis. În cealaltă maşină sau, poate, în cea a lui Jabbar se afla o geantă de voiaj cu lucruri de necesitate imediată, bani, acte false şi, iar poate, cele necesare deghizării. De aceea Khalil nu a luat nimic de la Phil şi Peter. Acum Asad Khalil are altă identitate şi se află pe undeva pe măreţul sistem american de autostrăzi.

– Unde se duce?

– Nu ştiu. Dar acum, dacă a condus, rezervîndu-şi puţine ore de somn, poate fi dincolo de graniţa cu Mexicul. Sau poate fi chiar pe Coasta de Vest. Cincizeci de ore de condus la o viteză de o sută şapte kilometri la oră acoperă o rază de peste cinci sute de kilometri, iar un kilometru pătrat are – să vedem, o fi chestia aia cu *Pi r* pătrat?

– Înţeleg ce vrei să spui.

– Bine. Deci, presupunînd că avem un ucigaş în libertate pe autostrăzi şi considerînd că are altceva de făcut decît să viziteze Disney World atunci nu trebuie decît să aşteptăm să vedem ce urmează. În momentul ăsta nu avem prea multe de făcut, în afară de a spera că cineva îl recunoaşte.

Ea a încuviințat dînd din cap și s-a ridicat.

– Afară mă așteaptă un taxi cu bagajele mele înăuntru. Plec acasă să despachetez.

– Pot să te ajut?

– Voi reține taxiul.

Și a plecat.

Am stat cîteva minute, timp în care telefonul meu a sunat și cineva mi-a pus mai multe hîrtii pe masă.

Încercam să mă gîndesc de ce am spus „Pot să te ajut?" Trebuia să învăț să-mi țin gura.

Sînt momente în care mai degrabă mă confrunt cu un criminal în serie decît să petrec o altă noapte în apartamentul unei doamne. Cel puțin de la un criminal știi la ce să te aștepți, știi pe ce poziție te situezi, iar conversația este scurtă și la obiect.

Telefonul meu suna din nou, de fapt toate telefoanele din încăpere sunau, și începeau să mă calce pe nervi.

Oricum, pe cît eram de bun să intru în pielea criminalilor și să le ghicesc acțiunile, pe atît eram de nepriceput la aventuri amoroase – nu știu cum să încep, ce trebuie să fac atunci cînd mă implic, *de ce* m-am legat la cap și cum să ies din afacerea asta. Totuși, de obicei, știu cine este cealaltă persoană. Am o bună memorie a numelor chiar și la ora 6: 00 a.m.

De asemenea, sînt bun să sesizez pericolul, și acum acesta exista. În plus, de cînd eram cu Beth Penrose, fusesem corect și nu voiam să periclitez această relație sau să-mi complic existența.

Așa că am luat decizia să cobor și să-i spun lui Kate că am hotărît să mă duc acasă. M-am ridicat, mi-am luat servieta diplomat, am coborît scările și m-am urcat în taxi lîngă ea.

39

Asad Khalil își continuă drumul spre nord pe I-95, reconstituind traseul de la Jacksonville, peste granița Georgiei, apoi în Carolina de Sud. Pe parcursul călătoriei aruncă dischetele pe care le luase din biroul lui Paul Grey.

În timp ce conducea, se gîndea la acțiunile lui din dimineața aceea. Cu siguranță că, pînă seara, cineva avea să o caute pe femeia de serviciu sau pe Paul Grey. La un moment dat cineva va descoperi cadavrele. Motivul presupus al asasinării lui Paul Grey

va fi furtul materialelor de software. Totul mergea conform planului. Ceea ce nu fusese bine gîndit, îşi dădu el seama, fusese problema pilotului lui. Mai mult ca sigur că, pînă seara sau pînă în dimineaţa următoare, crimele din Spruce Creek vor ajunge la urechile cuiva din Serviciile Aeriene Alpha şi, bineînţeles, femeia-pilot îşi va aminti de numele Paul Grey. Khalil nu ştiuse că numele bărbatului figura pe peretele hangarului.

Această femeie va suna la poliţie şi va spune că s-ar putea să aibă ceva date despre aceste crime. În Libia, nimeni nu ar suna la poliţie cu nici o informaţie care să-i pună în legătură cu autorităţile. Dar Boris fusese foarte sigur că în America acest lucru putea să se întîmple.

Khalil dădu afirmativ din cap. Boris îi spusese să se gîndească bine ce va face cu pilotul, precizînd: „Dacă ucizi pilotul, atunci trebuie să-i ucizi pe toţi ceilalţi care ştiu despre cursa ta şi care ţi-au văzut faţa. Oamenii morţi nu se pot duce la poliţie. Dar cu cît laşi în urma ta mai multe cadavre, cu atît poliţia se va îndîrji să găsească criminalul. Uciderea unui bărbat în propria casă în scop de jaf nu prezintă un interes prea mare. E foarte posibil să ai norocul ca în Jacksonville nici să nu se afle."

Din nou, Khalil dădu din cap. Dar fusese nevoit să o ucidă pe femeia de serviciu, aşa cum făcuse şi la Washington, pentru a cîştiga suficient timp ca să se depărteze de locul crimei. Cineva ar fi trebuit să-i spună lui Boris că americanilor nu le place să facă curat în propriile case.

Oricum, poliţia căuta un hoţ, nu pe Asad Khalil. De asemenea, nu se uitau după automobilul lui, iar dacă pilotul suna la poliţie, ei aveau să caute un grec care se afla în drum spre Atena, via Washington D.C. Totul depindea de cît de proastă era poliţia.

Mai exista şi o altă posibilitate, desigur – femeia-pilot, citind prima pagină a ziarelor, putea să-şi dea seama cine fusese pasagerul... Ar fi trebuit să o ucidă, dar nu o făcuse. Îi cruţase viaţa, îşi spuse, nu din milă, ci datorită celor spuse de Boris şi chiar de Malik, în legătură cu prea multe crime. Boris fusese nu numai precaut, dar şi destul de preocupat de viaţa inamicilor islamului. El nu vrusese, de exemplu, să fie otrăviţi cei prezenţi în avion şi numise asta „un act dement de ucidere în masă"

Malik îi reamintise: „Fostul vostru guvern a ucis de la revoluţia voastră peste douăzeci de milioane de oameni. Tot islamul nu a ucis

atît de mulţi oameni de la Mahommed încoace. Te rog să nu ne ţii predici. Avem de parcurs un drum lung pînă să vă egalăm recordul."

Boris nu răspunsese la provocare.

În timp ce mergea pe I-95, lăsă deoparte amintirile şi se gîndi din nou la Paul Grey. Nu murise tot atît de demn ca generalul Waycliff şi curajoasa lui soţie. Totuşi, nu murise cerşindu-şi viaţa. Khalil se gîndi că, poate, încerca o metodă diferită cu William Satherwaite. În Libia i se spusese că locotenentul Satherwaite avusese parte de multe necazuri în viaţă, iar Boris spusese: „Ucigîndu-l poate îi faci o favoare". La care Khalil replicase: „Nimeni nu vrea să moară. Va fi o plăcere pentru mine să-l ucid, ca şi pe ceilalţi."

Khalil privi ceasul de la bordul maşinii – era 3:05 p.m. Privi sistemul de navigaţie prin satelit. Curînd avea să părăsească autostrada I-95 pentru a intra pe o şosea numită ALT 17 care îl ducea direct în locul numit Moncks Corner.

Se întoarse din nou cu gîndul la cele întîmplate în dimineaţa aceea. Comportamentul femeii-pilot avusese asupra lui un efect ciudat şi nu putea înţelege prea bine ce anume îl determinase să se poarte atît de confuz şi indecis. Existau motive clare pentru a o ucide, precum şi motive pentru a nu o face. Îşi aminti că aceasta îi spusese funcţionarei de la tejghea: „Mă voi întoarce să mă îngrijesc de avion"

Prin urmare, dacă ea nu s-ar fi întors, ei ar fi căutat-o, ca şi pe el. Doar dacă femeia aceea gîndea că pilotul şi pasagerul hotărîseră să... să fie împreună. Da, văzuse acel gînd pe faţa ei, ca şi felul în care se purtase. Totuşi, în cele din urmă, femeia putea să intre la griji şi să sune la poliţie. Deci poate că fusese mai bine că nu o ucisese pe tînăra-pilot.

În timp ce conducea nu îşi putea lua gîndul de la tînăra femeie. O văzu rîzînd, vorbindu-i, ajutîndu-l să urce în avion – atingîndu-l. Asemenea gînduri continuau să-l sîcîie chiar şi cînd încerca să şi-o scoată din minte. Găsi cartea ei de vizită şi o privi. Deasupra numărului Serviciilor Aeriene Alpha era trecut, cu cerneală, numărul ei de acasă. Puse cartea de vizită înapoi în buzunar.

Văzu ieşirea de pe autostradă în ultimul moment şi coti brusc la dreapta, apoi pe rampa de ieşire pentru şoseaua ALT 17.

Se afla pe un drum cu două benzi, foarte diferit de autostradă. Pe ambele părţi se aflau case şi ferme, sate mici, staţii de benzină

şi păduri de pini. Un compatriot făcuse acelaşi drum, în interesul lui Khalil cu cîteva luni în urmă şi raportase: „Acesta este cel mai periculos drum, din cauza şoferilor nebuni şi a poliţiei care are motociclete şi care îi supraveghează pe toţi cei care trec".

Khalil luase în seamă avertismentul şi încercă să conducă astfel încît să nu atragă atenţia. Trecu prin cîteva sate şi în două dintre ele văzu o maşină şi o motocicletă de poliţie.

Dar pînă la destinaţia lui mai era puţin – şaizeci de kilometri, şi într-o oră se va afla în apropiere de oraşul Moncks Corner.

Bill Satherwaite şedea cu picioarele pe masa de lucru încărcată dintr-o clădire mică de beton din aeroportul Berkeley County, Moncks Corner, Carolina de Sud. Ţinea între ureche şi umăr receptorul pătrat al unui telefon ieftin şi asculta vocea lui Jim McCoy de la celălalt capăt al firului. Satherwaite privi la anemicul aparat de aer condiţionat încastrat în perete. Paletele ventilatorului zăngăneau şi un fir de aer rece se strecura prin orificii. Era doar luna aprilie, dar afară erau deja douăzeci şi nouă de grade. *Iad afurisit.*

– Ai veşti de la Paul? întrebă McCoy. Voia să te sune.

– Nu m-a sunat, răspunse acesta. Îmi pare rău că nu am putut ajunge la conferinţa de sîmbătă. Am fost foarte ocupat.

– Este în regulă, spuse McCoy. Te-am sunat să văd ce mai faci.

– Bine. Satherwaite privi sertarul mesei în care îşi proptise picioarele. În sertar, o ştia bine, se afla o sticlă aproape plină de Jack Daniel. Ceasul de perete arăta ora 4:10 p.m. Undeva, în lume, ceasul arăta peste ora 5:00 p.m.: momentul potrivit pentru un păhărel – dar clientul lui pentru o cursă charter trebuia să apară. Ţi-am spus că, cu cîteva luni în urmă, am zburat să-l vizitez pe Paul?

– Da, mi-ai spus...

– Mda. Ar trebui să vezi cum s-a instalat. Casă spaţioasă, piscină, hangar, un avion bimotor şi puicuţe la alegere. Rîse. La dracu', cînd mi-au văzut vechiul Apache sosind, au încercat să mă oprească să aterizez, adăugă el.

– Paul era puţin îngrijorat în legătură cu avionul Apache, replică McCoy profitînd de ocazie.

– Mda? Dacă vrei părerea mea, să ştii că Paul este o doamnă bătrînă. De cîte ori ne-a enervat verificînd totul de sute de ori şi

făcîndu-ne să ne pierdem timpul. Tipii care sînt prea ai naibii de grijulii fac accidente. Apache a trecut cu bine inspecţia FAA.

– Doar a trecut-o, Bill.

– Mda. Continua să fixeze sertarul cu privirea, apoi dădu jos picioarele de pe masă, se îndreptă de spate în scaunul pivotant, se aplecă şi trase sertarul. Hei, zise el, chiar că trebuie să te duci să vezi cum s-a aranjat Paul.

De fapt, Jim McCoy fusese de cîteva ori la Spruce Creek, dar nu voise să-i spună lui Bill Satherwaite, care fusese invitat o singură dată, deşi acesta se afla la o distanţă de doar o oră şi jumătate de zbor.

– Da, mi-ar plăcea...

– O casă nemaipomenită şi toate celelalte. Dar ar trebui să vezi la ce lucrează. La afurisita de realitate virtuală. Iisuse, am stat toată noaptea bînd şi bombardînd orice. Rîse. Am refăcut raidul asupra Al Azziziyah de cinci ori. Incredibil. La a cincea tură eram atît de piliţi, încît nici pămîntul nu l-am putut nimeri.

Bill izbucni în hohote de rîs.

Şi Jim McCoy rîse, dar rîsul lui era forţat. De fapt, el nu mai voia să audă aceeaşi poveste pe care o mai auzise de şase ori de cînd Paul îl invitase pe Satherwaite la Spruce Creek un întreg week-end.

Fusese, după cum îi spusese Paul după aceea, un week-end lung şi deosebit. Pînă atunci, nimeni din echipă nu înţelesese cum decăzuse Bill Satherwaite atît de mult în ultimii şapte ani de după ultima întîlnire oficială a membrilor escadrilei. Acum toată lumea ştia.

– Hei, magicianule, zise el, îţi aduci aminte cînd am întîrziat să apăs dispozitivul de postcombustie, iar Terry aproape că m-a încălecat?

Rîse din nou şi puse sticla pe masă.

Jim McCoy, care şedea în biroul lui din Cradle of Aviation Museum[1], din Long Island, nu răspunse. Îi era greu să facă legătura între Bill Satherwaite pe care îl cunoscuse şi cel de acum, aflat la celălalt capăt al firului. Vechiul Bill era un bun pilot şi ofiţer, aşa cum erau în Forţele Aeriene. Dar de la retragerea lui prematură, acesta aluneca pe o pantă din ce în ce mai abruptă. Pe măsură ce anii treceau, pentru el devenea tot mai important, să se considere

[1] Muzeul „Leagănul Aviaţiei".

asasinul lui Gaddafi. Repeta fără încetare poveştile de război oricui voia să-l asculte, iar de curînd le relata pînă şi colegilor cu care zburase în misiunea respectivă. Cu fiecare an, acestea deveneau tot mai dramatice, iar rolul lui în scurta misiune de douăsprezece minute – tot mai important.

Jim McCoy era îngrijorat de pălăvrăgeala lui Bill despre raid. Nimeni nu trebuia să spună că ei participaseră la misiunea aceea şi cu siguranţă nimeni nu trebuia să amintească numele celorlalţi piloţi. McCoy îl avertizase pe Bill de nenumărate ori să fie atent ce vorbeşte, iar acesta îl asigurase că folosea doar numele lor de cod sau numele de botez cînd venea vorba despre raid.

– Să nu spui nici măcar că ai participat şi tu, Bill, îl atenţionase McCoy. Nu mai vorbi despre asta.

La care Bill Satherwaite replicase întotdeauna:

– Hei, sînt mîndru de ce am făcut. Dar nu fi îngrijorat. Tîmpiţii ăia cu turban nu vor veni la Moncks Corner, Carolina de Sud, să egaleze scorul. Linişteşte-te.

Jim McCoy se gîndi să-l avertizeze din nou, dar la ce bun?

Adeseori, Jim şi-ar fi dorit ca vechii lui tovarăşi din escadrilă să fi rămas în Forţele Aeriene cel puţin pînă la Războiul din Golf. Poate că dacă Bill ar fi participat la acesta, viaţa lui ar fi fost mai bună.

În timp ce vorbea la telefon, Bill Satherwaite privea cînd ceasul, cînd uşa. În cele din urmă desfăcu capacul sticlei de whisky şi luă repede o înghiţitură, fără să rateze nimic din povestirea lui de război.

– Şi afurisitul de Chip, zise el, a dormit tot drumul pînă acolo, apoi l-am trezit, a lansat patru, apoi a adormit din nou.

Rîdea în hohote.

McCoy îşi cam pierduse răbdarea şi îi aminti lui Satherwaite:

– Ai zis că nu a tăcut tot drumul spre Libia.

– Mda. Niciodată nu tace.

McCoy îşi dădu seama că Satherwaite nu sesiza contradicţia din povestirea lui.

– Okay, amice, ţinem legătura.

– Stai puţin. Aştept un client pentru o cursă charter. Tipul vrea să meargă la Philly, unde rămînem peste noapte, apoi ne întoarcem. Cum merge slujba?

– Destul de bine. Aici sînt dotări de înaltă clasă. Treaba nu este terminată, dar am primit modele grozave de avioane. Am primit chiar şi un F-111 şi pînă şi un modul din Spiritul lui St. Louis. Lindberg

a decolat cu el de pe aeroportul Roosevelt la doar cîțiva kilometri de aici. Trebuie să vii să vezi. Te voi așeza într-un F-111.

– Mda? De ce i se spune leagăn?

– Leagănul Aviației. Long Island este denumită Leagănul Aviației.

– Dar ce e cu Kitty Hawk?

– Nu am întrebat – nu vreau să balansez leagănul, zise el și rîse. Vino cu avionul într-una din zile. Aterizează la Long Island MacArthur, iar de acolo te preiau eu.

– Mda. Într-una din zile. Hei, ce mai face Terry?

Jim McCoy voia să închidă telefonul, dar vechii camarazi de arme trebuie tolerați, deși nu prea mult timp.

– Îți trimite salutări, spuse el.

– Aiurea.

– Ba da, spuse McCoy, încercînd să pară sincer. Bill Satherwaite nu mai era favoritul nimănui, probabil nici nu fusese, dar primiseră împreună Botezul Sacru al Focului și Spiritul luptătorului – sau ce a mai rămas din el în America – care cerea ca acele legături dintre ei să rămînă intacte pînă ce ultimul din echipă își va fi dat sufletul.

Toți băieții din escadrilă încercaseră să se obișnuiască cu Bill Satherwaite – în afară de Terry Waycliff – și răspunseseră prin tăcere la convocarea generalului.

– Terry tot mai pupă diverse funduri la Pentagon? întrebă Satherwaite.

– Terry se află încă la Pentagon, răspunse McCoy. Noi sperăm că se va retrage.

– Să-l ia dracu'

– Mă voi asigura că a primit felicitările tale.

– Mda, zise Bill și rîse. Știi care a fost problema acestui tip? A fost general chiar și cînd era locotenent. Înțelegi ce vreau să spun?

– Bill, știi și tu că mulți cred același lucru și despre tine, replică McCoy. O spun asta ca pe un compliment.

– Dacă acesta este un compliment, atunci nu mai am nevoie de insulte. Terry m-a întrecut – totdeauna aflîndu-se în competiție cu toată lumea. M-a mustruluit că nu am acționat afurisitele de postcombustii – a scris despre asta o afurisită de notă în care, m-a învinuit pentru devierea afurisitei de bombe, în loc să-l acuze pe Wiggins...

– Taci, Bill. Ai depăşit limita.

Bill Satherwaite mai luă o înghiţitură de whisky, îşi reţinu un rîgîit şi spuse:

– Mda... okay... îmi pare rău...

– E-n regulă. Las-o baltă. McCoy se gîndi la Terry Waycliff şi la Bill Satherwaite. Bill nu se mai afla nici ca rezervă în Forţele Aeriene, ceea ce, în mod normal, ducea la pierderea accesului la magazinul militar, dar asta ar fi fost ultima lovitură pentru Satherwaite – să-şi piardă dreptul de a cumpăra, cu reducere, băuturi de la Baza aeriană Charleston. Terry Waycliff trăsese însă nişte sfori – fără ştirea lui Bill – şi îi făcuse rost de o legitimaţie pentru magazinul militar de garnizoană. L-am anunţat de întîlnire, prin telefon, şi pe Bob, zise McCoy.

Bill Satherwaite se întoarse cu scaunul pivotant. Nu îi făcea plăcere să se gîndească la Bob Callum şi la cancerul acestuia. Callum ajunsese colonel, şi ultimul lucru pe care îl ştia Bill despre acesta era că încă lucra ca instructor la sol la Academia Forţelor Aeriene din Colorado Springs.

– Încă lucrează? îl întrebă pe McCoy.

– Da. În acelaşi loc. Dă-i un telefon.

– Aşa voi face. Urîtă treabă. Se gîndi un moment, apoi spuse: Să supravieţuieşti unui război şi să mori de ceva şi mai rău.

– Poate îl învinge.

– Mda. Şi, în sfîrşit, dar nu mai puţin important, micule magician – ce mai face Chip?

– Nu am putut să-l găsesc. Ultima scrisoare pe care i-am trimis-o în California a venit înapoi fără altă adresă. Telefonul este deconectat şi alte informaţii nu există.

– Tipic pentru Wiggins să uite să-şi ţină hîrtiile la zi. A trebuit să lucrez serios cu tipul ăsta ca să-l menţin în formă. Totdeauna trebuia să-i amintesc ce să facă.

– Chip nu se va schimba niciodată.

– Poţi s-o mai spui o dată.

McCoy se gîndi la Chip Wiggins. Ultima dată cînd vorbise cu el fusese anul trecut pe data de 15 aprilie. După ce ieşise din cadrul Forţelor Aeriene, Wiggins luase lecţii de zbor şi acum era pilot pe diferite avioane de transport la companii mici.

Toţi îl plăceau pe Chip Wiggins, dar el nu prea dădea atenţie detaliilor, cum ar fi anunţarea schimbării adresei.

Jim McCoy, Terry Waycliff şi Paul Grey împărtăşeau părerea că Wiggins nu ţinea legătura deoarece acum era pilot, dar atunci nu fusese. De asemenea, făcuse parte din echipajul lui Satherwaite, şi acesta era un motiv destul de bun să aibă păreri contradictorii despre trecut.

– Voi încerca să-i dau de urmă, zise Jim McCoy. Nici măcar nu cred că a aflat despre Willie.

Satherwaite mai luă o înghiţitură de whisky, privi la ceas, apoi la uşă.

– Chip îl plăcea pe Willie, spuse el, gîndindu-se la fostul colonel Hambrecht. Ar trebui să i se spună.

– Corect. Mă voi strădui.

McCoy nu mai găsea ce să spună, ştiind că Bill Satherwaite nu va trimite scrisori ca să menţină legătura între băieţi şi că sarcina aceasta le revenea în special lui şi lui Terry.

De fapt, chiar de cînd primise postul de director la Muzeul „Leagănul Aviaţiei" din Long Island, Jim McCoy devenise secretarul neoficial cu corespondenţa al micului lor grup neoficial. Băieţii consideraseră că este foarte comod să se folosească de el ca mijloc de legătură – biroul lui avea toate dotările pentru a ţine legătura prin telefon, poştă, e-mail şi fax. Terry Waycliff era un fel de preşedinte al lor, dar slujba acestuia de la Pentagon îl făcea inaccesibil în majoritatea timpului, iar Jim McCoy nu îl sunase niciodată decît pentru lucruri importante. Curînd vor îmbătrîni cu toţii şi vor avea destul timp să păstreze legătura între ei dacă doreau.

– Ai zis că faci o cursă charter? îl întrebă pe Bill Satherwaite.

– Mda. Tipul întîrzie.

– Bill, ai băut ceva?

– Eşti nebun? Înainte de a zbura? Sînt profesionist, pentru numele lui Dumnezeu.

– Okay... McCoy se gîndea că Bill mintea în legătură cu băutura, dar spera că mintea şi în legătură cu existenţa unui client. Reflectă un moment la vechea escadrilă – Steve Cox, ucis în Războiul din Golf; Willie Hambrecht, ucis în Anglia; Terry Waycliff, desăvîrşindu-şi strălucita carieră militară; Paul Grey, un civil plin de succes; Bob Callum, bolnav de cancer în Colorado; Chip Higgins, dispărut pe parcurs, dar posibil sănătos; Bill Satherwaite, fantoma a ceea ce fusese odinioară; şi, în sfîrşit, el însuşi, Jim McCoy, director de muzeu – slujbă bună, prost plătită. Din cei opt bărbaţi, doi erau morţi, unul pe moarte cu cancer, unul care murea cu zile, unul

lipsea şi trei aveau, pentru moment, o situaţie bună. Îi spuse lui Bill cu voce slabă: Ar trebui să zburăm toţi ca să-l vedem pe Bob. N-ar trebui să amînăm. Mă voi ocupa de asta. Şi tu ar trebui să mergi, Bill. Okay?

Bill Satherwaite rămase tăcut cîteva secunde.

– Okay. De acord. De acord.

– Ia-o mai uşor, bătrîne.

– Mda... şi tu.

Satherwaite puse jos receptorul şi se frecă la ochi, care se umeziseră între timp. Mai luă o înghiţitură, apoi puse sticla în geanta de voiaj. Se ridică şi privi în jur, la biroul lui sărăcăcios. Pe peretele îndepărtat se afla un steag al statului Carolina de Sud, precum şi steagul Confederaţiei, lucru pe care multe persoane îl găseau jignitor, motiv pentru care le şi ţinea acolo. Întreaga ţară se duce de rîpă, gîndi el, la conducere se găseau politicieni corupţi, şi chiar dacă Bill era din Indiana, îi plăcea Sudul – cu excepţia căldurii şi a umidităţii –, îi plăcea atitudinea oamenilor şi îi mai plăcea steagul Confederaţiei. „Să-i ia dracul pe toţi".

Pe peretele lateral se afla o imensă hartă aeronautică, iar alături un poster vechi, îngălbenit şi încreţit de umiditate. Era o fotografie a lui Mu'ammar Gaddafi, cu cercuri mari de ţintă desenate în jurul capului. Satherwaite luă o săgeată de pe masă şi o azvîrli în poster. Săgeata se înfipse în mijlocul frunţii lui Gaddafi, iar Satherwaite urlă:

– Aşa! Să te ia dracu'!

Bill Satherwaite se duse la fereastra micului birou şi privi la soarele strălucitor de afară. „Frumoasă zi pentru zbor." Departe, pe pistă, una dintre cele două aeronave ale sale, un Cherokee 140 de antrenament, tocmai decola, iar în turbulenţa şi căldura după-amiezei, aripile micului avion se clătinară cînd pilotul cursant încerca să cîştige altitudine.

Privi cum avionul dispare, continuînd urcuşul şovăielnic. Era bucuros că nu fusese nevoit să urce în carlingă cu acest tînăr care nu avea curaj, nu avea chemare pentru aviaţie, dar avea prea mulţi bani. Pe vremea cînd el era student-pilot la Forţele Aeriene, aproape retezaseră vîrfurile unei păduri uscate. Acum trebuia să aibă grijă de noua generaţie. Iar acest tînăr nu va vedea vreodată nici un minut dintr-o luptă – dorea să zboare doar ca să-şi impresioneze iubita. Ţara se ducea iute de rîpă.

Ca să facă lucrurile şi mai rele, clientul său era vreun străin

tîmpit, probabil traficant ilegal de droguri cu marfă pentru toxicomanii din Philly, iar ticălosul întîrzia. Cel puțin tipul nu va zice nimic dacă va simți că miroase a whisky. Va crede probabil că este vorba de o băutură americană nealcoolică. Rîse.

Se întoarse la birou și verifică însemnarea pe care o făcuse pe agendă. *Alessandro Fanini*. Aducea a italian sau a vorbitor de limbă spaniolă.

Mda, vreun broscar. Nu este chiar așa de rău. Mai bine decît vreun Pedro de la sud de graniță.

– Bună ziua.

Satherwaite se întoarse și văzu în cadrul ușii un bărbat înalt cu ochelari de soare.

– Alessandro Fanini, spuse acesta. Îmi cer scuze pentru întîrziere.

Satherwaite se întrebă dacă tipul îl auzise. Privi apoi ceasul de perete.

– Doar o jumătate de oră. Nu este nici o problemă.

Cei doi bărbați veniră unul spre celălalt, iar Satherwaite întinse mîna și i-o strînse pe a clientului său.

– Am fost reținut la ultima mea întîlnire din Charleston, zise Khalil.

– Nu este nici o problemă. Bill văzu că omul duce o geantă neagră de voiaj și că este îmbrăcat într-un costum gri. Mai aveți și alte bagaje? îl întrebă.

– Mi le-am lăsat în camera de hotel din Charleston.

– Bine. Sper că nu vă deranjează că port blugi și tricou.

– Deloc. Orice vă permite să vă simțiți comod. Dar, după cum am spus, vom rămîne peste noapte.

– Da. Mi-am adus o geantă de voiaj. Arătă spre o geantă a Forțelor Aeriene așezată pe podeaua murdară. Prietena mea va veni mai tîrziu, să supravegheze biroul și să încuie, zise el.

– Bine. Pînă mîine la prînz ne vom înapoia.

– Oricînd.

– Mi-am lăsat mașina închiriată lîngă clădirea principală. E în siguranță acolo?

– Bineînțeles. Satherwaite se duse la un raft curbat la mijloc și luă o mînă de hărți rulate, apoi ridică geanta de voiaj de pe podea. Sînteți gata de plecare? Urmări privirea clientului care fixa portretul lui Gaddafi. Satherwaite hohoti. Știți despre cine este vorba? întrebă el.

Asad Khalil inspiră adînc şi zise:

– Nu, nu ştiu.

– Ei bine, este domnul Mu'ammar Cap Pătrat Gaddafi.

– Nu am auzit niciodată despre el.

– Cu siguranţă aţi auzit. Preşedintele Libiei – şeful cu turban al Nisiplandului. Odată aproape că l-am ucis pe ticălos.

Asad Khalil nu răspunse.

Satherwaite ridică din umeri.

– De unde sînteţi? mai întrebă el.

– Din Sicilia.

– Serios? Odată aş fi putut ajunge acolo dacă n-aş fi rămas fără benzină.

– Poftim?

– Este o poveste lungă. Nu am voie să vorbesc despre asta. S-o lăsăm baltă.

– Cum doriţi.

– Okay, dacă-mi deschideţi uşa putem pleca.

– Oh, încă ceva. În planurile mele a survenit o mică schimbare care ar putea să necesite o anumită modificare şi din partea dumneavoastră.

– Adică?

– Compania mea m-a somat să ajung la New York.

– Mda? Nu-mi place să zbor la New York, domnule...

– Fanini.

– Da. Prea mult trafic, prea multe minciuni.

– Sînt dispus să plătesc în plus.

– Nu este vorba de bani, ci de minciuni. Pe ce aeroport?

– Se numeşte MacArthur. Îl cunoaşteţi?

– Oh, da. Nu am fost niciodată acolo, dar nu este o problemă. Este un aeroport lîngă Long Island. Putem merge acolo, dar vă costă.

– Bineînţeles.

Satherwaite puse hîrtiile pe masă şi căută altele pe raft.

– Ciudată coincidenţă, spuse el – tocmai am vorbit cu un tip din Long Island. Dorea să trec pe la el – poate îi voi face o surpriză. Poate ar trebui să-l sun.

– Poate o vizită surpriză ar fi mai bună. Sau îl sunaţi după ce aterizăm.

– Mda. Să-i iau numărul de telefon.

Satherwaite căută printre cărţile de vizită şi scoase una.

– Stă aproape de aeroport? întrebă Khalil.

– Nu ştiu, dar va veni el după mine.

– Dacă doriţi, puteţi lua maşina mea închiriată. Am cerut o maşină şi două camere la motel pentru noi.

– Da. Voiam chiar să vă întreb asta. Nu stau în cameră cu bărbaţi.

Khalil se forţă să zîmbească.

– Nici eu, zise el.

– Bine. Atîta timp cît spunem lucrurilor pe nume. Hei, vrei să plăteşti un avans? Obţii o reducere dacă plăteşti un avans în bani peşin.

– La cît se va ridica?

– Oh... acum, că este vorba de MacArthur, plus faptul că rămînem peste noapte şi pierd nişte ore de antrenament mîine, plus benzina... să zicem opt sute de dolari bani gheaţă.

– Pare rezonabil. Khalil scoase portofelul şi numără opt sute de dolari, apoi adăugă încă o sută. Bacşişul pentru dumneavoastră.

– Mulţumesc.

Erau aproape toţi banii lui lichizi, dar Khalil ştia că îi va recupera curînd.

– Okay, spuse Bill Satherwaite după ce numără banii şi îi băgă în portofel. S-a făcut.

– Bine. Sînt gata de plecare.

– Trebuie să fac un pipi, spuse Satherwaite şi dispăru la toaletă.

Asad Khalil privi posterul Marelui Conducător şi observă că în frunte avea o săgeată. O scoase şi murmură pentru sine:

– Nu încape îndoială că nimeni nu merită mai mult să moară decît porcul ăsta de american.

Bill Satherwaite ieşi din cabina de toaletă, apoi îşi luă hărţile şi geanta.

– Dacă nu s-a mai schimbat nimic, putem pleca.

– Aveţi cumva nişte bere să o luăm cu noi în avion? întrebă Khalil.

– Mda. Am pus deja lada frigorifică în avion. Apă gazoasă şi bere – berea este pentru dumneavoastră dacă doriţi. Eu nu pot să beau.

Khalil sesizase mirosul de alcool din respiraţia pilotului, dar spuse:

– Aveţi şi apă plată la sticlă?

– Nu. De ce să stric banii pe apă? Apa este gratuită. *Doar idioţii şi homosexualii cumpără apă la sticlă.* Doriţi apă?

– Nu neapărat.

Khalil deschise uşa şi ieşiră amîndoi în aerul fierbinte.

În timp ce mergeau pe rampa de beton încinsă spre Apache-ul parcat la treizeci de metri de birou, Satherwaite îl întrebă:

– Cu ce fel de afaceri vă ocupaţi, domnule Panini?

– Fanini. După cum v-a spus colegul meu care v-a sunat din New York, mă ocup cu comerţul de textile. Mă aflu aici ca să cumpăr bumbac american.

– Mda. Aţi venit în locul potrivit. Aici nimic nu s-a schimbat de pe vremea Războiului Civil, doar că acum trebuie să-i plătească pe sclavi. Rîse. Iar acum unii sclavi sînt spanioli sau albi. Aţi văzut vreodată un cîmp de bumbac? Este o muncă a dracului de grea. Nu pot găsi destui oameni să le facă treaba. Poate vor importa cîţiva arabi tîmpiţi să adune bumbacul – lor le place soarele. Plăteşte-i în rahat de cămilă şi spune-le că pot să-l schimbe pe bani la bancă, zise el şi rîse din nou.

Khalil nu răspunse.

– Este necesar să facem un plan de zbor? întrebă el.

– Nu. Satherwaite arătă spre cer în timp ce se apropia de avion. Pe toată Coasta de Est, presiunea atmosferică este crescută – vremea va fi bună toată ziua. Gîndindu-se că s-ar putea să aibă un pasager nervos adăugă: Dumnezeu veghează asupra noastră, domnule Fanini, deoarece avem o zi grozavă pentru zbor tot drumul pînă la New York şi, probabil, şi înapoi.

Khalil nu avea nevoie să audă de la acest individ că Allah binecuvîntase Jihadul – ştia deja asta în adîncul sufletului. Mai ştia şi că domnul Satherwaite nu va zbura mîine spre casă.

În timp ce mergeau, Satherwaite zise ca pentru sine:

– Cînd vom tăia Oceanul pe la sud, spre aeroportul Kennedy, pe ruta directă spre Islip, va trebui să intru în legătură cu centrul radar din New York. Ei ne vor ţine la distanţă de avioanele care aterizează acolo.

Khalil se gîndi un moment la modul în care călătorise într-un avion de linie chiar pe această rută cu doar cîteva zile în urmă, iar acum i se părea că trecuse o eternitate.

– Apoi voi chema turnul de control din Long Island pentru a ne aproba aterizarea. Asta este. Satherwaite arătă cu mîna în jur, la aeroportul aproape gol din Moncks Corner. Cu siguranţă nu va fi nevoie să vorbesc cu nimeni ca să plec de aici, zise el şi rîse. La naiba, nu este nimeni pe aici cu care să vorbeşti, în afară de elevul

din rabla mea de avion Cherokee. Oricum, puştiul nici nu va şti ce să spună dacă îl voi chema prin radio.

Khalil privi în direcţia în care arătă pilotul şi văzu un mic avion cu un singur motor care cobora încet pe pistă, clătinîndu-se uşor dintr-o parte în alta. Îşi dădu seama că avionul semăna foarte bine cu cel pe care îl închiriase în Jacksonville, pilotat de tînăra femeie. Amintirea ei se furişă din nou în gîndurile lui Khalil, dar o îndepărtă repede.

Se opriră lîngă un avion vechi, albastru cu alb, de tip Piper Apache. Mai devreme, Satherwaite desfăcuse legăturile, scosese dispozitivele de control şi pusese alături penele de la roţi. De asemenea, verificase combustibilul. Asta verifica întotdeauna, oricum, gîndi el, deoarece multe lucruri nu mergeau cum trebuie la avioanele vechi şi era o pierdere de vreme să mai găsească şi altele.

– Înainte să sosiţi, am făcut o verificare completă, îl asigură Satherwaite pe clientul său. Totul este perfect.

Asad Khalil privi avionul vechi. Era bucuros că avea două motoare.

Satherwaite simţi o anume grijă din partea clientului.

– Acesta este un aparat foarte solid, domnule Fanini, şi întotdeauna te poţi baza pe el să te ducă unde este nevoie.

– Da?

Satherwaite se uită la avion, încercînd să îşi dea seama ce îl nemulţumea pe clientul lui de vîrstă mijlocie. Geamurile de plexiglas ale avionului din anul 1954 erau puţin murdare şi zgîriate, iar vopseaua de pe fuzelaj cam decolorată – de fapt, trebui să admită el, acum nu-ţi puteai face decît o idee despre cum arătase odinioară. Se uită la domnul Fanini, cel cu ochelari de soare şi elegant îmbrăcat, şi încercă să îl mai încurajeze:

– Nu este nimic complicat la acest aparat, ceea ce înseamnă că nimic important nu se poate strica. Motoarele sînt bune, iar aparatura de control de la bord funcţionează bine. Obişnuiam să zbor pe avioane militare cu reacţie şi, daţi-mi voie să vă spun, acestea sînt atît de complicate, încît este nevoie de o armată de oameni de întreţinere pentru a pune la punct o misiune de o oră. Satherwaite se uită sub motorul din partea dreaptă, unde se acumulase o baltă de ulei de cînd zburase ultima dată, cu o săptămînă în urmă. De fapt, zise el, chiar ieri am zburat la Key West şi înapoi. Zboară ca un înger. Putem pleca?

– Da.

– Bine. Satherwaite îşi aruncă geanta de voiaj pe aripă, apoi, cu hărţile sub braţ, se săltă pe aripa dreaptă a avionului, deschise singura uşă şi îşi recuperă geanta. Le aruncă pe locul din spate şi îl întrebă pe pasager: în faţă sau în spate?

– Voi sta în faţă.

– Okay. Bill Satherwaite îşi ajuta uneori pasagerii să urce, dar acest tip înalt părea că se poate descurca. Satherwaite intră în carlingă, trecu peste scaunul copilotului şi ajunse în scaunul lui. Înăuntru era foarte cald, aşa că deschise geamul din partea lui, aşteptîndu-şi pasagerul. Îl strigă: Veniţi?

Asad Khalil îşi puse şi el geanta pe aripă, se urcă pe sabotul de frînă care era destul de tocit, îşi recuperă geanta şi se strecură pe scaunul copilotului, punîndu-şi geanta pe locul din spatele lui.

– Mai lăsaţi puţin uşă deschisă, zise Satherwaite. Puneţi-vă centura de siguranţă.

Khalil urmă instrucţiunile pilotului.

Bill Satherwaite îşi puse casca, apăsă pe cîteva butoane, apoi porni motorul stîng. După o ezitare de cîteva secunde, elicea începu să se învîrtească, iar pistonul vechiului motor se trezi la viaţă. Cînd motorul începu să meargă liniştit, Satherwaite îl porni şi pe cel din dreapta, care se aprinse mai bine.

– Okay, zise el ... Ce sunet frumos.

– Este foarte tare, strigă Khalil, încercînd să acopere zgomotul motoarelor.

– Păi... strigă la rîndul lui Satherwaite, uşa ta şi geamul meu sînt deschise. Nu-i spuse pasagerului său că uşa nu se închidea etanş şi că nu va fi mai puţin zgomot nici cu ea închisă. Cînd vom urca la altitudinea de croazieră, vei putea auzi cum îţi creşte mustaţa. Rîse şi conduse avionul pe calea de rulare spre pistă. Avînd bani în buzunar, reflectă el, nu trebuia să fie excesiv de amabil cu acest macaronar. De unde aţi spus că sînteţi? întrebă el.

– Din Sicilia.

– Oh ... Mda ... Satherwaite îşi aminti că acolo exista Mafia. În timp ce manevra avionul, aruncă o privire spre pasager şi, brusc, îi veni ideea că tipul putea să fie din vreo bandă. Imediat regretă că îl luase cam pe sus şi încercă să dreagă lucrurile. Staţi confortabil, domnule Fanini? Aveţi vreo întrebare despre zbor?

– Durata acestuia?

– Ei bine, domnule, dacă vom avea vînt prielnic din pupă, aşa cum s-a anunţat la radio, vom ajunge la aeroportul MacArthur în aproape trei ore şi jumătate. Îşi privi ceasul de la mînă. Asta înseamnă că vom fi la sol la ora opt şi jumătate. Vă convine?

– Va fi foarte bine. Pe parcurs trebuie să ne realimentăm cu combustibil?

– Nu. Am instalat un rezervor în plus, ca să am o autonomie de zbor de şapte ore. Vom lua benzină la New York.

– Şi nu veţi întîmpina probleme dacă vom ateriza pe întuneric? întrebă Khalil.

– Nu, domnule. Este un aeroport bun. Acolo aterizează şi avioane cu reacţie. Iar eu sînt un pilot experimentat.

– Bine.

Satherwaite se gîndi că mai îndulcise relaţia cu domnul Fanini şi zîmbi. Duse Apache-ul la capătul pistei şi privi în sus prin parbriz. Elevul lui făcea cercuri în aer şi cobora spre pista 23, făcînd exerciţii de aterizare şi decolare în condiţii de vînt transversal şi părînd să se descurce destul de bine.

– Puştiul acela, zise el, este un elev-pilot care are nevoie de un transplant de curaj. Înţelegeţi? Copiii americani au devenit prea molîi. Au nevoie de un şut în fund. Trebuie să devină ucigaşi. Trebuie să simtă gustul sîngelui.

– Chiar aşa?

– Adică, spuse Satherwaite, privind spre pasagerul său, eu am participat la lupte şi pot să vă spun că, atunci cînd rachetele Triplu-A devin atît de groase încît nu poţi vedea cerul şi cînd ele zboară paralele cu carlinga ta, devii bărbat instantaneu.

– Aţi trecut prin aşa ceva?

– De mai multe ori. Okay, decolăm. Închideţi uşa.

Satherwaite ambală motoarele, verifică instrumentele, apoi privi în jur. Pe aeroport se afla doar aparatul Cherokee, dar nu îl stînjenea. Satherwaite mări puterea motoarelor şi începu să alerge pe pistă. Avionul căpătă o viteză tot mai mare şi, pe la jumătatea pistei, se ridică în aer.

În timp ce manevra aparatele de control şi frînele, Satherwaite rămase tăcut. Înclină aparatul şi luă un curs de 040 de grade, continuînd să ia înălţime.

Khalil privi pe geam la peisajul înverzit de dedesubt. Îşi dădu seama că avionul era mult mai zdravăn decît arăta şi că pilotul era mai bun decît părea.

– În ce război ați zburat? îl întrebă el.

Satherwaite bägă în gură o gumă de mestecat.

– În multe, zise el. Războiul din Golf este cel mai important.

Khalil ştia că acest bărbat nu luptase în războiul acela. De fapt, Asad Khalil ştia mai multe despre Bill Satherwaite decît ştia el însuşi.

– Doriți niște gumă? întrebă el.

– Nu, mulțumesc. Şi pe ce aeronavă ați zburat?

– Avioane de vînătoare.

– Da? Cum adică?

– Avioane de vînătoare. Avioane de vînătoare cu reacție. Bombardiere. Am zburat pe diferite tipuri, dar pînă la urmă am fost bombardat pe aparatul F-111.

– Poți discuta despre asta – sau este un secret militar?

Satherwaite rîse.

– Nu, domnule, nu este un secret militar. Este o aeronavă veche, retrasă de mult din slujbă. Ca şi mine.

– Vă este dor de acea activitate?

– Nu-mi este dor de treburile înjositoare. Adică de lustruit echipamentul şi comportamentul regulamentar – cum ar fi salutul, şi de supravegherea continuă. Iar acum au şi *femei* care pilotează avioane de luptă, pentru numele lui Dumnezeu. Nici măcar nu pot să mă *gîndesc* la asta. Iar aceste ticăloase provoacă tot felul de probleme cu prostiile lor despre hărțuirea sexuală – mă scuzați, m-ați făcut să-mi dau drumul la gură. Cum sînt femeile din țara dumneavoastră? Îşi cunosc locul?

– Perfect.

– Bine. Poate mă voi duce acolo. Sicilia, aşa ați spus?

– Da.

– Ce limbă se vorbeşte acolo?

– Un dialect italian.

– Voi învăța limba şi voi pleca acolo.Au nevoie de piloți?

– Bineînțeles.

– Bine.

Ajunseseră la altitudinea de o mie şase sute de metri, iar soarele de după-amiază se afla chiar sub ei, făcînd ca imaginea din fața lor să fie impresionantă, gîndi Satherwaite.Avînd lumina din spate, vegetația luxuriantă de primăvară de la sol căpăta nuanțe şi mai închise, alcătuind o linie clară de demarcație față de albastrul apelor de coastă din depărtare. Un vînt din pupă, de douăzeci şi cinci de

noduri, se adăugă vitezei aeronavei, aşa că era posibil să ajungă la Long Island mai repede decît estimase el.

Undeva, în străfundurile minţii lui Bill Satherwaite, exista gîndul că zborul era mai mult decît o slujbă. Era o chemare, o fraternitate, o experienţă de pe altă lume, de felul aceleia pe care o simţeau credincioşii din biserica din Moncks Corner. Cînd se afla în înatul cerului, se simţea mai bine şi avea o părere mai bună despre el. Ăsta, gîndi el, era cel mai bun lucru care i se putea întîmpla.

– Mi-e dor de lupte, declară el.

– Cum poate să vă fie dor de aşa ceva?

– Nu ştiu... Niciodată în viaţa mea nu m-am simţit mai bine decît atunci cînd am văzut trasoarele şi rachetele în jurul meu. Dacă aş fi fost lovit, adăugă el, poată că nu aş mai fi fost atît de încîntat. Dar tîmpiţii ăia nu puteau să nimerească nici podeaua cu un jet de urină.

– Care... tîmpiţi?

– Oh, să spunem că nişte arabi. Nu pot să spun care.

– De ce nu?

– Secret militar. Rîse. Nu misiunea – ci persoanele care au participat la ea.

– Cum adică?

– Există o politică de a nu da numele piloţilor implicaţi într-o misiune de bombardare. Guvernul crede că aceşti călăreţi tîmpiţi de cămile vor veni în America să se răzbune. Prostii. Dar să ştiţi, căpitanului navei *Vincennes,* un vas de luptă din Golf care a doborît din greşeală un avion de linie iranian, i s-a pus o bombă în maşina personală chiar în California. Iisuse, a fost şocant – aproape că i-a ucis nevasta.

Khalil dădu afirmativ din cap. Cunoştea incidentul foarte bine. Prin aruncarea maşinii în aer, iranienii vruseseră să arate că nu acceptă explicaţia sau scuzele americanilor.

– În război, crimele duc la şi mai multe crime, zise Khalil.

– Glumiţi? Oricum, guvernul crede că aceşti călăreţi de cămile pot fi periculoşi pentru luptătorii lor curajoşi. Prostii, nu-mi pasă cine ştie că i-am bombardat pe arabi. Lasă-i să vină să mă caute. Îşi vor dori să nu mă fi găsit.

– Da... Sîneţi înarmat?

– Doamna Satherwaite nu a crescut un idiot, spuse Bill, aruncînd o privire pasagerului său.

– Poftim?

– Sînt înarmat şi periculos.

În timp ce zburau la altitudinea de două mii două sute cincizeci de metri, Satherwaite continuă să povestească:

– Dar atunci, în timpul Războiului din Golf, acest guvern tîmpit dorea o publicitate bună, aşa că i-au arătat pe piloţi la televizor. Iisuse, dacă se temeau atît de afurisiţii de arabi, de ce să admită defilarea piloţilor prin faţa camerelor de luat vederi? Vă spun eu de ce: aveau nevoie de sprijinul opiniei publice la întoarcerea acasă, aşa că i-au pus pe aceşti băieţi frumoşi să zîmbească în faţa aparatelor şi să spună ce grozav este acest război şi cum toată lumea le aprobă slujba lor afurisită în folosul ţării şi al lui Dumnezeu. Şi pentru fiecare tip din ăsta aveau aproape o sută de pipiţe, nu vă mint. Iisuse, dacă ai fi văzut războiul pe CNN, ai fi crezut că toate luptele au fost date pe pipiţe. Pun pariu că s-au încurcat cu irakienii. Dumnezeule, să creadă că îi sperie de moarte pe irakieni cu o mînă de pipiţe. Rîse. Sînt bucuros că am ieşit din asta.

– Se vede.

– Mda. M-am înfuriat. Îmi cer scuze.

– Vă împărtăşesc părerea despre femeile care fac treabă de bărbaţi.

– Bine. Ne potrivim.

Rîse din nou la gîndul că acest tip nu era chiar aşa de rău, în ciuda faptului că era străin şi poate puţin leneş.

– De ce aveţi acel poster pe perete? zise Khalil.

– Ca să-mi reamintească de vremea în care aproape că i-am pus tipului o bombă în fund, răspunse Bill fără să se gîndească un moment la siguranţa lui. De fapt, misiunea mea nu avea legătură cu casa. Asta era misiunea lui Jim şi a lui Paul. Ei au aruncat o bombă chiar peste casa ticălosului, dar Gaddafi dormea afară, în cort, pentru Dumnezeu. Afurisiţii de arabi iubesc corturile. Corect? Dar fiica lui a încasat-o, ceea ce a fost destul de rău, dar războiul e război. A fost rănită şi nevasta, şi doi băieţi, dar au supravieţuit. Nimeni nu a dorit să fie ucişi copii şi femei, dar uneori aceştia se află unde nu ar trebui. Înţelegeţi? Adică, dacă eu aş fi copilul lui Gaddafi, aş sta la un kilometru distanţă de el. Rîse.

Khalil inspiră adînc şi încercă să-şi păstreze cumpătul.

– Şi care a fost misiunea dumneavoastră? întrebă el.

– Să lovesc centrul taberei, un depozit de combustibil, barăcile şi ... altele. Nu-mi mai amintesc. De ce mă întrebaţi?

– Fără nici un motiv. Găsesc că totul este fascinant.

– Mda? Ei bine, uitați tot ce v-am spus, domnule Fanini. După cum am mai zis, nu trebuia să vorbesc despre asta.

– Bineînțeles.

Se aflau la altitudinea de două mii patru sute de metri. Satherwaite reduse puterea motoarelor și zgomotul mai scăzu.

– Îl veți suna pe prietenul dumneavoastră din Long Island? îl întrebă Khalil.

– Mda. Probabil.

– Este un prieten din armată?

– Mda. Acum este directorul unui muzeu al aviației. Poate, dacă mîine dimineață vom avea ceva timp liber, voi trece pe acolo să-l caut. Puteți veni și dumneavoastră dacă vreți. Vă voi arăta vechiul meu aparat F-111. Au adus acolo un exemplar.

– Ar fi interesant.

– Mda. Nu am văzut unul de mult timp.

– Vă va trezi amintiri.

– Așa este.

Khalil urmări cu privirea peisajul de dedesubt. Ce ironie, gîndi el, venise chiar pentru a-l ucide pe tovarășul acestui bărbat, iar acesta îl ducea acolo unde Asad Khalil avea să comită o altă crimă. Se întreba dacă bărbatul de lîngă el ar aprecia această ironie.

Asad Khalil se lăsă pe spate în scaun și privi cerul. În timp ce soarele se pregătea să apună, își spuse rugăciunea și adăugă pentru sine: „Dumnezeu mi-a binecuvîntat Jihadul, a întunecat mintea dușmanilor mei, mi i-a adus în bătaia armei – Dumnezeu este mare".

– Ați zis ceva? întrebă Bill Satherwaite.

– Tocmai i-am mulțumit lui Dumnezeu pentru această zi bună și l-am rugat să-mi binecuvînteze călătoria în America.

– Mda? Roagă-l să-mi îndeplinească și mie două dorințe.

– Am și făcut-o. Ți se vor îndeplini.

40

În timp ce taxiul se îndepărta de Federal Plaza, Kate m-a întrebat:

– De data asta urci? Sau ai nevoie să-ți faci somnul?

Asta aducea puțin a bătaie de joc, poate era chiar o provocare pentru virilitatea mea. Femeia învățase ce butoane să apese.

– Urc, am replicat. Ai zis să urc cu tine, nu să şi intru.

– Cum zici tu.

Am rămas în taxi într-o relativă tăcere. Traficul era redus, o ploaie trecătoare de aprilie făcea străzile să lucească, iar şoferul era din Croaţia. Totdeauna îi întreb. Fac cercetări.

Am ajuns la locuinţa lui Kate şi am plătit cursa, care a inclus şi drumul de la aeroportul JFK, şi timpul de aşteptare. De asemenea, i-am dus şi valiza. Apropo, nu există sex gratuit.

Portarul a deschis uşa, întrebîndu-se, sînt sigur, de ce domnişoara Mayfield a plecat cu o valiză şi a revenit alte cîteva ore mai tîrziu cu aceeaşi valiză şi cu un bărbat. Sper ca întrebarea să-l chinuie toată noaptea.

Am urcat cu liftul şi am intrat în apartamentul ei de la etajul al paisprezecelea.

Era un tipic apartament de închiriat, mic, cu pereţi albi, fără covor pe duşumeaua de stejar şi un minimum de mobilier modern. Nu existau plante, tablouri, sculpturi, bibelouri şi, mulţumesc lui Dumnezeu, nici o pisică. O bibliotecă de perete era ticsită cu cărţi, un televizor şi un aparat CD.

Mai era şi un fel de chicinetă în care domnişoara Mayfield a intrat şi a deschis un dulap.

– Whisky? a întrebat ea.

– Te rog.

Am pus jos valiza şi geanta mea diplomat.

Ea a pus sticla de whisky pe tejgheaua pentru micul dejun dintre bucătărie şi sufrageria care nu avea masă. M-am aşezat pe un scaun înalt de lîngă tejghea, iar ea a adus două pahare cu gheaţă în care a turnat băutura.

– Apă gazoasă?

– Nu, mulţumesc.

Am ciocnit paharele şi am băut. Ea a turnat din nou şi a mai golit sticla de două degete.

– Ai luat cina? m-a întrebat.

– Nu, dar nu-mi este foame.

– Bine, am nişte pungi cu gustări uşoare.

A deschis dulapul şi-a scos nişte prostii fără nici un gust – pungi de celofan, avînd pe ele nume ciudate, cum ar fi Crunch-Os. A mîncat o mînă de omizi portocalii sau ce-or fi fost acelea.

Şi-a mai turnat un pahar de whisky, apoi s-a dus la CD-player şi i-a dat drumul. Era un cîntec vechi cu Billie Holiday.

Îşi aruncă pantofii din picioare, îşi scoase jacheta, dînd la iveală o frumoasă bluză albă, un toc de pistol Glock şi altele. Nu mulţi poliţişti mai purtau echipament de umăr şi mă întrebam de ce ea purta. Şi-a aruncat jacheta pe un fotoliu, apoi şi-a scos tocul şi l-a trîntit peste jachetă. Mă aşteptam să rămînă într-o ţinută şi mai lejeră, dar asta a fost tot.

Aşa că, nedorind sau neavînd nevoie să rămîn înarmat, mi-am scos şi eu haina şi mi-am desfăcut tocul de la centură. Ea mi-a luat tocul şi haina şi le-a pus peste ale ei, apoi s-a aşezat lîngă mine pe un scaun. Fiind un profesionist, am vorbit despre avantajele noii arme din dotarea federalilor, pistolul Glock de calibru 40, cum depăşeşte el în performanţe modelul de 9 mm şi aşa mai departe.

– Nu va străpunge vesta antiglonţ, dar îl va trînti la pămînt pe agresor.

Ea părea neinteresată de subiect.

– Aş vrea să-mi împart apartamentul altfel, a zis.

– Arată bine din punctul meu de vedere.

– Locuieşti într-un depozit?

– Am locuit cîndva. Apoi m-am însurat şi am locuit într-un apartament. Nu e rău.

– Cum ţi-ai cunoscut soţia?

– Prin mandat poştal.

Ea a rîs.

– Am comandat o maşină de cafea, dar cred că am scris codul greşit şi atunci a apărut ea.

– Eşti ciudat. Şi-a privit ceasul de la mînă. Vreau să prind ştirile de la ora unsprezece. Vor fi şi trei conferinţe de presă.

– Aşa este.

– Mă duc să-mi verific robotul telefonic, a zis ea şi s-a ridicat, şi să comunic Centrului de Comandă că mă aflu acasă. Să le spun că eşti şi tu aici, a zis ea, aruncîndu-mi o privire.

– Este mesajul tău.

– Ei trebuie să ştie tot timpul unde te afli în acest caz.

– Ştiu asta.

– Ei bine? Rămîi?

– Tu vorbeşti cu ei. Fă-mi o surpriză.

– Bine.

S-a întors şi a intrat pe o uşă care ducea în dormitorul ei sau în birou. Mi-am sorbit băutura, gîndindu-mă la lungimea şi scopul vizitei mele. Ştiam că, dacă îmi termin paharul şi plec, atunci

domnişoara Mayfield şi cu mine nu vom mai fi prieteni. Dacă rămîneam şi mă puneam pe treabă, nici atunci nu aveam să mai fim prieteni. Eram cu adevărat prins la colţ. Ea a revenit în sufragerie şi mi-a zis:

– Era doar mesajul de la tine. S-a aşezat lîngă mine şi a agitat gheaţa din pahar. Am sunat şi la Centrul de Comandă.

– Le-ai spus că sînt şi eu aici? am întrebat în cele din urmă.

– Da. Ofiţerul de serviciu a trecut convorbirea pe microfon şi am auzit uralele celor prezenţi.

Am zîmbit.

Ea şi-a mai pregătit o băutură şi a scotocit prin pungile de celofan.

– Nu ar trebui să am tîmpeniile astea prin casă, a comentat ea. Pot să gătesc. Dar nu o fac. Tu ce pregăteşti acasă pentru cină?

– Cumpăr mîncare semipreparată.

– Îţi place să locuieşti singur?

– Uneori.

– Niciodată nu am locuit cu cineva.

– De ce nu?

– Slujba, presupun. Programul. Convocări la orice oră, călătorii de colo-colo. Transferuri. În plus, în casă există arme şi documente secrete, dar presupun că asta nu înseamnă mare lucru. Băieţii mai în vîrstă mi-au spus că, ani în urmă, dacă o agentă trăia cu un tip, avea necazuri.

– Probabil este adevărat.

– Nici nu cred că se mai întîmplă acum. FBI-ul s-a schimbat. Tu eşti mai în vîrstă. Cum era viaţa prin anii patruzeci?

A zîmbit, dar nu era deloc amuzant.

Domnişoara Mayfield consumase patru cocteiluri, dar părea destul de lucidă.

O vreme am ascultat „I Only Have Eyes for You" şi am conversat puţin. Apoi Kate m-a surprins zicîndu-mi:

– Beau cînd sînt nervoasă. Sexul mă face întotdeauna nervoasă. Vreau să spun că este pentru prima oară. Nu sexul în sine. Dar tu?

– Păi... devin puţin nervos.

– Nu eşti atît de dur după cum pari.

– Te referi la geamănul meu cel drăcesc. James Corey.

– Cine este femeia din Long Island?

– Ţi-am spus. O poliţistă de la Omucideri.

– Este ceva serios? Adică, nu vreau să te pun într-o situație neplăcută.

Nu am răspuns.

– Multe femei de la birou te consideră sexy, a zis ea.

– Adevărat? M-am purtat cum am putut mai bine.

– Nu are importanță ce faci sau ce spui. Ci felul în care mergi sau privești.

– Am roșit cumva?

– Puțin. Sînt prea îndrăzneață? m-a întrebat ea.

La asta aveam un răspuns standard, dar am zis:

– Nu, ești sinceră și directă. Îmi place femeia care își arată interesul față de un bărbat fără artificiile la care societatea o obligă să apeleze.

– Prostii.

– Corect. Dă-mi sticla.

Ea a luat sticla și s-a așezat pe canapea.

– Hai să urmărim știrile.

Mi-am luat paharul și m-am așezat tot pe canapea. Ea a oprit CD-playerul și a dat drumul la televizor pe canalul CBS.

Reportajul principal era despre zborul 175 al Companiei Trans-Continental și conferințele de presă. Crainica zicea: „Avem cîteva noutăți de senzație cu privire la tragedia de sîmbătă a zborului Unu-Șapte-Cinci de pe aeroportul Kennedy. Astăzi, într-o conferință de presă, FBI-ul și poliția din New York au anunțat ceea ce se zvonea în aceste zile – moartea pasagerilor și a echipajului s-a datorat unui atac terorist și nu unui accident. FBI-ul are un prim suspect, un libian pe nume Asad Khalil... Pe ecran a apărut fotografia acestuia, care a rămas în fundal în timp ce crainica a continuat să vorbească. Aceasta este fotografia pe care am prezentat-o și seara trecută, iar persoana la care ne referim este dată în urmărire generală pe țară și în străinătate. Acum am aflat că acest individ este suspectul numărul unu în..."

Kate a trecut pe NBC, unde știrea era în mare parte la fel, apoi a schimbat pe ABC și CNN. A continuat să schimbe canalele, lucru normal cînd îl fac eu, dar cînd îl face altcineva, în special o femeie, devine supărător.

Oricum, am prins esența diferitelor variante, după care a apărut o înregistrare a primei conferințe de presă, în care Felix Mancuso, șeful FBI-ului din New York, dădea cîteva detalii bine cîntărite despre incident, urmat de comisarul de poliție.

Apoi a apărut Jack Koenig, care a spus cîteva cuvinte despre efortul combinat a FBI-ului şi NYPD-ului, dar fără să menţioneze nominal Unitatea Operativă Antiteroristă.

Koenig nu a spus nimic despre Peter Gorman sau Phil Hundry, dar a vorbit despre uciderea lui Nick Monti, Nancy Tate şi Meg Collins, pe care i-a prezentat ca agenţi federali, fără să menţioneze însă numele Clubului Conchistadorilor. Modul succint în care a arătat cum muriseră lăsa să se înţeleagă că fuseseră ucişi într-un schimb de focuri în timp ce teroristul încerca să fugă.

Această înregistrare a conferinţei de presă comune a FBI şi NYPD s-a încheiat cu tirul întrebărilor reporterilor, dar era evident persoanele importante dispăruseră, lăsîndu-l singur pe podium pe micul Alan Parker care părea o căprioară surprinsă de faruri pe şosea.

Apoi crainica a prezentat a două conferinţă de presă de la primărie, cu fragmente din discursurile primarului, guvernatorului şi ale altor politicieni, în care toţi au promis că vor face ceva, deşi era destul de neclar ce aveau de gînd să facă. Mai important era că avuseseră posibilitatea să apară la televizor.

A urmat apoi caseta video de la Washington, care i-a prezentat pe directorul FBI-ului şi pe directorul adjunct al secţiei Antiteroriste, pe care îi întîlniseră la cartierul general al FBI-ului. Toţi au făcut declaraţii dure, dar optimiste.

Directorul adjunct a folosit prilejul de a reaminti despre recompensa de un milion de dolari pentru orice informaţii care ar duce la arestarea lui Asad Khalil. Nici măcar nu a pronunţat cuvîntul „condamnare", ci doar arestare. Pentru cei care erau în temă, asta era ceva neobişnuit şi demonstra un grad înalt de îngrijorare şi disperare.

A urmat o scurtă secvenţă de la Casa Albă, de unde preşedintele, alegîndu-şi cuvintele cu grijă, a făcut o declaraţie care, m-am gîndit eu, se potrivea pentru aproape toate ocaziile, inclusiv pentru Săptămîna Naţională a Bibliotecii.

Am observat că întregul reportaj, inclusiv conferinţele de presă duraseră aproximativ şapte minute, un timp destul de lung pentru reţeaua de ştiri. Am în minte o parodie nostimă în care crainicul citeşte monoton de pe tele-prompter: „Un meteorit se îndreaptă spre pămînt şi va distruge miercuri planeta", apoi se întoarce spre tipul de la rubrica sport şi zice: „Hei, Bill, cum s-au descurcat astăzi băieţii de la Mets?"

Poate exagerez, dar era vorba de o ştire de mare importanţă, despre care eu aveam date de primă mînă, şi nici chiar eu nu mă descurcam în vălmăşagul de imagini şi sunete.

Dar fiecare dintre canalele de ştiri a promis un reportaj special la ora unsprezece şi treizeci, iar acestea erau de obicei mai bune. Ştirile obişnuite aveau rostul doar de a stîrni curiozitatea telespectatorilor.

Concluzia era, totuşi, că pisica scăpase din sac şi că mutra lui Asad Khalil se afla pe toate programele. Lucrul acesta ar fi trebuit să se facă mai repede, dar mai bine mai tîrziu decît niciodată.

Kate a închis televizorul cu telecomanda şi tot ea a dat drumul CD-playerului. Culmea!

– Aş vrea să văd reluarea *Dosarelor X*, am zis – este episodul acela în care Mulder şi Scully descoperă că chiloţii lui sînt o formă de viaţă extraterestră.

Ea nu mi-a răspuns.

Sosise Momentul.

Şi-a mai turnat puţin whisky şi am observat că mîna îi tremura. S-a întins spre mine, iar eu am luat-o pe după umeri. Am sorbit băutura din acelaşi pahar şi l-am ascultat pe virilul Billie Holiday cîntînd „Solitude".

– Nu putem fi doar prieteni? am zis după ce mi-am dres glasul.

– Nu. Nici măcar nu te *plac*.

– Oh...

Apoi ne-am sărutat, iar micul Johnny a devenit John cel Mare şi Rău în aproape două secunde.

Înainte să-mi dau seama, hainele noastre se aflau împrăştiate pe duşumea şi peste măsuţa de cafea, iar noi stăteam lungiţi goi pe canapea faţă în faţă.

Dacă FBI-ul ar da medalii pentru trupuri frumoase, Kate Mayfield ar primi o stea de aur incrustată cu diamante. Adică, eram prea aproape ca să-i *văd* corpul, dar ca majoritatea bărbaţilor aflaţi într-o astfel de situaţie îmi dezvoltasem simţul pipăitului asemeni unui orb.

Mîinile mele îi atingeau coapsele şi fundul, îi mîngîiau pîntecele şi sînii. Pielea ei era catifelată şi rece, ceea ce îmi plăcea, iar musculatura se vedea că este bine întreţinută în sala de gimnastică.

Propriul meu corp, asta dacă interesează pe cineva, poate fi descris ca musculos, dar mlădios. Am avut cîndva un abdomen

plat şi tare, dar de cînd am primit un glonţ în zona inghinală, locul a devenit puţin flasc – ca un prosop de mîini umed, întins pe o scîndură de spălat.

Degetele lui Kate au trecut peste fesa mea dreaptă şi s-au oprit pe cicatricea urîtă de acolo.

– Ce-i asta?

– Rana de ieşire a glonţului.

– Pe unde a intrat?

– Prin partea de jos a abdomenului.

Mîna ei s-a mutat în zona inghinală şi a căutat în jur pînă a găsit locul situat la aproape şase centimetri nord-est de Muntele Willie.

– Oh... a fost foarte aproape.

– Un pic mai aproape şi am fi fost doar prieteni.

Ea a rîs şi m-a îmbrăţişat atît de tare, încît mi-a scos aproape tot aerul din plămînul rănit. *Iisuse* – puternică mai era.

Undeva în mintea mea aveam certitudinea că Beth Penrose nu ar fi aprobat asta. Eu aveam conştiinţă, dar Micul Willie nu avea deloc, aşa că pentru a rezolva conflictul mi-am alungat totul din minte şi l-am lăsat pe Willie să preia controlul.

Aproape zece minute ne-am pipăit, sărutat şi îmbrăţişat. Este minunat să explorezi un trup gol necunoscut – textura pielii, curbele corpului, dealurile şi văile, gustul şi mirosul unei femei. Îmi plăcea jocul, dar Willie devenea nerăbdător, aşa că am propus să mergem în dormitor.

– Nu, a zis ea, vreau aici.

Nici o problemă. Totuşi... era o mică problemă, dar cînd vine vorba de Willie, găseşte el o modalitate.

Ea s-a urcat peste mine şi, cît ai clipi, am schimbat natura relaţiilor profesionale dintre noi.

Am rămas întins pe canapea în timp ce Kate s-a dus la baie. Nu mi-am dat seama ce fel de anticoncepţionale folosea ea, nu văzusem nimic de felul ăsta, dar mi-am imaginat că ştie ce face.

Ea a revenit în sufragerie şi a aprins veioza de lîngă canapea. A rămas în picioare, privindu-mă, iar eu m-am ridicat. Acum puteam să-i văd trupul în întregime şi era cu adevărat uluitor, mai împlinit decît mi-l imaginasem în cele cîteva ocazii cînd am dezbrăcat-o cu gîndul. De asemenea, am observat că era blondă naturală atît sus, cît şi jos, dar asta îmi imaginasem.

A îngenuncheat în fața mea și mi-a desfăcut picioarele. Am văzut că avea în mînă un prosop umed cu care mi-a ștres puțin racheta, ceea ce aproape că a declanșat o nouă lansare.

– Nu este prea rău pentru un tip în vîrstă, a comentat ea. Folosești cumva Viagra?

– Nu, folosesc salpetru ca să o țin în jos.

Ea a rîs, apoi s-a aplecat și și-a pus capul în poala mea. Am mîngîiat-o pe păr.

După care s-a ridicat și ne-am ținut de mîini. Mi-a văzut cicatricea de pe piept și a atins-o, apoi și-a pus mîna pe spatele meu, iar degetele ei au găsit rana pe unde ieșise glonțul.

– Glonțul ăsta ți-a rupt coasta în spate și în față.

Presupun că doamnele de la FBI se pricep la astfel de lucruri. Foarte clinic. Dar mai bine așa decît „Oh, săracul de tine, probabil că te-a durut foarte tare".

– Acum îi pot spune lui Jack în ce loc ai fost rănit, a continuat ea. A rîs, apoi m-a întrebat: Ți-e foame?

– Da.

– Bine. Am să fac cîteva ouă jumări.

A intrat în mica bucătărie, iar eu am început să pun hainele în ordine.

– Să nu te îmbraci, mi-a strigat ea.

– Voiam doar să-mi pun puțin sutienul și chiloții tăi.

Ea a rîs din nou. Am privit-o cum se mișca în bucătăria deschisă, părînd o zeiță care executa un ritual sacru în templu.

M-am uitat în teancul de CD-uri și l-am găsit pe Willie Nelson, muzica mea favorită după un act sexual.

Willie cînta: „Don't Get Around Much Anymore".

– Îmi place cîntecul, a zis ea.

Am privit apoi la cărțile de pe rafturi. De obicei poți să-ți faci o părere despre o persoană după cărțile pe care le citește. Majoritatea cărților lui Kate erau manuale de pregătire, genul de cărți pe care chiar trebuie să le citești ca să fii primul în meserie. Se mai aflau și cărți despre crime adevărate, despre FBI, despre terorism, psihopatologie și altele de felul ăsta. Nu existau romane, colecții de clasici sau poeți, nici albume de artă sau fotografii. Toate acestea mi-au întărit părerea inițială despre domnișoara Mayfield ca membru profesionist al echipei, o doamnă care întotdeauna prezintă faptele în adevărata lor lumină.

Dar cu siguranță exista și o altă latură a acestei colege

încîntătoare şi directe, care era destul de uşor de dedus: îi plăceau bărbaţii şi sexul. Dar de ce mă plăcea pe *mine?* Poate voia să le dea peste nas cîtorva colegi de la FBI cuplîndu-se cu un poliţist. Poate obosise să acţioneze numai după legi nescrise şi directive concrete. Poate era doar excitată. Cine ştie? Un tip poate să înnebunească încercînd să înţeleagă de ce fusese ales ca partener sexual.

A sunat telefonul. Se presupune că agenţii au o linie separată pentru apelurile de serviciu, dar ea nici măcar nu s-a uitat la butonul din perete ca să vadă ce buton s-a aprins. Telefonul a sunat pînă ce apelul a fost preluat de robot.

– Pot să-ţi fiu de folos? i-am zis.

– Da. Piaptănă-te şi şterge-ţi rujul de pe faţă.

– Bine.

Am intrat în dormitor şi am văzut că patul era făcut. De ce se obosesc femeile cu aşa ceva?

Dormitorul era tot atît de impersonal ca şi sufrageria, de parcă mă aflam într-o cameră de motel. Cu siguranţă, Kate Mayfield nu se considera acasă în Manhattan.

Am intrat apoi în baie. Pe cît de ordonate erau celelalte camere, pe atît de vraişte era camera de baie, de parcă fusese scotocită de un profesionist cu mandat de percheziţie. Am luat un pieptene dintr-o trusă cosmetică burduşită şi m-am pieptănat, apoi m-am spălat pe faţă şi am făcut gargară cu apă de gură. M-am privit în oglindă. Sub ochii injectaţi aveam pungi, iar cicatricea de pe piept părea albă şi fără păr în comparaţie cu restul. Cu siguranţă, eram departe de vechiul John Corey, iar schimbările vor continua. Dar manivela încă mai funcţiona, deşi bateriile erau pe ducă.

Nedorind să stau prea mult în cartierul general privat al domnişoarei, am revenit în sufragerie.

Kate a pus pe măsuţa de cafea două farfurii cu omletă şi pîine prăjită şi două pahare cu suc de portocale. M-am aşezat pe canapea, iar ea a îngenuncheat pe podea vizavi de mine şi am început să mîncăm. Eram destul de flămînd.

– Sînt în New York de opt luni, a zis ea, şi eşti primul bărbat cu care am o legătură.

– Eram sigur.

– Dar tu?

– Nu am mai fost cu un bărbat de ani de zile.

– Fii serios.

– Păi... Ce să spun? Mă văd cu cineva. Ştii asta.

– Ne putem scăpa de ea?

Am rîs.

– Vorbesc foarte serios, John. Nu mă deranjează să fii cu amîndouă vreme de cîteva săptămîni, dar după aceea simt că... mă înţelegi.

Nu eram prea sigur de asta, dar am zis:

– Te înţeleg pe deplin. Ne-am privit în ochi un timp. În cele din urmă mi-am dat seama că trebuia să spun ceva. Ascultă, Kate, cred doar că te simţi singură. Şi foarte ocupată. Nu sînt Domnul Potrivit, sînt doar Domnul Potrivit în acest moment, deci...

– Prostii. Nu sînt *atît* de singură sau ocupată. Am fost curtată tot timpul. Prietenul tău, Ted Nash, mi-a propus de zece ori să ne întîlnim.

– *Ce?* Am scăpat furculiţa.

– Acel mic ticălos...

– Nu este mic.

– Este ticălos.

– Nu, nu este.

– Asta mă deranjează foarte tare. Ai ieşit cu el?

– Am cinat de cîteva ori. Cooperare ca între agenţi.

– La naiba, tot mă deranjează. De ce rîzi?

Nu mi-a spus de ce rîdea, dar am presupus.

Am privit-o cum îşi acoperea faţa cu mîinile în timp ce încerca să înghită omleta şi să rîdă în acelaşi timp.

– Dacă te îneci, i-am zis, să ştii că nu cunosc procedura Heimlich.

Asta a făcut-o să rîdă şi mai tare.

Atunci am schimbat subiectul şi am întrebat-o ce părerea avea despre conferinţele de presă.

Ea mi-a răspuns, dar eu nu mai eram atent. Mă gîndeam la Ted Nash care îi făcuse ochi dulci lui Beth Penrose în timpul anchetei în cazul Plum Island. Ei bine, poate a fost reciproc şi, oricum, nu s-a concretizat nimic, dar suportam greu competiţia. Într-un fel sau altul, cred că Kate Mayfield şi-a dat seama şi putea să folosească asta împotriva mea.

Apoi m-am gîndit la Beth Penrose şi, ca să fiu sincer, mă simţeam puţin vinovat.

În timp ce pe Kate nu o deranjau cîteva săptămîni de amor cu

amîndouă, eu eram de fapt monogam, preferînd o singură durere de cap. Cu excepția acelui week-end din Atlantic City, cînd am fost cu două surori, dar asta este o altă poveste.

Am stat așa o vreme, cu trupurile atingîndu-se, și mi-am mîncat omleta. De multă vreme nu mai luasem masa cu o femeie, amîndoi goi, și mi-am adus aminte că îmi plăcea cu adevărat. Există ceva în legătură cu hrana și nuditatea, să mănînci și să faci sex, care se potrivește de minune dacă stai și te gîndești. Pe de o parte este destul de primitiv, dar senzual, pe de altă parte.

Ei bine, mă aflam pe o pantă alunecoasă spre abisul iubirii, camaraderiei și al fericirii – și știți dumneavoastră unde duc toate acestea. La necazuri.

Și ce dacă? Trebuie să încerci.

– O voi suna mîine dimineață pe Beth și îi voi spune că relația noastră a luat sfîrșit, i-am spus lui Kate.

– Nu trebuie să faci tu asta. O fac eu în locul tău.

A rîs din nou.

Cu siguranță, Kate Mayfield avea o mai bună dispoziție după un act sexual decît mine. Eram cu adevărat dezorientat, tulburat și puțin speriat. Dar aveam să lămuresc lucrurile dimineață.

– Să trecem la lucruri serioase, a zis ea. Spune-mi mai multe despre informator.

I-am repetat cum l-am interogat pe Fadi Aswad, simțindu-mă mai puțin vinovat că mi-am întrerupt ziua de lucru pentru mîncare și sex.

Ea m-a ascultat, reflectînd la cele auzite.

– Și nu crezi că este o capcană? a zis ea.

– Nu. Cumnatul lui este mort.

– Totuși, asta ar putea face parte din plan. Oamenii aceștia pot fi atît de duri într-un fel pe care noi nu-l putem înțelege.

Am reflectat la ceea ce îmi spusese și am întrebat-o:

– Care ar putea fi rostul de a ne face să credem că Asad Khalil a plecat la Perth Amboy cu un taxi?

– Ca noi să credem că se află departe și să nu-l mai căutăm în New York.

– Exagerezi. Dacă l-ai fi văzut pe Fadi Aswad, ți-ai fi dat seama că spune adevărul. Și Gabe a fost de aceeași părere, iar eu am încredere în instinctele lui.

– Fadi a spus adevărul în legătură cu ceea ce știa. Asta nu

demonstrează că în taxi a fost Khalil. Dar, dacă a fost, atunci crima din Frankfurt a fost o capcană, iar cea din Perth Amboy a fost făcută de adevăratul Khalil.

– Aşa este.

Rareori am avut un schimb aprins de păreri, la pielea goală, cu un coleg de sex opus, şi nu este chiar aşa de plăcut cum ar putea părea. Dar presupun că este mai bine decît la o întîlnire interminabilă, în jurul unei mese de conferinţe.

– Ei bine, am zis eu, te-am scutit să-ţi petreci cîteva săptămîni în Europa în compania lui Ted Nash.

– Acesta este şi motivul pentru care cred că ai pus totul la cale. Ca să mă aduci înapoi aici.

Am zîmbit.

– Crezi în soartă? m-a întrebat ea după cîteva secunde.

Am reflecat la asta. Întîlnirea mea neprevăzută cu cei doi domni hispanici de pe West 102nd Street cu un an în urmă a declanşat un lanţ de evenimente, am intrat în concediu de boală, apoi în ATTF şi am sfîrşit aici. Nu cred în predestinare, soartă, noroc sau şansă. Cred că destinele noastre sînt controlate de o combinaţie de voinţă liberă şi haos şi că lumea este un soi de magazin cu haine de vînzare asemănător cu Loehmann's. Oricum, trebuie să fii în alertă tot timpul, pregătit şi apt să-ţi exerciţi voinţa liberă în mijlocul unui mediu periculos şi în continuă schimbare.

– John?

– Nu, nu cred în soartă. Nu cred că ne-a fost sortit să ne întîlnim şi să facem dragoste în acest apartament. Întîlnirea a fost întîmplătoare, ideea cu amorul a fost a ta. Bună idee, apropo.

– Mulţumesc. Este rîndul tău să mă vînezi.

– Cunosc regulile. Totdeauna trimit flori.

– Sări peste asta. Doar poartă-te frumos cu mine în public.

Am un prieten scriitor care se pricepe la femei şi care mi-a spus odată: „Bărbaţii vorbesc cu femeile ca să poată face apoi sex cu ele, iar femeile fac sex cu bărbaţii ca apoi aceştia să stea de vorbă cu ele". Asta părea să funcţioneze la toată lumea, dar nu sînt sigur cît de mult trebuie să vorbesc după un act sexual. În ceea ce o priveşte pe Kate Mayfield, răspunsul pare să fie „mult".

– John?

– Oh... păi, dacă voi fi drăguţ cu tine în public, oamenii vor comenta.

– Bine. Iar alţi idioţi vor sta deoparte.

– Care alți idioți? În afară de Nash?

– N-are importanță. S-a lăsat pe spate și și-a pus picioarele goale pe măsuța de cafea, s-a întins, a căscat și și-a mișcat degetele de la picioare. Dumnezeule, ce bun a fost.

– M-am străduit cît am putut.

– M-am referit la jumări.

– Oh. Am aruncat o privire la ceasul digital al aparatului video. Ar trebui să plec.

– N-ai nici o șansă. Nu am mai dormit lîngă un bărbat de atîta timp încît nu mai țin minte cine ce face.

Am chicotit. Lucrul care m-a atras la Kate Mayfield, presupun, era că în public părea că se comportă ca o fecioară, natural, dar aici... ei bine, cred că v-ați dat seama. Asta îi atîță pe mulți bărbați, iar eu sînt unul dintre aceștia.

– Nu am periuță de dinți, am zis.

– Am eu una într-o trusă pentru bărbați de la cabina de toaletă a clasei *business*. Ar trebui să conțină tot ce îți poate fi necesar. Am păstrat-o.

– De la care companie aeriană? Mie îmi plac trusele de la British Airways.

– Cred că este Air France. Are înăuntru și un prezervativ.

– Apropo de asta...

– Ai încredere în mine. Lucrez pentru guvernul federal.

A dat drumul la televizor și s-a întins pe canapea cu capul în poala mea. I-am mîngîiat sînii, ceea ce mi-a pus în funcțiune cricul hidraulic, iar ea și-a ridicat puțin capul și a zis:

– Cîțiva centimetri mai sus, te rog, apoi a rîs.

Ne-am uitat la canalele de știri pînă la ora 2:00 a.m. și la cîteva reportaje speciale care acum se numeau „Atacul terorist asupra zborului 175". Rețelele de știri păreau că încearcă să-l disculpe pe principalul lor client de reclame Compania Trans-Continental. De fapt, destul de bizar, unul dintre canale a prezentat un clip publicitar care arăta pasageri fericiți de la clasa turist, ceea ce părea o contradicție în termeni. Cred că au folosit pasageri pitici ca să facă să pară fotoliile mai încăpătoare. De asemenea, am observat că în același clip nu apăreau persoane cu aspect de arabi.

În ce privește reportajele speciale, interlocutorii racolați din toată lumea continuau să pălăvrăgească despre terorismul internațional, despre istoria terorismului din Orientul Mijlociu, Libia, extremiști musulmani, gaze toxice, pilot automat și așa mai departe.

La aproape ora 3:00 a.m. ne-am retras în dormitor, luînd cu noi doar pistoalele şi tocurile acestora.

– Eu dorm gol, am zis, dar nu mă despart de pistol şi de toc.

Ea a zîmbit şi a căscat, apoi şi-a pus hamul pe umăr pe pielea goală, şi dacă te pretezi la jocul ăsta, arăta chiar sexy. S-a privit în oglindă.

– Arată ciudat, a zis ea. Adică sfîrcurile şi pistolul.

– Fără comentarii.

– A fost hamul tatălui meu, mi-a zis ea. Nu am vrut să-i spun că nu se mai folosesc de multă vreme hamurile de umăr. I-am pus un toc nou pentru Glock şi îl port o dată pe săptămînă, iar acasă de fiecare dată.

Am dat afirmativ din cap. Asta îmi spunea ceva de bine despre Kate Mayfield.

Şi-a scos hamul, s-a dus la robotul telefonic de pe noptieră şi a apăsat un buton. S-a auzit vocea inconfundabilă a lui Ted Nash: „Kate, aici Ted – te sun de la Frankfurt. Am aflat că tu şi Corey nu veţi fi alături de noi. Ar trebui să te mai gîndeşti. Cred că amîndoi rataţi ocazia. Eu cred că uciderea acelui şofer a fost o capcană... Oricum, sună-mă... la New York este miezul nopţii... am crezut că vei fi acasă... ei mi-au spus că ai plecat de la birou şi te-ai dus acasă... Nici Corey nu este acasă. Okay, sună-mă aici pînă la ora trei sau patru a.m., ora voastră. Eu stau la Frankfurter Hof". A dat numărul, apoi a zis: „Sau voi încerca eu mai tîrziu la birou. Trebuie să vorbim."

Nici unul din noi nu a spus nimic, dar, într-un fel, vocea acestui tip în dormitorul lui Kate Mayfield m-a călcat pe nervi şi cred că ea şi-a dat seama de asta, pentru că a spus:

– Îl voi suna mai tîrziu.

– Este doar ora trei – acolo este nouă, am zis eu. Poţi să-l mai prinzi în camera lui, admirîndu-se în oglindă.

Ea a zîmbit, dar nu a spus nimic.

Cred că Ted şi cu mine aveam, ca de obicei, păreri opuse. Eu m-am gîndit că crima de la Frankfurt a fost o capcană. Şi eram aproape sigur că şi bătrînul şi vicleanul Ted credea la fel, dar voia să mă aducă în Germania. Foarte interesant. Ei bine, dacă Ted zice să mă duc în punctul B, rămîn în punctul A. Simplu.

Kate era deja în pat şi mi-a făcut semn să vin lîngă ea.

Aşa că m-am strecurat în aşternut şi ne-am cuibărit unul în

brațele celuilalt. Cearșafurile erau răcoroase și foșnitoare, perna și salteaua ferme, ca și Kate Mayfield. Era mai bine decît să moțăi în fotoliul meu, în fața televizorului.

Organul cognosibil superior era pe cale să ațipească, dar cel inferior era încă treaz, cum se mai întîmplă uneori. Ea s-a urcat peste mine și a făcut din nou cunoștință cu el. La un moment dat aproape că am adormit și am avut un vis foarte real despre mine făcînd sex cu Kate Mayfield.

41

Asad Khalil urmărea cu privirea peisajul care se derula dedesubt, în timp ce vechiul Piper Apache zbura la altitudinea de două mii patru sute de metri, pe un cer senin, îndreptîndu-se spre nord-est, către Long Island.

– Aici avem un vînt prielnic din pupă, îșiinformă Bill Satherwaite pasagerul, deci vom economisi timp.

– Excelent.

Vîntul din pupă îți fură cîteva ore din viață.

– Deci, așa cum ziceam, continuă Bill Satherwaite, aceasta a fost cea mai lungă misiune a unui avion de vînătoare care a avut loc vreodată. Iar avionul F-111 nu este chiar confortabil.

Khalil rămase calm și atent.

– Afurisiții de francezi, continuă Bill, nu ne-au permis să zburăm peste țara lor. Dar italienii au fost băieți buni, au spus că putem ateriza în Sicilia dacă vom fi nevoiți. Deci, din punctul meu de vedere, voi sînteți okay.

– Mulțumesc.

Pe dedesubtul lor trecu portul Norfolk, statul Virginia, iar Satherwaite folosi prilejul să-i indice, în partea dreaptă, Baza navală a Statelor Unite.

– Priviți – iată flota – vedeți cele două portavioane de la chei?

– Da.

– Marina a făcut în noaptea aceea o treabă grozavă. Ei nu au participat la acțiune, dar numai știind că se află acolo ca să ne acopere în drumul nostru de întoarcere după atac ne-a oferit un sprijin moral.

– Da, înțeleg.

– Dar, după cum s-au întîmplat lucrurile, lașii din Forțele Aeriene Libiene nu ne-au urmărit după ce am încheiat atacul. Probabil că piloții lor se ascundeau sub pat, făcînd pipi în chiloți. Rîse.

Khalil își aminti cu rușine și ură de propriul episod, cînd făcuse în pantaloni.

– Mi se pare că un avion american a fost doborît de Forțele Aeriene Libiene, zise el, dregîndu-și glasul.

– Nici vorbă. Tipii ăia nu s-au ridicat de la sol.

– Dar ați pierdut o aeronavă – corect?

– Mda, zise Satherwaite aruncînd o privire pasagerului, am pierdut un avion – a zburat prea jos în drumul spre coastă și a atins apa.

– Poate a fost doborît de o rachetă sau de focul antiaerienei.

Satherwaite își privi din nou pasagerul.

– Artileria lor antiaeriană a fost deficitară. Adică aveau toată tehnologia înaltă de la ruși, dar n-au avut curajul sau inteligența necesară să o folosească. Satherwaite își reconsideră spusele și adăugă: Dar au fost cu adevărat multe rachete Triplu-A și SAM[1] care ne-au vînat. A trebuit să fac manevre de eschivare în cazul acestora din urmă, dar la Triplu-A, tot ce poți face este să treci în viteză printre ele.

– Ați fost foarte curajos.

– Hei, îmi făceam doar meseria.

– Și ați fost primul avion care a ajuns deasupra zonei Al Azziziyah?

– Mda. Avionul din frunte... Hei, am zis eu Al Azziziyah?

– Da, ați zis.

– Mda? Satherwaite nu-și amintea să fi rostit acel cuvînt pe care de-abia putea să-l pronunțe. Magicianul meu – ofițerul responsabil cu armele – Chip nu-i pot spune numele de familie, a aruncat patru bombe, a nimerit trei ținte și a ratat-o pe ultima, dar tot a lovit ceva.

– Ce anume a lovit?

– Nu știu. Fotografiile luate de satelit după atac au arătat... niște barăci sau case, un vechi depozit italian de muniții. Dar cui să-i pese? Lovise totuși ceva. Știi cum s-a făcut numărătoarea cadavrelor? Dispozitivul de explorare al satelitului a numărat mîinile și picioarele și le-a împărțit la patru. Rîse.

[1] *Surface-to-air missile* = rachete sol-aer (n. tr.).

Inima lui Asad Khalil bătea să-i iasă din piept şi se ruga lui Dumnezeu să rămînă calm. Închise ochii şi inspiră adînc de cîteva ori. Acest bărbat îi ucisese familia. Avea imaginea fraţilor săi Esam şi Qadir şi a surorilor sale Adara şi Lina, precum şi a mamei lui, zîmbindu-i din Paradis, strîngîndu-i în braţe pe cei patru copii ai ei. Ea dădea din cap, iar buzele i se mişcau, dar el nu auzea ce spune, deşi ştia că era mîndră de el şi îl încuraja să ducă la bun sfîrşit misiunea de răzbunare a morţii lor.

Deschise ochii şi privi cerul albastru din faţa lui. Un singur nor alb plutea la nivelul ochilor şi, într-un fel, ştiu că în acest nor se afla familia lui.

De asemenea, se gîndi şi la tatăl său, pe care abia şi-l mai putea aminti, şi îi spuse în gînd: „Tată, vei fi mîndru de mine".

Apoi se gîndi la Bahira şi, brusc, îşi dădu seama că acest monstru de lîngă el fusese de fapt răspunzător de moartea ei.

– Îmi pare rău că nu l-am pus pe fugă pe Gaddafi, zise Bill Satherwaite. Asta a fost misiunea lui Paul, norocos afurisit! Nu eram siguri că ticălosul de arab avea să se găsească în noaptea aceea în tabăra militară, dar băieţii noştri de la G-2 au fost siguri că va fi. Se presupune că nu este voie să asasinezi un şef de stat. O lege tîmpită – cred că blegul de Carter a semnat-o. Să nu se încerce uciderea şefilor de state. Prostii. Poţi să-i faci praf pe civili, dar nu poţi să-l ucizi pe şef. Dar Reagan a avut mult mai mult curaj decît molîul de Carter, aşa că Ronnie zice: „Treceţi la treabă", iar Paul a tras biletul cîştigător. Înţelegi? Magicianul lui era tipul ăsta, Jim, care locuieşte în Long Island. Paul găseşte fără probleme casa lui Gaddafi şi Jim lansează o bombă direct la ţintă. Adio, casă. Dar afurisitul de Gaddafi dormea în afurisitul lui de cort, în altă parte... Ţi-am spus asta? Oricum, el scapă fără nici un necaz, în afară de faptul că s-a scăpat în pantaloni.

Asad Khalil inspiră din nou adînc.

– Dar fiica lui a fost ucisă, zise el.

– Mda... ghinion. Tipic pentru felul în care funcţionează lumea asta. Corect? Adică, se încearcă uciderea lui Hitler cu o bombă, şi un grup de oameni din jurul lui sînt făcuţi pilaf, iar ticălosul scapă doar cu mustaţa pîrlită. Deci, ce gîndeşte Dumnezeu? Această fată este ucisă, din păcate, iar nenorocitul de şef scapă.

Kahlil nu răspunse.

– Alt bilet cîştigător a fost tras de altă escadrilă. Ţi-am spus despre asta? Aceasta avea cîteva ţinte chiar în Tripoli, iar una

dintre ţinte era ambasada franceză. Nimeni şi niciodată nu ar fi admis aşa ceva, şi trebuie să fie considerată o greşeală, aşa că unul dintre băieţii noştri pune o bombă chiar în curtea din spate a ambasadei. Nu voia să ucidă pe nimeni, era dimineaţă foarte devreme, aşa că se presupunea că nu va fi nimeni prin preajmă, şi nici nu a fost. Dar gîndiţi-vă puţin – noi lovim casa lui Gaddafi, iar el se află în curtea din spate. Apoi trimitem o bombă în curtea din spate a ambasadei franceze, aşa cum s-a hotărît, dar, oricum, nu era nimeni în ambasadă. Înţelegeţi ce vreau să spun? Dar dacă ar fi fost invers? Allah veghea în noaptea aceea asupra ticălosului ăluia. Te face să te minunezi.

Khalil simţea că îi termură mîinile, iar trupul îi este străbătut de frisoane. Dacă s-ar fi aflat pe pămînt, l-ar fi ucis cu mîinile goale pe acest blasfemator ticălos. Închise ochii şi să rugă.

– Vreau să spun, continuă Satherwaite, că francezii sînt prietenii noştri, aliaţii noştri, dar s-au dovedit slabi şi nu ne-au permis să le survolăm teritoriul, aşa că le-am demonstrat că se pot întîmpla accidente cînd echipajele navelor obosesc de prea multe ore de zbor. Satherwaite rîse în hohote. Doar un accident. *Excusez moi!* Rîse din nou şi adăugă: Nu-i aşa că Ronnie a avut curaj? Avem nevoie la Casa Albă de încă un tip ca ăsta. Bush a fost pilot pe un avion de vînătoare. Ştiai asta? A fost doborît de japonezi în Oceanul Pacific. A fost un băiat de treabă. Apoi ne-am pricopsit cu laşul acela din est, Arkansas – te preocupă politica?

Khalil deschise ochii.

– Ca musafir în ţara dumneavoastră, replică el, nu fac comentarii asupra politicii americane.

– Mda, presupun că nu. Oricum, afurisiţii de libieni au primit ce au meritat prin bombardarea acelei tabere.

Khalil rămase tăcut un moment.

– Aceasta s-a întîmplat cu mult timp în urmă, zise el, şi totuşi se pare că nu aţi uitat nimic.

– Da... păi, este greu să uiţi participarea la o bătălie.

– Sînt sigur că nici poporul libian nu a uitat.

– Hotărît lucru, rîse Satherwaite. Ştiţi şi dumneavoastră, arabii au o memorie afurisită. Adică, la doi ani de la raidul nostru asupra Libiei au pulverizat în aer cursa Pan Am Unu-Zero-Trei.

– Aşa după cum scrie în scriptura evreiască. Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte.

– Da. Mă mir că nu am reacţionat şi noi la asta. Totuşi, mototolul

de Gaddafi i-a predat în cele din urmă pe tipii care au pus bomba. Asta m-a surprins oarecum. Adică, ce joc face omul ăsta?

– Ce vreți să spuneți?

– Că acest afurisit trebuie să mai aibă un as în mînecă. Înțelegeți? Cum s-a gîndit să predea doi dintre oamenii lui, cărora chiar el le-a ordonat să pună bomba?

– Poate că a fost presat de Curtea Internațională de la Haga să coopereze, replică Khalil.

– Da? Apoi ce face? Pentru a ieși basma curată în fața amicilor lui teroriști, Gaddafi pune la cale altă isprăvă. Înțelegeți? Poate că cele întîmplate în zborul Trans-Continental reprezintă o altă mișelie a lui. Tipul care este suspectat este un libian. Nu-i așa?

– Nu prea sînt la curent cu acest incident.

– Nici eu, ca să fiu sincer. Știrile sînt contradictorii.

– Dar s-ar putea să aveți dreptate că acest ultim act de terorism ar fi o răzbunare a libienilor constrînși să se supună acestor persoane. Sau poate că acel raid aerian asupra Libiei nu a fost răzbunat pe deplin, adăugă Khalil.

– Cine știe? Și cui îi pasă? Dacă încerci să-i înțelegi pe acești purtători de turbane, ajungi la fel de nebun ca ei.

Khalil nu răspunse.

Zborul continua. Satherwaite părea că își pierduse interesul să mai facă conversație și chiar căscă de cîteva ori. În timp ce soarele apunea, urmau linia de coastă din New Jersey. Khalil văzu luminile răspîndite pe pămînt, iar în fața lui apăru, pe Ocean, o strălucire puternică.

– Ce este asta? întrebă el.

– Unde? Oh... ne apropiem de Atlantic City. Am fost acolo o dată. Este un loc nemaipomenit dacă îți plac vinul, femeile și muzica.

Khalil recunoscu în cele spuse o trimitere la un vers al marelui poet persan Omar Khayyám. *Un urcior de vin, o bucată de pîine și tu alături de mine cîntînd în pustietate – Oh, pustiul era chiar Paradisul!*

– Deci acesta este Paradisul? zise el.

– Mda, rîse el. Sau iadul. Depinde cum îți vin cărțile. Jucați jocuri de noroc?

– Nu, nu joc.

– M-am gîndit că... sicilienii sînt mari jucători.

– Noi îi încurajăm pe alții să o facă. Cîștigătorii jocului sînt aceia care nu participă la el.

– Ați pus punctul pe i.

Satherwaite înclină avionul pe dreapta şi schimbă direcţia.

– Vom trece peste Atlantic şi vom ajunge chiar în Long Island. Începe coborîrea, aşa că veţi simţi unele pocnituri în urechi.

Khalil îşi privi ceasul de mînă. Era ora şapte şi un sfert, iar soarele abia se mai zărea la orizont. La sol era deja întuneric. Îşi scoase ochelarii de soare, îi băgă în buzunarul de la piept şi îşi puse ochelarii bifocali.

– Mă gîndesc că este o coincidenţă că aveţi un prieten pe Long Island, zise el.

– Mda?

– Eu am acolo un client pe care îl cheamă tot Jim.

– Doar nu este Jim McCoy.

– Ba da, chiar el.

– Este clientul dumneavoastră? Jim McCoy?

– Nu este el directorul Muzeului Aviaţiei?

– Oh! Să fiu al naibii. De unde îl ştiţi?

– El cumpără pînză de bumbac de la fabrica mea din Sicilia. Aceasta este o pînză specială pentru picturile în ulei, dar este excelentă şi pentru acoperirea structurii avioanelor vechi din muzeul lui.

– Ei, pe dracu'! Îi vindeţi pînză lui Jim?

– Muzeului lui. Nu l-am întîlnit niciodată, dar ştiu că este foarte încîntat de calitatea pînzei mele de bumbac. Nu este atît de grea ca cea pentru velatura corăbiilor şi, cum pînza trebuie întinsă peste scheletul de lemn al avioanelor vechi, greutatea redusă este necesară. Khalil încercă să-şi amintească şi altceva din ceea ce i se mai spusese la Tripoli. Şi, bineînţeles, continuă el, deoarece este făcută pentru pictură, are capacitatea să absoarbă vopseaua pentru avioane mult mai bine decît pînza pentru velatură, care, oricum, este o raritate în zilele noastre, majoritatea fiind făcute acum din fibre sintetice.

– Adevărat?

Khalil rămase tăcut un moment.

– Poate îi facem o vizită domnului McCoy chiar în seara asta, zise el.

– Presupun că da... pot să-l sun... zise Bill Satherwaite.

– Nu voi profita de prietenia dintre dumneavoastră şi nu voi discuta afaceri. Vreau doar să văd avionul la care s-a folosit pînza mea.

– Sigur. Cred că...

– Şi, bineînţeles, pentru această favoare voi insista să primiţi de la mine un mic dar... poate cinci sute de dolari.

– S-a făcut. Îl voi suna la birou să văd dacă este încă acolo.

– Dacă nu, poate îl sunaţi acasă şi-i spuneţi să ne aştepte la muzeu.

– Sigur. Jim va face asta pentru mine. Oricum voia să facă un tur cu mine prin muzeu.

– Bine. Poate mîine dimineaţă nu va fi timp. Oricum, adăugă Khalil, aş vrea să donez muzeului două mii de metri pătraţi de pînză ca să-mi facă reclamă bună, şi asta îmi va oferi prilejul să-mi prezint cadoul.

– Sigur. Hei, ce coincidenţă. Mică mai e lumea.

– Şi se face tot mai mică cu fiecare an.

Khalil zîmbi pentru sine. Nu era necesar ca acest pilot să-i aranjeze o întîlnire cu fostul locotenent McCoy, dar îi uşură mult sarcina. El avea adresa de acasă a acestuia şi nu conta dacă îl omora acolo împreună cu soţia lui sau dacă o făcea la biroul său de la muzeu. La muzeu va fi mai bine doar pentru latura simbolică a acestui act. Singurul lucru important era că el, Asad Khalil, trebuia să zboare în noaptea asta spre vest, pentru ultimul episod al călătoriei lui de afaceri în America.

Pînă acum, gîndi el, totul se desfăşura conform planului. Într-o zi sau două, cineva din serviciile americane de informaţii avea să facă legătura între aceste morţi aparent fără nici o legătură între ele. Dar chiar dacă făcuseră această legătură, Asad Khalil era pregătit să moară după tot ce realizase pînă acum: Hambrecht, Waycliff şi Grey. Dacă putea să-l treacă pe listă şi pe McCoy, cu atît mai bine. Dar dacă îl aşteptau la aeroport, sau la muzeu, sau la McCoy acasă, ori în toate aceste trei locuri, cel puţin porcul de lîngă el va muri. Se uită la pilot şi zîmbi. *Eşti mort, domnule locotenent Satherwaite, dar încă nu ştii.*

Continuau să coboare spre Long Island, iar Khalil zări la orizont linia de coastă. Se vedeau o mulţime de lumini la sol, iar acum se observau în partea stîngă şi clădirile înalte din New York.

– Vom zbura pe lîngă aeroportul Kennedy? întrebă el.

– Nu, dar îl puteţi vedea acolo, lîngă golf. Satherwaite arătă cu mîna un spaţiu vast, puternic luminat de lîngă apă. Îl vedeţi?

– Da.

– Ne aflăm acum la trei sute douăzeci de metri altitudine, sub

traseele de aterizare ale Aeroportului JFK, aşa că nu va trebui să ne tîrguim cu aceşti deştepţi. Iisuse Hristoase, tipii ăştia din FAA de la turnul de control sînt nişte ticăloşi.

Khalil nu răspunse, dar era uluit de cîte cuvinte injurioase folosea acest bărbat. Şi compatrioţii lui foloseau multe înjurături, dar niciodată nu ar fi făcut ca acest porc fără Dumnezeu, folosind în deşert numele profetului Iisus. În Libia, ei ar fi biciuiţi pentru o astfel de blasfemie – ucişi dacă ar pomeni astfel numele lui Allah.

– Deci, zise Satherwaite, aruncînd o privire pasagerului său, chiar sînteţi în afacerile cu pînză de bumbac?

– Da. În ce fel de afaceri credeaţi că sînt?

– Ei bine, zise acesta, ca să fiu sincer, m-am gîndit că sînteţi vîrît în nişte afaceri necurate.

– Cum adică?

– Ştiţi la ce mă refer... La Mafie.

Asad Khalil zîmbi.

– Sînt un om onest, un negustor de ţesături. Ar călători un om al Mafiei într-un avion atît de vechi? adăugă el.

Satherwaite se căzni să zîmbească.

– Presupun că nu ... dar v-am adus în condiţii bune, nu-i aşa?

– Încă nu sîntem la sol.

– Vom fi. Încă nu am ucis pe nimeni.

– Ba da.

– Mda... dar am fost plătit pentru asta. Acum sînt plătit să nu o fac. Rîse din nou. Prima persoană moartă în cazul unei prăbuşiri este pilotul. Arăt eu a om mort?

Asad Khalil zîmbi, dar nu răspunse.

Satherwaite deschise comunicarea radio şi chemă turnul de control de pe aeroportul MacArthur.

– Turnul din Long Island, Apache Şase-patru Poppa se află la un kilometru şi jumătate spre sud, la o altitudine de treizeci şi doi de metri, contact vizual, aterizare pe MacArthur.

Satherwaite ascultă transmisia de răspuns a celor din turn, apoi primi instrucţiunile de aterizare.

Cîteva minute mai tîrziu, în faţa lor apăru un aeroport mare, iar Satherwaite înclină avionul şi se îndreptă spre pista 24.

Kahlil văzu în depărtare şi spre stînga clădirea terminalului, iar în partea dreaptă un grup de hangare lîngă care erau parcate aeronave mici. Aeroportul era înconjurat de copaci, locuinţe din suburbii şi autostrăzi.

Conform informațiilor pe care le avea, acest aeroport se afla la șaptezeci și cinci de kilometri est de aeroportul JFK, și cum aici nu se efectuau zboruri internaționale, paza nu era excesivă.

Oricum, el zbura acum cu un avion particular, iar mai tîrziu avea să zboare cu un avion particular cu reacție, iar paza în zona privată a aeroportului, ca în toate zborurile private din America, era inexistentă.

De fapt, gîndi el, ironia sorții era următoarea: cu cel puțin cincisprezece ani în urmă, conform instructajului făcut în Libia, guvernul american supusese aeroporturile comerciale unui statut de securitate de gradul unu, iar acesta nu fusese niciodată anulat. În consecință, avioanele particulare cu pasageri neînregistrați nu mai aveau voie să ruleze spre terminalul comercial, așa cum se petreceau lucrurile cu mulți ani în urmă. Acum, li se cerea acestora să se deplaseze la locul numit Aviația Auxiliară, unde nu există nici un fel de pază.

În consecință, chiar persoanele care îi îngrijorau pe americani – sabotorii, traficanții de droguri, luptătorii pentru libertate, psihopații – puteau zbura prin țară fără probleme atîta timp cît foloseau avioane particulare și aterizau pe aeroporturi private – sau, ca astăzi, în zona rezervată lor de pe un aeroport comercial. Nimeni, inclusiv acest pilot idiot, nu pune întrebarea de ce un pasager care avea nevoie să închirieze o mașină, să ia un taxi sau să angajeze un avion comercial ar dori să aterizeze atît de departe de terminalul principal; pur și simplu nu era permis.

Asad Khlil murmură un cuvînt de mulțumire la adresa acestor birocrați stupizi care îi făcuseră misiunea mai ușoară.

Avionul Apache se lăsă ușor pe pistă și atinse pămîntul. Khalil fu surprins de aterizarea ușoară, avînd în vedere aparenta dereglare psihică a pilotului.

– Vedeți? zise Satherwaite. Ați ajuns teafăr și în siguranță.

Khalil nu răspunse.

Satherwaite rulă pînă la capătul pistei, apoi ieși pe o cale de acces. Se îndreptă spre hangarele particulare pe care le văzuse din aer.

Soarele apusese, iar aeroportul era în întuneric, cu excepția luminilor care marcau pista și a clădirii Aviației Auxiliare din depărtare.

Avionul se opri chiar lîngă grupul de clădiri și hangare, departe de terminalul principal.

Khalil privi afară prin parbrizul de plastic murdar, căutînd orice

semn de pericol, orice capcană care i s-ar fi întins. Era pregătit să-şi scoată pistolul şi să oblige pilotul să decoleze din nou, dar se părea că nu era decît activitatea obişnuită din jurul hangarelor.

Satherwaite aduse avionul la rampa de parcare şi opri motorul.

– Okay, să ieşim din sicriul ăsta zburător, zise el şi rîse.

Ambii bărbaţi îşi desfăcură centurile şi îşi luară genţile de voiaj. Khalil deschise uşa şi ieşi pe aripă, ţinînd mîna dreaptă în buzunarul hainei, unde se afla pistolul Glock. La primul semn că ceva nu era în regulă, va trimite un glonţ în capul lui Bill Satherwaite, cu singurul regret că pierdea posibilitatea de a discuta cu fostul locotenent Satherwaite motivul pentru care trebuia să moară.

Khalil nu mai căuta să vadă pericolul. Acum încerca să-l simtă. Rămăsese absolut nemişcat, ca un leu adulmecînd aerul.

– Hei, zise Satherwaite. Totul este în regulă? Trebuie doar să săriţi. Picioarele vă sînt mai aproape de pămînt decît ochii. Săriţi.

Khalil mai aruncă o privire în jur şi se declară mulţumit că totul era normal. Sări pe pămînt. Satherwaite îl urmă, se întinse şi căscă.

– Aici este bine şi răcoare, observă el. Îi voi cere operatorului de la rampă să ne ducă la terminal. Puteţi să mă aşteptaţi aici.

– Vin şi eu.

– Cum doriţi.

O luară pe jos spre hangarul din apropiere şi opriră un operator.

– Ne poţi duce pînă la terminalul principal? îl întrebă Satherwaite.

– Dubiţa aceea albă pleacă chiar acum acolo, zise acesta.

– Grozav. Peste noapte voi rămîne aici şi voi pleca mîine la prînz sau mai tîrziu. Poţi să-mi vopseşti avionul şi să-l realimentezi cu combustibil? rîse el.

– Amice, rabla asta are nevoie de mai multe îmbunătăţiri decît un strat de vopsea. Ai eliberat frînele?

– Mda.

– Îl voi remorca pînă în locul de staţionare şi îl voi realimenta acolo.

– Să umpli toate cele şase rezervoare. Mulţumesc.

Khalil şi Satherwaite se grăbiră spre dubiţă. Satherwaite vorbi cu şoferul şi se urcară în partea din spate. Pe locurile de la mijloc şedeau un tînăr şi o femeie blondă atrăgătoare.

Asad Khalil nu prea era mulţumit de acest aranjament, dar ştia din instructajul la care fusese supus că, dacă i s-ar fi întins o cursă, niciodată nu ar fi ajuns pînă la dubiţă. Totuşi, continuă să-şi ţină mîna în buzunarul cu pistolul.

Şoferul porni motorul şi plecară. În faţa lor, la aproape un kilometru distanţă, se vedea terminalul luminat.

Ieşiră din aeroport şi Khalil îl întrebă pe şofer:

– Unde mergi?

– Aviaţia Auxiliară este separată de zona comercială a aeroportului, replică acesta. Nu putem traversa aeroportul.

Khalil nu răspunse.

Un timp, nimeni nu vorbi. Satherwaite se adresă cupului din faţa lui:

– Voi tocmai aţi aterizat?

Bărbatul întoarse capul şi îl privi mai întîi pe Khalil. Ochii li se întîlniră, dar în întunericul din maşină, Khalil ştia că nu i se puteau distinge trăsăturile.

– Da, spuse bărbatul privindu-l pe Satherwaite. Tocmai am venit din Atlantic City.

– Ai avut noroc? întrebă Satherwaite.

Înclină capul spre blondă, făcu cu ochiul şi zîmbi.

Bărbatul se strădui să zîmbească.

– Norocul nu are ce căuta aici, replică el.

Întoarse capul în sensul de mers, apoi continuară drumul în tăcere. Dubiţa reintră în aeroport şi se opri lîngă terminalul principal. Tînărul cuplu coborî şi se îndreptă spre staţia de taxiuri.

– Scuzaţi-mă, îi zise Khalil şoferului, dar am o maşină închiriată de la Compania Hertz cu carte de credit specială. Mă puteţi duce direct în parcarea de la Hertz?

– Mda. Bine.

Şoferul porni maşina din nou şi într-un minut se aflau în mica parcare rezervată clienţilor companiei.

Sub un acoperiş de metal lung şi luminat se aflau douăzeci de locuri de parcare şi fiecare loc avea numele clientului scris cu litere luminoase. Pe unul dintre ele se vedea numele Badr, iar Khalil se îndreptă spre el.

Satherwaite îl urmă.

Ajunseră lîngă un automobil, un Lincoln Town negru. Khalil deschise portiera din spate şi puse geanta de voiaj pe banchetă.

– Este maşina dumnevoastră închiriată? întrebă Satherwaite.

– Da. B-A-D-R este numele companiei.

– Oh... nu trebuie să mai semnaţi ceva acte sau altceva?

– Este un serviciu special. Se evită cozile lungi de la ghişeele de închiriat.

– Lungi ce?

– Şiruri. Vă rog să urcaţi.

Satherwaite ridică din umeri, deschise portiera din dreapta faţă şi se strecură înăuntru, aruncîndu-şi geanta de voiaj pe bancheta din spate.

Cheile se aflau în contact, iar Khalil porni motorul şi aprinse farurile.

– Vă rog scoateţi actele din compartimentul pentru mănuşi, îi spuse el lui Satherwaite.

Acesta scoase actele în timp ce Khalil conducea spre ieşire.

Femeia aflată la ghereta de la poartă deschise fereastra şi zise:

– Pot să văd contractul dumneavoastră de închiriere şi permisul de conducere, domnule?

Khalil luă actele de la Satherwaite şi i le înmînă femeii, care se uită la amîndoi. Apoi desprinse una din copii, iar Khalil îi dădu permisul de conducere egiptean, ca şi pe cel internaţional. Ea le studie cîteva secunde, apoi privi scurt la Khalil, după care i le înapoie împreună cu copia contractului.

– Este în regulă.

Khalil intră pe drumul principal, apoi o luă la dreapta, aşa după cum i se spusese.

– A fost foarte simplu, zise Satherwaite. Deci aşa procedează marii ştabi.

– Poftim?

– Sînteţi bogat?

– Compania este.

– Grozav. Nu trebuie să stai de vorbă cu cine ştie ce ticăloasă de la ghişeul de închirieri.

– Cu siguranţă.

– Cît de departe este motelul?

– Mă gîndesc că, poate, ar fi fost mai bine să-i telefonaţi domnului McCoy înainte de a ajunge noi la motel. Este deja aproape ora opt.

– Da... Satherwaite privi telefonul mobil aflat pe consolă. Mda, de ce nu?

Khalil îşi notase codul de deblocare al telefonului celular aflat pe contractul de închiriere şi i-l spuse lui Satherwaite.

– Ştiţi numărul prietenului dumneavoastră?

– Mda.

Satherwaite scoase din buzunar cartea de vizită a lui Jim McCoy şi aprinse lumina din plafon.

Înainte ca Satherwaite să formeze numărul, Khalil îi spuse:

– Poate ar fi bine să-i spuneţi despre mine că sînt un prieten. Mă voi prezenta singur cînd vom ajunge. Vă rog să-i spuneţi domnului McCoy, adăugă el, că ne grăbim şi că aţi dori foarte mult să vizitaţi muzeul în seara aceasta. Dacă trebuie, ne putem duce mai întîi la el acasă. Acest automobil este dotat cu un sistem de navigaţie prin satelit, după cum vedeţi, şi trebuie să-l programăm fie pentru locuinţa lui, fie pentru muzeu. Vă mai rog să lăsaţi deschis microfonul telefonului.

Khalil auzi sunînd telefonul. La al treilea apel răspunse o voce de femeie:

– Alo.

– Betty, aici este Bill Satherwaite.

– Oh... bună, Bill. Ce mai faci?

– Grozav. Ce mai fac copiii?

– Bine.

– Hei, Jim este pe acolo? Înainte ca ea să răspundă, Bill, obişnuit ca oamenii să nu fie acasă pentru el, adăugă repede: Vreau să vorbesc un minut cu el. Este important.

– Okay... să văd dacă a terminat cealaltă convorbire telefonică.

– Am o surpriză pentru el. Spune-i asta.

– Un moment.

Telefonul amuţi.

Khalil înţelese dedesubtul acestei conversaţii şi dori să-l felicite pe domnul Satherwaite pentru că folosise cuvintele potrivite, dar se limită doar să zîmbească şi să conducă.

Se aflau acum pe autostradă, îndreptîndu-se spre vest, spre Nassau County, unde se aflau muzeul şi locuinţa lui Jim McCoy, şi unde acesta avea să moară.

– Hei, Bill, se auzi o voce în microfon. Despre ce este vorba?

– N-o să-ţi vină să crezi, zise acesta, zîmbind larg. Ghici unde sînt? Se lăsă tăcere.

– Unde? întrebă apoi Jim McCoy.

– Tocmai am aterizat pe MacArthur. Îţi mai aminteşti cursa aceea charter de la Philly? Ei bine, individul şi-a schimbat planurile şi iată-mă aici.

– Grozav...

– Jim, mîine dimineaţă trebuie să-mi iau zborul, aşa că m-am

gîndit că aş putea trece pe la tine pe acasă sau, poate, ne întîlnim la muzeu.

– Păi... eu...

– Doar pentru o jumătate de oră, poate nici atît. Ne aflăm acum pe şosea. Sun din maşină. Ţin mult să văd acel F-111. Putem trece să te luăm de acasă.

– Cu cine eşti?

– Cu un prieten. Un tip care a zburat cu mine din Carolina de Sud. Şi el ţine foarte mult să vadă cîteva aparate vechi. Am o surpriză pentru tine. Dacă eşti ocupat, nu te vom reţine mult timp. Ştiu că te-am luat pe nepregătite, dar ai spus...

– Mda... Okay, de ce să nu ne întîlnim la muzeu? Ştii să ajungi acolo?

– Da. Maşina este dotată cu un sistem de navigaţie prin satelit.

– Pe unde sînteţi?

Satherwaite privi spre Khalil, care vorbi în microfon:

– Ne aflăm pe Interstate 495, domnule. Tocmai am trecut de ieşirea ce duce la autostrada Veterans Memorial.

– Bine, zise McCoy, dacă traficul nu este aglomerat, puteţi ajunge în treizeci de minute. Vă aştept la intrarea principală de la muzeu. Daţi-mi numărul telefonului celular.

Satherwaite îi spuse numărul.

– Dacă vă rătăciţi cumva, zise McCoy, vă sun eu sau mă mai sunaţi voi. Vă las numărul meu. Ce maşină aveţi?

– Un Lincoln mare şi negru, zise Satherwaite.

– Bine... Poate voi pune un paznic la intrare să vă aştepte. Apoi adăugă cu glas scăzut: Timp de întîlnire, după aproximativ 2100 de ore, punctul de întîlnire, după cum s-a stabilit, legătura stabilită între toate aeronavele. Pe curînd, Karma Cinci- Şapte. Terminat.

– Înţeles, Elton Trei-Opt. Terminat, zise Satherwaite cu un zîmbet larg. Nici o problemă, îi spuse el lui Khalil, închizînd telefonul. Să vedeţi după ce îi veţi oferi gratuit cei două mii de yarzi de pînză. Ne va face cinste cu o băutură.

– Metri.

– Aşa este. Cîteva minute se scurseră în tăcere, apoi Bill Satherwaite spuse: Oh... nu este nici o grabă, dar aş vrea mai tîrziu să ies în oraş şi mi-ar prinde bine nişte bani lichizi.

– Oh, da. Bineînţeles. Khalil băgă mîna în buzunarul de la piept, scoase portofelul şi i-l dădu lui Bill. Luaţi cinci sute de dolari.

– Ar fi mai bine dacă i-aţi număra.

– Eu conduc. Am încredere în dumneavoastră.

Satherwaite ridică din umeri, aprinse plafoniera şi deschise portofelul. Scoase un teanc de bancnote şi numără cinci sute de dolari sau cinci sute douăzeci, nu putea fi sigur în lumina aceea slabă.

– Ei, zise el, dar rămîneţi aproape falit.

– Mă voi duce mai tîrziu la un bancomat.

– Sînteţi sigur? zise Satherwaite şi îi înmînă portofelul.

– Bineînţeles.

Khalil bägă portofelul în buzunar, iar Satherwaite puse banii în propriul portofel. Mergeau spre vest şi Khalil programă sistemul de navigaţie pentru Muzeul „Leagănul Aviaţiei."

După douăzeci de minute părăseau autostrada pe ieşirea spre sud, apoi la ieşirea următoare văzură un indicator pe care scria MUZEUL LEAGĂNUL AVIAŢIEI.

Urmară indicatoarele spre Charles Lindbergh Boulevard, apoi făcură la dreapta pe o alee largă, mărginită de copaci. În faţa lor apăru o fîntînă luminată în albastru şi roşu, dincolo de care se afla o clădire masivă din oţel şi sticlă, cu o cupolă ridicîndu-se în spatele ei.

Khalil ocoli fîntîna şi se îndreptă spre intrarea principală.

Un paznic în uniformă îi aştepta. Khalil opri maşina, iar paznicul îi spuse:

– Puteţi lăsa maşina chiar aici.

Khalil scoase cheia din contact şi ieşi din Lincoln, apoi îşi luă geanta de voiaj de pe bancheta din spate.

Coborî şi Satherwaite, dar el îşi lăsă geanta de voiaj în maşină.

Khalil încuie portierele cu telecomanda.

– Bine aţi venit la Muzeul „Leagănul Aviaţiei", le zise paznicul. Domnul McCoy vă aşteaptă în birou. Vă arăt eu drumul. Domnule, zise el, adresîndu-se lui Khalil, aveţi nevoie de geanta de voiaj?

– Da, am un cadou pentru domnul McCoy, precum şi un aparat de fotografiat.

– Bine.

Satherwaite contemplă uriaşul complex. În partea dreaptă şi lipite de clădirea modernă din faţa lor se aflau două hangare din 1930, restaurate şi revopsite.

– Ei, priviţi.

– Aceasta este vechea bază a aviaţiei trupelor de uscat, care a servit ca bază de antrenament şi apărare din anii '30 pînă la mijlocul

deceniului al şaselea. Hangarele au fost lăsate pe vechiul loc şi restaurate aşa cum erau iniţial, şi au adăpostit majoritatea aeronavelor de atunci. Clădirea nouă din faţa noastră găzduieşte centrul pentru vizitatori şi teatrul Grumman Imax. În partea stîngă se află Muzeul Ştiinţei şi Tehnologiei, precum şi cel de Astronautică. Vă rog să mă urmaţi.

Khalil şi Satherwaite îl urmară pe paznicul care nu era înarmat, după cum observă Khalil.

Intrară în clădirea care avea un hol imens, înălţat pe patru etaje.

– Acesta este Centrul de vizitare şi, după cum vedeţi, există o expoziţie, un mic magazin acolo, iar în partea dreaptă cafeneaua Red Planet.

Khalil şi Satherwaite priveau în jur şi în sus, în timp ce paznicul continua să le explice:

– Acesta este un Gyrodyne Rotorcycle, un elicopter experimental pentru o singură persoană, destinat Marinei, construit în 1959, iar acolo este un planor Merlin, dincolo se află unul de tip Veligdons, construit chiar aici, în Long Island în anul 1981.

În timp ce străbăteau spaţiul vast, paznicul continua să le prezinte exponatele. Paşii lor răsunau pe podeaua de granit. Khalil observă că majoritatea luminilor erau aprinse.

– Noi sîntem singurii oaspeţi din această seară? întrebă el.

– Da, domnule. De fapt, muzeul nu este încă deschis în mod oficial, dar permitem accesul unor grupuri mici de potenţiali sponsori; în plus, avem din cînd în cînd cîte o recepţie pentru oamenii cu mulţi bani. Rîse şi adăugă: Vom deschide abia peste vreo şase sau opt luni.

– Deci, zise Satherwaite, noi beneficiem de un tur neoficial.

– Da, domnule.

Satherwaite se uită la Khalil şi îi făcu cu ochiul.

Continuară drumul şi trecură dincolo de o uşă pe care scria INTERZIS PERSOANELOR STRĂINE.

Dincolo de această uşă se afla un coridor în care dădeau mai multe uşi. Paznicul se opri la o uşă pe care scria DIRECTOR, ciocăni, apoi o deschise.

– Vă urez o vizită plăcută, le spuse el celor doi bărbaţi.

Satherwaite şi Khalil intrară într-o mică sală de aşteptare. Jim McCoy şedea la masa recepţionerului şi răsfoia nişte hîrtii pe care le puse imediat la loc. Se ridică şi ocoli masa, zîmbind, cu mîna întinsă.

– Bill, ca naiba mai faci?

– Extraordinar.

Bill Satherwaite îi luă mîna camaradului său şi rămaseră privindu-se în ochi zîmbind.

Khalil îi privi pe cei doi bărbaţi care păreau cuprinşi de o mare bucurie. Mai observă că McCoy nu părea tot atît de în formă ca generalul Waycliff sau ca locotenentul Grey, dar arăta mult mai bine decît Satherwaite. McCoy era îmbrăcat în costum, ceea ce mărea contrastul dintre el şi Bill.

Cei doi bărbaţi schimbară cîteva cuvinte, apoi Satherwaite spuse:

– Jim, acesta este... pasagerul meu...

– Fanini, zise Asad Khalil. Alessandro Fanini. Întinse mîna pe care Jim McCoy o strînse. Sînt negustor de ţesături de bumbac, spuse el.

Ochii celor doi bărbaţi se întîlniră, dar McCoy nu arătă nici un semn de panică. Totuşi, Khalil văzu în ei o doză de inteligenţă şi îşi dădu seama că acest bărbat nu va fi tot atît de prost şi de încrezător ca Satherwaite.

– Compania domnului Fanini, zise Satherwaite, vinde...

– Compania mea, îl întrerupse Khalil, furnizează pînză pentru avioanele vechi. În semn de recunoştinţă pentru această vizită neoficială, aş dori să vă trimit două mii de metri din cea mai bună pînză din bumbac. Nu aveţi nici o obligaţie pentru asta, adăugă el.

Jim McCoy tăcu o clipă, apoi spuse:

– Este foarte generos din partea dumneavoastră... noi acceptăm cu plăcere toate donaţiile.

Khalil zîmbi şi înclină din cap.

Satherwaite se întoarse spre Khalil.

– N-aţi spus că...?

Asad Khalil îl întrerupse din nou:

– Poate este posibil să văd cîteva avioane vechi şi să examinez calitatea pînzelor pe care le folosiţi. Dacă sînt mai bune decît ale mele, atunci îmi voi cere scuze că v-am oferit marfa mea de calitate mai slabă.

Satherwaite înţelese că, din anumite motive, domnul Fanini dorea ca el să-şi ţină gura. Jim McCoy se gîndi că se întrevedea o sursă de mărfuri.

– Avioanele noastre vechi, îi zise Jim McCoy lui Khalil, nu sînt făcute ca să părăsească solul, aşa că avem tendinţa să folosim o pînză mai grosolană.

– Văd. Păi, vă trimitem pînza noastră cea mai dură.

Satherwaite se gîndi că această informație părea în dezacord cu ce spusese mai înainte domnul Fanini, dar nu zise nimic.

Timp de cîteva secunde schimbară banalități. McCoy părea puțin deranjat de faptul că Bill Satherwaite adusese un străin la întîlnirea lor. Dar, gîndi el, asta era tipic pentru Bill – dezordonat, imprudent, fără maniere. În ciuda situației create, zîmbi.

– Să mergem să vedem cîteva mașini zburătoare, zise el. Puteți lăsa geanta aici, i se adresă el lui Khalil.

– Dacă nu vă deranjează, am un aparat de fotografiat, precum și o cameră video.

– Bine.

McCoy o luă înainte pe coridor, ajunseră din nou în holul imens, apoi intrară în hangare pe niște uși imense.

Pe podeaua hangarelor se aflau peste cincizeci de avioane din diferite perioade, inclusiv din ambele războaie mondiale, din conflictele din Coreea, precum și avioane de vînătoare moderne.

– Majoritatea acestor avioane, zise McCoy, dar nu toate, au fost făcute aici, în Long Island, inclusiv cîteva module lunare din următorul hangar. Toată munca de restaurare s-a făcut prin activități voluntare – bărbați și femei care au lucrat în industria aerospațială de aici, din Long Island, sau în aviația comercială ori militară, care au efectuat mii de ore de muncă în schimbul unor cafele, gogoși și a menționării numelor lor pe peretele holului principal.

McCoy continuă pe un ton care dezvăluia faptul că acesta era un tur redus.

– Agățat acolo, sus, zise el, se află un avion Ryan NYP, care a fost tipul original pentru aeronava Spirit of St. Louis, așa că ne-am luat libertatea de a pune acest nume pe fuzelaj.

În timp ce McCoy vorbea, trecură pe lîngă multe aeronave, și din nou se putu observa că acesta nu era turul la care participaseră majoritatea donatorilor. McCoy se opri în fața unui biplan vechi, vopsit în galben, și zise:

– Acesta este un Curtis JN-4, numit și Jenny, construit în anul 1918. Acesta a fost primul avion al lui Lindbergh.

Asad Khalil își scoase din geantă aparatul de fotografiat și făcu cîteva poze la întîmplare.

– Puteți pipăi pînza dacă vreți, îl invită McCoy pe Khalil.

Khalil atinse pînza pictată, țeapănă.

– Da, zise el, înțeleg acum despre ce este vorba. Aceasta este

prea groasă pentru zbor. Îmi voi aminti asta cînd vă voi trimite donația mea.

– Bine. Iar aici este un Sperry Messenger, un avion de cercetare al aviației de coastă construit în anul 1922, iar acolo, în colțul îndepărtat, se află un grup de aeronave, două avioane de vînătoare Grumman din cel de-al doilea război mondial – F4F Wildcat, F6F Hellcat, TBM Avenger...

– Mă scuzați, domnule McCoy, îl întrerupse Khalil. Am impresia că sîntem toți presați de timp și știu că domnul Satherwaite ar vrea să-și vadă fostul avion de vînătoare.

McCoy își privi oaspetele și dădu afirmativ din cap.

– Bună idee, zise el. Urmați-mă.

Trecură printr-o ușă enormă în al doilea hangar, care conținea în majoritate avioane cu reacție și nave pentru explorarea spațiului cosmic.

Khalil rămase uluit de toate navele de război adunate aici. Americanilor, știa el, le plăcea să se prezinte lumii întregi ca iubitori de pace, dar se vedea limpede în acest muzeu că arta războiului era de fapt cea mai înaltă expresie a culturii lor. Khalil nu îi învinovățea și nu îi judeca pentru asta; de fapt, era invidios.

McCoy se duse direct la avionul F-111, un aparat gri-argintiu, cu două motoare, cu emblema Forțelor Aeriene Americane. Aripile variabile ale acestuia se aflau trase spre spate, iar pe fuzelaj, pe partea pilotului, era trecut numele aeronavei – *The Bouncing* Betty[1].

– Ei bine, iată amice, îi zise Jim lui Bill Satherwaite. Îți trezește amintiri?

Acesta privea fix avionul de vînătoare în timp ce Bill continua să soarbă din ochi avionul, fascinat de această imagine a trecutului său. Ochii i se umeziseră. Jim McCoy zîmbea.

– I-am dat numele soției mele, zise el încet.

Asad Khalil privea și el, depănîndu-și propriile amintiri.

În cele din urmă, Satherwaite se apropie de aparat și atinse fuzelajul. Înconjură avionul, mîngîind suprafața de aluminiu, luînd seama la fiecare detaliu al corpului său perfect, lucios.

Termină turul, se uită la McCoy și spuse:

– Am zburat pe astea, Jim. Chiar am zburat...

– Într-adevăr am făcut-o. Acum un milion de ani.

Khalil se întoarse cu spatele, vrînd să pară că este impresionat

[1] Betty Săltăreața (n. tr.).

de emoţia celor doi camarazi, dar, de fapt, era impresionat doar de amintirea victimelor sale.

Îi auzi pe cei doi bărbaţi vorbind în spatele lui, rîzînd, amintindu-şi de lucruri care îi bucurau. Închise ochii, iar amintirea umbrei care se năpustise asupra lui prindea acum contur în mintea sa, o maşină infernală care scotea flăcări pe coadă ca un demon din iad. Încercă să-şi reprime amintirea faptului că făcuse pipi în pantaloni, dar aceasta era prea puternică, şi o lăsă să-l cuprindă cu totul, ştiind că această umilinţă va fi răzbunată.

Se auzi strigat de Satherwaite şi se întoarse.

Acum, pe partea pilotului se afla o scară.

– Ei, îi zise acesta lui Khalil, poţi să ne tragi în poză în carlingă?

Khalil chiar asta avea de gînd.

– Cu plăcere, spuse el.

Jim McCoy urcă primul scara. Contraplanul carlingii era ridicat, iar el se aşeză pe locul ofiţerului responsabil cu armele, aflat pe partea dreaptă. Satherwaite se căţără şi el pe scară, sări pe locul pilotului şi lăsă să-i scape un strigăt:

– Iuhuuu! Din nou în şa. Să omorîm cîţiva purtători de turban! Aşa!

Jim McCoy îi aruncă o privire dezaprobatoare, dar nu zise nimic ca să nu-i strice bucuria prietenului său.

Asad Khalil urcă şi el scara.

– Okay, magicianule, zise Satherwaite, decolăm spre Nisipland. Hei, îmi pare rău că nu ai fost cu mine în ziua aceea, în locul lui Chip. Afurisitul de Chip poate scoate din sărite şi pe cel mai calm om.

Satherwaite se juca cu manetele imitînd zgomotele motoarelor.

– Motorul unu pornit, motorul doi pornit. Zîmbi larg. La naiba, îmi amintesc manevrele de pornire de parcă le-am făcut ieri. Îşi plimbă mîna peste aparatele de control de la bord, dînd afirmativ din cap. Pun pariu că pot să execut din memorie întreaga procedură de decolare.

– Sînt de acord cu tine, zise McCoy, flatîndu-şi prietenul.

– Okay, Magicianule, vreau să arunci o bombă în cortul acela unde Mu'ammar face dragoste cu o cămilă.

Slobozi un hohot de rîs şi imită din nou zgomotul motoarelor.

Jim McCoy îl privi pe domnul Fanini care stătea în capul scării. Se căzni să zîmbească spre musafirul lui, dorind din nou ca Satherwaite să fi venit singur.

Asad Khalil ridică aparatul de fotografiat, pe care îl îndreptă spre cei doi bărbați din carlingă.

– Sînteți gata?

Satherwaite zîmbi spre aparat. Blițul scăpără. McCoy încercă să-și mențină o expresie neutră în timp ce blițul scăpără din nou. Satherwaite ridică mîna stîngă, cu degetul mijlociu îndreptat în sus, în timp ce i se mai făcea o fotografie.

– Okay, zise McCoy...

Încă o poză. Satherwaite îl luă pe după gît pe McCoy și Asad Khalil făcu încă o fotografie.

– Gata... zise McCoy. Blițul continuă să scapere. Hei, am zis gata...

Asad Khalil băgă aparatul în geanta de voiaj și acoase sticla de plastic pe care o luase cu el de la motelul Sheraton.

– Mai trag doar de două ori, domnilor.

McCoy clipi ca să-și acomodeze ochii după lumina blițului și privi la musafirul său. Clipi din nou și văzu sticla de plastic, care nu îl îngrijoră, dar observă pe fața domnului Fanini o privire stranie. Într-o clipă își dădu seama că ceva nu era deloc în regulă.

– Deci, domnilor, ați retrăit momente fericite din misiunea voastră de bombardare?

McCoy nu răspunse.

– Este o distracție pe cinste, zise Satherwaite. Hei, domnule Fanini, cațără-te pe botul avionului ca să ne tragi în poză din față.

Khalil nu se mișcă.

– Ajunge, spuse Jim McCoy, să ieșim de aici. Haide, Bill.

– Rămîneți pe loc, zise Khalil.

McCoy se uită la Asad Khalil și gura i se uscă de emoție. Undeva, în cele mai adînci străfunduri ale minții, știuse că această zi avea să vină. Acum sosise momentul.

– Mută scara și ia-ne din partea cealaltă, îi zise Satherwaite lui Khalil. Fă și cîteva fotografii de la sol, apoi...

– Taci.

– Ce?

– Tacă-ți gura.

– Hei, cine dracu'...

Satherwaite se trezi că privește țeava unui pistol, ținut strîns lîngă corp de pasagerul lui.

– Oh, Doamne... zise încet McCoy, oh, nu...

Khalil zîmbi.

– Deci, domnule McCoy, ai ghicit deja că nu sînt un negustor de pînză. Poate că mă ocup de linţolii.

– Oh, Maică Precistă...

Bill Satherwaite părea derutat. Privi la McCoy, apoi la Khalil, încercînd să-şi dea seama ce ştiau aceştia şi el nu ştia.

– Ce se întîmplă?

– Bill, taci. Locul acesta, îi zise McCoy lui Khalil, este plin de paznici înarmaţi şi camere de luat vederi. Îţi sugerez să pleci, iar eu nu ...

– Linişte! Acum eu vorbesc şi promit să fiu concis. Am o altă întîlnire, aşa că nu voi zăbovi mult timp aici.

McCoy nu răspunse.

La început, Bill Satherwaite nu spuse nimic, apoi un licăr de înţelegere îl străfulgeră.

– Pe data de 15 aprilie 1986, zise Asad Khalil, un adolescent trăia cu familia lui într-un loc numit Al Azziziyah, loc pe care îl cunoaşteţi amîndoi.

– Ai locuit acolo? În Libia? întrebă Satherwaite.

– Linişte! Amîndoi aţi zburat în ţara mea, aţi aruncat bombe asupra compatrioţilor mei, mi-aţi ucis familia – doi fraţi, două surori şi mama mea – apoi v-aţi întors în Anglia, unde presupun că aţi sărbătorit crimele voastre. Acum, amîndoi veţi plăti pentru asta.

În cele din urmă, Satherwaite îşi dădu seama că va muri. Se uită la Jim McCoy care şedea lîngă el şi spuse:

– Îmi pare rău, prietene...

– Taci. Mai întîi vreau să vă mulţumesc că m-aţi invitat la această mică întîlnire. De asemenea, vreau să ştiţi că i-am ucis deja pe colonelul Hambrecht, pe generalul Waycliff şi pe soţia acestuia...

– Ticălosule, zise încet McCoy.

– ... pe Paul Grey, iar acum pe voi doi. Apoi... ei bine, va trebui să mă decid dacă mai risipesc un glonţ pentru colonelul Callum, ca să-i curm suferinţele. Apoi vine rîndul domnului Wiggins, după care...

Bill Satherwaite întinse degetul din mijloc spre Khalil şi urlă:

– Să te ia dracu', purtătorule de turban! Să vă ia dracu' pe toţi şi pe şeful vostru iubitor de cămile, să...

Khalil puse gîtul sticlei în ţeava pistolului Glock şi trase de aproape un singur glonţ în fruntea lui Bill Satherwaite. Zgomotul

înfundat reverberă în hangarul imens în timp ce capul lui Bill zvîcni spre spate, împroşcînd sînge şi oase, după care îi căzu pe piept.

Jim McCoy rămase împietrit în scaun, apoi buzele începură să i se mişte într-o rugă. Lăsă capul în jos, se rugă, apoi îşi făcu semnul crucii, continuînd să se roage cu buze tremurînde.

– Uită-te la mine.

McCoy continua să se roage, iar Khalil auzi cuvintele:

– ... în mijlocul morţii, nu mă voi teme de rele...

– Psalmul meu evreiesc favorit. Că tu şi cu mine eşti...

Terminară psalmul împreună.

– Toiagul tău, şi varga ta, acestea m-au mîngîiat. Gătit-ai masă înaintea mea, împotriva celor ce mă necăjesc; uns-ai cu untdelemn capul meu şi paharul tău este adăpîndu-mă ca un puternic. Şi mila ta mă va urma în toate zilele vieţii mele, ca să locuiesc în casa Domnului, întru lungime de zile[1].

Cînd terminară, Asad Khalil zise „Amin" şi îl împuşcă în inimă pe Jim McCoy. Îl privi cum moare, iar ochii li se întîlniră pînă ce Jim încetă să mai vadă.

Khalil băgă pistolul în buzunar şi sticla de plastic în geanta de voiaj, apoi se aplecă în carlingă, găsi portofelul lui Satherwaite în buzunarul blugilor, iar pe cel al lui McCoy, plin de sînge, în buzunarul de la piept al hainei. Puse ambele portofele în geanta lui şi îşi şterse degetele pătate de sînge pe tricoul lui Satherwaite. Căută în jurul trupului acestuia, dar nu găsi nici o armă şi trase concluzia că bărbatul minţise prea mult.

Khalil se întinse şi lăsă în jos centroplanul avionului.

– Noapte bună, domnilor. Poate aţi ajuns deja în iad, alături de prietenii voştri.

Coborî de pe scara avionului, recuperă cele două tuburi de cartuş, apoi împinse scara lîngă alt avion.

Asad Khalil, cu mîna pe pistolul Glock din buzunarul hainei, ieşi repede din hangar şi reveni în holul uriaş. Nu-l văzu pe paznic nici aici, nici dincolo de ieşirile de sticlă.

Se întoarse în zona birourilor şi auzi un zgomot în spatele unei uşi închise: o deschise şi îl văzu pe paznic stînd la masă, cu radioul deschis şi citind o revistă numită *Flyning*. În spatele acestuia, cincisprezece monitoare arătau imagini din vastul complex muzeal şi din afara lui.

[1] Psalmul 22. Al lui David, traducere din Biblia publicată în anul 1969 – (n. tr.).

Paznicul ridică privirea spre vizitator.

– Aţi terminat? zise el.

Khalil închise uşa în urma lui, trase un glonţ în capul paznicului, apoi se duse la monitoare în timp ce omul se prăbuşea la podea.

Asad privi pe rînd monitoarele pînă ajunse la acelea în care se vedeau imagini din hangarul cu avioane cu reacţie moderne. Apărură apoi alte imagini din spaţiul de expoziţie, recunoscu scara, apoi aparatul F-111 cu centroplanul coborît. Urmări apoi monitoarele pentru exterior, locul unde îşi parcase maşina şi cele care ofereau imagini ale holului.

După toate aparenţele, în clădire nu se mai afla nimeni.

Pe o consolă văzu o mulţime de aparate video. Apăsă la fiecare buton pe stop, apoi extrase toate cele cincisprezece casete şi le puse în geantă. Îngenunche lîngă paznic, îi luă portofelul, goli tubul cartuşului, apoi părăsi biroul de supraveghere şi închise uşa în urma lui.

Străbătu grăbit holul vast şi ieşi afară. Împinse uşa în urma lui şi observă cu satisfacţie că aceasta se încuie.

Se urcă în maşina închiriată şi demară. Ceasul de la bord arăta 10: 57 p.m.

Programă sistemul de navigaţie prin satelit pentru aeroportul MacArthur, Long Island, şi în zece minute ajunse pe bulevardul care mergea spre nord, către autostrada Long Island.

Analiză un moment ultimele zece minute din viaţa celor doi bărbaţi. Se gîndi că niciodată nu puteai anticipa modul în care va muri un om. Găsi asta destul de interesant şi se întrebă cum ar reacţiona el într-o situaţie similară. Aroganţa din final a lui Satherwaite îl surprinsese şi ajunsese la concluzia că acesta îşi regăsise curajul în ultimele secunde de viaţă. Sau poate că individul era atît de plin de ură, încît acele ultime cuvinte nu reprezentau deloc un act de curaj – ci ură, pur şi simplu. Asad Khalil se gîndi că, probabil, şi el ar fi reacţionat la fel ca Satherwaite într-o situaţie similară.

Se gîndi apoi la McCoy. Acesta reacţionase previzibil, presupunînd că era un om credincios. Sau, poate, îl regăsise pe Dumnezeu în ultimul său minut de viaţă. Nimeni nu va şti. Oricum Khalil îl apreciase pentru alegerea acelui psalm.

Intră pe autostradă. Traficul era redus şi păstră aceeaşi viteză ca şi celelalte vehicule – nouăzeci de kilometri pe oră.

Era pe deplin conştient că avea tot mai puţin timp la dispoziţie – această dublă crimă avea să atragă foarte mult atenţia.

Aparenţa unui furt era foarte suspectă, ştia el, iar la un moment dat, în noaptea asta, doamna McCoy va suna la poliţie şi va raporta că soţui ei dispăruse şi că nimeni nu răspundea la telefonul muzeului.

Povestea doamnei McCoy despre întîlnirea celor doi camarazi din Forţele Aeriene va părea mai puţin îngrijorătoare poliţiei decît doamnei McCoy. Dar, după un timp, cadavrele vor fi descoperite. Va trece un timp pînă ce poliţia se va gîndi să se ducă la aeroport ca să cerceteze avionul cu care sosise Satherwaite. De fapt, dacă McCoy nu-i spusese soţiei sale cum sosise prietenul lui aici, poate că poliţia nici nu se va gîndi să cerceteze la aeroport.

În orice caz, indiferent ce va face doamna McCoy sau poliţia, Asad Khalil dispunea de timp suficient pentru următorul lui act de răzbunare.

Totuşi, în timp ce conducea, simţi pentru prima oară prezenţa pericolului şi ştiu că undeva, cineva se afla pe urmele lui. Era sigur că urmăritorul lui nu ştia unde se află el şi nici care îi erau intenţiile. Dar Asad Khalil simţea că el, Leul, era urmărit acum şi că acel urmăritor necunoscut înţelesese, cel puţin, natura şi esenţa celui vînat.

Încercă să realizeze o imagine a acelei persoane – nu latura fizică, ci spirituală –, dar nu pătrundea fiinţa acelui bărbat, ci doar pericolul puternic emanat de el.

Asad Khalil ieşi din starea de semitransă. Se gîndi acum la şirul de morţi pe care îl lăsase în urmă. Generalul Waycliff şi soţia acestuia aveau să fie descoperiţi nu mai tîrziu de luni dimineaţă. Apoi, un membru al familiei Waycliff va încerca să intre în legătură cu colegii de escadrilă ai generalului, morţi şi ei. De fapt, Khalil se mira că pînă acum, luni seara, nimeni nu-i telefonase lui McCoy. Un apel telefonic la Paul Gray va rămîne fără răspuns, ca şi cel la Bill Satherwaite. Dar Khalil avea sentimentul că doamna McCoy, pe lîngă teama pentru soţul său, putea adăuga o grijă în plus primind un telefon, în seara aceasta sau mîine dimineaţă, de la familia Waycliff sau Grey, cu vestea tragică a uciderii acestora.

Curînd, pînă dimineaţă, vor exista multe apeluri telefonice cu sau fără răspuns. Pînă mîine seară, jocul lui avea să se apropie de sfîrşit. Poate mai devreme, poate mai tîrziu, dacă Dumnezeu îl mai ocrotea.

Khalil văzu un panou care indica POPAS şi trase maşina într-o parcare ascunsă de copaci. Acolo se găseau cîteva camioane şi automobile, dar opri maşina departe de ele. Luă geanta de voiaj a lui Satherwaite de pe banchetă din spate, îi examină conţinutul: o sticlă de băutură, lenjerie, medicamente, cosmetice şi un tricou pe care era pictat un avion cu reacţie şi cuvintele ARME NUCLEARE, NAPALM, BOMBE ŞI RACHETE – LIVRARE GRATUITĂ.

Khalil puse geanta lui Satherwaite în propria geantă şi intră în pădurea din spatele cabinelor de toaletă. Luă toţi banii din portofelele celor doi camarazi, aproape opt sute de dolari, precum şi cei din portofelul paznicului, mai puţin de douăzeci de dolari, şi puse bancnotele în portofelul său.

Împrăştie pe sub copaci conţinutul celor trei portofele, apoi le aruncă departe, în pădure. Aruncă şi conţinutul genţii lui Satherwaite, iar geanta o azvîrli într-un pîlc de arbuşti. În cele din urmă scoase din geanta sa şi casetele video şi le împrăştie în diferite direcţii în pădure.

Reveni la maşină, se urcă la volan şi se întoarse pe autostradă. În timp ce conducea, aruncă cele patru tuburi de cartuş de calibru 40 la diferite intervale.

La Tripoli îi spuseseră: „Să nu-ţi pierzi timpul ştergîndu-ţi amprentele sau făcîndu-ţi griji despre alte metode ştiinţifice de investigare în urma vizitei tale. Pînă cînd poliţia va analiza toate datele, tu vei fi plecat. Dar să nu te laşi prins cu nici o probă asupra ta. Pînă şi cel mai prost poliţist va deveni suspicios dacă va găsi în buzunarul tău portofelul altui individ."

Bineînţeles, mai era şi problema celor două pistoale Glock, dar Khalil considera că ele nu reprezintă o probă – gîndea că pistoalele vor fi ultimul lucru pe care un poliţist avea să-l vadă înainte de a nu mai vedea nimic. Totuşi, era bine să scape de celelalte lucruri compromiţătoare şi să nu lase în automobil nici o dovadă.

Îşi continuă drumul, iar gîndurile i se întoarseră acasă, la Malik şi Boris. Ştia, ca şi cei doi, că nu putea continua acest joc prea mult timp. Malik îi spusese: „Nu este vorba de jocul în sine, prietene, ci de felul în care îl duci la îndeplinire. Ai ales ca americanii de la ambasada din Paris să pună mîna pe tine, să îţi faci o intrare spectaculoasă în America, să le permiţi să ştie cine eşti, cum arăţi, unde şi cum sosesti. Tu însuţi, Asad, ai inventat regulile acestui joc şi le-ai făcut şi mai dificile pentru tine. Înţeleg de ce procedezi aşa, dar trebuie să fii conştient că şansele de a-ţi îndeplini misiunea sînt

împotriva ta şi că te poţi învinui doar pe tine dacă nu obţii o victorie completă."

La acestea, Khalil îşi aminti că replicase: „Americanii nu se aruncă niciodată într-o bătălie pînă nu fac totul ca să-şi asigure victoria încă înainte de a se trage primul glonţ. Asta este ca şi cum ai împuşca un leu dintr-un vehicul cu o puşcă cu lunetă. Asta nu este o victorie, ci doar un măcel. Există membri ai unor triburi din Africa ce deţin arme, dar care încă vînează leul cu sulițele. La ce bun o victorie fizică fără una morală sau spirituală? Nu am făcut ca şansele să fie împotriva mea – pur şi simplu am repartizat şansele în mod egal, în aşa fel încît, indiferent de cine cîştigă, eu să fiu învingătorul."

Boris, care era de faţă, replicase: „Să-mi spui asta cînd vei putrezi într-o închisoare americană, în timp ce toţi demonii tăi din Forţele Aeriene Americane duc o viaţă fericită".

Khalil îşi aminti că se întorsese spre Boris şi îi spusese: „Nu mă aştept să înţelegi"

Boris izbucnise în rîs şi zisese: „Înţeleg, domnule Leu. Chiar foarte bine. Şi poţi fi sigur că nu-mi pasă dacă îi acuzi sau nu pe piloţii aceia. Dar asigură-te că nici ţie nu-ţi va păsa. Dacă vînătoarea este mai importantă decît actul de a ucide, atunci fotografiază-i, aşa cum fac americanii sensibili, la un safari. Dar, dacă vrei să simţi gustul sîngelui lor, domnule Leu, atunci gîndeşte-te la altă modalitate de a ajunge în America."

În cele din urmă, Asad Khalil îşi cercetase inima şi sufletul şi ajunsese la concluzia că putea să le împace pe toate – jocul lui, regulile lui şi sîngele lor.

Asad Khalil văzu un indicator pentru aeroportul MacArthur şi vira într-acolo.

După zece minute, parcă maşina în parcarea pe termen lung a aeroportului. Coborî, îşi luă geanta de voiaj şi încuie portierele.

Nu pierdu vremea cu ştersul amprentelor din maşină – dacă jocul s-a sfîrşit, s-a sfîrşit. Se hotărîse să nu mai ia decît precauţii minime ca să-şi acopere urmele. Nu mai avea nevoie decît de douăzeci şi patru de ore, poate chiar mai puţin, iar dacă poliţia se afla la doar doi paşi în urma lui, încă era cu un pas înapoi.

Se duse în staţia de autobuz şi, după puţin timp, sosi un microbuz în care se urcă.

– La terminalul principal, vă rog, spuse el.

– Nu este decît un singur terminal, amice, zise şoferul, şi vei ajunge acolo.

În cîteva minute, microbuzul îl lăsă la intrarea terminalului aproape pustiu. Khalil se duse la singurul taxi care se vedea.

– Vreau doar să mă duci la Aviaţia Auxiliară, îşi zise şoferului. Şi am de gînd să-ţi dau douăzeci de dolari pentru efortul ăsta.

– Urcă-te, amice.

Khalil se aşeză pe bancheta din spate a taxiului şi după zece minute ajunseră la capătul aeroportului.

– Doriţi într-un loc anume? întrebă şoferul.

– Clădirea de acolo.

Şoferul opri în faţa unui imobil mic în care se aflau birourile cîtorva agenţii aeriene. Khalil îi dădu şoferului douăzeci de dolari şi coborî.

Se afla la mai puţin de cincizeci de metri de locul unde aterizase, şi văzu chiar şi avionul lui Satherwaite parcat în apropiere.

Intră în clădire şi căută biroul Agenţiei de Aviaţie Stewart.

Funcţionarul de la tejghea se ridică.

– Vă pot fi de folos? spuse el.

– Da, mă numesc Samuel Perleman şi cred că aveţi un avion rezervat pentru mine.

– Aşa este. Un zbor la miezul nopţii. Funcţionarul îşi privi ceasul. Aţi ajuns puţin mai devreme, dar cred că totul este pregătit.

– Mulţumesc. Khalil privi faţa funcţionarului, dar nu văzu nici un semn că l-ar recunoaşte. Domnule Perleman, zise acesta, aveţi ceva pe faţă şi pe cămaşă.

Imediat Khalil ştiu despre ce este vorba – erau creierii lui Satherwaite.

– Mă tem că am obiceiuri proaste cînd iau masa, spuse el.

– Chiar acolo este o cabină de toaletă, spuse funcţionarul şi zîmbi, arătînd o uşă la dreapta sa. Voi suna piloţii.

Khalil intră la toaletă şi se privi în oglindă. Pe cămaşă avea stropi de sînge de un roşu cafeniu, fărîmiţe de creier şi chiar un fragment de os. Cîteva picături pătau una dintre lentilele ochelarilor săi, cravata şi chiar faţa.

Îşi scoase ochelarii şi se spălă pe mîini şi pe faţă, atent să nu-şi strice părul sau mustaţa.

Îşi uscă mîinile şi faţa cu un prosop de hîrtie şi îşi curăţă cămaşa, cravata şi ochelarii cu un prosop umed, apoi îşi puse ochelarii. Reveni la tejghea, ducîndu-şi geanta neagră de voiaj.

– Domnule Perleman, zise funcţionarul, avionul charter vă aşteaptă. Nu mai trebuie decît să citiţi contractul şi să semnaţi unde am bifat cu un X.

Khalil se prefăcu că citeşte pagina tipărită.

– Pare satisfăcător, zise el şi semnă cu stiloul de pe tejghea.

– Sînteţi din Israel? întrebă funcţionarul.

– Da, dar acum locuiesc aici.

– Am şi eu rude în Israel. Locuiesc în Gilgal, pe malul de vest. Ştiţi unde este?

– Bineînţeles.

Khalil îşi aminti ce îi spusese Boris: „Jumătate din populaţia Israelului se află în zona New York-ului. Tu vei trece neobservat, doar să nu te întîlneşti cu vreun evreu care vrea să discute cu tine despre rudele din Israel sau concediile lui acolo. Studiază hărţile şi ghidurile turistice ale acestei ţări."

– Este un oraş de mărime medie, situat la treizeci de kilometri nord de Ierusalim, spuse el. Viaţa este grea acolo, înconjuraţi de palestinieni. Îţi felicit rudele pentru curajul şi tenacitatea de care dau dovadă.

– Da. Este periculos acolo. Ar trebui să se mute pe coastă. Poate cîndva vom putea învăţa să trăim cu arabii.

– Nu este uşor să trăieşti cu ei.

– Presupun că nu, rîse funcţionarul. Dumneavoastră ar trebui să ştiţi.

– Ştiu.

Un bărbat de vîrstă mijlocie, îmbrăcat într-o uniformă albastră, decolorată, intră în birou şi îl salută pe funcţionar.

– 'Mneaţa, Dan.

– Bob, zise acesta, dumnealui este domnul Perleman, pasagerul tău.

Khalil se întoarse spre pilotul care ţinea mîna întinsă. Era încă derutat de obiceiul oamenilor de a strînge mîna. Şi arabii dau mîna, dar nu atît de mult ca americanii şi fără îndoială nu strîng mîna femeilor. Boris îl sfătuise: „Nu-ţi face griji pentru asta. Acolo eşti străin."

Khalil strînse mîna pilotului.

– Sînt căpitanul Fiske, zise acesta. Puteţi să-mi spuneţi Bob. Vom zbura în noptea asta la Denver, apoi la San Diego. Corect?

– Corect.

Khalil privi direct în ochii bărbatului, dar acesta îi evită privirea. Americanii, observă Khalil, se uită prin tine, dar nu întotdeauna te

văd. Te privesc în ochi, dar pentru scurt timp, spre deosebire de compatrioții lui, ai căror ochi nu te scapă din vedere niciodată, doar dacă au un statut inferior sau, bineînțeles, dacă sînt femei. De asemenea, americanii se țin la distanță. La cel puțin jumătate de metru, îl informase Boris. Dacă te apropii mai mult de atît, devin neliniștiți sau chiar ostili.

– Avionul este pregătit, spuse căpitanul Fiske. Aveți bagaje, domnule Perleman?

– Doar această geantă de voiaj.

– O duc eu.

Boris îi sugerase un răspuns politicos de tip american.

– Mulțumesc, spuse Khalil, dar trebuie să mă mențin în formă.

Pilotul zîmbi și se îndreptă spre ușă.

– Sînteți doar dumneavoastră, nu-i așa? zise el.

– Așa este.

În timp ce Khalil ieșea, funcționarul îi strigă:

– *Shalom alehem.*

La aceasta Khalil răspundea întotdeauna în arabă „Salaam alakum", dar se abținu și zise:

– *Shalom.*

Îl urmă pe pilot spre hangar, în fața căruia se afla parcat un mic avion cu reacție, alb. Cîteva persoane de la întreținere se îndepărtau de aparat.

Khalil observă din nou avionul lui Satherwaite și se întrebă după cît timp de la ora probabilă de plecare de mîine dimineață vor începe să se îngrijoreze operatorii de pe aeroport și vor începe să ancheteze cazul. Cu siguranță, nu înainte de ziua următoare – dar pînă atunci el va fi departe.

– În noaptea aceasta vom zbura cu acest Lear 60. Cu doar trei persoane la bord și bagaje puține, vom fi mult sub greutatea admisă la decolare. Așa că am umplut rezervoarele de combustibil la capacitatea maximă. Asta înseamnă că vom putea ajunge la Denver fără escală. Vîntul frontal este slab, iar vremea va fi excelentă. Am estimat durata zborului la trei ore și optsprezece minute. La aterizare, temperatura din Denver va fi în jur de 45°C... Acolo vom realimenta aparatul. După cum am înțeles, veți petrece acolo cîteva ore, nu-i așa?

– Așa este.

– Okay, vom ateriza la Denver puțin înainte de ora 2:00 a.m. Ora Munților. Înțelegeți asta, domnule?

– Desigur. Îmi voi suna colegul de la telefonul de la bord, aşa după cum am solicitat.

– Da, domnule. Totdeauna există un telefon la bord. După un anumit timp, vom zbura înapoi la San Diego. Corect?

– Da.

– În acest moment se raportează o uşoară turbulenţă atmosferică peste Munţii Stîncoşi şi ploaie slabă la San Diego. Dar, bineînţeles, vremea se poate schimba. Vă vom ţine la curent dacă doriţi.

Khalil nu răspunse, dar îşi dădu seama că era iritat de obsesia americanului de a prezice vremea. În Libia, vremea era mereu caldă şi uscată, unele zile fiind mai toride decît altele. Allah făcuse vremea, omul doar se adapta la ea. Ce rost avea să prezici cum va fi timpul şi să discuţi despre asta? Nimic nu putea fi schimbat.

Pilotul îl conduse pe partea stîngă a avionului bimotor, unde o scară ducea la uşa deschisă. Îi făcu semn să urce, şi Khalil ajunse la intrare, îşi lăsă capul în jos şi intră în avion.

– Domnule Perleman, spuse pilotul care se afla în urma lui, acesta este Terry Sanford, copilotul nostru.

Copilotul, care şedea pe scaunul din dreapta faţă, întoarse capul şi zise:

– Bine aţi venit la bord, domnule.

– Bună seara.

Căpitanul Fiske îi făcu semn spre cabină.

– Staţi unde doriţi, bineînţeles. Avem un bar unde puteţi găsi cafea, cornuri, băuturi răcoritoare şi alcoolice. Pe poliţele acelea sînt ziare şi reviste. În spate se află toaleta. Faceţi-vă comod.

– Mulţumesc.

Khalil se deplasă spre ultimul fotoliu de pe partea dreaptă a cabinei cu şase locuri, se aşeză, lăsîndu-şi geanta de voiaj în spaţiul dintre rîndurile de scaune.

Observă că pilotul şi copilotul vorbeau între ei, urmărind aparatura de la bord.

Khalil îşi privi ceasul. Trecuseră doar cîteva minute peste miezul nopţii. Fusese o zi bună, gîndi el. Trei morţi – cinci, dacă îi punea la număr pe menajera lui Paul Grey şi pe paznicul de la muzeu. Dar aceştia nu ar trebui luaţi în calcul, şi nici acele persoane care îi apăruseră în cale şi pe care fusese nevoit să le reducă la tăcere. Doar moartea a numai şase persoane din America avea o semnificaţie pentru el, iar patru dintre aceştia erau deja morţi de

mîna lui. Mai rămăseseră doi. Sau aşa ar gîndi autorităţile dacă ar trage nişte concluzii corecte. Dar mai era un bărbat...

– Domnule Perleman? Domnule?

Asad Khalil ridică privirea spre pilotul ce stătea lîngă el.

– Da?

– Sîntem gata se deplasăm avionul pe calea de rulare, aşa că vă rog să vă puneţi centura de siguranţă.

Khalil se execută.

– Telefonul se află la bar. Firul este destul de lung ca să ajungă la orice scaun.

– Bine.

– Pe perete se află şi interfonul. Puteţi intra în legătură cu noi oricînd apăsînd acel buton.

– Mulţumesc.

– Sau puteţi veni, pur şi simplu, în carlingă.

– Înţeleg.

– Bine. Vă mai pot fi de folos cu ceva înainte de a mă îmbarca la locul meu?

– Nu, mulţumesc.

– Okay, ieşirea de urgenţă este acolo, iar hublourile au storuri dacă doriţi să le lăsaţi în jos. După ce vom fi în aer, vă voi spune cînd puteţi să vă desfaceţi centura de siguranţă.

– Mulţumesc.

– Pe curînd.

Pilotul se întoarse în carlingă şi închise uşa care separa carlinga de cabină.

Khalil privi prin mica fereastră cum avionul se deplasează spre pistă. Nu cu mult timp în urmă, gîndi el, aterizase aici cu un bărbat care acum şedea mort pe locul pilotului unui avion de război care probabil ucisese mulţi oameni. Alături de el şedea un alt criminal care plătise pentru crimele sale. Fusese un moment perfect, un sfîrşit potrivit pentru viaţa lor însetată de sînge. Dar era şi un semnal, chiar o semnătură, dacă cineva se gîndea să interpreteze totul corect. Regretă implicarea lui în acest act simbolic, dar gîndindu-se mai bine, hotărî că nu ar fi schimbat nici un cuvînt, nici o clipă sau nici un gest din ceea ce făcuse. „Cupa mea dă pe dinafară." Zîmbi.

Avionul Lear se opri şi Khalil auzi cum se ambalează motoarele. Aeronava părea să trepideze, apoi ţîşni cu viteză pe pistă.

După treizeci de secunde se aflau deja în aer şi se auzi zgomotul trenului de aterizare retrăgîndu-se. Cîteva minute mai tîrziu, aeronava se înclină uşor, continuînd să ia înălţime.

După cîteva clipe se auzi în difuzor vocea copilotului:

– Domnule Perleman, dacă doriţi, puteţi să vă deplasaţi prin cabină, dar vă rog ca în timp ce staţi pe scaun să vă puneţi centura de siguranţă. Dacă doriţi să dormiţi, puteţi rabata scaunul. Acum trecem pe deasupra Manhattanului, dacă vreţi să vă uitaţi pe geam.

Khalil privi afară. Zburau pe deasupra părţii de sud a insulei Manhattan, unde se vedeau zgîrie-norii, inclusiv Twin Towers şi World Trade Center.

La Tripoli i se spusese că lîngă Trade Center se afla o clădire numită 26 Federal Plaza, unde fusese dus Boutros, şi dacă lucrurile aveau să meargă din rău în mai rău, şi el va fi dus acolo.

Malik spusese: „Nu există cale de scăpare din locul acela, prietene. O dată ce ajungi acolo, eşti al lor. Următoarea oprire va fi la închisoarea federală din apropiere, apoi la curtea de justiţie, aflată şi ea în apropiere, apoi la o închisoare, undeva în interiorul ţării, unde îţi vei petrece tot restul vieţii. Acolo nu te mai poate ajuta nimeni. Noi nici măcar nu vom recunoaşte că eşti de-al nostru, nici nu vom încerca să te schimbăm cu un prizonier păgîn. În închisorile americane există mulţi mujahedini, dar autorităţile nu îţi vor permite să-i vezi. Vei trăi pe un pămînt străin, printre străini şi niciodată nu îţi mai vedea casa, nu vei mai auzi propia ta limbă şi nici nu vei mai avea vreo femeie. Vei fi un leu în cuşcă, Asad, bătînd celula cu pasul de colo-colo cît timp vei trăi. Sau poţi să-ţi pui capăt vieţii, adăugase Malik, ceea ce ar însemna o victorie pentru tine şi pentru cauza noastră, şi o înfrîngere pentru duşmani. Eşti pregătit pentru o astfel de victorie?"

La care Asad Khalil replicase: „Dacă sînt gata să-mi sacrific viaţa, de ce nu mi-aş lua viaţa ca să scap de captivitate şi de umilinţă?"

Malik dăduse gînditor din cap şi adăugase: „Pentru unii, sacrificiul este mai uşor decît umilinţa, apoi îi înmînase o lamă de ras. Aceasta este o modalitate. Dar nu ar trebui să-ţi tai venele de la mînă, deoarece ei sînt capabili să te salveze. Trebuie să-ţi tai cîteva artere principale." În încăpere intrase un doctor care îi arătase lui Khalil cum să-şi localizeze artera carotidă şi femurală. Doctorul spusese: „Şi pentru mai multă siguranţă, este bine să-ţi tai şi venele de la încheietura mîinii".

Locul doctorului fusese luat de un alt bărbat care îl învățase cum să facă un laț din diferite materiale, inclusiv un cearșaf, un fir electric sau articole de îmbrăcăminte.

După această demonstrație de sinucidere, Malik îi spusese: „Toți murim și toți vom alege să murim în Jihad de mîna dușmanilor noștri. Te asigur, la capătul oricărui drum te va aștepta Paradisul."

Kahlil privi din nou pe geam, prinzînd o ultimă imagine a orașului New York. Se jură să nu mai vadă niciodată locul acesta. Ultima lui destinație din America era California, iar cea finală Tripoli sau Paradisul. Indiferent de deznodămînt, va fi acasă.

42

M-am deșteptat și într-o secundă am știut unde mă aflu, cine sînt și cu cine dorm.

Adeseori regreți excesul de alcool din seara precedentă. Adeseori dorești să fii singur cînd te trezești, în alt loc. Departe. Dar în această dimineață eu nu aveam acest sentiment. De fapt, mă simțeam destul de bine, totuși am rezistat ispitei de a fugi la fereastră și de a striga: „Trezește-te New York! John Corey a făcut amor!"

Ceasul de pe noptieră arăta ora șapte și paisprezece minute.

M-am dat ușor jos din pat și m-am dus la baie. Am găsit trusa Air France, m-am ras, m-am spălat pe dinți, apoi am trecut sub duș.

Prin geamul brumat al cabinei de duș am văzut-o pe Kate intrînd în baie, apoi am auzit apa de la toaletă, cum se spală pe dinți și cum face gargară cu apă de gură, printre căscaturi.

Să faci sex cu o femeie este una – să-ți petreci cu ea noaptea este altceva. Sînt destul de posesiv în ceea ce privește camera de baie. Ușa de la duș s-a tras ușor și înăuntru a intrat domnișoara Mayfield. Fără nici un cuvînt, m-a împins cu cotul și s-a așezat sub duș.

– Spală-mă pe spate, mi-a zis.

Am frecat-o pe spate cu buretele plin de săpun.

– Ooooh, ce bine este!

Apoi s-a întors cu fața la mine, ne-am îmbrățișat și sărutat în timp ce apa curgea peste trupurile noastre.

După o partidă de sex sub duş, am ieşit, ne-am şters şi am intrat în dormitor, amîndoi înfăşuraţi în prosoape. Dormitorul ei se afla cu faţa la est, iar soarele intra pe fereastră. Părea să fie o zi frumoasă, dar aspectul ei putea fi înşelător.

– Mi-a plăcut cu adevărat noaptea trecută, a zis ea.

– Şi mie.

– Te voi mai vedea?

– Lucrăm împreună.

– Aşa este. Eşti tipul a cărui masă de lucru se află vizavi de a mea. Niciodată nu ştii la ce să te mai aştepţi dimineaţa sau ce să spui, dar cel mai bine este să spui lucrurilor pe nume, ceea ce făcea acum Kate Mayfield. Cinci puncte pentru ea.

Hainele mele se aflau în altă parte – în sufragerie, dacă memoria nu-mi juca feste, aşa că i-am spus:

– Te las să te machiezi, iar eu îmi caut hainele.

– Totul este călcat şi pus pe umeraşe în dulapul din hol. Ţi-am spălat chiloţii şi şosetele.

– Mulţumesc.

Zece puncte. Mi-am luat pistolul şi tocul şi m-am dus în sufragerie, unde hainele mele erau încă împrăştiate pe podea. Probabil că ea a visat că mi le-a spălat şi călcat. Minus zece puncte.

M-am îmbrăcat, nefericit că purtam lenjeria din ziua precedentă. Am o obsesie pentru curăţenie, deşi, bineînţeles, pot să mă adaptez situaţiei.

Am intrat în mica bucătărie, unde am găsit un pahar curat în care mi-am turnat suc de portocale. Conţinutul frigiderului era limitat, dar *exista* iaurt. Totdeauna se găseşte iaurt. Ce legătură are iaurtul cu femeile?

Am ridicat receptorul telefonului din bucătărie şi am sunat la apartamentul meu, de unde a răzbătut vocea mea înregistrată pe robot: „Reşedinţa lui Jim Corey – doamna a zburat de lîngă poliţist, aşa că ei nu-i lăsaţi nici un mesaj". Poate după un an şi jumătate ar trebui să schimb acest mesaj. Am format propriul cod şi o voce m-a informat: „Aveţi opt mesaje". Primul apel a fost al fostei mele soţii, care spunea: „Schimbă mesajul ăsta stupid. Sună-mă. Sînt îngrijorată."

Şi chiar era. Aveam să o sun după ce terminam cu cazul ăsta.

Alt mesaj îngrijorat era de la mama şi de la tata, care locuiesc în Florida şi care pînă acum probabil că arătau ca tomatele uscate la soare.

Un alt apel telefonic era de la fratele meu, care citeşte doar *The Wall Street Journal,* dar care trebuie să fi aflat de la părinţii noştri ceva care l-a determinat să sune Oaia Neagră. Aceasta este porecla mea în familie şi nu are conotaţii negative.

Vechii mei camarazi de serviciu au sunat şi ei ca să se intereseze dacă sînt implicat în cazul zborului 175. Fostul meu partener, Dom Fanelli, care zicea: „Hei, mafiotule! Eu te-am determinat să intri în slujba asta? La dracu'! Şi erai îngrijorat de cei doi mexicani care voiau să te împuşte? Acest tip cu turban a lichidat toată suflarea din avion, precum şi un grup de federali. Acum probabil că te caută pe tine. Te distrezi cumva? Ai fost văzut noaptea trecută la Giulio's, bînd de unul singur. Cumpără-ţi o perucă blondă. Sună-mă. Îmi eşti dator o băutură. *Arrivederci.* "

Am zîmbit împotriva voinţei mele. „*Va fungole,* Dom".

Următorul mesaj era de la domnul Teddy Nash. El zicea: „Aici Nash – cred că ar trebui să fii la Frankfurt, Corey. Sper că eşti pe drum. Dacă nu, pe unde umbli? Trebuie să fii de găsit. Sună-mă."

– De două ori *va fungole* pentru tine, ticălosule...

Mi-am dat seama că tipul ăsta mă provoca şi, după cum mi-a spus Kate la aeroport, nu ar fi trebuit să permit aşa ceva.

Ultimul mesaj era de la Jack Koenig, la miezul nopţii. El zicea: „Nash a încercat să dea de tine. Nu eşti la birou, nu ai lăsat nici un număr la care să fii găsit, nu răspunzi la apelul prin pager şi presupun că nu eşti acasă. Sună-mă cît mai curînd posibil."

Cred că domnul Koenig petrecuse deja prea mult timp printre federali.

Vocea m-a informat: „Sfîrşitul mesajelor".

– Mulţumesc lui Dumnezeu.

M-am bucurat că nu i-am auzit glasul lui Beth, care mi-ar fi sporit doza de vinovăţie.

M-am dus în sufragerie şi m-am aşezat pe canapea, scena delictului din noaptea trecută. De fapt, una dintre ele.

Am frunzărit singurul ziar existent, un exemplar din *Entertainment Weekly.* La rubrica noilor apariţii editoriale am oftat că Danielle Steel a scos a patra carte de anul acesta, şi era doar luna aprilie. Poate aş putea să o rog să-mi scrie raportul cazului. Dar s-ar putea ca ea să zăbovească prea mult asupra hainelor cu care erau îmbrăcate cadavrele de la clasa întîi a Boeingului. Am trecut la altă rubrică, pregătit să citesc un reportaj despre centrul de binefacere al lui Barbra Streisand în beneficiul mayaşilor marxişti din peninsula

Yucatan, cînd, *Voilà!* Kate Mayfield apare, pudrată, pieptănată şi îmbrăcată. De fapt, nu trecuse prea mult timp. Zece puncte.

– Arăţi minunat, am spus eu, ridicîndu-mă de pe canapea.

– Mulţumesc. Dar nu deveni sensibil şi nu mă linguşi. Îmi plăcea aşa cum erai înainte.

– Cum adică?

– Indiferent, bădăran, egocentric, egoist, dur şi sarcastic.

– Mă voi strădui.

Douăzeci şi cinci de puncte.

– În seara asta mergem la tine, m-a informat ea. Îmi voi aduce o geantă de voiaj cu cele necesare pentru noapte. De acord?

– Bineînţeles.

Atîta timp cît geanta de voiaj nu însemana trei valize şi patru cutii. Trebuia să reflectez serios la asta.

– Noaptea trecută, în timp ce erai la baie, m-a informat ea, pagerul tău a piuit. Am verificat. Era de la Centrul de Comandă al Cazului.

– Oh... ar fi trebuit să-mi spui.

– Am uitat. Nu-ţi face griji pentru asta.

Aveam sentimentul să îi predau controlul misiunii şi, poate, şi al vieţii mele lui Kate Mayfield. Înţelegeţi ce vreau să spun? Minus cinci puncte.

Ea s-a îndreptat spre uşă şi eu am urmat-o.

– Pe Second Avenue, a zis ea, se află o cofetărie franţuzească mică şi cochetă.

– Bine. Las-o unde e.

– Haide. Fac eu cinste.

– O stradă mai jos se găseşte o cafenea prăpădită.

– Eu am propus prima.

Aşa că ne-am luat genţile diplomat şi am plecat, la fel ca John şi Jane Jones, la locul de muncă, doar că noi aveam amîndoi cîte un pistol Glock de calibru 40.

Apropo, Kate purta pantaloni negri şi un fel de jachetă sport de culoare roşie peste o bluză albă. Eu eram îmbrăcat cu ce fusesem şi cu o zi în urmă.

Am luat liftul pînă în hol şi am ieşit din clădire. Portarul era cel din noaptea trecută. Poate că lucrează o oră da şi una nu, pînă fac o zi de lucru de opt ore.

– Un taxi, domnişoară Mayfield? a întrebat el.

– Nu, mulţumesc, Herbert, mergem pe jos.

Herbert mi-a aruncat o privire care sugera că mai bine ar fi fost el în locul meu în apartamentul cu numărul 1415.

Era o zi frumoasă, cu cer senin, puțin răcoroasă, dar nu umedă. Am mers spre est pe 86th Street pînă în Second Avenue, apoi am luat-o spre sud, în direcția în care locuiam eu, dar nu mergeam acolo. Traficul pe bulevard era deja aglomerat, la fel ca și cel pietonal. Fără nici o legătură cu dispoziția mea din momentul acela, am spus:

– Îmi place orașul New York.

– Eu îl urăsc, a replicat ea. Apoi și-a dat seama că această declarație conținea germenele unei viitoare probleme, mai ales dacă ea era cea care îl purta, așa că a adăugat: Dar aș putea să-l îndrăgesc.

– Nu, n-ai putea. Nimeni nu poate. Poți doar să te obișnuiești cu el. Uneori îl iubești, alteori îl urăști. Însă niciodată nu-l îndrăgești.

Ea m-a privit, dar nu a comentat raționamentul meu profund.

Am ajuns într-un loc numit La-Ceva-Cam așa. Am intrat și am fost întîmpinați și salutați cu căldură de o doamnă franțuzoaică aflată sub tratament cu Prozac. Ea și Kate părcau să se cunoască și au schimbat cîteva cuvinte în limba franceză. Afară cu mine. Minus cinci puncte.

Ne-am așezat la o masă de mărimea butonilor mei de la cămașă, pe scaune din plasă făcute din agățători de haine. Localul acesta arăta ca o rămășiță de la o vînzare Laura Ashley și mirosea a unt cald, lucru care mi-a întors stomacul pe dos. Clientela era îmbrăcată la patru ace.

– Nu-i așa că este drăguț aici?

– Nu.

Proprietăreasa ne-a înmînat meniurile scrise de mînă în limba sanscrită. Existau treizeci și două de sortimente de brioșe și cornuri, toate nepotrivite pentru un bărbat.

– Pot să cer o chiflă? am întrebat-o pe *madame.*

– Nu, domnule.

– Ouă? Cîrnați?

– Nu, domnule.

S-a întors pe tocurile cui și s-a îndepărtat. Efectul Prozacului se terminase.

– Încearcă cornurile cu căpșuni, mi-a sugerat Kate.

– De ce?

Am comandat totuși suc de portocale, cafea și șase brioșe. Îmi

plac brioşele. Seamănă la gust cu brioşele pufoase făcute de bunica mea englezoaica. Kate a comandat ceai şi un corn cu cireşe.

În timp ce luam micul dejun, Kate m-a întrebat:

– Mai ai şi alte informaţii pe care ai vrea să mi le spui şi mie?

– Nu. Doar crima din Perth Amboy.

– Alte teorii?

– Nu. Vii des aici?

– Aproape în fiecare dimineaţă. Ai vreun plan de activitate pentru astăzi?

– Trebuie să-mi iau rufele de la spălătorie. Dar tu?

– Ar trebui să răsfoiesc tot materialul de pe masa mea de lucru.

– Gîndeşte-te la ce nu există pe masa ta.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi informaţii detaliate despre presupusele victime ale lui Khalil din Europa. Dacă nu greşesc cumva, nu există nimic de felul ăsta pe mesele noastre de lucru. Nimic de la Scotland Yard. Nimic de la Comitetul de Apărare al Forţelor Aeriene Engleze sau FBI.

– Bine...ce căutăm?

– O legătură şi un motiv.

– Se pare că nu există nici o legătură între ele, în afară de faptul că ţintele sînt englezi sau americani. Acesta este şi motivul, a accentuat ea.

– Singura crimă care se abate de la regulă este cea făcută cu un topor asupra unui colonel al Forţelor Aeriene Americane aflat în Anglia.

– Colonelul Hambrecht. Lîngă Baza aeriană Lakenheath.

– Corect. Cafeaua asta nu este rea deloc.

– Prin ce se deosebeşte?

– Are un caracter strict personal.

– Aşa a fost şi uciderea acelor elevi americani.

– Ei au fost împuşcaţi. Eu vorbesc despre topor. Este semnificativ.

– Okay, domnule detectiv Corey, zise ea, privindu-mă. Dezvoltă subiectul ăsta.

Eu mă luptam cu ultima brioşă.

– O crimă de felul ăsta, am zis, sugerează existenţa unor relaţii personale.

– Bine. Dar nu sîntem pe deplin convinşi că Asad Khalil a comis crima aceea.

– E drept. Este mai mult o speculație a Interpolului. Ei i-au luat urma acestui tip. Ieri, în timp ce tu și Jack alergați cu taxiul la aeroportul JFK, eu am frunzărit aproape jumătate de tonă de hîrtii. Am găsit foarte puține date de la Scotland Yard, de la Comitetul de Apărare al Forțelor Aeriene Engleze și de la prietenii noștri de la CIA. Și nimic de la FBI, am adăugat, care cu siguranță au trimis o echipă să cerceteze atît uciderea lui Hambrecht, cît și a elevilor americani. Deci, de ce lipsește acest material?

– Poate pentru că nu l-ai găsit tu.

– Am solicitat date la arhiva Centrului de Comandă și încă aștept răspunsul.

– Să nu devii paranoic.

– Să nu fii atît de credulă.

Ea nu mi-a răspuns imediat, apoi a zis:

– Nu sînt.

Cred că amîndoi am convenit în mod tacit că era ceva putred aici. Dar agentul Mayfield nu avea de gînd să spună nimic cu voce tare.

Patroana mi-a prezentat nota de plată, pe care i-am pasat-o domnișoarei, care a plătit cu bani peșin. Cinci puncte. *Madame* i-a dat restul dintr-o gentuță de la șold, la fel ca în Europa. Grozav, nu-i așa?

Am ieșit din local și am chemat un taxi.

– Douăzeci și șase Federal Plaza, am zis eu după ce ne-am urcat în mașină. Șoferul nu a înțeles nimic, așa că i-am explicat pe unde să o ia.

– De unde ești? l-am întrebat.

– Din Albania.

Cînd eram copil, mai existau birjari din vechea Rusie țaristă, toți din fosta nobilime dacă era să le crezi poveștile. Dar cel puțin știau să găsească o adresă.

– Poate vrei să treci pe acasă să te schimbi, a zis Kate după cîteva clipe de tăcere.

– Aș vrea, dacă vrei și tu. Stau la cîteva străzi de aici. Sîntem aproape vecini, am adăugat.

Ea a zîmbit, s-a gîndit cîteva momente, apoi a zis:

– La naiba. Nimeni nu va observa.

– În clădire sînt cinci sute de detectivi și angajați FBI. Nu crezi că vor observa?

– Cui îi pasă? a zis ea și a rîs.

– Vom intra pe rînd, am spus eu.

Ea m-a luat de mînă şi mi-a şoptit la ureche:

– Să-i ia dracu'!

Am sărutat-o pe obraz. Mirosea frumos. Arăta grozav. Îmi plăcea vocea ei.

– De unde eşti, mai precis? am întrebat-o.

– De peste tot. Sînt progenitură de agent FBI. Tata s-a retras din activitate. S-a născut în Cincinnati, iar mama în Tennessee. Ne-am schimbat domiciliul de multe ori. Am stat şi în Venezuela. FBI-ul are mulţi angajaţi în America de Sud. J. Edgar Hoover a încercat să menţină America de Sud în afara influenţei CIA. Ştiai asta?

– Venerabilul şi bunul J.Edgar.

– După părerea tatălui meu a fost un mare neînţeles.

– Mă raliez acestei păreri. Kate a rîs, iar eu am întrebat: Părinţii tăi sînt mîndri de tine?

– Fireşte. Dar părinţii tăi sînt mîndri de tine? Trăiesc amîndoi?

– Sînt bine sănătoşi şi trăiesc în Sarasota.

Ea a zîmbit.

– Şi...? Te iubesc? Sînt mîndri de tine?

– Absolut. Au o poreclă pentru mine – Oaia Neagră.

Ea a rîs din nou. Două puncte.

– Am avut o relaţie de durată cu un alt agent, la mare distanţă de mine, a zis ea după cîteva minute de tăcere. Mă bucur că noi sîntem vecini. Este mai uşor. Mai bine.

Gîndindu-mă la relaţia mea cu Beth Penrose din Long Island şi la fosta mea căsnicie, nu eram sigur ce era mai bine. Dar am zis:

– Bineînţeles.

– Îmi plac bărbaţii mai în vîrstă, a mărturisit ea apoi.

Presupun că s-a referit la mine.

– De ce? am întrebat-o.

– Îmi place generaţia mai dură. Cum este tatăl meu. Cînd bărbaţii erau bărbaţi.

– Ca Attila Hunul.

– Ştii la ce mă refer.

– Nu este nimic în neregulă cu bărbaţii din generaţia ta, Kate. Este vorba doar despre meseria ta şi colegii cu care lucrezi. Probabil sînt chiar băieţi buni, dar ei lucrează pentru guvernul federal, ceea ce poate deveni destul de dificil.

– Poate că ai dreptate. De exemplu, Jack este un tip de treabă. Este mai în vîrstă şi cam jumătate din timp se poartă normal.

– E drept.
– De obicei, a zis ea, nu mă arunc de gîtul bărbaților.
– Sînt obișnuit.
– Okay, a zis ea, destul cu discuția asta după micul dejun.
– Bine.

Așa că am sporovăit vrute și nevrute – genul de conversație ce se folosea cu treizeci de ani în urmă înaintea unei relații sexuale. Țara se schimbase, în general, în bine, cred, dar sexul devenise chiar mai confuz decît înainte. Poate eram singurul care simțea asta. M-am întîlnit cu femei cu concepții moderne, și totuși vechi, despre castitate și modestie, dar și cu femei rele de muscă. Iar după aspectul lor sau după felul în care se exprimau, era destul de greu să le deosebești. Pentru femei este mai ușor – toți bărbații sînt porci. Este foarte simplu.

Oricum, nu era bine să discutăm probleme de serviciu în prezența civililor, chiar și a unui șofer de taxi albanez care pretinde că nu știe limba engleză și că nu știe unde se află Federal Plaza – așa că am trăncănit tot drumul pînă la sediu, încercînd să ne cunoaștem mai bine.

Am propus să coborîm din taxi cu o stradă înainte de destinația noastră. Dar Kate a zis:

– Nu, este mai interesant așa. Hai să vedem cine observă și cine nu. Doar nu am făcut nimic rău.

Angajații FBI, cu siguranță, nu sînt ca majoritatea funcționarilor, nici măcar ca cei de la NYPD în privința asta. Ei sînt foarte atenți la eventualele conflicte sexuale și probleme de această natură. Observați că Mulder și Scully încă nu sînt implicați într-o aventură. Mă întreb dacă pînă la urmă o vor face. Oricum, eu lucrez la FBI doar pe bază de contract, așa că nu era problema mea.

Taxiul ne-a lăsat în față la Federal Plaza la ora 9:00 a.m., iar eu am plătit cursa.

Am coborît din mașină și am intrat împreună în hol, dar nu erau prea mulți colegi de ai noștri pe acolo, iar aceia pe care i-am recunoscut nu au părut să-și dea seama că noi sosiserăm împreună, tîrziu, cu același taxi și că eu purtam același costum. Cînd ai o aventură cu un coleg de echipă, crezi că toată lumea știe, dar de obicei oamenii sînt preocupați de lucruri mult mai importante. Cunosc genul.

În hol se afla un chioșc de ziare de unde am cumpărat *Times*,

Post, Daily News şi *USA Today,* în ciuda faptului că toate aceste ziare şi încă multe altele ne erau aduse timp de cinci zile pe săptămînă. Mie îmi plac ziarele proaspete, necitite de nimeni şi fără tăieturi.

În timp ce aşteptam liftul, am parcurs titlul unui reportaj din *Times,* despre atacul recunoscut acum ca fiind terorist. Un nume şi o faţă familiară mi-au atras privirea.

– La dracu'! am zis. Scuză-mi exprimarea. De vină sînt brioşele.

– Ce este?

I-am dat ziarul. Ea l-a privit fix şi a zis:

– Oh...

Ca să vă spun mai pe scurt, ziarul *Times* îmi publicase numele şi o fotografie luată probabil pe aeroportul JFK, deşi nu îmi aminteam să fi fost îmbrăcat atunci cu acel costum. Era limpede că era o poză trucată ca şi cele cîteva remarce pe care nu îmi aminteam să le fi spus, în afară de fraza: „Cred că Asad Khalil se află încă în raza oraşului New York, iar dacă va fi aşa, îl vom găsi". De fapt, nu era o redare cuvînt cu cuvînt, şi oricum declaraţia nu fusese făcută pentru mass-media. Mi-am pus în gînd să-i dau un pumn în nas amicului Alan Parker.

Kate răsfoia *Daily News.*

– Iată un citat în legătură cu mine, a zis ea. Zice că am fost foarte aproape de a-l captura pe Asad Khalil la JFK, dar acesta a avut un complice la aeroport şi a reuşit să ne scape.

A ridicat privirea la mine.

– Vezi? i-am zis eu. Iată de ce nu trebuie să vorbim cu presa. Jack, Alan sau altcineva vorbeşte în numele nostru.

– Păi, a zis ea şi a ridicat din umeri, noi am fost de acord să fim...ce cuvînt caut eu?

– Momeală. Unde este poza ta?

– Poate o vor da mîine sau în după-amiaza asta. Nu sînt atît de fotogenică, a zis ea şi a rîs.

Liftul a sosit şi am urcat cu alte persoane care mergeau la birourile ATTF. Am schimbat cu toţii replici obişnuite, în afară de cei care citeau ziarele. Un tip s-a uitat la mine, apoi din nou în ziar.

– Hei, mi-a zis el, te afli pe lista lui Khalil printre cei mai căutaţi indivizi.

Toată lumea a rîs. Oare eu de ce nu găseam nimic de rîs?

– Nu staţi prea aproape de Corey, a zis altcineva.

Încă o explozie de rîs. Cu cît liftul urca mai sus, cu atît mai stupide deveneau glumele. Pînă şi Kate s-a lăsat prinsă în joc şi a zis:

– Am o sticlă de Lady Clariol pentru blonde pe care pot să ţi-o împrumut.

Ha, ha, ha. Dacă n-aş fi un gentelman, aş putea declara că domnişoara Mayfield era o blondă naturală.

Oricum, am ajuns la etajul al douăzeci şi şaselea, la sediul Centrului de Comandă, iar Kate mi-a zis:

– Scuză-mă. A fost distractiv.

– Cred că mi-a scăpat poanta.

– Haide, John, a zis ea în timp ce ne îndreptam spre Centrul de Comandă. Nu te paşte un pericol real.

– Atunci să folosim mîine poza ta.

– Nu-mi pasă. M-am oferit voluntar.

Am intrat la Centrul de Comandă şi ne-am îndreptat spre mesele noastre de lucru, salutînd colegii. Nimeni nu a făcut comentarii amuzante despre fotografia mea din ziar. Aici toţi erau profesionişti, iar glumele din lift reprezentau o anomalie, o deviere de comportament nespecifică FBI-ului.

Probabil că măscăricii din lift se pîrau unii pe alţii pentru că au rîs. Dacă aici ar fi fost sediul brigăzii mele de la Omucideri, aş fi găsit un instantaneu cu mine, cu legenda: „Asad Khalil Caută Acest Bărbat – Ne Puteţi Ajuta?"

M-am aşezat la masă. De fapt, nu prea erau şanse ca fotografia mea din ziare, sau chiar de la televizor, să-l scoată la iveală pe Khalil sau ca eu să devin ţinta lui. Doar dacă m-aş apropia prea mult de el.

Kate s-a aşezat vizavi de mine şi a început să răsfoiască materialele de pe masa de lucru.

– Dumnezeule, sînt tone de hîrtii aici.

– Majoritatea sînt gunoaie.

Am cercetat ziarul *New York Times* în căutarea articolului referitor la uciderea unui bancher american din Frankfurt. În cele din urmă, am găsit un scurt comunicat de presă în care se dădeau prea puţine detalii şi nu se făcea nici o legătură cu Asad Khalil.

Am presupus că autorităţile nu au vrut să creeze confuzie printre cetăţenii americani şi forţele de menţinere a legii care erau în căutarea lui Khalil.

I-am dat ziarul lui Kate şi a citit şi ea articolul.

– Probabil că au unele îndoieli în privința asta, a zis ea. Şi nu vor să joace pe mîna Serviciului de Informații Libian, dacă această crimă are legătură cu ei.

– Aşa este.

Majoritatea crimelor cu care am avut de-a face erau comise de idioți. Jocul agențiilor de spionaj era făcut de oameni atît de deştepți, încît *acționau* ca nişte idioți. Oamenii de genul lui Ted Nash şi al adversarilor lui. Schemele strălucite făcute de el deveneau atît de complicate, încît jumătate dintre ei probabil se trezesc în fiecare dimineață încercînd să-şi amintească de care parte a baricadei se află în această săptămînă şi care minciună era adevărul mascat, după cum şi care minciună era dată drept adevăr. Nu era de mirare că Nash vorbea puțin – el îşi folosea majoritatea energiei mentale încercînd să rezolve realitatea contradictorie. Motoul meu este – Păstrează totul cît mai simplu, prostule.

Kate a întins mîna după telefon.

– Trebuie să-l sunăm pe Jack, a zis ea.

– Frankfurtul este cu şase ore în urmă. Doarme.

– Este cu şase ore mai *tîrziu.* Trebuie să fie la birou.

– Şi ce dacă. Lasă să ne sune el.

Ea a ezitat, apoi a pus jos receptorul.

Amîndoi am citit titlurile articolelor din ziare, comentînd între noi cum nu ar trebui să fie manipulată mass-media – oricum, reuşiseră să denatureze majoritatea ştirilor. Doar ziarul *Times,* să fim drepți, spusese lucrurilor pe nume. Dar, la fel ca şi dosarele mele, materialul interesant şi important lipsea.

În toate ziarele era dată din nou fotografia lui Khalil, ca şi cîteva fotografii trucate în care el purta ochelari, avea barbă, mustață, păr cărunt pieptănat diferit. Toate acestea ar trebui, bineînțeles, să avertizeze cetățenii asupra faptului că era posibil ca fugarul să-şi fi schimbat înfățişarea. Totuşi, asta ar putea să-i facă pe oameni suspicioşi față de cetățenii inocenți cu ochelari, mustață şi barbă. De asemenea, fiind polițist, ştiam că deghizarea simplă era cea mai eficientă, şi nici măcar eu nu aş fi capabil să-l identific în mulțime pe acest tip dacă zîmbea şi avea mustață.

Am parcurs articolele să văd dacă cineva se folosise de sugestia mea de a face publică teoria că doamna Khalil şi domnul Gaddafi erau mai mult decît prieteni. Dar nu am văzut nici măcar o aluzie despre asta.

În ciuda devizei mele de a păstra totul cît mai simplu, în unele momente războiul psihologic era folositor, dar utilizat prea puțin de

armată şi de forţele de menţinere a ordinii – în afară de cazul în care poliţiştii anchetează un suspect şi folosesc vechiul truc „poliţistul bun şi poliţistul rău". În orice caz, trebuie să semeni sămînţa îndoielii şi a minciunii în mijloacele mass-media şi să speri că fugarul citeşte ziarele şi crede în ele, şi că oamenii de treabă ştiu că toate sînt nişte prostii.

În legătură cu asta, mă întrebam dacă domnul Khalil citea articolele despre el şi dacă se vedea la televizor. Am încercat să mi-l imaginez undeva, ascuns într-o pensiune ieftină din cartierul arab şi mîncînd carne de capră la conservă, uitîndu-se toată ziua la televizor şi citind ziare. Dar nu am reuşit. În schimb, mi l-am imaginat îmbrăcat într-un costum elegant, umblînd liber şi punînd la cale alte mîrşăvii.

Dacă acest caz trebuia să aibă un nume, acesta trebuia să fie „Cazul informaţiilor lipsă". O parte din materialele lipsă se puteau datora neştiinţei. Dar lipseau şi datele pe care ei ar fi trebuit să le cunoască sau să le deducă. Lipsa cea mai izbitoare era orice referire la data de 15 aprilie 1986. Pînă şi un reporter energic, cu jumătate de creier sau jumătate de memorie, sau cu modem, ar fi putut face o legătură cu evenimentul respectiv. Nici chiar reporterii de la ziare nu sînt atît de tîmpiţi, aşa că a trebuit să admit că ştirile au fost puţin aranjate. Presa va coopera cu federalii cîteva zile sau săptămîni, dacă putea fi convinsă că este în joc securitatea naţională. Pe de altă parte, poate că citeam prea mult printre rînduri.

– De ce în nici un reportaj nu se face nici o menţiune referitoare la aniversarea raidului aerian asupra Libiei? am întrebat-o pe Kate.

Ea a ridicat privirea spre mine şi mi-a răspuns:

– Presupun că cineva le-a cerut să nu o facă. Nu este o idee bună să prezinţi publicului şi cealaltă faţă a lucrurilor. Ei fac mare caz de datele aniversare, dar, dacă le ignorăm, se simt frustraţi.

Părea corect. Existau o mulţime de consideraţii cu privire la un eveniment de o asemenea amploare. Actori proşti puneau în scenă o tragedie, dar noi nu aveam de gînd să le facem reclamă gratis.

Oricum, nu existau prea multe ştiri în ziare, aşa că mi-am verificat robotul cu mesaje, la fel ca şi Kate. Ar fi trebuit să folosesc mai degrabă casca decît să dau pe speaker, deoarece primul mesaj era de la Beth, la ora 7:12 a.m. Zicea: „Hei, te-am sunat acasă noaptea trecută şi în dimineaţa asta, dar nu am lăsat nici un mesaj. Unde te ascunzi? Sună-mă acasă pînă la ora opt, apoi la birou. Mi-e dor de tine. Te sărut. Pa."

Kate continua să-şi asculte propriile mesaje, pretinzînd că nu era atentă la ale mele.

Am zis ca pentru mine:

– Trebuie să o sun pe mama, dar n-am crezut că voi scăpa cu asta.

Următorul mesaj era de la Jack Koenig, care zicea: „Pentru Corey şi Mayfield. Sunaţi-mă." A lăsat un număr de telefon lung, cu multe zerouri şi cifre de 1, şi am presupus că nu revenise la birou.

Un mesaj similar era de la Teddy Nash, pe care l-am şters.

Nu mai erau şi alte mesaje, aşa că m-am uitat la noile materiale de pe masa mea.

După cîteva mninute, Kate a ridicat privirea şi m-a întrebat:

– Cine a fost?

– Jack şi Ted.

– Mă refer la celălalt mesaj.

– Oh... mama?

Ea a zis ceva de genul minciună sfruntată, dar poate că am înţeles eu greşit. S-a ridicat şi a plecat.

Aşa că am rămas pe loc, nedormit, rana de glonţ din abdomen mă durea, stomacul îmi era plin cu şase brioşe nu prea coapte, ultimul şi cel mai important caz din cariera mea era în pericol, iar un oarecare terorist ţicnit bea lapte de cămilă pe undeva, privind fotografia mea din ziare. Puteam să mă descurc cu toate astea. Dar chiar aveam nevoie de *aşa ceva?* Adică, am crezut că mă potrivesc cu Kate.

Tocmai cînd începeam să-mi schimb părerea despre domnişoara Mayfield, ea s-a întors cu două ceşti cu cafea şi a pus una pe masa mea.

– Neagră, fără zahăr. Corect?

– Corect. Şi fără stricnină. Mulţumesc.

– Pot să ies şi să-ţi aduc ceva de la McDonnald dacă vrei. Cu brînză şi cîrnaţi.

– Nu, mulţumesc.

– Un om activ are nevoie de o hrană bună.

– De fapt, nu fac decît să stau aici. Îmi ajunge cafeaua. Mulţumesc.

– Pun pariu că nu ţi-ai luat vităminele în dimineaţa asta. Lasă-mă să mă duc să-ţi cumpăr cîteva.

Am sesizat în tonul domnişoarei Mayfield un uşor sarcasm sau,

poate, cuvîntul de ordine din dimineața asta era momeala. Nu numai că eu eram o momeală, ba chiar eram momit.

– Mulțumesc, dar nu-mi trebuie decît o cafea, am zis.

Am lăsat capul în jos și am început să studiez referatul din fața mea.

Ea s-a așezat vizavi de mine și a început să soarbă din cafea. I-am simțit ochii ațintiți asupra mea. Am ridicat privirea, dar cei doi ochi albaștri care cu puțin timp în urmă erau divini se transformaseră în cuburi de gheață.

Ne-am fixat din priviri, apoi, în cele din urmă, ea a zis:

– Scuză-mă.

Și s-a întors la hîrtiile ei.

– O să am grijă de asta, am zis.

– Ar fi foarte bine, a replicat ea fără să ridice privirea.

După un minut sau două ne-am întors la munca noastră de prindere a celui mai căutat terorist din lume. Kate a spus:

– Există un raport centralizat de la diferite secții de poliție în legătură cu mașinile închiriate în zona orașului New York... de fapt, în fiecare zi se închiriază mii de mașini, dar ei încearcă să rețină doar acele mașini închiriate de cetățeni cu nume de rezonanță orientală. Se pare că este o acțiune cu bătaie lungă.

– Foarte lungă. Din cîte știu, Khalil conduce o mașină împrumutată de la un compatriot. Chiar dacă este o mașină închiriată, complicele lui putea să fi folosit numele de Smith.

– Dar cetățeanul care a închiriat mașina poate să nu semene a Smith.

– Adevărat... dar puteau să se fi folosit de un tip de genul Smith, după care l-au lichidat. Lasă baltă pista asta.

– Am fost norocoși cu dubița lui Ryder în cazul exploziei de la World Trade Center. A rezolvat cazul.

– Uită de afurisita de explozie de la World Trade Center.

– De ce?

– Deoarece, ca și un general de armată care încearcă să retrăiască vechile victorii în timpul unei bătălii, vei descoperi că băieții răi nu încearcă să retrăiască vechile înfrîngeri.

– Asta le spui studenților tăi de la Colegiul John Jay?

– Bineînțeles. Se aplică foarte bine și în activitatea detectivilor. Am văzut prea mulți polițiști încercînd să rezolve cazul B în felul în care rezolvaseră cazul A. Fiecare caz este unic. Iar acesta este special.

– Mulţumesc, domnule profesor.

– Fă cum vrei.

Am devenit posac şi m-am întors la hîrtiile şi rapoartele mele. Urăsc hîrtiile.

Am dat peste un plic sigilat, pe care nu era specificat de unde provine. Scria: DOAR PENTRU OCHII TĂI. L-am deschis şi am văzut că era de la Gabe. Zicea: *Ieri l-am ţinut pe Fadi în arest, apoi m-am dus acasă la Gamal Jabbar şi am interogat-o pe soţia acestuia, Cala. Ea pretinde că nu ştie despre activităţile soţului ei, intenţiile sau destinaţia lui din ziua de sîmbătă. Dar a zis că Jabbar a avut un oaspete vineri noaptea şi că, după plecarea acestuia, Jabbar a pus o geantă neagră de voiaj sub patul lor şi i-a interzis să o atingă. Ea nu l-a recunoscut pe acel oaspete şi nu a auzit nimic din ce au vorbit. În dimineaţa următoare, soţul ei a rămas acasă, lucru neobişnuit pentru el care lucra sîmbăta de obicei. Jabbar a părăsit apartamentul lor din Brooklyn la ora 2:00 p.m., cu geanta în mînă, şi nu s-a mai întors. Ea a caracterizat purtarea lui ca îngrijorată, nervoasă, tristă şi debusolată – după traducerea mea din limba arabă. Doamna Jabbar pare să se resemneze la gîndul că soţul ei este mort. Am sunat la Omucideri şi le-am dat permisiunea să-i aducă la cunoştinţă moartea soţului şi să-l elibereze pe Fadi. Vorbim mai tîrziu.*

Am împăturit nota şi am pus-o în buzunarul de la piept.

– Despre ce este vorba? m-a întrebat Kate.

– Ţi-o arăt mai tîrziu.

– De ce nu acum?

– Înainte să vorbim cu Jack, tu ai nevoie de un refuz plauzibil.

– Jack este şeful nostru. Am încredere în el.

– Şi eu. Dar acum este prea aproape de Teddy.

– Despre ce vorbeşti?

– Există două jocuri în desfăşurare pe acelaşi teren – Jocul Leului şi jocul altcuiva.

– Al cui?

– Nu ştiu. Am doar sentimentul că ceva nu este în regulă.

– Ei bine... dacă vrei să spui că CIA lucrează separat, nu este chiar o noutate.

– Aşa este. Nu-l scăpa din ochi pe Ted.

– Bine. Poate îl voi seduce, iar el mi se va confesa.

– Bună idee. Dar l-am văzut o dată dezbrăcat, nu este prea dotat.

Ea m-a privit şi a văzut că nu glumeam.

– Cînd l-ai văzut în pielea goală?

– La o petrecere a burlacilor. El a adus muzica şi o stripteuză, iar înainte ca cineva să îl poată opri...

– Încetează. Cînd l-ai văzut gol?

– Pe Plum Island. După ce am ieşit din laboratorul de biologie, toţi a trebuit să facem un duş de decontaminare. Aşa îl numesc ei. Duş de decontaminare.

– Serios?

– Serios. Nu cred că s-a spălat cu destulă grijă, deoarece în ziua aceea, mai tîrziu, penisul i s-a muiat.

Ea a început să rîdă, apoi s-a gîndit un moment.

– Am uitat că voi aţi lucrat o dată la acelaşi caz, a zis ea. A fost şi George, nu-i aşa?

– Da, George are un penis normal. Ca să ştii.

– Îţi mulţumesc că mi-ai spus. A zîmbit uşor, apoi a adăugat: Deci, ai început să nu mai ai încredere în Ted.

– Nu este vorba numai de acest caz. Nu am avut încredere în el la trei secunde după ce l-am întîlnit prima oară.

– Înţeleg... deci, eşti puţin suspicios în legătură cu această coincidenţă de a-l întîlni din nou.

– Puţin. Apropo, m-a ameninţat cu adevărat cînd lucram la cazul din Plum Island.

– În ce fel?

– În singurul care contează.

– Nu pot să cred.

Am ridicat din umeri. În cele din urmă, i-am spus totul domnişoarei Mayfield.

– Dacă vrei să ştii, îl interesa Beth Penrose.

– Oh. *Cherchez la femme.* Acum înţeleg. Cazul este închis.

Poate nu a fost înţelept din partea mea să-i dezvălui povestea şi nu am ripostat la concluzia ei ilogică.

– Deci, a zis ea, iată soluţia celor două probleme ale noastre. Ted şi Beth. Să le facem lipitura.

Într-un fel, am fugit de un agent antiterorist ca să dau de un personaj de telenovelă. Ca să închei această conversaţie, am zis:

– Seamănă a conspiraţie.

– Bine. Acum dă-mi ce ai pus în buzunar.

– A zis că este doar pentru ochii mei.

– Okay, atunci citeşte-mi.

Am luat din buzunar biletul lui Gabe şi l-am împins spre ea. Ea l-a citit, apoi mi-a zis:

– Nu există nimic nou ce n-ar fi trebuit să văd şi nimic ce aş putea nega că am văzut. Încerci să deţii controlul informaţiilor, John. Informaţie înseamnă putere. Aici noi nu lucrăm aşa. Tu, Gabe şi alţi poliţişti din NYPD aflaţi aici jucaţi într-un fel de-a v-aţi ascunselea cu federalii. Este un joc periculos. Şi aşa mai departe. După trei minute de morală a adăugat: Noi nu dorim să apară o altă organizaţie secretă în interiorul grupării noastre operative.

– Îmi cer scuze că am ascuns de tine biletul. Pe viitor voi fi părtaş cu tine, ca de la poliţist la poliţist, la toate rapoartele. Poţi face orice vrei cu ele. Ştiu că FBI şi CIA împart toate datele cu mine şi cu ceilalţi detectivi transferaţi la ATTF. După cum spunea J. Edgar Hoover...

– Okay. Destul. Am înţeles ce vrei să spui. Dar nu fi secretos cu *mine*.

Ne-am privit în ohi şi am zîmbit amîndoi. Vedeţi ce se întîmplă cînd eşti implicat într-o relaţie cu un coleg de echipă?

– Promit, am zis eu.

Amîndoi ne-am întors la hîrtiile noastre.

– Iată raportul preliminar al laboratorului de criminalistică asupra taxiului găsit în Perth Amboy, a zis ea... Oho... fibre de lînă găsite pe bancheta din spate, fibre care se potrivesc cu cele recoltate de pe costumul lui Khalil la Paris.

Am găsit imediat raportul şi l-am parcurs cu privirea, în timp ce Kate citea cu voce tare.

– Polietilen tereftalat incrustat în corpul şoferului de taxi şi în scaunul acestuia... ce naiba a fost asta?

– Înseamnă că pistolarul a folosit o sticlă de plastic în loc de amortizor.

– Adevărat?

– Adevărat. Sînt sigur că găseşti explicaţia asta într-unul din manualele tale de pe rafturi.

– Niciodată nu citesc aceste... ce mai este...? Okay, cartuşul a fost, cu siguranţă, de calibru 40... presupun că asta înseamnă că el a folosit... o armă a unui agent federal.

– Probabil.

– S-au găsit amprente peste tot în maşină, dar nici una nu era a lui Khalil...

Am citit raportul amîndoi, dar nu erau probe evidente că Asad

Khalil se aflase în acel taxi, cu excepția fibrelor de lînă, dar acestea în sine nu reprezentau dovada clară că el fusese prezent la locul crimei. Însemna doar că acolo fusese costumul lui sau unul similar. Așa a argumentat odată în fața curții un avocat al apărării.

Ea s-a gîndit un moment, apoi a zis:

– Individul este în America.

– Eu am spus asta *înainte* să aflăm de crima din Perth Amboy.

– Crima din Frankfurt a fost o momeală.

– Așa-i. Iată de ce noi nu urmărim acea pistă. De fapt, nu urmărim nici una. I-am pierdut urma în Perth Amboy.

– Totuși, John, știm unde a fost sîmbătă noaptea. Ce concluzii putem trage de aici?

– Nici una.

De fapt, probele solide, clare și faptele autentice adeseori nu duc nicăieri. Dacă se va ajunge la acuzarea lui Asad Khalil, vom putea adăuga și numele lui Gamal Jabbar pe lista celor peste trei sute de bărbați, femei și copii pe care se presupune că i-a ucis. Dar asta nu ne apropia cu nici un pas de capturarea lui.

Am revenit amîndoi la studiul hîrtiilor de pe mesele noastre de lucru. Am început cu începutul, în Europa, și am citit puținul material referitor la posibilele crime sau alte activități ale lui Khalil. Cheia se afla undeva în Europa, dar încă nu știam care era.

Cineva, nu eu, ceruse Forțelor Aeriene dosarul personal al colonelului William Hambrecht, cunoscut și ca dosar de serviciu, iar o copie a acestuia se afla pe masa mea, într-un plic sigilat. Dosarul, ca toate dosarele militare, era ștampilat CONFIDENȚIAL.

Mi s-a părut interesant că acest dosar fusese cerut cu două zile în urmă și nu făcuse parte din dosarul inițial despre suspect. Cu alte cuvinte, Khalil se predase joi, de bunăvoie, la ambasada americană din Paris, apoi ei și-au dat seama că acesta era suspect în cazul uciderii colonelului Hambrecht. Așadar, pînă sîmbătă, dosarul colonelului Hambrecht ar fi trebuit să fie aici – cel mai tîrziu pînă luni. Acum era marți, iar eu îl vedeam pentru prima dată. Dar poate le acordam federalilor mai multă încredere decît meritau, gîndindu-mă că dosarul va fi prioritatea lor numărul unu. Sau poate că cineva încerca să dirijeze informațiile. După cum îi spusesem lui Kate – „Gîndește-te la ce nu se află pe mesele noastre de lucru". Cineva făcuse asta, dar nu știam cine, deoarece de

dosarul colonelului nu era ataşată nici o etichetă de unde să rezulte cine îl ceruse.

– Vezi dacă ai dosarul personal al colonelului William Hambrecht, i-am spus lui Kate şi i-am arătat prima pagină. Arată astfel:

Fără să ridice privirea, ea a zis:

– Ştiu cum arată. Eu l-am cerut vineri, cînd am primit sarcina să îl întîmpin la aeroport pe Khalil, şi după aceea l-am citit. L-am terminat cu jumătate de oră în urmă.

– Sînt impresionat. Se pare că tăticul tău te-a învăţat de bine.

– Tata m-a învăţat cum să reuşesc în carieră. Mama m-a învăţat cum să iscodesc.

Am zîmbit şi am deschis dosarul. Prima pagină cuprindea date personale, rudele apropiate, adresa de acasă, locul şi data naşterii şi aşa mai departe. Am văzut că William Hambrecht era recăsătorit cu Rose şi avea trei copii; în martie ar fi avut cincizeci şi cinci de ani dacă ar fi trăit, era de religie luterană, avea grupa de sînge A pozitiv şi aşa mai departe.

Am răsfoit paginile. Majoritatea erau scrise într-un fel de jargon militar criptic şi prezentau o carieră lungă şi deosebită. M-am gîndit că, poate, colonelul William Hambrecht fusese implicat în Serviciul de Informaţii al Forţelor Aeriene, lucru care l-ar fi putut pune în contact cu diferite grupări extremiste. Dar în esenţă tipul fusese pilot, apoi comandant de detaşament de aviaţie, comandant de escadrilă şi comandantul aripii de aviaţie. Se remarcase în Războiul din Golf, avea multe premii, citări pe ordin de zi, medalii, multe deplasări în interes de serviciu în toată lumea, fusese ataşat NATO la Bruxelles, după care fusese detaşat la Baza Aeriană a Marii Britanii de la Lakenheath din Suffolk, Anglia, ca ofiţer de stat-major pentru probleme de antrenament. Nimic neobişnuit, cu excepţia faptului că înainte de asta fusese la post la Lakenheath din ianuarie 1984 pînă în mai 1986. Poate îşi făcuse un duşman acolo cînd se întorsese. Poate că se culcase cu vreo localnică, apoi plecase şi cînd revenise după zece ani, soţul acesteia era încă supărat. Asta putea explica arma crimei, toporul. Poate că această crimă nu avea nici o legătură cu Asad Khalil.

Am continuat totuşi să citesc. Rapoartele militare sînt greu de citit, deoarece sînt scrise în acronime, de genul „Întoarcere la CONUS", ceea ce ştiu că înseamnă partea continentală a Statelor Unite, şi „DEROS" care înseamnă Data aproximativă a revenirii de peste Ocean şi aşa mai departe.

A început să mă doară capul de atîtea acronime şi abrevieri, dar nu m-am lăsat. Nu găseam nimic în dosar şi eram gata să-l pun deoparte, dar pe ultima pagină era scris: „Anulat info – REF DoD[1] ordin 369215–25, Ordin exec. 279651–351 - Purp. Nat. Sec. STRICT SECRET. Ei nu abreviază niciodată STRICT sau SECRET de STAT şi întotdeauna scriu cu majuscule, ca să fie siguri că ai înţeles.

Am meditat un moment asupra acestui lucru. Este ceva cunoscut ca „urmă de pas" în dosare. Pot fi şterse informaţii din diferite motive, dar nimic nu se pierde de tot în această memorie orwelliană. Informaţia ştearsă există undeva – în alt dosar marcat STRICT SECRET.

Am continuat să privesc acele rînduri codate, dar nici chiar lupa lui Sherlock Holmes nu m-ar fi ajutat. Nu exista nici un indiciu despre ce şi cînd anume fusese şters şi la ce perioadă se referea. Dar ştiam cine o făcuse şi de ce. Era vorba de ministrul Apărării şi de preşedintele Statelor Unite. Motivul era securitatea naţională.

Numerele ordinelor puteau da cuiva acces la informaţia anulată, dar acel cineva nu eram eu.

M-am gîndit la ce putea fi şters şi mi-am dat seama că era posibil să fie despre orice. De obicei era vorba de o misiune secretă, dar, în orice caz, trebuia să aibă legătură cu uciderea colonelului Hambrecht. Poate era vorba de amîndouă. Sau poate de nici una. Poate că de vină era o localnică abandonată.

De asemenea, nu exista nici un indiciu că anularea privea activităţi onorabile sau dezonorante. Dar aş putea presupune că erau onorabile, întrucît cariera lui părea să fie în ascensiune pînă în ziua în care cineva îl confundase cu un stejar.

– Deci? Ce părere ai? m-a întrebat Kate.

Am ridicat privirea spre ea.

– Am descoperit ce nu se află în dosar.

– Aşa este. Am şi apelat la Jack, care va face o solicitare chiar directorului, care la rîndul lui va solicita informaţia ştearsă. Asta ar putea dura cîteva zile. Poate mai mult, deşi am specificat că este urgent. Acest dosar este notat doar „Confidenţial" şi au fost necesare patru zile ca să ajungă aici. Uneori nu se prea grăbesc. Cele, „Strict Secret" durează mai mult.

Am dat din cap, în semn că sînt de acord.

– De asemenea, a zis, dacă cineva de sus consideră că nu

[1] Department of Defense = Ministerul Apărării (n. tr.).

trebuie să ştim sau dacă hotărăsc că informaţia ştearsă este irelevantă pentru cazul nostru, atunci nu o vom vedea niciodată. Sau poate că este relevantă, dar prea delicată ca să o vedem noi, şi atunci altcineva se va folosi de ea.

Am meditat la toate acestea şi am spus:

– Probabil că informaţia ştearsă nu este relevantă, doar dacă are legătură cu uciderea lui. Şi dacă este aşa, de ce să fie strict secretă?

– S-ar putea să nu aflăm niciodată, a replicat Kate, ridicînd din umeri.

– Dar nu pentru asta sînt plătit.

– Ce fel de acces ai la documentele secrete? m-a întrebat ea.

– Doar la cele confidenţiale. Eventual la cele secrete.

– Eu la cele secrete. Dar Jack are acces la cele strict secrete, aşa că el poate vedea informaţia ştearsă dacă va considera că este nevoie de ea.

– Cum va şti că are nevoie de ea dacă nu ştie ce este şters?

– Cineva dornic să ştie şi care are acces la date strict secrete îi va spune dacă îi va fi utilă.

– Cine va fi informat primul?

– Nu tu. Guvernul federal nu este NYPD. Dar presupun că ţi-ai dat seama de asta.

– Crima este o crimă. Legea este lege. Asta este lecţia numărul unu din cursul meu de la Colegiul John Jay.

Am ridicat receptorul şi am sunat în oraşul Ann Arbor, Michigan, la numărul dat în dosar, cu specificaţia că nu apărea în cartea de telefoane.

Telefonul a sunat şi a răspuns o voce înregistrată, vocea unei femei de vîrstă mijlocie, fără îndoială a doamnei Hambrecht: „Aici reşedinţa familiei Hambrecht. Nu putem răspunde momentan, dar lăsaţi-vă numele şi numărul de telefon şi noi vă vom suna cît mai curînd posibil."

Dacă prin „noi" se referea şi la colonelul Hambrecht, atunci el nu va mai suna niciodată. După semnalul sonor, am spus:

– Doamnă Hambrecht, aici este John Corey şi sun în numele Forţelor Aeriene. Vă rog să mă sunaţi cît mai repede posibil într-o problemă legată de colonelul Hambrecht. I-am dat numărul meu direct şi am adăugat: Sau sunaţi-o pe domnişoara Mayfield, apoi i-am dat numărul lui Kate şi am pus receptorul jos.

În eventualitatea că noi n-am fi prezenţi, vocile noastre

înregistrate aveau să spună doar: „Corey, gruparea operativă" sau „Mayfield, gruparea operativă", după care urma o cerere politicoasă de a se lăsa numele şi numărul de telefon. Totul era destul de vag, şi nici nu foloseam cuvîntul tulburător „terorist".

Aşa că, scoţîndu-mi din minte această pistă puţin probabilă, am început din nou să-mi scriu raportul asupra cazului, deşi era puţin cam tîrziu. Presupunînd că nu-l va citi nimeni niciodată, m-am gîndit că aş putea sări peste patru pagini, să le numerotez de la unu la cinci şi să las patru pagini albe la mijloc. De fapt, am decis să încep cu sfîrşitul şi să dactilografiez, „Deci, în concluzie..."

Telefonul lui Kate a sunat, dar era Jack Koenig. După cîteva secunde, ea mi-a zis:

– Vorbeşte şi tu.

Am apăsat butonul care mă conecta cu telefonul lui Kate şi am spus:

– Corey.

– Mă enervezi îngrozitor, a zis domnul Koenig, destul de bine dispus.

– Da, domnule!

Kate şi-a îndepărtat receptorul de ureche cu un gest teatral.

– Ai nesocotit ordinul de a zbura la Frankfurt, a continuat Koenig, nu mi-ai răspuns la telefoane, iar noaptea trecută nu ai fost de găsit.

– Da, domnule.

– Unde ai fost? Trebuia să păstrăm legătura.

– Da, domnule.

– Ei bine? Unde ai fost?

Pentru o astfel de întrebare aveam un răspuns destul de nostim cînd eram întrebat de unul dintre foştii mei şefi. Spuneam: „Prietena mea a fost arestată pentru prostituţie şi mi-am petrecut toată noaptea la tribunal pe post de zălog". Dar, după cum am spus, acestor indivizi le lipseşte simţul umorului, aşa că i-am răspuns:

– Nu am nici o scuză, domnule.

Kate a intervenit pe fir:

– Am sunat Centrul de Comandă şi am comunicat ofiţerului de serviciu că domnul Corey şi cu mine ne aflăm în apartamentul meu pînă voi anunţa altceva. Nu am mai dat nici un telefon, iar la ora opt patruzeci şi cinci a.m. am sosit la serviciu.

Tăcere.

– Înţeleg, a zis apoi Jack. Şi-a dres glasul şi ne-a informat: Voi

reveni la New York şi pînă la ora opt p.m. aş putea ajunge la birou. Vă rog să fiţi prezenţi dacă nu vă deranjează.

L-am asigurat că nu era nici un deranj. Am profitat de ocazie şi am adăugat:

– Puteţi transmite cererea lui Kate pentru informaţia ştearsă din dosarul personal al colonelului Hambrecht?

Din nou tăcere.

– Ministerul Apărării ne-a informat că această informaţie nu are legătură cu uciderea lui şi nici cu cazul acesta.

– Ce are legătură cu el? am întrebat.

– Hambrecht avea acces la probleme nucleare. Informaţia ştearsă se referă la asta. Este o procedură standard să ştergi dintr-un dosar personal datele referitoare la materiale nucleare, a replicat Koenig. Nu pierdeţi vremea cu asta!

– Okay.

De fapt, ca să fiu sincer, ştiam dintr-un alt caz pe care l-am avut cu ani în urmă şi în care era implicat un ofiţer din Forţele Aeriene.

Jack a trecut la alte subiecte, vorbind despre crima de la Perth Amboy şi despre cercetările criminalistice necesare, întrebînd despre pista lui Gabe, pe care am evitat-o cu abilitate, şi interesîndu-se cum merge cazul şi aşa mai departe. De asemenea, a mai întrebat ce se afla pe prima pagină a ziarelor, la care am răspuns:

– Fotografia mea.

– Ţi-au dat şi adresa corectă? a întrebat el şi a rîs.

A rîs şi Kate.

– Îmi rămîneţi dator la faza asta, i-am zis lui Jack.

– Adică?

– Adică nu intră în atribuţiile mele de serviciu să fiu folosit ca momeală. Aşa că, atunci cînd voi avea nevoie de o favoare, să mi-o acordaţi.

– Ai atîtea datorii, Corey, încît sîntem aproape chit. Astea sînt vorbe goale, m-a informat el.

De fapt, nu credeam cu adevărat că reprezint o ţintă, dar presupun că Koenig gîndea aşa, ceea ce mi-a dezvăluit puţin modul de gîndire al unui agent FBI. Aşa că am continuat pe această linie:

– Nu sînt vorbe goale. Nu după calculele mele.

– Voi, băieţi, ştiţi cum să ţineţi scorul, nu-i aşa?

Prin „băieţi" înţelegea poliţişti, bineînţeles.

– Îmi sînteţi dator, am zis eu.

– Okay. Ce doreşti?

– Ce ziceţi de adevăr?

– Lucrez la asta.

Răspunsul părea să fie recunoaşterea faptului că erau multe lucruri pe care noi nu le cunoşteam.

– Asta îmi aduce aminte de deviza prietenilor noştri de la CIA – Iar noi vom afla adevărul, şi adevărul vă va elibera.

– Adevărul te poate ucide. Eşti foarte isteţ, Corey. Iar linia asta de telefon nu este sigură.

– *Auf wiedersehen*, am spus şi am pus receptorul jos.

M-am întors la raportul meu. *Deci, în concluzie...*

Kate a mai vorbit un timp cu Jack şi i-a citit scurta notă despre uciderea bancherului Leibowitz din Frankfurt. Au mai flecărit puţin, apoi a închis şi ea şi mi-a spus:

– Treaba devine ciudată.

Am ridicat privirea de pe tastatură.

– Asta îi aminteşte un episod din *Dosarele X* în care peştişorul de aur al lui Scully a încercat să o răpească.

Domnişoara Mayfield a crezut probabil că, indirect, făceam glume pe seama FBI-ului şi nu a zîmbit.

Am revenit amîndoi la treburile noastre. *Deci, în concluzie...*

Telefoanele sunau peste tot, faxurile ţăcăneau, ecranele computerelor străluceau, telexurile făceau ce trebuie ele să facă, funcţionarii veneau şi îngrămădeau tot mai multe materiale pe mesele de lucru şi aşa mai departe. Acesta era adevăratul centru nervos, creierul electronic al operaţiunilor de la distanţă. Din păcate, creierele umane din încăpere nu puteau parcurge materialele destul de repede sau să le selecteze iute pe cele necesare de cele inutile.

– Mă duc să-l caut pe Gabe, i-am spus lui Kate şi m-am ridicat. Vrei să rămîi pe loc în cazul în care sună doamna Hambrecht?

– Bineînţeles. Ce ai de gînd să o întrebi?

– Nu ştiu sigur. Tu întreţine-o la telefon şi trimite pe cineva după mine.

– Bine.

Am ieşit din Centrul de Comandă şi am coborît în camerele de interogatoriu. L-am găsit pe Gabe pe coridor, vorbind cu cîţiva detectivi.

M-a văzut şi el şi a venit la mine. Un şuvoi constant de detectivi ieşeau sau urcau în lift, cu indivizi din Orientul Mijlociu după ei.

– Ai primit nota mea? a zis el.

– Mda. Mulţumesc.

– Hei, ți-am văzut poza în ziare. Ca și fiecare individ pe care l-am anchetat astăzi.

Am ignorat această remarcă și i-am spus lui Gabe:

– Aici sînt atît de mulți arabi, încît ar trebui să comandăm covoraşe de rugăciune și să punem un semn care să arate direcția Mecca.

– S-a făcut.

– Ai noutăți?

– De fapt, am. Am sunat la Washington D.C. Pe polițiștii de acolo, nu FBI-ul. Am ajuns la concluzia că domnul Khalil nu știa dacă va fi dus la Washington sau la New York. Așa că am întrebat dacă nu au vreun șofer de taxi, vreun urmaș al celor din Orientul Mijlociu, mort sau dispărut.

– Și?

– Am primit un raport despre o persoană dispărută. Tipul se numește Dawud Faisal, șofer de taxi libian. A dispărut sîmbătă.

– Poate s-a dus să-și schimbe numele.

Gabe învățase să nu mă ia în seamă și a continuat:

– Am vorbit cu soția lui – bineînțeles, în limba arabă –, iar ea mi-a spus că s-a dus la aeroportul Dulles să ia un client și nu s-a mai întors. Sună familiar, nu-i așa?

M-am gîndit la toate acestea. După cum sugera Gabe, acest șofer a fost probabil recrutat să-l ia pe Khalil în cazul în care acesta ar fi ajuns în Washington. La un moment dat, organizația lui Khalil, fie Serviciul de Informații Libian, fie un grup extremist, a știut că băiatul lor urma să aterizeze la New York. Dar Dawud Faisal știa deja prea multe și, undeva pe traseu, l-au lichidat sau doar l-au răpit pe durata misiunii lui Khalil.

– Bine gîndit, am zis eu. Ce facem cu această informație?

– Nimic. Altă fundătură. Însă asta sugerează o operațiune bine pusă la punct. În această țară nu există o ambasadă a Libiei, dar sirienii au personal libian în ambasada lor, iar aceștia sînt partizanii lui Gaddafi. Toți arabii seamănă între ei. Corect? Atît CIA, cît și FBI-ul cunosc situația, dar nu fac nimic. Totul este să le dai cîțiva libieni în urmărire. Dar cineva nu era la post vineri noaptea, cînd un individ a intrat în casa lui Faisal cu o geantă neagră. Asta a declarat doamna Faisal. La fel ca doamna Jabbar – un vizitator vineri noaptea, o geantă neagră, un soț îngrijorat. Totul se potrivește, dar este o știre veche.

– Mda. Dar *arată,* aşa cum ai spus, o operaţiune bine pusă la punct, cu complici în această ţară.

– Totuşi, este o ştire veche.

– Aşa este. Să te întreb ceva – ca arab ce eşti. Poţi să te pui în pielea acestui tip? Ce are ticălosul de gînd?

Gabe a analizat întrebarea care sugera, din păcate, un stereotip rasist şi a replicat:

– Păi, gîndeşte-te la ce *nu* a făcut. Nu s-a furişat în ţară ca un anonim. A ajuns aici pe cheltuiala noastră – din mai multe puncte de vedere.

– Aşa este. Continuă.

– Ne-a aruncat în faţă rahat de cămilă. Asta l-a bucurat. Dar mai mult de atît, el... cum să spun?... A făcut din asta un joc şi, dacă stai să te gîndeşti, se trage singur pe sfoară.

– M-am gîndit la asta. Dar de ce?

– Păi, este ceva tipic arab. A zîmbit. De vină este, în parte, acest sentiment de inferioritate faţă de Vest. Extremiştii pun bombe în avioane, lucruri de genul ăsta, dar ei sînt conştienţi că nu reprezintă un act de curaj, aşa că din cînd în cînd apare un tip care vrea să le arate necredincioşilor cum acţionează un mujahedin curajos.

– Un mu-ja-ce?

– Un luptător islamic pentru libertate. Există o datină veche a unui călăreţ arab singuratic, ceva ca în Vestul Sălbatic – un ticălos sărac şi sfrijit – care călăreşte de unul singur şi care va strînge o armată. Există un poem renumit – „Înfricoşător, călărea singuratic doar el cu sabia lui yemenită; nu avea nici un ornament pe ea decît crestăturile de pe lamă". Ai înţeles?

– Am înţeles. Prin urmare, ce are de gînd?

– Nu ştiu. Îţi spun doar ce fel de om este.

– Bine, dar cum gîndeşte de *obicei* un astfel de individ?

– A lichidat aproape trei sute douăzeci de oameni şi continuă să ucidă.

– Mda. Bine, ai făcut treabă bună, Gabe. Ce mai face Fadi?

– Se numeşte Maria acum şi este femeie de serviciu la St. Patrick's. Mi-a zîmbit ştrengăreşte.

– Pe curînd, am zis eu şi am dat să plec.

– Khalil umblă după potul cel mare, mi-a zis Gabe.

M-am întors cu faţa la el.

– Nu aş fi surprins dacă ar apărea îmbrăcat ca un chelner la o

petrecere prezidențială pentru strîngere de fonduri. Tipul a adunat o cantitate uriașă de ură împotriva cuiva despre care crede că i-a dat o țeapă lui, islamului sau Libiei. Dorește o confruntare personală.

– Continuă.

S-a gîndit un moment, apoi a zis:

– Titlul acelui poem este „Răzbunarea de moarte".

– Am crezut că este o poezie de dragoste.

– Este o poezie despre ură, prietene. De fapt, se referă la o răzbunare de *sînge*.

– Okay.

– Un arab poate fi determinat să facă acte de bravură în numele lui Dumnezeu și uneori pentru țară. Dar foarte rar pentru ceva abstract, cum ar fi filozofia politică, și chiar mai rar pentru un lider politic. De cele mai multe ori nu au încredere în conducătorii lor.

– Probabil că eu sînt arab.

– Dar mai este ceva care justifică cu adevărat actele unui arab. O răzbunare personală. Înțelegi? Ca la sicilieni.

– Știu.

– Ceva de genul: dacă îmi ucizi fiul sau tatăl, sau dacă îmi batjocorești fiica sau soția, te voi urmări pînă la capătul pămîntului, chiar de-ar fi să-mi ia toată viața, și voi ucide pe oricine are legătură cu tine, prieteni sau rude, pînă voi ajunge la tine.

– Eu am crezut că șeful soției mele se culcă cu ea. I-am trimis o sticlă cu șampanie.

– Arabii nu gîndesc așa. Ești atent la ce spun?

– Am înțeles. Aceasta ar putea fi o răzbunare de sînge. O vendetă.

– Corect. Ar putea fi. De asemenea, lui Khalil nu-i pasă dacă supraviețuiește sau nu acestei răzbunării. Singurul lucru important este că încearcă să se răzbune. Dacă moare, oricum va fi răzbunat și va ajunge în Paradis.

– Voi încerca să-l ajut să ajungă acolo.

– Dacă voi doi vă veți întîlni, acela care îl va recunoaște ultimul pe celălalt va fi cel care va ajunge în Paradis, a zis Gabe și a rîs.

Am plecat. De ce toată lumea consideră că este distractiv că fotografia mea se află în ziare?

Întors în Centrul de Comandă, mi-am luat altă ceașcă de cafea de la barul bine aprovizionat. Acolo se mai găseau cornuri și brioșe, prăjituri și chifle cu unt, dar nici o gogoașă. Putea fi asta o cooperare între agenții?

Am reflectat la cele spuse de Gabe. În timpul acesta a venit la bar şi Kate.

– Doamna Hambrecht este la telefon. I-am explicat cine sîntem.

Am pus jos ceaşca de cafea şi m-am grăbit spre masa mea de lucru. Am ridicat receptorul şi am spus:

– Doamnă Hambrecht, aici John Corey de la grupa operativă a FBI-ului.

– Despre ce este vorba, domnule Corey? a răspuns o voce cultivată.

Kate s-a aşezat la masa ei şi a ridicat receptorul de la telefonul ei.

– Mai întîi, am spus eu, condoleanţele mele pentru pierderea soţului dumneavoastră.

– Mulţumesc.

– Am fost desemnat să fac cercetări în legătură cu moartea soţului dumneavoastră.

– Uciderea.

– Da, doamnă. Sînt convins că aţi obosit să tot răspundeţi la întrebări...

– Voi răspunde tuturor întrebărilor pînă ce ucigaşul va fi prins.

– Mulţumesc.

Aţi fi surprinşi cît de multe soţii nu dau nici o ceapă degerată pe faptul că este găsit ucigaşul iubitului lor soţ, ca să nu mai vorbim de dorinţa ascunsă a soţiei supravieţuitoare de a mulţumi ucigaşului. Dar doamna Hambrecht părea să fie o văduvă îndurerată, aşa că ne putea fi de ajutor. Am mers pe această linie şi am zis:

– Din datele mele reiese că aţi fost interogată de către FBI, de către Comitetul de Apărare al Forţelor Aeriene a Marii Britanii şi de către Scotland Yard. Corect?

– Corect. Şi de către Serviciul de informaţii al Forţelor Aeriene, Serviciile engleze MI-5, MI-6 şi de CIA.

Am privit-o pe Kate şi ochii ni s-au întîlnit.

– Toate acestea par să sugereze că se presupune existenţa unui motiv politic pentru această crimă.

– Aşa cred şi eu. Nimeni nu mi-a spus ce au crezut ei.

– Dar soţul dumneavoastră nu era implicat în politică sau în activitatea de spionaj, după cum reiese din dosarul său personal.

– Aşa este. Totdeauna a fost pilot, comandor şi recent ofiţer de stat-major.

Am încercat să dirijez discuţia spre informaţia ştearsă din dosar fără să o sperii, aşa că am spus ceva fără legătură:

– Noi începem să credem că a fost vorba de o crimă întîmplătoare. Soțul dumneavoastră a fost ținta unui grup extremist doar pentru simplul fapt că purta o uniformă militară americană.

– Nici vorbă.

Și eu credeam la fel.

– Credeți că a existat ceva în trecutul soțului dumneavoastră care să-l facă ținta precisă a unui grup extremist?

Tăcere.

– Ei bine ... s-a sugerat că implicarea lui în Războiul din Golf putea să-l facă ținta unor extremiști musulmani. Cunoașteți cazul căpitanului din Vincennes?

– Nu, doamnă.

Ea mi-a explicat, iar eu mi-am reamintit de tentativa de asasinat.

– Credeți că este posibil ca această răzbunare să se datoreze participării la Războiul din Golf?

– Da, este posibil... dar în acest război au fost implicați mulți piloți. Mii. Iar pe atunci Bill era doar maior. Așa că nu am înțeles niciodată de ce *el* să fi fost ales.

– Dar unele persoane v-au sugerat acest aspect.

– Da. Așa este.

– Dar nu sînteți sigură de acest lucru.

– Nu. Nu sînt. A rămas un moment tăcută, iar eu am lăsat-o să se gîndească despre ce *era* sigură. În cele din urmă a continuat: După moartea lui Terry și Gail Waycliff, cum mai poate cineva să creadă că uciderea soțului meu a fost întîmplătoare sau că are legătură cu Războiul din Golf? Terry nici măcar nu a fost *în* acel război.

Am privit-o pe Kate, care a ridicat din umeri.

– Credeți că moartea soților Waycliff are legătură cu moartea soțului dumneavoastră? am zis eu, încercînd să nu se observe că nu știam nimic despre asta.

– Poate...

Dacă ea gîndea așa, atunci și eu eram de aceeași părere. Dar ea mai credea că eu eram la curent, ceea ce nu era adevărat.

– Puteți adăuga și alte lucruri la ceea ce știm deja în legătură cu moartea soților Waycliff?

– Nu mai mult decît scrie în ziare.

– Ce articole ați citit?

– Ce articole? Din ziarul *Times* al Forțelor Aeriene. Ca și din *Washington Post*, bineînțeles.

Am privit-o pe Kate, care apăsa deja tastatura computerului.

– Unele ştiri nu sînt corecte, am zis eu. Cum aţi auzit prima dată de moartea lor?

– Fiica lui Waycliff, Sue, m-a sunat ieri. Se pare că ei au fost ucişi duminică dimineaţă.

M-am ridicat în picioare. *Ucişi?* Adică asasinaţi? Imprimanta lui Kate scotea un material.

– A vorbit cu dumneavoastră cineva de la FBI sau de la Forţele Aeriene despre asta?

– Nu. Dumneavoastră sînteţi primul.

Kate citea deja ce era scris pe imprimantă, subliniind unele pasaje. I-am făcut semn nerăbdător să-mi dea foaia, dar ea continua să citească.

– Fiica lor v-a spus că i s-a părut ceva ciudat în legătură cu moartea părinţilor ei?

– Era foarte tulburată, după cum vă puteţi imagina. A spus ceva despre un presupus jaf, dar părea că nu crede varianta asta. A fost ucisă şi menajera lor.

Am continuat să-i pun întrebări generale pînă cînd Kate mi-a dat foaia.

– Aşteptaţi puţin, i-am spus doamnei Hambrecht.

– Cred că am descoperit ceva, a spus Kate.

Am citit repede ştirea din *Washington Post* şi am văzut că Terrance Waycliff a fost general în Forţele Aeriene şi că lucra la Pentagon. Ştirea era prezentată ca un caz clar de omucidere şi se preciza că generalul, şi doamna Waycliff, şi menajera au fost găsiţi, ucişi prin împuşcare, în casa familiei Waycliff, luni spre prînz, de către aghiotantul generalului, care a început să se îngrijoreze cînd şeful lui nu s-a prezentat la biroul său de la Pentagon şi nu a răspuns la telefon sau la pager.

Existau semne de pătrundere în casă cu forţa – lanţul de siguranţă fusese smuls de pe tocul uşii –, iar motivul pare să fi fost jaful fiindcă lipseau lucruri de valoare şi bani. Generalul era îmbrăcat în uniformă şi avea aerul că tocmai se întorsese de la biserică, ceea ce plasa momentul crimei şi jafului în ziua de duminică dimineaţa. Poliţia cerceta cazul.

Am privit-o pe Kate şi am spus:

– Care este legătura dintre generalul Waycliff şi colonelul Hambrecht?

– Nu ştiu. Încearcă să afli.

– Bine. Am revenit la telefonul cu doamna Hambrecht. Mă scuzaţi. Am vorbit cu Pentagonul.

Aşa, Corey, i-aţi inima în dinţi. M-am decis să fiu direct şi cinstit şi să văd ce se întîmplă.

– Doamnă Hambrecht, am zis eu, vreau să fiu corect cu dumneavoastră. Am în faţa mea dosarul personal al soţului dumneavoastră. Este specificată aici o ştergere de informaţii şi sînt în criză de timp ca să ajung la acea informaţie. Am nevoie de informaţia ştearsă. Vreau să aflu cine l-a ucis pe soţul dumneavoastră şi de ce. Mă puteţi ajuta?

S-a lăsat o lungă tăcere, care ştiam că nu se va sfîrşi.

– Vă rog, am zis eu.

Am privit-o pe Kate, care dădea afirmativ din cap.

În cele din urmă, Rose Hambrecht mi-a răspuns:

– Soţul meu împreună cu generalul Waycliff au participat la o operaţiune militară. O misiune de bombardare... Cum de nu ştiţi de ea?

Brusc mi-am dat seama despre ce este vorba. Vorbele spuse mai devreme de Gabe încă îmi stăruiau în minte, iar cînd Rose Hambrecht a zis „misiune de bombardare" totul s-a potrivit ca într-un puzzle.

– 15 aprilie 1986, am zis eu.

– Da. Înţelegeţi?

– Da. Înţeleg.

M-am uitat la Kate care privea în gol, analizînd lucrurile.

– Poate fi o legătură chiar între tragedia de pe aeroportul Kennedy, la acea dată aniversară, şi ce i s-a întîmplat familiei Waycliff, a continuat doamna Hambrecht.

Am inspirat adînc şi am spus:

– Nu sînt prea sigur de asta. Dar... spuneţi-mi, mai este cineva care a participat la misiunea aceea şi care a dat de bucluc?

– Au fost implicaţi o mulţime de bărbaţi în misiunea aceea, nu-i cunosc pe toţi.

– Dar în grupa soţului dumneavoastră? am întrebat după un moment de gîndire.

– Dacă vă gîndiţi la escadrilă, cred că au fost cincisprezece sau şaisprezece aeronave.

– Ştiţi cumva dacă vreunul dintre piloţi a murit de o moarte ciudată?

– Nu cred. Ştiu că Steven Cox a fost ucis în Războiul din Golf, dar nu sînt sigură de ceilalţi. Bărbaţii din detaşamentul soţului meu din misiunea respectivă au păstrat legătura între ei, dar nu ştiu nimic despre restul escadrilei.

Încercam să-mi reamintesc terminologia din cadrul Forţelor Aeriene – detaşamente, divizii, escadrile, aripă de aviaţie şi aşa mai departe, dar, de fapt, habar n-aveam.

– Iertaţi-mi ignoranţa, dar cîte aeronave sînt într-un detaşament şi într-o escadrilă?

– Numărul variază în funcţie de misiune. Dar, în general, sînt patru sau cinci avioane într-un detaşament şi poate douăsprezece pînă la optsprezece într-o escadrilă.

– Înţeleg... şi cîte avioane au fost în detaşamentul soţului dumneavoastră pe 15 aprilie 1986.

– Patru.

– Iar ofiţeri... opt, aşa este?

– Da.

– Aceşti ofiţeri...

Am privit-o pe Kate, care a intervenit la telefon:

– Doamnă Hambrecht, sînt tot eu, Kate Mayfield. Şi eu mă gîndesc la această legătură. De ce nu ne spuneţi ce părere aveţi, ca să putem trece la miezul problemei?

– Cred că am spus destul, a zis doamna Hambrecht.

Eu nu eram de aceeaşi părere, şi nici Kate.

– Doamnă, a spus Kate, noi încercăm să soluţionăm uciderea soţului dumneavoastră. Ştiu că, fiind soţie de militar, trebuie să păstraţi secretul, la fel ca şi noi. Vă asigur că, de data aceasta, puteţi vorbi deschis. Doriţi să venim la Ann Arbor să vorbim personal cu dumneavoastră?

S-a lăsat din nou tăcerea.

– Nu, a răspuns apoi Rose Hambrecht.

Am aşteptat din nou tăcuţi, după care doamna Hambrecht a zis:

– De acord... cele patru avioane F-111 din detaşamentul soţului meu au avut misiunea să bombardeze o tabără militară de lîngă Tripoli. Se numea Al Azziziyah. Poate vă amintiţi din ştirile vremii că unul dintre avioane a aruncat o bombă asupra reşedinţei lui Mu'ammar Gaddafi, care se afla în tabăra de la Al Azziziyah. Gaddafi a scăpat, dar fiica lui adoptivă a fost ucisă, iar soţia şi cei

doi fii răniți... Vă spun doar ce s-a raportat. Puteți trage orice concluzii doriți.

Am ridicat privirea spre Kate, care apăsa din nou clapele tastaturii, privind ecranul computerului, și am sperat că scrie corect Al Azziziyah și Mu'ammar Gaddafi sau orice altceva era nevoie ca să afle date noi.

– Probabil că ați ajuns singură la unele concluzii, i-am zis doamnei Hambrecht.

– Cînd soțul meu a fost ucis, m-am gîndit că s-ar putea să fie ceva în legătură cu misiunea din Libia. Dar am fost asigurată că toate numele celor implicați în raidul asupra Libiei erau trecute totdeauna la strict secret și că nu puteau fi aflate niciodată. Am crezut asta, dar presupun că cineva implicat în misiunea aceea a vorbit prea mult sau poate... nu știu. Nu m-am mai gîndit la asta... pînă ieri, cînd am aflat că familia Waycliff a fost ucisă. S-ar putea să fie o coincidență...

S-ar putea, dar nu era.

– Deci, acei opt ofițeri care au bombardat... cum se numea locul?

– Al Azziziyah. Unu dintre ei a murit în Războiul din Golf, iar soțul meu a fost ucis, ca și Terry Waycliff.

M-am uitat din nou la Kate, care scotea datele pe imprimantă.

– Care erau ceilalți cinci bărbați din misiune? De la Al Azziziyah, am întrebat-o pe doamna Hambrecht.

– Nu pot și nu vă voi spune. Niciodată.

Era un „nu" răspicat, așa că nu avea rost să mai insist. Am făcut-o totuși:

– Puteți să-mi spuneți cel puțin dacă cei cinci sînt în viață?

– Au vorbit pe data de 15 aprilie. Nu chiar toți, dar Terry mi-a spus după aceea că toți sînt sănătoși și că îmi trimit salutări... afară de... unul dintre ei care este foarte bolnav.

Am schimbat priviri cu Kate.

– Doamnă Hambrecht, a spus ea, îmi puteți da un număr de telefon la care să pot vorbi cu un membru al familiei Waycliff?

– Vă sfătuiesc să sunați la Pentagon și să cereți biroul lui Terry. Cineva de acolo va fi în măsură să vă răspundă.

– Mai degrabă aș dori să vorbesc cu un membru al familiei.

– Atunci solicitați acest lucru prin intermediul Pentagonului.

Era evident că doamna Hambrecht respecta protocolul și

probabil că regreta cele spuse. Militarii făceau parte dintr-un clan, ca să spun aşa. Dar doamna Hambrecht se răzgîndise pentru puţin timp cu privire la loialitatea clanului şi se gîndise că această loialitate ar fi trebuit să fie reciprocă. Nu aveam nici un dubiu că cineva din Forţele Aeriene sau din agenţiile guvernamentale a dus-o cu zăhărelul, iar ea şi-a dat seama – sau a presupus. Înţelegînd că nu puteam merge mai departe de atît, i-am spus:

– Vă mulţumesc, doamnă, pentru ajutorul acordat. Vă asigur că facem tot posibilul să-l aducem în faţa justiţiei pe asasinul soţului dumneavoastră.

– Am primit deja asigurări în sensul ăsta, a replicat ea. Au trecut aproape trei luni de cînd...

Uneori devin impresionabil şi am tendinţa să mă implic în astfel de situaţii, aşa că am spus:

– Cred că sîntem aproape de un răspuns.

Din nou am privit-o pe Kate, care îmi zîmbea.

Doamna Hambrecht a inspirat adînc, am auzit destul de bine în receptor şi m-am gîndit că nu mai poate vorbi.

– Mă rog la Dumnezeu să aveţi dreptate, a spus ea. Îmi... îmi este dor de el...

Nu am răspuns, dar m-am întrebat cui îi va fi dor de mine dacă mă prăpădesc.

Ea şi-a regăsit calmul şi a spus:

– L-au ucis cu un topor.

– Da.

– ... vă voi ţine la curent.

– Mulţumesc.

Am pus receptorul jos.

Kate şi cu mine am rămas tăcuţi un moment.

– Sărmana femeie, a spus Kate.

Ca să nu mai vorbim de sărmanul William Hambrecht, ciopîrţit cu un topor. Dar femeile au o percepţie diferită asupra unor astfel de lucruri. Am inspirat adînc şi am simţit cum redevin un dur.

– Ei bine, presupun că ştim acum ce material *top secret* a fost şters din dispoziţia Ministerului Apărării şi a şefului de stat-major. Şi nu a fost vorba de arme nucleare, aşa cum le-a spus cineva stimaţilor noştri şefi.

Am lăsat-o pe Kate să tragă concluzia că, poate, Jack Koenig ne-a spus mai puţin decît a ştiut.

Kate nu a vrut sau nu a putut să o facă şi mi-a zis:

– Ai făcut o treabă grozavă.

– Şi tu. Ce ai găsit în computer?

Ea mi-a înmînat cîteva coli de hîrtie. Le-am răsfoit şi am văzut că erau în majoritate articole din *New York Times* şi *Washington Post,* datate după raidul din 15 aprilie 1986.

– Începe să aibă sens, nu-i aşa? i-am zis eu.

– Avea sens chiar de la început. Nu sîntem atît de isteţi pe cît credem.

– Nici cei din jurul nostru. Dar soluţiile par întotdeauna simple după ce ajungi la ele. De asemenea, libienii nu sînt singurii care mişună pe aici.

Ea nu a comentat nicicum remarca mea paranoică.

– Există pe undeva cinci bărbaţi a căror viaţă este în pericol, a zis ea.

– Acum este marţi. Mă îndoiesc că toţi cinci mai sînt încă în viaţă.

43

Asad Khalil se trezi din somnu-i scurt şi privi prin hubloul avionului cu reacţie. Întunericul învăluia solul, dar văzu şi mici aglomerări de lumini şi avu impresia că aeronava cobora.

Îşi privi ceasul de mînă: se afla încă pe ora New York-ului – 3:16 a.m. Dacă se încadrau în orar, puteau ateriza la Denver în douăzeci de minute. Dar el nu mergea la Denver. Ridică receptorul telefonului şi, după ce îl activă cu cartea sa de credit, formă un număr din memorie.

După trei apeluri răspunse o voce de femeie ce părea trezită din somn, aşa după cum era de aşteptat la această oră.

– Alo...? Alo? *Alo?*

Khalil puse receptorul în furcă. Dacă doamna Robert Callum, soţia colonelului Robert Callum, era în patul ei, în casa ei din Colorado Springs, atunci Asad Khalil trebuia să presupună că autorităţile nu erau acolo şi că nu îl aşteptau pe el. Boris şi Malik îl asiguraseră amîndoi în sensul ăsta: americanii vor proteja posibilele victime dacă autorităţile îi-au întins o cursă.

Khalil ridică receptorul interfonului şi apăsă un buton. Se auzi vocea copilotului.

– Da, domnule?

– Am dat un telefon, spuse Khalil, care va necesita o schimbare de plan. Trebuie să aterizez pe aeroportul din Colorado Springs.

– Nici o problemă, domnule Perleman. Se află doar la o sută douăzeci şi patru de kilometri la sud de Denver. Aproape încă zece minute de zbor.

Khalil ştia acest lucru, iar Boris îl asigurase că schimbările de plan în timpul zborului nu constituiau o problemă. Boris îi spusese: „Pentru suma de bani care s-a cheltuit pentru tine din trezoreria libiană, ei vor zbura cu tine şi în cercuri dacă vei dori".

– Presupun că doriţi să aterizaţi pe aeroportul municipal principal, spuse copilotul.

– Da.

– Voi transmite prin radio schimbarea rutei de zbor, domnule. Nu este nici o problemă.

– Mulţumesc.

Khalil puse receptorul pe suport.

Se ridică, îşi luă geanta neagră şi intră în cabina de toaletă. După ce folosi toaleta, îşi scoase trusa de călătorie, se rase şi se spălă pe dinţi, amintindu-şi toate sfaturile lui Boris despre obsesia americanilor pentru igienă.

Se examină cu atenţie în oglinda luminată şi găsi încă un fragment de os chiar în păr. Se spălă pe mîini şi pe faţă şi încercă din nou să scoată petele de pe cravată şi cămaşă, dar domnul Satherwaite – sau părţi din el – părea că vrea să-l însoţească în acest zbor. Khalil rîse. Găsi în geantă altă cravată şi şi-o schimbă.

Asad Khalil căută din nou în geantă şi luă de acolo ambele pistoale Glock. Le scoase încărcătoarele şi le înlocui cu altele pline, pe care le luase de la Hundry şi Gorman. Puse cîte un cartuş pe ţeavă în fiecare pistol, le trase piedica şi le puse din nou în geantă.

Khalil ieşi de la toaletă şi lăsă geanta în spaţiul dintre rîndurile de scaune, chiar lîngă locul lui. Se duse apoi la o consolă pe care era un CD-player şi barul. Se îndoia că aveau o muzică pe gustul lui, iar alcoolul era interzis. În micul frigider al barului găsi o cutie cu suc de portocale şi cercetă hrana ambalată în containere de plastic. Luă o bucată rotundă de pîine şi se gîndi că este chifla la care se referise căpitanul. Boris avusese inspiraţia să-i spună pe scurt istoria chiflelor: „Este o creaţie a israelienilor, dar toţi

americanii le consumă. Pe timpul călătoriei tale, cînd te vei da drept evreu, asigură-te că ştii ce este o chiflă. Pot fi tăiate ca să se pună brînză sau unt pe ele. Este o hrană cuşer, la care nu se foloseşte untură de porc, ceea ce se potriveşte foarte bine şi cu religia ta. Porcii sînt mai curaţi decît unii dintre compatrioţii tăi pe care i-am văzut în piaţă", adăugase Boris în stilul lui agresiv.

Singurul regret al lui Khalil referitor la soarta lui Boris era că Malik nu-i permisese să-l omoare pe rus cu mîna lui înainte de a-şi începe propriul Jihad. Dar Malik îi explicase: „Cît timp vei fi plecat, vom avea nevoie de rus pentru a controla misiunea. Şi nu, nu-l vom păstra pentru tine. El va fi eliminat de îndată ce aflăm că eşti în siguranţă în afara Americii. În privinţa asta totul este stabilit."

Lui Khalil îi trecuse prin minte că Boris ar putea fi cruţat deoarece era preţios. Dar Malik îl asigurase că rusul ştia prea multe şi că trebuia redus la tăcere. Totuşi, se întreba Khalil, de ce lui Asad Khalil, care suferise insultele acestui necredincios, nu i se oferise plăcerea de a-i tăia gîtul lui Boris? Alungă toate aceste gînduri şi reveni la locul lui.

Mîncă chifla cu un gust de pîine nedospită şi bău sucul de portocale care avea gust de metal. Contactul lui limitat cu mîncarea americană îl convinsese că americanii nu prea aveau simţul gustului sau erau prea toleranţi cu gustul rău.

Khalil simţi cum aeronava coboară rapid şi se înclină spre stînga. Privi pe fereastră şi văzu în depărtare o mare de lumini şi presupuse că reprezentau oraşul Denver. Dincolo de oraş, vizibil în lumina lunii, era un şir de munţi cu piscurile înzăpezite ridicîndu-se spre cer.

Interfonul pîrîi şi se auzi vocea copilotului:

– Domnule Perleman, începem coborîrea pe Aeroportul Municipal din Colorado Springs. Vă rog să vă puneţi centura de siguranţă. Vă rog să confirmaţi că aţi înţeles.

Khalil ridică receptorul, apăsă butonul şi spuse:

– Am înţeles.

– Vă mulţumesc, domnule. Vom fi la sol în cinci minute. Cerul este senin, temperatura – şase grade Celsius.

Khalil îşi puse centura. Auzi zgomotul trenului de aterizare la ieşirea din lăcaşul lui.

Micul avion cu reacţie zbura acum foarte jos şi în cîteva minute trecură pragul pistei, apoi avionul atinse pista lată şi lungă.

– Bine ați venit la Colorado Springs, zise copilotul prin interfon.

Khalil avu dorința nebunească să-i spună copilotului să tacă din gură. Asad Khalil nu dorea să fie în Colorado Springs – el dorea să fie la Tripoli. Nu voia să i se ureze bun venit în nici un loc din această țară fără Dumnezeu. Voia doar să ucidă ce trebuia ucis și să plece acasă.

Avionul se deplasă pe calea de rulare, iar copilotul trase ușa despărțitoare și privi în cabină.

– Bună dimineața.

Khalil nu răspunse.

– Vom duce avionul în zona de parcare, spuse copilotul, unde veți putea coborî înainte ca noi să realimentăm aeronava. Știți cumva de cît timp veți avea nevoie aici, domnule?

– Din păcate, nu. S-ar putea să fie aproape două ore. Poate mai puțin. Pe de altă parte, întîlnirea poate avea succes și atunci vor fi contracte de semnat și va urma, probabil, un mic dejun. Deci, mă voi întoarce aproape de ora nouă. Dar nu mai tîrziu.

– Bine. Ne încadrăm în orarul de zbor. Noi sîntem în clădirea auxiliară a aeroportului. Vă așteaptă cineva aici?

– Mă tem că nu. Urmează să ne întîlnim la terminalul principal, după care vom pleca în altă parte. Am nevoie de un mijloc de transport pînă la terminalul principal.

– Să văd ce pot face. Ar trebui să nu fie nici o problemă.

Avionul Lear se deplasa pe lîngă un șir de hangare mari. Khalil își desfăcu centura de siguranță și băgă mîna în geantă, fără să-i slăbească din ochi pe piloți. Scoase ambele pistoale Glock și le vîrî în curea la spate, în așa fel încît haina de la costum să le acopere. Se ridică, își luă geanta și se îndreptă spre piloți. Se lăsă pe vine ca să poată vedea prin parbriz și prin geamurile laterale ale carlingii.

– Ați sta mai comod în scaunul dumneavoastră, domnule, spuse căpitanul.

– Prefer să stau aici.

– Da, domnule.

Khalil cercetă cu privirea pista și hangarele. La fel ca și pe aeroportul din Long Island, nu văzu nimic alarmant. De asemenea, comportamentul piloților părea normal.

Avionul încetini și se opri la rampa de parcare. Un bărbat și o femeie în salopete se apropiară, dar Khalil nu simți nici de data asta vreun pericol. Însă chiar și dacă era așteptat, tot va trimite pe cîțiva în iad înainte ca el să ajungă în Paradis.

Îşi aminti că Malik venise într-o zi la şcoala de antrenament cu un *mursid* – un îndrumător spiritual – care îi spusese: „Chiar dacă duci la bun sfîrşit doar o mică parte din Jihadul tău, tot îţi asiguri un loc în Paradis. Dumnezeu nu judecă precum oamenii, ci judecă ce vede în inima ta, acolo unde oamenii nu pot vedea. După cum spune Sfînta Scriptură «Dacă vei muri sau vei fi ucis pentru o cauză a lui Allah, iertarea şi îndurarea Lui vor valora cu siguranţă mai mult decît toate bogăţiile adunate de necredincioşi». Dumnezeu nu ţine cont de numărul inamicilor pe care îi ucizi în numele lui, îl asigurase *mursidul* – Dumnezeu ia în calcul doar pe inamicii pe care ai jurat din toată inima să-i ucizi."

Malik îi mulţumise *mursidului* şi, după plecarea acestui bărbat sfînt, îi lămurise cuvintele acestuia, zicînd: „Dumnezeu este mai mulţumit cînd bunele intenţii se transformă într-un mare succes. Încearcă să-i omori pe toţi fără ca tu să fii ucis."

În timp ce Khalil privea pe geamurile carlingii, se gîndi că putea să facă asta. Se simţea aproape de succes din toate punctele de vedere. Din punct de vedere spiritual, se simţea deja pe deplin satisfăcut.

Pilotul opri motoarele şi zise:

– Acum putem coborî din avion, domnule.

Khalil se ridică şi reveni în cabină, în timp ce copilotul îşi părăsi locul şi se duse la uşă şi o deschise. Coborî din avion şi întinse mîna spre Khalil.

Asad Khalil ignoră mîna întinsă şi rămase în cadrul uşii, cercetînd cu privirea peisajul din faţa lui. Clădirea auxiliară a aeroportului era puternic luminată, dar părea să fie puţine persoane prin preajmă la această oră, aproape de 2:00 a.m., ora locală.

Rămase în cadrul uşii, în timp ce pilotul se afla încă pe locul lui, iar Khalil ştiu că putea scăpa dacă era nevoit.

Se gîndi din nou la orele de pregătire din Libia. La Tripoli îl asiguraseră că americanii aplicau un procedeu standard de operare şi nu vor folosi un trăgător de elită ca să-l ucidă – decît dacă avea ostatici. De asemenea, se vor asigura că e singur, la loc deschis, înainte de a-l înconjra cu bărbaţi înarmaţi – şi chiar cu femei – care vor striga la el să ridice mîinile şi să se predea. Poliţiştii vor purta veste antiglonţ, ca şi el, şi înţelese că doar o împuşcătură în cap putea să-i ucidă pe ei sau pe el.

Exersase această situaţie într-o tabără din afara oraşului Tripoli, folosind bărbaţi – nu femei – îmbrăcaţi în poliţişti, în costume

civile sau în uniforme paramilitare. Toți știau cîteva cuvinte în limba engleză și strigaseră: „Stai! Mîinile sus! Mîinile sus! Culcat! Cu fața la pămînt! Cu fața la pămînt!"

Fusese instruit să mimeze groază și confuzie. Se va lăsa în genunchi, în loc să se culce la pămînt, iar ei se vor apropia, continuînd să strige, după obiceiul lor. Apoi, în timp ce ei vor forma un rînd, el își va scoate de la curea ambele pistoale și va începe să tragă. Gloanțele de calibru 40 nu le vor străpunge vestele, dar, spre deosebire de cele de calibru 9 mm, îi vor doborî la pămînt și îi vor buimăci.

Instructorul lui făcuse chiar o demonstrație pe un prizonier. De la douăzeci de metri, se trăsese un glonț de calibru 40 dintr-un pistol Glock direct în pieptul prizonierului, iar acesta, purtînd o vestă antiglonț Kevlar, fusese doborît la pămînt și rămăsese năucit treizeci de secunde, după care se ridicase și fusese din nou doborît de un alt glonț. Repetaseră procedura de încă două ori, pînă ce prizonierul nu mai voise sau nu mai putuse să se ridice. Un glonț în capul acestuia încheiase demonstrația.

Boris îi spusese: „Să nu te aștepți să cîștigi într-un schimb de focuri. Americanii se mîndresc că sînt buni țintași. Armele sînt o parte importantă din cultura lor, iar deținerea lor este garantată prin Constituție."

Lui Khalil îi venise greu să-l creadă. Boris inventa adesea diverse lucruri despre americani, probabil ca să-i impresioneze și să-i șocheze pe cei prezenți.

Oricum, exersaseră ceea ce Boris numise un schimb de focuri, iar Boris trăsese concluzia: „Este posibil să scapi dintr-o astfel de situație. S-a mai întîmplat. Dacă nu ești foarte rău rănit, pur și simplu o iei la fugă, prietene, ca un leu, mai repede și mai departe decît ar putea ei să o facă. Ei sînt antrenați să nu folosească pistolul cînd aleargă – ar putea împușca un nevinovat sau s-ar putea răni între ei. Pot să tragă, dar să nu alerge, sau să alerge, dar să nu tragă. În orice situație, depărtează-te de ei cît poți și sînt șanse să scapi cu bine."

Khalil își aminti că întrebase: „Și dacă au un trăgător cu pușcă cu lunetă?"

„Atunci, replicase Boris, să te aștepți să fii împușcat în picioare. Ei se feresc să ucidă cu o astfel de pușcă și se mîndresc să culce la pămînt un om fără să-l ucidă. În acest caz, asigură-te că ți-a mai rămas un glonț pentru tine. Nu vei putea să-ți ratezi capul de

la o distanță atît de mică." Boris rîsese, dar adăugase cu glas șoptit: „Dacă aș fi un locul tău, nu m-aș sinucide. Să-l ia dracu' pe Malik." Asad Khalil observă că acum copilotul se afla la baza scării, cu zîmbetul pe buze, așteptîndu-l răbdător pe pasager.

Pilotul se ridicase și el din scaunul lui și îl aștepta și el pe Khalil să coboare.

Khalil ținu geanta neagră cu mîna stîngă, lăsîndu-și mîna dreaptă liberă, ca să scoată pistolul. Coborî pe pista de beton și rămase aproape de copilot.

Pilotul îl urmă, apoi se îndreptă spre un bărbat pe a cărui cască scria OPERATOR LA RAMPĂ.

Khalil rămase în apropierea copilotului, mai aproape de distanța sugerată de un metru, dar acesta nu făcu nici o mișcare să se distanțeze de pasagerul său. Asad Khalil continua să supravegheze pista de beton, vehiculele, hangarele și avionul parcat.

Pilotul reveni la Khalil și îi spuse:

– Acest domn vă va duce la terminalul principal cu propria lui mașină. Ar fi bine să-i dați un bacșiș, domnule, adăugă el cu glas scăzut.

– Cît?

– Zece dolari ar fi bine.

Khalil se bucură că întrebase. În Libia, cu zece dolari angajai un om pentru două zile. Aici plăteai cu ei o favoare de zece minute.

– Vă mulțumesc, domnilor, le spuse el celor doi piloți. Dacă nu voi reveni în aproximativ două ore, atunci ne vom revedea la ora nouă, după cum am spus. Nu mai tîrziu.

– Am înțeles, răspunse căpitanul Fiske. Vă rog să ne căutați în clădirea în care se află camera de odihnă pentru piloți.

Khalil se alătură operatorului de la rampă și, după cîteva cuvinte de prezentare, se îndreptară amîndoi spre parcarea în care se afla automobilul operatorului. Khalil se așeză în față, pe locul pasagerului, deși în Tripoli ar fi ales locul privilegiat de pe bancheta din spate. Americanii, continua să-i reamintească Boris, au vederi democratice doar la suprafață. „În fosta mea țară de proletari, fără clase sociale, spusese Boris, toată lumea știa care îi e locul. În America, clasele pretind că se întrepătrund. Nimeni nu se bucură de asta, dar cînd se ivesc diverse ocazii, americanii devin mari egalitariști. Totuși, își petrec mult timp ca să evite aceste ocazii."

Operatorul porni motorul mașinii și ieșiră din parcare.

– Sînteți pentru prima dată în Colorado Springs, domnule...?

– Perleman. Da.
– De unde sînteţi?
– Din Israel.
– Glumiţi? Am fost o dată acolo. Locuiţi acolo?
– Da.
– Păcat că nu puteţi sta mai mult timp aici. Este un loc minunat. Poţi să schiezi, să faci excursii, să te plimbi cu barca, să călăreşti, să vînezi... de fapt, vînatul nu mai este atît de popular în zilele noastre.
– De ce?
– Oamenii s-au cam lăsat de pistoale, de crime.
– Adevărat?
– Unii dintre ei. Este o problemă importantă. Vînaţi?
– Mă tem că nu. Nu-mi place să văd sînge.
– Ei bine, o să-mi ţin gura închisă.

Continuau drumul spre terminal. Operatorul, uitînd ce promisese, spuse:

– Pe aici sînt mulţi militari. În partea de nord a acestui aeroport se află Baza Peterson a Forţelor Aeriene, iar la sud Fortul Carson. De asemenea, după cum probabil ştiţi, acesta este sediul Şcolii Militare de Aviaţie a Statelor Unite. Iar acolo, în munţi, în partea stîngă, se află NORAD – Comandamentul Apărării Antiaeriene a Americii de Nord –, construit chiar în munţii Cheyenne. O mie de oameni lucrează în interiorul acelei baze costisitoare. Mda, sînt mulţi militari pe aici. Destul de conservatori. În nordul Denverului se află oraşul Boulder. Foarte liberal. Republica Populară Boulder. Rîse, apoi continuă: După cum v-am spus, am fost în Israel. Soţia mea este destul de evlavioasă şi o dată m-a tîrît la Ierusalim. Nu chiar m-a tîrît. Este un oraş măreţ. Am vizitat toate locurile sfinte. Înţelegeţi? Sînteţi evreu, nu-i aşa?

– Bineînţeles.

– Bine. Am făcut un tur la Domul Stîncii. Este o moschee arabă, dar s-a dovedit că acela era odată templul principal al evreilor. Presupun că ştiţi asta. Adică, probabil că Hristos s-a dus acolo. Era evreu. Acum este o moschee acolo. Cred că evreii ar trebui să revendice locul, spuse el, privindu-şi pasagerul. Aşa cred eu. Ei l-au avut primii. Apoi au venit acei arabi şi l-au luat, apoi au construit o moschee. De ce să pună mîna arabii pe el?

– Deoarece Mahommed a ajuns la cer de pe stînca aceea. Pacea să pogoare asupra Lui.

– Poftim?

Khalil îşi drese glasul şi spuse:

– Aşa cred musulmanii.

– Oh... mda. Ghidul ne-a spus asta. Hei, n-ar trebui să vorbesc despre religie.

Khalil nu răspunse.

Maşina trase în faţa terminalului principal. Khalil deschise portiera şi dădu să plece, apoi se aplecă şi îi dădu operatorului o bancnotă de zece dolari.

– Mulţumesc.

– *Eu* vă mulţumesc. Pe curînd.

Khalil coborî din maşină şi se depărtă. La ora aceea, clădirea terminalului era aproape pustie, dar în parcare văzu două taxiuri galbene.

Intră în clădire, conştient de faptul că un bărbat singur la o asemenea oră avea să atragă atenţia dacă cineva s-ar afla pe acolo. Dar nu văzu nici măcar un poliţist. Un bărbat împingea o perie mare pe podea, dar nu ridică privirea spre el. La Tripoli îi spuseseră că în aeroporturile municipale securitatea era mai redusă decît în aeroporturile internaţionale, şi chiar dacă autorităţile îl urmăreau în America, riscul în aceste aeroporturi mici era minim.

Khalil străbătu în grabă şi hotărît holul principal, amintindu-şi din fotografii şi diagrame unde se află centrul de afaceri şi camerele de conferinţă.

Chiar dincolo de hol văzu o uşă pe care scria CAMERA DE CONFERINŢĂ 2, iar mai jos – REZERVATĂ. Uşa se deschidea cu un cod, iar el tastă numerele şi o deschise.

Intră în cameră şi închise uşa în urma lui.

În încăpere se găseau o masă de conferinţe, opt scaune, telefoane, un fax şi o consolă cu un computer. Într-o mică nişă se afla o cafetieră.

Pe ecranul computerului apăruse un mesaj: „Bine aţi venit, domnule Perleman – Succes la întîlnire – Prietenii dumneavoastră sînt la Filiala Neeley a Centrului de Conferinţă al Asociaţilor". Khalil nu-şi amintea de nici un astfel de prieten.

Îşi puse geanta pe podea şi se aşeză în faţa computerului. Şterse mesajul, apoi manevră mausul pînă apăru pe ecran e-mailul lui. Scrise parola şi aşteptă ca modemul să-i permită accesul la informaţie. Citi singurul mesaj în limba engleză adresat domnului Perleman din Ierusalim: *Avem date că afacerile vă merg bine.*

Călătoria în Frankfurt s-a încheiat. Firma concurentă din Frankfurt se ocupă de asta. Nu avem informații că firma americană concurentă ar avea date despre itinerariul dumneavoastră. Călătoria de afaceri din Canada nu este necesară. Judecați cu grijă. California este mai importantă. Aranjamentele pentru revenirea în Israel rămîn neschimbate. Mult succes. Pe curînd. Așteptăm răspuns. Mazel tov. Semna: *Mordecai.*

Khalil tastă răspunsul fără să se grăbească: *Răspund la mesaj din Colorado. Afacerile merg bine. Afacerile din California pe curînd.*

Khalil încercă să mai scrie cîteva fraze în engleză, dar nu mai avea nici un rost. La Tripoli i se spusese să scrie orice atîta timp cît mesajul conținea cuvîntul „afaceri", ceea ce însemna că el era bine și nu fusese prins de americani. Semnă *Perleman,* expedie mesajul prin e-mail, apoi închise computerul.

Își privi ceasul și văzu că arăta 4:17 a.m., ora New York-ului; aici era cu două ore mai devreme.

Casa colonelului Robert Callum se afla pe o colină la poalele munților, la mai puțin de jumătate de oră de locul în care se afla acum. La zece minute de aeroport, mergînd cu taxiul, exista o agenție de închiriat mașini deschisă non-stop, unde îl aștepta o mașină rezervată pe numele Samuel Perleman.

Khalil se ridică și începu să se plimbe agitat prin cameră. *Călătoria de afaceri din Canada nu este necesară. California este mai importantă.* Dar de ce să nu se ocupe de amîndouă?

Se gîndi la drumul înapoi prin clădirea terminalului, la angajarea unui taxi pînă la agenția de închirieri, luînd mașina rezervată, apoi grăbindu-se spre casa colonelului Callum. Totul presupunea un anume risc. Totdeauna exista un risc. Dar, pentru prima dată de cînd intrase în ambasada americană din Paris, Asad Khalil avu senzația... nu de pericol, ci de iminență.

Continuă să măsoare camera cu pașii, cîntărind toate argumentele pro și contra uciderii colonelului Callum – și, bineînțeles, a soției acestuia și a oricui mai era prin casă.

Planul era simplu, asemănător cu cel din casa generalului Waycliff. Avea să aștepte aici, unde era în siguranță, apoi se va duce la agenția de închiriat mașini, după care se va deplasa dimineață devreme la locuința de la țară a colonelului. Colonelul sau soția lui ieșea din casă în fiecare dimineață nu mai tîrziu de ora

şapte şi treizeci, lua ziarul din cutia poştală aflată la capătul aleii de acces şi revenea în casă. Ca mai toate persoanele din armată, familia Callum avea obiceiuri precise.

După ce i se va deschide, familia Callum va mai avea cinci sau zece minute de trăit, în funcţie de răbdarea şi dispoziţia lui Asad Khalil.

Continuă să se plimbe de colo-colo, ca leul în cuşcă, gîndi el, ca leul ţinut de romani în arena de la Leptis Magna, ale cărei ruine le văzuse lîngă Tripoli. Din experienţele trecute, Leul ştia că în arenă îl aşteaptă un om şi devenea nerăbdător. Bineînţeles, era flămînd. Leul trebuia ţinut nemîncat. De asemenea, tot din experienţele trecute, leul ştia că întotdeauna îl ucide pe om. Ce alte amintiri putea avea din moment ce încă era în viaţă? Dar mai ştia şi că se întîlnise în arenă cu două feluri de oameni – înarmaţi sau neînarmaţi. Cei înarmaţi se luptau pentru viaţa lor, ceilalţi se rugau. Însă toţi aveau acelaşi gust bun.

Khalil se opri. Îngenunche pe podea, bătînd mătănii, aşa cum făceau berberii în deşert. Înălţă capul, închise ochii, dar nu se rugă. Se imagină în deşert, noaptea, cu un milion de stele strălucitoare pe cer. Văzu luna plină atîrnînd peste Kufra, oaza în care se născuse, şi palmierii unduindu-se în briza răcoroasă a deşertului. Deşertul era, ca întotdeauna, liniştit.

Rămase cu gîndul acolo o bună bucată de vreme, păstrînd imaginea neschimbată, aşteptînd să răsară din nisipul deşertului o apariţie neaşteptată.

Timpul trecea, dar el era tot acolo. În cele din urmă, un Mesager apăru din oază, drapat în pînză albă şi neagră, luminat de lună, aruncînd o umbră pe nisip în timp ce se apropia de el. Mesagerul se opri în faţa lui, dar Asad Khalil nu îndrăzni să vorbească.

Khalil nu-i putea vedea faţa Mesagerului, dar auzi o voce spunînd: „În locul în care te afli, Dumnezeu va face treaba pentru care ai venit. Pleacă de aici la locul de dincolo de munţi. Nisipul din clepsidră se scurge. Satana se agită."

Asad Khalil murmură o rugăciune de mulţumire, deschise ochii şi se ridică. Privi la ceasul de perete şi văzu că trecuseră aproape două ore, deşi îi păruseră doar cîteva minute.

Îşi luă geanta neagră, părăsi încăperea şi străbătu în grabă holul pustiu.

Afară văzu un taxi singuratic, cu un şofer care moţăia. Se urcă pe bancheta din spate a taxiului şi trînti portiera cu putere.

Şoferul tresări şi murmură cîteva cuvinte confuze.

– La clădirea auxiliară. Repede.

Şoferul porni motorul, băgă în viteză şi porni.

– Unde?

Khalil repetă destinaţia şi aruncă o bancnotă de douăzeci de dolari pe scaunul de lîngă şofer.

– Repede, te rog. Sînt în întîrziere.

Şoferul mări viteza şi în zece minute se aflau la clădirea auxiliară a aeroportului.

– Acolo, spuse Khalil.

Şoferul opri lîngă o clădire mică, iar Khalil coborî grăbit şi intră în hol. Găsi camera de odihnă a piloţilor, unde cei doi dormeau pe canapele.

Îl scutură de umăr pe căpitan.

– Sînt gata, spuse el. Trebuie să plecăm imediat.

Căpitanul Fiske se ridică repede în picioare. Copilotul era deja treaz şi se ridică şi el, întinzîndu-se şi căscînd.

Khalil arătă către ceasul lui de mînă.

– Cît timp ne trebuie ca să plecăm? întrebă el.

– Păi, zise căpitanul Fiske, dregîndu-şi glasul... am făcut deja aranjamentele preliminare pentru zborul nostru... în eventualitatea unei plecări intempestive...

– Da. Bine. Trebuie să plecăm imediat. Peste cît timp putem pleca?

– Păi, la această oră matinală traficul aerian este redus, aşa că putem evita cîteva proceduri standard. Cu puţin noroc, vom putea deplasa avionul pe calea de rulare peste cincisprezece minute.

– Cu cît mai curînd, cu atît mai bine.

– Da, domnule.

Căpitanul Fiske se duse la telefon şi formă un număr.

– Pe cine sunaţi?

– Pe cei de la turnul de control, ca să-mi grăbească aranjamentele anterioare.

Khalil ascultă atent conversaţia pilotului cu turnul, dar părea să fie doar o discuţie tehnică. Privi chipurile celor doi bărbaţi, dar amîndoi păreau calmi.

– Okay. Mulţumesc, spuse căpitanul Fiske. Puse receptorul în furcă şi i se adresă pasagerului său: Mi-au promis că în cincisprezece minute vom avea permisiunea de decolare. Turnul local este deja în legătură cu radarul din Denver.

– Am avut impresia că avioanele particulare pot decola şi ateriza după bunul lor plac.

– Regula nu se aplică avioanelor cu reacţie, domnule, răspunse căpitanul Fiske, din cauza altitudinii la care zburăm. Peste altitudinea de trei mii de metri, intră întotdeauna în vigoare regulile de zbor.

– Înţeleg. Putem merge la avion?

– Bineînţeles.

Fiske o luă înainte, urmat de copilot şi de Khalil. Prin aerul rece al nopţii, străbătură în grabă cei aproape cincizeci de metri pînă la avionul cu reacţie Lear. Khalil se menţinea în apropierea piloţilor, dar avea senzaţia că nu exista nici un pericol imediat.

Copilotul deschise uşa avionului şi intră, urmat de Khalil, apoi de căpitan.

Piloţii îşi reluară locurile şi începură verificările dinaintea decolării, iar Khalil se aşeză pe locul lui, în partea din spate a cabinei.

– În scurt timp vom pleca, îi spuse căpitanul Fiske prin uşa despărţitoare deschisă. Vă rog să vă legaţi centura de siguranţă.

Khalil nu răspunse.

Cîteva minute mai tîrziu, Fiske porni ambele motoare, iar copilotul transmise prin radio:

– Turnul din Springs – avionul Lear Doi-Cinci-Echo este gata de plecare.

– Înţeles, Lear Doi-Cinci-Echo, răspunse turnul, rulaţi spre pista douăzeci şi cinci stînga. Vă dau permisiunea de decolare cînd sînteţi gata.

– Sîntem gata, răspunse copilotul în microfon, apoi începu să noteze convorbirea într-un blocnotes pe care îl ţinea pe genunchi.

Căpitanul Fiske duse avionul la capătul pistei douăzeci şi cinci S, apoi ambală motoarele.

– Pornim, zise Fiske fără să se adreseze cuiva anume, împingînd concomitent maneta dublă.

În treizeci de secunde, avionul părăsea solul cu botul în sus, lăsînd repede în urmă luminile aeroportului din Colorado Springs.

Khalil îi privi pe cei doi piloţi care încă nu închiseseră uşa despărţitoare dintre carlingă şi cabină. Apoi privi pe geamul din stînga lui la munţii care se profilau la distanţă, încă vizibili în lumina lunii.

Copilotul anunţă prin interfon:

– Trebuie să ne continuăm drumul spre nord încă puţin timp, domnule, ca să luăm altitudine înainte de a vira spre vest, conform planului nostru de zbor. În stînga noastră avem acele dealuri micuţe

numite Stîncile, zise el şi rîse. Unele piscuri ajung pînă la douăsprezece mii de picioare – aproape patru mii de metri.

Khalil nu răspunse, dar privi jos, la poalele munţilor. Undeva, acolo, colonelul Robert Callum zăcea în pat, iar o boală cumplită îi măcina trupul. Khalil nu se simţi trădat nici acum, nici cînd auzise că Steven Cox fusese ucis în războiul împotriva Irakului. Dumnezeu, hotărî el, a dorit să-şi revendice partea lui din prada de război.

44

Kate şi cu mine ne-am petrecut restul dimineţii sunînd clopoţelul de alarmă, ca să zic aşa.

Centrul de Comandă al cazului s-a transformat dintr-un muşuroi de furnici într-un stup de albine, scuzaţi-mi comparaţia cu insectele.

Amîndoi am primit aproape o duzină de apeluri telefonice de la şefi pentru a ne felicita şi aşa mai departe. De asemenea, toţi şefii doreau de la noi cîte un scurt raport personal, dar am reuşit să scăpăm de ei. De fapt, ei nu doreau nici o informaţie – doreau doar să arate că reprezentau o parte a soluţiei, deşi, bineînţeles, deveneau o parte a problemei.

În cele din urmă a trebuit să fiu de acord cu o întîlnire a grupării operative, de genul celei avute în dimineaţa precedentă. Dar am reuşit să o împing pînă spre ora 5:00 p.m., minţind că trebuie să stau lîngă telefon ca să menţin legătura cu reţeaua mea internaţională de informatori. În anumite privinţe, şefii de aici seamănă cu cei de la NYPD cînd apare un caz interesant. Nu era departe faza în care Kate şi cu mine să fim fotografiaţi. Oricum, pînă ce Jack Koenig se întorcea, străbătînd mii de kilometri, întîlnirea se va termina, iar Jack va fi supărat. Totuşi, i-am *spus* să nu plece.

Pe parcursul acelei jumătăţi de oră de conversaţie cu doamna Hambrecht, agenţii FBI verificau convorbirile telefonice de pe data de 15 aprilie ale doamnei Hambrecht şi, bineînţeles, ale generalului Waycliff. În acelaşi timp, băieţii buni din clădirea J. Edgar Hoover se străduiau din greu să obţină informaţia ştearsă din dosarul personal al colonelului Hambrecht, de care acum nu prea mai aveau nevoie. Dar încercau şi să găsească numele piloţilor supravieţuitori din raidul de la Al Azziziyah, de care aveau mare nevoie.

Conform datelor de pe e-mailul meu, FBI a avertizat imediat Forţele Aeriene Americane şi Ministerul Apărării că echipajele din misiunea Al Azziziyah se aflau într-un mare pericol şi că acelaşi pericol plana şi asupra tuturor participanţilor la raidul de deasupra Libiei. Forţele Aeriene au fost de acord să coopereze imediat şi întru totul, bineînţeles, dar, ca în orice birocraţie, imediat este un termen relativ.

Nu ştiu dacă CIA era ţinută la curent, dar speram să nu fie. Aveam încă ideea stranie că CIA ştia deja ceva. Ei bine, este uşor să devii paranoic în legătură cu aceşti oameni, şi cam jumătate din timp, după cum caut să-mi reamintesc mereu, ei nu sînt atît de deştepţi şi de şireţi cum crede populaţia. Dar, ca în orice organizaţie secretă, ei înşuşi aruncă sămînţa neîncrederii şi înşelăciunii. Apoi se întreabă de ce toată lumea îşi închipuie că ei au ceva de ascuns. Ceea ce ascund ei de obicei este faptul că nu ştiu prea multe. Uneori fac şi eu acelaşi lucru, aşa că de ce m-aş plînge?

De fapt, niciodată nu am crezut că FBI-ul – care este inima ATTF – ştie mai multe decît ne-a spus. Dar am fost convins, ca şi Kate, că ei ştiau că CIA lucra pe cont propriu. Dar au lăsat să treacă de la ei, la urma urmei, ne aflam în aceeaşi echipă, de partea îngerilor, şi toată lumea dorea ce este mai bine pentru ţară. Singura problemă se afla în definirea acelui bine.

Vestea bună era că Koenig şi Nash nu se aflau în ţară.

Oricum, în timpul unei scurte pauze din activitatea stupului de albine m-am uitat pe paginile tipărite obţinute de Kate.

Am început cu articolul din *New York Times* din 11 martie 1989, intitulat: „Aruncarea în aer a maşinii căpitanului de vas care a doborît un avion cu reacţie iranian". Se referea la căpitanul navei *Vincennes,* dar cazul nu păruse edificator, cu singura deosebire că era un exemplu pentru ceea ce credeam noi că se întîmplă acum.

Kate mi-a înmînat un articol din *Associated Press,* datat 16 aprilie 1996, cu titlul: „Libia solicită un proces în legătură cu raidul aerian din 1986". Am citit cu voce tare:

– „Luni, Libia a cerut ca Statele Unite să predea piloţii şi pe cei aflaţi în spatele raidului aerian asupra Libiei de acum zece ani, iar liderul libian, Mu'ammar Gaddafi, a insistat ca Naţiunile Unite să preia cazul". Am privit-o pe Kate şi i-am spus: Presupun că nu am predat pe nimeni, iar Gaddafi a devenit nerăbdător.

– Citeşte mai departe, mi-a spus ea.

– „«Nu putem uita ce s-a întîmplat», a declarat Gaddafi la comemorarea atacului, cînd Libia a declarat că au fost răniți peste o sută de civili, iar treizeci și șapte au fost uciși, printre care și fiica adoptivă a lui Gaddafi. «Acești copii... sînt cumva animale, iar americanii oameni?» a întrebat Gaddafi într-un interviu acordat CNN printre ruinele casei sale bombardate, rămase pe loc și după zece ani de la raid."

Am privit-o pe Kate.

– Presupun că Asad Khalil a locuit în tabăra militară împreună cu familia lui Gaddafi. Adu-ți aminte, conform datelor din dosarele noastre, este vorba de o problemă de familie, a zis Kate.

– Așa este. La data raidului aerian, am spus după un moment de gîndire, Khalil trebuie să fi avut cincisprezece sau șaisprezece ani. Tatăl lui era deja mort și probabil că a avut prieteni și familia în tabăra militară.

– Acum îi răzbună pe ei și familia lui Gaddafi, a zis Kate, încuviințînd din cap.

– Totul are sens pentru mine. M-am gîndit din nou la ce-mi spunea mai devreme Gabe. Acum știm care este motivația acțiunilor acestui tip și trebuie să-ți spun... adică, nu sînt de acord cu acest ticălos, dar îl înțeleg.

– Știu, a zis Kate. Khalil este chiar mai periculos decît am crezut noi, dacă este posibil așa ceva. Citește mai departe.

– „Gaddafi a spus că Libia organizează ceremonii în amintirea raidului Statelor Unite asupra capitalei libiene, Tripoli, și asupra orașului Benghazi. Raidurile aeriene au fost un răspuns cu aceeași monedă față de aruncarea în aer a discotecii La Belle din Berlin, pe data de 5 aprilie 1986, cînd a fost ucis un militar american. Cererile Libiei sînt o replică la insistențele Statelor Unite ca statul libian să-i predea curții de justiție americane și engleze pe cei doi bărbați acuzați de prăbușirea zborului Pan Am Unu-Zero-Trei deasupra localității Lockerbie, din Scoția, în 1988, cînd au fost uciși două sute șaptezeci de persoane." Am pus articolul deoparte și am spus: O răzbunare după alta; unde se oprește, nimeni nu știe.

– Adevărat. Este un război fără sfîrșit. Aceasta este doar încă o bătălie provocată de cea trecută și care va duce la bătălia următoare.

Era un gînd demoralizant. Am mai trecut în revistă cîteva articole și am dat peste articole ulterioare despre incidentul cu căpitanul

navei *Vincennes*. După cum am spus, nu exista o legătură directă cu Khalil, dar am observat o evoluție interesantă a titlurilor; unul dintre ele, cel din *New York Times*, zicea: „Ancheta cu privire la existența unei bombe schimbă teoria implicării unui stat terorist". Primul dintre articolele care au urmat arăta că ar fi posibil ca guvernul iranian să nu fie implicat deloc, și nici vreo grupare extremistă. Că poate era vorba despre un excentric local sau poate era o simplă coincidență, ori o răzbunare personală, lăsînd cetățenii să se întrebe pe cine a deranjat căpitanul sau soția acestuia la clubul ofițerilor. Prostii. Era de necrezut cum Washingtonul născocea aceste povești ca să calmeze populația, ca oamenii să nu se agite împotriva iranienilor, irakienilor și libienilor sau a altor țări care chiar nu ne iubesc și care își ațîță propriii oameni chiar pentru incidente minore.

S-ar putea să fie vorba aici de un fel de strategie nemaipomenită, dar nu cred. Peste o lună, Asad Khalil avea să fie descris ca un nemulțumit singular, supărat pe Statele Unite pentru că i-a pătat cu cerneală viza de intrare în țară. Dacă nu credeți că oamenii știu ce se face la Casa Albă sau în clădirea J. Edgar Hoover, la Pentagon sau la Langley, încercați la Departamentul de Stat – aceștia sînt cu totul în derivă, cu doar o vîslă în apă. Oricum, lăsînd geopolitica la o parte, Asad Khalil era fie mort, fie plecat, fie se îndrepta spre următoarea victimă.

– Știi ceva despre echipajele din misiunea aceea? am întrebat-o pe Kate.

– Nu. Dar nu este necesar să fim informați. Pînă acum, FBI-ul trebuie să-i fi protejat pe supraviețuitori.

– Cred că ar fi trebuit să ne spună. La NYPD, detectivul care anchetează este informat și răspunde pentru totul.

– Nu-mi place să fiu persoana care aduce veşti rele, John, dar aici nu ne aflăm la NYPD, și vei fi norocos dacă vei primi fie și un telefon despre arestarea lui Khalil.

Asta chiar că nu-mi plăcea. Mi-am stors creierii să găsesc modalități de a acționa, dar singurul lucru care mi-a venit în minte a fost că Jack Koenig îmi era dator cu o favoare, deși am fost în dezacord asupra acestui fapt simplu și evident. Dar Koenig nu era prin preajmă, iar aici nu aveam nici o influență, și nimeni altcineva nu-mi datora nimic.

– Te-ai culcat cu vreun inspector care ar putea să ne facă o favoare? am întrebat-o pe Kate.

– Nu în New York.

– Dar la Washington?

Ea a părut că se gîndeşte la asta, numărînd pe degete şi murmurînd numere pînă a ajuns la şapte, apoi a zis:

– Cred că am apelat la toate aceste favoruri.

A rîs apoi ca să-mi arate că doar glumea.

Am mai răsfoit cîteva articole care sosiseră dintr-o altă dimensiune. Nu sînt chiar sigur cum lucrează Internetul, dar se pare că îţi dă ceea ce ai cerut şi face ce i s-a spus, lucru care nu se prea poate spune despre mulţi oameni pe care-i cunosc.

Am dat peste un articol din *Boston Globe*, care era informativ. Era datat 20 aprilie 1986. Era o cronologie a evenimentelor care duseseră la raidul aerian american. Primul semn al crizei a fost pe 7 ianuarie. Se preciza: „Preşedintele Reagan acuză Libia de agresiune armată împotriva Statelor Unite, cere sancţiuni economice împotriva Libiei şi cere tuturor americanilor să plece din acea ţară. Aliaţii occidentali refuză să se alăture boicotului. Statele Unite leagă Libia de un atac terorist palestinian, din 27 decembrie 1985, asupra aeroporturilor din Roma şi Viena, unde au fost ucise douăzeci de persoane."

Am continuat să citesc: „Pe 11 ianuarie, aghiotantul colonelului Mu'ammar Gaddafi zice că Libia va încerca să-l asasineze pe Reagan dacă Statele Unite îi atacă. Gaddafi îl invită pe Reagan să-i facă o vizită, spunînd că o întîlnire între ei ar putea schimba atitudinea lui Reagan."

Nu mi-aş fi pariat banii pe varianta asta. Am cercetat succesiunea evenimentelor şi am văzut un model clar de înfruntare între doi masculi feroce într-un context nenorocit: „13 ianuarie, două avioane cu reacţie libiene s-au apropiat de un avion de supraveghere al Marinei Statelor Unite; 5 februarie, Libia acuză Statele Unite că a ajutat Israelul să localizeze şi să doboare un avion libian, jurăminte de răzbunare; 24 martie, avioane de război americane lovesc o bază libiană de rachete; 25 martie, Forţele Aeriene ale SUA lovesc patru vedete de patrulare libiene; 28 martie, Gaddafi avertizează că bazele militare din Italia, Spania sau orice ţară care acordă ajutor Flotei a 6-a a Statelor Unite vor deveni ţinte ale răzbunării; 2 aprilie, o bombă explodează la bordul cursei TWA de pe ruta Roma – Atena, ucigînd patru persoane – grupul palestinian declară că a fost o răzbunare pentru raidul aerian al Statelor Unite asupra Libiei; 5 aprilie, o bombă explodează într-o

discotecă din Berlin, ucigînd doi soldaţi americani; 7 aprilie, ambasadorul SUA în Germania de Vest declară că Statele Unite deţin probe clare ale implicării Libiei în explozia de la discotecă..." Am parcurs toată pagina ce cuprindea restul evenimentelor care au culminat cu cel de pe 15 aprilie 1986. Nimeni nu ar putea spune că a rămas surprins de acel bombardament, avînd în vedere personalităţile implicate şi, aşa cum am spune astăzi în mai onorabila Americă, de neînţelegerile provocate de regretabile stereotipuri culturale şi politice. Şi după cum merg lucrurile, în cîţiva ani, majoritatea populaţiei din Orientul Mijlociu se va stabili în Brooklyn.

Am luat ultima ştire de pe masa mea de lucru şi am citit-o.

– Hei, iată ceva interesant, i-am spus lui Kate. Ai văzut interviul luat de Associated Press, în acel aprilie 1986, doamnei Gaddafi?

– Nu cred.

– „Soţia liderului libian Mu'ammar Gaddafi, care a declarat că fiica ei adoptivă, Hana, în vîrstă de un an şi jumătate, a fost ucisă în acel raid aerian, a vorbit reporterilor pentru prima dată după atac. Stînd în faţa casei sale în ruine, din tabăra lui Gaddafi de la Tripoli, tonul său a fost tăios şi sfidător. Safia Gaddafi a spus că va considera pentru totdeauna Statele Unite ca pe propriul inamic, «în afară de cazul în care Reagan primeşte pedeapsa cu moartea»."

– Este neobişnuit pentru o musulmană dintr-o ţară fundamentalistă să apară în public, a comentat Kate.

– Păi, dacă propria ta casă sare în aer şi tu va trebui să apari în public.

– Nu m-am gîndit niciodată la asta. Eşti foarte isteţ.

– Mulţumesc. Am revenit la articol şi am citit cu voce tare: „Ea a declarat: «Dacă aş găsi vreodată pilotul american care a aruncat bomba asupra casei mele, l-aş ucide chiar eu»". Deci, asta este, i-am zis lui Kate. Aceşti oameni nu ascund nimic. Problema este că noi luăm declaraţia ca retorică, iar ei, textual, după cum au aflat colonelul Hambrecht şi generalul Waycliff.

Ea a confirmat dînd din cap.

– Nu pot să cred că ştabii de la Washington nu ştiau că asta se va întîmpla sau că s-a şi întîmplat, am adăugat eu.

Ea nu mi-a răspuns.

Am continuat să citesc:

– „În ce-l priveşte pe soţul ei, el nu este un terorist, ne-a explicat ea, deoarece, dacă ar fi fost, «nu aş fi avut copii cu el»". Teroriştii pot fi taţi buni, am comentat eu. Este o declaraţie sexistă.

– Nu poţi să citeşti doar afurisitul ăsta de articol fără să faci remarce stupide? a replicat Kate.

– Da, doamnă. „Oficialii din Libia declară că doi dintre fiii lui Gaddafi au fost răniţi în bombardament, unul dintre ei fiind încă în spital. Safia Gaddafi declară «Unii dintre copiii mei sînt răniţi, alţii speriaţi. Poate s-au ales cu traume psihice»."

– Poate şi alţi copii au traume psihice, a zis Kate.

– Aici nu este vorba de „poate". Cred că avem dovada cum s-a dereglat la cap micul Asad Khalil.

– Şi eu cred asta.

Amîndoi am încremenit pe scaune, analizînd ştirile vechi. Întotdeauna este bine să ştii de ce – acum şi noi ştiam de ce. Mai ştiam şi cine, ce, unde şi cînd – Khalil, misiune de asasinare, în America, acum. Totuşi, nu ştiam cu precizie *unde* se afla el, şi *unde* va mai lovi. Dar eram destul de aproape şi, pentru prima dată, am fost convins că vom pune mîna pe ticălos.

– Dacă nu a plecat din ţară, i-am zis lui Kate, al nostru este.

Ea nu a comentat remarca mea optimistă, dar, avînd în vedere trecutul lui Asad Khalil, şi eu aveam unele dubii.

M-am gîndit din nou la declaraţiile doamnei Gaddafi şi la presupusa relaţie dintre familiile Gaddafi şi Khalil, care poate să fi fost mai strînsă decît ştia doamna Gaddafi. M-am gîndit şi la teoria că Mu'ammar a ordonat uciderea, la Paris, a căpitanului Khalil, cu mult timp în urmă, şi că Asad, cu siguranţă, nu ştia asta şi nu bănuia nimic. M-am întrebat şi dacă micul Asad a ştiut că unchiul Mu'ammar se furişa noaptea din cortul lui şi mergea tiptil prin nisip pînă la cortul mamei sale. Am avut un profesor de colegiu care ne-a spus odată că majoritatea principalelor evenimente istorice mondiale au fost influenţate de sex, căsătorie şi ilegalităţi. Ştiam că este adevărat şi că se aplica propriei mele istorii – atunci de ce nu s-ar aplica şi întregii lumi?

Am încercat să-mi imaginez elita din Libia, care probabil că nu diferă cu mult de alte autocraţii minore, unde intrigile de la Curte, zvonurile de palat şi jocurile puterii se află la ordinea zilei.

– Crezi că Asad Khalil şi-a pierdut membrii familiei în atacul acela? am întrebat-o pe Kate.

– Dacă informaţiile noastre despre relaţiile dintre familia lui Khalil şi a lui Gaddafi sînt corecte, atunci putem presupune că şi familia Khalil se afla în tabăra aceea – Al Azziziyah, unde, după spusele doamnei Hambrecht, au aruncat bombe patru aeronave

americane. Probabil că Asad i-a ucis pe doi dintre cei care au bombardat Al Azziziyah. Poate a făcut asta ca să-l răzbune pe Gaddafi, dar, da, cred că el şi familia lui s-au aflat acolo şi că el a suferit o pierdere personală.

– Aşa cred şi eu.

Am încercat să mi-l imaginez pe acest tip, Asad Khalil, aruncat din pat la o oră timpurie, speriat de moarte în timp ce lumea din jurul lui se năruia. Probabil că văzuse multe cadavre şi rămăşiţe de cadavre. Am presupus că şi-a pierdut toţi membrii familiei şi am încercat să-mi imaginez starea lui de spirit – teamă, şoc, poate vina de a fi supravieţuit, apoi, în cele din urmă, mînia. Într-un anumit moment a hotărît să se răzbune. Şi avea şi motive – ca victimă şi ca parte a elitei. Serviciul de Informaţii din Libia trebuie să se fi năpustit asupra acestui băiat ca şi cum ar fi fost un nou profet. Asad Khalil însuşi... a purtat această ranchiună toată viaţa, iar începînd de sîmbătă, îşi trăia visul. Visul lui, coşmarul nostru.

– La ce te gîndeşti?

– La Khalil. Cum a ajuns de acolo aici. Toată viaţa a visat cum să ajungă în America, iar noi n-am ştiut, deşi ar fi trebuit. Şi nu a venit aici ca să înceapă o viaţă nouă, să conducă un taxi sau ca să scape de persecuţie şi de mizerie. El nu este persoana din visurile Emmei Lazarus.

– Cu siguranţă că nu.

– Iar ca el sînt mulţi pe aici.

– E drept.

Am rămas deci mai departe pe locurile noastre, aşa cum ni s-a spus, dar eu nu sînt bun să stau pe scaun, să citesc şi să răspund la apeluri telefonice tîmpite. Voiam să o sun pe Beth, dar situaţia cu colega de vizavi se schimbase, aşa că i-am trimis prin e-mail domnişoarei Penrose următoarele: *Nu pot vorbi acum – Veşti mari la caz – Poate ies din oraş în această după-amiază – Mulţumesc pentru sărut.*

Am ezitat în faţa tastaturii. *Deci, în concluzie...* Nu, nu era bine. În cele din urmă am scris: *Trebuie să vorbim – Te voi suna curînd.*

Am ezitat din nou, apoi am trimis mesajul. „Trebuie să vorbim", bineînţeles, spunea tot dacă te gîndeai. Vorbe de îndrăgostiţi, după opinia nevestei mele. *John, trebuie să vorbim, adică, du-te dracului.*

– Cui i-ai trimise mesajul? m-a întrebat Kate.

– Lui Beth Penrose.

Tăcere.

– Sper că nu ai folosit e-mailul ca să-i spui...

– Oh... nu...

– Este prea dur.

– Dar faxul?

– Trebuie să-i spui personal.

– Personal? Eu nu am timp nici măcar să vorbesc cu *mine* personal.

– Păi... ai putea să o suni. Eu plec.

– Nu. Mă voi ocupa de asta mai tîrziu.

– Poate că nu vrei să o suni. Înţeleg.

Am simţit cum mă apucă durerea de cap.

– Vorbesc serios. Înţeleg dacă te-ai răzgîndit.

Oare de ce nu credeam aşa ceva?

– Ce s-a întîmplat noaptea trecută nu te obligă în nici un fel. Amîndoi sîntem adulţi. Deci, să ne temperăm un timp şi să o luăm mai încet. Pas cu pas...

– Încă nu te-ai debarasat de clişeu?

– Du-te naibii.

S-a ridicat şi a plecat.

Ar fi trebuit să sar în picioare şi să mă iau după ea, dar cred că atrăsesem deja atenţia colegilor noştri, aşa că doar am zîmbit şi am fluierat „God Bless America", în timp ce membrii din Liga Anti-Sex a ATTF trimiteau mesaje prin e-mail marelui bos despre un posibil delict sexual în desfăşurare.

Asta mi-a adus aminte că aveam nevoie de chiloţi curaţi. În apropiere se afla un magazin cu articole pentru bărbaţi, unde am plănuit să fac o oprire mai tîrziu. Aveam de gînd să o las pe Kate să-mi aleagă o cămaşă şi o cravată.

Oricum, trebuia să revin asupra celui mai căutat terorist din America. Mi-am verificat mesajele pe e-mail şi am văzut unul de la secţia antiteroristă din D.C. notat URGENT. Era adresat doar persoanelor din Centrul de Comandă. Am citit pe ecranul computerului: *Forţele Aeriene ne informează că ar putea fi dificil de identificat piloţii care au zburat în misiunea aceea. Există date despre escadrile în general şi despre unităţile mari, dar subunităţile mici necesită cercetări ulterioare.*

Am reflectat la asta. Părea adevărat, dar fusesem atît de paranoic pînă acum, încît nu am crezut în acest răspuns.

Am citit restul comunicatului: *Am transmis Forţelor Aeriene conţinutul convorbirii telefonice dintre Rose Hambrecht şi un detectiv din New York, adică, patru avioane F-111 din misiunea Al Azziziyah, opt oameni în echipaje. Generalul Waycliff ucis etc., vedeţi comunicarea anterioară. Personal din Forţele Aeriene şi un ofiţer de la arhivă caută numele celor de mai sus. Doamna Hambrecht a fost contactată prin telefon, dar nu va divulga numele pe această cale. Un general cu escortă a fost trimis de la Baza Forţelor Aeriene Wright-Patterson, Dayton, Ohio, acasă la doamna Hambrecht, Ann Arbor. Doamna Hambrecht spune că le va dezvălui numele, personal, după ce vede documentele de identitate etc. Vă vom ţine la curent.*

Am scos mesajul pe imprimantă, am încercuit cu roşu cuvîntul URGENT şi am aruncat foaia pe masa lui Kate.

M-am gîndit la toată situaţia. Mai întîi, doamna H. a fost dură şi nici ameninţările prin telefon, nici rugăminţile sau linguşelile nu au convins-o să facă ceea ce i se spusese să nu facă atunci cînd devenise soţie de militar cu mult timp în urmă.

Apoi mi-am dat seama că, culmea ironiei, protecţia instituită pentru a proteja de represalii pe acei piloţi era aceeaşi care ne împiedicase pe noi să înţelegem ce se întîmplă, iar acum nu ne permitea să-i protejăm.

De asemenea, era evident că la un moment dat protecţia aceea fusese străpunsă. Aşa se explică faptul că Asad Khalil avea o listă de nume, iar noi nu. Dar care erau aceste nume? Doar cele ale piloţilor din misiunea asupra Al Azziziyah? Probabil. Pe băieţii aceia voia el să-i lichideze. Avea el toate cele opt nume? Probabil.

Am recapitulat totul în minte – opt oameni, unul ucis în Golf, unul în Anglia, unul omorît împreună cu soţia lui în propria lor casă de pe Colina Capitoliului, nici mai mult, nici mai puţin. Unul, conform spuselor doamnei Hambrecht, foarte bolnav. Mai rămîneau, probabil, patru victime – cinci, dacă individul bolnav nu murea înainte de a-l găsi Khalil. Dar nu aveam nici o îndoială, după cum am mai spus, că unii dintre ei erau deja morţi. Poate chiar toţi, inclusiv persoanele din preajma lor care s-au aflat la timpul nepotrivit în locul nepotrivit, cum au fost doamna Waycliff şi menajera lor.

Este puţin tulburător cînd propria ta ţară devine linie de front. Nu mă rog prea des şi niciodată pentru mine, dar m-am rugat

pentru băieţii aceia şi pentru familiile lor. Pentru cei morţi, pentru cei posibil morţi şi pentru cei care vor muri în curînd.

După care, mi-a venit o idee strălucită, m-am uitat în carnetul meu de telefoane şi am format un număr.

45

Avionul Lear cu reacţie îşi continua ascensiunea deasupra oraşului Colorado Springs. Asad Khalil se mută la babordul aeronavei şi se aşeză pe ultimul loc. Privi afară la piscurile munţilor, în timp ce avionul zbura spre nord. I se părea că depăşiseră deja cel mai înalt pisc şi totuşi avionul continua să urce. Acum putea vedea zona întinsă, luminată a oraşului Denver.

Se gîndi la posibilitatea ca piloţii să fi fost avertizaţi prin radio şi că vor invoca o problemă mecanică pentru a ateriza pe un aeroport izolat, unde îl vor aştepta autorităţile. Exista o cale rapidă şi simplă de a afla adevărul.

Se ridică şi se duse în carlingă. Uşa despărţitoare era încă deschisă şi el rămase în spatele piloţilor.

– Avem probleme? întrebă el.

– Nu, domnule, răspunse căpitanul Fiske, privind peste umăr. Totul este în ordine.

Khalil îi studie cu atenţie pe cei doi piloţi. Totdeauna îşi dădea seama dacă era minţit sau dacă cineva era neliniştit, indiferent cît de bun actor se credea persoana respectivă. Se părea că nimic din comportamentul piloţilor nu trăda o problemă, deşi şi-ar fi dorit să-i poată privi în ochi.

– Începem virajul spre vest, spuse căpitanul Fiske, peste munţi. Ne va întîmpina cu o uşoară turbulenţă, domnule Perleman, aşa că ar fi bine să vă întoarceţi la locul dumneavoastră.

Khalil reveni la locul lui şi se aşeză. Semnalul pentru legarea centurilor de siguranţă, pe care căpitanul nu-l folosise mai înainte, se auzi ca un sunet de clopoţel.

Avionul se înclină spre stînga, apoi continuă să urce. După cîteva minute, aeronava începu să se lupte cu curenţii de aer. Khalil şi dădu seama că ascensiunea continua, botul avionului fiind ridicat în sus într-un unghi ascuţit.

Vocea pilotului se auzi pe interfon:

– Acum am primit aprobarea pentru San Diego, zise el. Timpul de zbor va fi de o oră şi cincizeci de minute, ceea ce înseamnă că vom fi la sol aproximativ la şase şi cincisprezece minute a.m., ora Californiei. Adică cu o oră mai devreme faţă de Ora Munţilor, domnule.

– Mulţumesc. Cred că am înţeles acum decalajul orar.

– Da, domnule.

De fapt, gîndi Khalil, călătorise încă de la Paris o dată cu soarele, iar schimbările de fus orar îi dăduseră cîteva ore în plus, deşi nu avea neapărat nevoie de ele. Următoarea schimbare de oră avea să-l treacă peste International Date Line[1], peste Oceanul Pacific, şi după cum spusese Malik: „Cînd vei traversa linia aceea, căpitanul te va anunţa, iar Mecca va fi la vest, nu la est. Vei începe rugăciunea cu faţa la est, apoi o vei termina cu faţa la vest. Dumnezeu te va auzi cu ambele urechi, iar tu vei ajunge în siguranţă acasă."

Khalil se lăsă pe spate în scaunul de piele, iar gîndurile lui se mutară de la Malik la Boris. Îşi dădu seama că, în aceste ultime zile, Boris fusese prezent în gîndurile sale mai mult decît Malik. Boris fusese primul lui ofiţer de instrucţie cu privire la America şi la obiceiurile americanilor, deci era firesc ca acum Khalil să se gîndească mai mult la Boris decît la ceilalţi care îi antrenaseră mintea, trupul şi sufletul pentru această misiune. Boris îl pregătise să înţeleagă cultura decadentă în care se afla Asad acum, deşi Boris nu considera întotdeauna cultura americană atît de decadentă.

Boris îi spusese: „În America există de fapt multe culturi, de la cele mai elevate la cele mai reduse. De asemenea, există mulţi oameni ca şi tine, Asad, care cred cu adevărat în Dumnezeu, dar sînt şi oameni care cred doar în plăceri, bani şi sex. Există patrioţi, ca şi oameni neloiali guvernului. Oameni cinstiţi şi hoţi. Americanul mijlociu este mult mai cinstit decît libienii hoţi cu care am avut de-a face, în ciuda dragostei lor pentru Allah. Nu-i subestima pe americani – i-au subestimat englezii, francezii, comandanţii supremi japonezi, Adolf Hitler şi fostul meu guvern. Imperiul englez şi francez au dispărut, ca şi Adolf Hitler, imperiul japonez şi cel sovietic. Americanii sînt încă pe poziţii."

Khalil îşi aminti că răspunsese: „Următorul secol va fi al islamului".

[1] O linie teoretică ce urmează cu aproximaţie cel de-al 180-lea meridian, regiunile de la est de ea fiind cu o zi calendaristică în urma celor din vest (n. tr.).

Boris rîsese şi spusese: „Vrei să spui peste o mie de ani. Îţi spun eu ce vă va veni vouă de hac – femeile voastre. Ele nu vor mai fi multă vreme de acord cu prostiile voastre. Sclavii se vor întoarce împotriva stăpînilor lor. Am văzut lucrul ăsta în ţara mea. Într-o zi, femeile voastre se vor sătura să mai poarte văluri, să fie bătute, să fie ucise pentru că s-au culcat cu un bărbat, să stea acasă irosindu-şi viaţa. Cînd va veni această zi, oamenii ca tine şi ca afurisiţii tăi de preoţi musulmani vor trebui să fie pregătiţi să negocieze."

„Dacă ai fi musulman, aceasta ar fi o blasfemie şi ar trebui să te ucid pe loc."

La care Boris replicase „Yob vas", apoi îşi înfipsese pumnul în plexul solar al lui Khalil şi plecase, lăsîndu-l pe acesta îndoit de durere, sufocîndu-se din lipsă de aer.

Khalil îşi reaminti că nici unul dintre ei nu mai vorbise despre acest incident, dar amîndoi ştiau că Boris era deja un om mort, deci incidentul era soluţionat; situaţia era echivalentă cu cea a unui prizonier condamnat la moarte care îl scuipă în ochi pe bărbatul care îi va lua capul.

Aeronava continua să urce, încă scuturată de curenţii de aer. Khalil privi în jos şi văzu piscurile munţilor acoperite de zăpadă luminate de lună, dar văile rămîneau întunecate.

Din nou se lăsă pe spate în scaun şi se gîndi la Boris. Acesta, lăsînd la o parte blasfemiile lui, aroganţa şi apetitul pentru băutură, se dovedise un profesor bun. Boris cunoştea America şi pe americani. Cunoştinţele acestuia, descoperise odată Khalil, nu fuseseră în totalitate acumulate în perioada în care locuise în America; Boris, de fapt, se pregătise într-o tabără secretă de antrenament, o bază a KGB-ului, numită Şcoala Bunelor Maniere a doamnei Ivanova, unde spionii ruşi învăţaseră să devină americani.

Boris pomenise odată despre acest secret, într-un moment de beţie, bineînţeles, şi îi spusese că acesta era unul dintre ultimele secrete majore care nu fuseseră niciodată dezvăluite de către KGB după prăbuşirea Uniunii Sovietice. Şi americanii, conform spuselor lui Boris, doreau ca acest secret să fie îngropat pentru totdeauna. Khalil nu ştia la ce se referea Boris, iar rusul nu mai vorbise despre asta, chiar după ce el insistase foarte mult.

Oricum, în perioada aceea de pregătire, Boris pretinsese că ajunsese să înţeleagă sufletul şi psihicul americanilor mai bine decît orice învăţase trăind în America. De fapt, Boris spusese cîndva:

„Sînt momente în care cred că *sînt* american. Îmi amintesc că am fost odată la un meci de base-ball în Baltimore şi, cînd s-a cîntat imnul, m-am ridicat în picioare şi am simţit că îmi dau lacrimile. Bineînţeles, adăugase el, am aceleaşi emoţii şi cînd se cîntă Internaţionala. Zîmbise şi adăugase: Poate am dobîndit o personalitate multiplă."

Khalil îşi aminti că îi răspunsese: „Atîta vreme cît nu dobîndeşti o loialitate multiplă, poţi fi mai fericit şi mai sănătos".

Interfonul pîrîi, alungîndu-i gîndurile despre Boris.

– Domnule Perleman, spuse căpitanul Fiske. Vă cer scuze pentru turbulenţă, dar este tipică pentru zona muntoasă.

Khalil se întrebă de ce îşi cerea scuze pilotul pentru ceva controlat de Dumnezeu, nu de el.

– În aproape douăzeci de minute, continuă căpitanul Fiske, atmosfera se va calma. Conform planului de zbor, vom traversa Colorado pe la sud-vest, apoi vom zbura peste ceea ce este cunoscut ca Cele Patru Colţuri – locul în care se întîlnesc graniţele statelor Colorado, New Mexico, Arizona şi Utah. Apoi vom continua drumul spre sud-vest şi vom traversa nordul Arizonei. Din păcate, nu veţi putea vedea prea multe după ce apune luna, dar veţi reuşi să vedeţi deşertul şi platourile înalte.

Khalil văzuse atîta deşert la viaţa lui cît cei doi oameni la un loc.

Ridică receptorul interfonului şi răspunse:

– Vă rog să-mi spuneţi cînd trecem peste Marele Canion.

– Da, domnule. Aşteptaţi un moment... okay, în patruzeci de minute vom trece la aproximativ optzeci şi doi de kilometri sud de South Rim. Veţi avea în partea dreaptă o vedere de ansamblu a Canionului, şi dincolo de el se va vedea platoul înalt. Dar mi-e teamă că nu va fi o imagine prea clară de la această altitudine.

Khalil nu era deloc interesat să vadă Marele Canion. Voise doar să se asigure că va fi trezit în eventualitatea că ar adormi.

– Mulţumesc, spuse el. Să nu ezitaţi să mă treziţi cînd ne vom apropia de Canion.

– Da, domnule.

Khalil lăsă scaunul pe spate şi închise ochii. Se gîndi din nou la colonelul Callum şi fu convins că luase decizia corectă lăsîndu-l pe Îngerul Morţii să se ocupe de ucigaş. Se gîndi şi la următoarea lui vizită la locotenentul Wiggins. La Tripoli i se spusese că locotenentul călătorea mult şi îşi schimba adresa, spre deosebire de colegii lui

cu o viață așezată, previzibilă, pe care îi omorîse deja. Din acest motiv, și pentru că Wiggins încheia lista, cineva din California îl va ajuta. Khalil nu avea nevoie de ajutor, dar această parte a misiunii era cea mai critică, cea mai periculoasă și, de asemenea, după cum lumea va afla în curînd, cea mai importantă.

Khalil simți cum îl cuprinde somnul și îl visă din nou pe bărbatul care îl urmărea. Era un vis confuz, în care atît el, cît și bărbatul acela zburau prin deșert. Khalil se afla în frunte, iar bărbatul în urma lui, dar la depărtare – și zburînd deasupra lor se afla Îngerul Morții pe care îl văzuse în oaza Kufra. Îngerul, i se păru lui, se gîndea pe care bărbat să îl atingă și să-l doboare.

Acest vis se schimbă apoi în altul în care el și tînăra pilot zburau goi, mînă în mînă, căutînd un acoperiș pe care să se așeze și să se dedea plăcerilor carnale. Fiecare clădire pe care o vedeau dedesubt fusese distrusă de o bombă.

Interfonul pîrîi, iar Khalil se trezi, tresărind, cu fața transpirată și excitat.

– În partea dreaptă se vede Marele Canion, domnule Perleman, spuse pilotul.

Khalil inspiră adînc, își drese glasul și spuse în interfon:

– Mulțumesc.

Se ridică și se duse la toaletă. În timp ce se spăla pe față și pe mîini, visul continua să-i stăruie în minte.

Reveni la locul lui și privi pe geam. Luna aproape dispăruse la orizont, iar pămîntul de dedesubt era cufundat în întuneric.

Ridică receptorul telefonului și formă un număr din memorie. Răspunse o voce de bărbat.

– Alo?

– Aici Perleman, zise Khalil. Îmi pare rău că v-am trezit.

– Aici Tannenbaum, replică bărbatul. Nu-i nimic. Dorm singur.

– Bine. Am sunat să văd dacă facem afaceri împreună.

– Climatul de afaceri de aici este bun, răspunse acesta.

– Și unde se află concurenții noștri?

– Nu sînt nicăieri.

Datele problemei s-au schimbat complet, trase Khalil concluzia.

– Aștept cu nerăbdare întîlnirea noastră, zise el.

– Conform planului.

Khalil puse jos receptorul, inspiră adînc, apoi ridică interfonul.

– Da, domnule Perleman, zise căpitanul.

– După apelul meu telefonic este necesară o altă schimbare în plan, zise Khalil.

– Da, domnule.

Boris îi spusese lui Khalil: „Domnul Perleman nu ar trebui să-şi ceară prea mult scuze cînd schimbă întruna planurile de zbor. Domnul Perleman este evreu şi plăteşte bani buni, iar pentru asta doreşte să fie servit cum se cuvine. Afacerile sînt pe primul plan – iar neplăcerile făcute celorlalţi nu trebuie să îl privească."

– Trebuie să merg acum la Santa Monica, îi zise Khalil pilotului. Presupun că nu este o problemă.

– Nu, domnule, răspunse pilotul. Nu este o diferenţă mare în timpul de zbor faţă de poziţia noastră de acum.

Khalil ştia deja asta.

– Bine.

– La această oră, continuă căpitanul Fiske, nu vom avea nici o problemă cu controlul traficului aerian.

– Cît mai avem pînă la Santa Monica?

– Chiar acum stabilesc coordonatele, domnule... Okay, timpul de zbor va fi de aproape patruzeci de minute şi vom ajunge în apropierea aeroportului municipal în jur de ora şase a.m. Ar trebui să încetinim pe parcurs ca să fim siguri că aterizăm după ora şase, din cauza zgomotului sirenelor.

– Înţeleg.

Douăzeci de minute mai tîrziu, avionul Lear începea coborîrea, iar Khalil văzu un lanţ de munţi puţin înalţi în lumina palidă a soarelui ce răsărea din spatele lor.

– Începem coborîrea, domnule, se auzi în interfon vocea căpitanului Fiske, aşa că ar fi bine să vă legaţi centura de siguranţă. În faţa noastră se află munţii San Bernardino. De asemenea, se văd luminile din capătul de est al oraşului Los Angeles. Aeroportul Santa Monica se află în faţă, la stînga noastră, aproape de locul în care coasta întîlneşte oceanul. Vom ateriza în zece minute.

Khalil nu răspunse. Simţi cum avionul coboară în viteză, iar dedesubt apărură panglicile enorme ale autostrăzilor luminate şi ale drumurilor.

Îşi potrivi ceasul după ora Californiei, care era acum 5:55 a.m.

Îl auzi pe pilot vorbind în aparatul de emisie, dar nu auzi ce se vorbeşte, deoarece piloţii primeau mesajul în căşti. Pe timpul zborului de la New York, piloţii nu folosiră întotdeauna căştile, astfel că Asad reuşise din cînd în cînd să audă comunicările prin radio. Nu era suspicios în legătură cu căştile, dar nu avea nici o importanţă în cazul în care apăreau mici modificări.

Acest zbor fusese planificat la Tripoli în aşa fel încît schimbarea destinaţiei, anunţată după trecerea peste Marele Canion, să-l aducă în Santa Monica nu mai tîrziu – sau chiar cu cîteva minute mai devreme decît va ateriza el în Santa Monica – şi nu mai devreme decît permitea zgomotul sirenelor. Dacă ei îl aşteptau în San Diego şi vor descoperi că se ducea la Santa Monica, atunci aveau la dispoziţie mai puţin de patruzeci de minute să-i întindă o cursă acolo. Dacă vor avea nevoie de mai mult timp pentru asta, pilotul îl va informa despre o mică întîrziere, iar Asad Khalil va cere o altă schimbare a planului de zbor, de data asta ţinînd un pistol la ceafa pilotului. Aeroportul ales va fi unul mic, dezafectat din munţii San Bernardino, la doar cîteva minute de zbor de locul unde se găseau acum. Autorităţile vor afla în curînd de partea cui era avantajul – Asad Khalil, aflat într-un avion cu reacţie, înarmat cu un pistol.

Zburară peste ocean, apoi reveniră spre coastă, continuînd coborîrea.

Aştepta să se anunţe o întîrziere în aterizare, dar auzi cum este lăsat trenul de aterizare. Luminile de aterizare clipeau în vîrfurile aripilor şi luminau prin hublouri în interiorul cabinei.

Toate acele schimbări în planurile de zbor, o ştia bine, nu îi dădeau siguranţa că va fi în afară de orice pericol la sol. Dar cum exista posibilitatea să schimbe destinaţia după voinţa lui, se hotărîse să procedeze aşa, dacă nu pentru alt motiv decît ca să le facă viaţa grea americanilor dacă încercau să-i întindă o cursă.

Malik îi prezentase două filme interesante. În primul, dat cu încetinitorul, un leu se afla în plină urmărire a unei gazele. Gazela o luase la stînga, iar Malik spusese: „Observă că leul nu o ia şi el la stînga ca să prindă prada. Leul ştie că gazela îşi poate schimba repede direcţia la dreapta şi el va rata ţinta. Leul va schimba direcţia doar sub acelaşi unghi ca şi prada, continuînd să alerge înainte. El nu poate fi păcălit, el ştie că viteza lui o va întrece pe a gazelei, atîta timp cît el fixează cu privirea picioarele din spate ale animalului." Filmul se terminase cu leul sărind pe coapsele gazelei, care se prăbuşise sub greutatea urmăritorului ei, aşteptîndu-şi liniştită moartea.

Următorul film arăta un leu urmărit peste o cîmpie înierbată de un Land Rover în care se aflau doi bărbaţi şi două femei. Oamenii din vehicul, după cum spunea povestitorul, încercau să se apropie

suficient pentru a-l săgeta cu un tranchilizant şi a-l imobiliza în scop ştiinţific.

Şi acest film fusese rulat cu încetinitorul, iar Khalil observase că, mai întîi, leul încerca să mărească viteza ca să se distanţeze de vehicul, dar fiindcă obosea, a schimbat direcţia spre dreapta, iar vehiculul a făcut şi el la dreapta, dar într-un unghi mai ascuţit, ca să intercepteze leul. Dar acesta, aflat acum în poziţia gazelei, a ştiut din instinct şi experienţă ce va face vehiculul şi brusc a cotit la stînga, iar vehiculul a rămas mult în dreapta faţă de leul care se depărta. Filmul se sfîrşise, iar Khalil nu a aflat niciodată dacă leul scăpase.

Malik îi spusese: „Leul, cînd el este cel care vînează, nu scapă prada din ochi. Leul, ca vînat, se bazează pe cunoştinţele şi instinctele sale de vînător ca să-şi înşele urmăritorii. Vor fi momente în care va trebui să schimbi direcţia ca să-i eviţi pe urmăritori, şi momente în care o schimbare fără rost a direcţiei va permite prăzii tale să scape. Cea mai rea schimbare de direcţie este cea care te duce direct în cursă. Asigură-te că ştii cînd să schimbi direcţia, cînd să măreşti viteza şi cînd să încetineşti dacă simţi un pericol. De asemenea, să ştii cînd să te opreşti şi să te contopeşti cu tufişul. O gazelă care a scăpat de un leu se va întoarce repede la păscutul ei. Gazela este fericită să-şi umple stomacul cu iarbă şi să nu se epuizeze. Leul încă îi doreşte carnea şi va aştepta ca gazela să devină tot mai grasă şi mai greoaie."

Avionul cu reacţie zbură pe pistă, iar Khalil se uită pe hublou în timp ce aeronava ateriza pe banda de beton.

Avionul se opri, apoi ieşi pe calea de rulare. Cîteva minute mai tîrziu ajunse lîngă rampa Aviaţiei Auxiliare.

Khalil se uită atent prin geamul cabinei, apoi se ridică, îşi luă geanta, se duse în partea din faţă a avionului şi îngenunche în spatele piloţilor. Privi în faţă prin geamul carlingii şi văzu un bărbat cu două bastoane luminoase în mîini care dirija avionul în zona de parcare aflată chiar în faţa clădirii auxiliare.

Căpitanul Fiske opri motoarele şi i se adresă pasagerului:

– Am ajuns, domnule Perleman. Aveţi nevoie de o maşină să ajungeţi undeva?

– Nu. Sînt aşteptat.

Deşi nu ştiu de cine. Khalil continua să cerceteze locul cu privirea.

Copilotul, Sanford, îşi desfăcu hamurile, se ridică şi se strecură pe lîngă pasagerul lor, cerîndu-şi scuze.

Sanford deschise uşa cabinei şi o briză uşoară pătrunse în aeronavă. Copilotul coborî din avion, iar Asad Khalil îl urmă, pregătit să-şi ia rămas-bun sau să-l împuşte în cap pe individ, în funcţie de ce se putea întîmpla în următoarele cîteva secunde.

Căpitanul Fiske coborî şi el din avion şi li se alătură celor doi în aerul rece al dimineţii.

– Trebuie să-mi întîlnesc colegul în cafenea, spuse Khalil.

– Da, domnule. Ultima dată cînd am fost aici, în clădire exista o cafenea, răspunse căpitanul Fiske. Ar trebui să fie deja deschisă.

Privirea lui Khalil se îndreptă spre hangare şi spre clădirea de întreţinere, care se aflau încă în umbră.

– *Acolo,* domnule, spuse căpitanul. În clădirea aceea cu multe geamuri.

– Da, o văd. Voi fi dus cu maşina pînă la Burbank. Cît timp durează?

Amîndoi piloţii analizară întrebarea, apoi Terry Sanford răspunse:

– Păi, aeroportul Burbank se află doar la douăzeci de kilometri spre nord, deci nu ar trebui să vă ia prea mult timp la ora asta. Poate douăzeci, treizeci de minute.

Ca să elimine suspiciunea piloţilor, Khalil zise:

– Poate ar fi trebuit să mă duc direct acolo.

– Păi, zgomotul sirenelor va înceta la ora şapte a.m.

– Aha, de aceea mi-a spus colegul meu să ne întîlnim aici.

– Da, domnule. Probabil.

De fapt, Khalil ştia toate acestea şi zîmbi în sinea lui la gîndul că piloţii vor descoperi în viitor că pasagerul lor nu era atît de ignorant în privinţa rutelor de zbor alese precum crezuseră ei.

– Mulţumesc, le spuse el. Vă mulţumesc pentru sprijinul acordat şi pentru compania dumneavoastră.

Amîndoi piloţii replicară că fusese o plăcere pentru ei să-l aibă la bord. Khalil se îndoia de sinceritatea lor, dar le dădu fiecăruia cîte o sută de dolari.

– Data viitoare vă voi solicita pe amîndoi cînd voi avea nevoie.

Piloţii îi mulţumiră domnului Perleman, îl salutară cu mîna la chipiu şi plecară spre hangare.

Asad Khalil rămase singur, expus în zona deschisă, aşteptînd ca liniştea să fie spartă de ţipete şi de oameni în fugă. Dar nu se întîmplă nimic, lucru care nu îl miră deloc. Simţise că nu era nici un pericol şi că Dumnezeu îl veghea în dimineaţa aceea însorită.

Se îndreptă agale spre clădirea din sticlă din partea dreaptă a hangarului şi intră.

Găsi cafeneaua unde văzu un bărbat stînd singur la o masă. Individul era îmbrăcat în blugi şi tricou şi citea *Los Angeles Times*. Bărbatul avea trăsături semite ca şi el şi cam aceeaşi vîrstă.

– Domnul Tannenbaum? zise Asad Khalil, apropiindu-se.

– Da, răspunse acesta, ridicîndu-se. Domnul Perleman?

Cei doi îşi strînseră mîinile, iar bărbatul care îşi spunea Tannenbaum întrebă:

– Doriţi o cafea?

– Cred că ar trebui să plecăm, zise Khalil şi ieşi din cafenea.

Bărbatul îşi plăti cafeaua la casă şi îl găsi pe domnul Perleman în faţa cafenelei. Se îndreptară amîndoi spre parcare. Domnul Tannenbaum, vorbind tot englezeşte, îl întrebă:

– Aţi călătorit bine?

– Dacă nu ar fi fost aşa, aş mai fi aici?

Bărbatul nu răspunse. Îşi dădu seama că acest compatriot care mergea alături de el nu avea nevoie de o conversaţie inutilă.

– Eşti sigur că nu ai fost urmărit? întrebă Khalil.

– Da. Sînt sigur. Nu sînt implicat în nimic care ar putea atrage atenţia autorităţilor asupra mea.

– Nici acum nu eşti implicat în nimic de felul acesta, răspunse Khalil în limba arabă. Nu face astfel de presupuneri, prietene.

– Bineînţeles, răspunse acesta tot în arabă. Îmi cer scuze.

Se apropiară de un microbuz albastru staţionat în parcare. Pe o latură a maşinii scria SERVICIUL DE LIVRĂRI RAPIDE – PE PLAN LOCAL ŞI ÎN PROVINCIE – LIVRARE GARANTATĂ ÎN ZIUA RESPECTIVĂ SAU ÎN ZIUA URMĂTOARE; urma numărul de telefon.

Bărbatul descuie portiera şi se aşeză pe locul şoferului. Khalil se urcă pe locul pasagerului şi privi în partea din spate a microbuzului, unde se aflau pe podea o duzină de pachete.

– Vă rog să vă puneţi centura ca să nu fim opriţi de poliţie, spuse şoferul şi porni motorul.

Khalil îşi puse centura, păstrînd în poală geanta neagră.

– Ruta patru-zero-cinci, nord, spuse el.

Bărbatul dădu în marşarier şi ieşi din parcare, apoi ieşi din aeroportul municipal. În cîteva minute se aflau pe o autostradă largă, îndreptîndu-se spre nord. În timp ce cîştigau viteză, atît şoferul, cît şi Khalil se uitară în oglinzile retrovizoare.

Cerul se luminase, iar Khalil privea cu atenție în jur. Văzu indicatorul de ieșire pentru orașul Century, Studiourile Twentieth Century Fox, West Hollywood, Beverly Hills și ceva cu numele de UCLA. Khalil știa că Hollywoodul era locul în care americanii își făceau filmele, dar nu îl interesa subiectul, iar șoferul lui nu se oferi să-i dea vreo informație.

– În spate am pachete adresate domnului Perleman, spuse șoferul.

Khalil nu răspunse.

– Bineînțeles, adăugă șoferul, nu știu ce conțin, dar sînt convins că în ele veți găsi tot ceea ce vă trebuie.

Din nou, Khalil nu răspunse.

Șoferul tăcu și el, iar Khalil își dădu seama că acesta devenise neliniștit, așa că i se adresă pe numele real:

– Deci, Azim, ești din Benghazi.

– Da.

– Ți-e dor de țară?

– Bineînțeles.

– Ți-e dor și de familie. Tatăl tău, cred, locuiește încă în Libia.

– Da, răspunse acesta după o ezitare.

– Curînd vei putea să faci o vizită acasă și să reverși o ploaie de cadouri asupra familiei.

– Da.

Un timp merseră în tăcere, amîndoi privind întruna în oglinzile retrovizoare.

Se apropiară de o intersecție între Interstate și autostrada Ventura. La est se afla Burbank, iar la vest, Ventura.

– Mi s-a spus că aveți adresa locului de întîlnire, spuse Azim.

Khalil replică:

– Mie mi s-a spus că *tu* ai adresa.

Azim aproape că scoase microbuzul de pe șosea și începu să bolborosească:

– Nu... nu... nu știu nimic... mi s-a spus...

Khalil rîse și puse o mînă pe umărul lui Azim.

– Oh, da. Am uitat. Eu am adresa. Ia-o pe ieșirea spre Ventura.

Azim se căzni să surîdă, apoi intră pe banda din dreapta, încetinind, și o luă spre Ventura.

Asad Khalil privi valea largă împînzită de case și clădiri comerciale, apoi ridică privirea către dealurile înalte din depărtare. Observă, de asemenea, și palmierii, care îi reamintiră de casă.

Khalil alungă gîndurile despre casă şi se gîndi la viitoarea lui pradă. Elwood Wiggins fusese greu de depistat, dar în cele din urmă fusese localizat în Burbank, apoi se mutase pe neaşteptate într-un loc numit Ventura, mult în nord, pe coastă. De fapt, această schimbare de adresă fusese benefică, deoarece îl plasase pe Wiggins mai aproape de locul în care Asad Khalil intenţiona să-şi încheie vizita în America. Khalil nu se îndoia că mîna lui Allah mişcase ultimii jucători în locul acela.

Dacă locotenentul Wiggins se afla acasă, atunci Asad Khalil ar putea să-şi termine afacerile chiar astăzi şi să treacă la afacerea neterminată.

Dacă locotenentul Elwood Wiggins nu se afla acasă, atunci cînd va reveni, va găsi un leu flămînd ce aştepta să-i sfîşie gîtul.

Khalil lasă să-i scape un chicotit, iar Azim îl privi şi zîmbi, dar zîmbetul acestuia păli repede cînd văzu expresia care însoţise chicotitul. Azim simţi cum i se zbîrleşte părul pe ceafă, în timp ce se holba la pasagerul lui care părea să se fi transformat din om în bestie.

46

Am format un număr din Washington D.C. şi am auzit o voce spunînd:

– Omucideri. Detectivul Kellum.

– Aici John Corey, am răspuns eu, NYPD, Omucideri. Îl caut pe detectivul Calvin Childers.

– Are alibi pentru noaptea aceea.

Toată lumea se ţinea de glume. Am intrat în joc şi am răspuns:

– Este negru, înarmat şi este al meu.

– Aşteaptă puţin, a zis Kellum rîzînd.

După un minut, Calvin Childers a venit la aparat.

– Hei, John, a zis el. Cum mai merge treaba în marele oraş?

– Minunat, Cal. Aceleaşi vechi probleme. Acum, că terminasem cu amabilităţile, am spus: De fapt, lucrez la cazul Trans-Continental.

– Măi să fie. Cum ai pus mîna pe *aşa* ceva?

– Este o poveste lungă. Ca să fiu sincer, acum lucrez pentru FBI.

– Ştiam că n-o să se aleagă mare lucru de capul tău.

Amîndoi am chicotit. Cu cîțiva ani în urmă, Cal Childers și cu mine urmasem seminarul menționat, la sediul FBI și ne-am atașat unul de celălalt îndeosebi datorită probemelor noastre cu autoritățile și cu federalii. Cal fusese acela care îmi spusese gluma aia stupidă cu procurorul general.

– Ai descoperit cine i-a ucis pe cei din familia Wheaty?

– Hei, a zis el și a rîs din nou, tipii ăia erau țepeni sau cum? Au stat acolo și nu ai schițat nici un zîmbet. Lucrezi pentru căpoșii ăia?

– Lucrez cu contract pe termen scurt, iar lesa este și mai scurtă.

– Mda. Ce pot face pentru tine?

– Păi... vrei să fiu deschis cu tine sau să încerc să te mint și să-ți spun că cu cît știi mai puțin, cu atît mai bine?

– Sîntem interceptați.

– Probabil.

– Ai un telefon celular?

– Bineînțeles.

– Sună-mă din nou, a zis el și mi-a dat numărul lui.

Am pus jos receptorul și i-am spus lui Kate, care revenise din locul unde se calmează femeile:

– Scuză-mă. Pot să-ți împrumut telefonul celular?

Ea lucra pe calculator și, fără un cuvînt sau o privire, a băgat mîna în buzunar și mi-a întins aparatul.

– Mulțumesc, am spus, apoi am format numărul de telefon direct al lui Calvin. Okay, i-am zis. Lucrezi la cazul generalului Waycliff?

– Nu. Dar îi știu pe băieții care anchetează cazul.

– Bine. Ai prins vreun fir?

– Nu. Dar tu?

– Am numele ucigașului.

– Da? Este arestat?

– Încă nu. De aceea am nevoie de ajutorul tău.

– Sigur. Dă-mi numele criminalului.

– Sigur. Dă-mi o mînă de ajutor.

Cal a rîs.

– Okay, ce vrei?

– Iată care este înțelegerea – am nevoie de numele unor tipi care au zburat într-o misiune de luptă cu generalul decedat. Te avertizez că aceste nume sînt trecute la strict secret și că Forțele Aeriene și Ministerul Apărării sînt de neclintit, sau se mișcă prea încet, sau poate că nu știu ce se întîmplă.

– Şi cum aş putea eu să le aflu?

– Păi, poţi întreba pur şi simplu familia generalului sau poţi să te deplasezi la locuinţa acestuia şi să vezi ce găseşti. Uită-te în agenda de telefoane sau în dosarele lui. Poate găseşti o fotografie sau ceva de genul acesta. Credeam că eşti detectiv.

– Sînt detectiv, nu un afurisit de telepat. Dă-mi mai multe detalii.

– Bine. Raidul aerian a fost executat deasupra unui loc din Libia numit... M-am uitat pe articolele de pe masa mea de lucru şi am spus: Al Azziziyah...

– Am un nepot pe nume Al Azziziyah.

V-am spus că amîndoi aveam un simţ ciudat al umorului?

– Este un *loc,* Cal, am zis. În Libia. Lîngă Tripoli.

– Oh, da, de ce nu ai spus aşa? Acum totul este limpede.

– Problema este că sînt destul de sigur că generalul Waycliff a fost ucis de tipul ăsta, Asad Khalil...

– Tipul care a ucis toată suflarea din avion?

– Da.

– Ce naiba face tipul în Washington D.C.?

– Ucide oameni. Tipul este în acţiune. Cred că vrea să-i termine pe toţi piloţii şi membrii echipajelor care au participat la acest raid asupra Al Azziziyah.

– Glumeşti? De ce?

– Fiindcă vrea să se răzbune. Cred că el a dormit acolo şi poate că bombele i-au ucis persoanele apropiate. Înţelegi?

– Mda... şi acum le plăteşte cu aceeaşi monedă.

– Corect. Misiunea de luptă a avut loc pe 15 aprilie 1986. Au fost implicate patru aeronave F-111, cu cîte doi ofiţeri la bord, în total opt indivizi. Unul dintre ei, colonelul William Hambrecht, a fost ucis cu un topor lîngă Baza Aeriană Lakenheath din Anglia, în ianuarie. Apoi a urmat generalul Waycliff, care a participat şi el la raid. Alt tip, nu-i cunosc numele, a fost ucis în Războiul din Golf. Acum avem deci două nume – Hambrecht şi Waycliff. Poate găseşti o fotografie de grup sau ceva asemănător.

– Am înţeles. De ce să fi aşteptat tipul ăsta atît de mult timp ca să se răzbune? a zis el după cîteva secunde de gîndire.

– La vremea aceea era un puşti. Acum s-a maturizat.

I-am făcut lui Cal un scurt rezumat asupra trecutului lui Asad Khalil, asupra felului în care s-a predat ambasadei noastre la Paris şi alte amănunte care nu apăruseră în buletinele de ştiri.

– Hei, dacă tipul a fost înşfăcat la Paris, probabil că i-aţi luat amprentele şi altele.

– Bine zis. Sună laboratorul FBI şi cere toate datele pe care le au. Ei deţin chiar şi fibre din costumul pe care, probabil, l-a purtat în D.C. Au chiar şi ADN-ul tipului şi altele de felul ăsta.

– Rahaturi din astea?

– Mda, au chiar şi din ăsta.

– Nu s-au descoperit prea multe la locul crimei, dar dacă tipul ăsta, Khalil, este criminalul, cel puţin laboratorul de criminalistică ar şti ce să caute după ce FBI-ul va trimite amprentele şi fibrele şi ce mai are.

– Aşa este. Victimele au fost ucise cu un pistol de calibru patruzeci?

– Nu. Unul de patruzeci şi cinci. Generalul avea un pistol automat militar de calibru patruzeci şi cinci care acum lipseşte, potrivit declaraţiei fiicei generalului.

– Credeam că nu vei lucra la cazul ăsta.

– Nu direct. Dar este un caz important. Este vorba de persoane cu pielea albă, înţelegi?

– Înţeleg. Păi, nu pot să ţi-l impute ţie.

Cal a rîs din nou.

– Ascultă – dă-mi cîteva ore...

– Cel mult o oră, Cal. Este vorba de alţi băieţi care trebuie protejaţi. Probabil că pentru unii este deja prea tîrziu.

– Da, bine. Trebuie să iau legătura cu băieţii care lucrează la caz, apoi mă voi duce chiar eu la casa victimei şi te voi suna de acolo. Bine?

– Apreciez asta. I-am dat apoi numărul telefonului lui Kate şi am adăugat: Ţine pentru tine ce ţi-am spus.

– Îmi rămîi dator.

– M-am achitat deja de datorie. Asad Khalil. Acesta este criminalul vostru.

– Ar fi bine să fie, amice. Îmi pun pielea la bătaie cu problema asta.

– Te voi acoperi eu.

– Mda. Totdeauna cei din FBI îi acoperă pe poliţişti.

– Eu sînt încă poliţist.

– Ar fi bine.

El a închis, iar eu am pus pe masă telefonul celular.

Kate a ridicat privirea de la computer.

– Am auzit toată convorbirea, a zis ea.

– Ei, oficial nu ai auzit nimic.

– Este în regulă. Cred că am procedat corect în problema asta.

– Este pentru prima dată.

– Nu fi paranoic. Ai aprobarea să folosești toate căile legale în această investigație.

– Chiar și problemele strict secrete?

– Nu. Dar se pare că ticălosul deține această informație și că ea este deja compromisă.

– Ești sigură?

– Ai încredere în mine. Sînt avocat.

Amîndoi am zîmbit. Cred că eram din nou prieteni.

Am discutat amîndoi banalități de genul celor pe care amanții le spun după o mică neînțelegere legată de faptul că la o petrecere nu s-au lipsit de cineva cu care el sau ea s-a culcat cîndva. Am trecut apoi la problemele noastre de serviciu.

– Dacă *noi,* a zis Kate, reușim să punem mîna pe acele nume și, poate, și pe adresele lor de la prietenul tău înainte ca doamna Hambrecht să le dezvăluie sau înainte ca Forțele Aeriene și Ministerul Apărării să le găsească, atunci avem un motiv și mai bun să ne continuăm munca la acest caz. Și le-am lua înainte și celor de la Secția Antiteroristă de la Washington, a adăugat ea.

Am privit-o. Era limpede că domnișoara Mayfield, colega de echipă, regîndea modul în care trebuia să jucăm.

– Da, am zis eu. Nu pot să sufăr cînd cineva vrea să-mi ia ce este al meu.

Ea a dat din cap și a adăugat:

– De fapt, ești foarte isteț. Nu m-am gîndit nici un moment să sun la D.C., la Omucideri.

– Eu sînt polițist la Omucideri. Este o problemă de la polițist la polițist. Facem asta tot timpul. Și Gabe a procedat așa. Totuși, am adăugat eu, tu ești cea care s-a gîndit să ceară dosarul colonelului Hambrecht. Vezi? Lucrăm bine împreună. FBI, polițiști, sinergie. Merge chiar bine. Ce teorie! De ce nu am intrat într-o astfel de combinație acum zece ani? Cînd mă gîndesc la tot timpul irosit în forța de poliție...

– John, încetează.

– Da, doamnă.

– Comand prînzul. Ce vrei să mănînci?

– Trufe cu garnitură de secară și sos bearnez, și murături.

– Cum ți-ar plăcea dacă ți-aș vîrî pumnul pe gît?

Dumnezeule. M-am ridicat şi m-am întins.

– Hai să luăm prînzul afară.

– Păi... eu nu...

– Haide. Trebuie să ies de aici. Avem pagere.

Am pus telefonul lui Kate în buzunarul meu.

– De acord.

Kate s-a ridicat şi s-a dus la masa ofiţerului de serviciu, o femeie, căreia i-a spus că noi ieşeam să luăm masa şi că vom fi în apropiere.

Am ieşit din Centrul de Comandă şi după cîteva minute ne aflam pe Broadway.

Afară ziua era încă frumoasă, însorită, iar trotuarele erau pline de oameni ieşiţi să ia prînzul, îndeosebi funcţionari guvernamentali care cumpărau mîncare de la tonete sau mîncau din pachete aduse de acasă ca să economisească cîţiva dolari. Poliţiştii nu sînt prea bine plătiţi, dar noi ştim cum să ne tratăm între noi. Cînd eşti în acţiune, nu ştii niciodată ce-ţi rezervă viitorul, aşa că mănînci, bei şi eşti fericit.

Nu voiam să ne depărtăm prea mult de Ministerul Adevărului, aşa că am mers doar două cvartale spre sud, pe Chambers Street, lîngă Primărie.

În timp ce mergeam, Kate a spus:

– Îmi pare rău dacă am părut puţin... supărată mai înainte. Nu mă caracterizează.

– Las-o baltă. Primele cîteva zile pot fi dificile.

– Întocmai.

Şi nu vor deveni apreciabil mai bune, dar de ce să spun aşa ceva şi să stric acest moment?

Am condus-o pe domnişoara Mayfield spre un local numit Ecco şi am intrat. Era un local plăcut care păstra parfumul vechiului New York, cu excepţia preţurilor. Fosta mea soţie şi cu mine obişnuiam să venim aici, deoarece amîndoi lucram în apropiere, dar nu i-am spus asta domnişoarei Mayfield. Am fost salutat pe nume de către *maître d'hôtel,* lucru care întotdeauna îi impresionează pe însoţitorii persoanei cu pricina. Localul era aglomerat, dar am fost însoţiţi pînă la o masă drăguţă de două persoane aflată chiar lîngă fereastra din faţă. Băieţii de la NYPD, îmbrăcaţi în costume şi purtînd pistoale, sînt trataţi cu respect în restaurantele din New York. Presupun că aşa este în toată lumea. Totuşi, aş renunţa bucuros la avantaje şi la statut pentru un loc plăcut şi retras din Florida. N-am dreptate?

Localul era plin de politicieni veroşi de la Primărie şi din altc agenţii. Acesta era un fel de lăcaş al puterii pentru elita municipalităţii, unde se plăteau bani grei, un loc unde taxele încasate de oraş reveneau instantaneu în sectorul privat, apoi se întorceau la municipalitate. Totul mergea ca pe roate.

Kate şi cu mine i-am comandat proprietarului, al cărui nume era Enrico, două pahare cu vin de opt dolari.

După ce Enrico a plecat, Kate mi-a spus:

– Nu trebuie să-mi plăteşti un prînz scump.

Bineînţeles că aşa am făcut.

– Îţi datorez un prînz bun după acel mic dejun, am zis, totuşi.

Ea a rîs.

– Aş putea avea nevoie să primesc un fax aici, i-am zis lui Enrico cînd a adus vinul. Poţi să-mi dai numărul tău?

– Bineînţeles, domnule Corey.

Imediat a scris numărul pe colţul unui şervetel şi a plecat.

Kate şi cu mine am ciocnit paharele, iar ea a zis „Slainté".

– Ce înseamnă asta?

– În sănătatea ta. Este un cuvînt gaelic. Sînt irlandeză pe jumătate.

– Care jumătate?

– Din partea stîngă.

– Am vrut să spun, mama sau tatăl?

– Mama. Tatăl este englez. Ce mariaj interesant! Îşi trimit unul altuia scrisori capcană, a zis ea rîzînd. Newyorkezii sînt foarte preocupaţi de originea cetăţenilor. Lucrul acesta nu se întîmplă în toată ţara.

– Serios? Plictisitor lucru.

– La gluma aceea a ta cu italienii şi martorii lui Iehova am avut nevoie de cîteva secunde ca să înţeleg.

– Trebuie să-ţi fac cunoştinţă cu fostul meu partener, Dom Fanelli. El este şi mai glumeţ decît mine.

Şi aşa mai departe. Mai fusesem în acest local, dar de data asta situaţia era diferită dintr-un anumit motiv.

Am studiat meniurile, după cum se spune, eu citind în partea dreaptă, iar Kate în cea stîngă. Partea dreaptă era puţin mai scumpă decît îmi aminteam, dar am fost salvat de sunetul telefonului celular pe care l-am scos din buzunar.

– Corey, am zis.

– Okay, s-a auzit vocea lui Calvin Childers, mă aflu la locuinţa decedatului şi am găsit o fotografie cu opt băieţi aşezaţi în faţa

unui avion de vînătoare despre care cineva mi-a spus că este un F-111. Data de pe fotografie este 13 aprilie, dar anul este 1987, nu 1986.

– Mda... păi, asta a fost un fel de misiune secretă, deci poate că...

– Da. Am înțeles, dar pe fotografie nu apare numele nici unuia dintre băieți.

– La dracu'

– Ai răbdare, amice. Calvin se ocupă de problemă. Deci, am găsit apoi o fotografie mare, alb-negru, cu legenda: A patruzeci și opta Aripă Tactică de Luptă, Baza Aeriană Britanică Lakenheath. În fotografie sînt aproape cincizeci, șaizeci de tipi, ale căror nume apar în legendă: cei aflați pe primul rînd, al doilea și în picioare. Așa că am cercetat cu lupa fețele indivizilor și i-am comparat cu cei opt băieți din fotografia cu avionul F-111. Apoi le-am luat numele din legendă. Șapte dintre ei – știu deja cum arată Waycliff. Apoi am căutat în agenda personală de telefon a generalului și le-am luat adresele și numerele de telefon.

Am inspirat adînc.

– Excelent, am zis. Vrei să-mi mai trimiți prin fax numele și numerele lor de telefon?

– Eu cu ce mă aleg?

– Un prînz la Casa Albă. O medalie. Tot ce vrei.

– Mda. Probabil, un timp de odihnă la Leavenworth. Bine, aici există un fax. Dă-mi numărul tău.

– Mulțumesc, prietene. Bună treabă, am mai zis și i-am dat numărul faxului de la restaurant.

– Unde crezi că se află tipul ăsta, Khalil?

– Le face vizite acestor piloți. Se află vreunul în Washington D.C.?

– Nu. În Florida. California de Sud. New York...

– Unde în New York?

– Să văd... tipul se numește Jim McCoy... locuiește în Woodbury, lucrează la Muzeul „Leagănul Aviației" din Long Island.

– Bine. Altceva?

– Vrei să-ți citesc sau trimit totul prin fax?

– Doar prin fax. Trimite-mi fotografia celor opt și notează-le numele pe fotografie. Apoi trimite-mi și o fotografie bună cu o cursă aeriană, sună-mă să-mi dai numărul zborului, iar eu voi trimite un subaltern să le ridice.

– Eşti o pacoste, Corey. Stai să ies de aici înainte să atrag atenţia cuiva. Tipul ăsta, Khalil, este un ticălos spilcuit, Corey. Îţi voi trimite şi fotografii de la locul crimei.

– Iar eu îţi voi trimite fotografii ale avionului plin cu cadavre.

– Păzeşte-ţi fundul.

– Totdeauna o fac. Ne vedem la Casa Albă.

Am închis telefonul. Kate m-a privit, şi am spus:

– Avem toate numerele şi adresele.

– Sper să nu fie prea tîrziu.

– Sînt sigur că este.

Am chemat chelnerul.

– Te rog să-mi aduci nota de plată, am zis, şi te mai rog să-mi dai faxul sosit pe numele Corey.

Tipul a dispărut. Mi-am băut paharul de vin şi ne-am ridicat.

– Îţi datorez un prînz, am zis eu.

Ne-am îndreptat spre uşă. Chelnerul a venit, eu i-am dat douăzeci de dolari, iar el mi-a înmînat două pagini şi o fotografie nu prea clară.

Kate şi cu mine am ieşit pe Chambers Street şi, în timp ce ne întorceam grăbiţi în Federal Plaza, am citit cu voce tare numele scrise în ordine alfabetică:

– Bob Callum, Colorado Springs, Şcoala Militară de Aviaţie. Steven Cox, cu specificaţia KIA[1], Războiul din Golf, ianuarie 1991. Paul Grey, Daytona Beach/Spruce Creek, Florida. Willie Hambrecht – despre el ştiam. Jim McCoy din Woodbury – asta era în Long Island. Bill Satherwaite, Monks Corner, Carolina de Sud. Pe unde naiba mai vine şi asta? Şi ultimul, un tip pe nume Chip Wiggins din Burbank, California, dar Cal a notat că această adresă, precum şi numărul de telefon erau şterse cu o cruce în agenda lui Waycliff.

– Încerc să-mi dau seama de deplasările lui Khalil, a zis Kate. Tipul părăseşte aeroportul Kennedy cu un taxi în jur de ora 5:00 p.m., probabil al lui Gamal Jabbar. S-a dus el acasă la Jim McCoy însoţit de Gamal Jabbar?

– Nu ştiu. Vom şti cînd îl vom suna pe Jim McCoy.

În timp ce mergeam, am format numărul de telefon al acestuia, dar mi-a răspuns robotul. Nedorind să las un mesaj alarmant, am zis:

---

[1] Killed in Action = ucis în luptă (n. tr.).

– Domnule McCoy, sînt John Corey de la FBI. Avem motive să credem... *Ce?* Că cel mai mare ticălos de pe planetă vă vînează?... aţi putea fi ţinta unui bărbat care vrea să se răzbune pentru participarea dumneavoastră la raidul aerian asupra Libiei din anul 1986. Vă rog să anunţaţi poliţia locală, precum şi pe reprezentanţii FBI locali. Iată numărul meu direct din Manhattan. Vă rog să fiţi foarte prudent, am adăugat. Vă sfătuiesc să vă mutaţi imediat la altă adresă, împreună cu familia. Am apăsat butonul care încheia convorbirea şi i-am spus lui Kate: Ar putea crede că telefonul este o păcăleală, dar poate că „Libia" îl va convinge. Notează ora la care am telefonat.

Ea scosese deja carneţelul şi făcea note.

– S-ar putea ca nici să nu primească vreodată acest mesaj, a zis ea.

– Hai să nu ne gîndim la asta. Să gîndim pozitiv.

M-am oprit lîngă o tonetă şi i-am cerut băiatului două *knishes,* muştar şi varză acră.

Apoi am format numărul de telefon de acasă al lui Bill Satherwaite din Carolina de Sud.

– Mai întîi sun potenţialele victime acasă, i-am zis lui Kate, înainte să sun poliţia locală. Ei îţi pot închide telefonul în nas.

– Aşa este.

– Apoi voi suna la locurile lor de muncă.

Telefonul a sunat şi s-a auzit o voce înregistrată: „Bill Satherwaite. Lăsaţi un mesaj." Aşa că am lăsat unul similar celui lăsat lui Jim McCoy, sfătuindu-l să părăsească oraşul.

Vînzătorul de la tonetă mi-a auzit mesajul şi m-a privit cu suspiciune în timp ce ne înmîna, mie şi lui Kate, mîncarea învelită în hîrtie cerată. I-am dat zece dolari.

– Ce este asta? m-a întrebat Kate.

– Mîncare. Un fel de piure de cartofi evreiesc. Prăjit. Este bun.

Am format apoi numărul de telefon al lui Paul Grey de la casa lui din Florida, observînd că adresa de acasă şi de la serviciu era aceeaşi.

Din nou o voce înregistrată mi-a spus să las un mesaj. Am repetat mesajul, iar vînzătorul se holba la mine în timp ce îmi dădea restul.

Ne-am continuat drumul. Am format numărul de la biroul lui Grey şi am auzit: „Serviciul de Simulare Software, Grey. Nu vă

putem răspunde momentan la telefon", şi aşa mai departe. Nu mi-a plăcut că nimeni nu părea să fie acasă, iar Grey nu era nici la birou. Am lăsat acelaşi mesaj, iar Kate şi-a notat în carnet.

Am încercat apoi numărul de la firma lui Satherwaite, Închirieri de Avioane şi Şcoală de Pilotaj. Mi-a răspuns robotul şi, după ce mi-a dat un preţ de vînzare, mi-a cerut să las un număr. Am lăsat mesajul meu de avertizare, despre care mi-am dat seama că devenea inutil. Eram tentat să strig în telefon: „Scăpaţi-vă viaţa, prieteni!" Am închis telefonul.

– Unde este toată lumea astăzi? am întrebat-o pe Kate.

Nu mi-a răspuns.

Mergeam pe Broadway, iar Federal Plaza se afla doar la o stradă distanţă. Am înfulecat în timp record jumătate din *knish*-ul meu în timp ce parcurgeam cu privirea faxul din mînă.

Kate a muşcat din mîncarea ei, a făcut o grimasă şi a aruncat pachetul într-un tomberon, fără ca măcar să mi-l ofere mie. Şi fosta mea soţie obişnuia să-i spună chelnerului să-i ia din faţă farfuria golită doar pe jumătate, fără să mă întrebe pe mine mai întîi. Nu era un semn bun.

M-am hotărît să încerc la Muzeul „Leagănul Aviaţiei", din Long Island, ştiind că îmi va răspunde o voce umană. S-a auzit o voce de femeie.

– Muzeul.

– Doamnă, am zis eu, aici John Corey, FBI. Doresc să vorbesc cu domnul director James McCoy. Este urgent.

S-a lăsat o lungă tăcere şi am ştiut ce înseamnă.

– Domnul McCoy... am auzit un suspin... domnul McCoy este mort.

Am privit-o pe Kate şi am clătinat din cap. Am aruncat restul de mîncare la rigolă şi am răspuns în timp ce mergeam grăbiţi:

– Cum a murit, doamnă?

– A fost ucis.

– Cînd?

– Luni noaptea. Poliţia se află în muzeu... nu se permite accesul în clădire.

– Unde vă aflaţi, doamnă?

– Sînt la Muzeul pentru Copii de alături. Sînt secretara domnului McCoy, convorbirile sînt dirijate aici, aşa că...

– Okay. Cum a fost ucis?

– El... a fost împuşcat... în... într-unul dintre avioane... mai era un bărbat cu el... doriţi să vorbiţi cu poliţia?

– Încă nu. Ştiţi cine era celălalt bărbat?

– Nu. De fapt, da. Doamna McCoy a zis că era un vechi prieten, dar nu-mi amintesc...

– Grey?

– Nu.

– Satherwaite?

– Da. El este. Satherwaite. Să vă fac legătura cu poliţia.

– Încă puţin. Aţi spus că a fost ucis într-un *avion*?

– Da. El şi prietenul lui se aflau într-un avion de vînătoare... un F-111... şi amîndoi au fost... paznicul, domnul Bauer, a fost şi el ucis...

– Bine. Vă sun din nou.

Am închis telefonul şi, în timp ce intram în Federal Plaza, i-am relatat totul pe scurt lui Kate. Am sunat acasă la Bob Callum, în Colorado Springs, şi mi-a răspuns o voce de femeie.

– Reşedinţa familiei Callum.

– Doamna Callum?

– Da. Cine sînteţi?

– Domnul Callum este acasă?

– Colonelul Callum. Cine întreabă?

– Aici John Corey, doamnă, de la FBI. Trebuie să vorbesc cu soţul dumneavoastră. Este urgent.

– Astăzi nu s-a simţit prea bine. Se odihneşte.

– Dar este acasă.

– Da. Despre ce este vorba?

Liftul a venit, dar în lift se poate pierde semnalul, aşa că nu l-am luat.

– Doamnă, am zis eu, o voi da la telefon pe Kate Mayfield, partenerul meu. Ea vă va explica. Mi-am lipit telefonul de piept şi i-am şoptit lui Kate: Femeile vorbesc mai bine cu femeile. Eu iau liftul, am adăugat.

În timp ce aşteptam liftul următor, am auzit-o pe Kate cum se prezintă şi spune:

– Doamnă Callum, avem motive să credem să soţul dumneavoastră se află în pericol. Vă rog să mă ascultaţi, apoi imediat ce termin ce am de spus, vreau să sunaţi poliţia şi FBI-ul local, precum şi serviciul de securitate al bazei aeriene. Locuiţi în bază?

Liftul a venit şi eu am urcat, lăsînd treaba pe mîini bune.

Ajuns la etajul al douăzeci şi şaselea, m-am grăbit spre Centrul de Control şi m-am aşezat la masa mea. Am format numărul lui Chip Wiggins din Burbank, sperînd să obţin următorul număr de telefon, dar o voce de pe robot m-a informat că numărul respectiv fusese deconectat şi că nu existau alte date.

M-am uitat pe cele două pagini primite prin fax şi am notat că Waycliff, McCoy şi Satherwaite fuseseră deja ucişi. Paul Grey nu răspundea la telefon, iar Wiggins lipsea. Hambrecht fusese ucis în Anglia în luna ianuarie şi mi-am pus întrebarea dacă cineva, în momentul acela, se gîndise la vreun motiv. Steven Cox era singurul care murise de moarte naturală, dacă consideraţi că a fi ucis în luptă reprezintă o moarte naturală pentru un pilot. Doamna Hambrecht spusese că unul dintre aceştia era foarte bolnav şi am presupus că era vorba de Callum. Următoarea întîlnire a acestor opt băieţi nu necesita o cameră încăpătoare.

Am deschis computerul şi mi-am amintit din activitatea mea anterioară că, în zonele rurale din Florida, crimele sînt în grija şefului de poliţie local. Am aflat că Spruce Creek se află în districtul Volusia. Am aflat numărul biroului şerifului şi l-am format, aşteptînd un răspuns. Între timp, ştiam că ar trebui să sun cît mai curînd posibil Secţia Antiteroristă din clădirea Hoover, dar un apel de felul acesta putea să-mi ia o oră, după care urma un raport scris obligatoriu, iar instinctele mele îmi spuneau să sun mai întîi victima potenţială. Dacă cineva urmărea să-mi facă felul, aş fi dorit să fiu primul care află acest lucru.

– Biroul şefului de poliţie. Adjunctul Foley la aparat.

Vocea tipului suna de parcă vorbea dintr-un butoi.

– Domnule şerif, aici John Corey de la biroul FBI din New York. Vă sun să vă anunţ că există o ameninţare cu moartea la adresa unui rezident din Spruce Creek pe nume Paul Grey...

– Prea tîrziu.

– Oh... cînd şi unde?

– Puteţi să-mi daţi şi alte date privind identitatea dumneavoastră?

– Sunaţi-mă dumneavoastră la telefonul de aici.

I-am dat numărul şi am închis.

Aproape cincisprezece secunde mai tîrziu a sunat telefonul.

– Computerul meu zice că acest număr este de la ATTF, a zis şeriful Foley.

– Corect.

– Care este problema?

– Nu pot să spun pînă nu aud ce ai de spus. Siguranța națională.

– Mda? Adică?

Tipul ăsta era, cu siguranță, newyorkez și am mizat pe această carte.

– Ești din New York?

– Da. Cum ți-ai dat seama?

– Am presupus. Am lucrat în NYPD. La Omucideri. Sînt dublu implicat.

– Am fost polițist în Unu-Zero-Șase în Queens. Aici sînt mulți polițiști din NYPD, încă în activitate sau pensionați. Eu sînt șerif adjunct. Nostim, nu-i așa?

– Hei, s-ar putea să mă alătur vouă.

– Celor de aici le plac cei din NYPD. Ei cred că noi știm ce avem de făcut.

Tipul a rîs.

Acum, că legăturile erau făcute, i-am zis:

– Spune-mi despre crimă.

– Okay. A avut loc în casa victimei. Casa era și sediul firmei. Luni. Medicul legist a stabilit ora decesului spre prînz, dar aerul condiționat funcționa, așa că putea fi chiar mai devreme. Cadavrul a fost descoperit pe la ora opt și cincisprezece minute p.m. de noi, în urma unei informații de la o femeie pe nume Stacy Moll. Ea este pilot particular și a făcut o cursă cu un client de la Aeroportul Municipal Jacksonville pînă la casa victimei. Casa se află lîngă o pistă de aterizare în această comunitate de piloți numită Spruce Creek, lîngă Daytona Beach. Clientul a spus că are niște afaceri cu decedatul.

– Chiar că a avut.

– Așa este. Deci acest client îi spune tinerei că se numește Dimitrious Poulos, un negustor de antichități din Grecia, dar, mai tîrziu, femeia vede fotografia din ziar și se gîndește că clientul ei a fost tipul ăsta, Asad Khalil.

– A avut dreptate.

– Iisuse! Adică, noi am crezut că vorbește aiurea, apoi l-am găsit pe tipul ăsta mort... de ce ar fi vrut Khalil să-l omoare pe individul ăsta?

– Are o problemă cu avioanele. Nu știu. Altceva?

– Păi, două răni de glonț, una în abdomen, cealaltă în cap. De asemenea, menajera a primit și ea un glonț în ceafă.

– Aţi recuperat gloanţele sau cartuşele?

– Doar gloanţele. Toate trei de calibru patruzeci.

– Okay. Presupun că aţi anunţat FBI-ul.

– Mda. Adică, noi nu prea am crezut varianta asta cu Asad Khalil, dar lăsînd asta deoparte, victima părea să fi fost implicată într-un fel de activitate de apărare şi se pare că lipsesc nişte dischete, după declaraţia prietenei victimei.

– Dar aţi raportat FBI-ului posibila implicare a lui Khalil?

– Bineînţeles. Biroului teritorial din Jacksonville. Ei ne-au informat că primesc semnalări ale prezenţei lui Asad Khalil la fiecare cincisprezece minute. Nu păreau să ia problema prea în serios, a adăugat el, dar au spus că vor trimite aici un agent. Încă aşteptăm.

– Am înţeles. Deci, după ce l-a dus pe clientul ei la Spruce Creek, tînăra pilot unde l-a dus pe client?

– Înapoi la Aeroportul Municipal Jacksonville şi de acolo cu maşina la Aeroportul Internaţional Jacksonville. Tipul a zis că se întoarce în Grecia.

– Ai avertizat poliţia aeroportului? am zis după un moment de gîndire.

– Bineînţeles. Crezi că am uitat tot ce ştiam? Ei au verificat aeroportul, declaraţiile de bagaje, biletele vîndute, totul, dar nici urmă de Dimitrious Poulos.

– Bine... Cît timp a stat ticălosul în casa victimei?

– Pilotul a spus că aproape o jumătate de oră.

Am dat afirmativ din cap. Aproape că puteam să redau conversaţia dintre Asad Khalil şi Paul Grey.

I-am mai pus sergentului Foley cîteva întrebări, la care am primit cîteva răspunsuri, dar, în general, situaţia asta era. Cu excepţia faptului că cîţiva agenţi FBI din Jacksonville erau vîrîţi pînă la gît în rahat, dar încă nu ştiau. *Semnalări ale lui Asad Khalil la fiecare cincisprezece minute.* Dar de data asta era vorba despre el. Nu ştiam cine era această Stacy Moll, dar voi încerca să primească cîţiva dolari federali pentru purtare de bun cetăţean.

– Eşti pe aproape de tipul ăsta? m-a întrebat adjunctul Foley.

– Cred că da.

– Este un ticălos fără pereche.

– Aşa-i.

– Hei, cum este vremea în New York?

– Perfectă.

– Aici este al dracului de cald. Apropo, tînăra pilot a zis că clientul ei va reveni săptămîna următoare. A făcut o rezervare să revină la Spruce Creek.

– Nu te aştepta la aşa ceva.

– Corect. Ea a mai spus că el i-a promis o cină în doi.

– Spune-i că are noroc că se mai află în viaţă.

– Corect.

– Mulţumesc.

Am închis telefonul şi am notat în dreptul numelui Paul Grey cuvîntul „ucis", cu data şi ora aproximativă. Întîlnirea dintre băieţi s-a mai redus cu un participant. De fapt, poate doar Chip Wiggins ar putea fi acolo, şi asta dacă nu cumva s-a mutat în est şi a primit deja vizita lui Asad Khalil. Bob Callum se afla încă în viaţă în Colorado şi m-am întrebat dacă Khalil îl lăsase în viaţă fiindcă ştia că tipul era, după spusele doamnei Hambrecht, foarte bolnav sau pentru că pur şi simplu încă nu ajunsese în Colorado. Dar unde se afla Wiggins? Dacă am putea să-i salvăm viaţa acestuia am obţine o mică victorie în meciul în care Leul înscrisese cinci puncte, iar echipa de aici zero puncte.

Kate a intrat în nişă şi s-a aşezat la masa ei.

– Am rămas în legătură cu doamna Callum pînă cînd a chemat ea, pe linia a doua, poliţia şi comandantul poliţiei militare, a zis ea. A mai spus că are un pistol pe care ştie cum să-l folosească.

– Bine.

– Mi-a zis că soţul ei este foarte bolnav. Are cancer.

Am dat din cap.

– Crezi că Asad Khalil ştie asta?

– Încerc să-mi imaginez ce *nu* ştie. Am sunat poliţia din Daytona Beach. Paul Grey a fost ucis luni, spre prînz sau chiar mai devreme.

– Oh, Dumnezeule...

I-am spus pe scurt ce aflasem de la adjunctul de şerif Foley.

– Iată cum cred eu că s-au petrecut lucrurile, am zis eu apoi. Khalil s-a urcat în taxiul lui Jabbar, dar nu s-a dus la muzeul lui McCoy din Long Island, ci s-a îndepărtat degrabă de locul faptei, un lucru inteligent, şi s-a dus direct în Perth Amboy, l-a ucis pe Jabbar, s-a urcat în maşina care îl aştepta, s-a dus în Washington D.C., a înnoptat undeva, apoi s-a dus la locuinţa familiei Waycliff, l-a ucis pe general, pe soţia acestuia şi pe menajeră, după care a ajuns într-un fel la Aeroportul Municipal Jacksonville, a închiriat un avion particular pentru Spruce Creek, l-a ucis pe Paul Grey şi

pe menajera lui, apoi a revenit cu acelaşi avion particular în Jacksonville; apoi... presupun că s-a dus în Moncks Corner... adresa firmei lui Satherwaite arată că făcea servicii cu avioane charter, deci Khalil închiriază un avion de la Satherwaite, avîndu-l pe el drept pilot, şi zboară în Long Island la întîlnire. Probabil că a fost un zbor interesant. Ajung în Long Island şi pac, pac, îi ucide pe amîndoi în muzeu – într-un avion F-111, nu în altul, după care îl ucide şi pe paznic. Incredibil.

– Şi unde s-a dus apoi? Cum a plecat din Long Island?

– Cred că a zburat de pe aeroportul MacArthur. Nu este un aeroport internaţional, deci paza nu este întotdeauna strictă. Dar cred că se întrevede un sistem de folosire a avioanelor particulare.

– Cred că asta ar putea fi. Deci se pare că a zburat în Colorado Springs sau în California cu un avion particular. Mai degrabă cu un avion cu reacţie.

– Poate. Dar s-ar putea să vrea să plece cît timp este în avans, fără să mai piardă vremea, iar acum este în drum spre Nisipland.

– Nu i-am dat prea multe motive să creadă că nu poate să-şi ducă treaba la îndeplinire.

– Bine zis. Am luat un creion şi am început să adun persoanele moarte deja, fără să mai socotesc persoanele otrăvite cu gaz din zborul 175. Tipul ăsta, am spus, reduce suprapopulaţia de pe Coasta de Est. Am pus jos creionul şi am citit: Andy McGill, Nick, Nancy şi Meg Collins, Jabbar, Waycliff, soţia lui, menajera, Grey şi menajera lui, Satherwaite, McCoy şi un paznic. Am obţinut un număr ghinionist de treisprezece.

– Nu-l uita pe Yusef Haddad.

– Aşa este. Complicele ticălosului. Paisprezece. Iar astăzi este doar marţi.

Kate nu a răspuns.

– În afară de Callum, am zis eu, înmînîndu-i paginile de fax, care este la adăpost, Wiggins este ultimul tip care este – sau ar putea fi – viu şi neprotejat.

– Ai încercat să-l găseşti pe Wiggins? a zis ea, aruncînd o privire pe foi.

– Da. Telefonul este deconectat. Să încercăm să-l găsim în cartea de telefon din Burbank.

Ea s-a întors cu scaunul rotativ şi a început să apese tastele computerului.

– Care este prenumele lui real?

– Nu ştiu. Vezi ce poţi să faci.

– Între timp, sună Secţia Antiteroristă din D.C. Apoi sună biroul din Los Angeles. După aceea informează-i pe toţi din Centrul de Comandă, prin e-mail sau cum crezi că este mai eficient şi mai rapid.

Nu m-am repezit să fac ce mi-a spus. Încercam să gîndesc mai repede decît îi ucidea Khalil pe oamenii aceia. *Knish*-ul, muştarul, varza acră şi vinul roşu mi se răscoleau în stomac.

Nu vedeam nici un motiv pentru care să-mi alertez colegii sau pe cei din Washington. Stabilisem deja că patru dintre cei opt erau morţi şi nu mai aveau nevoie de protecţie. Callum era viu şi în siguranţă. Rămînea să-l găsim doar pe Wiggins, iar Kate şi cu mine eram mai mult decît dotaţi ca să rezolvăm această problemă.

– Voi suna FBI-ul local din Los Angeles. Sau vrei să suni tu?

– Aş face-o dacă tu ai şti să foloseşti computerul mai bine. Caut să-l localizez pe Wiggins. Cere să vorbeşti cu un tip pe nume Doug Sturgis, a adăugat ea. El este adjunct la comandă. Foloseşte-te de numele meu.

– Bine.

Am sunat, m-am prezentat ca membru în echipa ATTF din New York, lucru care îi impresionează pe oameni, apoi am cerut să vorbesc cu Doug Sturgis.

– Ce pot face pentru dumneavoastră? a zis acesta.

Nu voiam să-l zăpăcesc pe tip cu prea multe detalii şi nici să amestec Washingtonul, dar voiam să mă ajute.

– Domnule Sturgis, am zis, căutăm un bărbat alb pe nume Chip Wiggins, prenumele şi iniţiala tatălui necunoscute, de aproape cincizeci de ani, cu ultima adresă în Burbank. I-am dat adresa şi am adăugat: Este posibil martor într-un caz important care ar putea privi terorismul internaţional.

– Ce fel de caz?

De ce toată lumea este curioasă?

– Pe moment, acest caz delicat este ţinut secret şi regret că nu am permisiunea să vi-l dezvălui, dar Wiggins s-ar putea să ştie ceva de care avem nevoie. Tot ceea ce vă rog este să-l găsiţi şi să-l protejaţi, după care să mă sunaţi cît mai curînd posibil.

Apoi i-am spus puţinele lucruri pe care le ştiam despre domnul Wiggins.

S-a lăsat tăcerea, apoi domnul Sturgis m-a întrebat:

– Cine îl urmăreşte? Ce grupare?

– Să zicem că una din Orientul Mijlociu. Şi este important să-l găsim noi înaintea lor. Cînd voi primi mai multe detalii, vă voi suna din nou.

Domnul Sturgis nu părea să-mi satisfacă cererea, aşa că am spus:

– Lucrez la acest caz cu Kate Mayfield.

– Oh!

– Ea mi-a spus că sînteţi omul care ne puteţi ajuta.

– Bine. Vom face tot ce putem. A repetat ultima adresă a lui Wiggins şi numărul de telefon şi a adăugat: Transmite-i salutările mele lui Kate.

– Aşa voi face. I-am dat numărul direct al lui Kate şi al meu şi am spus: Mulţumesc.

Am închis şi am sunat apoi la secţia Persoane Dispărute din cadrul poliţiei din Los Angeles. M-am prezentat şi am cerut să vorbesc cu inspectorul, locotenentul Miles. Am flecărit o vreme, apoi am spus:

– Voi, băieţi, vă pricepeţi mai bine decît mine să găsiţi o persoană dispărută.

– Nu pot să cred că aud aşa ceva de la un reprezentant al FBI-ului, a zis locotenentul Miles.

– Am fost poliţist în NYPD. Omucideri, am zis eu, chicotind politicos. Mă aflu aici să predau cunoştinţele de bază forţelor de aplicare a legii.

– Okay, a zis el şi a rîs. Dacă îl găsim, îi voi spune să te sune personal. Asta este tot ce pot face, doar dacă nu este suspectat de ceva.

– Îţi voi fi recunoscător dacă îl vei escorta la sediul tău. Se află în pericol.

– Mda? Ce fel de pericol? Vorbim acum despre un pericol.

– Mă refer la siguranţa naţională, este tot ce pot spune pentru moment.

– Oh, ai redevenit agent FBI.

– Nu, sînt un poliţist în încurcătură. Am nevoie de ajutor, dar nu pot spune de ce.

– Okay. O să-i pun poza pe o cutie de lapte. Ai o fotografie?

Am inspirat adînc şi am spus:

– Nu este mare lucru de fotografia aia şi este destul de în vîrstă, dar nu vreau să apară postere cu el în cartierul lui. Ne străduim să-l prindem pe tipul care încearcă să dea de urma lui,

dar nu vrem să-l speriem. Okay? Apropo, am sunat şi FBI-ul local, un agent pe nume Sturgis, lucrează şi el la cazul ăsta. Cine îl găseşte primul primeşte o medalie de aur.

– Oho! De ce nu ai spus aşa? Vom trece la treabă imediat.

Poliţiştii pot fi o adevărată pacoste.

– La modul serios, locotenente.

– Bine. Mă voi ocupa de asta şi te voi suna.

– Mulţumesc, am zis şi i-am dat numerele noastre de telefon.

– Cum mai e vremea în New York?

– Zăpadă şi gheaţă.

– Îmi imaginez, a zis şi a închis telefonul.

– Nu trebuie să fii secretos cu oamenii noştri sau cu poliţiştii din L.A., a zis Kate, ridicînd privirea de pe ecranul computerului.

– Nu am fost secretos.

– Ba da, ai fost.

– Ei bine, pentru ei nu este important *de ce* îl căutăm, ci doar pe cine. Chip Wiggins lipseşte şi trebuie să-l găsim. Asta este tot ce trebuie să ştie ei.

– Ar fi mai motivaţi dacă ar şti *de ce*.

Avea dreptate, bineînţeles, dar încercam să gîndesc ca un poliţist şi să acţionez ca un agent federal, iar toată tîmpenia cu securitatea naţională îmi făcea silă.

Kate a revenit la computerul ei.

– Nu găsesc nimic nici în Burbank, nici în împrejurimi, a zis ea.

– Spune-i computerului *de ce* vrei să afli.

– Du-te dracului, John. Sînt şefa ta. Trebuie să mă informezi şi să mă asculţi.

Oho!

– Dacă nu-ţi place felul în care lucrez la caz, am zis pe tonul meu de mă-ridic-şi-plec-imediat şi dacă nu eşti mulţumită cu rezultatele obţinute de mine pînă acum...

– Okay! Scuză-mă. Sînt puţin obosită şi tensionată. Am stat trează toată noaptea, a zis ea, zîmbind şi făcîndu-mi cu ochiul.

Am schiţat şi eu un fel de surîs. Domnişoara Mayfield avea şi o parte dură şi ar fi bine să-mi amintesc asta.

– Sturgis ţi-a trimis salutări, i-am spus.

Ea nu mi-a răspuns, ci a continuat să apese tastele computerului.

– Tipul ăsta, Wiggins, s-ar putea să se fi mutat în Nome, Alaska, a zis ea. Îmi pare rău că nu am numărul asigurării lui sociale. Caută pe e-mailul tău să vezi dacă nu ai primit vreun mesaj de la

Ministerul Apărării sau de la Forţele Aeriene cu privire la dosarele personale ale celor opt băieţi.

– Da, doamnă.

Am apăsat butonul pentru e-mail, dar, în afară de mesajele interne obişnuite, nu era nimic.

– Acum, că avem nişte nume, am zis eu, putem cere de la Forţele Aeriene chiar dosarul lui Wiggins.

– Bine. Aşa voi face.

A pus mîna pe telefon şi am auzit-o cum îşi face drum prin hăţişurile birocraţiei.

– Sper că Asad Khalil întîmpină tot atîtea dificultăţi ca şi noi în a-l găsi pe Wiggins, am zis fără să mă adresez cuiva în mod special.

Am revenit la computerul meu şi am încercat cîteva piste, inclusiv site-ul Forţelor Aeriene. Am găsit un sector despre MIA[1] şi KIA şi, spre surprinderea mea, l-am găsit pe Steven Cox, ucis în războiul din Golf. Dar nu era nici un sector numit „Băieţi în misiuni secrete"

– S-ar putea să dureze o vreme să obţinem dosarul lui Wiggins, a spus Kate după ce a închis telefonul. Ei vor numărul lui personal sau numărul de la asigurările sociale. Asta vrem *şi noi.*

– Aşa-i.

M-am mai jucat puţin pe computer, dar în afară de o reţetă bună de prăjituri cu ciocolată, nu am găsit mare lucru. Îmi place mai mult telefonul.

Kate continua să mă bată la cap să sun Secţia Antiteroristă din D.C., iar eu continuam să refuz, deoarece *ştiam* că va urma o oră de conversaţie, după care voi fi chemat la Washington. Iar adevărul era că, existînd doar o ţintă de protejat în calea lui Khalil, era mai important ca eu să îl găsesc pe Wiggins înaintea lui Khalil.

Existau o mulţime de căi pentru a găsi o persoană dispărută în America – recensămîntul local, cărţi de credit, permis de conducere auto şi altele asemenea. Am găsit persoane în mai puţin de o oră, dar uneori îţi poate lua o zi sau două. Iar uneori nu găseşti niciodată o persoană chiar dacă aceasta este un fericit proprietar de casă cu soţie şi copii.

Iar despre tipul ăsta nu aveam decît porecla, numele de familie, ultima adresă şi faptul că servise în Forţele Aeriene.

---

[1] Missing in Action = dispărut în misiune (n. tr.).

Am sunat Serviciul pentru Autovehicule din California, şi un civil neobişnuit de amabil mi-a dat numele unui cetăţean Elwood Wiggins din Burbank, care avea aceeaşi adresă şi dată de naştere. *Voilà!* Acum aveam un nume şi data de naştere care se potriveau. Am încercat să mi-l imaginez pe tipul ăsta, Chip, şi mi-am dat seama că puţin îi păsa să ţină lumea la curent cu depasările lui. Pe de altă parte, asta ar putea să-l ţină în viaţă.

– Încearcă de acum încolo cu prenumele Elwood, i-am zis lui Kate. Aşa zice permisul lui de conducere. Are aceeaşi dată de naştere cu Chip – 1960. Nu fiul, nici tatăl.

– Bine, a zis ea şi a început să caute pe computer un număr de telefon.

Am sunat biroul procurorului districtual din Los Angeles să văd dacă domnul Elwood „Chip" Wiggins îmi făcuse favoarea de a muri de moarte naturală. Un funcţionar m-a informat că în ultimul an au murit mai mulţi indivizi cu numele de Wiggins, dar nu şi Elwood.

– Biroul procurorului nu îl are în evidenţă pe Elwood, i-am zis lui Kate.

– Ştii, s-ar putea să fi plecat din Los Angeles, din statul California şi chiar din ţară. Încearcă la Administraţia Serviciilor de Asigurări.

– Mai degrabă îl caut mergînd pe jos. Oricum, vor avea nevoie de numărul lui de asigurare.

– Încearcă la Admnistraţia Veteranilor de Război, John.

– Încearcă tu. Dar ţi-am spus că tipul ăsta nu a informat probabil pe nimeni. Îmi pare rău că nu ştim în ce oraş s-a născut. Anunţă Serviciul de Personal al Forţelor Aeriene că avem numele de Elwood şi data naşterii. S-ar putea să fie de ajutor computerului lor.

În următoarea jumătate de oră am dat telefoane şi am lucrat pe computer. Am telefonat din nou la Secţia Persoane Dispărute din cadrul poliţiei din L.A. şi le-am dat numele de Elwood şi data naşterii, apoi am procedat la fel cu colegii mei de la biroul FBI local. Nu mai ştiam unde să sun. În cele din urmă, mi-a venit o idee şi am sunat-o pe doamna Hambrecht.

Ea a răspuns apelului, iar eu m-am prezentat din nou.

– Am dat toate informaţiile pe care le aveam domnului general Anderson de la Baza Wright-Patterson, m-a informat ea.

– Da, doamnă. Eu încă nu am primit nici o informație. Dar am altă știre despre cei opt ofițeri din misiunea Al Azziziyah și aș dori să-mi confirmați cîteva date.

– Voi nu colaborați?

Nu.

– Ba da, doamnă, dar necesită un timp, iar eu încerc să-mi fac treaba cît mai repede...

– Ce doriți?

– Păi, mă refer la o singură persoană, un bărbat pe nume Chip Wiggins.

– Oh, Chip. Un personaj ciudat.

– Da, doamnă. Știți cumva dacă prenumele lui este Elwood?

– N-am știut niciodată prenumele real. Doar Chip.

– Bine, am o adresă a lui din Burbank, California. I-am citit-o și am întrebat: Este aceeași cu ce aveți dumneavoastră?

– Stați să-mi iau agenda telefonică.

În timp ce o așteptam pe doamna Hambrecht, am întrebat-o pe Kate:

– Ce ai mai aflat?

– Nimic. John, este momentul să punem problema asta întregului Centru de Comandă. Am întîrziat deja prea mult.

– N-am nevoie ca cincizeci de agenți să-i sune din nou pe aceeași oameni și aceleași agenții pe care noi le-am contactat deja. Dacă ai nevoie de ajutor, atunci dă-i drumul și transmite prin e-mail sau altfel și mobilizează toate trupele. Între timp, eu știu cum să dau de urma unei afurisite de persoane dispărute.

– *Poftim?* a zis doamna Hambrecht, care revenise la telefon. Ce ați spus?

– Oh... îmi dregeam glasul.

– Am aceeași adresă ca și dumneavoastră.

– Bine... Știți cumva unde s-a născut domnul Wiggins?

– Nu. Nu știu prea multe despre el. Mi-l amintesc doar de la Lakenheath, în prima noastră misiune din 1980. Este un ofițer foarte neserios.

– Da, doamnă. Dar domnul colonel Hambrecht a păstrat legătura cu el?

– Da. Dar nu prea des. Știu că au vorbit în aprilie anul trecut, la aniversarea...

– Al Azziziyah.

– Da.

I-am mai pus cîteva întrebări, dar nu mai ştia nimic sau, ca majoritatea oamenilor, nu credea că ştie ceva. Dar trebuia să găseşti întrebarea potrivită. Din păcate, eu nu o ştiam.

Kate asculta şi ea pe derivaţie şi cînd şi-a dat seama că începeam să pun întrebări stupide, a acoperit receptorul cu mîna şi mi-a zis:

– Întreab-o dacă ştie dacă este *căsătorit*.

Cui îi pasă? Dar am întrebat.

– Ştiţi cumva dacă este căsătorit?

– Nu cred. Dar s-ar putea să fie. V-am spus tot ce ştiu despre el.

– Okay... ei bine...

Kate a zis din nou:

– Ce a făcut sau ce face ca să-şi cîştige existenţa?

I-am repetat întrebarea doamnei Hambrecht.

– Nu ştiu... De fapt, îmi amintesc că soţul meu mi-a spus că Chip ia lecţii de zbor ca să devină pilot.

– A luat lecţii de zbor *după* ce a participat la raidul aerian? Nu era cam tîrziu? Adică...

– Chip Wiggins nu era pilot, m-a informat cu răceală doamna Hambrecht. Era ofiţerul responsabil cu armele. El a lansat bombele. Era şi ofiţer cu navigaţia.

– Înţeleg... deci...

– După ce a ieşit din rîndul Forţelor Aeriene, a luat lecţii de pilotaj şi a devenit pilot pe avioane cargo, cred. Da, nu putea obţine o slujbă pe avioanele de linie, aşa că a pilotat avioane cargo. Acum îmi amintesc.

– Ştiţi pentru ce companie a pilotat?

– Nu.

– Ceva de genul FedEx sau UPS, ori una din cele importante?

– Nu cred. Doar atît ştiu.

– Vă mulţumesc din nou, doamnă Hambrecht. Ne-aţi fost de mare folos. Dacă credeţi că mai ştiţi ceva despre Chip Wiggins, vă rog să mă sunaţi imediat, am zis eu şi i-am dat numărul de telefon.

– Despre ce este vorba? m-a întrebat ea.

– Dumneavoastră ce credeţi?

– Cred că cineva încearcă să ucidă piloţii care au participat la misiunea aceea şi acel cineva a început cu soţul meu.

– Da, doamnă.

– Dumnezeule...

– Îmi pare... condoleanțele mele, doamnă.

Am auzit-o cum spune încet:

– Nu este drept... nu este cinstit... oh, săracul William...

– Vă rog să aveți grijă de dumneavoastră. Pentru orice eventualitate, sunați secția de poliție cea mai apropiată și biroul local al FBI-ului.

Ea nu mi-a răspuns, dar am auzit-o plîngînd. Nu știam ce să mai spun, așa că am închis telefonul.

Kate vorbea la telefon pe cealaltă linie.

– Sînt în legătură cu Serviciul Federal de Aviație, mi-a zis ea. Au evidența brevetelor de pilot.

– Bine. Sper ca cel puțin să o aibă la zi.

– Ar fi bine sau vor da și ei de necaz.

Am fost bucuros că în toată America orele de program ale serviciilor civile încă nu se încheiaseră, altfel am fi stat pe scaunele noastre și am fi rezolvat jocuri pe calculator.

– Da, a răspuns Kate, sînt încă la aparat. Okey... A luat un creion și a început să noteze în carnetul ei. La ce dată? Bine. Ne-ați fost de mare ajutor. Mulțumesc.

– Ventura, a zis ea după ce a închis telefonul. Se află la nord de Burbank. El le-a trimis schimbarea adresei în urmă cu aproape patru săptămîni, dar n-a dat un număr de telefon. A revenit la computer și m-a anunțat: Nu se află în anuarul orașului Ventura. Voi suna un operator, să mă ajute să-i găsesc adresa.

A sunat la direcția abonaților de telefon și le-a dat numele de Elwood Wiggins. A închis telefonul și mi-a spus:

– Numărul nu este trecut în cartea de telefon. Voi suna biroul nostru de acolo să-mi obțină numărul.

Mi-am privit ceasul. Treaba asta ne luase aproape o oră și cincisprezece minute. Dacă aș fi sunat la Washington, aș fi vorbit și acum.

– Unde se află cel mai apropiat birou al FBI față de Ventura? am întrebat-o pe Kate.

– Există chiar în Ventura un birou mic local. Sper că nu sunăm prea tîrziu, a zis ea, ridicînd receptorul, și sper că pot să-i întindă o capcană lui Khalil.

– Mda. M-am ridicat. Mă întorc în cincisprezece minute.

– Unde te duci?

– În biroul lui Stein.

– Discuții de-ale polițiștilor?

– Păi, cu Koenig dincolo de Atlantic, Stein este șeful. Mă întorc.

Am ieșit în grabă din sediul Centrului de Comandă.

Am luat liftul. Biroul căpitanului Stein se afla pe colțul de sud-vest, la etajul al douăzeci și optulea, și nu aveam nici o îndoială că avea tot atîția metri pătrați cît și biroul lui Koenig, situat la sud-est.

Aproape că am dat buzna peste două secretare și m-am trezit în mijlocul încăperii, cu fața la căpitanul Stein, care ședea la masa lui de lucru imensă și vorbea la telefon. M-a văzut și a închis telefonul.

– *Trebuie* să fie ceva important, Corey, sau ai încurcat-o, mi-a zis el.

Apoi mi-a făcut semn să mă așez pe un scaun vizavi de el.

Ne-am uitat unul la celălalt și am stabilit că problema era importantă. El a deschis sertarul mesei, a luat o sticlă de apă minerală și a turnat votcă în două pahare de plastic. Mi-a întins un pahar din care am băut aproape jumătate. Îngerii federali vărsau lacrimi pe undeva.

– Ce avem pînă acum? a zis el și a luat o înghițitură de votcă.

– Totul, căpitane, sau aproape totul. Dar am aflat cu aproape șaptezeci și două de ore prea tîrziu.

– Să auzim.

Așa că i-am spus totul, în grabă, fără să țin seama de punctuație sau de regulile gramaticale, ca de la polițist la polițist, dacă doriți.

El a ascultat, a încuviințat dînd din cap, nu și-a notat nimic, iar cînd am terminat, a rămas puțin pe gînduri. În cele din urmă a zis:

– Patru morți?

– Cinci, dacă îl socotim și pe colonelul Hambrecht. Paisprezece dacă îi luăm în calcul și pe ceilalți, ca să nu mai vorbim de cei decedați la bordul zborului Trans-Continental Unu-Șapte-Cinci.

– Ticălosul.

– Da, domnule.

– O să-l găsim pe ticălosul ăsta.

– Da, domnule.

S-a gîndit un moment, apoi a adăugat:

– Și nu ai luat legătura cu nimeni de la Washington?

– Nu, domnule. Ar fi mai bine ca apelul să vină de la dumneavoastră.

– Mda. Ei bine, a adăugat el după un moment de gîndire, cred

că avem o şansă sau două să-l înhăţăm pe tipul ăsta, presupunînd că nu s-a dus deja după Wiggins sau după Callum.

– Întocmai.

– Dar poate că şi-a terminat treaba sau consideră că spiritele s-au cam încins şi a părăsit deja ţara.

– Este posibil.

– La dracu'! deci, a zis Stein, biroul din Ventura protejează ultima adresă a lui Wiggins?

– Kate se ocupă de asta.

– Iar colonelul Callum se află în siguranţă?

– Da, domnule.

– Federalii îi întind o capcană lui Khalil acolo?

– Cred că doar îl protejează pe Callum. Mă gîndesc că, dacă Asad Khalil ştie că tipul ăsta este pe moarte, nu s-ar mai duce să vîneze un muribund.

– Dacă acest muribund a aruncat asupra lui o bombă, a replicat Stein, cred că s-ar duce. Voi suna biroul FBI din Denver şi voi insista să i se întindă o cursă.

Şi-a terminat votca din pahar, iar eu am făcut la fel. M-am gîndit să mai cer un rînd.

Căpitanul Stein a ridicat privirea spre tavanul înalt, apoi s-a uitat la mine.

– Ştii, Corey, a zis el, israelienilor le-a luat optsprezece ani ca să egaleze scorul pentru masacrul de la Olimpiada München din 1972.

– Da, domnule.

– Nemţii i-au eliberat pe teroriştii capturaţi în schimbul unui avion Lufthansa deturnat. Agenţii Serviciului de Informaţii Israelian i-au vînat sistematic şi i-au asasinat pe fiecare din cei şapte teroriştii din Gruparea Septembrie Negru care i-a ucis pe atleţii evrei. Pe ultimul l-au prins în mai 1991.

– Da, domnule.

– În Orientul Mijlociu jocul se desfăşoară altfel. Nu există limită de timp. Niciodată.

– Da, domnule.

Stein a rămas tăcut aproape un minut, apoi a întrebat:

– Am făcut noi tot ce ne-a stat în putere?

– Cred că *noi* am făcut. Nu sînt sigur de ceilalţi.

Nu a făcut nici un cometariu la replica mea, dar a spus:

– Hei, bună treabă. Îţi place aici?

– Nu.

– Ce vrei?

– Să mă întorc de unde am venit.

– Nu te poți întoarce din nou acasă, măi băiete.

– Ba pot.

– Să văd ce pot să fac. Între timp, ai destule rapoarte de scris ca să te țină ocupat tot week-end-ul. Vorbim mai tîrziu. S-a ridicat și așa am făcut și eu. Transmite-i domnișoarei Mayfield felicitările mele, dacă ele au vreo semnificație venind de la un polițist.

– Sînt sigur că au.

– Okay, am multe telefoane de dat. Valea!

Nu m-am clintit din loc.

– Permiteți-mi să plec în California, am zis.

– De ce?

– Vreau să fiu prezent la ultimul act.

– Mda? Pînă acum s-a strîns acolo o armată de polițiști și de agenți FBI. Nu au nevoie de tine.

– Dar eu vreau să fiu acolo.

– De ce să nu te duci în Colorado Springs? Știu geografie. Colorado se află în drum spre California după știința mea.

– Am obosit să fiu în urma ticălosului ăstuia. Vreau să i-o iau înainte.

– Dar dacă tu te duci în California, iar agenții FBI îl prind în Colorado Springs?

– Îmi asum acest eșec.

– Mă îndoiesc. Okay, du-te unde vrei. Oricum, este mai bine decît să stai aici. Îți voi autoriza deplasarea. Folosește cartea ta de credit ca să economisim timp. Să nu te lași ucis. Du-te să-ți scrii rapoartele. Pleacă înainte să mă răzgîndesc.

– Îmi voi lua și partenera cu mine, am spus.

– Cum vrei. Pentru moment ești Băiatul de Aur. Hei, te uiți la *Dosarele X?*

– Bineînțeles.

– Cum se face că cei doi nu s-au culcat încă?

– Asta mă depășește.

– Și pe mine.

Mi-a întins mîna, iar eu i-am strîns-o.

În timp ce mă îndreptam spre ușă, a adăugat:

– Sînt mîndru de tine, John. Ești un polițist bun.

Biroul căpitanului Stein semăna cu o gură de aer proaspăt în Federal Plaza 26.

M-am întors grăbit în sediul Centrului de Comandă, conştient că aş putea fi reţinut de un telefon sau un şef de la FBI. M-am dus direct la masa de lucru a lui Kate.

– Să mergem, am zis şi am luat-o de mînă.

– Unde?

– În California.

– Chiar aşa? Acum?

– Acum.

– Trebuie să...? a zis ea şi s-a ridicat.

– Nimic. Ia-ţi doar pistolul şi insigna.

– Însemnele. Noi le spunem însemne.

– Eu spun să ne grăbim.

A ţinut pasul cu mine în timp ce ne îndreptam spre lift.

– Cine a autorizat...?

– Stein.

– Okay.

S-a gîndit un moment, apoi a spus:

– Poate că ar trebui să mergem în Colorado Springs.

Poate. Dar nu voiam să discut asta cu şefa mea.

– Stein ne-a dat autorizaţie doar pentru California, am spus eu.

– De ce?

– Nu ştiu. Cred că vrea să mă vadă plecat cît mai curînd posibil.

Liftul a venit, ne-am suit, am ajuns în hol şi de acolo am ieşit pe Broadway. Am oprit un taxi şi, după ce ne-am urcat în maşină, i-am spus şoferului:

– Aeroportul JFK.

Taxiul s-a înscris apoi în traficul aglomerat.

– Ce veşti ai din Ventura? am întrebat-o pe Kate.

– Biroul nostru din Ventura a obţinut numărul secret de telefon. A răspuns robotul telefonic, dar nu au lăsat un mesaj prea detaliat. I-au transmis doar să-i sune imediat ce primeşte mesajul. Apoi au trimis cîţiva agenţi acasă la el, care se află lîngă plajă. După aceea au cerut întăriri din Los Angeles. În biroul din Ventura sînt doar cîţiva agenţi.

– Sper să nu-l găsească acasă şi mort. Ce au de gînd să facă? Să-i înconjoare casa cu tancuri?

– Nu sînt chiar atît de proşti precum crezi, John.

– Asta mă linişteşte.

– Îi vor inspecta casa, vor discuta cu vecinii şi, bineînţeles, îi vor întinde o cursă lui Khalil.

Am încercat să-mi imaginez un grup de băieți în costume albastre împrăștiindu-se în grabă în jurul casei lui Wiggins, bătînd la ușile vecinilor și arătîndu-și insignele. Asta ar putea determina fuga precipitată spre sud a celor stabiliți ilegal acolo. Între timp, dacă Asad Khalil pîndește prin apropiere, el s-ar putea să devină suspicios. Dar, ca să fiu sincer, nici eu nu știam sigur cum aș proceda.

– Sună din nou la Ventura, i-am spus lui Kate.

Ea și-a luat telefonul și a format numărul. Taxiul se apropia de podul Brooklyn. Mi-am privit ceasul de mînă. Era aproape ora 3:00 p.m., ora 12:00 în California. Sau era exact pe dos? Știu că se schimbă la vest de Eleventh Avenue.

– Aici Mayfield, a vorbit Kate în telefon. Aveți noutăți? A ascultat o vreme, apoi a zis: Okay, zbor spre Los Angeles. Voi suna din nou cu detalii despre zbor. Așteptați-mă cu o mașină la aeroport și de acolo vom merge la heliportul poliției. De asemenea, să mă aștepte o mașină la locul de aterizare a elicopterului în Ventura. Da. Sînt autorizată. Nu vă faceți griji pentru asta, doar dacă nu veți respecta instrucțiunile mele. Atunci veți avea motive de îngrijorare. A închis telefonul, apoi m-a privit. Vezi? Și eu pot fi la fel de arogantă ca și tine.

Am zîmbit, apoi am întrebat-o:

– Deci, ce mai este nou în Ventura?

– Cei trei agenți disponibili din Ventura s-au dus acasă la Wiggins și au pătruns înăuntru, gîndindu-se că el era deja mort. Dar tipul nu era acasă. Așa că au rămas pe loc și se folosesc de agenda de telefon a acestuia ca să sune persoanele la care ar putea fi sau care ar putea ști unde se află. Dacă este mort, nu a murit acasă la el.

– Bine. Ar putea să fie într-o cursă lungă cu avionul.

– S-ar putea. Doar din asta trăiește. Ar putea fi într-o scurtă vacanță, pe plajă.

– Cum este vremea în Ventura?

– Totdeauna este aceeași. Soare și douăzeci și două de grade. Cu aproape trei ani în urmă am lucrat vreme de doi ani la biroul FBI local.

– Ți-a plăcut?

– A fost bine. Nu atît de interesant ca în New York.

Am zîmbit amîndoi.

– Unde naiba se află Ventura? am întrebat-o.

Ea mi-a explicat, dar nu prea am înțeles, nu mă pricep foarte bine la geografie.

Ne aflam acum pe podul Brooklyn, iar şoferul a luat-o spre BQE, adică Brooklyn-Queens Expressway[1], şi poate că, odată, pe aici au circulat maşini în mare viteză, dar eu nu am văzut asta niciodată, poate doar acum, la ora 3:00 p.m. I-am arătat şoferului insigna mea de agent federal şi i-am zis:

– Dă-i bice.

Totdeauna fac aşa, chiar şi cînd nu mă grăbesc şi nu am o destinaţie precisă.

L-am întrebat pe şofer din ce ţară este, iar el mi-a spus că din Iordania. Era o noutate pentru mine. Pakistanezi erau destui, dar macedonenii cîştigau şi ei teren.

– Stein mi-a zis să-ţi transmit felicitările lui, i-am zis lui Kate.

Ea nu mi-a răspuns.

– Există o oarecare şansă ca să revin la vechea mea slujbă – în cadrul poliţiei, am adăugat eu.

Din nou nici un răspuns, aşa că am schimbat subiectul.

– Unde crezi că se află Khalil? am întrebat-o.

– În California, în Colorado Springs sau în tranzit.

– Poate. Dar poate că a acţionat pe Coasta de Est, unde are cîteva ascunzători, după care s-a făcut nevăzut, poate cu ajutorul unor ambasade din Orientul Mijlociu. California şi Colorado se află la mare distanţă.

– John, tipul ăsta nu a traversat jumătate de glob ca să... Ea i-a aruncat o privire şoferului şi a adăugat... ca să mănînce doar o parte din meniu. Ştii asta.

– Aşa este. Dar mă întreb cum ajunge în Los Angeles. Aeroporturile sînt periculoase pentru el.

– Doar cele mari. Am avut odată un fugar care a plecat din L.A. şi a ajuns în Miami doar folosind aeroporturile mici. Probabil că tipul s-a mişcat mai repede decît noi şi a reuşit să ne păcălească pînă cînd am pus mîna pe el în Miami.

– Înţeleg.

– Şi nu uita avioanele particulare. Am avut odată un rege al drogurilor care a închiriat un avion cu reacţie particular. Mulţi dintre ei procedează aşa. Nu există probleme de securitate, zborurile nu sînt înregistrate şi se pot duce oriunde există o posibilitate de aterizare.

– Poate ar trebui să alertăm aeroporturile locale din jurul oraşului Ventura.

[1] Autostradă pentru viteze mari (n. tr.).

– Am pus deja problema asta biroului din Ventura. Ei mi-au reamintit că în zonă există douăsprezece aeroporturi mici, o altă duzină se află în apropierea oraşului, iar un avion particular poate ateriza la orice oră din zi pe majoritatea acestor aeroporturi. Ai avea nevoie de o armată ca să verifici fiecare clădire a Aviaţiei Auxiliare, ca să nu mai menţionez aeroporturile abandonate.

– Aşa-i.

Kate părea să cunoască aceste probleme mai bine decît mine. Eu mă pricepeam la taxiuri şi metrouri. Jumătate din fugarii mei ajungeau în cele din urmă în casa mamei lor, în apartamentul prietenei lor sau în localurile lor preferate. Majoritatea infractorilor, în special criminalii, sînt de-a dreptul idioţi. Îmi plac mai mult cei isteţi. Îmi oferă satisfacţia unei provocări care mă amuză.

– Khalil a reuşit în misiunea lui datorită vitezei de acţiune. La fel ca hoţul de poşete. El nu este prost şi ştie că în trei-patru zile îi vom pricepe jocul.

– Eşti optimist.

– Păi, i-am luat urma în mai puţin de patru zile, nu-i aşa?

– Da. Şi?

– Şi... nu ştiu. Wiggins este sau mort deja, sau se află în altă parte. Poate că a făcut un transport cu avionul pe Coasta de Est, iar Khalil a aflat şi l-a omorît deja. Agenţii aflaţi în casa lui ar putea sta acolo mult timp aşteptînd să apară Wiggins sau Khalil.

– Este posibil. Mai ai şi alte idei? Vrei să rămîi în New York? Te poţi duce la întîlnirea de la ora cinci, unde îi vei asculta pe toţi spunîndu-ţi cît de deştept eşti.

– Asta este o înţepătură ieftină.

– Şi poate nu vrei să pierzi întîlnirea de la ora opt din seara asta, cînd se întoarce Jack din Frankfurt.

Nu am răspuns.

– Ce vrei să faci, John?

– Nu ştiu... tipul ăsta m-a dat puţin peste cap. Încerc să-mi dau seama cum gîndeşte.

– Vrei să afli părerea mea?

– Bineînţeles.

– Eu zic să mergem în California.

– Ai zis şi să mergem la Frankfurt.

– N-am spus asta niciodată. Ce vrei să facem?

– Sună din nou biroul din Ventura.

– Au numărul meu. Dacă apare ceva nou mă vor suna.

– Sună la Denver.

– De ce nu-ți cumperi un telefon?

A format numărul biroului FBI din Denver și a cerut ultimele date. A ascultat, le-a mulțumit și a închis telefonul.

– Soții Callum au fost găzduiți la Școala Militară de Aviație. Agenți FBI sînt plecați la fosta lor reședință. La fel și în Ventura.

– Bine.

Ne aflam pe șoseaua care ducea la aeroportul Kennedy. Încercam să nu-mi schimb părerea, să mă mențin pe poziție și să nu ratez totul tocmai la sfîrșit.

Nu este ușor să fii omul zilei. În mod normal, nu mi-aș fi exprimat îndoielile în fața nimănui, dar acum Kate și cu mine eram mai mult decît parteneri.

– Sună biroul FBI din L.A. și spune-le să supravegheze birourile consulatelor ale căror țări l-ar putea ajuta pe Khalil să plece din țară. De asemenea, asigură-te că ei supraveghează și fosta casă a lui Wiggins din Burbank, în cazul în care Khalil nu știe de noua adresă și apare acolo.

– Am făcut asta în timp ce tu vorbeai cu Stein. Mi-au spus că știu deja ce au de făcut. Ai puțin respect pentru FBI, John. Nu ești singurul geniu din forțele de aplicare a legii.

Credeam că sînt, dar presupun că mai sînt și alții. Totuși, era ceva care mă sîcîia în legătură cu modul în care decurgeau lucrurile. Îmi scăpa ceva și știam că mă gîndisem la asta, dar nu-mi mai aminteam despre ce era vorba. Am derulat în minte tot ce se întîmplase de sîmbătă și pînă acum, dar orice o fi fost se făcuse nevăzut într-un colț întunecat al minții mele, nu cum se făcuse nevăzut Asad Khalil.

Kate vorbea acum la telefon cu funcționara de la Federal Plaza care se ocupa de aranjamentele pentru deplasări și îi spunea că vrem să știm cînd este primul zbor non-stop spre Los Angeles și Denver. A ascultat, și-a privit ceasul de mînă și a spus:

– Așteaptă puțin, apoi mi s-a adresat mie: Unde vrei să mergem?

– Unde merge și Khalil.

– Unde se duce?

– Los Angeles.

– Okay, Doris, a zis ea, poți să rezervi bilete? Nu, nu am numărul autorizației. Mi-a aruncat o privire, iar eu i-am înmînat cartea mea de credit. Vom plăti noi și vom cere apoi decontarea. Să fie la

clasa întîi, a zis ea, dîndu-i datele cărții mele de credit. Și te rog să suni biroul local din L.A. ca să-i anunți de sosirea noastră. Mulțumesc.

Mi-a întins cartea de credit.

– Pentru tine, John, a zis ea, vor deconta biletele de clasa întîi.

– Poate astăzi este valabilă decizia asta, dar mîine s-ar putea să nu ne deconteze nici călătoria cu taxiul.

– Guvernul te iubește.

– Unde am greșit?

Am ajuns la aeroport și șoferul ne-a întrebat:

– La ce terminal?

Așa a început totul sîmbătă, cu aceeași întrebare. Dar de data asta nu mă duceam la Clubul Conchistadorilor.

– Terminalul nouă, a spus Kate.

Am ajuns la terminalul American Airlines, am coborît din taxi, am plătit șoferul, apoi am intrat la casa de bilete, unde am primit două bilete la clasa întîi în schimbul cărții mele de credit. Ne-am prezentat actele și am completat un formular SS-113, în care am specificat că singurele noastre bagaje sînt două pistoale automate Glock, calibru 40.

Mai aveam cincisprezece minute pînă la plecare, așa că i-am sugerat lui Kate să bem ceva, dar ea s-a uitat la panoul cu plecări și a zis:

– Se face îmbarcarea chiar acum. Vom lua o băutură la bord.

– Avem armele cu noi.

– Ai încredere în mine. Am mai făcut așa ceva.

Cu siguranță, mai exista și o altă față a Polițistului Perfect pe care nu am văzut-o pînă acum.

Am prezentat legitimațiile și permisele de trecere pentru arme de foc la punctul de control și ne-am îndreptat fără întîrziere spre poarta de îmbarcare.

Stewardesa de la clasa întîi, care bătea spre șaptezeci de ani sau aproape, și-a pus dantura și ne-a urat bun venit la bord.

– Trenul acesta este un tren personal sau rapid? am întrebat-o.

Stewardesa a părut derutată și mi-am amintit că persoanele în vîrstă devin uneori sensibile.

Oricum, nu mai știam altă glumă cu avioane, așa că i-am dat permisele noastre pentru trecerea armelor de foc, iar ea m-a privit de parcă se întreba cum de am primit autorizația de portarmă.

Kate i-a zîmbit liniştitor. Sau poate că totul a fost în imaginaţia mea.

Stewardesa a verificat lista pasagerilor ca să se asigure în legătură cu prezenţa noastră, apoi s-a dus în carlingă cu permisele, după cum cere regulamentul, ca să îl informeze pe căpitan că la bord se află două persoane din forţele de aplicare a legii, o doamnă drăguţă şi un excentric, amîndoi călătorind la clasa întîi.

Ne-am găsit locurile, două fotolii situate la babord. Cabina de clasa întîi era pe jumătate plină, majoritatea părînd locuitori din Los Angeles care se întorceau acasă.

Pe pistă nu am întîrziat prea mult, avînd în vedere faptul că ne aflam pe aeroportul JFK, şi am decolat cu doar cincisprezece minute mai tîrziu, întîrziere pe care o vom recupera în aer, a spus căpitanul, ceea ce era mai bine, presupun, decît să recuperăm la sol pe aeroportul din L.A., mergînd spre terminal cu nouă sute de kilometri la oră, în timp ce se declanşau paraşutele de salvare.

Aşa că acum ne aflam pe cerul albastru, înarmaţi, motivaţi şi plini de speranţă.

– Am uitat să-mi cumpăr chiloţi, i-am spus lui Kate.

– Voiam chiar să-ţi aduc aminte.

Domnişoara Mayfield se afla într-o dispoziţie de zile mari.

O altă stewardesă de la clasa întîi ne-a adus ziare, iar eu i-am cerut ziarul *Newsday* din Long Island. Am căutat şi am găsit un articol despre crimele de la Muzeul „Leagănul Aviaţiei", pe care l-am citit cu interes. Am observat că acest articol important nu era semnat, lucru care uneori te avertizează că autorităţile au modificat puţin adevărul. De fapt, nu se făcea nici o referire la Asad Khalil, iar motivul crimelor era prezentat ca un posibil jaf. Corect. Furt armat în muzeu. M-am întrebat dacă cineva înghiţea povestea cu jaful. Mă întrebam mai ales dacă Asad avea să creadă, după ce citea articolul, că noi nu cunoaştem motivul real al crimelor. Merita o încercare, presupun.

I-am arătat articolul lui Kate, care l-a citit şi a zis:

– Khalil a lăsat la muzeu un mesaj clar. Asta înseamnă că poate şi-a terminat misiunea şi se îndreaptă spre casă sau este extraordinar de arogant şi disprețuitor faţă de autorităţi şi îşi zice în sinea lui: „Nu vă veţi da seama despre ce este vorba decît prea tîrziu. Prindeţi-mă dacă puteţi." S-a gîndit un moment, apoi a adăugat: Sper să fie a doua variantă şi sper că se duce acolo unde mergem şi noi.

– Dacă este aşa, probabil că se află deja acolo. Pot doar să sper că va aştepta lăsarea întunericului înainte de a face următoarea mişcare.

Ea a dat afirmativ din cap.

Simţeam nevoia unui pahar sau două, aşa că am rugat-o pe Kate să-i ceară bunicuţei stewardese, cît mai politicos posibil, să ne aducă bere.

– Nu ne va aduce aşa ceva, m-a informat Kate. Sîntem înarmaţi.

– Am crezut că ai spus...

– Te-am minţit. Sînt avocat. Ţi-am spus: „Ai încredere în mine". Asta însemna că mint. Cît de credul poţi să fii, a zis ea şi a rîs.

Eram uluit.

– Cere bere nealcoolizată, a zis ea.

– Cred că o să fac o criză.

M-a luat de mînă. M-am calmat şi am cerut o băutură răcoritoare.

Masa servită la clasa întîi nu a fost rea deloc, iar filmul de la televizor, în care rolul principal îl juca John Travolta, a fost grozav, în ciuda cronicii proaste pe care am citit-o în ziarul *Newsday* din Long Island, semnată de John Anderson, un aşa-zis critic de filme a cărui părere era exact opusă părerii mele.

Cît timp ne-am uitat la film, Kate şi cu mine ne-am ţinut de mînă ca doi copii la o piesă de teatru. Cînd filmul s-a terminat, am lăsat spătarul scaunului şi ne-am culcat.

Aşa cum se întîmplă de obicei, am avut un vis revelator despre lucrul pe care nu mi-l puteam aminti cînd eram treaz. Adică, totul mi se lămurea – ce are de gînd să facă Khalil, unde se va duce apoi şi ce trebuie să facem ca să-l prindem.

Din păcate, cînd m-am trezit, am uitat cea mai mare parte din vis, inclusiv concluzia sclipitoare la care ajunsesem. Este ca şi cum în vis ai fi avut o partidă de sex extraordinară, iar cînd te trezeşti îţi dai seama că eşti încă în erecţie.

Dar m-am abătut de la subiect. Am aterizat pe aeroportul din Los Angeles la ora 7:30 p.m. şi ne-am trezit, la bine şi la rău, în California. Acesta era fie locul unde trebuia să ne aflăm, fie nu. Vom afla cît de curînd.

CARTEA A CINCEA

California, în prezent

Du-te atunci şi omoară bărbatul pe care îl voi numi.
Cînd vei reveni, îngerii mei te vor purta în Paradis.
Iar dacă vei muri, şi atunci ei te vor duce
în Paradis.

– Bătrînul de pe Munte, profetul din
secolul al treisprezecelea şi fondatorul
Ordinului Assassinilor –

47

Am aterizat, am coborît din avion şi am fost întîmpinaţi de un tip de la biroul FBI din Los Angeles, care ne-a dus cu maşina la heliportul poliţiei, unde ne aştepta un elicopter militar să ne ducă la Ventura, pe unde naiba s-o mai afla şi asta.

Totul în jur părea să spună că ne aflăm în Queens, cu excepţia palmierilor şi a munţilor. Am zburat cîţiva kilometri peste un fel de ocean, presupun, apoi am urmat linia coastei, cu dealuri masive pe partea dreaptă. Soarele se afla deasupra oceanului, dar în loc să răsară, aşa cum se întîmpla la oceanul *meu,* aici apunea. Locul acesta este ciudat sau ce se întîmplă?

După douăzeci şi cinci de minute am aterizat pe un heliport al spitalului local aflat în partea de est a oraşului Ventura.

Aici ne aştepta o limuzină albastră Crown Victoria, condusă de un tip pe nume Chuck, în ţinută sport, pantaloni cafenii, jachetă şi adidaşi. Chuck pretindea că este agent FBI, dar părea mai degrabă paznic la parcare; versiunea californiană a FBI-ului. Dar toţi *gîndesc* la fel, deoarece au urmat aceeaşi şcoală din Quantico.

În timp ce ne ducea la biroul FBI local din Ventura, Chuck ne-a pus o mulţime de întrebări. Presupun că aici nu se confruntă cu atît de multe cazuri de terorişti internaţionali ucigaşi în masă. De fapt, Kate îmi spusese în avion că acest birou fusese închis cîndva şi recent redeschis din anumite motive.

Biroul se afla într-un fel de clădire modernă înconjurată de palmieri şi spaţii de parcare. În timp ce străbăteam parcarca, am

privit în jur. În aer plutea un miros de flori, iar temperatura şi umiditatea erau perfecte. Soarele aproape apusese, dar cerul era încă luminat.

– Ce face aici FBI-ul? am întrebat-o pe Kate. Cultivă avocado?

– Revizuieşte-ţi atitudinea.

– Imediat.

Mi i-am imaginat pe agenţii de aici îmbrăcaţi în costume Brooks Brothers, încălţaţi în sandale şi fără şosete.

Am intrat în clădire, am luat liftul şi ne-am oprit în dreptul unei uşi pe care scria BIROUL FEDERAL de INVESTIGAŢII. Mai exista şi un blazon pe care scria MINISTERUL JUSTIŢIEI, cu bine cunoscuta emblemă a justiţiei cu balanţa în echilibru şi un moto: FIDELITATE, CURAJ, INTEGRITATE. Nu puteam să nu fiu de acord cu asta, dar i-am zis lui Kate:

– Ar fi trebuit să adauge: Corecţi din punct de vedere politic.

Kate căpătase obiceiul să mă ignore şi a apăsat pe un buton.

Uşa s-a deschis şi în întîmpinarea noastră a venit o agentă drăguţă pe nume Cindy Lopez.

– Nu a apărut nimic nou, a spus ea. În casa lui Wiggins avem trei agenţi de-ai noştri şi încă trei de la biroul din Los Angeles. În jurul casei sînt doisprezece agenţi din Ventura şi L.A., poliţia locală este şi ea în alertă şi toţi comunică între ei prin radio sau telefoane celulare. Încă încercăm să-l localizăm pe Wiggins. Din hîrtiile găsite în casa lui am aflat că este pilot pentru Compania Pacific Cargo, pe care am vizitat-o, dar am fost informaţi că el nu are programat nici un zbor pînă vineri. Am plasat doi agenţi la această companie de pe Aeroportul Municipal Ventura, în eventualitatea că apare pe acolo. Dar noi l-am catalogat pe acest individ ca pe un spirit liber ale cărui deplasări sînt întîmplătoare.

– Îmi place tipul ăsta.

Agenta Lopez a schiţat un surîs şi-a continuat:

– Prietena lui lipseşte şi ea. Amîndoi sînt cunoscuţi ca excursionişti şi este foarte posibil să-şi fi instalat cortul undeva.

– Cum adică? am întrebat.

Domnişoara Lopez s-a uitat la domnişoara Mayfield, care s-a uitat la mine.

– Oh, pe undeva prin pădure, am zis eu. Un fel de tabără.

– Da.

– Aveţi numerele de telefon ale telefoanelor mobile ale celor doi?

– Da. Ambele. Dar nu răspunde nimeni.

M-am gîndit un moment şi am decis că a sta în cort este mai bine decît a fi mort, dar nu cine ştie ce.

– Se pare că aţi făcut o cercetare minuţioasă, i-am zis domnişoarei Lopez.

– Bineînţeles, a zis ea, după care i-a înmînat lui Kate o foaie de hîrtie. Jack Koenig a sunat din New York. Vrea să-l contactaţi imediat. Va fi aici pînă la miezul nopţii, ora oraşului New York, apoi se va duce acasă.

– Îl vom suna din casa lui Wiggins cînd vom avea ceva de raportat, i-am zis lui Kate.

– Îl vom suna acum, a replicat ea.

– Cum ţi s-ar părea ca noi să vorbim de aici cu Jack în timp ce Khalil îşi face apariţia la casa lui Wiggins?

Ea a aprobat fără tragere de inimă şi i s-a adresat lui Cindy Lopez:

– Okay, am vrea să mergem acasă la Wiggins.

– Încercăm să nu facem prea multă agitaţie acolo.

– Atunci vom sta cuminţi pe canapea, am zis eu.

– Dacă vă duceţi, a spus ea după o scurtă ezitare, am dori să rămîneţi acolo cel puţin pînă la primele ore ale dimineţii. Încercăm să întindem o capcană, a subliniat tînăra, nu să dăm o petrecere.

Am vrut să-i reamintesc că nimeni nu s-ar fi aflat în această situaţie dacă nu aş fi fost eu. Dar am rezistat să precizez ceea ce era evident. Vedeţi cît de repede îţi poate fi luat un caz?

Kate, diplomată ca întotdeauna, s-a adresat agentei Lopez, spunîndu-i:

– Voi comandaţi aici, iar noi nu am venit să vă stăm în cale.

Am lăsat-o pe domnişoara Lopez să se întrebe de ce ne *aflam* noi aici. Este vorba de mîndrie, doamnă.

– Domnişoara Mayfield şi cu mine am început acest caz cu tragedia de pe aeroportul Kennedy, aşa că am dori să-l vedem rezolvat. Cînd vom ajunge în casa lui Wiggins, o să stăm deoparte, am zis eu, fără să fiu convins că m-a crezut.

– Vă sfătuiesc să purtaţi vestă antiglonţ, a zis ea. Am cîteva în plus şi vă pot împrumuta.

Am fost tentat să mă dezbrac imediat şi să-i arăt domnişoarei Lopez că gloanţele au trecut prin trupul meu fără nici un efect.

– Mulţumesc, am zis, dar...

– Mulţumesc, m-a întrerupt Kate, vom împrumuta două veste. Niciodată să nu întrebi un bărbat dacă vrea o vestă antiglonţ sau o pereche de mănuşi, a informat-o ea pe Cindy Lopez. Doar pune-l să le poarte.

Domnişoara Lopez a zîmbit cu subînţeles.

Ei bine, acum chiar mă simţeam foarte deosebit, înconjurat de femei grijulii care ştiau ce era mai bine pentru micul şi letargicul Johnny. Apoi m-am gîndit la Asad Khalil şi am sperat să găsesc o vestă pe măsura mea.

Ne-am deplasat într-o cameră cu uşă de oţel, unde se ţinea armamentul. Înăuntru se aflau toate bunătăţile – puşti, puşti de vînătoare, grenade, cătuşe şi aşa mai departe.

– Puteţi încerca vestele în camerele separate pentru femei şi bărbaţi, dacă doriţi, a zis domnişoara Lopez.

Kate i-a mulţumit agentei care ne-a lăsat singuri.

Mi-am scos cravata, haina şi cămaşa şi i-am zis lui Kate:

– N-am să trag cu ochiul.

Ea şi-a scos jacheta şi bluza, iar eu am tras cu ochiul.

– Este ca o scenă din *Dosarele X*... am zis eu.

– Încetează cu afurisitul ăsta de serial.

– Dar nu te deranjează că cei doi nu s-au culcat niciodată împreună?

– Ea nu *îl* iubeşte. Se respectă reciproc şi nu vor să piardă sau să complice această relaţie specială de încredere.

– Vrei să repeţi?

– Personal, cred că pînă acum ar fi trebuit să o facă.

Am ieşit din camera cu armament şi i-am mulţumit domnişoarei Lopez. Chuck, care ne luase cu maşina de la heliportul spitalului local, ne-a însoţit în parcare şi ne-a dus apoi la casa domnului Elwood „Chip" Wiggins.

În timp ce maşina mergea spre vest, către coasta de pe partea stîngă, mi-au trecut prin minte o mulţime de gînduri. Făcusem un drum lung pînă aici, dar domnul Asad Khalil făcuse unul şi mai lung. Călătoria lui începuse cu mult timp în urmă, într-un loc numit Al Azziziyah, undeva în Libia. În noaptea de 15 aprilie 1986, el şi

Chip Wiggins împărțiseră, pentru cîteva minute scurte, același punct din spațiu și din timp. Acum, Asad Khalil dorea să-i întoarcă vizita, iar domnul Wiggins nu știa că era așteptat. Sau poate că Chip Wiggins îl întîlnise deja pe Asad Khalil, iar afacerea se încheiase. În acest caz, nimeni și niciodată nu avea să apară la locuința lui Wiggins. Dar dacă ei nu s-au întîlnit încă, m-am întrebat cine va apărea primul pe alee.

Soarele aproape dispăruse la orizont, iar luminile de pe stradă se aprinseseră.

În timp ce ne apropiam de zona în care se afla locuința lui Wiggins, Chuck a contactat prin radio echipele de urmărire din jurul casei, ca să nu devină nervoși și nerăbdători să tragă. Apoi Chuck a folosit telefonul mobil ca să-i avertizeze și pe agenții din casă.

– Spune-le să pună de o cafea, i-am zis eu.

Chuck nu a transmis dorința mea, iar după cum s-a încheiat conversația telefonică mi-am dat seama că agenții nu erau bucuroși de vizita neașteptată. Să-i ia dracu'. Este încă problema mea.

Am străbătut străzile lungi, drepte, ale zonei suburbane care, după spusele lui Chuck, se afla chiar lîngă Ocean, deși nu l-am văzut și nici nu i-am simțit mirosul. Toate casele ocupau porțiuni reduse de teren, iar clădirile în sine erau cu un singur etaj, ca niște cutii de stuc, cu garaje aferente și acoperișuri de țiglă roșie, plus cel puțin un palmier pentru fiecare casă. Nu mi se părea un cartier select, dar în California nu puteai fi sigur, iar mie nu-mi păsa.

– Aceste case au fost dintotdeauna aici sau au fost aduse din munți de șuvoaiele de noroi? l-am întrebat pe Chuck.

Chuck a chicotit și a replicat:

– Au ajuns aici după ultimul cutremur care a precedat incendiul.

Îmi plăcea de Chuck.

Din fericire, nu am văzut nici urmă din echipele de supraveghere și, încă mai bine, nu am văzut nici un copil prin preajmă.

– Casa se află pe partea dreaptă, a zis Chuck, a doua de la intersecție.

– Adică aceea albă de stuc cu acoperișul din olane roșii și cu un palmier?

– Mda... toți au... a doua din capăt.

Kate, care se afla pe bancheta din spate, şi-a proptit genunchiul în spătarul scaunului meu, dîndu-mi un fel de semnal, presupun.

– Eu voi opri, voi coborîţi, apoi plec imediat, a zis Chuck. Uşa din faţă este descuiată.

Cînd mă suisem în maşină, observasem că lumina din interior fusese deconectată, la fel ca pe Coasta de Est, lucru care mă liniştise. Era posibil ca oamenii ăştia să ştie ce au de făcut.

Maşina a oprit, noi am coborît în grabă şi, fără să alergăm, am parcurs aleea de beton. În partea dreaptă a uşii se afla o fereastră largă cu storurile lăsate. În vechiul meu cartier, întreaga stradă ar fi fost pînă acum la curent cu evenimentele ciudate aflate în desfăşurare, dar strada asta părea o scenă dintr-un film din anii 1950 în care toată lumea murise din cauza radiaţiilor atomice. Sau poate că agenţii FBI-ului evacuaseră zona.

Am deschis uşa casei şi am intrat. Nu exista hol, aşa că ne-am trezit într-o combinaţie de sufragerie şi cameră de zi, în formă de L, luminată de o singură veioză. În mijlocul camerei se aflau un bărbat şi o femeie îmbrăcaţi în pantaloni şi bluze albastre, cu canadiene de nailon cu însemnele FBI-ului. Feţele le erau luminate de zîmbete largi şi întindeau mîinile spre noi pentru a ne întîmpina. Nu chiar.

– Eu sînt Roger Fleming, a zis bărbatul, iar aceasta este Kim Rhee.

Domnişoara Rhee era orientală sau din Asia de Est, cum se spune acum şi după nume am presupus că era coreeană la origine. Roger era alb la faţă şi blond.

– Cred că ştiţi cine sîntem, am zis, eu sînt cel numit Kate.

Agentul Fleming nu a zîmbit, şi nici agenta Rhee. Unii oameni devin serioşi cînd se aşteaptă la schimburi de focuri mortale. Poliţiştii au tendinţa să ia totul în glumă, probabil pentru a-şi ascunde nervozitatea, dar federalii iau *totul* în serios, inclusiv, sînt sigur, o ieşire la plajă.

– Cît timp veţi rămîne? a întrebat agenda Rhee.

– Atîta timp cît trebuie, am replicat.

– Nu avem intenţia să ne amestecăm în prinderea suspectului, a zis Kate, dacă apare aici, doar dacă aveţi nevoie de noi. Ne aflăm aici doar ca să ajutăm la identificarea lui şi să-i luăm o declaraţie după ce va fi prins. De asemenea, îl vom escorta pînă la

New York sau Washington ca să răspundă numeroaselor acuzații federale.

Nu era chiar ceea ce aveam eu de gînd, dar era bine ca Fleming şi Rhee să vadă că unul din noi era sănătos.

Domnişoara Mayfield a continuat:

– Dacă domnul Wiggins apare primul, atunci îi vom lua o declarație şi îi vom cere să ne lase să rămînem în casa lui, după care cineva îl va însoți la o altă locuință. În ambele cazuri, noi vom rămîne în această casă aşteptîndu-l pe suspect, care credem că se îndreaptă încoace.

– Noi hotărîsem că şase este numărul optim de agenți care să stea în casă, din punct de vedere logistic şi al securității, a replicat domnişoara Rhee. Deci, dacă suspectul apare la această adresă, vă vom cere să luați poziții în camera din spate, pe care o să v-o arătăm.

– Ascultați, domnişoară Rhee şi domnule Fleming, am zis eu, s-ar putea să stăm aici mult timp, împărțind camera de baie şi dormitoarele, aşa că de ce nu terminăm cu prostiile astea şi nu încercăm să ne înțelegem? Okay?

Nici un răspuns.

Kate, spre onoarea ei, a schimbat tonul şi a spus:

– Noi lucrăm la acest caz de cînd Asad Khalil a aterizat în New York. Am văzut peste trei sute de cadavre la bordul avionului cu care a venit el, în plus, au fost uciși un membru al echipei noastre, secretara şi ofițerul de serviciu.

Şi aşa mai departe. I-a pus la punct, prea amabil cred eu, dar au înțeles mesajul şi chiar au dat afirmativ din cap cînd Kate a terminat.

Între timp am aruncat o privire prin camera sărăcăcioasă şi mobilată fără gust. Nu era nici prea curată, lucru pentru care aş fi vrut să-i învinuiesc pe federali, dar m-am gîndit că asta era, probabil, o reflectare a atitudinii domnului Wiggins față de viață.

Domnişoara Rhee s-a oferit să ne prezinte colegilor ei şi am urmat-o în bucătărie, în timp ce domnul Fleming şi-a reluat poziția în fața ferestrei, trăgînd cu ochiul printre jaluzele. Tehnologie înaltă. Dar bineînțeles, cineva din echipa de supraveghere avea să ne anunțe dacă se apropie cineva de casă.

Bucătăria era slab luminată de o lampă fluorescentă aflată sub

o masă, dar am putut vedea că mobila era de prin 1955. În bucătărie erau alţi doi agenţi, bărbat şi femeie, purtînd uniforma locală a trupelor speciale – pantaloni şi bluză albastru închis şi canadiană de nailon. Femeia sta la uşa din spate, privind printr-o ferestruică a uşii.

Domnişoara Rhee ne-a prezentat bărbatului, al cărui prenume, ca şi al meu, era Juan, dar numele de familie, un potop de cuvinte spaniole, nu l-am înţeles. Doamna era de culoare şi se numea Edie. Ne-a salutat cu mîna şi a continuat să supravegheze curtea din spate.

Apoi ne-am întors în camera în formă de L şi de aici într-un hol mic în care se deschideau trei uşi, cea mai mică ducînd la baie. În cealaltă cameră, mai mare, un dormitor, un bărbat îmbrăcat în costum şedea în faţa unui computer şi supraveghea un aparat de emisie-recepţie şi două telefoane celulare, în timp ce opera pe computerul PC al domnului Wiggins. Singura lumină din încăpere venea de la ecranul computerului, iar toate storurile erau trase.

Domnişoara Rhee a făcut prezentările, iar tipul, pe nume Tom Stockwell, de rasă albă, ne-a spus:

– Sînt detaşat de la biroul FBI din L.A. şi sînt agentul responsabil pentru această acţiune.

Presupun că asta făcea ca eu să rămîn pe dinafară. M-am hotărît să fiu amabil şi i-am răspuns lui Tom:

– Domnişoara Mayfield şi cu mine ne aflăm aici ca să dăm o mînă de ajutor, fără să vă sîcîim.

V-a plăcut?

– Cît timp veţi rămîne? a întrebat el.

– Atît cît va fi necesar.

– Suspectul, l-a informat Kate scurt pe Tom, după cum ar trebui să ştii, s-ar putea să poarte vestă antiglonţ şi deţine cel puţin două pistoale Glock de calibru 40 care, ca şi vesta, se pare că le-a luat de la cei doi agenţi FBI de la bordul avionului. Kate i-a prezentat lui Tom un raport verbal, iar el a ascultat atent. Ea a încheiat cu concluzia: Acest bărbat este foarte periculos şi nu ne aşteptăm să-l capturăm fără luptă. Dar, bineînţeles, trebuie să-l prindem viu.

– Avem mai multe arme neletale şi alte dispozitive, cum ar fi pistolul cu lipici şi lansatorul de plasă, precum şi, bineînţeles, gaze şi...

– Poftim? am zis eu. Ce este un pistol cu lipici?

– Este un dispozitiv mare, manevrat manual, care aruncă o substanţă lipicioasă ce se întăreşte imediat şi imobilizează suspectul.

– Este un dispozitiv tipic californian?

– Nu, domnule Corey. Este accesibil pe plan naţional. Mai avem şi o plasă pe care o putem arunca peste individ pentru a-l captura.

– Serios? Aveţi şi arme reale?

Tom nu mi-a răspuns şi şi-a continuat raportul.

L-am întrerupt cu întrebarea:

– Aţi evacuat locuitorii din zonă?

– Am discutat mult pe tema asta, dar Washingtonul a fost de acord că evacuarea locuitorilor ar putea fi o problemă.

– Pentru cine?

– Mai întîi, a explicat el, exista problema ca agenţii care anunţau oamenii să fie văzuţi. Unele persoane nu erau acasă şi puteau reveni destul de tîrziu, aşa că acţiunea putea să ia toată noaptea. Iar rezidenţii aveau să fie deranjaţi dacă îşi părăseau casele pentru o persoană nedefinită. Totuşi, a adăugat el, am evacuat casele de pe ambele părţi ale acestei străzi, precum şi casa din spatele acesteia, iar acolo am instalat agenţi.

Substratul acestei măsuri era că mai importantă era capturarea lui Asad Khalil decît grija pentru plătitorii de impozite de a fi prinşi într-un schimb de focuri. N-aş putea spune cu mîna pe inimă că dezaprobam acest lucru.

– Agenţii de supraveghere, a adăugat domnişoara Rhee, au ordin să nu încerce să prindă suspectul pe stradă, doar în cazul în care acesta simte pericolul şi încearcă să fugă. Mai mult ca sigur, capturarea va avea loc în sau în apropierea acestei case. Suspectul este cel mai probabil singur şi, cu siguranţă înarmat cu unul sau două pistoale. În concluzie, nu ne aşteptăm la un schimb de focuri intens – sau la orice schimb de focuri – dacă procedăm corect. Ne-a privit, pe mine şi pe Kate, şi a zis: Traficul pe stradă va fi oprit, dacă ajungem la concluzia că suspectul se apropie.

Personal, m-am gîndit că locuitorii din zonă s-ar putea să nici nu observe că are loc un schimb de focuri pe pajiştea din faţa casei, dacă televizoarele şi boxele casetofoanelor sînt date la maximum.

– Sînt de acord, dacă vrei să-ţi spun umila mea părere.

Dar îmi stăruia în minte imaginea unui copil plimbîndu-se cu bicicleta în cel mai prost moment. Se mai întîmplă. Doamne, chiar se întîmplă.

– Presupun că oamenii de la supraveghere au aparate pentru vedere de noapte, a zis Kate.

– Bineînţeles.

Am mai discutat o vreme, iar Kate i-a încredinţat pe Tom şi Kim că şi ea a locuit odată în California şi toată lumea a fost de acord că trebuie să acţionăm împreună, poate în afară de mine, care mă simţeam ca un excentric aici.

Tom a mai spus că vechea locuinţă a lui Wiggins, din Burbank, a fost şi ea pusă sub supraveghere de către FBI şi că poliţia locală de aici şi din Burbank este în stare de alertă, dar nu i s-a cerut să participe direct.

La un moment dat am obosit să tot aud cum totul este sub control şi am întrebat:

– Unde este a şasea persoană?

– În garaj. Acesta este foarte aglomerat, aşa că Wiggins nu poate să-şi ducă maşina înăuntru, dar uşa se deschide automat, iar Wiggins poate intra în casă pe această cale, prin uşa de la bucătărie. Probabil că aşa va proceda, deoarece este drumul cel mai scurt de unde îşi lasă el maşina pe drumul de acces.

Am căscat. Cred că de vină era decalajul orar, iar în ultimele zile nu dormisem prea mult. Ce oră era acum la New York? Era mai tîrziu? Mai devreme?

Tom ne-a mai asigurat că s-a făcut tot posibilul ca Elwood Wiggins să fie localizat înainte de a reveni acasă.

– Din cîte ştim noi, a zis el, Khalil ar putea încerca să pună mîna pe el în timp ce acesta se îndreaptă spre casă. Wiggins conduce un Jeep Grand Cherokee, roşu, care nu se află acasă, aşa că l-am dat în urmărire.

– Ce maşină conduce prietena lui? am întrebat eu.

– Un Ford Windstar, alb, care se află încă la casa fetei, din Oxnard, care este şi ea supravegheată.

Oxnard? Ce mai puteam să spun? Aceşti oameni lucrează împreună, vorbind din punct de vedere profesional. Personal, eu tot credeam că sînt ciudaţi.

– Sînt sigur că aţi fost informaţi despre vizitele anterioare ale

lui Khalil la colegii de escadrilă ai lui Wiggins, acum morți, am zis eu. Asta îmi spune că individul s-ar putea să aibă mai multe informații despre Chip Wiggins decît noi. Îl urmărește pe acesta de mult mai mult timp decît noi. Există și posibilitatea ca cei doi să se fi întîlnit deja.

Timp de cîteva secunde nimeni nu a făcut nici un comentariu.

– Asta nu schimbă acțiunea noastră de aici, a zis apoi Tom. Vom aștepta să vedem dacă apare cineva. Bineînțeles, atît pentru Khalil, cît și pentru Wiggins a fost alertată o zonă destul de largă, așa că s-ar putea să primim un telefon norocos din partea poliției, care să ne spună că unul sau celălalt, sau amîndoi au fost găsiți. Wiggins în viață, iar Khalil cu cătușe.

Nu voiam să fiu aducătorul unor vești și mai proaste, dar nu mi-l imaginam pe Adad Khalil în cătușe.

Tom s-a așezat din nou la calculatorul PC al lui Wiggins și a spus:

– Încerc să găsesc pe computer un indiciu despre locul în care ar putea fi Wiggins. I -am verificat mesajele de pe e-mail ca să văd dacă a purtat corespondență cu un parc național sau de stat ori cu vreun loc special de camping; ceva de felul ăsta. Credem că este plecat cu cortul... a zis el, presupun că... într-un loc din pădure sau într-unul amenajat pentru camping.

Am ajuns la concluzia că domnișoara Lopez și Tom spuseseră ce aveau de spus.

– Ați verificat chiloții domnului Wiggins? am întrebat eu.

– Poftim? a zis Tom de la pupitrul computerului.

– Dacă poartă chiloți de mărime medie, aș vrea să împrumut o pereche.

Tom s-a gîndit un moment și a răspuns:

– Toți ne-am adus lenjerie de schimb, domnule Corey. Poate cineva – unul dintre bărbați, adică – vă poate împrumuta o pereche de chiloți. Nu puteți folosi lenjeria de corp a domnului Wiggins.

– Păi, îl voi întreba personal cînd va apărea.

– Bună idee.

Kate, spre cinstea ei, nu a încercat să pretindă că nu mă cunoaște.

– Am dori să vedem garajul și restul casei, i-a zis ea domnișoarei Rhee.

Aceasta ne-a condus în hol şi a deschis uşa camerei ale cărei geamuri dădeau în curtea din spate. Încăperea, un fost dormitor probabil, era acum un spaţiu de recreere care conţinea un televizor imens, echipament audio şi destule boxe cît să provoace un alt cutremur de pămînt. Pe duşumea se aflau şase genţi de voiaj.

– Puteţi folosi această cameră mai tîrziu, a zis domnişoara Rhee. Canapeaua se poate face pat. Toţi vom dormi cu schimbul dacă veghea durează toată noaptea.

De obicei socoteam că cel mai groaznic coşmar al meu era să particip la cina de Ziua Recunoştinţei împreună cu familia, dar situaţia în care aş fi prins în cursă într-o casă mică împreună cu agenţi FBI trecea pe primul loc.

Domnişoara Rhee ne-a arătat şi camera de baie, făcîndu-mă să mă întreb dacă această domnişoară nu fusese cîndva agent imobiliar. Un singur lucru am observat că lipsea din această casă – amintirile din armată, fapt care îmi spunea că Elwood Wiggins nu voia să-şi mai amintească de serviciul militar. *Sau* poate că tocmai le-a pierdut pe toate, lucru compatibil cu imaginea pe care ne-am făcut-o despre el. Sau poate am greşit casa. Nu ar fi pentru prima dată cînd federalii greşesc adresa. M-am gîndit să-i atrag atenţia domnişoarei Rhee asupra acestei ultime posibilităţi, dar pentru ei era un subiect sensibil.

Am revenit în bucătărie, şi domnişoara Rhee a deschis uşa care dădea în garajul aglomerat. Şezînd într-un şezlong în spatele unei grămezi de cutii de carton se afla un bărbat tînăr, blond, bronzat, evident cel mai tînăr agent, care citea un ziar la lumina unei lămpi fluorescente. El s-a ridicat, dar domnişoara Rhee i-a făcut semn să se aşeze la loc, ca să fie ascuns vederii dacă uşa garajului, acţionată electronic, s-ar deschide brusc.

– Acesta este Scott, ne-a spus ea zîmbind uşor, care s-a oferit voluntar pentru paza garajului.

Scott, care părea că tocmai a abandonat placa de surf, şi-a arătat dinţii superbi şi ne-a făcut un semn de salut cu mîna.

Am zis: „Ceva de genul, mda, tînăr spilcuit care se învîrte pe aici – mă înţelegeţi?" Bineînţeles că nu am spus asta cu voce tare, dar tare aş fi vrut. Scott era cam de talia mea, dar nu părea genul care să poarte şort.

Domnişoara Rhee a închis uşa, iar noi am rămas în bucătărie împreună cu Edie şi Juan.

– Avem provizii de mîncare congelată sau la conservă, a zis domnişoara Rhee, aşa ca nimeni să nu fie nevoit să vină sau să plece dacă pînda va dura o vreme. Avem hrană pentru şase zile, pentru şase persoane, a subliniat ea.

Am avut imaginea bruscă a agenţilor FBI transformaţi în canibali după terminarea hranei, dar n-am împărtăşit nimănui acest gînd. Mă aflam deja pe muchie de cuţit sau cum s-o spune în California.

– Acum, că mai avem două guri de hrănit, a zis Juan, hai să comandăm pizza. Mi-e dor de pizza mea.

Am hotărît că Juan era un băiat de treabă. Din păcate, era mult mai solid decît mine şi nici el nu era genul care să poarte şort.

– Am pregătit puţine macaroane cu brînză la cuptorul cu microunde, a zis Edie.

Toţi am chicotit. Nu prea era momentul. Dar, pînă acum, lucrurile se desfăşurau mult mai bine decît mă aşteptasem cu douăzeci şi patru de ore în urmă. Asad Khalil era aproape în ghearele noastre. Nu-i aşa? Ce se mai putea întîmpla? Nu întrebaţi.

Iar dacă Wiggins era încă în viaţă, avea toate şansele să rămînă aşa.

Kate a zis că vrea să-i telefoneze lui Jack Koenig şi m-a invitat să merg cu ea în camera din spate. Eu am refuzat, şi ea s-a dus singură. Am rămas în bucătărie să flecăresc cu Edie şi Juan.

Kate a revenit după cincisprezece minute şi mi-a spus:

– Jack ţi-a transmis salutări şi felicitări pentru munca ta de detectiv. Ne urează succes.

– Amabil din partea lui. L-ai întrebat cum a fost la Frankfurt?

– Nu am discutat problema asta.

– Unde este Ted Nash?

– Cui îi pasă?

– Mie.

Kate a aruncat o privire colegilor noştri şi a spus încet:

– Nu te lăsa obsedat de lucruri fără importanţă.

– Vreau doar să-i dau un pumn în nas. Nu mare lucru.

– Jack vrea să-l sunăm dacă se întîmplă ceva, bineînţeles. Sîntem autorizaţi să-l ducem sub escortă pe Khalil, viu sau mort,

mai degrabă la New York decît la Washington. Asta este ştirea cea mai importantă.

– Cred că Jack vinde pielea ursului din pădure.

Ea m-a ignorat din nou şi a zis:

– El este în legătură cu diferitele forţe poliţieneşti locale pentru a stabili exact pe unde s-a plimbat Asad Khalil, ce crime a făcut şi care îi sînt complicii sau cine ar putea să-i devină.

– Bine. Asta îl va ţine ocupat şi nu va mai avea grija mea.

– Exact lucrul acesta i l-am spus şi eu.

Cred că domnişoara Mayfield rîdea de mine. Oricum, nu voiam să-i distrăm şi mai mult pe colegii noştri, aşa că am încheiat conversaţia.

Edie ne-a oferit cafea, aşa că ne-am aşezat toţi trei la masa din bucătărie, în timp ce Juan supraveghea uşa din spate. Ei erau foarte interesaţi de tot ce se întîmplase începînd de sîmbătă şi ne-au pus întrebări despre lucruri care nu apăruseră la ştiri sau în rapoartele primite. Voiau să ştie care era atmosfera în Federal Plaza 26 şi ce ziceau şefii de la Washington, lucruri de felul ăsta. Oamenii din forţele de aplicare a legii, am tras eu concluzia, sînt peste tot la fel şi, în ciuda unei politeţi iniţiale care masca aversiunea faţă de venirea noastră, totul decurgea bine – stabilisem legături între noi şi altele asemenea. M-am gîndit să cîntăm toţi în cor: „Autostrada Ventura" sau poate „California, sosesc". Dar nu voiam să întrec măsura acestui moment de intimitate gen Coasta de Vest.

Se părea că toată lumea ştia că eram fost poliţist din NYPD, aşa că am presupus că fuseseră avertizaţi, dacă acesta era cuvîntul corect, sau poate că doar şi-au dat seama.

Ne aflam într-un astfel de moment în care lucrurile par calme şi normale, dar toţi ştiam că sunetul telefonului putea să spargă liniştea, iar sîngele să ne îngheţe în vine. Mă aflam acolo ca toţi ceilalţi agenţi din casă. Cred că trebuia să reuşesc în această situaţie, fiindcă nu mă gîndeam la sala mea de clasă, drăguţă şi sigură, de la John Jay. Mă gîndeam la Asad Khalil şi aproape că simţeam apropierea ticălosului ucigaş. De fapt, mă gîndeam la colonelul Hambrecht care fusese ciopîrţit cu un topor, precum şi la elevii împuşcaţi la Bruxelles.

A trecut o oră, iar cei cinci agenţi s-au schimbat la posturi.

Kate şi cu mine ne-am oferit să-i înlocuim, dar ei păreau că doresc ca noi să rămînem în bucătărie.

Scott şedea acum cu noi la masă şi dorea să ştie cum este în New York. Am încercat să-l conving că locuitorii fac surf pe East River şi toată lumea a chicotit. Eram tentat să le spun gluma cu procurorul general, dar mi-era teamă să nu fiu înţeles greşit.

Oricum, am fost modest în legătură cu contribuţia mea la acest caz, abia dacă am menţionat că eu am fost cel care şi-a dat seama ce are de gînd să facă Asad Khalil, ascunzînd ideea mea strălucită cu privire la identitatea piloţilor vizaţi de el.

În acest moment al discuţiei, toţi s-au posomorît, dîndu-şi seama că o mulţime de băieţi buni, care şi-au servit ţara, erau acum morţi, ucişi de un agent străin. Asta nu ar fi trebuit să se întîmple.

Era aproape ora 9:00 p.m. cînd un telefon a sunat în apropiere şi discuţia a încetat.

În cîteva secunde, Tom a intrat în bucătărie şi ne-a anunţat:

– O dubiţă albastră pentru livrări la domiciliu a intrat în zonă. Înăuntru este doar şoferul. Băieţii cu aparatura de vedere pe timp de noapte spun că bărbatul seamănă cu suspectul. Toată lumea să-şi ocupe posturile.

Toţi eram deja în picioare, gata de plecare.

– Voi mergeţi în camera cu televizor, ne-a zis el, lui Kate şi mie.

A ieşit apoi în grabă din bucătărie, în timp ce Kim Rhee s-a dus în garaj, unde acum stătea de pază Roger Fleming. Ea a lăsat uşa de comunicare deschisă şi l-am văzut pe Roger ghemuit în spatele cutiilor de carton, cu pistolul în mînă. Kim şi-a scos şi ea pistolul şi s-a dus la uşa garajului, pe partea unde se afla dispozitivul electronic de deschidere.

Juan se afla pe o latură a uşii din spate a bucătăriei, cu pistolul scos.

Kate şi cu mine am intrat în sufragerie, unde Tom şi Edie stăteau de ambele părţi ale uşii, cu pistoalele scoase. Scott stătea chiar în faţa uşii, privind prin vizetă. N-am putut să nu observ că Scott nu avea pe el decît o pereche de pantaloni largi, de baie, din care ieşea în partea din spate mînerul unui pistol Glock. Am presupus că aceasta era versiunea californiană pentru poliţiştii care lucrează sub acoperire. Oricum, l-am apreciat pentru faptul că nu purta vestă antiglonţ.

Tom ne-a văzut şi din nou ne-a sfătuit energic să ne retragem în camera cu televizor, apoi şi-a dat seama imediat că nu străbătusem aproape cinci mii de kilometri pînă aici ca să ne uităm la televizor în timp ce situaţia explodează.

– Adăpostiţi-vă aici, a zis el.

Kate s-a dus lîngă Tom, care se afla în partea stîngă a uşii, şi şi-a scos pistolul. Eu m-am alăturat lui Edie, care se furişase în spaţiul îngust dintre cadrul uşii şi peretele din dreapta al sufrageriei. Uşa se deschidea spre noi, iar noi rămîneam în spatele ei în timp ce se va deschide. Erau destule pistoale la vedere, aşa că nu mi-am scos Glockul. M-am uitat la Kate, care mi-a întors privirea şi mi-a făcut cu ochiul. Inima îmi bătea cu putere, dar mă tem că nu pentru Kate Mayfield.

Tom avea telefonul celular la ureche şi asculta.

– Dubiţa încetineşte în apropiere de noi, ne-a transmis el.

– O văd, a zis Scott care se uita pe vizetă. Opreşte în faţa casei.

Se putea auzi respiraţia noastră în încăpere şi, în ciuda întăririlor de afară, a tehnologiei de înaltă clasă şi a vestelor antiglonţ, nimic nu se compara cu acest moment în care erai gata să dai ochii cu un ucigaş înarmat.

Scott, destul de calm cred, a zis:

– Tipul iese din dubiţă... pe partea străzii, nu pot să-l văd... se duce în partea din spate a maşinii... deschide uşile... scoate un pachet... vine spre noi... corespunde descrierii... înalt, trăsături arabe... poartă blugi şi o cămaşă pe gît închisă la culoare, duce un pachet mic în mînă... se uită în susul şi în josul străzii. Tom zicea ceva în telefon, apoi şi l-a pus în buzunar. Toţi ştiţi ce aveţi de făcut, a zis el încet.

De fapt, am ratat această repetiţie.

– Gîndiţi-vă, a continuat Tom, s-ar putea să fie un comision nevinovat... nu fiţi prea duri, dar culcaţi-l la pămînt şi puneţi-i cătuşele.

Mă întrebam ce s-a întîmplat cu pistolul cu lipici. Am simţit cum îmi apar broboane de sudoare pe faţă.

A sunat soneria. Scott a aşteptat cam cinci secunde, apoi a apucat clanţa şi a deschis. Înainte ca uşa să-mi blocheze vederea, l-am văzut pe Scott zîmbind în timp ce spunea:

– Ai ceva pentru mine?

– Domnul Wiggins? a întrebat o voce cu accent.

– Nu, a răspuns Scott, sînt doar un oaspete care păzeşte casa. Vrei să-ţi semnez pentru pachet?

– Cînd se va întoarce domnul Wiggins?

– Joi. Poate vineri. Semnez eu. E în regulă.

– Okay. Semnaţi aici, vă rog.

– Stiloul ăsta nu scrie, l-am auzit pe Scott spunînd. Intră în casă.

Scott a făcut un pas înapoi şi nu m-am putut abţine să nu mă gîndesc că, dacă Scott ar fi un oaspete adevărat, ar putea muri curînd şi ar intra în putrefacţie în camera din spate, în timp ce Asad Khalil aştepta întoarcerea acasă a domnului Wiggins.

Domnul cel înalt şi oacheş a făcut cîţiva paşi în încăpere, lăsînd liberă uşa, care a fost închisă de Edie cu un şut. Chiar şi fără să fie avertizat, am ştiut ce se va întîmpla. Înainte să poţi spune abracadabra, Scott l-a înşfăcat pe tip de cămaşă şi l-a împins spre noi.

În aproape patru secunde, vizitatorul nostru a fost culcat cu faţa la podea, cu mine peste picioarele lui, cu piciorul lui Edie pe gît, în timp ce Tom şi Scott îi puneau cătuşele.

Kate a deschis uşa şi a făcut semnul victoriei către oricine ne privea prin binocluri, apoi a străbătut aleea în fugă spre dubiţă, cu mine pe urmele ei.

Am verificat dubiţa, dar nu mai era nimeni înăuntru. Cîteva pachete erau împrăştiate pe podea, iar pe scaunul din faţă se afla un telefon celular pe care Kate l-a luat.

Parcă de nicăieri au început să apară maşini, oprindu-se cu un scrîşnet de frîne în faţa casei, în timp ce agenţii săreau din ele ca în filme, deşi nu am înţeles rostul scrîşnetelor.

– Este încătuşat, le-a zis Kate.

Am văzut că uşa garajului era deschisă, iar Roger şi Kim se aflau acum pe pajişte. Încă nu se vedea nici un vecin prin preajmă. Am avut gîndul răutăcios că, dacă ar fi fost vorba de un film, mulţimea ar fi devenit de necontrolat, în timp ce ar fi strigat că vor un bis.

Apoi agenţii de supraveghere s-au urcat în maşinile lor şi au început să părăsească locul pentru a-şi relua veghea, ca să nu-i sperie pe eventualii complici care puteau să apară, ca să nu mai

vorbim şi de supărarea domnului Wiggins, dacă venea acasă – sau a vecinilor, care puteau să le observe prezenţa.

Kate şi cu mine ne-am întors în grabă în casă, unde prizonierul zăcea acum pe spate, controlat cu îndemînare de Edie şi Scott, în timp ce Tom stătea aplecat peste tip.

L-am privit cu atenţie pe individ şi nu am fost prea surprins să descopăr că nu era Asad Khalil.

48

Ne-am uitat unul la celălalt, Kate şi cu mine, apoi la ceilalţi din jurul nostru. Nici unul nu părea prea bucuros.

– Nu este înarmat, a zis Edie.

Bărbatul bolborosea ceva, cu lacrimile şiroind pe faţă. Dacă cineva mai avea vreo îndoială că acesta nu era Asad Khalil, bolboroseala lămurea totul.

Roger şi Kim se aflau acum în sufragerie, iar Kim a zis că va transmite prin radio echipelor de supraveghere că acel comisionar nu era suspectul nostru şi să rămînă în alertă.

Scott ţinea în mînă portofelul tipului şi scotocea prin el.

– Cum te numeşti? l-a întrebat el.

Bărbatul a încercat să-şi recapete controlul şi a scos nişte suspine, înecîndu-se.

Scott, ţinînd în mînă permisul de conducere al tipului, a zis din nou:

– Spune-mi cum te cheamă.

– Azim Rahman.

– Unde locuieşti?

Tipul a dat o adresă din Los Angeles.

– Data naşterii?

Şi aşa mai departe. Bărbatul a răspuns corect la toate întrebările legate de permisul lui de conducere, ceea ce l-a făcut să creadă că va fi lăsat să plece. Greşit.

Tom a început să-l întrebe şi alte lucruri, de genul:

– Ce faci aici?

– Vă rog, domnule, am venit doar să aduc un pachet.

Roger examina pachețelul, dar nu l-a deschis, bineînțeles, în eventualitatea că ar conține o bombă mică.

– Ce este înăuntru? l-a întrebat el pe comisionar.

– Nu știu, domnule.

– Pe pachet nu există adresa expeditorului, ne-a spus Roger. Îl voi duce în spatele casei și voi chema o mașină specială care va pleca imediat cu el, făcîndu-ne pe noi puțin mai fericiți.

Juan a intrat și el în sufragerie, și pînă acum probabil că Azim Rahman se întrebase deja de ce se aflau în casa domnului Wiggins toți acești agenți FBI în canadiene. Dar poate că știa de ce.

M-am uitat la fața lui Tom și am văzut că era îngrijorat. Să culci la pămînt un cetățean, născut sau stabilit pe acele meleaguri, nu era o notă bună pentru carieră, ca să nu mai vorbim despre imaginea FBI-ului. Chiar și agresarea unui emigrant ilegal putea să-ți creeze probleme în aceste zile. Adică sîntem toți cetățeni ai pămîntului. Am dreptate?

Parcă urmîndu-mi gîndul, Tom l-a întrebat pe domnul Rahman:

– Ești cetățean stabilit legal aici?

– Da, domnule. Am depus jurămîntul.

– Bravo ție, a zis Tom.

Tom i-a mai pus o serie de întrebări despre vecinii lui din West Hollywood, la care Rahman a părut dornic să colaboreze, apoi despre drepturile civile, iar Rahman a răspuns destul de bine. Știa chiar și cine era guvernatorul Californiei, lucru care m-a făcut să bănuiesc că era spion. Apoi nu a știut cine era congresmanul lui și am tras concluzia că era un simplu cetățean.

Am privit-o din nou pe Kate, iar ea a clătinat din cap. De ce lucrurile nu merg conform planului? La urma urmei, Dumnezeu de ce parte se află?

Edie formase numărul de telefon primit de la domnul Rahman, apoi ne-a confirmat că a răspuns robotul telefonic cu cuvintele: „Reședința Rahman", iar vocea semăna cu a tipului de pe dușumea, în ciuda stării lui emoționale actuale.

Totuși, Edie ne-a spus că numărul de telefon al Serviciului de Livrări Rapide nu era corect. Le-am sugerat că vopseaua de pe dubiță părea nouă. Toată lumea l-a privit pe Azim Rahman.

Acesta și-a dat seama că se afla din nou în încurcătură.

– Abia am început afacerea, a explicat el. Sînt nou în treaba asta, de aproape patru săptămîni...

– Deci ai scris un număr de telefon pe dubiță și ai sperat că vei primi acest număr de la compania de telefoane? a zis Edie. Părem noi atît de proști?

Nu mi-am dat seama cum îi păream domnului Rahman de la nivelul duşumelei. Poziția determină perspectiva, iar atunci cînd te afli la podea cu cătușele la mîini și înconjurat de oameni înarmați, propria perspectivă este diferită de a celorlalți. În aceste condiții, domnul Rahman s-a menținut pe poziție cu povestea lui, care părea plauzibilă în bună măsură, în afară de numărul fals de telefon.

Deci, la prima vedere, ne confruntam cu un imigrant onest care voia să-și îndeplinească visul american, iar noi l-am pus la podea pe sărmanul păcătos, cu un cucui roșu în frunte, pentru singurul motiv că provenea din Orientul Mijlociu. Ruşine, ruşine.

Domnul Rahman încerca să-și recapete cumpătul.

– Vă rog, vreau să-mi sun avocatul, a zis el.

Oh, oh. Cuvintele magice. Dacă un suspect nu vorbește în primele cinci sau zece minute, cînd se află încă în stare de șoc, ca să spunem așa, este incontestabil că nu va vorbi niciodată. Colegii mei irosiseră timpul.

– Toți cei prezenți, în afară de mine, sînt avocați, am zis eu. Vorbește cu ei.

– Vreau să-mi sun propriul avocat.

M-am făcut că nu l-am auzit și l-am întrebat:

– De unde ești?

– Din West Hollywood.

– Nu încerca să-ți bați joc de mine, Azim, l-am sfătuit eu zîmbind. De *unde* ești?

– Din Libia, a spus el, dregîndu-și glasul.

Nimeni nu a scos nici un cuvînt, ci ne-am uitat unul la altul, iar Azim a observat că interesul nostru pentru el a reînviat.

– De unde ai luat pachetul pe care urma să-l livrezi?

El și-a exercitat dreptul de a nu răspunde.

Juan, care se dusese la dubiță, era acum din nou printre noi și ne-a anunțat:

– Acele pachete sînt o păcăleală. Toate sînt împachetate în

aceeaşi hîrtie brună, sînt de aceeaşi mărime şi au chiar aceeaşi afurisită de semnătură. Ce cacialma vrei să ne tragi? a zis el, privindu-l pe Azim Rahman.

– Poftim?

Toţi s-au repezit iar să-l bage în sperieţi pe sărmanul domn Rahman, ameninţîndu-l cu închisoarea, urmată de deportare, iar Juan chiar s-a oferit să-i dea un şut în testicule, dar domnul Rahman a refuzat.

În acest moment în care suspectul dădea răspunsuri contradictorii aveam probabil destule date să-l arestăm şi vedeam cum Tom înclină spre această variantă. Arestarea însemna citirea drepturilor, avocaţi şi aşa mai departe, şi venise vremea să procedăm legal – de fapt, depăşisem momentul cu cîteva minute în urmă.

Totuşi, John Corey, nefiind atît de preocupat de carieră sau de modul de operare al federalilor, putea să-şi ia cîteva libertăţi. Concluzia era că, dacă acest tip avea legătură cu Asad Khalil, era foarte bine ca noi să aflăm asta. Acum.

Aşa că, sătul de minciunile domnului Rahman, l-am ajutat să treacă de la poziţia şezînd la culcat pe spate şi m-am aşezat călare pe el ca să mă asigur că i-am captat atenţia. Şi-a întors faţa de la mine, iar eu i-am zis:

– Uită-te la mine. Uită-te la mine!

A întors capul şi ochii ni s-au întîlnit.

– Cine te-a trimis aici?

Nici un răspuns.

– Dacă ne spui cine te-a trimis aici şi unde este această persoană acum, vei putea pleca. Dacă nu ne spui imediat, voi turna benzină peste tine şi îţi voi da foc. Bineînţeles, nu era o ameninţare fizică, ci doar o expresie idiomatică ce nu trebuie luată literal. Cine te-a trimis aici?

Domnul Rahman a tăcut.

Am reformulat întrebarea ca pe o sugestie adresată domnului Rahman.

– Cred că ne vei spune cine te-a trimis şi unde este acel individ. Ar trebui să menţionez că îmi scosesem pistolul Glock şi, dintr-un anumit motiv, domnul Rahman îşi vîrîse ţeava acestuia în gură.

În acest moment, agenţii federali din încăpere, inclusiv Kate, au făcut un pas înapoi şi au privit în altă parte.

– Am de gînd să-ți zbor creierii ăia nenorociți, l-am informat de domnul Rahman, doar dacă nu-mi răspunzi la întrebări.

Ochii domnului Rahman au devenit foarte mari și tipul a început să înțeleagă că între mine și ceilalți era o diferență. Nu era prea sigur care era acea diferență, așa că, cu gîndul să-l ajut să înțeleagă pe deplin situația, i-am dat un genunchi în testicule.

Tipul a scăpat un geamăt.

Problema este că, atunci cînd o pornești pe o astfel de cale, ar fi mai bine să fii sigur că individul ale cărui drepturi le încalci știe răspunsurile la întrebările pe care i le pui și că el chiar îți va da acele răspunsuri. Altfel, agent cu contract sau nu, eram în pom. Dar un succes atrage un altul, așa că l-am lovit din nou cu genunchiul ca să-l încurajez să-mi împărtășească și mie cunoștințele lui.

Cîțiva dintre colegii mei au ieșit din încăpere, lăsîndu-i doar pe Edie, Tom și Kate să fie martori că domnul Rahman s-a oferit voluntar să coopereze, fără să fie constrîns și așa mai departe.

– Ascultă, ticălosule, i-am zis eu domnului Rahman, poți primi închisoare pentru toată viața ta mizerabilă sau, poate, ajungi în camera de gazare pentru complicitate la crimă. Înțelegi?

Nu mai sugea țeava pistolului meu, dar tot refuza să răspundă.

Nu îmi plăcea să las semne, așa că i-am vîrît domnului Rahman pe gît batista mea și i-am strîns nările cu mîna. Nu părea să reușească să respire prin urechi, așa că a început să se zvîrcolească, încercînd să-și elibereze pieptul de cele aproape o sută de kilograme ale mele.

L-am auzit pe Tom cum își drege glasul.

L-am lăsat pe domnul Rahman să se învinețească puțin, apoi mi-am luat degetele de pe nările lui. A reușit să-și recapete răsuflarea înainte de a mai primi un genunchi în testicule.

Îmi doream mult să îl am alături pe Gabe ca să-mi spună dacă eram pe calea cea bună, dar el nu se afla aici și nici nu mai aveam mult timp la dispoziție, așa că i-am strîns nările din nou.

Fără să mai intru în detalii, pot să vă spun că domnul Rahman a văzut avantajele de a coopera și și-a exprimat această dorință prin semne. I-am scos batista din gură și l-am așezat în fund.

– Cine te-a trimis? l-am întrebat din nou.

El a suspinat puțin și am văzut că era în total dezacord cu tot ce se întîmpla.

– Te putem ajuta, i-am reamintit. Îţi putem salva viaţa. Vorbeşte sau te duc în afurisita de dubiţă, după care te poţi duce la prietenul tău ca să-i explici *lui* toate astea. Vrei să faci asta? Vrei să pleci? Îţi dau drumul.

El nu părea dornic să plece, aşa că l-am întrebat din nou:

– Cine te-a trimis? Am obosit să-ţi repet aceeaşi afurisită de întrebare, am adăugat. Răspunde!

El a mai suspinat un timp, şi-a ţinut respiraţia, şi-a dres glasul, apoi a răspuns abia auzit:

– Nu-i cunosc numele... el... îl ştiu doar ca domnul Perleman, dar...

– *Perleman?* Ca la evrei?

– Da...

– Dar nu este evreu... vorbeşte limba mea...

Kate avea deja în mînă o fotografie şi i-a pus-o în faţă.

Domnul Rahman s-a uitat îndelung la ea, apoi a dat afirmativ din cap.

Voilà! Nu voi ajunge la închisoare.

– Acum arată tot aşa? l-am întrebat.

El a clătinat din cap.

– Acum poartă ochelari... are mustaţă... iar părul este cărunt...

– Unde se află?

– Nu ştiu. Nu ştiu...

– Bine, Azim, cînd l-ai văzut ultima oară şi unde?

– Eu... l-am întîlnit la aeroport.

– Care aeroport?

– Aeroportul din Santa Monica.

– A venit acolo cu avionul?

– Nu ştiu...

– La ce oră v-aţi întîlnit?

– Devreme... la ora şase dimineaţa...

Acum, că se terminase cu procedurile dure, iar martorul coopera, toţi cei şase amici de la FBI reveniseră în încăpere, rămînînd în spatele domnului Rahman ca să nu-l enerveze.

După ce mă asigurasem de cooperarea şi încrederea martorului, eu eram cel care aveam să pun majoritatea întrebărilor.

– Unde l-ai dus pe acest bărbat? l-am întrebat.

– Eu... l-am luat... el a vrut să mergem cu maşina... aşa că am mers...

– Unde?
– Am urmat linia coastei...
– De ce?
– Nu ştiu...
– Cît timp ai condus? Unde mergeaţi?
– Am mers fără o ţintă precisă... am condus... poate o oră sau mai mult, apoi ne-am întors aici şi am găsit o zonă comercială cu magazine deschise...
– *O zonă comercială?* Care?
Domnul Rahman a spus că nu ştia care, deoarece nu era de prin partea locului. Dar Kim, de la biroul din Ventura, a recunoscut-o după descrierea lui Rahman şi a părăsit în grabă încăperea să cheme întăriri. Eu mă îndoiam însă că Asad Khalil se învîrtise pe acolo toată ziua.
Am revenit la momentul cu aeroportul.
– L-ai aşteptat cu dubiţa ta? l-am întrebat.
– Da.
– La terminalul principal?
– Nu... în partea opusă. Într-o cafenea...
Întrebările următoare au relevat faptul că domnul Rahman l-a întîlnit pe domnul Khalil în zona Aviaţiei Auxiliare a aeroportului din Santa Monica, conducîndu-mă la presupunerea că Asad Khalil ajunsese acolo cu un avion particular. Era plauzibil.
Apoi, avînd destul timp de pierdut pînă la lăsarea întunericului, cei doi libieni au făcut o plimbare frumoasă, pe coastă, apoi au revenit în Ventura, unde domnul Khalil şi-a exprimat dorinţa să facă unele cumpărături, poate să şi mănînce ceva şi să ia cîteva suveniruri.
– Cu ce era îmbrăcat? l-am întrebat pe Rahman.
– Cu costum şi cravată.
– Ce culoare?
– Gri... un costum gri închis.
– Ce bagaje avea?
– Doar o geantă, domnule, de care s-a descotorosit pe drum. L-am condus într-un canion.
– Ce este un canion? am întrebat eu, privind în jur.
Tom mi-a explicat. Mi s-a părut ceva stupid.
– Ai putea găsi din nou acest canion? am revenit cu întrebările la Azim Rahman.

– Eu... nu ştiu... poate... pe timp de zi... voi încerca...

– Fii sigur de asta. I-ai adus ceva acestui individ? Aveai un pachet pentru el?

– Da, domnule. Două pachete. Dar nu ştiu ce conţineau.

Ei bine, probabil că toată lumea prezentă ar fi urmat acelaşi curs al întrebărilor ca şi mine, aşa că l-am întrebat pe domnul Rahman:

– Descrie pachetele, greutatea, mărimea, totul.

Domnul Rahman a descris o cutie obişnuită, cam de mărimea unui cuptor cu microunde, doar că era mai uşoară, ducîndu-ne la gîndul că putea conţine haine de schimb şi, poate, unele documente.

Al doilea pachet era mai interesant şi mai înspăimîntător. Era lung. Era îngust. Era greu. Nu conţinea o cravată.

Ne-am uitat unul la altul. Pînă şi Azim Rahman ştia ce conţine acel pachet.

Mi-am îndreptat din nou atenţia asupra martorului nostru.

– S-a debarasat şi de aceste pachete sau sînt încă la el?

– Le are la el.

M-am gîndit un moment şi am ajuns la concluzia că Asad Khalil era acum deghizat în altă persoană, avea o altă identitate şi deţinea o puşcă cu lunetă disimulată într-o geantă inofensivă, de genul unui rucsac.

– Bărbatul acesta te-a trimis aici să vezi dacă domnul Wiggins este acasă? l-am chestionat pe domnul Rahman.

– Da.

– Înţelegi că acest bărbat este Asad Khalil, cel care a ucis toată suflarea din avionul care a aterizat la New York.

Domnul Rahman a pretins că nu a făcut legătura, aşa că i-am explicat eu.

– Dacă îl ajuţi pe acest bărbat, vei fi împuşcat, sau spînzurat, sau prăjit pe scaunul electric, sau ucis cu o injecţie letală, sau gazat. Sau poate că îţi vom tăia noi capul. Înţelegi?

Am crezut că va leşina.

– Dar, dacă ne ajuţi să îl prindem pe Asad Khalil, vei primi o recompensă de un milion de dolari, am continuat. De fapt, nu era chiar aşa. Ai văzut asta la televiziune, nu-i aşa?

El a aprobat din cap entuziasmat, trecînd peste faptul că ştia cine fusese pasagerul lui.

– Deci, domnule Rahman, încetează să ne mai duci cu vorba. Vreau o colaborare totală.

– Asta şi fac, domnule.

– Bine. Cine te-a angajat ca să-l întîmpini pe acest bărbat la aeroport?

Şi-a dres glasul din nou şi a răspuns:

– Nu ştiu... sincer. Nu ştiu...

Apoi martorul s-a lansat într-o explicaţie încîlcită despre un bărbat misterios care l-a acostat într-o zi, cu aproape două săptămîni în urmă, la staţia de benzină din Hollywood, unde lucrează domnul Rahman. Bărbatul i-a cerut sprijinul pentru ajutorarea unui compatriot şi i-a oferit zece mii de dolari, zece la sută pe loc şi restul de nouăzeci la sută după aceea şi aşa mai departe. Clasică recrutare, făcută de un agent de informaţii – poate un văr de gradul al doilea –, a unui sărman fraier care avea nevoie de bani şi rude în fosta lui ţară. Drum închis, deoarece domnul Rahman nu avea să-l mai vadă vreodată pe acest individ ca să-şi încaseze restul de nouăzeci la sută din bani.

– Aceşti oameni te vor ucide înainte de a-ţi mai da vreun ban, i-am zis eu lui Rahman. Ştii prea multe. Înţelegi?

A înţeles.

– Te-au ales din comunitatea libiană, deoarece semeni cu Asad Khalil şi ai fost trimis aici ca să afle dacă i s-a întins o cursă lui Asad. Nu doar să afli dacă Wiggins este acasă. Înţelegi?

El a dat afirmativ din cap.

– Acum, gîndeşte-te. Eşti sigur că aceşti oameni îţi sînt prieteni?

El a clătinat din cap. Sărmanul de el arăta mizerabil şi îmi părea rău că îl lovisem în testicule şi că aproape îl sufocasem. Dar el o voise.

– Okay, i-am zis, iată întrebarea majoră de al cărei răspuns va depinde viaţa ta. Cînd, unde şi cum vei lua legătura cu Asad Khalil?

El a inspirat adînc şi a răspuns:

– Trebuie să-l sun.

– Bine. Sună-l. Care este numărul?

Azim Rahman a spus un număr din memorie, iar Ron a zis:

– Este un număr de telefon celular.

– Da, a recunoscut domnul Rahman, i-am dat acestui bărbat un telefon celular. Am primit instrucţiuni să cumpăr două telefoane... celălalt este în dubiţă.

Kate avea acel telefon care arăta numărul de telefon al aeroportului şi am presupus că şi telefonul lui Asad Khalil era la fel.

– De la ce companie sînt aceste telefoane? l-am întrebat pe domnul Rahman.

– Nextel, a zis el după un moment de gîndire.

– Eşti sigur?

– Da. Mi s-a spus să cumpăr de la Nextel.

M-am uitat la Tom, care a clătinat din cap, ceea ce însemna că ei nu puteau detecta un apel făcut prin Nextel. De fapt, era dificil să dai de urma *oricărui* telefon celular, deşi la 26 Federal Plaza şi One Police Plaza aveam dispozitivele necesare numite Trigger Fish şi Swamp Box, care îţi puteau da cel puţin o localizare aproximativă a unui apel făcut prin AT&T sau Bell Atlantic. Se pare că prietenii domnului Rahman ignoraseră ispita şi atracţia unor cariere importante şi profitaseră de particularitatea neinteresantă a unei cariere minore, cunoscută în lume şi sub numele de „Să-i ia dracu' pe federali". Oamenii ăştia nu erau atît de proşti ca unii dintre compatrioţii lor. Aceasta era marea noastră greşeală şi făcuserăm destule, iar asta nu avea să fie ultima.

Era momentul să-l instalăm mai comod pe domnul Rahman, aşa că Tom i-a scos cătuşele. Rahman şi-a frecat încheieturile, iar noi l-am ajutat să se ridice în picioare.

Se părea că tipul avea dificultăţi în a sta drept şi s-a plîns de o durere într-o anumită zonă.

L-am instalat pe domnul Rahman într-un fotoliu comod, iar Kim s-a dus în bucătărie să-i aducă o ceaşcă de cafea.

Toată lumea era acum puţin mai optimistă, deşi şansele ca Azim Rahman să-l păcălească pe Asad Khalil, făcîndu-l să creadă că totul era în ordine acasă la Wiggins, erau destul de reduse. Dar nu se ştie niciodată. Chiar şi un tip isteţ ca Asad putea fi păcălit dacă era obsedat să-şi atingă ţinta, în cazul nostru să ucidă pe cineva.

Kim a revenit cu ceaşca de cafea, pe care domnul Rahman a băut-o imediat. Okay, pauza de cafea s-a terminat.

– Uită-te la mine, Azim, i-am spus. Există un cuvînt-cheie pe care va trebui să-l foloseşti în caz de pericol?

Acesta m-a privit de parcă descoperisem secretul universului.

– Da, a zis el. Aşa este. Dacă sînt ... cum sînt acum... atunci va trebui să strecor cuvîntul „Ventura" în convorbirea mea cu el. Ne-a dat un exemplu drăguţ, folosind acest cuvînt într-o frază aşa cum făceam la şcoală: „Domnule Perleman, am livrat pachetul în Ventura".

– Bine, ai grijă atunci să nu spui cuvîntul „Ventura" sau voi fi nevoit să te ucid.

El a aprobat viguros din cap.

Edie s-a dus în bucătărie şi a pus alături receptorul telefonului de acolo, şi toţi şi-au închis telefoanele celulare, iar dacă ar fi fost un cîine în casă ar fi fost scos la plimbare.

M-am uitat la ceasul de mînă şi am văzut că domnul Rahman era deja cu noi de douăzeci de minute, un timp nu prea lung ca să-l facă suspicios pe Khalil.

– Trebuia să suni după un anumit timp? l-am întrebat pe Azim.

– Da, domnule. Trebuia să livrez pachetul la ora nouă p.m., apoi să conduc zece minute şi să telefonez din dubiţă.

– Bine, spune-i că te-ai rătăcit puţin. Inspiră adînc, relaxează-te şi gîndeşte-te la lucruri frumoase.

Domnul Rahman a început să facă exerciţii de respiraţie.

– Urmăreşti serialul *Dosarele X*? l-am întrebat.

Mi s-a părut că o aud pe Kate gemînd.

– Da, a răspuns Azim zîmbind, îl urmăresc.

– Bine. Scully şi Mulder lucrează pentru FBI. Ca şi noi. Îţi place de ei?

– Da.

– Sînt personaje pozitive. Corect? Şi noi sîntem. Rahman a fost destul de politicos să nu menţioneze că l-am lovit în testicule. Iar noi ne vom asigura că vei fi mutat în siguranţă oriunde vei voi. Poţi pleca din California, l-am asigurat eu. Eşti căsătorit?

– Da.

– Ai copii?

– Cinci.

M-am bucurat că a făcut copii înainte să mă cunoască pe mine.

– Ai auzit de Programul pentru protecţia martorilor, nu-i aşa?

– Da.

– Şi ai strîns ceva bani. Corect?

– Corect.

– Bine. După ce îl contactai la telefon pe individul acela, trebuia să te întîlneşti cu el?

– Da.

– Excelent. Unde?

– Unde zicea el.

– Bine. Fă în aşa fel încît după convorbirea telefonică să vă întîlniţi. Este limpede?

Nu am obţinut un răspuns prea entuziast.

– Dacă nu trebuia decît să vii aici, i-am zis eu domnului Rahman, să vezi dacă Wiggins este acasă sau dacă poliţia este prezentă, atunci de ce trebuia să vă mai întîlniţi?

Domnul Rahman nu avea nici o idee, aşa că i-am sugerat eu una:

– Deoarece vrea să te *ucidă,* Azim. Ştii prea multe. Înţelegi?

Domnul Rahman a înghiţit în sec şi a dat afirmativ din cap.

Mai aveam nişte veşti bune pentru el şi i-am spus:

– Acest bărbat va fi prins şi nu îţi va mai putea aduce necazuri. Dacă faci asta pentru noi, te vom duce să iei prînzul la Casa Albă şi îl vei întîlni pe preşedinte. Apoi vei primi recompensa. Okay?

– Okay.

L-am luat deoparte pe Ron şi i-am spus în şoaptă:

– Ştie cineva de aici limba arabă?

– Niciodată nu am avut nevoie în Ventura de un vorbitor de limbă arabă, a zis el. Juan vorbeşte spaniola.

– Destul de aproape, am zis şi am revenit la domnul Rahman. Bine, formează numărul. Caută să vorbeşti în engleză. Dar dacă nu se poate, prietenul meu Juan înţelege puţin araba, aşa că să nu încerci să ne păcăleşti. Formează numărul.

Domnul Azim Rahman a inspirat adînc, şi-a dres glasul din nou şi a zis:

– Trebuie să fumez o ţigară.

Oh, la dracu'! Am auzit cîteva gemete.

– Fumează cineva? am zis eu.

– Mi-aţi luat ţigările, a spus domnul Rahman.

– Nu ai voie să fumezi din ale tale, amice, l-am informat eu.

– De ce nu...

– S-ar putea să conţină otravă. Credeam că urmăreşti *Dosarele X.*

– Otravă? Nu sînt otrăvite.

– Bineînţeles că sînt. Las-o baltă.

– Trebuie să fumez o ţigară. Vă rog.

Cunoşteam senzaţia.

– Voi aprinde una pentru el, l-am informat eu pe Ron.

Tom a scos ţigările lui Azim – nu Camels – şi, într-un act de bravură extraordinară, şi-a pus una în gură şi a deschis bricheta lui Azim.

– Dacă este otrăvită, i-a zis el lui Azim, şi voi păţi ceva, prietenul meu te va...

I-am sărit în ajutor şi am zis:

– Te vom ciopîrţi cu cuţitele şi te vom da la cîini.

Azim m-a privit.

– Vă rog, a zis el. Nu vreau decît o ţigară.

Tom a aprins ţigara, a tras un fum, a tuşit, nu a murit, apoi i-a dat ţigara lui Azim, care a continuat să pufăie din ea fără să cadă mort.

– Ajunge, prietene, i-am zis. Este timpul să telefonezi. Să vorbeşti englezeşte.

– Nu ştiu dacă sînt în stare să fac asta. A continuat să fumeze în vreme ce forma numărul de telefon şi scutura scrumul ţigării în ceaşca de cafea. Voi încerca.

– Străduieşte-te. Şi asigură-te că ai înţeles unde vă veţi întîlni.

Rahman a ascultat sunetul telefonului, pe care l-am auzit cu toţii, apoi Azim a zis:

– Da, aici Tannenbaum.

Tannenbaum?

A ascultat o clipă, apoi a spus:

– Îmi pare rău. M-am rătăcit.

A ascultat din nou, apoi brusc expresia lui s-a schimbat, ne-a privit, după care a zis ceva. Nu ştiam ce, deoarece era în limba arabă.

A continuat conversaţia în limba arabă, ridicînd din umeri spre noi a neputinţă. Dar Juan a rămas calm. Pretinzînd că ascultă şi dînd aprobator din cap, şoptindu-mi chiar la ureche.

– Ce mama dracului spune ăsta?

I-am prins privirea domnului Rahman şi am mimat cuvîntul „Ventura" după care am făcut gestul de tăiere a gîtului, care are acelaşi înţeles în orice limbă – arabă, engleză sau oricare alta.

El a continuat conversaţia şi era evident, în ciuda lipsei cunoştinţelor noastre de limbă arabă, că domnul Khalil îl punea într-o situaţie neplăcută pe domnul Rahman. De fapt, domnul Rahman începea să asude. În cele din urmă şi-a pus telefonul pe piept şi a spus simplu:

– El vrea să vorbească cu noii mei prieteni.

Nimeni nu a scos nici un cuvînt.

Domnul Rahman părea foarte tulburat.

– Îmi pare rău, a zis el. Am încercat. Individul ăsta este foarte isteţ. Mi-a cerut să folosesc claxonul dubiţei. El ştie care este situaţia. Eu nu i-am spus. Vă rog. Nu vreau să vorbesc cu el.

Aşa că am luat eu telefonul celular şi am început să vorbesc cu Asad Khalil.

– Alo? am spus eu amabil. Domnul Khalil?

– Da, a răspuns o voce gravă. Dumneavoastră cine sînteţi?

Nu este o idee prea bună să-ţi dai numele unui terorist, aşa că am răspuns:

– Sînt un prieten al domnului Wiggins.

– Chiar aşa? Şi unde se află domnul Wiggins?

– A ieşit din casă să se recreeze. Dar *dumneavoastră* unde sînteţi, domnule?

A rîs. Ha, ha.

– Şi eu am ieşit să mă recreez, a replicat el.

Am dat volumul sunetului la maximum şi am îndepărtat telefonul de faţa mea. M-am trezit cu şapte capete în jurul meu. Pe toţi îi interesa ceea ce ne va spune Asad Khalil, dar toţi erau atenţi şi la zgomotele de fond care puteau reprezenta un indiciu despre locul în care s-ar afla acesta.

– De ce nu veniţi acasă la domnul Wiggins ca să-l aşteptaţi pînă vine? am zis eu.

– Poate că am să-l aştept în altă parte.

Tipul ăsta era foarte calm. Nu voiam să-l pierd, aşa că am rezistat tentaţiei de a-l numi ticălos ucigaş sodomit de cămile. Am simţit că mi-a crescut pulsul şi am inspirat adînc.

– Alo? Mai sînteţi la aparat?

– Da, domnule, am răspuns eu. Mai aveţi ceva să-mi spuneţi?

– Poate. Dar nu ştiu cine sînteţi.

– Lucrez în cadrul FBI.

Tăcere.

– Şi aveţi un nume?

– John. Ce aţi vrea să-mi spuneţi?

– Ce ai vrea să ştii, John?

– Păi, cred că ştiu aproape tot ce este de ştiut. De asta mă şi aflu aici. Corect?

A rîs. Nu pot să sufăr cînd un ticălos face asta.

– Să-ţi spun nişte lucruri pe care poate nu le ştii, a zis el.

– Bine.

– După cum ştii, numele meu este Asad, din familia Khalil. Am avut odată un tată, o mamă, doi fraţi şi două surori. Mi-a spus numele lor şi alte cîteva detalii despre familia lui, după care a adăugat: Acum sînt toţi morţi.

A continuat să vorbească apoi despre noaptea de 15 aprilie 1986 de parcă ar fi fost ieri. Şi-a terminat povestea cu cuvintele:

– Americanii mi-au ucis întreaga familie.

M-am uitat la Kate şi amîndoi am dat din cap. Ghicisem partea asta, deşi acum nu mai conta prea mult.

– Îţi înţeleg durerea, am zis, şi...

– N-am nevoie de compasiunea ta. Am trăit ca să-mi răzbun familia şi ţara.

Conversaţia începea să fie dificilă, deoarece aveam prea puţine lucruri în comun, dar voiam să-l mai ţin la telefon, aşa că am folosit tehnica învăţată la cursul de negociere în cazul ostaticilor.

– Ei bine, am zis, fii sigur că înţeleg lucrul acesta. Poate că acum este timpul să spui lumii povestea ta.

– Nu încă. Povestea mea nu s-a terminat.

– Înţeleg. Păi, atunci cînd se va fi terminat, sînt sigur că vei dori să ne spui toate detaliile, iar noi îţi vom oferi ocazia să o faci.

– N-am nevoie să-mi oferi nici o ocazie. Mi le aleg singur.

Am inspirat adînc. Procedura standard părea să nu se aplice de data asta.

– Ascultă, domnule Khalil, am încercat eu din nou, aş dori să ne întîlnim, să discutăm, singuri...

– Voi întîmpina cu bucurie ocazia de a te întîlni singur. Poate va veni şi ziua aceea.

– De ce nu astăzi?

– Altă dată. Într-o zi aş putea veni la tine acasă, aşa cum m-am dus acasă la generalul Waycliff şi la domnul Grey.

– Dă-mi un telefon înainte.

Tipul a rîs. Ticălosul se juca cu mine, dar nu mă deranja prea mult. Făcea parte din meserie. Nu credeam că discuţia asta ducea undeva, dar dacă el voia să vorbească, nu aveam nimic împotrivă.

– Cum crezi că vei părăsi această ţară, domnule Khalil? am zis eu.

– Nu ştiu. Ce propui?

Ticălosul.

– Păi, ce-aţi zice dacă v-am trimite în Libia în schimbul unor persoane pe care noi le-am dori aici?

– Pe cine aţi vrea să băgaţi la închisoare mai degrabă decît pe mine?

Bine zis, ticălosule!

– Dar dacă punem mîna pe dumneata înainte de a părăsi ţara, nu-ţi vom mai oferi un tîrg atît de bun.

– Îmi insulţi inteligenţa. Noapte bună.

– Staţi puţin. Domnule Khalil, sînt în această misiune de mai bine de douăzeci de ani, iar dumneavoastră sînteţi... *cel mai mare ticălos*... persoana cea mai isteaţă cu care am avut de-a face.

– Poate ţie ţi se par toţi isteţi.

Eram gata să-mi pierd cumpătul şi am inspirat adînc.

– Cum a fost uciderea acelui bărbat din Frankfurt, ca noi să credem că ai fost dumneata.

– Da, a fost o treabă isteaţă. Dar nu prea. Te felicit că prin buletinele de ştiri ai menţinut populaţia în ignoranţă – sau poate că tu ai fost ignorant.

– Păi, a fost puţin din amîndouă. Hei, între noi fie vorba, domnule Khalil, aţi mai... lichidat, cred că acesta este termenul, şi alte persoane de care noi nu ştim încă?

– Într-adevăr, am făcut asta. Un funcţionar de la un motel de lîngă Washington şi un vînzător de la o benzinărie din Carolina de Sud.

– De ce aţi făcut aşa ceva?

– Mi-au văzut faţa.

– Înţeleg. Este un motiv ... dar şi tînăra pilot din Jacksonville v-a văzut faţa.

S-a instalat o pauză lungă, apoi Khalil a replicat:

– Deci, ştii amănunte.

– Bineînţeles. Ştim şi de Gamal Jabbar, şi de Yusef Haddad de la bordul aeronavei. De ce nu-mi spuneţi pe unde aţi călătorit şi cu cine v-aţi întîlnit pe drum?

Nu a avut nici o reţinere de data asta şi mi-a făcut o descriere amănunţită a drumurilor făcute cu maşina şi avionul, a persoanelor pe care le-a întîlnit şi le-a ucis, unde a înnoptat, lucruri pe care le-a văzut şi ce a făcut, şi aşa mai departe. M-am gîndit că, poate, am reuşi să-i stabilim poziţia dacă am şti ce identităţi false a folosit, dar mi-a spulberat speranţele şi a zis:

– Am un set complet pentru o nouă identitate şi te asigur că nu voi avea nici o problemă să plec de aici.

– Cînd pleci?

– Cînd voi dori. Singurul meu regret, bineînţeles, este că nu am reuşit să-l văd pe domnul Wiggins. Iar în ce-l priveşte pe colonelul Callum, fie ca el să se chinuie de moarte.

Dumnezeule! Ce mizerabil! M-am enervat puţin şi am spus:

– Mie îmi poţi mulţumi pentru salvarea vieţii lui Wiggins.

– Da? Cine eşti?

– Ţi-am spus, John.

A rămas tăcut un moment, apoi a zis:

– Noapte bună...

– Staţi puţin. Mă distrez de minune. Hei, v-am zis că am fost primul agent federal care s-a urcat la bordul aeronavei?

– Chiar aşa?

– Ştiţi la ce mă gîndesc? Mă gîndesc dacă ne-am văzut unul pe celălalt. Credeţi că a fost posibil?

– Da.

– Vreau să spun că purtaţi un costum albastru de mînuitor de bagaje la Compania Trans-Continental. Aşa este?

– Corect.

– Păi, eu eram tipul în costum maro deschis. Cu mine era şi o blondă atrăgătoare. I-am făcut cu ochiul lui Kate. Îţi aminteşti de noi?

El nu a răspuns imediat.

– Da. Eu eram pe scara în spirală, a zis el şi a rîs. Mi-ai spus să părăsesc aeronava. Mulţumesc.

– Măi să fie! Dumneata erai? Ce mică e lumea.

Domnul Khalil s-a prins în joc şi a zis.

– De fapt, ţi-am văzut fotografia în ziare. A ta şi a femeii. Da. Iar numele voastre erau trecute în agenda domnului Weber, pe care am găsit-o la Clubul Conchistadorilor. Domnul John Corey şi domnişoara Kate Mayfield. Bineînţeles.

– Hei, eşti nemaipomenit. Chiar aşa.

Mare ticălos.

– Să ştii, domnule Corey, că am avut un vis despre dumneata. Da, a fost un vis, un presentiment... o prezenţă, de fapt.

– Glumiţi? Ne-am distrat împreună?

– Încercai să mă prinzi, dar eu am fost mai isteţ şi mai rapid decît dumneata.

– Eu am avut un vis exact opus. Mi-ar plăcea cu adevărat să ne întîlnim şi să-ţi fac cinste cu o băutură. Pari un tip okay.

– Eu nu beau.

– Nu bei alcool. Bei sînge.

– Da, a rîs el, de fapt, am lins sîngele generalului Waycliff.

– Eşti un sodomit de cămile deranjat la cap. Ştii asta?

– Poate, a zis el după un moment de gîndire, ne *vom* întîlni înainte ca eu să plec. Ar fi foarte plăcut. Cum te pot găsi?

I-am dat numărul meu de la ATTF şi am zis:

– Sună-mă oricînd. Dacă nu sînt acolo, lasă-mi un mesaj, iar eu îţi voi telefona.

– Dar numărul de acasă?

– Nu ai nevoie de el. Majoritatea timpului sînt la slujbă.

– Te rog să-i spui domnului Rahman că cineva va trece pe la el, ca şi pe la domnul Wiggins.

– Las-o baltă cu asta, amice. Şi apropo, cînd te voi prinde, am de gînd să-ţi bag testiculele în gură, apoi să-ţi tai capul şi să fac ceva în gîtul tău.

– Vom vedea cine pe cine prinde, domnule Corey. Transmite respectele mele domnişoarei Mayfield. O zi bună.

– Mama ta se culca cu Gaddafi. De aceea a dispus Mu'ammar ca tatăl tău să fie ucis la Paris, prostule...

Telefonul a fost închis, iar eu am rămas tăcut o vreme, încercînd să mă calmez. În încăpere nu se auzea nici musca.

În cele din urmă Tom a zis:

– Ai făcut o treabă bună.

– Mda.

Am ieşit din sufragerie şi m-am dus în camera cu televizor, unde văzusem un bar, şi mi-am turnat cîteva degete de scotch. Am inspirat adînc şi l-am băut pe tot.

Kate a intrat după mine.

– Te simţi bine? a zis încet.

– În curînd. Vrei ceva de băut?

– Da, dar mai bine nu, mulţumesc.

Mi-am mai turnat puţin în pahar şi am privit în gol.

– Cred că ar trebui să plecăm, a zis Kate.

– Unde?

– Vom găsi un motel în Ventura, apoi dimineaţă ne vom duce la biroul FBI din Los Angeles. Încă mai ştiu unele persoane de acolo şi aş dori să te întîlneşti cu ele.

Nu am răspuns.

– Apoi, a continuat ea, îţi voi arăta oraşul Los Angeles dacă vrei, după care ne vom întoarce la New York.

– Tipul este aici, am zis eu. Foarte aproape de noi.

– Ştiu. Atunci vom mai rămîne cîteva zile ca să vedem ce se mai petrece.

– Vreau să fie verificate toate agenţiile care închiriază maşini, vreau ca întreaga comunitate libiană să fie întoarsă cu susul în jos, să fie supravegheate toate porturile şi graniţa mexicană...

– John, ştim toate astea. Totul se află deja în lucru. La fel şi la New York.

M-am aşezat pe scaun şi am sorbit din scotch.

– Să-l ia dracu'!

– Uite ce este, i-am salvat viaţa lui Wiggins.

– Am de gînd să-l fac pe Rahman să mai transpire puţin, am zis eu şi m-am ridicat.

– Nu ştie nimic mai mult, eşti conştient de asta.

M-am aşezat din nou şi mi-am terminat băutura.

– Mda... cred că nu mai am alte idei. Tu ce părere ai?

– Cred că a sosit vremea să-i lăsăm pe oamenii aceştia să-şi vadă de treabă. Să mergem.

– Crezi că ne vor lăsa să ne jucăm cu pistolul cu lipici? am întrebat-o şi m-am ridicat.

Ea a rîs, rîsul acela care este mai mult un oftat de uşurare în momentul în care cineva la care ţii revine la normal după ce s-a purtat ciudat.

– Okay, am zis. S-o zbughim de aici.

Ne-am întors în sufragerie să ne luăm lucrurile şi să spunem noapte bună. Rahman dispăruse undeva şi toată lumea părea puţin abătută.

– L-am sunat pe Chuck să vină şi să vă ducă la motel, ne-a zis Tom.

Chiar atunci a sunat telefonul lui Tom şi toţi au tăcut. El şi-a dus telefonul la ureche, a ascultat, apoi a zis:

– Bine... bine... nu, nu-l opri... ne vom ocupa noi aici. Elwood Wiggins vine acasă, ne-a spus el după ce a închis telefonul. În maşină este şi prietena lui, a adăugat, apoi s-a adresat tuturor: Vom rămîne toţi în sufragerie şi îl vom lăsa pe domnul Wiggins şi prietena lui să intre în casă – prin garaj sau pe uşa din faţă. Cînd ne va vedea...

– Toţi vom striga: Surpriză! am sugerat eu.

Tom a schiţat un zîmbet şi a zis:

– Nu este o idee bună. O să-l liniştesc şi o să-i explic situaţia.

Nu pot să sufăr cînd oamenii leşină sau zăvorăsc uşa. În majoritatea timpului ei cred că eşti colector de taxe.

M-am gîndit că nu era nevoie să asist la acest moment interesant, apoi am hotărît că mi-ar plăcea să-l întîlnesc pe Chip Wiggins doar ca să-mi satisfac curiozitatea şi să văd cum arată şi cum se comportă. Dumnezeule, cred că arată ca cea mai aiurită şi iresponsabilă creaţie a Sa.

Cîteva minute mai tîrziu am auzit o maşină intrînd pe drumul de acces, deschizîndu-se uşa garajului, apoi închizîndu-se, după care s-a deschis uşa bucătăriei şi s-a aprins lumina.

Îl auzeam pe domnul Wiggins cum scotoceşte prin bucătărie şi cum deschide frigiderul. În cele din urmă, i-a zis prietenei sale:

– Hei, de unde a apărut toată mîncarea asta? Şi ale cui sînt şepcile astea de base-ball? Hei, Sue, pe şepcile astea scrie FBI.

– Cred că a fost cineva pe aici, Chip, a zis Sue.

Care a fost prima ta idee, dulceaţo?

– Mda, a zis Chip, gîndindu-se dacă a intrat în casa care trebuia.

Noi aşteptam răbdători ca domnul Wiggins să intre în sufragerie.

– Stai aici, a zis el. Mă duc să verific.

Chip Wiggins a intrat în sufragerie şi s-a oprit brusc.

– Vă rog să nu intraţi în panică, a zis Tom şi şi-a prezentat legitimaţia. FBI.

Chip Wiggins privea la cei patru bărbaţi şi la cele patru femei din sufrageria lui.

– Ce...?

Chip era îmbrăcat în blugi, tricou, bocanci şi era bronzat şi bine făcut, părînd mai tînăr decît era. Toată lumea din California este bronzată, arată bine şi pare mai tînără, cu excepţia persoanelor ca mine, care sînt aici doar în trecere.

– Domnule Wiggins, a zis Tom, am dori să vorbim cu dumneavoastră cîteva minute.

– Despre ce este vorba?

Sue a privit pe după tocul uşii şi a zis:

– Chip, ce se întîmplă?

Chip i-a explicat de unde au apărut şepcile cu înscrisul FBI.

După un minut sau mai mult, Chip stătea pe scaun, prietena lui fusese însoţită de Edie în camera cu televizor, iar Wiggins era liniştit, dar curios. Apropo, tipa era mortală, dar eu n-am observat.

– Domnule Wiggins, a început Tom, această situaţie are legătură cu misiunea de bombardare la care aţi participat pe 15 aprilie 1986.

– Oh, la dracu'!

– Ne-am luat libertatea de a intra în casa dumneavoastră pe baza unei informaţii că un terorist libian...

– Oh, la dracu'!

– ... se află în zonă şi vă poartă sîmbetele.

– Oh, drace.

– Situaţia este acum sub control, dar mă tem că vă vom cere să vă luaţi cîteva zile libere şi să plecaţi în vacanţă.

– *Ce...?*

– Acest individ este încă liber.

– Drace.

Tom i-a dat lui Chip cîteva date, apoi a spus:

– Mă tem că avem veşti proaste pentru dumneavoastră. Unii dintre colegii dumneavoastră de escadrilă au fost ucişi.

– *Ce?*

– Ucişi de acest individ, Asad Khalil.

Tom i-a dat lui Chip o fotografie a lui Khalil şi l-a sfătuit să se uite la ea şi să o păstreze.

Chip a privit atent fotografia, a pus-o jos şi a zis:

– Cine a fost ucis?

– Generalul Waycliff şi soţia acestuia...

– Oh, Dumnezeule ... Terry este mort? Şi Gail...?

– Da, domnule. Îmi pare rău. De asemenea, Paul Grey, William Satherwaite şi James McCoy...

– Oh, Doamne... oh, nu... oh...

– Şi, după cum ştiţi, colonelul Hambrecht a fost ucis în Anglia în luna ianuarie.

Chip şi-a recăpătat controlul şi şi-a dat seama că fusese la un pas de întîlnirea cu moartea.

– Sfinte Dumnezeule... S-a ridicat şi a privit în jur, de parcă încerca să zărească un terorist. Unde este individul ăsta?

– Încercăm să îl prindem, l-a asigurat Tom. Putem rămîne peste noapte cu dumneavoastră, deşi nu cred că va veni aici, sau aşteptăm pînă împachetaţi şi vă vom însoţi...

– Plec imediat.

– Bine.

Chip Wiggins s-a gîndit îndelung, poate mai mult decît o făcuse vreodată, şi a zis:

– Totdeauna am ştiut... adică, i-am zis lui Bill în ziua aceea, după ce lansasem bombele şi ne întorceam... i-am zis că ticăloşii ăia nu vor lăsa nepedepsită o asemenea acţiune... Oh, drace, Bill este mort?

– Da, domnule.

– Şi Bob? Bob Callum?

– El se află sub protecţie sigură.

– De ce nu vă duceţi să-i faceţi o vizită? am intervenit eu.

– Mda... bună idee. Este la Şcoala Militară de Aviaţie?

– Da, domnule, am zis. Acolo vă vom putea proteja pe amîndoi.

Şi varianta asta era mai ieftină.

Nu avea rost să mai rămînem pe-acolo, aşa că eu şi Kate

ne-am luat rămas-bun, în timp ce Chip s-a dus să împacheteze. El părea genul de tip care ţi-ar împrumuta o pereche de chiloţi, dar avea destule pe cap.

Am ieşit amîndoi afară, în aerul înmiresmat, şi l-am aşteptat pe Chuck.

– Chip Wiggins este un bărbat foarte norocos, a zis Kate.

– Fără glumă. Ai văzut ce păpuşă are?

– De ce mai încerc să discut cu tine?

– Scuză-mă. M-am gîndit un moment şi am spus: De ce are nevoie de puşcă?

– Cine? Oh, te referi la Khalil.

– Da, Khalil. De ce are nevoie de puşcă?

– Nu ştim dacă este vorba de o puşcă.

– Să zicem că este. De ce are nevoie de ea? Nu pentru a-l ucide pe Chip în casa lui.

– Adevărat. Dar poate că voia să-l ucidă în altă parte. Poate în pădure.

– Nu, tipul ăsta acţionează de aproape, într-o răzbunare personală. Ştiu că vorbeşte cu victimele lui înainte de a le ucide. De ce are nevoie de puşcă? Ca să ucidă pe cineva de care nu se poate apropia. Pe cineva cu care nu are nevoie să vorbească.

– Cred că ai atins un punct important.

Maşina a venit, iar noi ne-am urcat – eu în faţă şi Kate pe bancheta din spate.

– Ghinion, a zis Chuck. Vreţi un motel bun?

– Sigur. Cu oglinzi pe tavan.

Cineva din spatele meu m-a plesnit peste cap.

Chuck ne-a dus spre Ocean, unde zicea el că se află cîteva moteluri drăguţe, cu vedere spre larg.

– Există pe aici vreun magazin deschis non-stop care vinde chiloţi? l-am întrebat pe Chuck.

– Ce anume?

– Ştii tu. Cum sînt în California, magazine deschise toată noaptea, de unde poţi cumpăra lucruri fără să cobori din maşină. Mă întrebam...

– John, taci din gură, a zis Kate.

Apoi Chuck a vorbit cu Kate despre programul zilei următoare.

Eu mă gîndeam la domnul Asad Khalil şi la conversaţia

noastră. Încercam să gîndesc cu mintea lui dereglată, să văd ce aş fi avut de făcut dacă aş fi fost în locul lui.

Singurul lucru de care eram sigur era că Asad Khalil *nu* se îndrepta spre casă. Că vom auzi de el din nou. Curînd.

49

Chuck a folosit telefonul celular ca să ne rezerve două camere la un motel numit Ventura Inn, aflat pe plajă. A dat numărul cărţii mele de credit, a obţinut o reducere şi m-a asigurat că erau cheltuieli rambursabile.

– Am oprit şi am cumpărat periuţă şi pastă de dinţi, a zis Chuck şi i-a înmînat lui Kate o pungă de hîrtie. Dacă mai ai nevoie de ceva, putem opri.

– Este de ajuns.

– Mie ce mi-ai cumpărat? l-am întrebat.

El a scos o altă pungă de hîrtie de sub scaunul lui şi mi-a dat-o, zicînd:

– Ţi-am luat nişte unghii de ros.

Ha, ha, ha.

Am deschis punga şi am găsit o periuţă de dinţi, pastă de dinţi, un aparat de ras şi spumă de ras.

– Mulţumesc.

– Din partea guvernului.

– Sînt copleşit.

– Normal.

Mi-am pus toate lucrurile în buzunarele hainei. După zece minute am ajuns la o clădire înaltă, pe a cărei marchiză scria Ventura Inn Beach Resort. Chuck a oprit maşina în faţa biroului de recepţie şi a zis:

– La biroul nostru se va sta de veghe toată noaptea, aşa că, dacă aveţi nevoie de ceva, sunaţi-ne.

– Dacă intervine ceva, i-am spus eu lui Chuck, aveţi grijă ca *voi* să ne sunaţi pe *noi,* altfel voi fi foarte, foarte supărat.

– Tu eşti şeful, John. Tom a rămas impresionat cum ai reuşit să-l faci să coopereze de bunăvoie pe acel comisionar.

– Puțină psihologie te poate duce departe, am zis eu.

– Ca să-ți spun adevărul, pe aici sînt mulți indivizi cu capul în nori și este bine ca din cînd în cînd să vezi și un om cu picioarele pe pămînt.

– Este un compliment?

– Într-un fel, da. La ce oră să vă iau mîine dimineață?

– La ora șapte și treizeci de minute, a răspuns Kate.

Chuck ne-a făcut un semn de rămas-bun cu mîna și a demarat.

– Ai înnebunit? am zis eu. Asta înseamnă ora patru și treizeci de minute la New York.

– Înseamnă ora zece și treizeci a.m., ora New York-ului.

– Ești sigură?

Nu mi-a răspuns și a intrat în holul motelului, iar eu am urmat-o.

Interiorul era plăcut și prin ușa ce dădea în salon se auzeau acordurile unui pian.

Funcționarul de la recepție ne-a întîmpinat cu căldură și ne-a informat că aveam rezervate două camere luxoase, cu vedere la Ocean, la etajul al doisprezecelea. Nimic nu era prea bun pentru apărătorii Civilizației Vestice.

– Care Ocean? am întrebat.

– Oceanul Pacific, domnule.

– Nu aveți o cameră care să aibă vedere la Atlantic?

El a zîmbit.

Kate și cu mine am completat formularele de cazare, iar funcționarul a făcut o copie a cărții mele de credit American Express, care mi s-a părut că a scos un geamăt cînd a fost introdusă în aparat.

Kate a scos din geantă o fotografie, împreună cu legitimația ei, și i-a zis funcționarului:

– L-ai văzut pe acest bărbat?

Funcționarul a părut mai puțin încîntat decît atunci cînd a crezut că am venit doar să ne petrecem o noapte aici. S-a uitat cu atenție la fotografia lui Asad Khalil și a răspuns:

– Nu, doamnă.

– Păstreaz-o, a zis Kate. Dacă îl vezi, dă-ne un telefon. Este căutat pentru crimă, a adăugat ea.

Funcționarul a dat din cap și a pus poza în sertar.

– Dă-o colegului care vine în tura următoare.

Ne-am luat cartelele-cheie, iar eu am propus să luăm o băutură în salon.

– Sînt extenuată, a zis Kate. Vreau să mă culc.

– Este de-abia ora zece.

– La New York este ora unu a.m. Sînt obosită.

Brusc am avut sentimentul amar că voi bea singur şi voi dormi singur.

Am intrat în lift şi am urcat tăcuţi.

Cînd ne aflam aproape la etajul al zecelea, Kate m-a întrebat:

– Te-ai bosumflat?

– Da.

Liftul a ajuns la ultimul etaj, iar noi am ieşit în hol.

– Ei bine, a zis Kate, nu vreau să fii supărat. Vino la mine în cameră să bem ceva.

Aşa că am intrat în camera ei, care era imensă, şi, neavînd valize de despachetat, ne-am preparat repede două pahare de scotch cu sifon din minibar şi am ieşit pe balcon.

– Hai să uităm de caz în noaptea asta, a zis ea.

– De acord.

Ne-am aşezat în două fotolii, avînd între noi o măsuţă rotundă, şi am privit oceanul luminat de lună.

Scena mi-a amintit întrucîtva de convalescenţa petrecută în casa unchiului meu de la malul oceanului, în Long Island. Mi-a amintit de noaptea în care Emma şi cu mine şedeam şi beam coniac după ce înotasem în golf.

Simţeam cum mă cuprinde tristeţea şi am încercat să-mi revin.

– La ce te gîndeşti? m-a întrebat Kate.

– La viaţă.

– Nu este o idee bună. Ţi-a trecut vreodată prin minte că faci această meserie, muncind din greu tot timpul, fiindcă nu vrei să-ţi rămînă vreme să reflectezi asupra propriei vieţi?

– Lasă asta.

– Ascultă-mă. Ţin cu adevărat la tine şi îmi dau seama că eşti în căutarea a ceva.

– A unor chiloţi curaţi.

– Poţi să-ţi *speli* afurisiţii de chiloţi.

– Nu m-am gîndit niciodată la asta.

– Ascultă, John. Eu am treizeci şi unu de ani şi niciodată nu am fost pe punctul de a mă căsători.

– Îmi pot imagina de ce.

– Fii sigur că nu din lipsă de oferte.

– Am înţeles.

– Crezi că te vei recăsători?

– La ce înălţime crezi că se află balconul ăsta?

Am crezut că se va supăra de obrăznicia mea, dar ea a rîs. Uneori un bărbat poate să facă totul bine sau să greşească. Nu are nici o importanţă ce face bărbatul; important este ce crede femeia.

– Astăzi ai făcut o treabă grozavă, a zis Kate. Sînt impresionată. Şi chiar am învăţat unele lucruri.

– Bine. Cînd îţi înfigi genunchiul în testiculele unui tip aflat în poziţia aceea, i le poţi expedia în abdomen. Deci trebuie să ai grijă.

Ca o doamnă isteaţă ce era, a răspuns:

– Nu cred că eşti violent sau sadic. Cred că faci ceea ce trebuie şi cînd trebuie. Cred că îţi place asta. Acesta este lucrul important.

Înţelegeţi ce v-am spus? În ochii lui Kate, eu nu puteam greşi.

Ea a mai luat două sticle de scotch, le-a deschis şi le-a turnat în pahare.

După un minut sau două a zis:

– Eu... ştiu despre întîmplarea aceea petrecută pe Plum Island.

– Care întîmplare?

– Cînd l-ai spintecat pe tipul ăla.

Am inspirat adînc, dar nu am răspuns.

– Cu toţii avem o latură întunecată, a adăugat după cîteva secunde. Este normal.

– De fapt, mi-a plăcut.

– Nu, nu ţi-a plăcut.

– Aşa este. Dar... au fost circumstanţe atenuante.

– Ştiu. Tipul a ucis pe cineva la care ai ţinut foarte mult.

– Să schimbăm subiectul.

– Sigur. Dar am vrut să ştii că am înţeles ce s-a întîmplat şi de ce.

– Bine. Voi încerca să nu repet figura.

Mă înțelegeți? I-am scos mațele tipului, și totul este în regulă. De fapt, a fost în regulă fiindcă o meritase.

Am lăsat un timp ca subiectul să se răcească. Am băut și am privit fascinantul ocean care se rostogolea spre plajă. Se puteau auzi valurile care se spărgeau ușor de mal. Ce panoramă! Adierea brizei ne-a adus mirosul apei sărate.

– Îți place aici? am întrebat-o.

– California este frumoasă. Oamenii sînt foarte prietenoși.

Adeseori, oamenii confundă amiciția cu prietenia – dar de ce să-i stric amintirile?

– Ai avut vreun prieten aici?

– Oarecum. Vrei să-ți relatez aventurile mele sexuale?

– Cît timp ar fi necesar?

– Mai puțin de o oră.

Am zîmbit.

– Divorțul a fost neplăcut? m-a întrebat ea.

– Deloc. Căsătoria a fost neplăcută.

– De ce te-ai căsătorit cu ea?

– Ea m-a cerut.

– Nu ai putut să refuzi?

– Păi... am crezut că m-am îndrăgostit. De fapt, ea era procuror, și noi eram de partea celor buni. Apoi a primit o slujbă importantă ca avocat al apărării. S-a schimbat.

– Nu, ea nu s-a schimbat. Slujba s-a schimbat. Tu ai putea fi avocat al apărării? Ai putea fi infractor?

– Înțeleg ce vrei să spui. Dar...

– Iar ea a făcut mai mulți bani apărînd criminali decît ai făcut tu arestîndu-i.

– Banii nu au avut nimic de-a face cu...

– Nu vreau să spun că ce face ea este greșit. Vreau să spun că... cum o cheamă?

– Robin.

– Că Robin nu era potrivită pentru tine nici cînd era procuror adjunct.

– Bine zis. Pot să sar acum de la balcon? Sau mai ai și altceva să-mi spui?

– Mai am. Ai răbdare. Deci, ai întîlnit-o pe Beth Penrose, care este de aceeași parte a legii ca și tine, ca o reacție împotriva fostei

tale soții. Ai un sentiment confortabil alături de un polițist. Poate te simți mai puțin vinovat. Sînt sigură că nu aveai acasă prea multă distracție fiind căsătorit cu un avocat al apărării.

– Cred că ai spus destule.

– Nu cred. Apoi am apărut eu. Trofeul perfect, nu-i așa? FBI. Avocat. Șefa ta.

– Oprește-te. Îți amintesc că tu ai fost cea... Las-o baltă.

– Ești supărat?

– Poți fi sigură că sînt supărat. M-am ridicat. Mai bine plec.

– Bine, a spus ea, ridicîndu-se. Du-te. Dar trebuie să vezi realitatea, John. Într-o zi, poate curînd, te vei retrage și va trebui să te împaci cu adevăratul John Corey. Fără pistol. Fără însemne...

– Insignă.

– Fără să ai pe cine să arestezi. Pe cine să protejezi. Vei fi doar tu, iar tu nici măcar nu te cunoști.

– Nici tu. Acestea sînt divagații psihologice californiene, și ești aici doar de la ora șapte și jumătate. Noapte bună.

Am părăsit balconul, am străbătut camera și am ieșit pe coridor. Camera mea se afla alături și am intrat.

Mi-am zvîrlit pantofii din picioare, am aruncat haina pe pat, apoi mi-am scos tocul pistolului, cămașa, cravata și vesta antiglonț, după care mi-am preparat o băutură de la minibar.

Eram destul de furios și mă simțeam mizerabil. Adică, știam ce făcea Kate și știam că nu avea intenții rele, dar nu voiam să fiu împins ca să mă confrunt cu monstrul din oglindă.

Dacă i-aș mai fi acordat domnișoarei Mayfield cîteva minute, ea ar fi zugrăvit o imagine minunată a vieții, cu condiția să fim împreună.

Femeile cred că pentru o viață perfectă nu au nevoie decît de un soț. Greșit. În primul rînd, nu *există* soți perfecți. Nici chiar mulți soți buni. În al doilea rînd, avea dreptate în privința mea și nu mi-ar fi mai bine să trăiesc cu Kate Mayfield.

M-am hotărît să-mi spăl chiloții, să mă culc și să nu o mai văd pe Kate Mayfield după rezolvarea acestui caz.

S-a auzit un ciocănit la ușă. M-am uitat pe vizetă și am deschis ușa.

Ea a pășit în cameră și am rămas în picioare, uitîndu-ne unul la celălalt.

În aceste situații pot fi cu adevărat dur, așa că nu aveam intenția să cedez nici un milimetru sau să o sărut. Nu aveam nici măcar chef de amor.

Totuși, ea era îmbrăcată cu un halat alb, de pluș, pe care l-a desfăcut și l-a lăsat să cadă pe podea, arătîndu-și corpul gol, perfect.

Am simțit cum hotărîrea mea începe să se clatine pe măsură ce Domnul Fericire se întărea.

– Îmi pare rău că te deranjez, a zis ea, dar la mine nu curge apa. Pot să folosesc dușul tău?

– Cu plăcere.

Ea a intrat în baie, a dat drumul la apă și s-a vîrît sub duș.

Ei bine, ce trebuia să fac în situația asta? Mi-am dat jos pantalonii, chiloții, șosetele și am intrat lîngă ea.

Din decență, în cazul în care s-ar fi telefonat în toiul nopții de la biroul FBI local, Kate a plecat din camera mea la ora 1:00 a.m.

Nu am dormit prea bine și am fost în picioare la ora cinci și un sfert, ceea ce după ceasul meu biologic am presupus că era opt și un sfert.

Am intrat în baie și am văzut că chiloții mei atîrnau pe o frînghie deasupra căzii. Erau curați, încă umezi și cineva depusese un sărut, cu ruj, într-un loc strategic.

M-am ras, am făcut un duș din nou, m-am spălat pe dinți, apoi am ieșit gol în balcon, în briza dimineții, ca să admir oceanul întunecat. Luna apusese, iar cerul era plin de stele. Nu putea exista o situație mai plăcută, am hotărît eu.

Am rămas multă vreme acolo, simțindu-mă bine.

Dincolo de despărțitura de beton a balconului am auzit cum se trage ușa glisantă de sticlă.

– Bună dimineața, am strigat eu.

– Bună dimineața, s-a auzit răspunsul ei.

Peretele despărțitor se prelungea în afară, așa că nu am putut trage cu ochiul.

– Ești goală? am întrebat-o.

– Da. Dar tu?

– Și eu, bineînțeles. Este o senzație minunată.

– Ne întîlnim într-o jumătate de oră să luăm micul dejun.

– Bine. Mulțumesc că mi-ai spălat chiloții.

– Să nu-ți faci un obicei din asta.

Vorbeam destul de tare și am avut sentimentul că și alți oaspeți ai hotelului ascultau. Cred că și Kate gîndea la fel, deoarece a zis:

– Cum ai zis că te cheamă?

– John.

– Bine. Ești un amant grozav, John.

– Mulțumesc. Și tu ești grozavă.

Deci iată-ne, doi agenți federali maturi, stînd goi în balconul hotelului, despărțiți de un perete de beton, și purtîndu-ne prosteşte ca doi proaspăt îndrăgostiți.

– Ești însurat? a strigat Kate.

– Nu. Dar tu?

– Nici eu.

Ce urma să spun acum? Două gînduri simultane mi-au trecut prin minte. Unul, că eram manevrat de o profesionistă. Doi, îmi plăcea asta. Dîndu-mi seama că acest moment și acest decor ne va rămîne în amintire pentru totdeauna, am inspirat adînc și am întrebat:

– Te căsătorești cu mine?

S-a lăsat o lungă tăcere.

În cele din urmă, o voce de femeie, nu a lui Kate, a strigat de undeva:

– Răspunde-i!

– Okay! a strigat Kate. Mă căsătoresc cu tine.

Două persoane din apropiere au aplaudat. Situația era uluitoare. Cred că eram tulburat, stare care abia dacă îmi ascundea panica. Ce făcusem?

Am auzit ușa ei închizîndu-se, așa că nu am putut să-mi dau seama de efectele propunerii mele.

Am revenit în cameră, m-am îmbrăcat, lăsînd deoparte vesta antiglonț, am coborît în camera unde se servea micul dejun și am cerut o cafea și un exemplar din *New York Times*.

În ziar se continua seria reportajelor asupra tragediei zborului 175, dar părea mai mult o prezentare a aceloraşi evenimente într-o formă nouă, cu cîteva note din partea federalilor, a guvernului și a autorităților locale.

Exista și un mic paragraf despre uciderea domnului Leibowitz

în Frankfurt şi un necrolog. Acesta locuise în Manhattan şi avea o soţie şi doi copii. Din nou mi-am dat seama cît de fragilă era viaţa. Individul acesta se duce la Frankfurt pentru afaceri şi este ucis, fiindcă cineva are nevoie de o pistă falsă, care să facă să pară că un tip din America, aflat în misiune secretă, s-a întors în Europa. *Poc.* Chiar aşa, fără nici o grijă faţă de soţia victimei, de copii sau altceva. Indivizii ăştia sînt nişte ticăloşi.

Mai era şi o relatare scurtă despre dubla crimă, James McCoy şi William Satherwaite, de la Muzeul „Leagănul Aviaţiei". Erau redate cuvintele unui detectiv de la Omucideri: „Nu excludem ipoteza ca motivul acestor crime să fie jaful". În spatele acestei fraze mi-am dat seama că era micul Alan Parker care repartiza o treime din ştiri astăzi, o treime mîine şi restul în week-end.

Am trecut apoi la critica de film a lui Janet Maslin. Într-o zi am să rezolv careul de cuvinte încrucişate din *Time,* iar în alta voi încerca să înţeleg ce vrea să spună domnişoara Maslin. Nu le pot face pe amîndouă în aceeaşi zi fără să mă apuce durerea de cap.

Domnişoara Maslin recenza un film de mare succes, un film de acţiune despre terorismul din Orientul Mijlociu, nici mai mult, nici mai puţin, de care eram sigur că nu-i plăcea, dar, după cum am spus, este destul de greu să-i urmăreşti proza sau motivaţia. Filmul era de factură proastă, bineînţeles, dar *cineva* de la *Times* probabil că l-a văzut şi le-a spus celorlalţi, care aveau o părere bună despre el, de ce era mizerabil. Mi-am pus în gînd să văd acest film.

A venit şi Kate, iar eu m-am ridicat şi ne-am sărutat. Ne-am aşezat la masă şi am studiat meniul, iar eu m-am gîndit că, poate, ea uitase incidentul prostesc de pe balcon. Dar ea a pus meniul pe masă şi a zis:

– Cînd?

– Oh... iunie?

– Okay.

A venit chelneriţa şi amîndoi am comandat clătite.

Voiam neapărat să citesc ziarul *Times,* dar instinctiv am ştiut că cititul ziarului la micul dejun era deja de domeniul trecutului.

Am flecărit puţin despre programul zilei, despre caz, despre agenţii pe care i-am întîlnit acasă la Chip Wiggins şi despre persoanele din Los Angeles cărora le voi fi prezentat mai tîrziu de către Kate.

Au venit clătitele şi am început să mîncăm.

– O să-ţi placă de tatăl meu, a zis Kate.

– Sînt sigur.

– Este aproape de vîrsta ta, poate puţin mai în vîrstă.

– Păi, asta este bine. Mi-am amintit o replică dintr-un film vechi şi am zis: A crescut o fată grozavă.

– Aşa este. Pe sora mea.

Am chicotit.

– O să-ţi placă şi de mama mea, a zis ea.

– Semănaţi?

– Nu. Ea este drăguţă.

Am chicotit din nou.

– Eşti de acord să ne căsătorim în Minnesota? a întrebat ea. Am o familie numeroasă.

– Minunat. În Minnesota. Este un oraş sau un stat?

– Eu sînt metodistă[1]. Dar tu?

– Orice metodă de control al naşterii este bună.

– Mă referam la religia mea. Metodistă.

– Oh...mama este catolică. Tatăl meu... este un fel de protestant. El niciodată...

– Atunci putem să ne creştem copiii în religia protestantă.

– Ai copii?

– Este un lucru important, John. Fii atent.

– Sînt. Încerc să... ştii tu, să mai reduc din viteză.

Ea s-a oprit din mestecat şi m-a privit.

– Ai intrat în panică?

– Nu, bineînţeles.

– Arăţi speriat.

– Am doar puţină aciditate în stomac. Vine o dată cu vîrsta.

– Totul va fi minunat. Vom trăi fericiţi pînă la adînci bătrîneţi.

– Bine. Dar ştii că nu ne cunoaştem de prea mult timp...

– Ne vom cunoaşte pînă în luna iunie.

– Aşa este. Ai dreptate.

– Mă iubeşti?

– Păi, te iubesc, dar dragostea...

– Dacă m-aş ridica şi aş pleca de aici? Ce sentimente ai avea? De uşurare?

[1] Membră a unui mare grup creştin, dar şi persoană care foloseşte mai multe metode sau una singură în mod obişnuit ori excesiv (n. tr.).

– Nu. M-aş simţi groaznic.

– Deci? De ce te opui sentimentelor?

– Vom trece din nou la analiză?

– Nu. Îţi prezint lucrurile aşa cum sînt. Sînt îndrăgostită la nebunie de tine. Vreau să mă căsătoresc cu tine. Vreau să am copii cu tine. Ce mai vrei să-ţi spun?

– Spune... Iubesc New York-ul în iunie.

– Urăsc New York-ul. Dar cu tine voi locui oriunde.

– În New Jersey?

– Nu întinde coarda.

Venise vremea pentru dezvăluiri, aşa că am zis:

– Uite ce este, Kate, ar trebui să ştii că sînt un porc şovin, un misogin şi că spun glume sexiste.

– Adică...?

Mi-am dat seama că nu ajungeam nicăieri pe linia asta, aşa că am zis:

– De asemenea, mă port urît cu autorităţile, totdeauna sînt la limită cu problemele profesionale, sînt falit şi nu mă pricep să manevrez banii.

– Pentru asta ai nevoie de un avocat şi un contabil bun. Adică de mine.

– Pot doar să te angajez?

– Nu. Trebuie să te însori cu mine. Ofer servicii complete. În plus, pot preveni impotenţa.

Nu avea rost să contrazic un profesionist.

Terminasem cu tachinările de ambele părţi şi ne-am privit peste masă.

În cele din urmă, am zis:

– De unde *ştii* că sînt bărbatul potrivit pentru tine?

– Cum aş putea să explic asta? Cînd eşti în cameră, inima îmi bate mai repede. Îmi place să te privesc, să te aud, să te miros, să te gust şi să te ating. Eşti un amant grozav.

– Mulţumesc. Şi tu. Okay, nu am de gînd să aduc în discuţie carierele noastre, transferul tău, mariajul nostru în New York, pensia mea mizerabilă de invaliditate, diferenţa de vîrstă de zece ani...

– Paisprezece.

– Corect. Nu am de gînd să lupt cu asta. Sînt îndrăgostit. Pînă

peste cap. Dacă voi strica relaţia noastră, mă voi simţi distrus tot restul vieţii.

– Aşa este. Cel mai bun lucru pentru tine este să te însori cu mine. Ai încredere. Vorbesc serios. Nu rîde. Uită-te la mine. Priveşte în ochii mei.

Aşa am făcut, iar panica mi-a dispărut brusc şi m-a cuprins un ciudat sentiment de linişte, ca atunci cînd sîngeram de moarte pe West 102nd Street. De îndată ce nu te mai opui – morţii sau căsătoriei –, de îndată ce capitulezi, vezi această lumină strălucitoare, auzi un cor de îngeri care te poartă în înalturi şi o voce care spune: „Apropie-te în linişte sau va trebui să-ţi pun cătuşele".

Nu, de fapt vocea zicea: „Lupta s-a terminat, suferinţele au luat sfîrşit, iar viaţa nouă, să sperăm mai puţin ticăloasă decît ultima, este pe cale să înceapă".

I-am luat mîna lui Kate şi ne-am privit în ochi.

– Te iubesc, i-am spus.

Şi era adevărat.

50

La ora 7:30 a.m., Chuck ne-a luat din faţa motelului şi ne-a informat:

– Nimic nou.

Lucru care nu era pe deplin adevărat. Acum eram logodit.

În timp ce ne îndreptam spre biroul din Ventura, Chuck ne-a întrebat:

– V-a plăcut motelul?

– A fost minunat, a răspuns Kate.

– Aţi achitat sejurul? a întrebat Chuck.

– Da, a replicat Kate. Următoarele cîteva zile le vom petrece în Los Angeles, doar dacă nu ai alte veşti pentru noi.

– Ei bine... din cîte am auzit, şefii din Washington vor să participaţi amîndoi mîine după-amiază la o conferinţă de presă importantă. Vor să vă întoarceţi în D.C. cel mai tîrziu mîine dimineaţă.

– Ce fel de conferinţă de presă? am întrebat.

– Una mare. Ştiţi voi, unde ei vor dezvălui totul. Totul despre zborul Unu-Şapte-Cinci, despre Khalil, despre raidul asupra Libiei din anul 1986, despre uciderea piloţilor care au participat la acel raid, de către Khalil, apoi despre ce s-a întîmplat ieri acasă la Wiggins. Dezvăluire completă. Vor să ceară cooperarea cetăţenilor şi altele de felul ăsta.

– De ce, am întrebat cu voce tare, au nevoie de noi la această conferinţă de presă?

– Cred că au nevoie de doi eroi. Un bărbat şi o femeie. Cei mai buni şi mai isteţi. Unul dintre voi este foarte fotogenic, a adăugat el, apoi a rîs.

Ziua mea nu începea prea bine, în ciuda temperaturii de douăzeci şi două de grade Celsius şi a soarelui.

– Vreţi să ne oprim undeva să cumpărăm ceva? a întrebat Chuck. Chiloţi?

– Nu. Mergi mai departe.

După cîteva minute, Chuck ne-a lăsat în parcarea biroului FBI-ului şi ne-a anunţat:

– Vremea este bună pentru surf. Trebuie să plec.

Am presupus că glumea. Ne-am îndreptat spre clădire, cărînd vestele antiglonţ.

– Treaba asta nu-mi place deloc, i-am zis lui Kate. N-am nevoie să apar într-o conferinţă a cascadorilor.

– Conferinţă de presă.

– Mda. Am alte treburi.

– Poate foloseşti prilejul pentru a anunţa logodna noastră.

Toată lumea se ţinea de glume. Probabil că era influenţa mea, dar în dimineaţa aceea nu eram dispus să fac haz.

Am intrat în clădire, am luat liftul, apoi am sunat la uşă.

Cindy Lopez ne-a dat drumul şi a zis:

– Trebuie să-l sunaţi pe Jack Koenig.

Dacă niciodată nu aş mai auzi aceste cuvinte, ar fi prea curînd.

– Sună-l tu, i-am zis lui Kate.

– Cu *tine* vrea să vorbească, m-a informat Cindy. Este un cabinet gol mai încolo.

Kate şi cu mine am returnat vestele, apoi am intrat în cabinet, unde am format numărul lui Jack Koenig. În L.A. era ora 8:00 a.m. şi eram destul de sigur că la New York era ora 11:00 a.m.

Secretara mi-a făcut legătura, iar Jack a zis:

– Bună dimineața. Am sesizat o notă de prietenie în vocea lui, ceea ce era înfricoșător.

– Bună dimineața. Am pus telefonul pe speaker, ca și Kate să audă și să răspundă. Kate este lîngă mine, i-am zis lui Jack.

– Helo, Kate.

– Helo, Jack.

– În primul rînd, a zis Jack, vreau să vă felicit pe amîndoi pentru activitatea remarcabilă, pentru strălucita muncă de detectiv și, din cîte am auzit, John, pentru tehnica eficientă de interogare a domnului Azim Rahman.

– L-am lovit cu genunchiul în testicule și am încercat să-l sufoc. Vechea procedură.

Tăcere, apoi:

– Ei bine, am vorbit chiar cu domnul în cauză, care a acceptat fericit ocazia de a fi martor al acuzării.

Am căscat.

– De asemenea, a continuat Jack, am vorbit cu Chip Wiggins și am obținut date la prima mînă despre acel raid de la Al Azziziyah. Ce misiune a fost și aceea. Dar Wiggins a spus că este posibil ca una dintre bombele aruncate de el să fi deviat puțin și nu m-ar mira ca această bombă să fi lovit casa lui Khalil. O ironie a sorții, nu crezi?

– Presupun că da.

– Știai că această tabără de la Al Azziziyah a fost catalogată ca Universitate a Jihadului? Este adevărat. A fost și este un centru de antrenament al teroriștilor.

– Sînt chemat la conferința aceea de presă idioată?

– Nu chemat. Convocat.

– Jack, nu dau nici o ceapă degerată pe ce s-a întîmplat în locul acela în 1986. Nu-mi pasă dacă familia lui Khalil a fost ucisă din greșeală sau cu un scop anume. Eu am un infractor de prins, iar ticălosul este aici, nu în Washington.

– Nu știm unde se află suspectul. S-ar putea să fie deja în Libia sau să fi revenit pe Coasta de Est, și s-ar putea foarte bine să se afle în Washington. Cine știe? Ceea ce știu este că directorul FBI-ului, precum și directorul Secției Antiteroriste, ca să nu mai amintesc de șeful Statului Major al națiunii, vor să fii mîine la

Washington. Aşa că nici măcar să nu-ţi treacă prin minte să te dai dispărut.

– Da, domnule.

– Bine. Dacă nu apari, sînt în pom.

– Am înţeles.

Jack a schimbat subiectul cît timp era pe poziţii şi a întrebat:

– Kate, ce mai faci?

– Sînt bine. Ce face George?

– Şi el e bine. Se află încă la Clubul Conchistadorilor, dar mîine va fi şi el la Federal Plaza. John, a adăugat el, căpitanul Stein îţi trimite complimente pentru o muncă bine făcută.

– Infractorul este încă liber, Jack.

– Dar ai salvat nişte vieţi. Căpitanul Stein este mîndru de tine. Toţi sîntem mîndri.

Şi aşa mai departe. Palavre. Dar este important să stabileşti relaţii cvasipersonale în forţele de aplicare a legii. Toţi aveau grijă unii de alţii ca persoane. Aceasta era o metodă bună, presupun, şi se potrivea de minune cu noua imagine, tandră şi sensibilă, a Americii. M-am întrebat dacă se aplică şi la CIA. Asta mi-a amintit să întreb:

– Unde este Ted Nash?

– Nu sînt sigur, a răspuns Jack. L-am lăsat la Frankfurt. Avea de gînd să plece la Paris.

Mi-a trecut prin minte, şi nu pentru prima dată, că CIA, de care au depins odată atît de multe lucruri, era acum echipată de FBI, a cărei sarcină era rezolvarea problemelor interne. Vreau să spun că un tip ca Nash sau colegii lui puteau acum să-şi petreacă concediul la Moscova fără să se expună altui pericol decît mîncarea proastă. O organizaţie ca CIA are nevoie de un scop, iar lipsa unui ţel precis în aceste timpuri îi împingea la greşeli.

Mîinile leneşe sînt jucăriile diavolului, după cum obişnuia să spună bunica mea protestantă.

Jack şi Kate trăncăneau vrute şi nevrute, apoi Jack i-a pus cîteva întrebări despre cum ne împăcam noi doi şi aşa mai departe.

Kate s-a uitat la mine cu privirea aceea aducătoare de veşti bune – aşa că ce era să fac? Am încuviinţat din cap.

– John şi cu mine avem o veste bună, i-a zis ea lui Jack. Ne-am logodit.

Mi s-a părut că aud cum telefonul cade pe podea. Tăcerea care s-a lăsat a durat cu aproape două secunde mai mult decît era necesar. Vestea bună pentru Jack ar fi fost că domnişoara Kate Mayfield înainta o plîngere penală împotriva mea pentru hărţuire sexuală. Dar Jack este isteţ şi şi-a revenit repede.

– Ei bine... a zis el, ăă, asta chiar *este* o veste bună. Felicitări, John. Este o veste foarte... neaşteptată...

Ştiam că trebuia să spun ceva, aşa că, pe tonul meu de mascul feroce, am zis:

– Era timpul să pun lucrurile în ordinea firească. Zilele burlăciei mele s-au sfîrşit. Da, domnule. În cele din urmă, am găsit fata potrivită. Femeia. Mai fericit de-atît nu pot fi.

Şi aşa mai departe.

O dată lămurită această problemă, Jack ne-a adus la cunoştinţă ultimele veşti.

– Oamenii noştri verifică, împreună cu Agenţia Federală de Aviaţie, planurile de zbor ale avioanelor particulare. Ne concentrăm pe avioanele particulare cu reacţie. De fapt, vom afla planurile de zbor şi am găsit piloţii care l-au transportat pe Khalil de-a lungul şi de-a latul ţării. Am discutat cu ei. Au decolat de pe Islip în Long Island. Asta trebuie să fi fost după ce Khalil i-a ucis pe McCoy şi Satherwaite la muzeu. Au aterizat în Colorado Springs, iar Khalil a coborît din avion, dar ştim că nu l-a ucis pe colonelul Callum.

Jack a continuat cu deplasarea lui Khalil la Santa Monica. Piloţii, după părerea lui Jack, au rămas şocaţi cînd au aflat cine fusese pasagerul lor. Lucrul acesta era interesant, dar nu important. Totuşi, s-a aflat că Asad Khalil avea destui bani. În plus, putea să pozeze în om de treabă.

– Acum încerci să afli dacă acest Khalil a închiriat alt avion particular? l-am întrebat pe Jack.

– Da. Dar zilnic sînt sute de avioane particulare care întocmesc planuri de zbor. Ne concentrăm pe firmele autonome şi pe corporaţiile străine, pe zborurile plătite de persoane dubioase şi de clienţi ocazionali, de cei care par străini şi aşa mai departe. Este o cercetare cu bătaie lungă, dar merită să încercăm.

– Aşa-i. Cum crezi că va părăsi ţara acest ticălos?

– Bună întrebare. Oficialităţile canadiene sînt avizate şi

cooperează, dar nu pot spune acelaşi lucru despre vecinii noştri mexicani.

– Bineînţeles, avînd în vedere cei cincizeci de mii de imigranţi ilegali care trec graniţa în fiecare lună, ca să nu mai vorbim de tonele de droguri strecurate în ţară. I-ai alertat pe cei de la DEA, Vamă şi Imigrări?

– Sigur. Şi-au întărit efectivele la fel ca şi noi. Va fi o lună dificilă pentru traficanţii de droguri şi pentru imigraţia ilegală. De asemenea, am avertizat şi Garda de Coastă. Din sudul Californiei se poate ajunge repede cu o barcă pe plajele din Mexic. Am făcut tot ce s-a putut în cooperare cu cîteva agenţii locale FBI – ca şi cu aliaţii noştri mexicani – pentru interceptarea suspectului dacă va încerca să treacă graniţa spre Mexic.

– Vorbeşti pentru televiziune acum?

– Nu. De ce?

– Aşa mi s-a părut.

– Aşa vorbesc eu. Şi aşa va trebui să vorbeşti şi tu mîine după-amiază. Să te abţii cît poţi să foloseşti limbajul tău deocheat.

Am zîmbit.

Am mai discutat despre acţiunile poliţieneşti, apoi Jack a zis:

– John, s-au luat în calcul toate posibilităţile. Nu mai depinde de tine.

– Nu este chiar aşa. Uite ce este. Vreau să mă întorc cît mai repede după încheierea conferinţei de presă de mîine.

– Este o cerere rezonabilă. Să vedem cum te vei descurca la conferinţă.

– Asta nu are nici o legătură cu cererea mea.

– Acum are.

– Okay. Am înţeles.

– Bine. Spune-mi despre conversaţia ta cu Asad Khalil.

– Păi, nu am avut prea multe lucruri în comun. Nu te-a informat nimeni despre asta?

– Ba da. Dar vreau să-mi fac o idee despre starea de spirit a lui Khalil, despre felul lui de a gîndi, despre ce ar intenţiona să facă, să plece acasă la el sau să mai rămînă prin preajmă. Genul acesta de lucruri.

– Bine... Am avut sentimentul că vorbesc cu un bărbat foarte stăpîn pe sine şi pe emoţiile sale. Mai rău, a vorbit de parcă el

controla încă situația, în ciuda faptului că îi încurcasem planurile. Vreau să spun că îi *zădărnicisem* planurile.

Jack a tăcut un moment, apoi a spus:

– Continuă.

– Ei bine, dacă ar fi să pariez, aș zice că plănuia să mai rămînă.

– De ce?

– Nu știu. Dar am avut acest sentiment. Apropo, dacă tot vorbim de pariuri, vreau cei zece dolari de la Nash și douăzeci de dolari de la amicul lui, Edward.

– Dar ai spus că Asad Khalil se află în New York.

– A *fost*. Apoi a plecat, după care s-a întors în Long Island. Important este că nu a luat avionul înapoi spre Nisipland.

M-am uitat la Kate pentru sprijin. Era important.

– John are dreptate, a zis ea. A cîștigat pariurile.

– Okay, a replicat Jack. Accept părerea imparțială a lui Kate. Ha, ha. Apoi a devenit serios și a continuat: Prin urmare, crezi că Asad Khalil se află acum încă acolo?

– Da.

– Dar este doar o presupunere.

– Dacă crezi că îți ascund ceva, te înșeli. Pînă și eu știu cînd trebuie să joc corect. Dar... cum să-ți spun?... Ei bine... Khalil mi-a zis că aproape mi-a simțit prezența înainte să... este o prostie. Aiureli mistice din Nisipland. Dar și eu i-am simțit într-un fel prezența. Mă crezi?

S-a lăsat o lungă tăcere, timp în care Jack Koenig probabil că a căutat numărul de telefon de la cabinetul de psihiatrie al ATTF. În cele din urmă, a conchis amabil:

– Am învățat să nu pariez împotriva ta.

M-am gîndit că mă va trimite la culcare, dar în loc de asta i s-a adresat lui Kate:

– Te duci la biroul FBI din L.A.?

– Da, a zis ea. Cred că este o idee bună să-i salut, să stabilesc niște relații de serviciu și să văd dacă la întoarcerea noastră le putem fi de ajutor.

– Înțeleg că ai prieteni acolo.

– Așa este.

Aici putea fi vorba de un anume substrat cu privire la povestea de o oră a vieții sexuale a lui Kate, dar nu eram gelos și nu aveam

de gînd să mai fiu utilizat ca momeală. Ca să folosesc o metaforă potrivită, cîrligul era deja înfipt, marele peşte fusese scos din apă şi acum se zbătea pe punte, căscînd gura după aer. Prin urmare, Kate nu mai avea nevoie să se folosească de vechii prieteni sau admiratori, cum ar fi Teddy, ca să-l facă pe John să-şi iasă din fire şi să-i pună o întrebare.

Jack şi Kate au mai flecărit cîteva minute despre persoanele pe care le cunoşteau în L.A., apoi Jack a zis:

– Okay, luaţi un avion pînă la aeroportul Dulles, dar nu mai tîrziu de miezul nopţii.

Kate l-a asigurat că aşa vom face.

Jack era pe punctul de a închide, dar era momentul să intervin precum Colombo, aş că am zis:

– Oh, mai este ceva.

– Da?

– Puşca.

– Ce puşcă?

– Puşca din pachetul acela lung.

– Oh... da, l-am întrebat pe domnul Rahman despre pachet. La fel ca toată lumea din L.A. şi Washington.

– Şi?

– Rahman şi familia lui se află sub protecţie.

– Bine. Acolo şi trebuie să fie. Şi?

– Ei bine, agenţii din L.A. l-au pus pe Rahman să deseneze şi să descrie pachetul. Apoi i-am adus o cutie cam de aceeaşi mărime cu cea a lui Khalil.

– Şi?

– Şi au pus greutăţi în ea pînă cînd Rahman a zis că greutatea pachetului era asemănătoare. Un fel de memorie a muşchilor. Îi este cunoscut...

– Mda. Şi?

– A fost un experiment interesant, dar nu a dovedit nimic. Armele moderne cu plastic sînt mai uşoare, cele vechi sînt mai grele. Puştile de vînătoare sînt lungi, cele de asalt sînt mai scurte. Nu ai cum să-ţi dai seama ce era în pachetul cu pricina.

– Înţeleg. Puşca asta era lungă şi grea?

– Dacă *era* o puşcă, atunci era lungă şi grea.

– Ca o puşcă de vînătoare cu lunetă.

– Chiar aşa, a zis Jack.

– Bine, să luăm atunci cea mai rea variantă. Este vorba de o puşcă de vînătoare lungă, precisă şi cu lunetă. Ce vrea să facă Asad cu ea?

– Cred că era o rezervă în cazul în care Wiggins nu era acasă. Cu alte cuvinte, Khalil era pregătit să-l vîneze pe acesta în pădure, unde îşi pusese cortul.

– Chiar aşa?

– Este o teorie. Ai tu alta?

– Pentru moment, nu. Dar mi-l imaginez pe Chip şi pe iubita lui în pădure, lîngă cort, şi mă întreb de ce Khalil, îmbrăcat în echipament de turist, nu s-a apropiat pur şi simplu de ei pentru a bea o cafea în jurul focului de tabără, după care să menţioneze direct că se afla acolo pentru a-l ucide pe Chip şi să-i spună şi motivul înainte de a-i trimite în cap un glonţ de calibru 40? *Capisce?*

Jack a lăsat să treacă cîteva secunde înainte de a spune:

– Wiggins, după cum a reieşit, se afla în tabără cu vreo doisprezece prieteni, aşa că omul nostru...

– Nu se potriveşte, Jack. Khalil ar fi făcut orice ar fi fost necesar ca să-l privească în ochi pe Chip Wiggins înainte de a-l ucide.

– Poate. Bine, altă teorie, care ar putea avea mai mult sens, este că dacă pachetul acela conţinea o puşcă, aceasta trebuia să-l ajute pe Khalil să scape. De exemplu, dacă trebuia să împuşte un grănicer de la graniţa mexicană sau dacă era urmărit pe ocean de o vedetă a Gărzii de Coastă. Ceva în genul ăsta. El are nevoie de o armă cu bătaie lungă pentru orice situaţie care ar putea interveni în momentul părăsirii Statelor Unite. Oricum avea nevoie de un complice – Rahman – aşa că de ce să nu-i aducă acesta o puşcă împreună cu alte lucruri aflate în celălalt pachet? Puştile sînt uşor de cumpărat.

– Nu sînt uşor de ascuns.

– Ele pot fi demontate. Adică, noi nu eliminăm posibilitatea ca Asad Khalil să aibă o puşcă cu lunetă şi că intenţionează să ucidă pe cineva pe care nu poate să-l lichideze cu un pistol. Dar asta nu se potriveşte cu misiunea lui şi cu modul lui de operare. Ai spus-o chiar tu. Este o răzbunare comisă de aproape.

– Aşa este. De fapt, mă gîndesc că în cutia aceea ar putea fi o garnitură de mobilă de grădină. Ai văzut vreodată cum se

împachetează lucrurile astea ieftine în magazinele angro? Zece piese de mobilă de grădină intră într-o cutie nu mai mare decît una pentru o cămaşă. Şase scaune, o masă, o umbrelă şi două şezlonguri făcute în Taiwan. Pune-ţi bucata A în şanţul B... Okay, ne vedem în D.C.

– Da. Ne vom ocupa noi de aranjamentele de călătorie. Voi trimite prin fax la biroul din L.A. informaţiile despre cursele aeriene. Conferinţa de presă este la ora 5:00 p.m. în clădirea J. Edgar. Ştiu că lui John i-a plăcut vizita de data trecută. Şi vreau să vă felicit pe amîndoi pentru munca voastră şi pentru logodnă. Aţi stabilit deja o dată?

– Iunie, a răspuns Kate.

– Bine. Logodnele scurte sînt cele mai bune. Sper că sînt invitat.

– Bineînţeles.

Am apăsat butonul care întrerupea legătura.

Kate şi cu mine am rămas tăcuţi un moment, apoi Kate a zis:

– Mă preocupă puşca aceea.

– Aşa şi trebuie.

– Vreau să spun... nu sînt nervoasă de felul meu, dar individul ar putea să ne vîneze pe noi.

– Este posibil. Vrei să împrumutăm din nou acele tricouri cu Mica Italie?

– Ce anume?

– Vestele antiglonţ.

– Ai un mod aparte de exprimare, a zis ea şi a rîs.

Amîndoi am revenit în încăperea în care avea loc o şedinţă neprotocolară la care participam şase persoane, printre care se aflau Juan, Edie şi Kim. Am băut toţi cafea, iar Edie ne-a spus:

– În aproape o jumătate de oră îl vom aduce înapoi pe domnul Rahman de la biroul din L.A. După aceea îl vom duce în canionul în care l-a condus pe Khalil ca să arunce geanta.

Am încuviinţat din cap. Şi pe mine mă sîcîia ceva în legătură cu asta. Mi-am dat seama că Asad Khalil trebuia să-şi omoare cumva timpul în dimineaţa aceea pînă la ora de deschidere a magazinelor, dar putea la fel de bine să-i ceară lui Rahman să-l ducă la un motel ieftin. De ce să-i spună să conducă încă o oră spre nord, pe linia coastei, ca să arunce o geantă?

Oricum, nu i-am cerut lui Cindy vestele antiglonţ şi nici Kate.

Astăzi nu trebuia decît să mergem în L.A. Pe de altă parte, acesta putea fi un motiv destul de întemeiat să avem vestele pe noi. Glumă în stil newyorkez.

Cindy ne-a dat totuşi ceva, două genţi de voiaj frumoase cu însemnele FBI ca amintire a vizitei noastre şi poate ca un mod de a spune „Nu vrem să vă mai vedem din nou". Dar poate că exageram.

Aşa că Kate şi cu mine ne-am pus în genţi cele cîteva articole de toaletă şi eram gata de plecare spre biroul din L.A. Dar am descoperit că nu era nici un elicopter disponibil, ceea ce este un indiciu că începi să pierzi din importanţă. Totuşi, aveau o maşină, fără şofer, iar Cindy ne-a dat cheile. Kate a asigurat-o că ştie drumul. Oamenii din California sînt chiar amabili.

Ne-am strîns mîinile în semn de salut şi am promis să păstrăm legătura, apoi am fost invitaţi să mai trecem pe la ei, la care eu am răspuns:

– Ne vom întoarce poimîine.

Replica mea a avut efectul unei bombe.

Am părăsit clădirea, iar în parcare ne aştepta un Ford albastru tip Crown Victoria. Kate s-a urcat în maşină pe locul şoferului.

Părea foarte bucuroasă să conducă din nou prin California şi m-a informat că vom urma linia coastei spre Santa Monica, via Santa Santa, apoi Las Santa Santos şi din nou alte Santas. Eu nu dădeam doi bani pe asta, dar, dacă ea era fericită, atunci eram şi eu. N-am dreptate?

51

Am rulat pe autostrada de coastă, am trecut prin Santa Oxnard şi am luat-o spre sud, către Los Angeles. În partea noastră dreaptă era apă, în stînga – munţi. Cer albastru, apă albastră, maşină albastră, ochii albaştri ai lui Kate. Era perfect.

Kate mi-a spus că mai avem o oră de mers pînă la biroul FBI local de pe Wilshire Boulevard, lîngă campusul universitar al UCLA din vestul Hollywoodului şi chiar lîngă Beverly Hills.

– De ce biroul nu se află în centru? am întrebat-o. *Există* un centru?

– Există, dar se pare că FBI-ul preferă anumite cartiere.

– Cum ar fi cele scumpe, populate de albi şi departe de centru.

– Uneori. De aceea nu-mi place Manhattanul de jos. Este extraordinar de aglomerat.

– Este extraordinar de viu şi de interesant. Te voi duce odată la Taverna Fraunces. Ştii tu, acolo unde Washington şi-a luat rămas-bun de la ofiţerii săi. El a obţinut o pensie de invaliditate de gradul trei.

– Apoi s-a dus să locuiască în Virginia. Nu mai putea suporta aglomeraţia.

O vreme am discutat despre California şi New York, în timp ce Kate conducea.

– Eşti fericit? m-a întrebat ea apoi.

– Mai mult decît fericit.

– Bine. Pari mai puţin speriat.

– Am capitulat de bunăvoie. Vorbeşte-mi despre biroul din L.A., am adăugat. Ce ai făcut acolo?

– A fost o misiune interesantă. Este al treilea birou federal din ţară ca mărime. Are aproape şase sute de agenţi. Los Angeles-ul este principalul oraş din ţară în privinţa jafurilor în bănci. Am avut aproape trei mii de furtuni din bănci pe an şi...

– Trei *mii?*

– Da. În majoritate traficanţi de droguri, dar şi hoţi de duzină. În L.A. sînt sute de filiale mici ale biroului, în plus, sînt toate aceste autostrăzi, aşa că hoţii pot scăpa cu uşurinţă. În New York, hoţul poate sta într-un taxi şi o jumătate de oră la un semafor. Oricum, asta era mai mult o neplăcere decît orice altceva. Foarte puţini oameni erau răniţi. Odată mă aflam într-o bancă a unei filiale a biroului cînd a fost prădată.

– Tu cu ce te-ai ales?

– Cu nimic, a zis ea şi a rîs, dar infractorul a primit între zece şi douăzeci de ani.

– Tu l-ai prins?

– Da.

– Spune-mi cum a fost.

– Nu a fost mare lucru. Tipul se afla la rînd în faţa mea – îi dă casieriţei un bilet, dar ea devine foarte nervoasă, aşa că am ştiut ce se va întîmpla. Casiera îi umple un sac cu bani, tipul se întoarce

să plece şi se pomeneşte că se holbează la pistolul meu. O infracţiune stupidă. Bani puţini, o lovitură importantă a FBI-ului şi, cu ajutorul poliţiei, am rezolvat peste şaptezeci şi cinci la sută din jafuri.

Am mai flecărit puţin despre cei doi ani ai lui Kate la biroul din L.A., apoi ea a zis:

– De asemenea, este singurul birou din ţară care are angajaţi cu normă întreagă doi reprezentanţi ai media. Am avut multe cazuri importante care trebuia popularizate prin media. Şi cazuri de supraveghere a celebrităţilor. Am întîlnit cîteva staruri de film, iar o dată a trebuit să locuiesc la reşedinţa unei vedete şi să călătoresc cu el cîteva săptămîni, deoarece cineva îl ameninţa cu moartea, ameninţare care părea serioasă. Apoi au mai fost sindicatele crimei organizate din Asia. Singurul schimb de focuri la care am participat vreodată a fost cu un grup de contrabandişti coreeni. Tipii ăştia sînt foarte duri. Dar în birou aveam un agent american de origine coreeană care s-a infiltrat în sindicate. Te plictisesc cumva?

– Nu. Este mai interesant decît în *Dosarele X*. Cine era vedeta de film?

– Eşti gelos?

– Deloc.

Poate puţin.

– Era un tip în vîrstă. Bătea spre cincizeci, a zis ea şi a rîs.

De ce nu mă amuzam şi eu? Oricum, se pare că domnişoara Kate Mayfield nu era provinciala naivă pe care o crezusem. Pătrunsese în partea întunecată a vieţii din America şi, deşi nu văzuse ce văzusem eu în cei douăzeci de ani de activitate în New York, se confruntase cu mai multe decît media agentelor. În orice caz, simţeam că aveam multe de învăţat unul de la celălalt. Eram bucuros că nu mă întrebase despre aventurile mele sexuale, deoarece ne-am trezi în Rio de Janeiro înainte să termin de povestit. Glumesc.

Una peste alta, drumul era plăcut, Kate cunoştea împrejurimile şi nu peste mult timp ne aflam pe Wilshire Boulevard. Kate a tras maşina într-o parcare imensă a unei clădiri cu douăzeci de etaje, de culoare albă, cu flori şi palmieri în faţă. Era ceva în legătură cu palmierii care mă făcea să cred că în împrejurimi nu se putea întîmpla nimic grav.

– Ai avut vreodată de-a face cu un terorist din Orientul Mijlociu? am întrebat-o.

– Nu personal. Pe aici nu sînt prea mulți. Cred că biroul are un singur specialist în Orientul Mijlociu. Acum mai au doi.

– Mda. Ai dreptate. Poate tu. Eu nu sînt un specialist.

Kate a găsit un loc de parcare și a oprit motorul.

– Ei *consideră* că ești, a zis ea. Faci parte din Unitatea Operativă Antiteroristă, secția Orientul Mijlociu.

– Așa este. Am uitat.

Am coborît din mașină, am intrat în clădire și am luat liftul pînă la etajul al șaisprezecelea.

FBI-ul ocupa întregul etaj, plus alte etaje pe care le împărțea cu alte agenții din Ministerul de Justiție.

Ca să scurtez povestea, se întorsese fiica risipitoare – peste tot au fost îmbrățișări și pupături și am observat că femeile păreau tot atît de fericite să o vadă pe Kate ca și bărbații. Acesta era un semn bun, după spusele fostei mele soții, care odată îmi explicase totul. Îmi pare rău că nu o ascultasem.

Am făcut turul cabinetelor, iar eu am strîns o mulțime de mîini și am zîmbit atît de mult că mă dureau fălcile. Am avut impresia că eram pus în valoare de... de către... logodnica mea. Iată, am spus-o. Totuși, Kate nu a pomenit despre logodna noastră.

Undeva, în acest labirint de coridoare, cămăruțe, odăițe și birouri se ascundea un iubit sau doi, poate trei, și am încercat să sesizez unele răutăți, dar n-am observat nimic. Mă pricep să identific persoanele care încearcă să *mă* păcălească, dar nu sînt la fel de priceput să descopăr persoanele care au sau au avut relații apropiate. De exemplu, nici pînă astăzi nu pot fi sigur că fosta mea soție se culca cu șeful ei. Ei au făcut multe călătorii de afaceri, dar... oricum, nu mai are importanță, și nici atunci nu a avut.

Spre norocul meu, tipul cu care vorbisem la telefon deunăzi, domnul Sturgis, locțiitorul șerifului sau ceva de genul ăsta, voia să se întîlnească cu mine, așa că amîndoi am fost conduși în biroul lui.

Domnul Sturgis a ocolit masa de lucru și ne-a întîmpinat cu mîna întinsă, mînă pe care am strîns-o și am schimbat saluturi. Prenumele lui era Doug și voia să-i spunem așa. Cum altfel să-i zicem? Claude?

Doug era un tip arătos, aproape de vîrsta mea, bronzat, bine făcut şi elegant. A privit-o pe Kate şi şi-au strîns mîinile.

– Mă bucur să te văd, Kate, a zis el.

– Este plăcut să fiu din nou aici, a răspuns ea.

Bingo! Acesta era tipul. Mi-am dat seama după felul în care s-au uitat unul la altul preţ de o secundă, cred.

Pe pămînt există mai multe forme de iad, dar cea mai rea dintre toate este să te duci undeva unde soţia sau iubita ta cunoaşte pe toată lumea, iar tu nu cunoşti pe nimeni. De exemplu, la petreceri cu colegii de serviciu, la întîlnirile cu colegii de şcoală şi altele. Şi, bineînţeles, tu încerci să-ţi dai seama cine s-a culcat cu partenera ta, dacă nu de altceva decît ca să vezi dacă cel puţin ea a avut bun-gust şi nu s-a culcat cu clovnul clasei sau cu tîmpitul de la birou. Sturgis ne-a invitat să ne aşezăm, ceea ce am şi făcut, deşi eu doream să plecăm.

– Eşti exact cum mi te-am imaginat cînd am vorbit la telefon, mi-a zis el.

– La fel şi tu.

Am trecut apoi la munca noastră. Sturgis a mai pălăvrăgit puţin, am observat că avea mătreaţă şi mîini mici. Bărbaţii cu mîini mici au adeseori şi penisul mic. Este dovedit.

El a încercat să fie amabil, însă eu nu. În cele din urmă şi-a dat seama de proasta mea dispoziţie şi s-a ridicat. Ne-am ridicat şi noi.

– Vreau să vă mulţumesc din nou, a zis el, pentru munca voastră şi priceperea în această problemă. Nu pot să spun că sînt convins că îl vom prinde pe individ aici, dar cel puţin vom pune mîna pe el cînd va încerca să fugă din ţară şi nu ne va mai face probleme.

– Nu aş paria pe asta, am zis eu.

– Domnule Corey, un om care încearcă să scape poate fi un om disperat, dar Asad Khalil nu este un criminal obişnuit. Este un profesionist. Acum nu doreşte decît să scape şi să nu mai atragă atenţia asupra lui.

– El *este* un criminal, obişnuit sau altfel, iar criminalii fac crime.

– Bine zis, a spus el. O să ţin minte asta.

M-am gîndit să-i spun acestui idiot să se ducă dracului, dar el deja ştia ce gîndeam.

– Dacă vreodată vei voi să te întorci la noi, i-a zis el lui Kate, spune-mi şi voi face tot ce pot ca să se rezolve.

– Foarte amabil din partea ta, Doug.

Pe naiba.

Kate i-a dat o carte de vizită şi i-a spus:

– Aici este trecut numărul telefonului meu celular. Dacă apare ceva, te rog să pui pe cineva să mă sune. Noi ne-am luat cîteva ore libere ca să facem turul oraşului. John nu a fost niciodată în Los Angeles. Vom lua un avion pe la miezul nopţii.

– Te sun imediat ce apare ceva. Dacă vrei, îţi telefonez mai tîrziu ca să te ţin la curent cu ce s-a mai întîmplat.

– Ţi-aş fi recunoscătoare.

La naiba.

Ei doi şi-au strîns mîinile şi şi-au luat rămas-bun.

Cînd am ieşit, am uitat să-i întind şi eu mîna, aşa că, după ce am ajuns pe coridor, Kate mi-a reproşat:

– Ai fost nepoliticos cu el.

– Nu am fost.

– *Ba da.* Ai fost atît de drăguţ cu ceilalţi, apoi ai devenit urîcios cu şeful.

– Nu am fost urîcios. Şi nu-mi plac şefii. M-a enervat de cînd am vorbit cu el la telefon.

Ea s-a lăsat păgubaşă, poate pentru că ştia unde putea duce discuţia asta. Bineînţeles, puteam să nu am dreptate deloc în ceea ce priveşte vreo legătură amoroasă între domnul Douglas Penismic şi Kate Mayfield, dar dacă aveam şi dacă aş fi fost amabil şi zîmbitor cu Sturges în timp ce el se gîndea la ultima dată cînd se culcase cu Kate? Doamne, ce prost aş fi fost. Mai bine să mă pun la adăpost şi să fac pe nesuferitul.

În timp ce mergeam pe coridor, mi-am dat seama că a fi îndrăgostit înseamnă să ai şi dezavantaje.

Kate a trecut pe la colegi şi a obţinut datele despre cursa de avion.

– Zborul Doi-Zero-Patru, m-a informat ea, pleacă de pe aeroportul din Los Angeles la ora unsprezece şi cincizeci şi nouă de minute p.m. şi soseşte pe aeroportul Dulles din Washington la ora şapte şi patruzeci şi opt a.m. Avem două bilete la clasa *business*. Vom fi aşteptaţi la aeroport.

– Apoi ce urmează?

– Nu s-a comunicat.

– Poate am timp să mă plîng congresmanului meu.

– În legătură cu cc?

– Despre cum am fost luat de la treabă pentru o conferință de presă stupidă.

– Nu cred că un congresman poate avea vreo legătură cu asta. Cît despre conferință, ei ne-au trimis prin fax cîteva subiecte de discuție.

Am privit cele două pagini. Nu erau semnate, bineînțeles. Aceste „sugestive" nu sînt niciodată, iar persoana care răspunde întrebărilor reporterilor se presupune că este spontană.

Oricum, Kate părea că își lăsase în urmă vechii prieteni, așa că ne-am urcat în lift și am coborît în tăcere.

În parcare, în timp ce ne îndreptam spre mașină, ea mi-a zis:

– Nu a fost prea rău, nu-i așa?

– Nu, nu a fost. De fapt, hai să ne întoarcem și s-o luăm de la capăt.

– Astăzi ești prost dispus?

– Nu.

Ne-am urcat în mașină și am intrat pe Wilshire Boulevard.

– Ai vreun loc anume pe care ai vrea să îl vezi?

– New York.

– Ce părere ai despre unul dintre studiourile de filme?

– Ce părere ai despre fostul tău apartament? Mi-ar plăcea să văd unde ai locuit.

– Este o idee bună. De fapt, am închiriat o casă. Nu departe de aici.

Așa că am străbătut Hollywoodul de Vest, care părea un loc destul de plăcut, în afară de faptul că totul era făcut din beton vopsit în culori pastel, ceva în genul ouălor de Paște.

Kate a ajuns într-un cartier mărginaș foarte plăcut și a trecut prin fața fostei sale case, o construcție mică de stuc în stil spaniol.

– Foarte drăguță, am zis eu.

Ne-am continuat drumul spre Beverly Hills, unde casele erau tot mai mari, apoi am intrat pe Rodeo Drive, unde am simți în aer un miros de parfum Giorgio venind dinspre magazinul cu același nume. Parfumul ăsta împiedică pînă și un mort să miroasă urît.

Am parcat chiar pe Rodeo Drive, iar Kate m-a dus la o terasă frumoasă ca să luăm prînzul.

Am zăbovit mai mult la masă, cum se spune, fără alte obligații, fără un program de lucru și fără nici o grijă. Ei bine, poate erau cîteva.

Nu-mi păsa că ne omoram timpul astfel, deoarece o făceam în apropierea locului în care auzisem ultima oară de Asad Khalil. Tot așteptam să sune telefonul lui Kate, sperînd să apară veşti noi care să mă rețină să zbor la Washington. Uram acest oraș, bineînțeles, și pe bună dreptate. Ostilitatea mea față de California era ilogică și îmi era rușine de mine pentru prejudecata față de un loc în care nu fusesem niciodată.

– Înțeleg de ce ți-a plăcut aici, i-am zis lui Kate.

– Eşti fermecător.

– Da. Aici ninge vreodată?

– Doar în munți. În cîteva ore poți ajunge de pe plajă în munți, în deșert.

– Cum te-ai îmbrăca pentru o astfel de zi?

Vorbe, vorbe.

Vinul Chardonnay de California era bun, iar noi am dat gata o sticlă plină, ajungînd în postura de a nu mai putea conduce mașina o vreme. Am achitat nota de plată, care nu a fost prea încărcată, și am pornit la plimbare în Beverly Hills, care era chiar frumos. Am observat, totuși, că singurii pietoni erau hoardele de turiști japonezi care făceau fotografii și luau imagini cu camerele video.

Ne-am plimbat și am privit vitrinele magazinelor. I-am atras atenția lui Kate că jacheta ei de culoare cărămizie și pantalonii negri se cam șifonaseră și m-am oferit să-i cumpăr o ținută nouă.

– Bună idee, a zis ea. Dar pe Rodeo Drive te va costa cel puțin două mii de dolari.

Mi-am dres glasul și i-am zis:

– Îți voi cumpăra un fier de călcat.

Ea a rîs.

M-am uitat la cîteva rochii, dar prețurile păreau uriașe. Însă politicos cum sînt, am cumpărat o pungă cu ciocolată făcută în casă, pe care am mîncat-o în timp ce ne plimbam. După cum v-am spus, nu erau prea mulți pietoni, așa că nu am rămas surprins să văd că turiștii japonezi ne filmau pe mine și pe Kate.

– Ei cred că eşti un star de film, i-am zis eu lui Kate.

– Eşti atît de drăguț. *Tu eşti* starul. Starul *meu*.

În mod normal, aş fi aruncat toată ciocolata pe trotuar, dar eram îndrăgostit, aveam capul în nori şi auzeam numai cîntece de dragoste şi aşa mai departe.

– Am văzut destule în L.A., am zis eu. Hai să luăm o cameră undeva.

– Aici nu este Los Angeles. Este Beverly Hills. Mai sînt multe lucruri pe care vreau să ţi le arăt.

– Multe aş vrea să văd şi eu, dar hainele tale mă împiedică. Nu-i romantic?

Ea părea amuzată, în ciuda faptului că eram logodiţi, şi ne-am urcat în maşină, făcînd un mic ocol pînă la un loc numit Marina del Rey, chiar lîngă aeroport.

Acolo Kate a găsit un motel drăguţ la malul apei, unde ne-am cazat, ducînd cu noi genţile de voiaj cu înscrisul FBI.

De la fereastra camerei se vedea portul în care erau ancorate o mulţime de ambarcaţiuni şi din nou mi-am amintit de vacanţa mea în Long Island. Dacă am învăţat ceva acolo a fost să nu mă ataşez de nici o persoană, de nici un loc sau obiect. Dar ceea ce învăţăm şi ceea ce facem, rareori reprezintă acelaşi lucru.

Mi-am dat seama că Kate se uita la mine şi am zîmbit.

– Îţi mulţumesc pentru această zi minunată, am zis.

A zîmbit şi ea, apoi, după o clipă de tăcere, a spus:

– Nu ar fi trebuit să îţi fac cunoştinţă cu Doug. El a insistat să vă întîlniţi.

– Înţeleg, am zis eu, încuviinţînd din cap. Totul este în regulă.

Am închis deci subiectul procedînd ca un gentelman. Totuşi, mi-am pus în gînd ca, la prima ocazie, să-i dau un genunchi lui Doug în testicule.

La puţin timp după asta ne aflam în pat şi, bineînţeles, a sunat telefonul lui Kate. Trebuia să aflăm despre ce era vorba, ceea ce însemna să nu mai fac ce făceam. M-am rostogolit pe o parte, înjurînd inventatorul telefonului celular.

Kate s-a ridicat în capul oaselor, a inspirat adînc şi a răspuns:

– Mayfield. A ascultat, acoperind microfonul cu mîna în timp ce a mai inspirat de cîteva ori. Okay, a zis... da... da, am fost... nu, sîntem... chiar la malul apei, în Marina del Rey. Bine... okay... voi lăsa maşina în parcarea aeroportului... da... mulţumesc pentru telefon. Da. Şi ţie. La revedere.

A închis telefonul, şi-a dres glasul şi mi-a spus:

– Nu pot să sufăr cînd se întîmplă aşa ceva.

Nu am răspuns.

– A fost Doug, a zis ea. Nu avea noutăţi. Dar a zis că va pune pe cineva să ne telefoneze cu o jumătate de oră înainte de a ne urca în avion dacă va apărea ceva care ar putea să ne schimbe planurile. De asemenea, a aflat de la Washington că vom lua avionul în noaptea asta, doar dacă nu este capturat Khalil aici. Deci, dacă suspectul va fi prins, atunci vom rămîne pe loc şi vom participa aici la conferinţa de presă. Noi sîntem eroii momentului, a continuat ea, şi trebuie să fim acolo unde sînt prezente cele mai multe camere de luat vederi. Atît la Hollywood, cît şi la Washington lucrurile se desfăşoară la fel. M-a privit din nou şi a continuat: Este o uşoară mascaradă şi nu-mi place, dar într-un caz ca acesta trebuie să acorzi atenţie mijloacelor media. Ca să fiu sinceră, FBI-ul ar putea da lovitura. Mi-a zîmbit. Ei bine, unde rămăsesem? S-a urcat peste mine şi m-a privit în ochi. Culcă-te cu mine, a zis, calmă. De acord? În seara asta este vorba numai de mine şi de tine. Nu mai există nimic altceva pe lume. Nu există trecut sau viitor. Doar prezentul şi noi.

A sunat telefonul, trezindu-ne din somn pe amîndoi. Kate a luat telefonul celular, dar ţîrîitul continua, aşa că ne-am dat seama că era telefonul din cameră. Am ridicat receptorul şi o voce a spus: „Este apelul de deşteptare de la ora zece şi cincisprezece minute. Bună seara."

Am pus receptorul jos.

– Este apelul de deşteptare, am zis eu.

Ne-am dat jos din pat, ne-am spălat, ne-am îmbrăcat, am achitat camera şi ne-am urcat în maşină. Era aproape ora 11 p.m., adică ora 2:00 a.m. la New York, iar ceasul meu biologic era complet dat peste cap.

Kate a intrat pe şosea şi ne-am îndreptat spre aeroportul din L.A., aflat doar la cîţiva kilometri distanţă. Vedeam avioanele cu reacţie cum decolează şi se îndreaptă spre vest, peste ocean.

– Vrei să sun eu la biroul FBI din L.A.? m-a întrebat ea.

– Nu este nevoie.

– Bine. Ştii de ce mă tem – că, în timp ce noi ne aflăm în avion,

Khalil va fi prins. Chiar voiam să fiu de față. Ca și tine. Hei, trezește-te.

– Mă gîndeam.

– Încetează cu asta. Vorbește-mi.

Și am vorbit. Kate a intrat în aeroport și s-a oprit lîngă o clădire a poliției aeroportului, unde un sergent amabil, care ne aștepta, avea pregătită o mașină care să ne ducă la terminalul familiar. Nu credeam că mă puteam adapta la toate amabilitățile astea.

Tînărul șofer al poliției aeroportului ne-a tratat ca pe niște vedete de film și a dorit să discutăm despre Asad Khalil. Kate i-a făcut pe plac, dar eu am fost un adevărat polițist din NYPD și doar am mormăit din colțul gurii.

Am coborît apoi din mașină și ni s-a urat noapte bună și un zbor plăcut.

Am intrat în terminal și ne-am oprit la ghișeul Companiei United Airlines, unde ne așteptau două bilete pentru clasa *business*. Permisele de portarmă erau deja completate, fiind necesare doar semnăturile noastre. Funcționara de la ghișeu ne-a informat:

– Îmbarcarea începe peste douăzeci de minute, dar, dacă doriți, puteți merge la Clubul Red Carpet, a zis ea și ne-a dat două bilete pentru club.

Așteptam să se întîmple ceva cu adevărat rău, în felul în care se petrec lucrurile în New York, dar ce putea fi mai rău decît să-ți zîmbească toată lumea și să-ți dorească numai bine?

Ne-am dus la Clubul Red Carpet și am fost poftiți înăuntru. O zeiță cu părul ca pana corbului ne-a zîmbit, ne-a luat biletele și ne-a îndrumat spre salon, unde băuturile erau din partea casei. Bineînțeles, acum mi se părea că am murit și mă aflu în raiul californian.

Nu aveam chef de alcool, în ciuda zborului care ne aștepta și unde nu aveam voie să consumăm alcool, așa că m-am dus la bar și am luat o Coca-Cola, iar pentru Kate o sticlă de apă minerală.

La bar erau și gustări și m-am așezat pe scaun.

– Vrei să mergem în salon? am întrebat-o pe Kate.

– Nu. Îmi plac barurile.

S-a așezat pe un scaun, alături de mine. Mi-am băut Coca, am mîncat brînză și alune și am frunzărit ziarul.

Ea m-a privit în oglinda barului, iar eu i-am prins privirea. Mi se părea că, văzute în oglinda barului, toate femeile erau frumoase, dar Kate arăta cu *adevărat* bine. Am zîmbit.

Mi-a zîmbit şi ea şi a zis:

– Nu vreau un inel de logodnă. Sînt bani risipiţi.

– Poţi să-mi traduci ce înseamnă asta?

– Nu, am vorbit serios. Încetează să faci pe isteţul.

– Mi-ai spus să rămîn aşa cum sînt.

– Nu *chiar* aşa.

– Înţeleg.

Uf, oh.

Telefonul din geanta ei a sunat, iar ea a răspuns:

– Mayfield. Okay, a zis după o clipă. Mulţumesc. Ne vedem peste cîteva zile. Şi-a pus din nou telefonul în poşetă şi a zis: Ofiţerul de serviciu. Nimic nou. Nu sîntem salvaţi de clopoţel.

– Ar trebui să încercăm să ne salvăm singuri de zborul ăsta.

– Dacă nu luăm avionul ăsta, sîntem terminaţi. Aşa eroi cum sîntem.

– Ştiu. Am rămas pe loc şi mi-am pus mintea la treabă. Cred că puşca aceea este cheia, i-am zis lui Kate.

– Cheie pentru ce?

– Stai puţin... îmi vine o idee...

– Care?

M-am uitat pe ziarul de la bar şi ceva a început să se contureze în mintea mea. Nu avea nici o legătură cu ce scria în ziar – era pagina sportivă. Ziar. Ce? Gîndul care apăruse a dispărut din nou. Haide, Corey. Concentrează-te. Era ca şi cînd încercai să obţii o erecţie a creierului, iar acesta continua să rămînă moale.

– Te simţi bine?

– Mă gîndesc.

– A început îmbarcarea.

– Mă gîndesc. Ajută-mă.

– Cum să o fac? Nici măcar nu ştiu la ce te gîndeşti.

– Ce are de gînd ticălosul ăla?

– Doriţi băuturi proaspete? ne-a întrebat barmanul.

– Cară-te.

– John!

– Scuză-mă, i-am zis barmanului care se retrăgea.

– Tu poţi să pleci. Eu rămîn.

– Eşti nebun?

– Nu. Asad Khalil este. Eu mă simt bine. Du-te să prinzi avionul.

– Nu plec fără tine.

– Ba da, pleci. Eşti ofiţer de carieră cu drept de pensie. Eu sînt angajat prin contract şi am deja o pensie de la NYPD. Eu sînt asigurat. Tu nu. Nu-i frînge inima tatălui tău. Du-te.

– Nu. Nu fără tine. Am hotărît.

– Acum apasă multe asupra mea.

– Ca să faci ce?

– Ajută-mă, Kate. De ce are Khalil nevoie de o puşcă?

– Ca să ucidă pe cineva de la distanţă.

– Corect. Pe cine?

– Pe tine.

– Nu. Gîndeşte-te la ziar.

– Okay. Ziar. Cineva important care este bine păzit.

– Corect. Mă tot gîndesc la ce a spus Gabe.

– Ce a spus?

– O mulţime de lucruri. A spus că Asad Khalil vizează prada cea mare. A zis: „Înfricoşător, călărea singuratic... crestăturile de pe lamă..."

– Ce spui?

– A zis că este o răzbunare de sînge...

– Ştim asta. Khalil şi-a răzbunat morţii din familie.

– Oare?

– Da. I-a ratat pe Wiggins şi Callum, care este pe moarte. Pe Wiggins nu-l mai poate ajunge şi te va lua pe tine în schimb.

– S-ar putea să dorească asta, dar eu nu sînt un înlocuitor pentru ceea ce doreşte el cu adevărat, după cum nu au fost nici pasagerii zborului Unu-Şapte-Cinci sau colegii noştri de la Clubul Conchistadorilor.

– Să facem o asociere de cuvinte.

– Bine... ziar, Gabe, puşcă, Khalil, raid de bombardament, Khalil, răzbunare...

– Caută să te întorci cu gîndul la momentul în care ai avut pentru prima oară această idee, John. Înapoi în New York. Aşa fac eu de obicei. Dau filmul înapoi pînă la momentul în care...

– Asta este! Citeam tăieturile din ziare referitoare la raidul

aerian şi am avut gîndul acela... apoi... am avut visul ciudat cu un avion care venea aici... are legătură cu un film... un western vechi...

O voce pe interfon a comentat:

– Ultimul apel pentru îmbarcare. Zborul United Airlines Doi-Zero-Patru spre aeroportul Dulles din Washington. Ultimul apel.

– Okay... se conturează. Doamna Gaddafi. Ce spunea ea în articolul acela?

Kate s-a gîndit o secundă, apoi a zis:

– Spunea că... totdeauna va considera Statele Unite ca pe inamicul personal... doar dacă... Kate m-a privit. Oh, Dumnezeule... nu, nu poate fi... este posibil?

Ne-am uitat unul la celălalt şi totul a devenit limpede. Limpede precum cristalul şi de zile întregi priveam la el.

– Unde locuieşte? am întrebat-o. Locuieşte aici, nu-i aşa?

– În Bel Air.

M-am ridicat imediat de pe scaun, fără să mă mai obosesc să-mi iau geanta de voiaj, şi m-am îndreptat spre ieşire. Kate mă însoţea.

– Unde se află Bel Air? am întrebat-o.

– La aproape douăzeci şi cinci – treizeci şi trei de kilometri la nord de aici. Chiar lîngă Beverly Hills.

Ne aflam din nou la terminal şi ne îndreptam spre o staţie de taxi.

– Scoate telefonul şi sună biroul, i-am zis.

Ea a ezitat şi am înţeles-o.

– Mai bine să ne asigurăm că totul este bine decît să ne pară rău, i-am zis eu. Nu am dreptate? Foloseşte numărul pentru cazuri de urgenţă.

Ea a format numărul, dar nu a sunat la FBI.

– Doug? a zis ea. Îmi pare rău că te deranjez la o astfel de oră, dar... da, totul este în regulă...

Nu voiam să urcăm în taxi şi conversaţia să ajungă la urechile şoferului, aşa că am rămas pe loc.

– Da, a zis Kate, am pierdut avionul... te rog să mă asculţi...

– Dă-mi afurisitul ăla de telefon.

Ea mi-l dădu şi i-am spus:

– Aici este Corey. Ascultă. Am un cuvînt pentru tine –

Fatwah. Ca în cazul în care un preot musulman mizează pe capul cuiva. Este clar? Ascultă-mă. Credința mea, bazată pe ceva ce mi-a venit chiar acum în minte – și care este rezultatul a cinci zile de frămîntări – este că Asad Khalil are de gînd să-l ucidă pe Ronald Reagan.

52

Ne-am urcat în taxi și ne-am dus în parcarea aeroportului, unde mașina noastră nu fusese încă expediată la Ventura. Pînă aici, toate bune.

Ne-am suit în mașină și am luat-o spre nord, către casa Marelui Satana.

Vreau să spun că eu nu cred că el este Marele Satana, în mare măsură nu am înclinații politice, dar sînt un anarhist și cred că tot guvernul și toți politicienii sînt mizerabili.

De asemenea, bineînțeles, Ronald Reagan era foarte bătrîn și foarte bolnav, așa că cine ar dori să îl ucidă? Păi, Asad Khalil, de exemplu, care și-a pierdut familia în urma ordinului lui Reagan de bombardare a Libiei. De asemenea, domnul și doamna Gaddafi și-au pierdut fata, ca să nu mai vorbim de cele cîteva luni în care și-au pierdut somnul pînă le-a dispărut din urechi zgomotul exploziilor.

Kate se afla la volan, conducînd în viteză pe autostrada San-Nu-Mai-Știu-Cum.

– Oare Khalil chiar...? a zis ea. Adică, Reagan este ...

– Ronald Reagan s-ar putea să nu-și mai aducă aminte de momentul acela, dar te asigur că Asad Khalil nu a uitat.

– Bine... înțeleg... dar dacă greșim?

– Dar dacă avem dreptate?

Ea nu mi-a răspuns.

– Uite ce este, am zis, totul se potrivește, dar, chiar dacă ne înșelăm, am ajuns totuși la o concluzie isteață?

– Cum poate fi isteață dacă greșim?

– Tu ai grijă cum conduci. Chiar dacă greșim, nu avem nimic de pierdut.

– Ne pierdem afurisitele de slujbe.
– Putem deschide o pensiune.
– Cum naiba m-am încurcat cu tine?
– Vezi cum conduci.

Ne deplasam cu viteză mare, dar, bineînțeles, domnul Douglas Doodoo dăduse deja alarma și pînă acum se aflau destui agenți acasă la Reagan, așa că noi nu eram chiar Compania a șaptea de cavalerie care galopa întru salvarea lui.

– Cîți oameni crezi că are Serviciul Secret de aici? am întrebat-o.
– Nu prea mulți.
– Adică?
– Păi, din cîte îmi amintesc din puținele ocazii în care am avut de-a face cu Serviciile Secrete din L.A., s-a apreciat că riscul ca Reagan să fie atacat a scăzut an de an, plus că se punea problema bugetului și a lipsei de efective. De fapt, doar cu cîțiva ani în urmă, un oarecare dezechilibrat mintal a pătruns pe proprietatea lui și a intrat în casă în timp ce soții Reagan se aflau înăuntru.
– Incredibil.
– Dar nu sînt fără protecție. Dispun de un fel de fond discreționar și au angajat gărzi de corp particulare care să suplimenteze echipa Serviciului Secret. În plus, polițiștii locali țin casa sub supraveghere. De asemenea, cei din biroul FBI-ului din L.A. sînt totdeauna disponibili cînd este nevoie. Ca acum.
– Plus, noi ne îndreptăm într-acolo.
– Corect. Ce altă protecție și-ar mai dori cineva?
– Depinde cine te ține cu pușca.
– N-ar fi trebuit ca *noi* să pierdem avionul acela. Apelul nostru telefonic ar fi fost suficient.
– Eu îți voi lua apărarea.
– Te rog să nu-mi mai faci favoruri. Este vorba doar de egoul tău.
– Încerc să fac doar ceea ce este corect. Aceasta este decizia corectă.
– Nu, nu este. Corect era să ne supunem ordinelor.
– Gîndește-te la cît de multe lucruri am putea spune la o conferință de presă dacă îl prindem în seara asta pe Asad Khalil.
– Ești incorigibil. Ascultă, John, îți dai seama că, dacă Asad

Khalil sau complicele lui pîndeşte casa lui Reagan şi vede o activitate neobişnuită acolo, Khalil va pleca pentru totdeauna, iar noi nu vom şti niciodată dacă presupunerea ta a fost corectă. De fapt, pentru noi, situaţia este oricum proastă.

– Ştiu. Dar există posibilitatea ca Asad Khalil să apară în altă noapte, iar casa lui Reagan să nu fie supravegheată în noaptea asta de el sau de complicele lui. Apoi, presupun că Serviciile Secrete vor încerca să facă ce a făcut şi FBI-ul acasă la Wiggins, ca şi la Callum.

– Serviciul Secret se ocupă de protecţie, John. Nu să întindă capcane şi să folosească o momeală, în special cînd momeala este un fost preşedinte de stat.

– Păi, este evident că trebuie să-l mute pe Reagan într-un loc sigur şi apoi să lase FBI-ul să întindă o capcană în absenţa momelii. Corect?

– Oare cum s-au descurcat federalii toţi anii ăştia fără tine?

Am detectat o notă de sarcasm la care nu m-am aşteptat din partea lui Kate acum, că eram logodiţi. Am dreptate?

– Ştii unde se află casa? am întrebat-o.

– Nu, dar îmi voi da seama după ce ies de pe autostradă.

– Ştii măcar în ce zonă este situată? Rurală? Suburbană?

– Bel Air este, în principal, semisuburbană. Reşedinţa are unul sau două pogoane de pădure. Cîţiva prieteni de-ai mei au trecut pe lîngă casa lui Reagan, chiar şi acele trasee stupide pe la casele starurilor trec pe acolo. Am înţeles că reşedinţa se află la cîteva pogoane în spatele zidurilor şi nu poate fi observată de la drum.

– Are un portar de nădejde?

– Ne vom convinge în curînd.

Am ieşit de pe autostradă şi Kate a luat legătura, prin telefon, cu biroul FBI. A ascultat şi a repetat o serie de instrucţiuni complicate, pe care le-am notat pe nota de plată de la hotelul Marina del Rey. Kate i-a dat ofiţerului de serviciu date despre maşina noastră, precum şi numărul de înmatriculare.

Terenul în Bel Air era deluros, şoselele şerpuiau, iar vegetaţia luxuriantă putea ascunde o armată de trăgători de elită. După cincisprezece minute am ajuns pe o stradă cu foarte mulţi copaci, numită St. Cloud Road, pe care se aflau case imense, majoritatea de-abia vizibile în spatele gardurilor, zidurilor şi a gardurilor vii.

M-am aşteptat să văd, în faţa reşedinţei lui Reagan, maşini şi agenţi, dar totul era liniştit şi întunecat. Poate chiar ştiau ce aveau de făcut.

Brusc, doi tipi au apărut dintr-un tufiş şi ne-am oprit.

Următorul lucru pe care l-am constatat a fost că aveam doi pasageri pe bancheta din spate şi că eram îndrumaţi spre nişte porţi care întrerupeau un zid.

Porţile de fier s-au deschis automat, iar Kate a trecut de ele şi a fost îndrumată spre o parcare în partea stîngă, lîngă o gheretă de pază. Era destul de palpitant să faci parte din istorie şi ar fi fost chiar distractiv dacă nu erau toate feţele acelea grave.

Am coborît din maşină şi am privit în jur. În depărtare se zărea casa lui Reagan, o locuinţă tipică de fermă, unde licăreau cîteva lumini. Nu părea să fie prea mulţi oameni prin preajmă, dar eram aproape convins că locul mişuna de trăgători de elită şi de oameni ai Serviciului Secret deghizaţi în copaci, pietre sau în orice altceva ca să se confunde cu mediul.

Era o noapte luminată de lună, aşa-zisă de vînătoare în perioada dinaintea ochelarilor cu infraroşii şi a lunetelor care au făcut ca fiecare noapte să fie bună de vînătoare. Oricum, probabil că fostul preşedinte nu se plimba pe afară la această oră, aşa că a trebuit să presupun că şi Khalil a avut o zi în care a supravegheat locul şi s-a decis să aştepte pînă ce Reagan îşi va face plimbarea de dimineaţă.

O briză uşoară aducea mirosul tufişurilor înflorite de pe pajişte, iar păsările de noapte ciripeau în copaci. Sau, poate, copacii erau oamenii Serviciului Secret daţi cu parfum, care ciripeau între ei.

Ni s-a cerut politicos să rămînem lîngă maşină, ceea ce am şi făcut, cînd – ce să vezi? Douglas Penismic iese din ghereta de pază şi se îndreaptă spre noi.

Douglas a trecut direct la subiect şi mi-a zis:

– Mai spune-mi o dată de ce te afli aici.

Nu mi-a plăcut tonul lui, aşa că am replicat:

– Spune-mi de ce nu ai *fost* ieri aici. Chiar trebuie să gîndesc numai eu?

– Depăşeşti măsura, domnule.

– Întreabă-mă dacă îmi pasă.

– Ajunge cu nesubordonarea.

– Tocmai mi-am făcut încălzirea.

În cele din urmă, Kate a intervenit:

– Okay. Destul. Potoliți-vă. Doug, i-a zis ea lui Penismic, hai să depășim acest moment și să stăm de vorbă.

Așa că cei doi, Kate și prietenul ei, s-au depărtat, vorbind în șoaptă, iar eu am rămas în urma lor, supărat foc pentru nimic. Totul era în legătură cu egoul masculin și atitudinea în fața femelei. Foarte primitiv. Pot să mă ridic deasupra acestor lucruri. Ar trebui să încerc cîteodată.

O doamnă de la Serviciul Secret îmbrăcată în haine de stradă s-a apropiat de mine și s-a prezentat cu numele de Lisa, apoi mi-a spus că era un fel de inspector. Avea aproape patruzeci de ani, era atrăgătoare și misterioasă.

Am flecărit o vreme, iar ea părea foarte curioasă să afle cum am ajuns la concluzia că există o amenințare cu moartea la adresa fostului președinte.

I-am spus Lisei că mă aflam la bar, cu o băutură în față, cînd brusc mi-a venit ideea. Ei nu i-a plăcut explicația, așa că am dezvoltat-o puțin, precizînd că beam Coca-Cola și că eu eram persoana responsabilă de cazul Asad Khalil și altele asemenea.

Nu numai că am fost chestionat, dar mi s-a ținut și companie, așa că nu am putut hoinări prin jur.

– Cîți dintre acești copaci, am întrebat-o eu, sînt de fapt oameni ai Serviciului Secret?

Ea s-a gîndit că glumeam și a zis:

– Toți.

Am întrebat-o despre vecinii lui Reagan, iar ea mi-a spus că împrejurimile sînt ticsite de staruri de film și alte celebrități, că este plăcut să lucrezi pentru familia Reagan și că, de fapt, ne aflăm tot în Los Angeles, deși mi se părea un cadru de film din junglă.

Lisa și cu mine am sporovăit o vreme, în timp ce Kate vorbea cu fostul ei amant, încercînd să liniștească lucrurile, spunîndu-i, sînt sigur, că nu eram ticălosul care păream. Eram obosit, fizic și mental, iar toată scena părea ireală.

Pe parcursul discuției cu Lisa, ea mi-a spus la un moment dat:

– Numărul casei lui Reagan era șase-șase-șase, dar după ce ei au cumpărat locuința l-au schimbat în șase-șase-opt.

– Din motive de securitate? am zis eu.

– Nu. Şase-şase-şase este numărul diavolului. Potrivit Apocalipsei Sf. Ioan. Nu ştiai?

– Oh...

– Deci, presupun că Nancy l-a schimbat.

– Înţeleg... ar trebui să-mi verific cartea de credit Amex. Cred că am pe ea trei de şase.

Ea a rîs.

Aveam sentimentul că Lisa ne putea fi de folos, aşa că am devenit şi mai amabil şi ne-am înţeles de minune. Chiar cînd îmi foloseam farmecele, a revenit Kate, căreia i-am făcut cunoştinţă cu noua mea prietenă Lisa.

Kate nu a arătat prea mare interes pentru Lisa şi m-a tras deoparte.

– La prima oră, mîine dimineaţă, trebuie să luăm avionul pentru Washington, mi-a zis ea. Încă putem participa la conferinţa de presă.

– Ştiu. Ceasul la New York arată cu trei ore mai devreme.

– John, taci şi ascultă-mă. De asemenea, directorul vrea să vorbească cu tine. S-ar putea să ai necazuri.

– Nu mai sînt un erou?

Ea mi-a ignorat întrebarea şi a zis:

– Ni s-au reţinut camere în hotelul aeroportului şi avem bilete pentru primul avion care va pleca dimineaţă devreme la D.C. Să mergem.

– Înainte de a pleca, am timp să-l lovesc în testicule pe Doug?

– Nu te-ar ajuta deloc în carieră, John. Să mergem.

– Bine.

M-am dus la Lisa şi i-am spus că noi trebuie să plecăm, iar ea a zis că ne va deschide porţile. Ne-am dus la maşină şi Lisa a venit cu noi. Nu prea voiam să plec, aşa că m-am adresat Lisei:

– Hei, am un sentiment de vină că i-am sculat din pat pe toţi. Şi cred că ar trebui să stau cu voi pînă în zori. Nu este nici o problemă. M-aş bucura.

– Las-o baltă, a zis ea.

– Urcă în maşină, a spus Kate.

Lisa, care era prietena mea, s-a gîndit că îmi era datoare o explicaţie pentru replica ei promptă.

– Domnule Corey, a replicat ea, noi avem un plan de pază

întocmit cu grijă încă din anul 1988. Nu cred că dumneavoastră faceți parte din el.

– Acum nu sîntem în anul 1988. De asemenea, nu este doar o misiune de protecție. Noi încercăm și să capturăm un asasin periculos.

– Știm asta. De aceea ne aflăm aici. Nu vă faceți griji.

– John, să mergem, a intervenit Kate.

Am ignorat-o pe Kate și m-am adresat Lisei:

– Poate ar fi bine să intrăm în casă ca să nu vă stăm în cale.

– Nu.

– Să ciocnim un pahar cu Ron și Nancy.

Lisa a rîs.

– John, vino, a zis din nou Kate.

– Oricum, ei nu sînt în casă, a spus doamna de la Serviciul Secret.

– Poftim?

– Nu sînt în casă, a repetat ea.

– Unde sînt?

– Nu pot să vă spun.

– Okay. Vrei să spui că i-ați mutat deja și se află acum sub pază atentă în altă locuință, ca de exemplu la Fort Knox?

Lisa a privit în jur, apoi ne-a spus:

– De fapt, nu este un secret. A scris și în ziare, dar prietenul tău de aici, la care ai strigat, nu vrea să știți.

– Ce să știu?

– Păi, familia Reagan a plecat de ieri ca să petreacă cîteva zile la Rancho del Cielo.

– Adică?

– Rancho del Cielo. Ranch-ul din Cer.

– Vrei să spui că sînt morți?

– Nu, a spus ea și a rîs. Este vorba de o fermă veche, situată la nord de aici, în munții Santa Inez. Este fosta Casă Albă din vest.

– Vrei să spui că sînt la ranch-ul acela, nu-i așa?

– Da. Această călătorie la vechea casă este un fel de... ei o numesc ultima raită. El este foarte bolnav, știți.

– Știm.

– Soția lui s-a gîndit că i-ar face bine. El este atașat de locul acela.

– Îmi amintesc de asta. Şi a apărut ştirea în ziare?

– A fost o scăpare a presei. Nu a apărut în toate mijloacele media. Dar presa este invitată acolo vineri, ultima zi pe care Reagan o petrece la ranch. Se vor face fotografii şi altele de felul ăsta. Ceva de genul „bătrînul călătorind la asfinţitul soarelui". Destul de trist. Eu nu ştiu de conferinţa de presă de acum, a adăugat ea.

– Am înţeles. Aveţi oameni şi acolo?

– Bineînţeles. Sărmanul are boala Alzheimer, a zis ea ca pentru sine. Cine ar vrea să-l ucidă?

– Ei bine, *el* poate să aibă această boală, dar cei care vor să-l ucidă au memorie lungă.

– Înţeleg. Situaţia este sub control.

– Cît de mare este acel ranch?

– Destul de mare. Se întinde pe aproape şapte sute de pogoane.

– Cîţi agenţi ai Serviciului Secret vegheau acolo pe vremea în care el era preşedinte?

– Aproape o sută.

– Iar acum?

– Nu ştiu. Astăzi sînt şase. Încercăm să mai trimitem încă doisprezece. Serviciul Secret de aici, din L.A., nu este mare. Nici unul din birourile noastre nu este mare. Cînd avem nevoie, apelăm la efectivele poliţiei locale şi la cele de la Washington.

Kate nu mai părea atît de dornică să plece şi a întrebat-o pe Lisa:

– De ce nu apelaţi la FBI?

– Agenţii FBI-ului au plecat deja din Ventura. Dar ei se vor posta lîngă Santa Barbara. Acesta este oraşul cel mai apropiat de zonă. Nu putem avea personal din afara Serviciului Secret chiar la ranch, deoarece nu înţeleg modul nostru de operare. Pot fi răniţi oameni.

– Dar, dacă nu aveţi destui agenţi, atunci persoanele pe care le protejaţi ar putea fi rănite, a accentuat Kate.

Lisa nu a răspuns.

– De ce nu l-aţi dus de aici într-un loc sigur? am întrebat eu.

Lisa a privit din nou în jur şi a zis:

– Uite ce este, aceasta nu este considerată o ameninţare destul de credibilă. Dar, ca să vă răspund la întrebare, există un singur

drum îngust, în serpentină, care duce în munți și acesta este el însuși o capcană. Elicopterul prezidențial, luminat, nu se mai află acolo, și chiar dacă ar fi, munții sînt complet acoperiți de ceață noaptea, ca în majoritatea nopților din anul acesta.

– Iisuse. A cui a fost ideea asta?

– Adică să plece la Rancho del Cielo? Nu știu. Probabil că a părut o idee bună atunci. Înțeleg că Reagan, în ciuda vechii sale slujbe, este un om bolnav care nu a mai fost în atenția opiniei publice de zece ani. El nu a făcut sau nu a spus nimic care l-ar putea face să devină o țintă a unui terorist. De fapt, ne ocupăm mai mult cu reperarea amenințărilor cu moartea la adresa animalelor preferate de la Casa Albă decît cu cele împotriva acestui fost președinte. Înțeleg că situația s-a schimbat, iar noi am acționat corespunzător. Între timp, avem trei șefi de stat care vizitează L.A., dintre care doi sînt urîți de jumătate de glob, așa că sîntem puțin tensionați. Nu ne permitem să pierdem un șef de stat dintr-o țară prietenă, aflat în vizită, chiar dacă nu este o persoană agreabilă. Nu vreau să par rece și fără inimă, dar hai să fim cinstiți: Ronald Reagan nu este atît de important.

– Cred că este pentru Nancy. Pentru copii. Ascultă, Lisa, este vorba de impactul psihologic în cazul în care este ucis un fost președinte. Nu e bine pentru moralul oamenilor. Înțelegi? Ca să nu mai vorbesc de slujba ta. Deci, încearcă să-ți convingi șefii să ia amenințarea în serios.

– Dar o luăm în serios. Facem tot ce putem în acest moment.

– De asemenea, există și posibilitatea capturării teroristului numărul unu din America.

– Știu asta. Dar înțeleg că teoria ta nu are mulți adepți.

– Bine. Să nu zici că nu v-am avertizat.

– Apreciem asta.

Am deschis portiera mașinii, iar Lisa m-a întrebat:

– Vă duceți acolo?

– Nu, am replicat eu. Nu în munți pe întuneric. Și trebuie să fim mîine la Washington. Mulțumesc.

– Dacă vrei să știi, sînt de partea ta în problema asta.

– Ne vedem la ancheta Senatului.

Am urcat în mașină, iar Kate se afla deja la volan. A ieșit din

parcare şi s-a înscris pe drumul de acces. Porţile s-au deschis automat şi am ajuns pe St. Cloud Road.

– Unde mergem? m-a întrebat Kate.

– La Ranch-ul din Cer.

– De ce te-am mai întrebat?

53

Am plecat spre Rancho del Cielo. Dar mai întîi trebuia să ieşim din Santa Bel Air şi am pierdut ceva timp pînă să găsim intrarea pe autostradă.

– Ştiu deja răspunsul, a zis Kate, dar spune-mi de ce mergem acolo.

– Deoarece sînt şanse nouăzeci la sută să-şi facă apariţia.

– Mai încearcă.

– Mai avem şase ore la dispoziţie pînă la plecarea avionului. Am putea încerca să-l omorîm pe Asad Khalil în timp ce ne omorîm timpul.

Ea a inspirat adînc, ca să simtă aroma florilor, presupun.

– Şi tu crezi că Asad Khalil ştie că Reagan se afla acolo şi că intenţionează să-l ucidă, nu-i aşa?

– Cred că Asad Khalil a intenţionat să-l ucidă în Bel Air, dar, cînd a ajuns în California, a primit veşti de la cineva şi l-a pus pe Azim Rahman să-l ducă în nord, ca să verifice terenul din jurul ranch-ului lui Reagan şi să-şi ascundă într-un canion geanta de voiaj care conţine probabil pistoalele Glock şi actele false de identitate. Totul se potriveşte, are sens, iar dacă mă înşel, atunci mi-am greşit meseria.

Ea s-a gîndit un moment, apoi a spus:

– Bine, sînt alături de tine, la bine şi la rău. Acesta este şi jurămîntul, nu-i aşa?

– Absolut.

– Iar angajarea este reciprocă.

– Hei, aş încasa un glonţ în locul tău.

Ea s-a uitat la mine şi ochii ni s-au întîlnit. A văzut că vorbesc serios şi nici unul dintre noi nu a spus ceea ce era evident, că s-ar putea să ne convingem în curînd.

– Şi eu, a spus ea.

În cele din urmă am ajuns la autostradă şi ne-am îndreptat spre nord, pe autostada San Diego.

– Ştii unde se află acel ranch? am întrebat-o.

– Undeva în munţii Santa Inez, lîngă Santa Barbara.

– Unde se află Santa Barbara?

– La nord de Ventura şi la sud de Goleta.

– Am înţeles. Cît timp ne va lua?

– Pînă la Santa Barbara aproape două ore, depinde de ceaţă. Nu ştiu cum vom ajunge la ranch de acolo, dar vom afla.

– Vrei să conduc eu?

– Nu.

– Pot să o fac.

– Ştiu să conduc şi ştiu drumurile. Culcă-te.

– Mă distrez prea bine. Dacă vrei, putem opri la biroul din Ventura să luăm vestele antiglonţ.

– Nu anticipez un schimb de focuri. De fapt, cînd vom ajunge la ranch ni se va cere politicos să plecăm, aşa cum s-a întîmplat la Bel Air. Serviciile Secrete îşi protejează foarte bine sectorul de activitate. În special cînd vine vorba de FBI.

– Sînt de acord.

– Nu vom primi nici o însărcinare în cazul ăsta, dar, dacă vrei să participi la o posibilă acţiune, atunci am ales destinaţia potrivită.

– Asta este tot ce doresc. Sună mai tîrziu la biroul din Ventura şi află unde sînt amplasaţi în Santa Barbara amicii de la FBI.

– Bine.

– Hei, ce drum plăcut. Este o zonă foarte frumoasă. Îmi aduce aminte de vechile filme cu cow-boy. Gene Autry, Roy Rogers, Tom Mix.

– N-am auzit niciodată de ei.

După o vreme m-am uitat la ceas şi am văzut că era ora 1:15 a.m. Lungă zi!

Am ajuns la o intersecţie. La est se afla Burbank, iar la vest, Route 101, autostrada Ventura, către care s-a îndreptat Kate.

– De data asta nu urmăm linia coastei, a zis ea, deoarece s-ar putea să fie ceaţă. Pe aici ajungem mai repede.

– Tu ştii mai bine.

Deci am luat-o spre vest, prin San Fernando Valley. Cum pot

oamenii ăştia să-i păstreze imaculaţi pe toţi aceşti San[1] şi Santa[2]? Eram destul de obosit şi am căscat din nou.

– Culcă-te.

– Nu. Vreau să-ţi ţin companie, să-ţi aud vocea.

– Bine. Fii atent – de ce ai fost atît de obraznic cu Doug?

– Cine este Doug? Oh, tipul ăla. Te referi la întîlnirea din L.A. sau la cea din Bel Air?

– La amîndouă.

– Păi, în Bel Air am fost supărat pe el pentru că ştia că familia Reagan nu era acasă şi nu ne-a spus unde plecaseră.

– John, nu ai ştiut asta decît *după* ce te-ai purtat urît cu el.

– Să nu despicăm firul în patru.

Ea a rămas tăcută o vreme, apoi a zis:

– Nu m-am *culcat* cu el, doar ne-am întîlnit în oraş. Este însurat. Are o căsnicie reuşită şi doi copii la colegiu.

N-am simţit nevoia să răspund.

Ea a forţat puţin nota şi a spus:

– Puţină gelozie nu strică, dar tu chiar...

– Ajunge. Cum numeşti tu reacţia ta din New York?

– Este o situaţie total diferită.

– Explică-mi şi mie ca să înţeleg.

– Tu eşti încă legat de Beth. Povestea din L.A. aparţine trecutului.

– Am înţeles. Să lăsăm asta.

– Okay.

Ea mi-a luat mîna şi mi-a strîns-o.

Aşadar, eram logodit de aproape douăzeci şi patru de ore şi nu ştiam cum mă voi descurca pînă în iunie.

Am mai discutat diverse lucruri timp de jumătate de oră, apoi am observat că ne aflam în munţi, pe dealuri sau orice ar fi fost, şi drumul părea destul de periculos, dar Kate avea aerul că este foarte sigură pe volan.

– Ai vreun plan pentru momentul în care vom ajunge la Santa Barbara? m-a întrebat ea.

– Nu chiar. Vom vedea atunci...

– Ce?

---

[1] Sfînt (lb.spaniolă) (n. tr.).

[2] Sfîntă (lb.spaniolă) (n. tr.).

– Nu știu. Totdeauna apare ceva. De fapt, noi trebuie să ajungem la ranch.

– Las-o baltă, așa cum ar zice prietena ta Lisa.

– Care Lisa? Oh, agenta de la Serviciul Secret.

– În California sînt multe femei frumoase.

– În California nu este decît o femeie frumoasă. *Tu.*

Și așa mai departe.

A sunat telefonul lui Kate și nu putea fi decît Douglas Penismic, care ne verifica după ce descoperise că nu ne cazasem la hotelul aeroportului.

– Nu răspunde, i-am zis lui Kate.

– Trebuie să răspund.

Bineînțeles că la telefon era *Señor Sin Cojones*[1]. Kate a ascultat cîteva secunde, apoi a zis:

– Păi... ne aflăm pe Unu-Zero-Unu și ne îndreptăm spre nord. A ascultat, apoi a replicat. Este adevărat... am descoperit că familia Reagan este...

Era clar că individul o întrerupsese, iar ea asculta ce zice.

– Dă-mi telefonul, i-am zis.

Ea a clătinat din cap și a continuat să asculte.

Eram cu adevărat supărat, deoarece știam că tipul o mustra. Și nu-i faci așa ceva logodnicei lui John Corey decît dacă te-ai săturat de viață. Nu voiam să-i smulg telefonul din mînă, așa că am stat și am fiert în suc propriu. Mă întrebam și de ce nu cere să vorbească cu mine. N-avea *cojones.*

De cîteva ori Kate a încercat să spună ceva, dar Doggy Penismic o tot întrerupea. În cele din urmă, Kate a răbufnit și a zis:

– Ascultă, Doug, eu *nu* înțeleg de ce mi-ai ascuns unele informații și le-ai spus celor de la Serviciul Secret să facă la fel. Dacă vrei să știi, noi am fost trimiși aici de co-comandantul ATTF din New York, care a cerut și ca biroul local din L.A. să ne acorde tot sprijinul necesar. În acest caz ATTF este desemnată ca responsabilă, iar noi sîntem reprezentanții ei în L.A. Eu sînt, și am fost, ușor de contactat prin telefonul celular și prin pager și așa va rămîne. Tot ce trebuie să știi este că domnul Corey și cu mine ne vom urca în acel avion de dimineață dacă superiorii noștri din New York sau Washington nu ne cer altceva. În plus,

[1] Domnul fără testicule (lb. spaniolă).

nu este treaba ta unde dorm şi cu cine, a mai zis ea şi a închis telefonul.

Voiam să-i spun „Bravo", dar era mai bine să tac.

Ne-am continuat drumul în tăcere. Cîteva minute mai tîrziu, telefonul ei a sunat din nou şi Kate a răspuns. Ştiam că nu putea să fie Douglas Doodoo, fiindcă nu avea curajul să sune iarăşi. Dar m-am gîndit că sunase la Washington şi se plînsese de noi, iar acum cei de acolo ne telefonau să ne întoarcă din drumul nostru spre ranchul lui Reagan. Nu mai aveam nici o speranţă. De aceea am fost plăcut surprins, şi uşurat, cînd Kate mi-a întins telefonul şi mi-a zis:

– Este Paula Donnelly de la Centrul de Comandă al Cazului din New York. Pe linia ta directă de telefon a sunat un domn care nu doreşte să vorbească decît cu tine. Este Asad Khalil, a adăugat ea inutil.

– Corey la telefon, i-am zis eu Paulei. Tipul ăsta pare credibil?

– Nu prea ştiu cum ar vorbi un ucigaş în masă, dar tipul spune că a vorbit cu tine în Ventura şi că tu i-ai dat numărul tău direct.

– Ăsta este individul. Poţi să-mi faci legătura cu el?

– Pot, dar nu vrea asta. Vrea numărul tău de-acolo, aşa că, dacă eşti de acord, îi voi da numărul celularului lui Kate. Nu cred că îmi va da numărul lui.

– Bine. Dă-i-l. Mulţumesc, Paula, am zis şi am închis.

Nici eu, nici Kate nu am scos un cuvînt şi am aşteptat un timp care a părut destul de lung. În cele din urmă, telefonul a sunat, iar eu am răspuns:

– Corey.

– Bună seara, domnule Corey, a zis Asad Khalil, sau poate ar trebui să spun bună dimineaţa?

– Spune cum vrei.

– Te-am trezit?

– Nu este nici o problemă. Oricum trebuia să mă scol ca să răspund la telefon.

O vreme s-a lăsat tăcerea pînă a înţeles genul meu de umor. Nu puteam şti sigur de ce mă sună, dar cînd te caută cineva care nu are nimic de oferit, înseamnă că vrea ceva de la tine.

– Deci, am zis eu, ce-ai mai făcut de cînd am vorbit ultima oară?

– Am călătorit. Dar tu?

– Şi eu la fel. Ciudată coincidenţă, am adăugat eu, tocmai vorbeam despre tine.

– Sînt sigur că în zilele acestea ai mai vorbit puţin şi despre altceva.

Ticălosule.

– Hei, am şi eu viaţa mea. Dar tu?Nu a părut să înţeleagă expresia şi a replicat:

– Bineînţeles că sînt în viaţă. Foarte viu, de fapt.

– Aşa este. Deci, ce pot face pentru tine?

– Unde te afli, domnule Corey?

– Sînt în New York.

– Da? Credeam că am sunat la un telefon celular.

– Aşa şi este. Telefonul celular se află în New York, iar eu sînt lîngă el. Tu unde eşti?

– În Libia.

– Glumeşti? Te aud ca şi cînd eşti la cîteva străzi de aici.

– Poate că *sînt.* Poate că mă aflu în New York.

– Poate. Uită-te pe fereastră şi încearcă să-ţi dai seama unde te afli. Vezi cămile sau taxiuri galbene?

– Domnule Corey, nu-mi place umorul dumitale şi nu are nici o importanţă unde ne aflăm amîndoi din moment ce minţim şi unul, şi celălalt.

– Exact. Deci, care este scopul acestui apel telefonic? Ce doreşti?

– Crezi că sun doar pentru favoruri? Voiam doar să-ţi aud vocea.

– Foarte amabil din partea ta. Ai mai avut un vis cu mine?

M-am uitat la Kate, care privea ţintă drumul întunecat. Era puţină ceaţă la sol, iar atmosfera era fantastică. Ea mi-a aruncat o privire şi mi-a făcut cu ochiul.

În cele din urmă, Khalil a răspuns:

– De fapt, *te-am* visat.

– Un vis frumos?

– Am visat că ne-am întîlnit într-un loc întunecat şi că apoi am ieşit la lumină, singur, acoperit de sîngele tău.

– Serios? Ce crezi că înseamnă asta?

– Ştii foarte bine ce.

– Visezi vreodată *femei?* Ştii cum, apoi te trezeşti excitat?

Kate mi-a dat cu cotul în coaste.

Khalil nu mi-a răspuns la întrebare, ci a schimbat subiectul.

– De fapt, a zis el, ar fi cîteva lucruri pe care ai putea să le faci pentru mine.

– Ştiam eu.

– Mai întîi, te rog să-i spui domnului Wiggins că şi dacă o să-mi mai ia cincisprezece ani de acum încolo, tot îl voi ucide.

– Ascultă, Asad. Nu este oare momentul să uiţi şi să mergi mai departe...

– Taci.

Dumnezeule.

– În al doilea rînd, domnule Corey, asta este valabil şi pentru tine, şi pentru domnişoara Mayfield.

I-am aruncat o privire lui Kate, dar nu părea că poate auzi ultimele cuvinte ale lui Khalil.

– Ştii, Asad, i-am zis eu interlocutorului meu nebun, nu-ţi poţi rezolva toate problemele prin violenţă.

– Bineînţeles că pot.

– Cel ce ridică sabia de sabie...

– Cel care mînuieşte sabia mai iute va supravieţui. Există un poem în limba mea, pe care voi încerca să ţi-l traduc. Este vorba despre un luptător solitar, neînfricat, călare pe...

– Hei, pe ăsta îl ştiu! Araba mea este puţin greoaie, dar o să ţi-l dau în engleză... Mi-am dres glasul şi am recitat: „Înfricoşător, călărea singuratic doar cu sabia lui yemenită; nu avea nici un ornament pe ea decît crestăturile de pe lamă". Cum ţi se pare?

S-a lăsat o tăcere lungă, apoi Khalil m-a întrebat:

– De unde ai învăţat asta?

– Din Biblie? Nu, stai să mă gîndesc. De la un prieten arab. Am o mulţime de prieteni arabi care lucrează cu mine, am adăugat ca să-l enervez. Ei se străduiesc din greu să dea de urma *ta.*

Domnul Khalil a reflectat la spusele mele şi m-a informat:

– Toţi se vor duce în iad.

– Dar tu, amice, unde vei ajunge?

– În Paradis.

– Te afli deja în California.

– Sînt în Libia. Mi-am dus la îndeplinire Jihadul.

– Păi, dacă te afli în Libia, nu mă mai interesează conversaţia şi încărcăm nota de plată a telefonului, aşa că...

– Îţi voi spune *eu* cînd se încheie această conversaţie.

– Atunci treci la subiect.

De fapt, mi-am dat seama că ştiam ce voia. Şi mai interesant, în pauzele discuţiei am auzit o pasăre ciripind, ceea ce m-a făcut să cred că Asad Khalil nu se afla într-o casă, doar dacă nu avea un canar. Adică, nu mă pricep prea mult la ciripitul păsărilor, dar ştiu cînd cîntă o pasăre, iar acesta semăna cu cel al unei păsări de noapte pe care o auzisem în Bel Air. Eram destul de sigur că tipul se află încă în zonă, cu ajutorul păsărilor sau fără ele.

Oricum, Asad Khalil a ajuns la scopul real al apelului lui telefonic şi m-a întrebat:

– Ce mi-ai spus ultima oară cînd am vorbit?

– Cred că te-am numit sodomit de cămile. Dar vreau să-mi retrag spusele, deoarece au o tentă rasială, iar ca angajat al FBI-ului şi ca american ce sînt, eu...

– Ceva în legătură cu mama şi tatăl meu.

– Oh, da. Păi, FBI-ul – de fapt, CIA şi prietenii lor de peste Ocean – au informaţii sigure că mama ta era... cum să-ţi spun? Că era un gen de prietenă foarte bună a domnului Gaddafi. Mă înţelegi? Hei, sîntem bărbaţi, nu-i aşa? Înţelegem astfel de lucruri. Okay, este vorba de mama ta şi, poate, este greu să auzi asta, dar avea şi ea anumite dorinţe şi nevoi. Corect? Şi ştii că... s-a simţit oarecum părăsită pentru că tatăl tău era plecat mereu... hei, mai eşti pe fir?

– Continuă.

– Bine. M-am uitat la Kate care a ridicat degetul mare în semn de victorie. Deci, am continuat eu, ascultă, Asad. Eu nu judec pe nimeni. Poate mama ta şi Mu'ammar nu s-au combinat decît *după* ce tatăl tău – oh, asta este altă problemă – tatăl tău. Eşti cu adevărat sigur că vrei să auzi toate astea?

– Spune mai departe.

– Okay. Păi, este vorba din nou de CIA – sînt un grup de băieţi foarte deştepţi şi cunosc lucruri pe care nici nu le poţi bănui. Am un prieten adevărat în CIA, Ted, iar el mi-a spus că tatăl tău – Karim era numele lui, nu-i aşa? Oricum, ştii ce s-a întîmplat la Paris. Dar cred că nu ştii că nu israelienii l-au terminat – ucis. De

fapt, Asad, a fost... ei bine, de ce să răscolim trecutul? Ticăloşii se mai întîmplă. Înţelegi? Şi ştiu cum eşti cînd ai pică pe cineva, aşa că de ce să o iei de la capăt. S-o lăsăm baltă.

S-a lăsat tăcerea un timp, apoi a zis:

– Continuă.

– Eşti sigur? Adică, ştii cum sînt oamenii. Ei spun: „Continuă. Spune-mi totul. Nu-ţi voi purta pică." Apoi, după ce le dai veştile proaste, te urăsc. Nu vreau să mă urăşti.

– Nu te urăsc.

– Dar vrei să mă ucizi.

– Da, dar nu te urăsc. Nu mi-ai făcut nimic.

– Bineînţeles că ţi-am făcut ceva. Ţi-am încurcat planurile de a-l ucide pe Wiggins. Nu poţi să-mi acorzi puţin credit? Şi tu, Brutus?

– Poftim?

– E din latină. Aşa că nu mă supăr dacă mă urăşti, dar de ce să mă amestec în aşa ceva? Adică, eu cu ce mă aleg dacă îţi spun despre tatăl tău?

El a reflectat o clipă, apoi a explicat:

– Dacă îmi spui ce ştii, atunci ai cuvîntul meu că nu o să vă fac nici un rău, nici ţie, nici domnişoarei Mayfield.

– Nici lui Wiggins.

– Asta nu pot promite. El este un cadavru viu.

– Bine, în regulă. Mai bine mai puţin decît nimic. Deci, unde rămăsesem...? Oh, la întîmplarea din Paris. Mda, nu vreau să fac speculaţii sau să semăn sămînţa îndoielii şi neîncrederii, dar trebuie să-ţi pui aceeaşi întrebare pe care şi-au pus-o toţi poliţiştii cînd au anchetat această crimă. Întrebarea este: *Cui bono?* Este în latină. Nu în italiană. Vorbeşti italiana – nu-i aşa? Deci, *cui bono?* Cui îi foloseşte. Cine ar fi avut de cîştigat de pe urma morţii tatălui tău?

– Evident, israelienii.

– Fii serios, Asad. Eşti mult mai deştept. Cîţi căpitani din armata libiană au fost ucişi de israelieni pe străzile Parisului? Au nevoie de un motiv ca să ucidă pe cineva. Ce le-a făcut tatăl tău? Spune-mi dacă ştii ceva.

L-am auzit cum îşi drege glasul, apoi a replicat:

– Era un antisionist.

– Cine din Libia nu este? Haide, amice. Iată tristul adevăr. Prietenii mei din CIA sînt siguri că nu israelienii ţi-au ucis tatăl. De

fapt, crima, după spusele dezertorilor libieni, a fost comandată de domnul Mu'ammar Gaddafi în persoană. Îmi pare rău.

El nu a scos nici un cuvînt.

– Iată cum se pune problema, am continuat eu. Tatăl tău şi Mu'ammar aveau păreri politice diferite? Cineva din Tripoli îl ura pe tatăl tău? Sau la mijloc era mama ta? Cine ştie? Spune-mi tu.

Tăcere.

– Mai eşti pe fir? Asad?

– Eşti un mincinos împuţit, mi-a zis Asad Khalil, şi voi simţi o mare plăcere să-ţi tai limba înainte de a-ţi lua gîtul.

– Vezi? *Ştiam* că ai să te superi. Încearcă să faci o favoare şi... Alo? Asad? Alo?

Am închis telefonul şi l-am pus pe scaun, între mine şi Kate. Am inspirat adînc.

O vreme am călătorit în linişte, apoi i-am relatat pe scurt lui Kate sfîrşitul conversaţiei, ba chiar i-am spus şi că el a zis că o va ucide.

– Nu cred că îi place de noi, am tras eu concluzia.

– De *noi?* Pe *tine* nu te place. Vrea să-ţi taie limba şi să-ţi ia capul.

– Hei, am *prieteni* care ar dori să-mi facă asta.

Am izbucnit amîndoi în rîs, încercînd să înseninăm atmosfera.

– Oricum, a zis ea, cred că l-ai manevrat bine. Adică, de ce să fii serios şi profesionist?

– Regula este următoarea: cînd suspectul are ceva de care ai tu nevoie, tratează-l cu respect şi acordă-i importanţă. Cînd acesta te sună pentru că el vrea ceva, atunci freacă-l cît poţi de mult.

– Nu-mi amintesc ca sfatul ăsta să figureze în manualul de interogatorii.

– Eu rescriu acest manual.

– Am observat. S-a gîndit un moment, apoi a zis: Dacă se întoarce vreodată în Libia, va dori să capete nişte răspunsuri.

– Dacă va pune astfel de întrebări în Libia, va muri. Sau va continua să nege evidenţa, sau va proceda în Libia ca aici, am adăugat. Este un individ periculos, motivat, o maşină care ucide, un tip care şi-a dedicat viaţa răzbunării.

– Iar tu i-ai mai dat cîteva motive în direcţia asta.

– Sper.

Ne-am continuat drumul şi am observat că nu mai era nimeni pe şosea. Doar un idiot ar ieşi într-o noapte ca asta, la o asemenea oră.

– Încă mai crezi că Asad Khalil se află în California? a întrebat Kate.

– Ştiu asta. Este pe undeva în munţi, lîngă sau în ranchul lui Reagan.

Ea a privit pe geam către dealurile negre înconjurate de ceaţă.

– Sper să nu fie, a zis ea.

– Eu sper că este.

54

La punctul în care autostrada părăsea dealurile şi devenea şosea de coastă, Route 101 ne-a dus în Ventura. Ceaţa era destul de groasă şi de-abia se vedea la şase metri în faţa noastră.

În partea stîngă am văzut luminile de la Ventura Inn şi i-am zis lui Kate:

– Acolo ne-am logodit.

– Vom reveni în luna de miere.

– Mă gîndeam la Atlantic City.

– Mai gîndeşte-te. După cîteva secunde, în care ea s-a gîndit, mi-a zis: Orlunde eşti fericit.

– Sînt fericit dacă *tu* eşti fericită.

Ne deplasam cu doar şaizeci şi cinci de kilometri pe oră, dar şi aşa părea că mergem prea repede în condiţiile date. Am văzut un indicator pe care scria SANTA BARBARA – 30 mile.

Kate a deschis radioul şi am prins o reluare a ştirilor transmise mai devreme. Comentatorul a adus la zi datele în legătură cu principala ştire a momentului şi a zis: „FBI-ul confirmă acum că teroristul răspunzător de moartea tuturor celor prezenţi la zborul Unu-Şapte-Cinci de pe aeroportul Kennedy din New York, ca şi de a celor patru persoane de pe aeroport, se află încă în libertate şi este posibil să fi ucis cel puţin încă opt persoane în timp ce fuge din calea federalilor şi a forţelor locale de aplicare a legii".

Tipul a continuat să vorbească, citind fraze incredibil de lungi şi de întortocheate. În cele din urmă a încheiat cu: „Un purtător de

cuvînt al FBI-ului confirmă că poate fi o legătură între cîteva persoane alese ca ţintă de către Asad Khalil. Mîine după-amiază este programată o conferinţă de presă la Washington, în care vor fi date ultimele informaţii despre această poveste tragică, iar noi vom fi la faţa locului ca să înregistrăm ce se întîmplă."

Am mutat pe alt post mai plăcut.

– N-am auzit eu, a spus Kate, sau tipul nu l-a menţionat pe Wiggins?

– Nu, nu a făcut-o. Cred că guvernul păstrează vestea asta pentru mîine.

– De fapt, este astăzi. Iar noi nu vom reuşi să prindem avionul de dimineaţă de pe aeroportul din L.A.

M-am uitat la ceasul de la bord şi am văzut că era ora 2:50 a.m. Am căscat.

Kate a luat telefonul celular şi a format un număr.

– Sun biroul din Ventura, mi-a zis ea.

Kate a obţinut legătura cu Cindy Lopez şi a întrebat:

– Ai vreo veste de la ranch? A ascultat, apoi a zis: Bine. Ceea ce nu era bine era că se părea că Douglas sunase deja, deoarece Kate a ascultat mai departe, după care a replicat: Nu-mi pasă ce a zis Doug. Cerem doar ca agenţii de la biroul din Ventura care se află în Santa Barbara să ne întîmpine acolo, apoi sună la ranch să le spui celor de la Serviciul Secret că noi ne îndreptăm spre ei ca să ne întîlnim cu echipa lor. Ea a ascultat din nou şi a adăugat: De fapt, John tocmai a vorbit cu Asad Khalil – da, asta am spus. Ei au stabilit o anume legătură care ar putea fi inestimabilă în cazul în care evenimentele se precipită. Adevărat. Rămîn la aparat. Ea a acoperit microfonul cu mîna şi mi-a spus: Cindy sună echipa Serviciului Secret de la ranch.

– Isteaţă mişcare, Mayfield.

– Mulţumesc.

– Să nu-i laşi să se lanseze într-o conferinţă prin telefon, i-am sugerat eu. Nu vom accepta nici un telefon de la Serviciile Secrete. Doar o întîlnire în Santa Barbara cu FBI şi / sau cu Serviciul Secret, urmată de o invitaţie la ranch.

– Ai de gînd să obţii o felie din afacerea asta chiar dacă te-ar ucide, nu-i aşa?

– Merit o felie din cazul ăsta. Khalil nu numai că a ucis mulţi

oameni care şi-au servit ţara, dar ne-a şi ameninţat viaţa, a ta şi a mea. Nu viaţa lui Jack sau a lui Sturgis. Viaţa *ta* şi a mea. Şi să-ţi amintesc ceva, nu a fost ideea *mea* ca să-mi apară numele şi fotografia în ziar. Cineva îmi este dator şi a venit momentul să plătească.

Ea a încuviinţat din cap, dar nu a răspuns. Cindy Lopez a revenit la telefon. Kate a ascultat, apoi a răspuns:

– Nici vorbă. Nu putem discuta aşa ceva la un telefon celular neasigurat. Spune-mi doar unde îi putem întîlni în Sanţa Barbara. Okay, mulţumesc. Da, aşa vom face.

Kate a închis telefonul şi mi-a spus:

– Cindy te salută şi întreabă cînd te întorci la New York.

Toată lumea se ţine de glume.

– Ce *altceva* a mai zis?

– Păi, că echipa FBI se află într-un motel numit Sea Scape, în partea de nord a oraşului Santa Barbara, nu departe de şoseaua din munţi care duce la ranch. Acolo sînt trei dintre agenţii de la biroul din Ventura – Kim, Scott şi Edie. Cu ei se află şi un tip de la Serviciul Secret care acţionează ca om de legătură. Noi trebuie să mergem la motel şi să le relatăm conversaţia ta telefonică cu Khalil şi nu avem voie să mergem la ranch, dar putem să aşteptăm la motel pînă dimineaţă, în eventualitatea că intervine ceva, şi trebuie să vorbeşti din nou cu Khalil. În cazul în care te sună sau dacă este capturat, vei vorbi cu el în persoană, în cătuşe. Khalil în cătuşe, nu tu.

– Am priceput. Înţeleg că noi vom merge la ranch.

– Stabileşte asta cu tipul din Serviciul Secret de la motel.

Am continuat drumul spre nord, nu prea repede, dar după o vreme au apărut semnele civilizaţiei, apoi un indicator care ne ura BUN VENIT ÎN SANTA BARBARA.

Şoseaua de coastă trecea prin partea de sud a oraşului, apoi o cotea spre nord, îndepărtîndu-se de coastă. Noi am continuat drumul pe Route 101 încă vreo treizeci de kilometri, apoi şoseaua a cotit din nou spre coastă.

– Am ratat motelul acela? am întrebat eu.

– Nu cred. Dă un telefon acolo.

– Cred că ar trebui să economisim timpul şi să mergem direct la ranch, am zis eu după un moment de gîndire.

– Nu cred că ai înţeles instrucţiunile, John.

– Cum putem afla dacă şoseaua asta duce la ranch?

– Nu ştiu.

Am înaintat încet prin ceaţă şi am simţit, nu am văzut, oceanul în partea noastră stîngă. În partea dreaptă am văzut că pămîntul se înalţă, dar nu am observat munţii de care Kate zicea că în unele locuri ajung pînă la ocean. Oricum, puţine drumuri dădeau în Route 101. De fapt, nu văzusem nici unul de cîtva timp.

În cele din urmă, la stînga noastră a apărut o fîşie plată de teren, situată între şosea şi ocean, iar prin ceaţă am zărit un indicator care spunea MOTELUL SEA SCAPE.

Kate a tras maşina în parcare şi mi-a spus:

– Camerele o sută şaisprezece şi o sută şaptesprezece.

– Condu mai întîi la recepţia motelului.

– De ce?

– Voi lua pentru noi încă două camere, apoi vreau să comand nişte gustări şi cafea.

Kate a oprit în faţa motelului, sub un portic, iar eu am coborît.

Funcţionarul de la recepţie m-a văzut prin uşa de sticlă şi mi-a dat drumul înăuntru. Presupun că păream respectabil în costum, chiar şi aşa şifonat cum era.

M-am dus la recepţie şi i-am arătat insigna.

– Cred că aici sînt cazaţi colegii noştri, am zis eu. Camerele o sută şaisprezece şi o sută şaptesprezece.

– Da, domnule. Vreţi să le dau un telefon?

– Nu, vreau doar să le las un mesaj.

Funcţionarul mi-a dat un blocnotes şi un creion, iar eu am scris. „Kim, Scott, Edie – Îmi pare rău că nu am putut opri – Ne vedem dimineaţă – J.C."

– Poţi să-i suni la ora opt, am zis eu, dîndu-i biletul funcţionarului. Okay? I-am dat apoi zece dolari şi l-am întrebat într-o doară cum pot găsi drumul care duce la ranchul lui Reagan?

– Oh, nu este prea greu. Mergi spre nord aproape încă un kilometru şi vei vedea în partea stîngă Refugio State Park, iar în partea dreaptă începe drumul de munte. Refugio Road. Dar nu va fi nici un indicator. Oricum, eu nu aş încerca asta noaptea, a adăugat el.

– De ce nu?

– Nu se poate vedea nimic. Aproape de vîrf, drumul face o mulțime de cotituri și este ușor să o iei la dreapta cînd ar trebui să faci la stînga, și sfîrșești într-o vîlcea. Sau mai rău.

– Nici o problemă. Este o mașină guvernamentală.

Tipul a rîs, apoi m-a privit și a zis:

– Așadar, bătrînul este acolo?

– Doar pentru cîteva zile. Voi avea probleme să găsesc ranch-ul?

– Nu. Se află cam la capătul drumului. La o bifurcație în Y o iei în partea stîngă. În partea dreaptă se află altă fermă. În partea stîngă vei da de niște porți de fier. Drumul este dificil chiar și ziua, m-a atenționat el. Majoritatea persoanelor folosesc mașini cu tracțiune pe patru roți. S-a uitat la mine să vadă dacă l-am înțeles, dorind, sînt sigur, să fie cît mai util și să poată spune mai tîrziu poliției locale: „Eu l-am avertizat". Peste trei ore se va lumina, a mai zis el, iar ceața se va mai ridica după o oră și ceva de la răsăritul soarelui.

– Mulțumesc, dar am trei kilograme de bomboane umplute cu jeleu pe care trebuie să le livrez înainte de micul dejun. Pe curînd.

Am ieșit din camera de recepție și m-am întors la mașină. Am deschis portiera lui Kate și am zis:

– Dezmorțește-te puțin. Lasă motorul să meargă.

Ea a coborît din mașină și s-a întins.

– Ce bine este! Ai luat camere pentru noi?

– Motelul este plin. M-am strecurat pe locul șoferului, am închis ușa, am coborît geamul și am zis: Mă duc la ranch. Vii sau rămîi aici?

Ea a încercat să zică ceva, apoi a scos un oftat de exasperare, a ocolit mașina și s-a urcat pe locul pasagerului.

– Știi să conduci?

– Bineînțeles. Am revenit pe șosea și am luat-o spre nord. După aproape un kilometru, am zis eu, la stînga se află Refugio State Park, iar la dreapta Refugio Road. Fii atentă.

Ea nu mi-a răspuns. Cred că era supărată.

Am văzut indicatorul pentru parc, apoi, în ultima secundă, am zărit un drum lateral și am virat spre dreapta. După cîteva minute urcam dealul pe un drum îngust. După alte minute ceața a devenit și mai groasă, încît nu am fi putut zări nici măcar ornamentul de pe capotă dacă am fi avut vreunul.

Nu prea ne-am vorbit, ci am continuat să ne tîrîm pe drumul care cel puţin era drept în zona aceea în timp ce urca un fel de rîpă cu vegetaţie de ambele părţi.

– Cei de la FBI şi Serviciul Secret tocmai au de gînd să ne întoarcă spatele, a zis Kate în cele din urmă.

– Probabil. Dar trebuie să fac asta.

– Ştiu.

– Pentru Şeful.

– Eşti un prostănac, a zis ea şi a rîs. Semeni cu Don Quijote care se luptă cu morile de vînt. Sper că nu faci asta ca să mă impresionezi.

– Nici măcar nu vreau să fii lîngă mine.

– Ba vrei.

În timp ce urcam, drumul devenea mai abrupt, mai îngust, iar suprafaţa mai accidentată.

– Cum au ajuns aici Ron şi Nancy? Cu elicopterul?

– Cu siguranţă. Drumul este periculos.

– Drumul n-are nimic. Rîpele aflate pe laturile lui sînt periculoase.

Eram destul de obosit şi abia reuşeam să rămîn treaz, în ciuda faptului că începuse să mă îngrijoreze drumul.

– Am un Jeep Grand Cherokee, i-am zis lui Kate. Îmi pare rău că nu îl avem acum.

– N-ar conta nici dacă ai avea un tanc. Vezi rîpele de pe ambele părţi ale drumului?

– Nu. Ceaţa este prea groasă. Crezi că ar trebui să ne întoarcem?

– Nu *poţi* întoarce. De-abia e loc pentru o maşină.

– Drept este. Sînt sigur că spre vîrf se va lărgi.

– Eu sînt sigură că nu este aşa. Stinge farurile. Sînt suficiente luminile de poziţie.

Am aprins luminile de poziţie care nu reflectau ceaţa atît de mult.

Am continuat urcuşul. Ceaţa mă dezorienta, dar cel puţin drumul se menţinea în linie dreaptă.

– John! Stop! a strigat Kate.

Am apăsat pedala de frînă şi maşina s-a oprit cu o smucitură.

– Ce este?

Kate a inspirat adînc şi a spus:

– Eşti aproape să ieşi de pe drum.

– Serios? Nu văd nimic.

Ea a deschis uşa, a ieşit din maşină şi a luat-o înainte să găsească drumul, presupun. Nu o vedeam decît foarte vag, arătînd ca o fantomă în ceaţa luminată de lanternele de poziţie. Kate a intrat în ceaţă şi a dispărut, apoi a revenit şi a urcat în maşină.

– Drumul face la stînga, după care urmează o curbă în ac de păr spre dreapta, a zis ea.

– Mulţumesc. Am continuat să înaintez şi am văzut cu coada ochiului locul în care marginea din partea dreaptă a drumului continua cu o prăpastie. Vederea ta de noapte este foarte bună, i-am zis lui Kate.

Pe măsură ce urcam muntele, ceaţa devenea mai subţire, ceea ce era bine, deoarece drumul devenea tot mai rău. Am aprins din nou farurile. Serpentinele erau în ac de păr, dar puteam vedea la trei metri în faţă acum şi, dacă păstram viteza mică, aveam timp să reacţionez. Zig, zag, zig, zag. Era de-a dreptul scîrbos. Un băiat de oraş nu ar fi trebuit să se afle aici.

– Pe aici sînt animale sălbatice? am întrebat-o pe Kate.

– În afară de tine?

– Mda, în afară de mine.

– Poate urşi. Nu ştiu. Niciodată nu am ajuns atît de departe în nord. Cred că aici, sus, sînt pume.

– Oho. Locul ăsta *chiar* că este periculos. De ce să vrea şeful Lumii Libere să se afle aici? De fapt, este mai bine decît la Washington, mi-am răspuns eu singur.

– Te rog să te concentrezi asupra drumului.

– Care drum?

– Există unul. Rămîi pe el.

– Mă străduiesc.

După alte cincisprezece minute, Kate a zis:

– Ştii, nu cred că ei ne vor trimite înapoi. Nu pot să o facă. Nu vom reuşi niciodată să ajungem acolo.

– Exact.

Telefonul ei celular a sunat şi ea a răspuns.

– Mayfield. A ascultat, apoi a zis: Nu-l pot da la telefon, Tom. Are mîinile pe volan, iar nasul îi este lipit de parbriz. A ascultat din nou şi a spus: Aşa este. Ne ducem la ranch. Okay. Da, vom fi atenţi. Ne vedem dimineaţă. Mulţumesc.

Kate a închis telefonul şi a zis:

– Tom spune că eşti nebun.

– Noi am stabilit deja asta. Altceva?

– Păi, discuţia ta cu domnul Khalil ne-a deschis calea. Tom zice că cei din Serviciul Secret ne vor lăsa să intrăm în ranch. Ei au crezut că vom pleca dimineaţa în zori, dar Tom îi va suna să le spună că sîntem în drum spre ei.

– Vezi? Dacă îi pui în faţa faptului împlinit, vor găsi o cale de a-ţi da acordul pentru ceva ce ai şi făcut. Dar dacă le ceri acordul, atunci vor găsi un motiv să te refuze.

– Asta se află în noul tău manual?

– Va fi.

După alte zece minute, Kate m-a întrebat:

– Dacă ni se va cere să ne întoarcem, ce vei face? Care este planul B?

– Planul B va fi să lăsăm maşina şi să găsim ranchul pe jos.

– Mi-am imaginat. Apoi vom fi împuşcaţi.

– Nu poţi *vedea* pe nimeni. Nici măcar cu o puşcă cu lunetă pe ceaţa asta. Mă pricep să mă orientez pe teren. Trebuie doar să ajungi în vîrf. Muşchii cresc pe scoarţa copacilor care este spre nord. Apa se scurge la vale. Imediat vom ajunge la ranch. Dincolo de gard şi într-un hambar sau ce o mai fi. Nu este nici o problemă.

– Care este ideea? Ce vrei să demonstrezi?

– Simt nevoia să *fiu* acolo. Aici este locul acţiunii şi aici trebuie să fiu. Nu este atît de complicat.

– Aşa-i. Ca pe aeroportul Kennedy.

– Exact.

– Într-o zi te vei afla în locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

– Poate. Dar nu astăzi.

Ea nu mi-a răspuns şi s-a uitat pe geam la stîncile care se ridicau deasupra noastră.

– Înţeleg ce a vrut să spună Lisa că drumul este o capcană naturală.

– Nimeni nu poate avea vreo şansă pe drumul ăsta.

– Hei, cu sau fără capcane, nimeni nu poate avea vreo şansă.

Ea şi-a frecat faţa cu mîinile, a căscat şi a zis:

– Aşa va fi viaţa alături de tine?

– Nu. Vor fi şi momente dure.

Ea a rîs, a țipat sau ceva de felul ăsta. M-am gîndit că, poate, ar trebui să-i cer pistolul.

Drumul a devenit drept, iar panta s-a redus. Simțeam că ne aflam la capătul călătoriei.

După cîteva minute am observat că în fața mea terenul era plat, iar vegetația mai abundentă. Apoi am văzut că drumul face la dreapta, dar mi-am amintit că funcționarul de la motel a zis să o iau la stînga. Înainte să ajung la bifurcație, un tip a ieșit din ceață și a ridicat mîinile. Am oprit și am pus mîna pe pistolul Glock, la fel ca și Kate.

Tipul a venit spre noi și am văzut că purta o canadiană închisă la culoare și o insignă în piept, iar pe cap avea o șapcă de base-ball pe care scria SERVICIUL SECRET. Am coborît geamul din partea mea, iar agentul a venit lîngă mine și a spus:

– Vă rog să ieșiți din mașină și să țineți mîinile la vedere.

Aceasta era de obicei replica mea și știam procedura.

Amîndoi am coborît din mașină, iar tipul ne-a spus:

– Cred că știu cine sînteți, dar vreau să vă văd legitimațiile. Fără grabă, vă rog. Sîntem supravegheați, a zis el.

I-am arătat actele mele, pe care le-a examinat cu lanterna, apoi le-a verificat pe ale lui Kate, după care a luminat numărul de înmatriculare al mașinii.

Mulțumit că amîndoi corespundeam descrierii celor doi, bărbat și femeie, într-un Ford albastru, ale căror nume erau identice cu a ale celor doi agenți federali plecați spre acest ranch pe cel mai afurisit drum de pe partea asta a Himalayei, a zis:

– Bună seara. Sînt Fred Potter de la Serviciul Secret.

Înainte să mă pot gîndi la un răspuns sarcastic, Kate a replicat imediat:

– Bună seara. Presupun că ne așteptați.

– Ei bine, a zis Fred, mă așteptam ca pînă acum să fiți pe fundul vreunei rîpe, cu roțile de la mașină învîrtindu-se. Dar ați reușit.

Din nou, în încercarea de a mă face să-mi țin gura, Kate a spus:

– Nu a fost chiar atît de rău. Dar nu aș dori să coborîm acest drum în noaptea asta.

– Nu, nu o veți face. Și nici nu va fi nevoie. Am ordin să vă însoțesc la ranch.

– Vrei să spui că drumul ăsta mai continuă? am spus eu.

– Nu prea mult. Vreţi să conduc eu?

– Nu, am replicat. Este singura maşină a FBI-ului...

– Voi sta în faţă.

Ne-am suit toţi trei în maşină, Kate pe bancheta din spate, iar Fred pe locul pasagerului:

– Ţine stînga, a zis Fred.

– Ce să ţin?

– Vreau să spun... fă la stînga. Acolo.

Am luat-o la stînga şi am văzut, lîngă drum, alţi doi tipi cu puşti. Chiar că eram supravegheaţi.

– Menţine viteza la aproape treizeci de kilometri la oră, a spus Fred. Drumul este drept şi trebuie să mai facem cîteva sute de metri pe Pennsylvania Avenue înainte de a ajunge la poartă.

– Pennsylvania Avenue? M-am rătăcit de tot.

Fred nu a rîs.

– Această parte din Refugio Road este numită Pennsylvania Avenue, a explicat el. A fost rebotezată în anul 1981.

– Bine gîndit. Deci, ce mai fac Ron şi Nancy?

– Nu discutăm despre aşa ceva, m-a informat Fred.

Mi-am dat seama că Fred nu avea simţul umorului.

După un minut sau mai mult ne-am apropiat de doi stîlpi de piatră între care se afla o poartă de fier, închisă, înaltă doar pînă la nivelul pieptului. De ambele laturi ale stîlpilor se întindea un gard scund de fier. Doi bărbaţi îmbrăcaţi ca şi Fred, cu puşti în mînă, stăteau în spatele stîlpilor.

– Opreşte aici, a zis Fred.

Eu am oprit, iar Fred a coborît şi a închis portiera. S-a dus pînă la stîlpi, a vorbit cu agenţii de acolo, iar unul a deschis poarta. Fred mi-a făcut semn să mă apropii şi am ajuns pînă la stîlp, dar m-am oprit deoarece toţi trei agenţii îmi stăteau în cale.

Unul din ei a deschis portiera şi s-a urcat pe locul pasagerului.

– Dă-i drumul, a spus el.

Am intrat pe Pennsylvannia Avenue. Tipul nu a scos o vorbă, dar asta nu m-a deranjat. M-am gîndit că cei din FBI erau foarte uniţi, dar tipii ăştia făceau ca FBI-ul să pară un teatru de comedie.

Pe de altă parte, slujba asta trebuia să fie cea mai rea şi mai stresantă de pe glob. Nu mi-aş fi dorit-o.

Pe ambele laturi ale drumului se aflau copaci, iar ceața se așternea pe jos ca zăpada.

– Încetinește, a zis pasagerul meu. Vom face la stînga.

Am încetinit și am văzut o deschizătură în gard, apoi doi stîlpi înalți de lemn cu o pancartă tot de lemn între ei pe care scria RANCHO DEL CIELO.

– Coteşte aici, a spus el.

Am virat și am trecut prin deschizătură. În fața mea era un cîmp imens învăluit în ceață, un fel de pajiște alpină înconjurată de pante abrupte, astfel încît pajiștea părea fundul unui lighean. Ceața se așternea în straturi chiar deasupra solului și puteam vedea sub ea și deasupra ei. Ciudat. Era oare o scenă din *Dosarele X*?

În față se vedea o casă albă de cărămidă, la care era aprinsă o singură lumină. Eram mai mult decît sigur că aceasta era casa lui Reagan și eram nerăbdător să-i întîlnesc, știind, bineînțeles, că ei erau treji și așteptau să mă felicite pentru eforturile mele de a-i proteja. Totuși, la o intersecție pasagerul meu mi-a zis să fac la stînga.

– Încetinește, mi-a spus el.

În timp ce mergeam cu viteză redusă, am văzut și alte construcții risipite printre pîlcurile de copaci care creșteau pe teren.

După un minut, tipul de lîngă mine a zis:

– Oprește.

Am oprit.

– Te rog să oprești motorul și să veniți cu mine, a adăugat.

Am oprit motorul și am stins farurile, apoi am coborît toți trei din mașină. Kate și cu mine l-am urmat pe tip pe o cărare printre copaci.

Aici, sus, era foarte frig, ca să nu mai vorbesc de umezeală. Cele trei răni de glonț mă dureau și de-abia mai puteam gîndi corect. Eram obosit, flămînd, însetat, îmi era frig și trebuia să fac pipi. În afară de toate astea, mă simțeam grozav.

Ultima dată cînd mă uitasem la ceasul de la bordul mașinii era ora cinci și un sfert, adică ora opt și un sfert în New York și Washingthon, unde ar fi trebuit să mă aflu.

Ne-am apropiat de o clădire mare, demodată și placată cu lemn pe care scria peste tot clădire guvernamentală. Nu literal, dar văzusem destule construcții de felul acesta ca să știu ce înseamnă.

Am păşit înăuntru, iar locul chiar arăta ca o ruină şi mirosea a mucegai. Ghidul meu din *Dosarele X* ne-a condus într-un fel de cameră de zi mare, cu mobilă veche, frigider, televizor şi tot ce mai trebuia.

– Luaţi loc, a zis el şi a dispărut pe o uşă.

Am rămas în picioare şi am căutat cu privirea toaleta bărbaţilor.

– Ei bine, a zis Kate, am ajuns.

– Am ajuns, am adăugat eu, dar unde?

– Cred că este vechea clădire a Serviciului Secret.

– Tipii ăştia sînt duri, am zis eu.

– Sînt profesionişti. Să nu îi sîcîi.

– Nici nu m-aş gîndi să fac aşa ceva. Hei, îţi aminteşti episodul acela...

– Cred că începi să fii puţin agitat.

– *Agitat?* Adorm pe picioare, am făcut o călătorie cu maşina în iad şi m-am săturat de tine...

În cameră a intrat un individ. Era îmbrăcat în blugi, tricou gri cu mînecă lungă, canadiană albastră şi pantofi negri de sport. Avea aproape cincizeci şi cinci de ani, o faţă rumenă şi păr alb. Zîmbea.

– Bine aţi venit la Rancho del Cielo, a zis el. Sînt Gene Barlet, şeful echipei de pază de aici.

Ne-am strîns mîinile, iar el a continuat:

– Deci, ce v-a adus aici pe o noapte ca asta?

Tipul părea uman, aşa că am spus:

– Îl vînăm pe Asad Khalil de sîmbătă şi credem că se află aici.

El putea înţelege acel instinct de detectiv şi a încuviinţat din cap.

– Păi, am fost informat despre acest individ şi de posibilitatea ca el să aibă o puşcă, aşa că aş putea fi de acord cu voi. Serviţi-vă cu cafea.

I-am spus că am dori să folosim toaleta, ceea ce am şi făcut. În toaleta bărbaţilor, m-am spălat pe faţă cu apă rece, mi-am clătit gura, mi-am dat cîteva palme şi mi-am îndreptat cravata.

Întors în camera de zi, mi-am preparat o cafea, iar Kate mi s-a alăturat. Am observat că se rujase şi se pudrase ca să-şi acopere cearcănele de sub ochi.

Ne-am aşezat pe scaune, în jurul mesei rotunde de bucătărie, iar Gene mi-a zis:

– Am înțeles că ai stabilit o legătură cu acest individ Khalil.

– Păi, nu sîntem chiar amici, dar am purtat un dialog cu el. Ca să-mi merit cazarea de aici, i-am dat un raport interesant, iar el a ascultat cu atenție. După ce am terminat, l-am întrebat pe Gene: Hei, unde sînt ceilalți?

– Se află în puncte strategice, a zis el după un moment.

– Cu alte cuvinte, nu aveți personal suficient.

– Casa de aici este sigură, ca și drumul.

– Dar oricine poate intra pe domeniu pe jos, a replicat Kate.

– Probabil.

– Aveți detectori de mișcare? Aparate de ascultare? a adăugat ea.

El nu a răspuns, dar a aruncat o privire prin cameră.

– Președintele obișnuia să vină aici duminica să privească meciul de fotbal al agenților care aveau zi liberă, ne-a informat el.

N-am făcut nici un comentariu.

Gene a devenit puțin nostalgic și a spus:

– O dată a marcat un gol. Este multă vreme de atunci.

– Cunosc sentimentul.

– Tu ai marcat vreunul?

– De trei ori. Și toate în aceeași zi, așa că nu a fost rău deloc.

Gene a zîmbit.

Kate a insistat și a întrebat din nou:

– Aveți dispozitive electronice?

– Urmați-mă, a zis Gene și s-a ridicat.

Ne-am ridicat și noi și l-am însoțit într-o cameră situată în partea din spate a clădirii. Camera era spațioasă, ca și clădirea, dar cei trei pereți exteriori aveau ferestre imense care dădeau spre pantă, am observat eu, spre casa din ranch. Dincolo de casă se afla un eleșteu frumos, pe care nu îl văzusem la venire, precum și un hambar și un fel de casă de oaspeți.

– Acesta era creierul operațiunilor, a zis Gene, unde monitorizăm toate aparatele de securitate, îl urmăream pe Rawhide[1] – președintele – cînd călărea și de unde comunicam cu lumea întreagă. Tot aici se juca și fotbalul nuclear.

Am privit în jur, la camera abandonată, și am văzut o mulțime de fire care atîrnau, iar pe un perete era încă agățată o hartă de

[1] Bici (n. tr.).

teren, precum şi liste de coduri, indicative radio şi alte hîrtii îngălbenite. Mi-am amintit de Centrul de Comandă pe care îl văzusem în Londra, locul de unde Churchill condusese războiul, încremenit în timp, puţin mucegăit şi echipat cu o armată de stafii ale căror voci le puteai auzi dacă ascultai cu atenţie.

– Nu a mai rămas nici un echipament electronic aici, a spus Gene. De fapt, întregul ranch este acum proprietatea unui grup numit Young America's Foundation. L-au cumpărat de la familia Reagan şi îl transformă într-un fel de muzeu şi centru de conferinţe.

Nici eu, nici Kate nu am răspuns.

Gene Barlet a continuat:

– Chiar şi cînd aceasta era Casa Albă din Vest, securitatea era un coşmar. Dar bătrînul îndrăgea locul acesta, iar cînd dorea să vină aici, veneam şi noi cu el şi ne adaptam situaţiei.

– Pe atunci aveaţi cam o sută de oameni, am zis eu.

– Întocmai. Plus toată aparatura electronică şi elicopterele. Şi tot ce era la modă. Dar să-ţi spun ceva, afurisiţii de senzori de mişcare şi ascultare detectau orice iepure şi veveriţă care intra pe proprietate. A rîs, apoi a continuat: În fiecare noapte aveam alarme false. Dar trebuia să verificăm. Din nou a devenit nostalgic şi a zis: Îmi amintesc o noapte – o noapte ceţoasă ca asta, iar dimineaţă, cînd a răsărit soarele şi a împrăştiat ceaţa, am văzut un cort mic ridicat pe pajişte la aproape o sută de metri de casă. Ne-am dus să vedem despre ce este vorba şi am văzut un tînăr adormit. Era un excursionist. L-am trezit şi l-am informat că se afla pe o proprietate privată, şi l-am îndrumat spre un traseu turistic. Nu i-am spus niciodată unde îşi instalase cortul.

Gene a zîmbit.

Am zîmbit şi eu, dar povestea avea un substrat serios.

– Deci, a zis Gene, putem noi garanta o securitate de sută la sută? Cu siguranţă nu. Nici atunci, nici acum. Dar acum putem cel puţin să limităm deplasările lui Rawhide şi Rainbow[1] – adică doamna Reagan.

Rainbow?

– Cu alte cuvinte, a zis Kate, ei rămîn în casă pînă cînd îi scoţi afară.

– Corect. Brimstone – aşa se numeşte casa de la ranch – are

[1] Curcubeu (n. tr.).

pereți groși de cărămidă, draperiile și storurile sînt trase, iar doi agenți sînt în casă și trei afară. Mîine vom căuta o modalitate de a muta de aici familia Reagan. Probabil vom avea nevoie de Diligență – asta este limuzina blindată. Plus Tracker și Tracer. Adică cele două vehicule: cel care deschide drumul și cel care îl urmează. Nu-l putem folosi pe Holly – acesta este elicopterul. El a arătat cu mîna spre piscurile care se ridicau în jur. Un bun trăgător de elită, dotat cu o pușcă cu lunetă, poate doborî un elicopter fără nici o problemă.

– Se pare că aveți nevoie se ajutorul Sfintei Maria, am zis eu.

El a rîs și a replicat:

– Doar de o noapte de rugăciuni. La răsăritul soarelui vom primi întăriri, inclusiv elicoptere cu echipe de țintași dotate cu senzori de detectare a căldurii corpului și alte dispozitive de detectare. Dacă acest Khalil se află în zonă, avem șanse să-l prindem.

– Sper, a spus Kate. A ucis destui oameni.

– Dar misiunea noastră de bază este protecția domnului și doamnei Reagan și mutarea lor într-o locuință sigură.

– Înțeleg, am răspuns eu. Majoritatea locuințelor vor fi sigure dacă îl uciderți sau îl capturați pe Asad Khalil.

– Să luăm lucrurile pe rînd. Vom rămîne pe poziții pînă la răsăritul soarelui și pînă se risipește ceața. Tu vrei să încurci lucrurile?

– Nu, vreau să-mi pun o pereche de blugi și o pălărie de cowboy și să călăresc, ca să văd dacă sînt o țintă pentru ticălosul ăsta.

– Vorbești serios?

– De fapt, nu. Dar mă gîndesc să dau o raită pe afară. Adică, nu trebuie să verifici posturile de pază?

– Pot să o fac prin radio.

– Nimic nu se compară cu prezența fizică. Trupele apreciază să-și vadă șeful.

– Sigur. De ce nu? Vrei să participi și tu?

– Credeam că n-o să-mi propui asta niciodată, am zis.

– Vin și eu cu voi, a spus, bineînțeles, Kate.

Nu aveam de gînd să par protector, așa că am zis:

– Dacă Gene este de acord, nici eu nu mă opun.

– Bineînțeles că sînt de acord, a admis Gene. Aveți veste antiglonț?

– A mea este dată la spălat, am spus. Nu ai unele în plus?

– Nu. Şi nu pot să o împrumut pe a mea.

De fapt, cine avea nevoie de veste antiglonţ, nu-i aşa?

Am părăsit clădirea Serviciului Secret şi ne-am dus la un Jeep Wrangler, deschis, care aştepta afară. Jeepul avea o plăcuţă nouă de înmatriculare pe care scria BIBLIOTECA RONALD REAGAN, cu o fotografie a şefului pe ea. Aveam nevoie de o placă de felul ăsta ca amintire.

Gene a trecut la volan, iar Kate s-a aşezat lîngă el. Eu m-am urcat în spate. Gene a pornit motorul, a aprins farurile galbene pentru ceaţă şi am pornit.

– Cunosc ranchul ăsta ca în palmă, a zis el. Sînt probabil o sută cincizeci de kilometri de trasee de călărie, iar preşedintele obişnuia să le străbată pe toate. Încă avem marcaje din piatră în puncte strategice, cu numere săpate în ele în aşa fel încît nimeni să nu le poată deplasa şi încurca. Detaşamentul din Serviciul Secret obişnuia să călărească împreună cu preşedintele şi transmitea prin radio, la centrul de control, cînd ajungeau la fiecare marcaj de piatră, iar noi stabileam poziţia. Rawhide nu purta vestă antiglonţ şi era un adevărat coşmar. Stăteam cu sufletul la gură în fiecare după-amiază pînă ce se întorcea.

Se părea că Gene ţinea cu adevărat la Rawhide, aşa că, pentru a fi un oaspete bun, am zis:

– O dată am făcut parte din detaşamentul NYPD de protecţie prezidenţială, în aprilie 1982, cînd el a vorbit celui de-al şaizeci şi nouălea Regiment de Infanterie din Manhattan.

– Îmi aduc aminte. Am fost şi eu acolo.

– Ca să vezi. Mică e lumea!

Am intrat în desişul pădurii, de-a lungul traseelor de călărie ascunse de ceaţă şi sufocate de tufişuri. Datorită farurilor galbene de ceaţă, vizibilitatea era destul de bună. Păsările de noapte ciripeau în copaci.

– În cutia aceea este o puşcă M-14, mi-a spus Gene. Ce-ar fi să o scoţi?

– Bună idee.

Sprijinită de scaunul şoferului, se afla o cutie. Am deschis-o şi am scos o puşcă M-14 cu lunetă.

– Ştii să foloseşti o lunetă? m-a întrebat Gene.

– Hei, lunetă este numele meu mic.

Totuşi, nu am găsit butonul de deschidere, iar Gene mi-a arătat.

După aproape un minut, priveam prin acest telescop pentru noapte care făcea ca totul să pară de culoare verde. Erau cîteva goluri în ceaţa de la sol şi mă uimea felul în care această jucărie de înaltă tehnologie ilumina şi mărea totul. Am reglat cătarea şi am rotit puşca cu trei sute şaizeci de grade, stînd în genunchi pe bancheta din spate. Totul părea straniu, în special ceaţa cu tentă verzuie şi ciudatele formaţiuni stîncoase ca de pe Marte. Mi-am dat seama că, dacă eu vedeam peisajul din jur, atunci şi Asad Khalil putea să vadă un Jeep în mişcare, cu farurile de ceaţă aprinse.

Ne-am continuat drumul o vreme, apoi i-am atras atenţia domnului Barlet:

– Nu văd nici un om de-al tău pe aici, Gene.

El nu a răspuns.

– La lumina zilei, totul trebuie să fie minunat, a spus Kate.

– Este un loc binecuvîntat de Dumnezeu, a replicat Gene. Ne aflăm la aproape opt sute de metri deasupra nivelului mării, iar din unele părţi ale ranch-ului, dacă priveşti în jos, vezi într-o parte Oceanul Pacific, iar în cealaltă, Santa Inez Valley.

Am mers în continuare şi, ca să fiu sincer, nu ştiam ce naiba căutam eu aici. Dacă Asad Khalil se afla în zonă şi avea aceeaşi puşcă cu lunetă ca şi mine, putea să-mi trimită un glonţ între ochi de la două sute de metri. Dacă mai avea şi amortizor la ea – şi eram sigur că avea – puteam cădea fără nici un zgomot din Jeep, în timp ce Gene şi Kate continuau să sporovăiască. Mi-a trecut prin minte că această călătorie nu se mai sfîrşea, iar drumul de întoarcere pînă la casa de la fermă era destul de lung.

Tufişurile s-au terminat brusc şi ne-am trezit într-o zonă deschisă de teren pietros. Am văzut că ne apropiam de o prăpastie şi eram gata să-i atrag atenţia lui Gene, dar el, care ştia locul ca în palmă, a oprit.

– Acum sîntem cu faţa la vest, a zis el, şi dacă ar fi o zi senină, aţi putea vedea oceanul.

M-am uitat în zare, dar nu am văzut decît ceaţă, ceaţă, ceaţă. Nu puteam crede că, de fapt, urcasem pe drumul acela ce pleca de pe coastă.

Gene a virat spre stînga şi, după gustul meu a condus prea aproape de marginea eternităţii. Cel puţin caii ştiau unde să pună piciorul pe stîncă, dar Jeepul Wrangler nu ştia.

După cîteva minute lungi, maşina s-a oprit şi un bărbat a apărut din ceaţă. Tipul era îmbrăcat în negru, cu mască neagră pe faţă şi ducea o puşcă cu lunetă.

– Acesta este Hercules One, a zis Gene, adică un trăgător de elită.

Hercules One şi Gene au schimbat saluturi, iar tipul, al cărui nume real era Burt, ne-a fost prezentat.

– Domnul Corey, i-a zis Gene lui Burt, încearcă să-l determine pe criminal să deschidă focul.

– Bine, a zis Hercules. Asta şi aştept.

M-am gîndit să clarific situaţia şi am spus:

– De fapt, nu este aşa. Încerc doar să fac pe grozavul.

Burt, care semăna cu Darth Vader îmbrăcat în negru, m-a cercetat cu privirea, dar nu a spus nimic.

Mă simţeam puţin nelalocul meu îmbrăcat în costum şi cravată aici, în locul binecuvîntat de Dumnezeu, printre oameni reali. Tipi cu nume de cod.

Gene şi Burt au mai flecărit un minut, apoi am plecat.

– Posturile de pază par puţin prea depărtate unul de altul, Gene, am comentat eu.

Nici acum nu mi-a răspuns. Aparatul de emisie-recepţie a pîrîit şi el l-a dus la ureche. A ascultat, dar eu n-am putut să-mi dau seama ce zicea interlocutorul. În cele din urmă, Gene a spus:

– Okay. Îi voi duce acolo.

Pe cine să ducă şi unde?

– Cineva doreşti să se întîlnească cu voi, a zis el.

– Cine?

– Nu ştiu.

– Nu ai nici măcar un nume de cod pentru el?

– Nu. Am totuşi unul pentru tine – Nebun.

Kate a izbucnit în rîs.

– Nu vreau să mă întîlnesc cu cineva care nu are nume de cod, am zis eu.

– Nu cred că ai de ales în această problemă, John. Era un telefon de la nivel înalt.

– De la cine?

– Nu ştiu.

Kate a întors capul spre mine şi amîndoi am ridicat din umeri.

Aşa că am pătruns în ceaţă, să ne întîlnim cu cineva în mijlocul pustietăţii.

Am mers încă aproape zece minute pe platoul înalt, bătut de vînt, acoperit de pietre şi flori sălbatice. Nu exista nici un drum, dar nici nu era nevoie, deoarece terenul era plat. Se părea că ne aflam în cel mai înalt punct al acestei zone.

Prin ceaţa care se rotea am zărit ceva alb în faţa noastră şi am luat puşca, ţintind arătarea. Prin lentilele lunetei, pata albă avea acum o tentă verzuie şi am văzut că era o clădire de beton aproape tot atît de mare ca cealaltă clădire. Aceasta se afla la baza unui taluz imens, construit de mîna omului din pămînt şi pietre. Dincolo de clădire, în vîrful taluzului, se afla o construcţie înaltă, ciudată, asemănătoare unei pîlnii aşezate cu susul în jos.

În timp ce ne apropiam la o sută de metri de această construcţie cu aspect intergalactic, înconjurată de ceaţă şi aflată pe acoperişul lumii, Kate s-a întors spre ruine şi a zis:

– Ei bine – *aceasta* este o scenă din *Dosarele X*.

Gene a rîs.

– Este o instalaţie VORTAC, a spus el.

– Păi, am spus eu, asta lămureşte totul.

– Este un centru de dirijare a navigaţiei aeriene, ne-a explicat Gene. Înţelegeţi?

– Pentru ce fel de aeronave? De pe ce planetă?

– De pe orice planetă. Emite tot felul de semnale – semnale radio pe o rază de trei sute şaizeci de grade pentru aeronavele civile şi militare. Într-o zi, acest sistem va fi înlocuit de Sistemul Global de navigaţie prin satelit, dar pînă atunci rămîne operaţional. Şi submarinele nucleare ruseşti din largul coastei îl folosesc, a adăugat el. Gratis.

Jeepul continua drumul spre staţia VORTAC, aşa că am presupus că ne duceam acolo.

– Slujba de aici pare destul de ticăloasă, am zis eu.

– Aparatura nu este supravegheată de om. Totul se desfăşoară automat şi este monitorizat de Controlul Traficului Aerian din L.A. Dar aici urcă personalul care asigură întreţinerea obişnuită. Staţia are şi propriul generator.

– Înţeleg. Altfel ar fi necesar un fir destul de lung pînă la casa de la ranch.

Gene aproape a chicotit.

– Acum ne aflăm pe domeniu federal, a zis el.

– Mă simt deja mai bine. Aici ne vom întîlni cu acel cineva?

– Mda.

– Cu cine?

– Nu ştiu. El a continuat să facă pe ghidul şi a spus: Chiar aici, pe unde mergem noi, se afla Playground Three – heliportul prezidenţial. Acoperit cu beton şi luminat. Era o prostie să-l desfiinţeze.

A oprit maşina la aproape douăzeci de metri de staţia VORTAC şi a zis:

– Ei bine, pe curînd.

– Poftim? Vrei să coborîm?

– Dacă nu vă este cu supărare.

– Nu este nimeni aici, Gene, am replicat eu.

– V-am adus aici. Cineva vă aşteaptă.

Nu ajungeam nicăieri cu tipul ăsta, aşa că i-am zis lui Kate:

– Okay, să intrăm în joc.

Am sărit din Jeep, iar Kate mi-a urmat exemplul.

– Tu pleci? l-a întrebat ea pe Gene.

– Mda.

Acesta nu părea să mai aibă chef de vorbă, totuşi l-am întrebat:

– Pot să împrumut puşca asta?

– Nu.

– Bine, am zis, mulţumesc pentru plimbare, Gene. Hei, dacă vii vreodată la New York, te voi duce în Central Park noaptea.

– Pe curînd.

– Sigur.

Gene a băgat Jeepul în viteză şi a dispărut în ceaţă.

Kate şi cu mine am rămas pe platoul deschis, învăluiţi în ceaţă, fără să zărim o lumină pe undeva în afară de cea care venea de la construcţia extraterestră din faţa noastră. Aproape că mă aşteptam să se abată asupra mea o rază a morţii, venită din acel turn ciudat, care să mă transforme în protoplasmă sau altceva asemănător.

Dar curiozitatea îmi fusese stîrnită, aşa că m-am îndreptat spre VORTAC, cu Kate alături de mine.

În timp ce ne apropiam de clădire, Kate a remarcat:

– Văd nişte antene. Nu văd nici un vehicul. Poate acesta este falsul VORTAC.

A rîs.

Era destul de calmă, m-am gîndit, avînd în vedere situația. Adică, pe aici pe undeva se ascundea un asasin nebun, noi nu eram înarmați decît cu pistoale, nu aveam veste antiglonț, nici mijloc de transport și ne întîlneam cu cineva de care nici nu eram sigur că este de pe această planetă.

Cînd am ajuns la clădirea de beton, m-am uitat printr-o ferestruică și am văzut o cameră spațioasă plină cu aparatură electronică și cu luminițe care clipeau, precum și alte aparate ciudate de înaltă tehnologie. Am bătut în geam.

– Hei! Venim cu intenții bune! Duceți-mă la șeful vostru!

– John, încetează cu prostiile. Nu este nimic de rîs.

M-am gîndit că și *ea* făcuse o glumă puțin mai înainte. Dar avea dreptate – aici nu era nimic de rîs.

Am mers de-a lungul bazei taluzului, înalt de doisprezece metri, făcut din pămînt și pietre, în vîrful căruia se afla acea pîlnie albă așezată cu susul în jos și care se mai înălța cu încă doi metri și jumătate în aer.

Am pornit spre capătul îndepărtat al movilei și, în timp ce dădeam colțul, am văzut un bărbat îmbrăcat în haine închise la culoare stînd pe o piatră imensă, plată, de la baza taluzului. Se afla la o distanță de aproape nouă metri și, chiar pe întuneric și ceață, am văzut că individul se uita printr-un binoclu pentru vedere de noapte.

L-a văzut și Kate și amîndoi am pus mîna pe pistoale.

Bărbatul ne-a auzit sau ne-a simțit prezența, fiindcă a lăsat binoclul în jos și s-a întors spre noi. Acum am observat că ținea în poală un obiect lung care nu părea o undiță.

Cîteva secunde lungi ne-am uitat unul de altul, apoi bărbatul a zis:

– Călătoria voastră a luat sfîrșit.

– Ted, a zis Kate abia șoptit.

55

Măi să fie. Era Ted Nash. De ce nu eram foarte surprins?

Tipul nu s-a obosit să se ridice și să ne întîmpine, așa că ne-am dus la el și ne-am oprit în fața acelei pietre plate, de proveniență marțiană pe care ședea Ted, cu picioarele lăsate peste marginea ei.

Individul a schiţat un fel de salut, de parcă era o întîlnire oarecare la birou.

– Mă bucur că aţi reuşit, a zis el.

Oh, dracu' să te ia, Ted. Cîtă neruşinare. Am refuzat să mă prind în jocul lui prostesc şi nu am scos o vorbă.

– Ar fi trebuit să ne spui că ne vom întîlni cu tine, a zis Kate. Nu eşti interesant, Ted, a adăugat ea.

Remarca ei a părut să-l dezumfle puţin şi arăta supărat.

– Te-am fi putut ucide. Din greşeală, l-a mai informat Kate.

Era evident că el făcuse repetiţii pentru momentul ăsta, dar Kate nu îi citise scenariul.

Ted era dat cu cărbune pe faţă, pe cap avea o bandă neagră şi era îmbrăcat cu pantaloni negri, cămaşă neagră, pantofi de sport negri şi jachetă groasă.

– Este cam prea devreme pentru Halloween, nu-i aşa? am zis eu.

El nu a răspuns, ci şi-a aranjat puşca din poală. Era un M-14 cu lunetă pentru vedere pe timp de noapte, exact ca aceea pe care Gene nu voise să mi-o împrumute.

– Hai, Teddy, răspunde-mi. Ce s-a întîmplat?

Nu m-a luat în seamă, probabil deranjat de faptul că i-am spus Teddy. A dus mîna în spate şi a scos un termos.

– Vreţi cafea?

Nu mai aveam nici un strop de răbdare pentru domnul Erou de Melodramă.

– Ted, am zis eu, ştiu că pentru tine este important să fii calm şi manierat, dar eu sînt doar un poliţist din New York şi nu prea am dispoziţia necesară pentru astfel de prostii. Spune-mi ce ai de spus, apoi adu-ne un afurisit de vehicul şi să plecăm naibii de aici.

– De acord. Mai întîi aş vrea să vă felicit pe amîndoi pentru că v-aţi dat seama ce se întîmplă.

– Ştiai despre ce este vorba, nu-i aşa? am replicat eu.

– Ştiam doar în parte, nu chiar totul.

– Desigur. Apropo, îmi datorezi zece dolari.

– Voi trece suma la cheltuieli rambursabile. Ne-aţi făcut o mulţime de necazuri, a adăugat el, uitîndu-se la amîndoi.

– Cui?

Nu a răspuns, ci a luat binoclul şi a cercetat liziera din depărtare.

– Sînt mai mult decît sigur că Asad Khalil se află acolo, a zis el în timpul acesta. Eşti de acord cu mine?

– Da. Ar trebui să te ridici în picioare şi să-i faci semn cu mîna.

– Tu ai vorbit cu el.

– Întocmai. I-am dat adresa ta de acasă.

A rîs. Apoi m-a surprins zicînd:

– Poate n-ai să crezi, dar te plac.

– Şi eu pe tine, Ted. Cu adevărat. Dar nu te plac cînd nu *cooperezi.*

– Dacă ai *ştiut* ce se întîmplă, a intervenit Kate, de ce nu ai *spus* nimic? Au fost ucişi oameni, Ted.

El a pus jos binoclul şi s-a uitat la Kate.

– Ei bine, iată care este adevărul. Există un bărbat pe nume Boris, un fost agent KGB, care lucrează pentru Serviciul Libian de Informaţii. Din fericire, acestuia îi plac banii şi lucrează şi pentru noi. Ted s-a gîndit un moment, apoi a continuat: De fapt, el ne place pe *noi,* nu pe *ei.* Cu cîţiva ani în urmă, Boris ne-a contactat şi ne-a informat despre acest tînăr, Asad Khalil, a cărei familie a fost ucisă în raidul din anul 1986...

– Stai. Stai, l-am întrerupt eu. Ştiai despre Khalil cu *ani* în urmă?

– Da. Şi i-am urmărit cu atenţie progresele. Era evident faptul că Asad Khalil era un agent excepţional – curajos, deştept, dedicat şi motivat. Şi ştiţi, bineînţeles, ce anume l-a motivat.

Nici Kate, nici eu nu am răspuns.

– Să continuu? a zis Ted. S-ar putea să nu vreţi să auziţi chiar toată povestea.

– Oh, ba vrem, l-am asigurat eu pe Ted. Tu ce vrei în schimb?

– Nimic. Doar cuvîntul vostru că nu veţi mai spune şi altora.

– Mai gîndeşte-te.

– Bine. Dacă Asad Khalil este prins, atunci va fi luat în primire de FBI. Noi nu dorim asta. Vrem ca noi să punem mîna pe el. Am nevoie să fiţi alături de mine cum veţi putea, inclusiv să mimaţi amnezia în timpul declaraţiei oficiale, ca să-l determinăm pe Khalil să treacă de partea noastră.

– S-ar putea să te surprindă, am replicat eu, dar influenţa mea asupra FBI-ului şi a guvernului este cumva limitată.

– *Tu* ai putea fi surprins. FBI-ul şi ţara se ţin de litera legii. Te-ai convins de asta cînd a fost vorba de inculpaţii în cazul World

Trade Center. Procesul a fost pentru crimă şi conspiraţie, precum şi pentru violarea regimului armelor şi muniţiilor. În America nu exista o lege împotriva terorismului. Deci, ca în orice proces, statul are nevoie de martori credibili.

– Ted, statul are o duzină de martori împotriva lui Asad Khalil şi o tonă de probe de la laboratorul de criminalistică.

– E drept. Dar cred că putem face o înţelegere în interesul securităţii naţionale, prin care Asad Khalil să fie eliberat şi trimis înapoi în Libia printr-un aranjament diplomatic. Ceea ce vreau este ca nici unul din voi să nu se amestece şi să nu facă paradă de principii morale.

– Principiile mele morale sînt acum la pământ, l-am asigurat eu, dar Ted, Asad Khalil a ucis o mulţime de oameni inocenţi.

– Şi? Ce mai putem noi face? Să-l închidem pe viaţă? Cu ce îi va ajuta asta pe cei morţi? Nu ar fi mai bine dacă l-am folosi pe Khalil pentru ceva mult mai important? Ceva care să dea o lovitură importantă terorismului internaţional?

Ştiam unde voia să ajungă, dar eu nu doream să mă duc acolo.

Totuşi, Ted dorea ca eu şi Kate să înţelegem, aşa că ne-a întrebat:

– Nu vreţi să ştiţi de ce vrem noi ca Asad Khalil să fie eliberat şi trimis înapoi în Libia?

Mi-am sprijinit bărbia în palmă şi am spus:

– Să mă gîndesc... ca să-l ucidă pe Mu'ammar Gaddafi deoarece acesta s-a culcat cu mama lui şi i-a ucis tatăl.

– Corect. Nu pare un plan excelent?

– Hei, sînt doar un poliţist. Dar s-ar putea să-mi scape ceva în povestea asta. Cum ar fi Asad Khalil. Cred că trebuie să-l prindem ca să vedem ce părere are el.

– Corect. Boris ne-a spus cum va reuşi Khalil să părăsească ţara şi sîntem siguri că îl putem prinde. Nu mă refer la CIA – noi nu putem aresta pe nimeni. Dar FBI-ul şi poliţia locală, acţionînd pe baza informaţiilor date de CIA, îl pot aresta, după care intervenim noi şi punem la cale înţelegerea.

Kate îl privea fix pe Ted. Ştiam ce urma să spună şi chiar a făcut-o:

– Eşti nebun? Ţi-ai pierdut afurisita de minte? Ticălosul ăsta a ucis peste trei sute de persoane. Iar dacă îl laşi să plece, va ucide şi mai mulţi, şi nu în special oameni pe care *tu* ai dori să-i vezi

morți. Tipul ăsta este *foarte* periculos, a adăugat ea. Este Satana. Cum este posibil să vrei să-l eliberezi? Nu pot să cred așa ceva.

Un timp destul de lung, Ted nu a scos nici un cuvînt, de parcă se lupta cu probleme de morală, dar cînd un tip din CIA face asta, lupta este, în mare parte, o prefăcătorie.

La est începuse să se lumineze ușor, iar păsările își întețeau ciripitul, bucuroase că noaptea se apropia de sfîrșit. Și eu aveam același sentiment.

În cele din urmă, Ted a grăit:

– Credeți-mă că, atunci cînd am zis că noi nu știam ce se întîmpla cu zborul Unu-Șapte-Cinci, spuneam adevărul. Nici Boris nu a știut sau nu ne-a putut da această informație.

– Boris a fost împușcat, i-am sugerat eu.

– De fapt, s-ar putea să fie mort. Aveam o înțelegere cu el să-l scoatem din Libia, dar ceva se pare că nu a mers cum trebuie.

– Adu-mi aminte să nu te las niciodată să-mi împătureşti paraşuta, i-am zis eu.

Ted s-a făcut că nu a auzit ce am spus și a revenit la binoclul lui.

– Sper că nu l-au ucis, a murmurat. Pe Khalil, adică. Dacă va reuși să părăsească zona aceasta, se va îndrepta spre punctul de întîlnire unde se așteaptă să fie întîmpinat de compatrioți de-ai lui care să-l scoată din țară. Dar asta nu se va întîmpla.

Nu m-am așteptat la un răspuns, totuși l-am întrebat:

– Și unde este acel punct de întîlnire?

– Nu știu. În acest caz informațiile sînt fragmentate.

– Dacă nu îl vînezi pe Khalil, l-am întrebat eu, atunci de ce ai nevoie de pușcă cu lunetă?

El a pus jos binoclul și a replicat:

– Niciodată nu știi de ce ai putea avea nevoie și cînd. Aveți veste antiglonț? ne-a întrebat.

Această întrebare pusă de un coleg era perfect normală, dar în momentul respectiv eram puțin șocat de atitudinea lui Ted.

Nu am răspuns și, mai interesant, nici Kate. Adică, nu mă gîndeam că bătrînul Ted avea de gînd să ne suprime, dar era limpede că tipul era destul de stresat, deși nu arăta. Dar, dacă te gîndeai ce încearcă el și agenția lui să facă, îți dădeai seama că foarte mult depindea de următoarele cîteva ore. Pentru ei, cazul prezenta un risc deosebit – un plan cu bătaie lungă pentru a-l elimina pe Mu'ammar Gaddafi fără a lăsa prea multe urme ale influenței

CIA, iar planul începuse să se deruleze cu cîteva ore înainte ca aeronava Companiei Trans-Continental să atingă solul. De asemenea, acest plan putea fi considerat ca ilegal după legile Statelor Unite. Ca urmare, bătrînul Ted era stresat. Dar îşi va îndrepta el puşca spre mine şi Kate ca să ne termine dacă îi cream noi probleme? Niciodată nu ştii ce au de gînd să facă oamenii cu puşti şi probleme, în special dacă ei cred că activitatea lor este mai importantă decît viaţa ta.

Cu fiecare minut se lumina tot mai mult, dar ceaţa persista încă, ceea ce era bine, deoarece putea juca feste lunetelor cu vedere pe timp de noapte.

– Hei, cum a fost la Frankfurt şi Paris? l-am întrebat pe Ted.

– Bine. Am rezolvat nişte probleme. Dacă te-ai fi dus la Frankfurt, aşa cum ţi s-a ordonat, nu ai fi acum în această situaţie.

Nu prea ştiam în ce situaţie mă aflam, dar recunosc o ameninţare marcată atunci cînd o aud. Avînd această idee în minte, nu voiam să aduc în discuţie şi alte subiecte neplăcute, dar a trebuit să-l întreb:

– De ce l-ai lăsat pe Asad Khalil să-i ucidă pe piloţii aceia şi pe celelalte persoane?

El s-a uitat la mine şi am văzut că se aştepta la întrebare, deşi nu era prea încîntat de ea.

– Planul era de a-l prelua, pur şi simplu, pe aeroportul JFK, de a-l aduce la Federal Plaza, de a-l pune în faţa unor dovezi incontestabile, inclusiv a înregistrării pe bandă a depoziţiilor unor fugari, ale adulterului mamei sale şi despre autorul moral al uciderii tatălui, după care să-l trimitem înapoi în ţara lui.

– Înţelegem asta, Ted, a zis Kate. Ce nu înţelegem este de ce după ce el a scăpat l-aţi lăsat să-şi ducă misiunea pînă la capăt?

– Nu am avut nici o idee despre natura misiunii lui, a replicat Ted.

– Poftim? Prostii, am spus eu. Ştiai că va veni aici la ranch-ul lui Reagan şi ştiai ce are de gînd să facă înainte de a ajunge aici.

– Ei bine, credeţi ce vreţi. Noi am crezut că a fost trimis aici doar ca să-l ucidă pe Ronald Reagan. Nu ştiam că avea numele piloţilor care au participat la raidul respectiv. Era o informaţie secretă. Oricum, nu conta care era misiunea lui, deoarece se presupunea că îl vom lua în primire la aeroportul Kennedy. Dacă am fi reuşit acest lucru, nimic altceva nu s-ar fi întîmplat.

– Ted, mama ta trebuie să te fi învățat că, atunci cînd te joci cu focul, poți să te arzi.

Ted nu voia să fie împins în vreo groapă căscată din povestea lui, iar dacă îl lăsam singur, avea să mai sape singur încă vreo cîteva.

– Ei bine, planul a eşuat, ne-a spus el, dar nu în totalitate. Este important ca noi să punem mîna pe Khalil şi să-i spunem ce ştim în legătură cu mama şi tatăl lui, apoi să-l lăsăm să plece în Libia. Apropo, Karim Khalil a fost ucis în Paris de un prieten de familie. Un bărbat pe nume Habib Nadir, un camarad de arme şi prieten cu căpitanul Khalil. Nadir şi-a ucis prietenul la ordinele directe ale lui Mu'ammar Gaddafi.

Oameni duri într-o țară dură.

Ted, care nu era prost, a adăugat:

– Bineînțeles, există posibilitatea ca Asad Khalil să părăsească țara şi să se întoarcă în Libia înainte să avem posibilitatea să vorbim cu el. Deci, mă întreb dacă vreunul dintre voi s-a gîndit să-i transmită ce ştim noi despre actul de trădare a lui Gaddafi față de familia Khalil.

– Să mă gîndesc... am spus, am vorbit despre ura lui față de America, despre faptul că vrea să mă ucidă... ce a mai fost...?

– De la colegii voştri aflați acasă la Wiggins am înțeles că la sfîrşitul discuției cu el ai menționat în treacăt acest subiect.

– E-adevărat. Asta după ce l-am făcut sodomist de cămile.

– Nu este de mirare că vrea să te ucidă, a zis Ted şi a rîs. Ai dezvoltat acel subiect în conversația ta ulterioară cu Khalil?

– Se pare că ştii foarte multe despre ce se întîmplă la FBI.

– Sîntem în aceeaşi echipă, John.

– Sper că nu.

– Oh, nu face pe sfîntul. Nu-ți stă bine cu aureolă.

Nu i-am răspuns şi m-am adresat lui Kate:

– Okay, eşti gata? Apoi i-am spus lui Ted: Trebuie să plecăm, Ted. Ne vedem la ancheta Senatului.

– Aşteaptă. Te rog să-mi răspunzi la întrebare: ai vorbit cu Asad Khalil despre trădarea lui Gaddafi?

– Tu ce crezi?

– Cred că ai făcut-o. În parte, pentru că ai părut foarte interesat de acest aspect în timpul întîlnirilor noastre de la New York şi Washington. Şi, în parte, fiindcă eşti foarte deştept să ştii cum să scoți oamenii din sărite.

A zîmbit.

Şi eu. Chiar că Ted era un băiat de treabă. Doar puţin şiret.

– Mda, am zis, l-am pus pe jar cu asta. Ai fi trebuit să auzi *acea* conversaţie cînd i-am spus că mama lui era o tîrfă, iar tatăl lui un încornorat. Ca să nu mai spun de faptul că Gaddafi a ordonat ca tatăl lui să fie ucis. Iisuse, supărat a mai fost. A spus că o să-mi taie limba şi o să-mi ia gîtul. Vreau să spun că *eu* nu m-am culcat cu mama lui şi nu i-am ucis tatăl. De ce să fie atît de supărat pe mine?

Lui Ted părea să-i placă frivolitatea mea şi era foarte bucuros să audă că făcusem treaba în locul lui.

– Ai avut impresia că te-a crezut? m-a întrebat el.

– De unde naiba să ştiu? Voia să mă ucidă pe *mine*. Nu a spus nimic despre unchiul Mu'ammar.

Ted a cîntărit lucrurile o clipă, apoi a zis:

– Pentru arabi, aceasta este o problemă de onoare personală. Onoarea familiei, pe care ei o numesc *ird*. Aproape orice dezonoare a familiei trebuie să fie răscumpărată cu sînge.

– Probabil că sistemul funcţionează mai bine decît instanţa pentru litigii familiale.

Ted s-a uitat la mine şi a spus:

– Cred că Asad Khalil îl va ucide pe Gaddafi, iar dacă va afla adevărul despre Habib Nadir, îl va ucide şi pe el şi, poate, pe încă vreo cîţiva indivizi din Libia. Atunci planul nostru, pe care se pare că îl găseşti atît de dezagreabil, va fi justificat.

Kate, care are principii morale mai profunde decît mine, a intervenit:

– Nu există nici o justificare să îndemni oamenii să ucidă pe *cineva*. Nu trebuie să acţionăm ca monştri cînd ne luptăm cu monştri. Este o gîndire *greşită,* a adăugat ea.

Ted, înţelept, nu s-a lansat într-o justificare de proporţii a planului lui de a-l lichida pe colonelul Mu'ammar Gaddafi.

– Crede-mă, i-a zis el lui Kate, am depus eforturi în privinţa asta şi am pus problema în faţa comitetului de etică.

Aproape am izbucnit în rîs.

– Faci parte din comitetul acela? Apropo, ce principii morale ai avut în vedere cînd te-ai alăturat ATTF cu scopul de a-ţi promova propriul plan? Şi cum dracu' am ajuns să lucrez cu tine?

– A fost ideea mea. Îţi admir cu adevărat talentele şi perseverenţa. De fapt, aproape că l-ai oprit pe Khalil să fugă din

aeroport. Ți-am mai spus, dacă vrei să lucrezi pentru noi, postul este încă liber. Este valabil și pentru tine, Kate.

– Discută despre asta cu sfătuitorii noștri spirituali, am replicat eu. Okay, acum trebuie să plecăm, Ted. Grozavă întîlnire.

– Încă unul sau două lucruri.

– Bine, dă-i drumul.

– Voiam să-ți spun că mi-a plăcut gluma aia. Gluma cu procurorul general pe care ai spus-o la întîlnirea aceea. Edward mi-a spus-o și mie. Există mult adevăr în ea. FBI-ul va anunța o mare conferință de presă ca aceea care se desfășoară în după-amiaza asta la Washington. Agenția mea nu agreează conferințele de presă.

– Hei, sînt alături de tine.

– Iar CIA *va* face din iepure un agent dublu. A zîmbit. Nostimă gluma asta. Și foarte la obiect în acest caz.

– Așa este. Dar nu uita ce au făcut polițiștii, Ted. Ei l-au snopit în bătaie pe urs pînă ce acesta a recunoscut că este iepure. Corect?

– Sînt sigur de asta. Dar tot nu poate să facă un iepure dintr-un urs.

– Important este doar că ursul *zice* că este iepure. Și dacă tot sîntem la subiectul ăsta, să știi că agenții dubli lucrează doar pentru ei. Gîndim la fel aici?

– Aproape. Vreau doar să vă reamintesc amîndurora că această conversație nu a avut niciodată loc. S-a uitat la Kate și a spus: Este foarte important ca Asad Khalil să se întoarcă în Libia.

– Nu, nu este, a replicat ea. Este important să fie acuzat de crimă în Statele Unite.

– Cred că *tu* înțelegi situația, mi-a zis Ted.

– Crezi că vreau să contrazic un tip care are o pușcă performantă?

– Nu vă amenințe pe nici unul din voi, m-a informat el. Nu fi melodramatic.

– Scuză-mă. M-am molipsit de la *Dosarele X*. Televizorul îmi distruge creierul. Este un fel de Misiune Imposibilă. Okay, asta *este*. Pe curînd.

– Eu nu m-aș întoarce acum la casa de la ranch. Khalil încă este în zonă, iar voi doi sînteți ținte ușoare.

– Ted, dacă e de ales între a sta aici cu tine sau a ne feri de gloanțe, pentru ce crezi că optăm?

– Să nu ziceți că nu v-am avertizat.

Nu i-am răspuns, ci m-am întors şi am plecat, ca şi Kate.

– Oh, felicitări pentru logodnă, ne-a strigat el. Să mă invitaţi la nuntă!

Încă întors cu spatele la el, i-am făcut semn cu mîna. Ciudat lucru, nu m-ar fi deranjat să-l invit la nuntă. Tipul era un ticălos fără pereche, dar, orice s-ar spune, era ticălosul *nostru* – el voia cu adevărat să facă ce este mai bine pentru ţară. Înfricoşător. L-am înţeles, de asemenea, un lucru înfricoşător.

Am continuat să coborîm panta, îndepărtîndu-ne de staţia VORTAC. Nu ştiam dacă urma să primesc un glonţ în spate de la Ted sau un glonţ în faţă de la Khalil, aflat la liziera de la baza pantei.

Ne-am continuat drumul şi mi-am dat seama că Kate era tensionată.

– Totul este în regulă, i-am spus eu. Poţi să fluieri.

– Am gura uscată.

– Hm.

– Mi-e rău de la stomac.

Uh, oh.

– La fel ca dimineaţa...

– John, încetează cu glumele. Treaba asta... mă îmbolnăveşte. Înţelegi ce a făcut?

– Ei fac un joc periculos şi dur, Kate. Judecă pentru a nu fi judecat.

– A fost *ucişi* oameni.

– Nu vreau să discut despre asta acum. Okay?

Ea a clătinat din cap.

Am găsit un traseu de călărie care trecea printre tufişuri dese şi pietre roşii. Speram să dau peste o patrulă motorizată sau peste un post fix, dar niciodată nu dai peste un agent al Serviciului Secret atunci cînd ai nevoie de unul.

Cerul se luminase şi mai mult, iar o briză uşoară dinspre ocean începea să risipească ceaţa. Nu era bine.

Ne-am deplasat în direcţia în care credeam că se află clădirea Serviciului Secret, dar poteca cotea mereu şi nu eram sigur de locul în care ne aflam.

– Cred că ne-am rătăcit, a zis Kate. Mă dor picioarele. Sînt obosită şi însetată.

– Să ne aşezăm puţin.

Ne-am aşezat pe o piatră plată ca să ne odihnim. Vegetaţia aici era ciudată, tufişuri de salvie şi amarant, cred, şi altele de felul ăsta. Tufişurile erau dese, dar nu foarte înalte şi nu destul de înalte ca să te ascundă cînd mergeai. Mi-a trecut prin minte că ar fi mai bine dacă am rămîne pe loc.

– Presupunînd că Asad Khalil se află în zonă, i-am zis lui Kate, atunci probabil se află la două sute de metri de casa de la ranch. Aşa că nu ar fi bine să ne apropiem prea mult de casă sau de clădirea Serviciului Secret.

– Bună idee. Vom rămîne pe loc, astfel ca Asad Khalil să ne ucidă fără să mai deranjeze pe nimeni.

– Încerc să fiu mai deştept decît tipul ăsta.

– Păi, gîndeşte-te şi la asta – poate nu ne va ucide. Poate va trage cîteva gloanţe printre picioarele noastre, după care se va apropia de noi, îţi va tăia limba, apoi îţi va lua gîtul.

– Văd că te preocupă asta. Îţi mulţumesc că mi-ai spus şi mie.

– Scuză-mă. Kate a căscat. Totuşi, avem pistoale şi nu îl voi lăsa să pună mîna pe tine viu.

A rîs, dar rîsul era mai mult o manifestare a oboselii fizice şi psihice.

– Odihneşte-te.

După aproape zece minute, am auzit un sunet vag familiar şi am recunoscut elicele unui elicopter.

M-am ridicat de pe piatra pe care şedeam şi am sărit pe un bolovan din apropiere înalt de vreun metru jumătate, apoi m-am întors cu faţa spre direcţia din care venea sunetul.

– Soseşte cavaleria, am zis. Cea aeriană. Oho. Priveşte.

– Ce?

Ea s-a ridicat, dar i-am pus mîna pe umăr ca s-o determinăm să se aşeze iar.

– Rămîi pe loc. Îţi voi spune ce se petrece.

– Pot să văd şi singură.

S-a ridicat de pe piatră, m-a prins de mînă şi s-a săltat pe bolovan, lîngă mine. Amîndoi priveam spre elicoptere. Şase elicoptere Huey se roteau în cerc la cîteva sute de metri de noi şi am presupus că se aflau deasupra casei de la ranch, deci noi eram destul de aproape şi ştiam în ce direcţie să mergem.

Acum se vedea în zare un elicopter Chinook, imens, cu două motoare, iar sub el atîrna un automobil – un Lincoln mare şi negru.

– Aceea trebuie să fie maşina blindată, a zis Kate.

– Diligenţa, i-am amintit eu. Şase Holly cu personal Hercules zboară deasupra lui Brimstone, în timp ce Rawhide şi Rainbow se urcă în Diligenţă. Tracker şi Tracer sînt la sol. Donner, Blitzen şi Rudolf sînt pe drum.

Ea a lăsat să-i scape un oftat de uşurare sau de exasperare.

Am privit cîteva minute operaţiunea în desfăşurare şi, deşi nu vedeam ce se întîmplă la sol, era evident că Rawhide şi Rainbow coborau acum pe Pennsylvania Avenue într-o maşină blindată împreună cu vehiculele din escortă şi elicopterele în aer. Misiunea era îndeplinită.

Asad Khalil, dacă se afla prin preajmă, putea să vadă şi el, bineînţeles, iar dacă purta încă mustaţa falsă, chiar acum îi răsucea vîrfurile şi zicea: „Drace, am ratat din nou"

Deci, totul este bine cînd se termină cu binc, nu-i aşa?

Nu chiar. M-am gîndit că Asad Khalil, ratînd prada mare, se va orienta spre pradă mică.

Dar înainte să fac ceva corespunzător gîndului meu, adică să coborîm de pe bolovan, să ne ascundem în tufişuri şi să aşteptăm ajutoare, Asad Khalil şi-a reperat ţintele.

56

Ceea ce a urmat, ca într-o filmare cu încetinitorul, s-a petrecut între două bătăi de inimă.

I-am spus lui Kate să sară de pe bolovan. Am sărit şi eu, dar Kate a întîrziat cu o jumătate de secundă după mine.

Nu am auzit pocnetul puştii cu amortizor, dar am ştiut că împuşcătura venea de la liziera apropiată, deoarece am auzit glonţul bîzîind ca o albină peste capul meu – acolo unde stătusem pe bolovan cu o jumătate de secundă mai devreme.

Kate a părut că se împleteşte pe bolovan şi a scos un ţipăt de durere, de parcă îşi luxase glezna. Într-o clipă am înţeles că înregistrasem greşit evenimetele – ea mai *întîi* ţipase de durere, apoi se împleticise. Din nou, de parcă se filma cu încetinitorul, am văzut-o cum cade de pe bolovan lîngă potecă.

M-am aruncat peste ea, am îmbrățișat-o și ne-am rostogolit pe panta puțin abruptă pînă la niște tufișuri destul de firave, în timp ce alt glonț lovea o piatră de lîngă capetele noastre, împrăștiind fragmente de rocă și oțel în gîtul meu.

Stăteam unul lîngă celălalt, eu cu spatele în direcția din care se trăgea. Am privit peste umăr să văd ce putea zări Khalil de la liziera care se afla la mai puțin de o sută de metri.

Între noi și linia de foc a lui Khalil erau cîteva tufișuri și pietre nu prea mari, dar, în funcție de copacul în care se urcase, încă putea să ne aibă în vizor.

Eram conștient de faptul că costumul meu, deși închis la culoare, nu se confunda cu peisajul și nici jacheta roșie a lui Kate, dar, pentru că nu se mai trăgea, eram destul de sigur că Asad Khalil ne pierduse urma. Sau savura momentul înainte de a trage din nou.

M-am întors și m-am uitat în ochii lui Kate. Clipeau de durere, iar ea se zvîrcolea în brațele mele.

– Kate, nu te mișca. Vorbește-mi.

Respira greu acum și nu știam unde și cît de rău fusese rănită, dar am simțit sîngele cald trecîndu-mi prin cămașă pînă la pielea rece. *Drace.*

– Kate. Vorbește-mi. Vorbește-mi.

– Oh... sînt... sînt rănită...

– Okay... liniștește-te. Nu te mișca. Lasă-mă să văd...

Mi-am plimbat mîna dreaptă între noi și i-am pipăit bluza, degetele mele căutînd rana de intrare a glonțului, dar nu am găsit-o, deși era sînge peste tot.

Oh, Dumnezeule...

Am întors capul și m-am uitat la fața ei. Nu îi apăruse sînge la gură sau la nas, lucru îmbucurător, iar ochii păreau limpezi.

– Oh... John... fir-ar să fie... doare...

În cele din urmă am găsit intrarea glonțului, o gaură chiar sub coasta stîngă. Mi-am plimbat repede mîna pe spatele ei și am găsit rana de ieșire a glonțului deasupra feselor. Se părea că nu este decît o rană superficială în carne, iar sîngele nu țîșnea, dar mă temeam de o sîngerare internă. I-am spus ce se spune de obicei persoanelor rănite:

– Kate, este în regulă. Te vei face bine.

– Ești sigur?

– Da.

Ea a inspirat adînc şi şi-a dus mîna la rană, căutînd gaura de intrare şi de ieşire a glonţului.

Am scos o batistă din buzunar şi i-am pus-o în mînă.

– Ţine asta.

Am rămas întinşi, nemişcaţi, umăr la umăr, şi am aşteptat.

Glonţul îmi fusese destinat mie, bineînţeles, dar soarta, balistica, traiectoria şi momentul sînt cele care fac diferenţa între o rană cu care poţi să te mîndreşti şi o rană pe care antreprenorul de pompe funebre o umple cu cîlţi.

– Eşti bine... am spus eu din nou... este doar o mică zgîrietură...

Kate şi-a pus gura la urechea mea şi i-am simţit respiraţia pe piele.

– John... a zis ea.

– Da?

– Eşti un ticălos afurisit.

– Ce...?

– Dar te iubesc oricum. Acum să plecăm naibii de aici.

– Nu. Rămîi nemişcată. El nu ne poate vedea şi nu poate ochi ceea ce nu vede.

Am vorbit prea devreme, deoarece, brusc, pămînt şi pietre au început să sară în jurul nostru, iar deasupra noastră trosneau ramuri. Ştiam că Asad Khalil avea o idee generală despre locul în care ne aflam şi trăgea restul încărcătorului de paisprezece gloanţe în zona presupusă de el. Iisuse Hristoase! Mă gîndeam că împuşcăturile nu vor înceta niciodată. Este mai rău cînd se trage cu amortizor, deoarece nu auzi decît cînd lovesc gloanţele, nu şi pîrîitul puştii.

La ceea ce părea să fie ultima împuşcătură, am simţit o durere ascuţită şi am dus mîna spre locul rănit. Aveam o julitură pe şold şi mi-am dat seama că rana era destul de adîncă să ajungă la osul pelvian.

– Drace!

– John, te simţi bine?

– Mda.

– Trebuie să plecăm de aici.

– Okay, număr pînă la trei, apoi alergăm ghemuiţi printre tufişuri, dar nu mai mult de trei secunde, apoi ne lăsăm la pămînt şi ne rostogolim. Bine?

– Bine.

– Unu, doi...

– Stai! De ce nu ne întoarcem la bolovanul acela pe care am stat?

Am întors capul şi am privit bolovanul. Nu era mai înalt de un metru şi jumătate şi nu destul de lat. Nici pietrele din jur pe care stătusem nu erau prea mari. Dar, dacă ne ghemuiam în spatele bolovanului, eram la adăpost de tirul de gloanţe ce venea de la lizieră.

– Bine, am spus, dar locul este destul de strîmt.

– Să plecăm înainte de a trage din nou. Unu, doi, trei...

Am fugit ghemuiţi pînă la bolovan – care era mai aproape de Khalil.

Cînd ne aflam pe la jumătatea drumului, am auzit bîzîitul familiar pe deasupra capului, dar Khalil trebuia să tragă peste bolovanul către care fugeam şi nu se afla atît de sus în copac încît să schimbe destul de repede unghiul de tragere ca să ne nimerească.

Kate şi cu mine am ajuns la bolovan, ne-am întors şi ne-am aşezat unul lîngă celălalt, foarte apropiaţi, cu genunchii strînşi la piept. Ea îşi apăsa partea stîngă a toracelui cu batista însîngerată.

Am stat o secundă şi ne-am ţinut răsuflarea. Nu am auzit nici un bîzîit pe deasupra capului şi nu ne-am întrebat dacă ticălosul avea curaj să-şi părăsească ascunzătoarea din pădure şi să vină spre noi. Mi-am scos pistolul Glock, am inspirat adînc, am ieşit capul de după bolovan şi am cercetat iute cu privirea spaţiul deschis înainte de a-l trage la loc, tocmai la timp ca să evit să-mi fie zburat de pe umeri de o lovitură bine plasată care a ciobit marginea bolovanului.

– Tipul ăsta ştie să ochească.

– Ce *dracu'* faci? *Stai* pe loc.

– Unde ai învăţat să vorbeşti aşa?

– *Niciodată* în viaţa mea nu am înjurat atît de mult pînă te-am întîlnit.

– Serios?

– Stai pe loc şi taci din gură.

– Okay.

Am rămas amîndoi pe loc, sîngerînd, dar nu destul pentru a atrage rechini sau ce se mai afla prin jur. Asad Khalil era ciudat de tăcut şi începeam să mă neliniştesc la gîndul a ceea ce va urma. Adică, ticălosul putea să se afle la şase metri, furişîndu-se prin tufişuri.

– Voi trage cîteva gloanțe în aer ca să-i atrag atenția și să-l țin pe Khalil la distanță, am zis eu.

– Nu. Dacă atragi atenția oamenilor din Serviciul Secret, Khalil îi va ucide pe toți. Nu vreau să am asta pe conștiință. Nu sîntem în pericol. Rămîi pe loc.

Nu eram sigur că nu ne aflam în pericol, dar în rest ea avea dreptate. Așa că John Corey, omul de acțiune, stătea liniștit. După încă un minut, i-am spus:

– Poate reușesc să-i atrag atenția lui Ted, apoi el și Khalil pot face un schimb de focuri.

– Stai liniștit. Fii atent la orice sunet ce vine din tufișuri.

– Bună idee.

Kate și-a dat jos jacheta roșie, care era aproape de aceeași culoare cu sîngele care se îmbibase în ea. A înnodat mînecile în jurul taliei, peste răni, ca un bandaj compresiv.

Kate a căutat într-unul din buzunarele jachetei sale și a zis:

– Voi suna la motelul Sea Scape ca să le spun situația noastră, iar ei să-i anunțe pe cei de la Serviciul Secret de aici și... Continua să caute prin buzunare, apoi a spus: Nu găsesc telefonul celular.

Oh, uf.

Amîndoi am pipăit pămîntul din jur. Kate a întins mîna prea mult în stînga ei, iar pămîntul a explodat la cîțiva centimetri de mîna ei. Și-a tras mîna de parcă atinsese o sobă fierbinte și s-a holbat la dosul mîinii.

– Dumnezeule, am *simțit* că glonțul mi-a șters articulațiile degetelor... dar nu sînt rănită... am simțit un fel de căldură...

– Tipul știe să *tragă*. Unde naiba este telefonul ăla?

Ea a scotocit din nou prin jachetă și pantaloni și mi-a spus:

– Probabil că mi-a căzut din buzunar cînd ne-am rostogolit. Drace.

Amîndoi am privit panta acoperită de tufișuri din fața noastră, dar nu puteam ști unde se află telefonul și, cu siguranță, nici unul dintre noi nu avea de gînd să se ducă și să-l caute.

Așa că am rămas pe loc, trăgînd cu urechea la zgomotul cuiva care se apropia de noi. Într-un fel, speram că ticălosul *venea* spre noi, deoarece știam că pentru asta trebuia să ocolească bolovanul sau să se urce pe el, și atunci l-am fi auzit. Îmi doream să trag cel puțin un glonț în el. Dar, dacă ocolea bolovanul de la distanță, nu-l puteam auzi sau vedea, iar el avea pușca cu lunetă. Dintr-o dată

m-am simțit mai puțin în siguranță de partea asta a bolovanului știind că Asad Khalil ar putea da ocol prin tufișurile de unde noi tocmai ne întorsesem.

– Îmi pare rău pentru telefon, a zis Kate.

– Nu este vina ta. Cred că ar trebui să-mi iau și eu un telefon celular.

– Bună idee. Îți fac eu unul cadou.

La aproape un kilometru depărtare a trecut un elicopter, dar nu ne-a văzut sau simțit – și nici pe Khalil – cu vreun dispozitiv electronic de la bord. Nici Khalil nu a tras în el, deși ar fi fost o țintă ușoară. Asta m-a făcut să mă gîndesc că individul plecase sau nu a tras fiindcă mă voia cu adevărat pe *mine*. Era un gînd tulburător.

Oricum, mă săturasem de situația asta. Mi-am scos haina și, înainte să pot fi oprit de Kate, m-am ridicat repede și am agitat haina într-o parte precum un matador care ațîță taurul. Dar, spre deosebire de matador, eu am dat iute drumul hainei în timp ce mă ascundeam după bolovan, tocmai la timp ca să aud ușorul bîzîit care a scuturat haina și a rupt niște ramuri lîngă noi.

Înainte să o aud pe Kate țipînd la mine, am zis:

– Cred că este încă la lizieră.

– De unde știi asta?

– Împușcătura a venit de acolo. Mi-am dat seama, după bîzîit și momentul impactului, că a fost o diferență de o jumătate de secundă, ca și cum încă se află la o sută de metri distanță.

– Este invenția ta?

– Cam așa ceva.

Acum înapoi la războiul nervilor. Chiar cînd mă gîndeam că Asad Khalil cîștigă partida, domnul Asasin de Oțel s-a simțit frustrat și a început să tragă din nou. Ticălosul se distra lovind partea de sus a bolovanului și desprinzînd bucăți de pietre care se împrăștiau în aer și cădeau peste noi.

A tras tot încărcătorul, și-a reîncărcat pușca și a început să tragă pe o latură a bolovanului, astfel că gloanțele loveau doar la cîțiva centimetri de picioarele noastre strînse. Priveam fascinat cum exploda prundișul, lăsînd mici cratere în urmă.

– Individul ăsta este un ticălos, i-am spus lui Kate.

Ea nu mi-a răspuns, hipnotizată de bucățile de pietre și pămînt care zburau în jurul nostru.

Khalil şi-a modificat unghiul de tragere mai aproape de marginea bolovanului, iar tipul era un ţintaş grozav, lovind piatra la cîţiva centimetri de umerii noştri. Bolovanul devenea tot mai mic.

– Unde a învăţat să tragă în felul ăsta?

– Dacă aş avea o puşcă, a replicat ea, i-aş arăta eu cum să tragă. Dacă aş fi avut vestă antiglonţ, nu aş fi fost rănită, a mai adăugat.

– Să ţii minte asta data viitoare. I-am luat mîna şi i-am strîns-o. Cum te simţi?

– Okay... acum mă doare îngrozitor.

– Rezistă. Tipul va obosi să se joace cu puşca.

– *Tu* cum te simţi?

– Am o rană nouă cu care să mă mîndresc la fete.

– Ce-ai zice să mai ai una?

I-am strîns mîna din nou şi am spus prosteşte:

– Rănile lui şi ale ei.

– Nu este nimic de rîs. Rana asta nenorocită pulsează.

I-am desfăcut jacheta, mi-am pus mîna pe spatele ei şi i-am pipăit uşor rana de ieşire a glonţului.

Ea a scos un ţipăt de durere.

– Sîngele începe să se închege. Încearcă să nu te mişti şi să declanşezi din nou hemoragia. Continuă să ţii batista peste rana din faţă.

– Ştiu, ştiu, ştiu. Dumnezeule, ce mă doare!

– Ştiu, am spus şi i-am legat din nou jacheta în jurul taliei.

Khalil a avut o altă idee şi a început să tragă în pietrele mici din jurul nostru, provocînd ricoşeuri. Pietrele erau din gresie şi majoritatea se spărgeau, dar din cînd în cînd reuşea un ricoşeu şi una dintre pietre a lovit bolovanul chiar deasupra capului meu.

– Apleacă-ţi capul şi bagă-l între genunchi, i-am zis lui Kate. Este tenace micul ticălos, nu-i aşa?

Ea mi-a urmat sfatul şi a zis:

– Tipul nu te place deloc, John. L-ai inspirat să ajungă pe noi culmi de creativitate.

– Am efectul ăsta asupra oamenilor.

Brusc, am simţit o durere ascuţită în coapsa dreaptă şi am înţeles că mă lovise o piatră.

– Drace!

– Ce s-a întîmplat?

Mi-am dat seama unde m-a lovit şi am văzut că pantalonul avea o ruptură, iar pielea era sfîşiată. Am pipăit pămîntul în jurul meu şi am găsit glonţul deformat, cald încă, pe care l-am ridicat.

– Calibrul 7,62 milimetri, cămaşă de oţel, armament militar, probabil dintr-o puşcă M-14 modificată ca armă pentru trăgători de elită, cu lunetă adaptabilă pentru noapte sau zi, plus un amortizor şi un supresor de flăcări. Ca aceea pe care o avea Gene.

– Cui îi pasă?

– Făceam doar conversaţie. De asemenea, ca şi puşca lui Ted.

Am rămas o vreme amîndoi pe gînduri, încercînd să ne alungăm din minte nişte idei prosteşti.

– Bineînţeles, am adăugat eu, M-14 este o armă destul de comună în armată şi nu am vrut să sugerez nimic cînd am spus că şi Ted avea una la fel.

– Ar fi putut să ne ucidă la staţia VORTAC, a zis Kate în cele din urmă.

Ca să continuu momentul de paranoia, am precizat:

– Nu ne-ar fi eliminat atît de aproape de locul în care ne-a lăsat Gene ca să ne întîlnim cu el.

Ea nu a răspuns.

Bineînţeles, nu credeam cu adevărat că Ted încerca să ne ucidă. Nu ar fi făcut aşa ceva. Ted dorea să vină la nunta noastră, nu-i aşa? Dar nu se ştie niciodată. Am pus glonţul în buzunar.

Am rămas tăcuţi încă vreo cinci minute şi m-am gîndit că, oricine a fost, plecase, dar nu aveam de gînd să aflu dacă am dreptate.

Auzeam elicopterele dînd tîrcoale în depărtare şi am sperat că, în cele din urmă, cineva ne va vedea.

În ciuda durerii de la şold, începeam să mă pierd. Eram total epuizat şi deshidratat, aşa că am crezut că delirez cînd am auzit telefonul sunînd. Am deschis ochii.

– Ce naiba...?

Amîndoi am privit panta în direcţia din care venea sunetul. Nu îl puteam vedea încă, dar aveam o idee cam pe unde ar fi. Eram sigur că nu se afla la mai mult de şase metri. De fapt, era chiar în faţa noastră şi, dacă aş fi fugit să-l iau, aş fi fost ecranat de bolovan faţă de linia de tragere a lui Khalil. Poate.

Înainte să mă hotărăsc dacă voiam să-mi asum riscul, soneria telefonului s-a oprit.

– Dacă am pune mîna pe telefonul acela, am zis, am putea suna după ajutor.

– Dacă ne ducem să-l luăm, nu vom mai avea nevoie de nici un ajutor. Vom fi morţi.

– Ai dreptate.

Am continuat să privim în direcţia din care auzisem soneria. Telefonul a început să sune din nou.

Era limpede că un trăgător de elită nu se uita la nesfîrşit prin lunetă fără să-i obosească ochiul sau mîna, aşa că trebuia să facă pauze scurte. Poate Khalil se afla în pauză. De fapt, poate chiar el ne suna. Nu putea să tragă şi să vorbească în acelaşi timp, nu-i aşa?

Înainte să reflectez prea mult la asta, am ţîşnit înainte ghemuit, străbătînd cei şase metri în două secunde, am văzut telefonul, l-am luat, m-am întors şi am fugit spre bolovan, menţinîndu-l ca pavăză între mine şi Khalil. Înainte de a ajunge la bolovan, am azvîrlit spre Kate telefonul care încă suna, iar ea l-a prins.

Am ajuns la bolovan, m-am întors şi m-am aşezat, mirîndu-mă că mai sînt încă în viaţă. Am inspirat adînc de cîteva ori.

Kate avea telefonul la ureche şi asculta.

– Du-te-n mă-ta, a zis ea. Şi nu-mi spune mie cum ar trebui să vorbească o femeie. Du-te-n mă-ta.

Aveam impresia că nu vorbea cu Jack Koenig.

Kate şi-a pus telefonul pe piept şi mi-a spus:

– Eşti foarte curajos sau foarte prost? Cum ai putut face aşa ceva fără să te consulţi cu mine? Ai vrea să fii mai curînd mort decît însurat? Asta este?

– Scuză-mă, cine este la telefon?

– Khalil vrea să-ţi spună la revedere, a zis ea, întinzîndu-mi telefonul.

Ne-am uitat unul la celălalt, jenaţi, cred, de scurta bănuială că Ted Nash, compatriotul nostru, fusese cel care încercase să ne ucidă. Trebuia să mă las de meseria asta..

– Ar trebui să-ţi schimbi numărul, i-am zis lui Kate. Am pus telefonul la ureche şi am zis: Corey.

– Eşti un bărbat foarte norocos, mi-a spus Asad Khalil.

– Dumnezeu are grijă de mine.

– Probabil că da. Nu ratez prea des.

– Toți avem zile proaste, Asad. Du-te acasă și mai exersează.

– Îți admir curajul și simțul umorului în fața morții.

– Mulțumesc foarte mult. Hei, de ce nu cobori din copacul ăla, fără pușcă, și nu vii spre noi cu mîinile ridicate? Am auzit că vei fi tratat corect de către autorități.

– Nu sînt în acel copac, a zis el și a rîs. Sînt în drum spre casă. Voiam doar să-mi iau rămas-bun și să-ți reamintesc că voi reveni.

– Aștept cu nerăbdare întîlnirea.

– Du-te-n mă-ta.

– Un bărbat credincios nu ar trebui să vorbească așa.

– Du-te-n mă-ta.

– Nu, du-te *tu* în mă-ta, Asad, sodomist de cămile ce ești.

– Te voi ucide pe tine și pe tîrfa care este cu tine chiar dacă ar fi să-mi ia întreaga viață.

Era evident că îl supărasem din nou, așa că, pentru a-i îndrepta furia spre alte obiective mai constructive, am zis:

– Mai întîi, nu uita să lămurești lucrurile cu unchiul Mu'ammar. De asemenea, un tip pe nume Habib Nadir ți-a ucis tatăl la ordinele lui Mu'ammar. Îl cunoști cumva?

Nu a urmat un răspuns și nici nu m-am așteptat să primesc unul. Telefonul a amuțit, iar eu i l-am înapoiat lui Kate.

– El și Ted s-ar înțelege de minune.

Am rămas nemișcați, neavînd încredere că Asad alerga prin munți, mai ales după această ultimă discuție. Poate ar trebui să urmez un curs la Dale Carnegie.

Soarele se ridicase pe cer și împrăștiase ceața. Ne-am ținut de mîini, așteptînd să ne repereze un elicopter, o mașină sau o patrulă care să treacă prin apropiere.

– Ăsta a fost un exemplu de ce va urma, a zis Kate ca pentru sine.

Și chiar așa era. Asad Khalil sau altul ca el avea să se întoarcă cu alte amenințări, iar noi vom trimite, ca răspuns, o rachetă în casa cuiva și așa mai departe.

– Vrei să părăsești slujba asta? am întrebat-o pe Kate.

– Nu. Dar tu?

– Doar dacă vrei și tu.

– Mie îmi place.

– Ce-ți place ție îmi place și mie.

– Îmi place California.
– Eu iubesc New York-ul.
– Ce părere ai despre Minnesota?
– Ăsta este un oraş sau un stat?

În cele din urmă, un elicopter ne-a localizat şi, după ce s-au convins că nu eram terorişti arabi nebuni, elicopterul a aterizat şi ne-a luat la bord.

57

Am fost duşi cu elicopterul la spitalul din Santa Barbara, unde ni s-au dat camere alăturate fără o perspectivă grozavă.

O mulţime de prieteni de la biroul din Ventura au trecut pe la noi să ne salute: Cindy, Chuck, Kim, Tom, Scott, Edie, Roger şi Juan. Toţi ne-au spus că arătăm foarte bine. M-am gîndit că, dacă voi continua să fiu împuşcat o dată pe an, pînă voi ajunge la cincizeci de ani voi arăta nemaipomenit de bine.

După cum vă puteţi imagina, telefonul meu suna întruna – Jack Koenig, căpitanul Stein, fostul meu partener Dom Fanelli, fosta mea soţie, Robin, familia, prietenii, colegii actuali şi cei vechi. Toţi păreau foarte preocupaţi de sănătatea mea, bineînţeles, şi totdeauna întrebau mai întîi cum mă simt şi aşteptau răbdători în timp ce le spuneam că sînt bine, după care treceau la problemele importante referitoare la cele întîmplate.

Pacienţii din spitale se obişnuiesc cu o mulţime de lucruri, după cum mi-am reamintit de la ultima mea internare. Deci, în funcţie de persoana care suna, aveam cinci răspunsuri standard: „Mă aflu în criză şi nu mă pot concentra"; „Este momentul să fiu îmbăiat"; „Linia telefonică nu este sigură"; „Am termometrul vîrît în fund"; „Psihologul meu nu-mi permite să insist asupra incidentului".

Evident, trebuie să foloseşti fraza potrivită persoanei care sună. De exemplu, să-i spun lui Jack Koenig că am un termometru în fund... nu era bine.

A doua zi a sunat Beth Penrose. M-am gîndit că nici o variantă nu era bună pentru această conversaţie, aşa că a trebuit să lămuresc lucrurile. Sfîrşitul poveştii. Ea mi-a urat numai bine şi a vorbit serios. I-am urat şi eu la fel şi am vorbit şi eu serios.

Au mai trecut pe la noi şi cîţiva colegi de la biroul din Los Angeles, care au vrut să vadă ce mai face Kate, iar cîţiva s-au interesat chiar şi de mine, inclusiv Douglas Penismic, care mi-a scos perfuzia. Glumesc.

Alt vizitator a fost Gene Barlet de la Serviciul Secret. Ne-a invitat, pe Kate şi pe mine, cînd vom fi în stare, să revenim la ranch-ul lui Reagan într-o vizită.

– Am să vă arăt locul în care aţi fost împuşcaţi, a zis el. Puteţi lua ca amintire cîteva bucăţi de piatră. Să faceţi cîteva fotografii.

L-am asigurat că nu mă interesa să comemorez evenimentul, dar Kate a acceptat invitaţia.

De la diferite persoane am aflat că Asad Khalil părea să fi dispărut, lucru care nu m-a surprins. În privinţa dispariţiei domnului Khalil existau două posibilităţi – prima, reuşise să se întoarcă la Tripoli, a doua, CIA pusese mîna pe el şi încerca să-l convingă pe leu că anumiţi libieni aveau un gust mai bun decît americanii.

În privinţa acestui subiect încă nu eram sigur dacă Ted şi colegii lui l-au lăsat pe Asad Khalil să-şi îndeplinească misiunea de a-i ucide pe piloţii aceia pentru a-l face pe acesta să se simtă împlinit şi fericit şi mai receptiv la ideea de a-l ucide pe unchiul Mu'ammar şi pe prietenii lui. De asemenea, mă întrebam de unde *obţinuseră* libienii numele acelor piloţi. Adică, era *într-adevăr* o conspiraţie ca în *Dosarele X* şi era atît de neverosimilă, încît nu am zăbovit prea mult asupra ei şi nu mi-am pierdut nopţile pentru asta. Totuşi, gîndul mă sîcîia.

În ceea ce îl priveşte pe Ted, m-am întrebat de ce nu ne-a făcut nici o vizită, dar mi-am imaginat că era prea ocupat să jongleze cu minciuni pe culoarele de la Langley.

În a treia zi a şederii noastre în spital au venit patru domni de la Washington, reprezentînd Biroul Federal de Investigaţii, ziceau ei, deşi unul dintre ei mirosea a agent CIA. Kate şi cu mine ne simţeam destul de bine ca să-i primim în camera specială pentru vizitatori. Ne-au luat declaraţiile, bineînţeles, deoarece cu asta se ocupă ei, le place să ia declaraţii, dar rareori dau ei o declaraţie pe cont propriu.

Totuşi, ne-au spus că Asad Khalil tot nu se afla în custodia FBI-ului şi din punct de vedere tehnic putea fi adevărat. Le-am menţionat acestor domni că domnul Khalil a jurat că ne va ucide, pe Kate şi pe mine, chiar dacă asta i-ar lua toată viaţa.

Ei ne-au spus că să nu fim preocupați de asta, să nu vorbim cu străinii, să fim acasă înainte să se aprindă luminile de pe stradă și altele de felul ăsta. Am stabilit, de comun acord, să ne întîlnim la Washington cînd ne vom simți în stare. Din fericire, nimeni nu a menționat și conferința de presă.

În legătură cu subiectul acela ni s-a reamintit că semnasem diferite jurăminte și angajamente și așa mai departe, care ne limitau drepturile de a face declarații publice și ne angajam să protejăm toate informațiile care aveau legătură cu securitatea națională. Cu alte cuvinte, nu vorbiți cu presa sau vă vom tăbăci fundurile atît de tare, încît rănile de glonț de pe fese vor părea, prin comparație, mici coșuri.

Nu era chiar o amenințare, deoarece guvernul nu își amenință cetățenii, ci pur și simplu un avertisment.

Le-am amintit colegilor mei că atît Khalil, cît și eu eram niște eroi, dar nici unul nu părea să știe ceva despre asta. Atunci i-am anunțat pe cei patru domni că sosise timpul pentru clisma mea și ei au plecat.

Revenind la subiectele din ziare, tentativa de asasinare a lui Ronald Reagan apăruse în toate mijloacele media, dar gravitatea ei a fost minimalizată, iar declarația oficială de la Washington preciza: „Viața fostului președinte nu a fost nici un moment în pericol". Nu s-a făcut nici o aluzie la Asad Khalil – singurul individ implicat a rămas necunoscut – și nimeni nu părea să facă legătura dintre piloții uciși și tentativa de asasinat. Situația asta avea să se schimbe, bineînțeles, dar, după cum ar zice Alan Parker: „O treime astăzi, altă treime mîine, iar restul cînd reporterii vor începe să ne preseze cu întrebările".

În a patra zi de spital a trecut pe la noi Edward Harris, colegul de la CIA al lui Ted Nash, pe care l-am primit în camera de oaspeți. Și el ne-a reamintit să nu dăm declarații presei și să sugerăm că suferisem un șoc, că pierdusem mult sînge etcetera și ca urmare memoria ne juca feste.

Kate și cu mine discutasem acest subiect mai înainte, așa că l-am asigurat pe domnul Harris că nu ne puteam aminti nici măcar ce mîncasem la prînz.

– Nici măcar nu știu de ce am ajuns la spital, am adăugat eu. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este că mergeam cu mașina la aeroportul Kennedy ca să preluăm un dezertor.

Edward a părut puțin sceptic, apoi a zis:

– Să nu exagerăm.

– Am cîștigat cei douăzeci de dolari pariați cu tine, l-am informat pe domnul Harris. Și încă zece de la Ted.

Mi-a aruncat o scurtă privire ciudată, oarecum nelalocul ei. Cred că era în legătură cu menționarea numelui lui Ted.

În legătură cu asta, aș putea spune că toți cei care ne-au vizitat se purtau de parcă știau ceva ce noi nu știam, dar puteam afla dacă întrebam. Așa că l-am întrebat pe Edward.

– Unde este Ted?

Edward a tăcut cîteva secunde, apoi ne-a informat:

– Ted Nash este mort.

Nu eram prea surprins, dar totuși șocat.

Și Kate era înmărmurită și a întrebat:

– Cum?

– A fost găsit, după ce voi ați fost recuperați, la ranch-ul lui Reagan. Avea o rană de glonț în frunte și a murit pe loc. Am recuperat glonțul și s-a constatat că acesta a fost tras cu aceeași pușcă pe care a folosit-o Asad Khalil ca să tragă în voi.

Amîndoi am rămas tăcuți, neștiind ce mai este de spus.

Îmi părea rău, dar, dacă Ted ar fi în cameră, i-aș spune concluzia: Cînd te joci cu focul, riști să te arzi. Cînd te joci cu leii, riști să fii mîncat.

Kate și cu mine ne-am exprimat condoleanțele, eu întrebîndu-mă de ce nu fusese anunțată încă în presă moartea lui Ted.

Edward ne-a sugerat, așa cum făcuse și Ted, că s-ar putea să ne bucurăm să lucrăm pentru Agenția Centrală de Informații.

Nu credeam că genul acesta de bucurie era posibilă în vreun fel, dar, cînd tratezi cu șmecherii, trebuie să fii mai șmecher decît ei:

– Putem discuta despre asta, i-am zis lui Edward. Lui Ted i-ar fi plăcut.

Am observat din nou puțin scepticism la Edward, dar tipul a răspuns:

– Salariul este mai bun. Puteți alege un post în străinătate și vi se va garanta slujba pe cinci ani. Împreună. Paris, Londra, Roma, ce vreți voi.

Oferta aducea puțin a mită, ceea ce era mult mai bine decît o amenințare. Problema era că noi știam prea mult, iar ei știau că noi știm.

– Totdeauna mi-am dorit să trăiesc în Lituania, i-am zis lui Edward. Kate şi cu mine vom reflecta la asta.

Edward nu era obişnuit să fie luat peste picior, aşa că a devenit foarte rezervat, după care a plecat.

– Nu ar trebui să faci pe deşteptul cu oamenii ăştia, mi-a amintit Kate.

– Nu am prea des această ocazie.

Ea a rămas tăcută un moment, apoi a zis:

– Sărmanul Ted.

M-am întrebat dacă era într-adevăr mort, aşa că aş putea participa la înmormîntare cu mult entuziasm.

– Oricum, invită-l la nuntă, i-am zis lui Kate. Nu se ştie niciodată.

În a cincea zi, la spital, mi-a trecut prin gînd că, dacă mai stau mult acolo, nu mă voi mai reface niciodată din punct de vedere fizic sau mintal, aşa că mi-am cerut externarea, lucru care a bucurat societatea guvernamentală de asigurări. De fapt, aş fi putut pleca după două zile, avînd în vedere rănile mele minore de la şold şi coapsă, dar federalii au dorit să mai rămîn, la fel şi Kate, ale cărei răni necesitau mai mult timp pentru vindecare.

– Ne vedem la motelul Ventura Inn, i-am zis lui Kate şi am plecat cu o sticlă de antibiotice şi calmante.

Cineva îmi trimisese hainele la curăţat, iar costumul arăta curat şi călcat, cu cele două găuri de glonţ cusute sau croşetate, sau altfel. Petele de sînge erau încă uşor vizibile pe costum. Ca şi pe cămaşa albastră şi pe cravată, dar chiloţii şi şosetele arătau foarte bine, ca noi. O maşină a spitalului m-a dus în Ventura.

M-am simţit ca un vagabond, înregistrîndu-mă la motel fără bagaje, ca să nu mai amintesc de petele de pe costum şi ameţit de calmante. Dar cartea mea de credit American Express a pus curînd lucrurile la punct şi mi-am cumpărat haine californiene, am înotat în ocean, am urmărit reluări ale episoadelor din *Dosarele X* şi am vorbit cu Kate de două ori pe zi.

Cîteva zile mai tîrziu a venit şi Kate şi ne-am petrecut la Ventura Inn un fel de concediu medical, în care eu m-am bronzat şi am învăţat să mănînc avocado.

Kate avea bikinii ei cei mici, dar şi-a dat repede seama că cicatricele nu se bronzează. Băieţii cred că cicatricele sînt dovezi ale curajului. Femeile nu gîndesc aşa. Dar eu i le-am sărutat în fiecare noapte, aşa că a început să fie mai puţin preocupată de

ele. De fapt, a început să le arate băieților de la salvamar, care gîndeau că o rană de glonț era un lucru grozav.

Kate, între discuțiile cu băieții și poveștile de război, încerca să mă învețe să fac surf, dar cred că trebuie să ai dinții îmbrăcați și părul albit ca să ajungi să faci treaba asta corect.

Așadar, în cele două săptămîni de lună de miere de la Ventura am început să ne cunoaștem mai bine unul pe celălalt și, printr-un consens mutual, ne-am dat seama că eram făcuți unul pentru altul. De exemplu, Kate m-a asigurat că îi place să urmărească meciurile de fotbal la televizor, să doarmă iarna cu fereastra deschisă, că preferă cîrciumile irlandeze restaurantelor de lux, că urăște hainele scumpe și bijuteriile și că niciodată nu-și va schimba pieptănătura. Bineînțeles, am crezut tot ce a spus. Eu am promis să rămîn același, ceea ce era ușor.

Toate lucrurile bune trebuie să se sfîrșească totuși, așa că la mijlocul lunii mai ne-am întors la New York și la slujba noastră de la Federal Plaza.

Acolo s-a organizat pentru noi o mică petrecere, după cum se obișnuiește, s-au rostit discursuri interminabile, s-a toastat pentru abnegația noastră la locul de muncă, pentru însănătoșirea noastră completă și, bineînțeles, pentru logodna noastră și pentru o căsnicie fericită. Tuturor le plac poveștile de dragoste. A fost cea mai lungă noapte din viața mea.

Ca să facă seara și mai distractivă, Jack m-a tras deoparte și mi-a spus:

– Am folosit cei treizeci de dolari ai tăi împreună cu banii pariați de Ted și Edward ca să achit nota de plată a celui care ne-a aprovizionat în seara asta. Știam că nu te vei supăra.

Corect. Și Ted ar fi fost de acord cu asta.

Avînd în vedere tot ce se întîmplase, aș fi vrut să mă întorc la slujba mea de la Omucideri, dar asta nu va fi posibil. Căpitanul Stein și Jack Koenig m-au asigurat că aveam înainte un viitor strălucit la ATTF, în ciuda mormanului de plîngeri depuse împotriva mea de diferite persoane și instituții.

După întoarcerea noastră la slujbă, Kate mi-a spus că s-a răzgîndit asupra unor lucruri – nu în privința căsătoriei, ci în legătură cu inelul de logodnă. M-a pus apoi să fac așa-numita Listă a invitaților. De asemenea, am găsit Minnesota pe o hartă. Era un stat. Am trimis prin fax cópii ale hărții băieților de la NYPD.

După cîteva zile de la începerea serviciului, am făcut vizita obligatorie la clădirea J. Edgar Hoover, unde am stat trei zile cu oamenii aceia amabili de la Secţia Antiteroristă care ne-au ascultat întreaga poveste, după care ne-au repetat-o într-o formă uşor diferită. Toţi ne-am însuşit corect povestea, iar Kate şi cu mine am semnat depoziţiile, declaraţiile, copiile şi altele asemenea pînă ce toată lumea a fost fericită.

Cred că noi am cedat puţin de la principiile noastre, dar am primit promisiuni certe că într-o zi s-ar putea spune lucrurilor pe nume.

În a patra zi a călătoriei noastre la Washington, am fost duşi la Cartierul general al CIA de la Langley, Virginia, unde l-am întîlnit pe Edward Harris şi pe ceilalţi. Nu a fost o vizită lungă, iar noi am fost însoţiţi de patru agenţi FBI care au vorbit în locul nostru în majoritatea timpului. Îmi pare rău că oamenii ăştia nu reuşesc să se înţeleagă între ei.

Singurul lucru interesant în această vizită la Langley a fost întîlnirea cu un om extraordinar. Era un fost agent KGB, pe nume Boris, acelaşi Boris de care amintise Ted la staţia VORTAC.

Se părea că această întîlnire nu avea alt scop decît acela că Boris voia să ne cunoască. Dar în ora petrecută împreună cu el, am avut sentimentul că tipul ăsta văzuse şi făcuse în viaţa lui cît toţi ceilalţi laolaltă.

Boris era un tip solid, fuma Marlboro ţigară de la ţigară şi a fost foarte amabil cu logodnica mea.

A vorbit puţin despre perioada în care a fost agent KGB, după care ne-a dat cîteva amănunte picante din a doua lui carieră la Serviciul de Informaţii Libian. Ne-a zis că el îi dăduse lui Khalil cîteva informaţii despre călătoria acestuia în America. Boris a fost curios să afle cum am procedat cu Asad Khalil şi altele asemenea.

Nu sînt obişnuit să furnizez informaţii unui ofiţer de informaţii străin, dar tipul a fost corect cu noi, iar dacă Kate şi cu mine îi răspundeam la întrebări şi el răspundea la ale noastre. Aş fi putut vorbi zile întregi cu tipul ăsta, dar în încăpere mai erau şi alţi oameni care, din cînd în cînd, ne spuneau nouă sau lui să nu răspundem sau să schimbăm subiectul. Ce s-a întîmplat cu libertatea comunicării?

Apoi am tras toți cîte o duşcă de votcă şi am inhalat fum de țigară la mîna a doua.

Unul dintre băieții de la CIA ne-a anunțat că era timpul să plecăm, şi toți ne-am ridicat.

– Ar trebui să ne mai întîlnim, i-am spus eu lui Boris.

El a ridicat din umeri şi a arătat cu mîna spre amicii lui de la CIA.

Ne-am dat mîna, iar Boris ne-a spus:

– Individul acela este o maşină perfectă pentru a ucide şi ce a ratat astăzi va ucide mîine.

– Este doar un om, am replicat eu.

– Uneori mă îndoiesc. Oricum, a adăugat el, vă felicit pe amîndoi că ați supraviețuit. Să nu irosiți nici o zi din viața voastră.

Eram sigur că nu era decît o altă expresie rusească şi nu avea nici o legătură cu Asad Khalil. Nu am dreptate?

Kate şi cu mine am revenit la New York şi nici unul dintre noi nu a mai pomenit vreodată de Boris. Dar eu chiar aş vrea ca într-o zi să beau o sticlă întreagă de votcă cu tipul ăsta. Poate aş reuşi să-i trimit o citație. Totuşi, poate nu era o idee prea bună.

Săptămînile treceau şi încă nu aveam nici o veste de la Asad Khalil şi nici informații plăcute referitoare la demisia neaşteptată a domnului Gaddafi.

Kate nu şi-a schimbat niciodată numărul telefonului celular, iar eu mi-am păstrat acelaşi număr direct de la 26 Federal Plaza şi am aşteptat un semn de la domnul Khalil.

Lucru îmbucurător, Stein şi Koenig – ca parte a înțelegerii noastre cu amicii de la Washington – ne-au însărcinat să alcătuim o echipă specială formată din Kate şi cu mine, Gabe, George Foster şi alți cîțiva oameni a căror singură misiune să fie găsirea şi capturarea domnului Asad Khalil. De asemenea, am făcut o cerere la NYPD pentru transferul fostului meu partener, Dom Fanelli, la ATTF. El se opune, dar eu sînt acum o persoană importantă şi curînd îl voi prinde în gheare pe Dom. Adică el m-a făcut să intru în ATTF şi binele cu bine se plătește. Va fi ca pe timpuri.

În această nouă echipă nu va fi nimeni de la CIA, lucru care ne scutește de multe necazuri.

Probabil că această echipă specială este singurul lucru care mă ține în slujba asta păcătoasă. Vreau să spun să am luat în

serios amenințarea acelui tip și este o simplă problemă de a ucide sau de a fi ucis. Nimeni din echipă nu intenționează să-l prindă viu pe Asad Khalil, și nici el nu dorește acest lucru, așa că problema este rezolvată de ambele părți.

Am sunat-o pe Robin, fosta mea soție, și am informat-o despre viitoarea mea căsătorie.

Ea mi-a urat fericire și m-a sfătuit:

– Acum poți schimba mesajul acela stupid de pe robotul telefonic.

– Bună idee.

– De asemenea, a zis ea, dacă îl prinzi pe tipul ăsta, Khalil, dă-mi mie cazul.

Mai trecusem prin acest mic joc cînd fusese vorba de ticăloșii care mă împușcaseră pe West 102nd Street, așa că i-am spus:

– În regulă, dar vreau zece la sută din onorariu.

– Îi vei avea. Iar eu voi face praf cazul și îl voi elibera pe tip.

– S-a făcut.

După ce am rezolvat asta, m-am gîndit că ar trebui să-mi sun fosta prietenă și să-i spun că aveam o colegă de cameră permanentă care îmi va fi curînd soție. Dar nu voiam să dau acest telefon, așa că am trimis mesaje prin e-mail și fax. Am primit și cîteva răspunsuri, majoritatea condoleanțe pentru viitoarea mireasă, însă nu i-am spus nimic lui Kate.

Marea zi se apropia, dar nu eram nervos. Mai fusesem însurat o dată și am înfruntat moartea de mai multe ori. Nu vreau să spun că există vreo asemănare între a te însura și a fi împușcat, dar... s-ar putea să fie.

Kate era destul de calmă în legătură cu ce se întîmpla, deși ea nu străbătuse niciodată lungul drum din biserică pe intervalul dintre scaune. Părea că stăpînește foarte bine situația și știa ce trebuia făcut, cînd și de către cine. Cred că aceste cunoștințe nu le capeți învățînd, ci au o anume legătură cu cromozomul X.

Lăsînd gluma la o parte, eu eram fericit, mulțumit și mult mai îndrăgostit decît fusesem vreodată. Kate Mayfield era o femeie remarcabilă, și știam că vom trăi fericiți pînă la adînci bătrîneți. Cred că mi-a plăcut la ea faptul că m-a acceptat așa cum eram, ceea ce nu este prea dificil, avînd în vedere cît sînt de aproape de perfecțiune.

De asemenea, am trecut printr-o experiență profundă și hotărîtoare pentru amîndoi și ne-am descurcat bine. Kate Mayfield era curajoasă, totală și plină de resurse și, spre deosebire de mine, nu avea încă o părere cinică despre lume. Avea, de fapt, un sentiment de patriotism, ceea ce nu pot spune despre mine. Odată gîndeam și eu la fel, dar prea multe mi se întîmplaseră, mie și țării, de cînd mă născusem. Totuși, îmi făceam meseria.

Cel mai mare regret al meu în legătură cu cele întîmplate – în afară de regretul sincer pentru pierderea de vieți omenești – este că nu cred că cineva a învățat ceva din asta.

Ca și mine, țara este mereu norocoasă și reușește întotdeauna să evite glonțul ucigaș. Dar norocul, așa după cum am învățat de pe străzi și la masa de joc, precum și în dragoste, poate pieri. Și dacă nu este prea tîrziu, trebuie să faci față realității și să construiești un plan de supraviețuire care nu include norocul.

Apropo de noroc, în ziua nunții noastre a plouat și am descoperit că asta înseamnă că vom avea noroc. Cred că, de fapt, înseamnă că te face ciuciulete.

Aproape toți prietenii mei și familia au venit în acest mic oraș din Minnesota și toți s-au comportat mai bine decît la prima mea căsătorie. Au fost, bineînțeles, și unele incidente cu amicii mei burlaci din NYPD, care s-au simțit ofensați de această mireasă cu păr blond și ochi albaștri – inclusiv incidentul dintre Dom Fanelli și domnișoara de onoare, despre care nu voi da amănunte – dar era de așteptat.

Familia lui Kate era o familie adevărată de anglo-saxoni albi, protestanți, iar pastorul – un metodist cu simțul umorului. M-a făcut să promit că voi fi iubitor, cinstit și că nu voi mai aminti niciodată de *Dosarele X*.

A fost o ceremonie cu două inele; un inel pentru degetul lui Kate și altul pentru nasul meu. Cred că am glumit destul despre căsătoria mea. De fapt, mi s-a spus că este destul.

Anglo-saxonii au venit în două variante – umezi și uscați. Aceștia se cam amețiseră, așa că ne-am înțeles de minune. Tata socru era un tip pe cinste, dar mama soacră și cumnata erau chipeșe. Părinții mei le-au spus o mulțime de povești despre mine, pe care ei le-au găsit nostime și nu ieșite din comun. Lucrurile vor merge foarte bine.

Kate şi cu mine am petrecut o săptămînă în Atlantic City, apoi o săptămînă pe coasta Californiei. Aranjasem o întîlnire cu Gene Barlet la Rancho del Cielo, iar mersul cu maşina în munţi a fost mult mai plăcut decît ultima dată. La fel a fost şi ranch-ul, foarte frumos în lumina soarelui şi fără un trăgător de elită.

Ne-am dus să revedem bolovanul, care părea mai mic decît îmi aminteam, iar Gene a făcut fotografii.

Gene ne-a arătat liziera din depărtare şi a spus:

– Am găsit acolo, pe sol, cincizeci şi două de tuburi de cartuşe. Niciodată nu am auzit să se fi tras atît de multe focuri asupra a doi oameni. Tipul ăsta dorea cu ardoare să aibă ceea ce nu putea avea.

Cred că Gene voia să ne spună că jocul nu se sfîrşise.

Liziera mă făcea puţin nervos, aşa că am plecat. Gene ne-a arătat unde fusese găsit Ted Nash, pe o cărare la mai puţin de o sută de metri de staţia VORTAC, cu un singur glonţ în frunte. Nu aveam nici o idee unde se ducea Ted şi ce făcea acolo şi nu vom şti niciodată.

Avînd în vedere că ne aflam în luna de miere, am sugerat că văzusem destul şi ne-am întors la casa de la ranch, am băut Coca, am mîncat cîteva bomboane şi ne-am continuat drumul spre nord.

Lăsasem la New York telefonul celular al lui Kate ca să nu fim deranjaţi în luna de miere de telefoanele prietenilor sau ale asasinilor. Dar, ca măsură de precauţie, amîndoi ne-am luat pistoalele.

Nu se ştie niciodată.

SFÎRŞIT

Din cauza naturii materialului din acest roman, cîteva dintre persoanele cărora aş vrea să le mulţumesc aici m-au rugat să rămînă anonime. Respect această rugăminte şi le recunosc contribuţia cu recunoştinţă.

Înainte de toate, aş vrea să-i mulţumesc lui Thomas Block, un prieten din copilărie, căpitan în U.S. Airways, editor şi colaborator la revista *Flying,* coautor la *Mayday* şi autor al altor şase romane, pentru ajutorul său nepreţuit în privinţa informaţiilor despre avioane şi alte materiale. Ca întotdeauna, Tom m-a ajutat cînd eram sus, în aer, şi fără elice.

De asemenea, îi mulţumesc lui Sharon Block, fostă stewardesă la Braniff International şi U.S. Airways, pentru că mi-a citit manuscrisul şi a fost de partea mea în discuţiile pe teme editoriale cu soţul ei.

Mulţumiri deosebite membrilor Marii Unităţi Operative Antiteroriste şi bunilor mei prieteni din NYPD, detectivii Kenny Hieb şi John Gallagher (pensionar), precum şi detectivului Tom Pistone pentru relaţiile sale.

Mii de mulţumiri unui bun prieten şi fost poliţist în Autoritatea Aeroportului, precum şi lui Frank Madonna, din echipa de Pistolari şi Pompieri, pentru cunoştinţele împărtăşite şi pentru răbdarea sa. De asemenea, mulţumesc detectivului Donald McMahon din echipa Pistolari şi Pompieri şi ofiţerului de poliţie Bobby Yarzab şi tuturor femeilor şi bărbaţilor întîlniţi pe Aeroportul Internaţional John F. Kennedy care şi-au găsit timp să-mi prezinte locul şi să răspundă întrebărilor mele prosteşti.

Capitolele din acest roman referitoare la raidul american asupra Libiei nu ar fi putut fi scrise fără ajutorul căpitanului Norm Gandia din Marina Statelor Unite. Norm este un fost veteran al războiului din Vietnam, fost Înger Albastru, un bun prieten şi un băutor petrecăreţ. Îi mulţumesc şi lui Al Krish, locotenent-colonel în Forţele Aeriene ale Statelor Unite, pentru că mi-a dat posibilitatea să urc într-o carlingă a unui avion F-111.

Sînt recunoscător personalului de la Fundația Tinerilor Americani care şi-a făcut timp să mă însoțească într-un tur privat la ranch-ul lui Ronald Reagan. Mulțumiri deosebite lui Ron Robinson, președintele fundației, lui Marc Short, directorul executiv al acestui ranch, şi lui Kristen Short, director de amenajări al ranch-ului. Multe mulțumiri, de asemenea, lui John Barletta, fost şef al detaşamentului Serviciului Secret Prezidențial. Profesionalismul şi abnegația lui John sînt rare în lumea de astăzi.

Încă o dată vreau să le mulțumesc bibliotecarilor Laura Flanagan şi Martin Bowe, care au făcut o frumoasă muncă de cercetare şi m-au ajutat cu detalii nesuferite, pe care numai un bibliotecar poate avea răbdarea şi cunoştințele necesare de a le scoate la iveală.

De asemenea, îi mulțumesc lui Daniel Starer, de la Research for Writers. Acesta este al cincilea roman al meu la care Dan m-a ajutat, şi pînă acum a reuşit să-şi dea seama de ce am nevoie înainte ca eu să ştiu ce îmi trebuie.

Acest roman nu ar fi putut fi scris, realmente, fără ajutorul, abnegația şi infinita răbdare a asistenților mei, Dianne Francis şi Georgia Leon. Nu este uşor să lucrezi zi de zi cu un scriitor, dar Dianne şi Georgia mi-au făcut viața mai uşoară. Mulțumesc.

Dacă este dificil să lucrezi cu un scriitor, nu este nici prea distractiv să trăieşti cu unul în timp ce scrie o carte. În situația asta se află soția mea, Ginny, care are răbdarea unei sfinte şi priceperea de a pregăti pentru tipar opera unui bărbat care nu cunoaşte nici ortografie, nici punctuație şi nici modul de alcătuire a unei fraze. Ca întotdeauna, multe, multe mulțumiri şi multă dragoste.

Încă o dată, la fel ca în romanele *Plum Island,* mii de mulțumiri locotenentului John Kennedy, de la Departamentul de Poliție din Nassau County. Ca polițist şi avocat, John îi menține cinstiți pe polițiştii mei din roman, la fel ca şi pe autor. Cu J.K. la caz, adevărul triumfă.

Muzeul „Leagănul Aviației", din Long Island, este o construcție nouă, de talie mondială, onorîndu-i pe bărbații şi femeile care l-au făcut şi continuă să-l facă, America fiind prima în aviație şi cea mai bună în domeniul aeronautic şi al științei spațiale. Aş dori să-i mulțumesc lui Edward J. Smits (şef de proiect), Gary Monti (adjunct de şef de proiect), Joshua Stoff (custode) şi lui Gerald S. Kessler (președinte al Friends

for Long Island's Heritage) pentru că mi-au arătat muzeul şi mi-au împărtăşit ideile lor.

Fapte, metode, sfaturi şi detalii care mi-au fost prezentate s-ar putea ca la un moment dat să fi fost prezentate greşit, omise sau ignorate, şi în consecinţă toate erorile şi omisiunile sînt ale mele.

De asemenea, aş dori să folosesc această ocazie ca să mulţumesc persoanelor de la Warner Books şi Time Warner Audio Books pentru munca lor susţinută, sprijinul, dăruirea şi amiciţia lor: Dan Ambrosio, Chris Barba, Emi Battaglia, Carolyn Clarke, Ana Crespo, Maureen Mahon Egen, Letty Ferrando, Sarah Ford, Jimmy Franco, David Goldstein, Jan Kardys, Sharon Krassney, Diane Luger, Tom Maciag, Peter Mauceri, Judy McGuinn, Jackie Merri Meyer, Martha Otis, Jennifer Romanello, Judy Rosenblatt, Carol Ross, Bill Sarnoff, Ann Schwartz, Maja Thomas, Karen Torres, Nancy Wiese şi ultimul – dar nu cel mai puţin important, Harvey-Jane Kowal, cel mai dur redactor-şef adjunct din lume.

Mulţumirile mele şi lui Fred Chase, care a avut ultimul cuvînt cu privire la cratime, virgule, numele localităţilor etcetera.

Binecuvîntat este scriitoul cu un bun editor, iar eu am fost binecuvîntat de două ori cu Larry Kirshbaum şi Jamie Raab, a căror măiestrie este incontestabilă.

Cei cincisprezece ani ai mei de activitate şi cele şapte romane – cu Warner Books au fost, în diferite momente, fericiţi şi interesanţi, tensionaţi şi cu probleme, plini de succes, totdeauna veseli şi niciodată plictisitori. Sînteţi toţi primii în top.

Şi, în sfîrşit, îi mulţumesc agentului şi prietenului meu de douăzeci de ani şi mai bine, Nick Ellison. Ar trebui să mai scriu un volum ca să descriu această relaţie, dar pot rezuma totul în patru cuvinte – *Te iubesc, Mare Prieten.*

Debra Del Vecchio şi Stacy Moll au adus contribuţii generoase instituţiilor de caritate din Long Island în schimbul folosirii numelor lor pentru personajele din acest roman. Sper să le placă alter egourile lor şi că îşi vor continua activitatea pentru cauzele importante.